Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2
Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2
Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2
Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2
Terry Goodkin
KÁMEN SLZ
SESTRY SVĚTLA
MEČ PRAVDY
Kapitola první

Rosomák mu narůstal před očima. Šíp čekal jen na to, až se nízká hlava zvedne. Zpoza jeho levého ramene přišlo tiché zavrčení.

“Buď zticha!” zasyčel Richard.

Gar ztichl. Rosomák zvedl hlavu. Šíp zabzučel a byl pryč. Gar plácal křídly a poskakoval po špičkách, všechnu jeho pozornost přitahoval let šípu.

“Počkej,” zašeptal Richard. Gar znehybněl.

Se slyšitelným nárazem našel šíp svůj cíl. Gar zakvičel radostí. Křídla měl roztažená a plácal jimi. Poskočil ještě výš a otočil se po Richardovi. Ten ukázal prstem na garův vráscitý nos. Gar ho pozorně sledoval.

“Dobře, ale přines mi zpět šíp.”

Gar rychle zakýval hlavou na souhlas a vyskočil do vzduchu. V slabém světle časného rána Richard sledoval, jak se střemhlav vrhá na mrtvou kořist a sápe se po ní, jako by se mu chystala uniknout. Když se do ní zasekly drápy, lítala kolem srst. Temná silueta s křídly složenými na zádech se krčila nad kořistí, vrčela a trhala kousky masa.

Richard se odvrátil od té podívané a místo toho pozoroval, jak pásy oblaků na stále jasnější obloze mění barvy. Za chvíli by se mohla vzbudit sestra Verna. Stále držel hlídky i přesto, že ona trvala na tom, že to není nutné.

Nakonec ustoupila, ale věděl, že se zlobí, protože jí neposlechl. Zlobilo ji to. A co jí nezlobilo? Od té doby, co se včera dostali z údolí, byla zlostnější než obvykle. Tiše zuřila.

Richard se podíval směrem k malému garovi a viděl, že se ještě stále krmí. Nedokázal si představit, jak se mu povedlo sledovat ho přes Údolí ztracených. Ještě, než se dostali k údolí, si myslel, že to je chyba, když ho krmí, cítil se však za něj odpovědný. Každou noc, když šel na hlídku, gar přicházel a on pro něj lovil potravu. Když se dostali do Starého světa, myslel si, že gara už neuvidí, jemu se však podařilo jít za ním.

Malý gar mu byl vášnivě oddán. Jedl s ním, hrál si s ním a spal mu u nohou nebo na nich. Když hlídka skončila, nedělal problémy s loučením. V jinou dobu Richard gara nikdy neviděl. Zdálo se, že instinktivně ví, že se sestře má vyhýbat, že ho sestra nesmí nikdy uvidět. Richard si byl docela jistý, že by se ho pokusila zabít. Možná to gar věděl také.

Richard byl neustále udivován inteligencí malého srstnatého zvířete. Učilo se rychleji než všechna jiná zvířata, která znal. Kahlan mu kdysi řekla, že krátkoocasí garové jsou chytří. Teď věděl, jak velkou pravdu měla.

Aby něco pochopil, stačilo mu to ukázat jednou nebo dvakrát. Učil se rozumět jeho slovům a pokoušel se je napodobovat, i když nevypadal, že má schopnost mluvení. Některé zvuky se však slovům docela podobaly.

Richard nevěděl, co má s garem dělat. Myslel si, že by se měl osamostatnit a naučit se sám lovit a přežívat, gar ho však nechtěl opustit. Sledoval je potají všude, kam šli, i když tam nebylo bezpečno. Možná byl příliš malý na to, aby žil sám. Možná se díval na Richarda jako na svou jedinou možnost přežití. Možná v něm viděl náhradní matku.

Richard si musel přiznat, že si vlastně ani příliš nepřeje, aby ho gar opustil. Stal se mu přítelem na

pouti divočinou. Věnoval mu svou bezpodmínečnou lásku, nikdy ho nekritizoval a nikdy se s ním nehádal. Je dobré mít přítele. Jak by mohl garovi odepřít své přátelství?

Třepetání křídel ho vytrhlo ze zamyšlení. Gar dopadl na zem před ním. Od té doby, co ho Richard nalezl, pořádně přibral na váze. Přísahal by rovněž, že narostl téměř o patnáct centimetrů.

Šlachy pod růžovou kůží jeho hrudi a břicha teď byly napnuté a paže se už neskládaly pouze z kůže a kostí, jak tomu bylo předtím. Teď se už vyplňovaly svaly.

Měl strach myslet na to, jak veliký bude, až vyroste. Doufal, že v té době už bude samostatný. Nalovit dostatek potravy pro dospělého krátkoocasého gara by jistě bylo celodenní zaměstnání.

Gar otřel dřík šípu o své srstí porostlé stehno, aby ho očistil od krve, zašklebil se na Richarda svým šeredným úsměvem plným krve a podával mu šíp. Richard ukázal za své rameno.

“Já ho nechci. Vrať ho, kam patří.”

Gar se natáhl přes Richardovo rameno a vložil šíp do toulce, který byl opřen o pařez. Zkřivil obličej, zdálo se že pochybuje, jestli to udělal správně. Richard se usmíval, když mu poplácával plné břicho.

“Hodný kluk. Udělal jsi to správně.”

Gar šťastně poskakoval po zemi a pak si olízal krev z drápů a drsné kožešiny. Když skončil, položil dlouhé paže Richardovi na klín a opřel si o ně hlavu.

“Potřebuješ jméno.” Gar se na něj podíval, naklonil přitom hlavu na stranu. Jeho chlupy zakončené uši se otočily k Richardovi. “Jméno,” zaťukal si Richard na hruď. “Jmenuji se Richard. Richard.” Gar natáhl ruku a napodobil klepání na Richardovu hruď. Pak naklonil hlavu na druhou stranu. “Raaa,” zavrčel přes ostré tesáky a zastříhal ušima.

Richard přikývl: “Ano, Rich… ard.”

Gar opět poklepal Richarda po hrudi. “Raaaa garrr,” řekl svým chraplavým zavrčením. Tentokrát ukázal méně zubů.

“Rich… ard.”

“Raaach aaarg.”

Richard se zasmál. “Už se to podobá. A jak ale budeme říkat tobě?” Richard se nad tím zamyslel, snažil se vymyslet vhodné jméno. Gar seděl, čelo měl pokryté hlubokými vráskami a upřeně na něj hleděl. Po chvíli vzal Richardovu ruku a poklepal ho po hrudi.

“Raaach aaarg,” řekl. Pak si přitáhl Richardovu ruku k vlastní hrudi a zaťukal s ní o srst. “Grrrač.”

“Grač?” Richard se překvapením narovnal. “Ty se jmenuješ Grač?” Opět zaťukal na gara. “Grač?”

Gar přikývl a zašklebil se, když se poklepal po hrudi. “Grrrač. Grrrač.”

Richard překvapením na chvíli ztratil řeč. Nikdy ho nenapadlo, že by gar už mohl mít jméno. “Tak ať je to Grač.” Opět se poklepal po hrudi. “Richard.” Usmál se a poklepal gara po rameni. “Grač.”

Gar roztáhl křídla a klepal se po hrudi nataženými drápy. “Grrrrač!”

Richard se zasmál a gar na něj vyskočil. Chraplavě se smál, když se ho snažil dostat k zemi. Gračovu lásku k zápasení překonávala pouze jeho láska k jídlu. Oba se svalili na zem, smáli se a snažili se jemně jeden druhého přemoci.

Richard byl ovšem jemnější než Grač. Gar někdy vzal do tlamy Richardovu paži, i když díky bohům nikdy nekousal, jeho tesáky ostré jako jehly byly totiž dostatečně dlouhé na to, aby mu paží lehce projely naskrz - Richard viděl, jak těmi zuby dokáže rozdrtit velkou kost - přesto to nebylo příjemné.

Richard skončil zápas tím, že se posadil na pařez. Grač seděl na něm a měl paže, nohy a křídla ovinuté kolem něj. Tulil se Richardovi k rameni. Grač věděl, že Richard za úsvitu odchází.

Richard pojednou zahlédl dosti daleko v křoví králíka a napadlo ho, že by možná sestra Verna ocenila, kdyby k snídani měla nějaké maso. “Grači, potřebuji králíka.”

Grač mu slezl z klína a Richard si vzal luk. Když šíp vyletěl, řekl garovi, aby králíka přinesl, ale aby ho nejedl. Grač se rychle naučil hledat a přinášet zvěř. Dělalo mu to radost, neboť vždy dostával,

co zbylo po stažení z kůže a po vykuchání.

Když byl Richard hotov a když se rozloučil s Gračem, kráčel zpět do tábora. Jeho mysl se vracela k vidině Kahlan, kterou měl ve věži a k tomu, co mu řekla. Neustále ho strašil pohled, jak přichází o hlavu. Připomněl si její slova:

"Když budeš muset, mluv o těchto slovech, ale ne o tomto vidění. 'Ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu. To vyvolá ještě větší temnotu smrti. Proto, aby zůstala naděje na životní svazek, ta v bílém musí být obětována svému lidu, aby v něm nastala radost a dobrá nálada.'"

Věděl, kdo je "ta v bílém". Věděl, co znamená "radost a dobrá nálada".

Myslel rovněž na proroctví, o kterém mu řekla sestra Verna. Proroctví, které říkalo, "on je poslem smrti a sám se tak pojmenuje". Tvrdila, že proroctví říká, že ten, kdo má meč, je schopen přivolávat mrtvé, přivolat minulost do přítomnosti. Přemýšlel a dělal si starosti, co by to mohlo znamenat.

V táboře našel sestra Vernu, jak sedí na bobku u ohně a peče ovesné placky. Z jejich vůně mu zakručelo v břiše. Řídce zalesněná krajina ožívala zvuky zvířat vítajících úsvit. Hejna malých černých ptáků zpívala na vysokých stromech s řídkým listím a šedivé veverky se honily sem a tam po větvích. Richard pověsil rožeň s králíkem nad oheň, sestra Verna se dále věnovala plackám.

"Přinesl jsem ti něco k snídani. Myslel jsem si, že bys mohla chtít trochu masa."

Zamumlala, že to bere na vědomí.

"Ještě stále se na mě zlobíš, že jsem ti včera zachránil život?"

Opatrně položila do ohně další proutek. "Richarde, já se na tebe nezlobím proto, že jsi mi zachránil život."

"Řekla jsi, že váš Stvořitel nenávidí lež. Myslíš, že ti věří? Já ne!"

Její obličej zrudl natolik, až Richarda napadlo, že by od něj mohly chytnout její kudrnaté vlasy. "Nebudeš tady říkat bezbožnosti."

"Lhaní není bezbožností?"

"Richarde, ty nechápeš, proč se zlobím?"

Richard se posadil na zem, chytil se za kotníky a přitáhl k sobě nohy. "Možná to chápu. Ty máš být mou ochránkyní. Nemá to být naopak. Možná máš pocit, že jsi selhala, já si to však nemyslím. Oba jsme udělali, co jsme udělat museli, abychom přežili."

"Udělali jsme, co jsme museli?" Když přimhouřila oči, na všechny strany se kolem nich rozběhly jemné vrásky. "Pokud si pamatuji knihu… když Bonnie, Geraldina a Jessup převedli lidi přes jedovatou řeku, někteří z nich zemřeli."

Richard se sám pro sebe usmál. "Takže ty jsi ji opravdu četla."

"Vždyť jsem ti říkala, že jsem ji četla! Bylo to bláznovství. To riziko nás mohlo zabít."

"Neměli jsme na výběr."

"Richarde, vždy máš možnost výběru. To se tě snažím naučit." Sedla si na paty. "Čarodějové, kteří ta místa vytvořili, si mysleli, že nemohou dělat nic jiného a přitom všechno ještě zhoršili. Ty jsi tam používal svůj Han a dělal jsi to bez toho, abys chápal možné následky.

"Co jiného jsme mohli dělat?"

S rukama na kolenou se nahnula kupředu. "Richarde, vždy máš na vybranou. Tentokrát jsi měl štěstí, že tě použití magie nezabilo."

"O čem to mluvíš?"

Sestra Verna přitáhla k sobě sedlový vak a začala se v něm hrabat. Po chvíli z něj vytáhla měšec ze zeleného plátna. "Trocha krve z té bestie ti zůstalo na paži. Pokousal tě některý z brouků?"

"Na nohou."

"Ukaž mi to."

Richard si vyhrnul nohavici a ukázal podebraná zarudlá kousnutí. Zavrtěla hlavou, něco si zašeptala a postupně z měšce vytáhla dvě lahvičky.

Proutek, který našla nedaleko na zemi, namočila do bílé masti v jedné lahvičce a natřela ji na plochou stranu čepele nože. Proutek hodila do ohně. Vzala drahý proutek, namočila ho do černé masti z druhé lahvičky a smíchala ji na čepeli s bílou mastí. Hodila druhý proutek se zbytky mastí do ohně. Richardem trhlo, když proutek okamžitě vybuchl v řeřavě bílou kouli ohně, která se vznesla k nebi. Jak koule stoupala nahoru, rozplývala se a měnila se ve vířící oblak černého kouře.

Zvedla nůž a ukázala mu šedivou mast rozetřenou po čepeli. “Světlo a temnota, nebe a země. Magie, která zahojí to, co by tě jinak zabilo ještě dnes večer. Richarde, ty máš zvláštní dar dostávat se do potíží. Každý krok, který uděláš, tvou situaci ještě zhoršuje. Teď pojď sem.”

Richard obešel oheň a přistoupil k ní: “To jsi se snažila rozhodnout, zda mi máš pomoci nebo ne?”

“Samozřejmě, že ne. Toto je vyrobeno ze silné magie, z magie vytvořené k tomu, aby zničila jed, který se do tebe dostal z vyčarovaných zvířat. Kdyby se to použilo příliš brzy, zabilo by tě to. Kdyby se to použilo příliš pozdě, zabila by tě kousnutí. Musí to být ta správná magie aplikovaná v tu správnou dobu. Prostě jsem čekala na ten správný okamžik.”

Richard s ní chtěl o tom diskutovat, místo toho ale řekl: “Děkuji ti za pomoc.” Svraštila čelo, než se sklonila ke kousnutím. “Sestro, jak to všechno ještě zhoršuji?”

“Byl jsi lehkomyslný. Používání magie je nebezpečné nejen pro ty druhé, ale rovněž pro toho, kdo ji vyvolal.”

Richard zasténal, když ostřím nože přejela do kříže přes kousnutí, nejdřív jedním směrem a pak druhým. Pálilo ho to tak, že mu vyhrkly slzy.

“Jak to může být nebezpečné pro mě?

Soustředěně se skláněla nad jeho nohou, šeptala zaříkávadlo a projížděla nožem přes oteklé místo. Pokoušel se neposkočit, když nařízla další kousnutí. Zářezy nebyly hluboké, přesto však pořádně pálily.

“Je to jako bys zapálil oheň uprostřed lesa vyschlého na troud. Najdeš se uprostřed ohně, uprostřed toho, co jsi způsobil. To, co jsi udělal, bylo hloupé a nebezpečné.”

“Sestro Verno, já jsem se pouze pokoušel zůstat naživu.”

Prudce ukázala prstem na jedno z bolestivých kousnutí. “Podívej se, co se stalo! Když tě nevyléčím, zemřeš!” Skončila s nohama a začala se věnovat jeho paži. “Když nás napadly ty bestie, chtěl jsi nás zachránit, ale všechno, co jsi dělal, nebezpečí jenom zvyšovalo.”

Když dokončila ošetření, vložila čepel nože nad oheň. Z ocele vyrazil tenký proužek bílého plamene a spálil zbývající mast.

“Sestro, kdybych něco neudělal, byli bychom mrtví.”

Pohrozila mu řeřavou čepelí. “Nevyčítala jsem ti, že jsi něco udělal! Řekla jsem, že jsi to dělal špatně. Použil jsi nesprávný druh magie!”

“Použil jsem jedinou věc, kterou jsem měl! Byl to meč!”

Vrhla nožem, který se s hlasitým zvukem zarazil hluboko do polena. “Když konáš bez toho, že znáš důsledky použití magie, kterou vyvoláváš, je to velmi nebezpečné chování!”

“Ale když nepomáhalo nic z toho, co jsi dělala ty!”

Sestra Verna se zaklonila a chvíli se na něj dívala. Pak se otočila a zabývala se tím, že dávala lahvičky zpět do zeleného měšce.

“Sestro, je mi to líto. Opravdu jsem to tak nemyslel. Nedopadlo to tak, jak jsem si myslel. Chtěl jsem pouze říci, že ty jsi nedokázala vycítit průchod a já jsem věděl, že když tam zůstaneme, tak zahyneme.”

Lahvičky zacinkaly o sebe, když jimi v měšci pohybovala. Zdálo se, že má potíže s tím, aby je uložila tak, jak by chtěla. “Richarde, to, co se u nás naučíš, bude kontrola tvého talentu s použitím magie. To je ta lehčí část. Tou těžší částí je vědět, jaký druh magie použít, jak mnoho jí použít, kdy ji použít a jaké budou důsledky jejího použití. To je smyslem všeho učení. Jakou, jak mnoho, kdy a co kdyby…”

Pozorovala ho se smrtelně vážným výrazem. “Bez těchto vědomostí budeš jako slepec, který se v chumlu dětí rozhání sekerou. Ty nemáš ani potuchy o nebezpečí, které vyvoláváš, když používáš svou magii. My se ti pokusíme dát zrak a trochu rozumu předtím, než se tou sekerou začneš rozhánět.”

Richard otrhával stébla trávy z trsu, který mu rostl u nohou. “Nikdy jsem na to nemyslel tímto způsobem.”

“Když se mám na někoho zlobit, asi bych se měla zlobit na sebe, jak jsem byla hloupá. Nemyslela jsem si, že by tam mohlo být něco dostatečně silné na to, aby mě vlákalo do pasti. Mýlila jsem se. Richarde, děkuji ti, že si mě zachránil.”

Kolem prstu si omotal dlouhé stéblo trávy. “Strašně se mi ulevilo, když jsem tě našel. Myslel jsem si, že jsi mrtvá. Jsem rád, že nejsi.”

Z vaku povytahovala všechny malé lahvičky a rozložila je po zemi. “Mohla jsem být navěky ztracena v tom kouzlu. Asi jsem měla být.”

“Co tím myslíš?”

Připadalo mu, že vidí více lahviček, než se vejde do vaku. Viděl ovšem, že je z toho vaku všechny vytáhla. “Už dříve jsme se pokoušely zachraňovat sestry, které byly spolu s jejich svěřenci ztracené v těch kouzlech. Když jsem poprvé procházela, viděla jsem jednu z nich. Nikdy se nám je nepodařilo dostat ven. Při těch pokusech sestry umíraly.” Začala dávat lahvičky dovnitř. “Ty jsi použil magii.”

“Použil jsem meč. Jak víš, meč má magii.”

“Ne. Ty jsi nepoužil magii meče. Ty jsi použil svůj Han, i když sis to neuvědomoval. Nejnebezpečnější věcí, kterou můžeš udělat, je nerozumně použít Han prostřednictvím touhy.”

“Sestro, myslím si, že to byla pouze magie meče.”

“Když jsi na mě zavolal, slyšela jsem tě. Snažily jsme se také volat na ty druhé, ale nikdy nás neslyšely. Ani jednou.”

“Asi jste jen nevěděly, jak volat. Ty jsi mě neslyšela, dokud jsem neprošel nějakou jiskřivou stěnou, která tě obklopovala. Pak jsi mě uslyšela. Musíte se zkrátka předtím dostat přes stěnu.”

Posunula lahvičky na stranu, aby ve vaku udělala víc místa. Pak tiše promluvila. “Richarde, to my víme. Zkoušely jsme každý druh magie, ale nikdy se nám nepodařilo dostat přes stěnu obklopující kouzlo nebo ji rozbít. Nepodařilo se nám upoutat pozornost žádné z těch, co byly v pasti. Nikdy se nikdo z kouzla nedostal.” Vložila do vaku poslední lahvičku a konečně se k němu otočila. “Děkuji ti, Richarde.”

Pokrčil rameny a sundal si stéblo trávy z prstu. “To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat, abych odčinil, co jsem udělal předtím.”

“Co jsi udělal?”

Richard se zabýval tím, že si pečlivě shrnoval nohavice. “Bylo to tak, že předtím, než jsem tě zachránil, jsem tě tak trochu zabil.”

Naklonila se k němu. “Co že jsi to udělal?”

“Ty jsi mně způsobovala bolest svou magií. Obojkem.”

“To je mi líto, Richarde. Byla jsem uvnitř kouzla a neuvědomovala jsem si, co dělám. Nechtěla jsem ti ublížit.”

Zavrtěl hlavou. “To nebylo tehdy. Stalo se to předtím, bylo to v bílé věži.”

Naklonila se k němu ještě blíž a zaskřípěla zuby. “To jsi zešílel? Říkala jsem ti přece, co jsou ty věže! Jak jsi mohl být tak…”

“Sestro, neměl jsem na výběr.”

“Otázku výběru jsme již prodiskutovali. Řekla jsem ti, jak jsou ty věže nebezpečné, aby ses jim vyhýbal!”

“Podívej se, všude kolem bily blesky. Pokoušely se mě zasáhnout. Já… pravdou je, že jsem nevěděl, co jiného bych udělal. Tak jsem skočil do věže, abych se chránil.”

“To nedokážeš dodržet ani nejjednodušší příkaz? Musíš se vždy chovat jako dítě?”

Richard se na ni úkosem podíval. “Přesně taková byla tvá slova. Vešla jsi do věže. Byl jsem si jist, že jsi to ty.

Zlobila jsi se na mě stejně, jako se zlobíš teď, a používala jsi úplně stejná slova.”

Zaskřípěl zuby, když přiložil prst k obojku, který měl kolem krku. “Použila jsi toto. Použila jsi ho k tomu, že jsi mě hodila o zeď a držela jsi mě na ní. Sestro, dokáže to tento obojek udělat?”

Seděla a byla mnohem tišší. “Ano. My nemáme sílu čarodějů, nemáme mužský Han. Obojek zvětšuje naši sílu, abychom mohly být silnější než ten, kdo ho nosí. Jenom tak je dokážeme učit.”

Jeho hlas byl plný zuřivosti. “Tehdy jsi ho použila, abys mi přivodila bolest, stejnou bolest, kterou jsi na mě seslala ve skutečnosti, když jsi byla uvnitř kouzla. Bolest však byla silnější a vůbec nepřestávala. Sestro, dokáže obojek také to?”

Utrhla si na straně trs trávy a začala si do něj utírat ruce. Vyhnula se jeho pohledu. “Ano, Richarde. To však byla jenom vidina. Ve skutečnosti jsem to nedělala já.”

“Říkal jsem ti, abys mě přestala mučit, nebo s tím skoncuji. Nechtěla jsi přestat. Přivolal jsem magii meče a rozbil pouto magie, které mě drželo. Ty jsi byla strašně rozzuřená. Řekla jsi mi, že jsem udělal svou poslední chybu. Řekla jsi mi, že mě zabiješ za to, že se ti vzpírám. Sestro, tys mě chtěla zabít.”

“To je mi líto, Richarde,” zašeptala a podívala se na něj, “že jsi musel tak trpět.” Do hlasu se jí vrátilo trochu síly. “Tak mi řekni, co jsi udělal se mnou… tedy s mou vidinou?”

Naklonil se k ní a hranou ukazováčku se jí ze strany dotkl ramene. “Rozpůlil jsem tě mečem. Právě na tomto místě.”

Její ruce se přestaly hýbat, ztuhla jako kámen a její obličej ztratil barvu. Po chvíli opět nad sebou získala vládu.

Richard si utrhl další stéblo trávy z trsu, který měl u nohou. “Nechtěl jsem to udělat, byl jsem však přesvědčen, že mě zabiješ.”

Odhodila trávu na bok. “Richarde, jsem si jistá, že sis to myslel. Byla to však pouze vidina. Kdyby to byla skutečnost, tak by to neskončilo. Nebyl bys schopen udělat, co jsi udělal.”

“Sestro, koho se snažíš přesvědčit? Mě nebo sebe?”

Opětovala jeho zuřivý pohled. “Věci, které jsi tam viděl, nebyly skutečné, byly to pouhé iluze.”

Richard to nechal tak. Otočil rožeň s králíkem, aby se opékal po druhé straně a odsunul pekáč s plackami na stranu, aby vychladly.

“Když jsem tě však opět uviděl, nevěděl jsem, jestli jsi vize nebo skutečnost. Opravdu jsem ale doufal, že jsi skutečná. Já tě nechtěl zabít.” Podíval se na ni a usmál se. “Kromě toho jsem ti slíbil, že tě provedu údolím.”

Přikývla. “Ano, udělal jsi to. Opravdu však spíše touhou než moudrostí.”

“Sestro, dělal jsem pouze to, co jsem dokázal vymyslet, abych přežil. A abys také přežila ty.”

Vzdychla si a zavrtěla hlavou. “Richarde, já vím, že se snažíš dělat, co můžeš, ale musíš pochopit, že to, co považuješ za nejlepší, nemusí být správné. Vyvoláváš svůj Han bez toho, abys věděl, co děláš, nebo si neuvědomuješ, že to děláš. Přitom pokoušíš nebezpečí, které si vůbec nedokážeš představit.”

“Jak jsem používal svůj Han?”

“Čarodějové skládají sliby, které se jejich Hany snaží dodržovat. Ty jsi mi slíbil, že mi pomůžeš dostat se přes údolí - že mě zachráníš. Tím, že jsi to udělal, jsi ale vyvolal k životu proroctví.”

Richard svraštil čelo. “Já jsem nevyslovil žádné proroctví.”

“Nejen, že jsi ho vyslovil, ale použil jsi svůj Han bez toho, aby sis to uvědomil. Použil jsi proroctví bez toho, abys znal jeho podobu, abys udělal něco v minulosti, co by ti pomohlo v budoucnosti.”

“O čem to mluvíš?”

“Zničil jsi koňská udidla.”

“Řekl jsem ti tehdy proč. Jsou krutá.”

Zavrtěla hlavou. “Právě o tom mluvím. Ty si myslíš, že jsi to udělal z jednoho důvodu, posloužilo

to však jinému důvodu. Tvá mysl prostě hledá způsob, jak vysvětlit to, co dělá tvůj Han. Když jsme utíkali z údolí, nevěřila jsem tomu, co děláš, a pokusila jsem se obrátit svého koně. Protože neměl udidlo, nedokázala jsem to."

"No a co?"

Naklonila se k němu. "Zničení udidel v minulosti splnilo potřebu vyplývající z příslibu v budoucnosti. Tím jsi použil proroctví. Slepě se kolem sebe rozháníš sekerou."

Richard se na to zatvářil skepticky. "Sestro, není to už příliš i na tebe?"

"Richarde, já vím, jak funguje talent."

Richard se nad tím zamyslel a nakonec se rozhodl, že jí neuvěří. Rozhodl se rovněž, že se s ní o tom nechce a nebude hádat. Byly další věci, o kterých se chtěl něco dozvědět.

"Tvá knížečka je plná? Neviděl jsem, že bys do ní něco zapisovala."

"Včera jsem poslala zprávu, že jsme se dostali z údolí. Nemám o čem psát, to je všechno. Ta kniha je magická. Magií vymazáváme staré zprávy. Vymazala jsem všechno kromě posledních dvou stránek a s tím, co jsem dopsala včera, jsou teď popsané tři stránky."

Richard si utrhl roh placky. "Kdo je matka představená?"

"Vede sestry světla. Je…" Přimhouřila oči. "Nikdy jsem o ní nemluvila. Jakto, že o ní víš?"

Richard si slízl drobty z prstů. "Četl jsem to v tvé knížce."

Ruka jí vyletěla k pasu a hledala knížku. Byla na obvyklém místě. "Ty jsi četl mé soukromé zápisky! Nemáš na to právo! Já tě…"

"Tehdy jsi byla mrtvá." Ústa se jí zavřela a on mohl pokračovat. "Když jsem tě zabil, nebo když jsem zabil tvou vidinu, knížka padla na zem. Přečetl jsem si ji."

Ze svalů se jí ztratilo napětí. "Ach tak. To byla pouze součást iluze. Řekla jsem ti, že to není jako ve skutečnosti."

Richard si utrhl další roh placky. "Popsané byly pouze dvě stránky, stejně jako ve skutečné knížce. Až poté, co jsme vyšli z údolí, jsi přidala třetí stránku. Tehdy tam byly pouze dvě."

Dívala se, jak jí ovesnou placku. "Richarde, byla to iluze."

Podíval se na ni. "Na jedné stránce bylo: 'Jsem sestra, která má tohoto chlapce na starosti. Ty příkazy jsou nerozumné, jsou vlastně nesmyslné. Chci znát smysl těchto příkazů. Chci znát, z čí pravomoci jsou vydávány - zdravím ve službě světlu, sestra Verna Sauventreenová.' Na druhé stránce bylo: 'Uděláš, co ti bylo přikázáno, nebo poneseš následky. Už nikdy si netroufej zpochybňovat příkazy paláce - matka představená, vlastní rukou'."

Sestře se z obličeje ztratila všechna barva. "Nemáš žádné právo číst to, co patří někomu jinému."

"Jak jsem již řekl, tehdy jsi byla mrtvá. Co ti to daly za příkazy, jež tě tak rozzlobily?"

Do obličeje se jí velmi prudce vrátila barva. "Má to něco do činění s technickou otázkou. Není to nic, čemu bys mohl rozumět, a kromě toho ti do toho nic není."

Richard povytáhl obočí. "Mně do toho nic není? Ty tvrdíš, že se mi pouze pokoušíš pomoci, přitom jsi ale ze mě udělala vězně, a teď mi říkáš, že mi do toho nic není? Mám kolem krku tento obojek, ty mi jím můžeš přivodit bolest, možná mě můžeš dokonce zabít, a přitom říkáš, že mi do toho nic není? Říkáš, že musím dělat věci, které mi řekneš, říkáš, že jim musím věřit, i když má důvěra je otřásaná každou novou skutečností, kterou se dovím, a ty mi přesto řekneš, že mi do toho nic není? Říkáš mi, že iluze, kterou jsem viděl, není stejná jako skutečnost, já však zjišťuji, že je, a ty mi pak řekneš, že mi do toho nic není?"

Sestra Verna byla zticha. Dívala se na něj s bezvýrazným obličejem. Napadlo ho, že se na něj dívá, jako kdyby byl brouk v krabičce.

"Sestro Verno, odpovíš mi na něco, o čem přemýšlím?"

"Když budu moci."

Ještě více stáhl nohy pod sebe. Snažil se nemít v hlase žádné nepřátelství. "Když jsi mě poprvé uviděla, byla jsi překvapená, že jsem dospělý. Myslela sis, že budu malý."

“To je pravda. V paláci máme ty, kteří dokáží vycítit někoho, kdo se narodí s talentem. Ty jsi však byl před námi ukrytý, takže nám trvalo velmi dlouho, než jsme tě našly.”

Před několika dny jsi mi však řekla, že jsi více než polovinu života strávila mimo palác a hledala jsi mě. Když jsi strávila přes dvacet let mým hledáním, jak jsi mohla čekat, že budu tak malý? Musela bys očekávat, že budu dospělý, pokud bys nevěděla, že jsem se narodil a nezačala mě hledat dlouho předtím, než mě mohl někdo v paláci vycítit.”

Její odpověď přišla tichým opatrným hlasem. “Je to tak, jak říkáš. Nikdy předtím se to takto nestalo.”

“Jak jste tedy mohly jít někoho hledat dřív, než některá z vás vycítí, že se narodil?”

Opatrně vybírala slova. “Nevěděly jsme přesně, kdy se narodíš, věděly jsme jenom, že se narodíš, a tak jsme byly vyslány, abychom tě hledaly.”

“Jak jste věděly, že se narodím?”

“Mluvilo se o tobě v proroctví.”

Richard přikývl. Chtěl vědět o tomto proroctví a chtěl vědět, proč si myslí, že je tak důležitý, nechtěl však sejít ze stopy, kterou v tomto okamžiku sledoval. “Takže ty jsi věděla, že to může trvat léta, než mě najdete?”

“Ano. Nevěděly jsme, kdy se narodíš. Mohly jsme to zúžit pouze na několik desetiletí.”

“Jak se vybírají sestry, které mají být vyslány?”

“Vybírá je matka představená.”

“Vy v tom nemáte žádné slovo?”

Napjala pozornost, jako by měla podezření, že by mohla nechtěně vložit hlavu do smyčky, nedokázala však zabránit tomu, aby vyjádřila svou víru. “Pracujeme ve službách Stvořitele. Neměly bychom žádný důvod k námitkám. Jediným účelem paláce je pomáhat těm, kteří mají talent. Jednou z největších poct pro sestru je, když je vybrána, aby zachránila někoho s talentem.”

“Takže žádná z ostatních, které byly vyslány, se nemusela vzdát tolika let života, aby zachránily někoho s talentem?”

“Ne. Nikdy jsem neslyšela, že by to trvalo déle než rok. Věděla jsem však, že tento úkol může trvat desetiletí.”

Richard se v duchu vítězoslavně usmál. Naklonil se dozadu a protáhl si svaly. Zhluboka se nadechl. “Teď tomu rozumím.”

Přimhouřila oči. “Čemu rozumíš?”

“Sestro Verno, rozumím tomu, proč se ke mně takto chováš. Rozumím, proč mezi sebou vždy bojujeme, proč si navzájem jdeme po krku. Rozumím, proč jsem ti protivný a proč mě nenávidíš.”

Podívala se na něj jako člověk, který očekává, že se mu pod nohama otevře propadliště. “Richarde, není pravda, že tě nenávidím.”

Přikývl a uvolnil západku propadliště. “Ano, je to tak. Ty mě nenávidíš. A já ti to nezazlívám. Já tě chápu. Kvůli mně jsi se musela vzdát Jedidiaha.”

Trhlo to s ní, jako kdyby se smyčka kolem jejího krku utáhla právě teď. “Richarde! Nesmíš se mnou mluvit tímto tónem!”

“Proto jsem ti protivný. Ne proto, co se stalo ostatním dvěma sestrám. Je to kvůli Jedidiahovi. Kdyby nebylo mě, posledních dvacet let bys byla s ním. Musela ses vzdát své životní lásky a vydat se na toto prokleté putování, abys mě našla. Ony tě poslaly. Ty jsi neměla na výběr, musela jsi jít. Je to tvá povinnost, která tě stála tvou lásku a děti, které bys mohla mít. To jsem tě stál já, a proto mě nenávidíš.”

Sestra Verna seděla a upřeně hleděla do prázdna. Nepromluvila a nehýbala se. Nakonec řekla: “Jsi opravdu hledačem.”

“Je mi to líto, sestro Verno.”

“Richarde, nemusí ti to být líto. Ty nevíš, o čem mluvíš.” Pomalu zvedla králíka z ohně a položila

ho na železný plát s ovesnými plackami. Na chvíli se zadívala do prázdna. “Raději bychom měli dokončit jídlo. Musíme se vydat na cestu.”

“Výborně, sestro. Chtěl bych, abys pouvažovala nad tím, že to všechno se nestalo proto, že jsem to chtěl já. To všechno jsem ti nedělal já, udělala ti to matka představená. Měla by ses buď zlobit na ni, nebo když jsi, jak tvrdíš, až tak oddána své povinnosti sloužit tvému Stvořiteli, tak bys měla mít radost, že mu sloužíš. V obou případech mi však za to přestaň dávat vinu.”

Otevřela ústa, aby promluvila, místo toho však tápavě sahala na uzávěr měchu na vodu. Když se jí ho konečně podařilo vyndat, dlouho pila. Potom se několikrát zhluboka nadechla a přiložila si rukáv k mokrým rtům.

Její pevný pohled se zabodl Richardovi do očí. “Richarde, zanedlouho budeme v paláci, předtím však musíme projít zemí velmi nebezpečných lidí. Sestry světla mají s nimi dohodu, která jim umožňuje volný průchod. Budeš ale muset pro ně něco udělat. Když to neuděláš, budeme mít velké potíže.”

“Co budu muset udělat?”

“Budeš muset pro ně někoho zabít.”

“Sestro Verno, to neudělám!”

Ukazováček jí vyrostl z pěsti a přikázal mu mlčet. “Richarde, tentokrát se neodvažuj rozhánět sekerou,” zašeptala. “Nevíš vůbec nic o následcích.”

Vstala. “Připrav koně. Musíme jet.”

Richard se postavil. “Nenasnídáš se?”

Ignorovala jeho dotaz a přistoupila k němu.

“Richarde, na dohadování musí být dva. Vždy jsi na mě rozzlobený, zlobí tě všechno, co ti říkám. Jsem ti protivná, nenávidíš mě, protože si myslíš, že jsem tě přinutila, aby sis nasadil obojek. Já to ale nebyla a ty to víš. Kahlan tě přinutila, aby sis ho nasadil. Kvůli ní nosíš Rada’Han. Kdyby nebylo jí, nebyl bys se mnou, a proto mě nenávidíš.

Richarde, mysli! Neudělala jsem ti to já, ale Kahlan. Měl by ses buď zlobit na ni, nebo, když jsi jí až natolik oddán, jak tvrdíš, tak bys měl mít radost, že plníš její přání. Možná proto měla svůj důvod. Možná jí na srdci ležely tvé nejlepší zájmy. V obou případech mi však za to přestaň dávat vinu.”

Richard se pokusil polknout, ale nešlo to.

Kapitola druhá

Krvavě rudé světlo umírajícího dne pronikalo větvemi stromů lemujících hřbet nejbližšího hřebenu. Její zelenooký pohled opustil dobře ukrytá místa, kde byly umístěné předsunuté hlídky. Viděla, že byly od sebe příliš daleko, jinak by nemohla nepozorovaná stát tam, kde byla. Sečítala muže v jednotlivých řadách stanů, které se táhly po dně údolí. Došla k závěru, že když bude velkomyslná, bude jich pět tisíc.

Koně byly uvázáni nalevo, nedaleko od úhledně uspořádaných vozů se zásobami. Na vzdálenější straně údolí byly ve sněhu vykopány latríny. Kuchařské vozy, které stály mezi stany a zásobovacími vozy, se balily na noc. Barevné válečné praporce vlály nad velitelskými stany. Byla to pravděpodobně nejuspořádanější armáda, jakou kdy v poli viděla. Galeánci mají opravdu sklon k pořádku.

“Vypadají velmi hezky,” řekl Chandalen tichým hlasem, “na muže, kteří budou za chvíli zmasakrováni.” Oba bratři se na souhlas nervózně zasmáli.

Kahlan nepřítomně přikývla. Dnes ráno viděli armádu, kterou tito muži pronásledovali. Nebyla uspořádaná, nebyla ukázněná, nebyla ani hezká na pohled. A jejich hlídky nebyly od sebe příliš daleko. Přesto se jim podařilo dostat tak blízko, aby viděla, co vidět chtěla, a spočítala si počet mužů.

Jejich počet odhadovala na padesát tisíc, a to nebyla velkomyslná.

Zhluboka vydechla, řídký bílý obláček páry odplouval studeným vzduchem. “Musím to zastavit.” Hodila si na záda tlumok a luk. “Pojďme dolů.”

Chandalen, Prindin a Tossidin šli za ní, když namáhavě sestupovala strání pokrytou prachovým

sněhem. Trvalo jí déle, než očekávala, aby dostihla tyto muže. Blizard v Jarském průsmyku donutil všechny čtyři schovávat se dva dny v borovici poutníků. Borovice poutníků Kahlan vždy připomínaly Richarda. Když ležela a poslouchala vytí větru, zdálo se jí o něm ať už spala, nebo byla vzhůru.

Zlobila se, že musí ztrácet drahocenný čas na své cestě do Aydindrilu, aby zabránila této armádě v sebevražedném pronásledo vání vojsk, která zničila Ebinissii, ale jako matka zpovědnice nemohla dovolit, aby pět tisíc mužů zbytečně zemřelo. Musela je zastavit, než se dostanou příliš blízko k pronásledované armádě. Už teď byli příliš blízko. Další den se jistě střetnou.

Armáda byla okamžitě v pohotovosti, když se k ní přibližovaly čtyři postavy v bílých vlčích kožiších: Ozývaly se výkřiky, které posupovaly řadami vojáků dál. Chlopně stanů se otvíraly a ven vybíhali muži. Meče byly vytahovány z pochev a ocelové řinčení plnilo studený vzduch. Muži s oštěpy běželi sněhem. Lučištníci se řadili do bojových postavení a vkládali do luků šípy. Mezi ní a velitelskými stany vyrostla zeď z několika set mužů. Přibíhalo jich ještě více, oblékali se v běhu a křičeli na ostatní, kteří ještě byli ve stanech.

Kahlan a tři muži se zastavili. Stála tam vzpřímeně a nehybně. Za ní se Chandalen, Prindin a Tossidin uvolněně opírali o své oštěpy.

Z největšího stanu vyrazil důstojník, který si oblékal těžký hnědý kabát. Procházel zdí svých mužů a křičel na lučištníky, aby nestříleli. Když klopýtal přes zeď obránců, připojili se k němu dva další důstojníci. Když se přiblížil, poznala, jakou má hodnost. Byl to kapitán. Dva muži, každý po jedné jeho straně, byli poručíci.

Když se před ní udýchaný zastavil, stáhla dozadu kapuci svého kožichu. Její dlouhé vlasy se rozsypaly po bílé kožešině.

“Co se to tady…?” Kapitán najednou vytřeštil oči. Spolu se dvěma poručíky poklekl najedno koleno.

Všude, kam dohlédla, padali muži na kolena. Každý sklonil hlavu. Šustění vlny, vrzání kůže a zvuky oceli ustaly. Tři muži, kteří byli s ní, si vyměnili obdivné pohledy; nikdy ještě neviděli nikoho jiného než Bahenní lid vítat matku zpovědnici. Jediným zvukem bylo pomalé vrzání větví v studeném větříku.

“Povstaňte, děti moje.”

Všichni vstali za opětovného doprovodu různých zvuků. Kapitán se postavil a elegantně se do půl pasu uklonil. Napřímil se s hrdým úsměvem.

“Jaká to čest, matko zpovědnice!”

Kahlan nevěřícně zírala na jeho hranatou čelist, vlnité světle hnědé vlasy, modré oči a hezký mladý obličej.

“Ty jsi dítě,” zašeptala. Rozhlédla se po stovkách a po tisících mladých zářících očí, které byly všechny upřené na ni. Zamrkala a cítila, jak jí z obličeje mizne krev.

Sevřela pěsti a roztřásla se zuřivostí. “Jste děti! Všichni jste děti!”

Kapitán se podíval na své muže s rozpačitým výrazem, který hraničil s bolestí. “Matko zpovědnice, jsme odvedenci, ale všichni jsme vojáci galeanské armády.”

“Všichni jste děti,” zašeptala. “Děti!”

Mezi shromážděnými rekruty se rozhostilo ticho. Většina z nich vypadala na patnáct nebo na šestnáct let. Kapitán a jeho poručici přešlapovali se svěšenými hlavami z nohy na nohu. Někteří rekruti neodolali a museli otevřeně zírat na Chandalena, Prindina a Tossidina. Ještě nikdy nikoho takového neviděli.

Kahlan popadla kapitána za klopy a táhla ho pryč. Zavrčela směrem k oběma poručíkům. “Vy dva pojďte rovněž se mnou.” Pohlédla zlostně přes jejich hlavy. “Všichni ostatní pokračujte v tom, co jste dělali předtím!”

Bylo slyšet řinčení mečů vracených do pochev a šípů dávaných do toulců, když tahala kapitána z doslechu jeho vojáků. Když se dostala ke stromům, přitáhla ho k povalenému kmeni a zlostným

pohybem ho pustila.

Kahlan usedla na sněhem pokrytý kmen, jako by to byl trůn. Chandalen se postavil po její pravici, Prindin a Tossidin stáli po levé straně. Opřeli konce svých oštěpů o zem a tiše čekali. Zaskřípěla zuby. “Jak se jmenuješ, kapitáne?”

Nervózně si pohrával s mosazným knoflíkem svého rozepnutého kabátu. “Jsem Bradley Ryan.” Zvedl své modré oči. “Kapitán Bradley Ryan, matko zpovědnice.” Rychle pohleděl na muže po své pravé straně: “Toto je poručík Nolan Sloan,” ukázal na druhou stranu, “a toto je poručík Flin Hobson.”

“Kolik dětí máš sebou, kapitáne Ryane?”

Trochu ztuhl. “Matko zpovědnice, můžeme být mladší než ty, i když ne o moc, a ty o nás nemusíš mít vysoké mínění, jsme však vojáci. Dobří vojáci.”

“Dobří vojáci?” Jen s námahou se na něj nerozkřičela. “Když jste tak dobří vojáci, proč jsem mohla nepozorovaně projít linií vašich hlídek?” Zrudl a bylo na něm vidět, že se snaží zůstat zticha. “Je zde alespoň jeden z těchto dobrých vojáků, kterému je více než osmnáct?” Stiskl rty a zavrtěl hlavou. “Tak se opakovaně ptám, kolik dětí máš sebou?”

“Pod mým vedením jich je čtyři a půl tisíce.”

“Je ti známo, kapitáne Ryane, že zanedlouho narazíte na vojsko, které je desetkrát větší?”

Kapitán Ryan povytáhl obočí a na jedné straně úst se mu objevil úsměv malého kluka. “My zanedlouho ‘nenarazíme’ na nikoho, matko zpovědnice. My je zanedlouho dostihneme. My je pronásledujeme. Myslím si, že je zítra budeme mít.”

Opět zaskřípěla zuby. “Budete je mít? Zítra? Mladý muži, kdybych vás nedostihla, ty a všichni tví ‘muži’ by zemřeli. Nemáte ani potuchy, jakou armádu zanedlouho dostihnete.”

Zvedl bradu. “Víme, koho pronásledujeme. Víš, my máme průzkumníky. Dostávám zprávy.”

Kahlan vyskočila na nohy napřáhla paži a ukázala. “Tam za tím kopcem je padesát tisíc mužů!”

“Padesát dva tisíce a ještě několik set.” Pokrčil rameny. “Nejsme hloupí. My víme, co děláme.”

Ruka jí klesla, když se na něj zlostně podívala. “Ano, vy to opravdu víte, je to tak? Co tedy chceš udělat, až je dostihnete?”

Kapitán Ryan se usmíval, když se k ní nakláněl, plný jistoty, že jí může dokázat, že opravdu ví, co dělá. “Tedy, zanedlouho se dostanou v průsmyku k místu, kde se rozdvojuje. Pošlu část svých sil tudy, aby je obešla, abychom je napadli z obou částí rozcestí. Budou si myslet, že na ně útočí velká armáda. Budeme je hnát zpátky tímto směrem. Zde na ně budeme čekat za soutěskou, která je právě před námi.

Pak budeme ustupovat až k soutěsce, kde se rozdělíme po stranách a necháme je vejít dovnitř, až nebudou mít kam jít. Kopiníci budou soustředění v nejužším místě - říkáme jim kovadlina. Lučištníci po stranách budou nepřítele udržovat uprostřed. Oddílům, které je tam budou hnát, říkáme kladivo.” Jeho úsměv se rozzářil. “Rozdrtíme je uprostřed.”

Nonšalantně kývl rukou, když se trochu napřímil. “Je to klasická taktika, říká se jí kladivo a kovadlina.”

Kahlan se na něj ohromeně dívala. “Mladý muži, já vím, jak se jí říká. Kladivo a kovadlina je odvážný manévr… za vhodných podmínek. Oproti vojsku desetkrát silnějšímu než vy je to horší než ztřeštěnost. Jste jako jezevec, který se pokouší polknout celého vola.”

“Učili nás, že s dobrým načasováním a s odhodláním může i malý počet dobrých mužů v úzkém místě jakým je toto údolí…”

“Dobrých mužů? Myslíš, že to zaváží u duchů? K takovému myšlení tě tedy vede tvá pýcha a domýšlivost!” Kapitánovy oči se sklopily k zemi. “Balvan nelze odvalit proutkem! Jediný způsob, jak je dostat zpět, je vystrašit je natolik, aby začali ustupovat.” Natáhla paži a opět ukázala směrem k nepříteli. “To jsou zkušení a v bitvách zocelení muži! Už dlouhou dobu bojují a zabíjejí. Myslíš si, že neznají, co je kladivo a kovadlina? Myslíš si, že když jsou to nepřátelé, tak jsou proto hloupí?”

“Ne, to ne. Myslím si však…”

Píchla ho prstem do prsou a přerušila ho. “Kapitáne, chceš ode mě slyšet, co se stane? Nemáš dost

lidí, abys je zatlačil. Když pošleš část svých sil, aby je obešla, oni ti vyhoví a trochu se pohnou. Pak se roztáhnou do šíře a vpustí tvá vojska dovnitř. Tomu se říká louskáček. Hádej, kdo bude ořechem.

Pak se dají do pohybu oni. Potáhnou k tvé kovadlině. Budou jako chrti rozdráždění pachem krve. Poté, co zlikvidují tvé kladivo, nebude už nic, co by je zadrželo. Nezůstane nic, co by zabraňovalo jejich křídlům, aby se rozvinula, když dorazí. Mají zkušenosti z bitev a přesně vědí, co mají dělat.

Oddělí tvé kopiníky a jejich lučištníky od oddílů ozbrojených meči. Přímo postupující klín ochraňovaný štíty se zaboří do kopiníků. Obloukovitě zahnutá křídla po stranách je uzavřou do pasti. Jejich obrněná jízda zaútočí plnou silou a zadupe do země tvá křídla lučištníků, kteří v té době už nebudou mít kopiníky, aby otupili útok. Vy všichni budete statečně bojovat, ale proti vám bude převaha možná dvacet na jednoho, protože jsi část svých sil obětoval na to, aby se stala kladivem a v té době už všichni budou mrtví.

Když bojuješ s početnějším nepřítelem, musíš ho rozdělit a porážet jednu část po druhé. Ty to místo toho uděláš opačně. Rozdělíš pro ně své síly na dvě části, aby vás mohli podle libosti pozabíjet - nejdřív jednu a pak druhou polovinu."

Kapitán se nevzdával. "Můžeme ukázat, že jsme dobří. Ty nevíš, jak dobří jsme. Nejsme nováčci."

"Každé z těch dětí, kterým velíš, zahyne! Kapitáne, už jsi někdy viděl někoho umírat? Ale ne aby umíral jako stařec v posteli, ale aby umíral v bitvě? Budete probodáváni oštěpy, do očí se vám budou zapichovat šípy. Meče vám budou usekávat paže a rozsekávat žebra. Čepele vám budou párat břicha a vaše vnitřnosti budou vyhřezávat na studenou zem.

Obličeje, které znáš, obličeje tvých přátel, těch dětí, se budou v panice dívat na tebe a budou se přitom dusit vlastní krví a zvratky. Jiní budou křičet o pomoc, když nepřítel bude chodit mezi raněnými ležícími na zemi a bude je kuchat, aby jejich smrt byla strašlivá. Ti, co se vzdají, budou popraveni, a váš nepřítel bude tančit a zpívat o velké bitvě, kterou právě vyhrál."

Hlava kapitána Ryana se konečně zvedla. Jeho poručíci ještě hleděli do země. "Mluvíš jako princ Harold, matko zpovědnice. Při mnoha příležitostech mi přednesl velmi podobnou řeč."

"Princ Harold je chytrý voják."

Kapitán Ryan si zapnul dva mosazné knoflíky svého tmavě hnědého kabátu. "To však nemění mé rozhodnutí. Ze všeho, co se dalo vybrat, je kladivo a kovadlina tou největší šancí, kterou proti nim máme. Věřím, že to dokážeme. Musíme to dokázat."

Chandalen se k ní naklonil a promluvil na ni vlastním jazykem. "Matko zpovědnice, tito muži jsou chodícími mrtvolami. Měli bychom být od nich pryč, abychom nebyli zapleteni do jejich hlouposti. Zemřou do posledního."

Kapitán svraštil čelo. "Co řekl?"

Kahlan se naklonila k mladému kapitánovi. "Říká, že zítra všichni zemřete."

Kapitán si pohledem přeměřil Chandalena od hlavy k patě. "Co on ví o tom, jak bojovat. Je to pouze primitiv z divočiny."

Kahlan povytáhla obočí. "Primitiv? Je do docela chytrý muž. Mluví dvěmi jazyky, jeho a naším." Kapitán Ryan polkl. "Kromě toho on v bitvách bojoval. On lidi zabíjel. Bradley, kolik lidí jsi zabil?"

Podíval se na poručíky. "Dobře, řekl bych, že žádného. Podívej se, je mi to líto, nechtěl jsem ho urazit, já však válku znám."

"Dítě, co ty víš o válce?" zašeptala.

"Všichni jsme dobrovolníci. Já jsem vstoupil do armády před třemi lety. Téměř nikdo nemá méně než rok služby. Všichni jsme tvrdě cvičili. Sám princ Harold pracoval s námi a učil nás taktice. Několikrát jsme nad ním vyhráli v cvičných bitvách. Jsme možná mladí, ale zkušenosti máme. Na tuto výpravu jsme byli vysláni jako na závěrečné zkoušky před přidělením do pravidelné armády. Byli jsme v poli téměř měsíc, dělali taktická cvičení a bojovou taktiku. Víme, co je před námi. To, že jsme mladí, ještě neznamená, že neumíme bojovat. Možná jsme mladí, to však rovněž znamená, že jsme silní."

Chandalen se zasmál. "Silní? Cestujete jako ženy." Odkašlal si, když se Kahlan zamračila. "Tedy

jako některé ženy. Nejste tak silní, jak si myslíte. To z vás dělá změkčilé muže. Zítra zemřete."

Kahlan se opět obrátila k třem vojákům. "Můj přítel se mýlí. Vy zítra nezemřete."

Kapitán se rozzářil. "Nezemřeme? Ty nám tedy věříš?"

Zavrtěla hlavou. "Zítra nezemřete, protože to nedovolím. Pošlu vás zpět. Odvedete svou divizi zpět k velitelské jednotce. Kapitáne, to je rozkaz. Jsem na cestě do Aydindrilu, abych se postarala o tyto záležitosti. Zastavím tu armádu zabijáků."

Obličej kapitána Ryana ztvrdl. "Nedostali jsme rozkaz k návratu. Všichni byli zabiti v Ebinissii. Tam jsme cvičili, byli jsme však pryč na manévrech. Máme stopu těch, kteří to udělali a pronásledujeme je."

"Vojáků v Ebinissii bylo mnohokrát více než vás a přesto byli rozdrceni vojskem, které pronásledujete."

"To víme. Byli to muži, se kterými jsme žili, jedli jsme s nimi a spali vedle nich. Byli to naši učitelé. Byli to naši bratři, naši otcové. Byli to naši přátelé a druzi ve zbrani." Přestoupil z nohy na nohu a odkašlal si, jak se snažil, aby se mu nerozechvěl hlas. "Měli jsme tam být s nimi. Měli jsme tam být po jejich boku."

Kahlan se obrátila zády ke třem galeánským vojákům. Přiložila si prsty ke spánkům a zavřela oči, když si je malými kruhovitými pohyby masírovala. Bolela ji hlava z obavy, že všichni tito mladí muži budou zmasakrováni. Truchlila za přáteli těchto mladíků, přáteli a druhy ve zbrani, kteří byli zabiti při obraně svého města. Před jejím duševním zrakem se objevily obličeje dívek.

Kahlan se prudce otočila na podpatku a podívala se do očí mladého kapitána. Uvědomila si, že to jsou oči, které toho viděly více, než si na začátku myslela.

"To jsi byl ty," zašeptala. "Byl jsi to ty, kdo zavřel dveře. Ty jsi pozavíral dveře v paláci. Dveře do komnat královny a jejích dvorních dam."

Polkl a přikývl. Modré oči měl mokré. Jeho spodní ret se chvěl. "Proč to těm ubohým stvořením udělali?"

Kahlan mu odpověděla jemným hlasem. "Úmyslem vojáka je přimět svého nepřítele, aby dělal hlouposti. Docílí toho buď tím, že ho příliš vystraší, nebo příliš rozzuří na to, aby jasně myslel. Dělají to proto, aby do vašich srdcí zaseli hrůzu, jde jim však ještě o něco jiného - aby vás rozzuřili natolik, že uděláte něco hloupého, a oni vás budou moci rovněž zabít."

"Ti muži, které pronásledujeme, jsou ti, co to udělali. Nemáme žádné velitelství, kam bychom se mohli vrátit. Teď to záleží na nás."

"To je ta hloupost, kterou chtějí, abyste udělali. Vy ji ale neuděláte. Dostanete jiné velení. Nebudete útočit na žádnou armádu."

"Matko zpovědnice, jsem voják, který přísahal, že bude sloužit Galei a Středozemí. Ve svém životě, i když se ti může zdát krátký, mě nikdy nenapadlo, abych neposlechl rozkazy mých velitelů, mé královny nebo matky zpovědnice." Kapitán Ryan chytil její zápěstí mezi palec a ukazováček a položil si její ruku na rameno. "Nyní však musím neuposlechnout tvé rozkazy. Když si přeješ, můžeš se mě dotknout svou mocí, protože jinak neudělám to, co si přeješ."

Poručík Sloan poprvé promluvil. "Pak se budeš muset dotknout i mě, protože zaujmu jeho místo a povedu naše muže do boje."

Poručík Hobson vykročil kupředu. "A poté se budeš muset dotknout také mě."

"A po nás třech," řekl kapitán Ryan, "budeš muset jít ke každému důstojníkovi a pak ke každému vojákovi. Když zůstane jenom jeden, i ten zaútočí a zemře v boji, když to bude zapotřebí."

Stáhla ruku. "Jdu k Ústřední radě Středozemí a postarám se o to. Co chcete udělat, je sebevražda."

"Matko zpovědnice, my zaútočíme."

"Kvůli čemu? Kvůli slávě? Chcete být hrdinové, kteří pomstili zavražděné? Chcete zemřít ve slavné bitvě?"

"To nechceme, matko zpovědnice," řekl tichým hlasem. "Viděli jsme, co ti mužové udělali v

Ebinissii. Viděli jsme, co udělali vojákům, které zajali. Viděli jsme, co tam udělali ženám a dětem. Mnozí muži pod mým velením tam měli matky a sestry. Všichni jsme viděli, co jim udělali, a co se stalo s našimi otci a bratry. Co se stalo s naším lidem."

Vypjal se do plné výšky a vzpřímen se jí odhodlaně podíval do očí. "Matko zpovědnice, my to neděláme kvůli slávě. Víme, že to je sebevražedný úkol. Všichni jsme však bez závazků, nemáme rodiny, které bychom zanechali bez otců. Děláme to kvůli tomu, že tito muži půjdou k dalšímu městu a udělají znovu to, co v Ebinissii. Děláme to proto, abychom je zastavili, pokud to alespoň trochu půjde.

Přísahali jsme na své životy, že budeme naše lidi ochraňovat. Této odpovědnosti se nesmíme vyhnout. Musíme zaútočit a pokusit se je zastavit, než pozabíjejí další nevinné lidi. Modlím se k dobrým duchům, abys měla v Aydindrilu úspěch, ale bude to dlouho trvat. Kolik měst má být ještě vydrancováno, než to přivede Středozemí k tomu, aby se proti nim postavilo? I jedno město je příliš mnoho. My jediní jsme v kontaktu s těmito vrahy. Mezi nimi a jejich dalšími obětmi stojí jenom naše životy.

Když jsem přísahal, slíbil jsem, že bez ohledu na možnosti, bez ohledu na rozkazy, budu vždy na první místo stavět ochranu našich lidí. Proto nesmím poslechnout tvé rozkazy, matko zpovědnice - není to kvůli slávě, ale proto, abych ochraňoval bezbranné. Přál bych si mít k tomu tvé požehnání, já se však pokusím ty muže zastavit s tvým požehnáním nebo bez něj."

Opět se posadila na kmen stromu a zahleděla se do dálky. Přemýšlela o třech vojácích. Všech šest mužů tiše čekalo. Toto mají být děti? Byli starší, než si myslela. A měli pravdu.

Zabere jí to nějakou dobu, než se dostane do Aydindrilu, a ještě delší dobu, než shromáždí armády schopné pronásledovat tyto zabijáky. Oni budou mezitím zabíjet dál. Kolik lidí ještě bude muset zemřít, než se dočká pomoci od Ústřední rady?

Přála si být kdekoliv jinde, jen ne tady. Matka zpovědnice. Přestala dbát na své pocity a zabývala se problémem tak, jak to musí dělat matka zpovědnice. Zvažovala životy, na jedné straně ztracené, na druhé straně ušetřené.

Kahlan se postavila a otočila se k Chandalenovi. "Musíme těmto mužům pomoci."

Chandalen si na oštěpu posunul ruce nahoru a naklonil se k ní. "Matko zpovědnice, tito muži jsou hloupé děti a zemřou. Když zůstaneme s nimi, snese se kolem nás bouře zabíjení. Budeme zabiti spolu s nimi. Oni zemřou stejně a ty se nedostaneš do Aydindrilu."

"Chandalene, tito chlapci jsou jako Bahenní lid. Pronásledují své Jokopy. Když jim nepomůžeme, tak zemře ještě více lidí, než bylo mrtvých, co jsme uviděli ve městě."

Prindin rovněž začal naléhat. "Matko zpovědnice, uděláme, co si budeš přát, ale není způsob, jakým bychom těmto chlapcům pomohli. Jsme pouze čtyři."

Tossidin přikývl. "A pak bys nesplnila svůj úkol dostat se do Aydindrilu. Je to tak důležité?"

"Samozřejmě, že je." Shrnula si vlasy z obličeje. "Co by se stalo, kdyby armáda, která v tom městě zabila každého, směřovala k Bahennímu lidu? Vy byste nechtěli mou pomoc, kdyby to byl váš lid, který by měl být vyvražděn jako další?"

Muži se narovnali. Kroutili svými oštěpy, když přemýšleli, a občas se ohlíželi na tři vojáky, kteří rovněž tiše stáli.

"Co byste dělali, abyste porazili tohoto nepřítele," zeptala se a střídavě se dívala na všechny tři, "kdybyste to museli udělat?"

Tossidin nakonec opět zanaléhal. "Je jich příliš mnoho. To nelze udělat."

Chandalen rozzlobeně praštil Tossidina do zad. "My jsme bojovníci Bahenního lidu! My jsme chytřejší než ti muži, kteří jezdí ve vozech a vraždí ženy. Myslíš si, že jsou lepšími bojovníky než my?"

Oba bratři zašoupali nohami a odvrátili pohledy. "Víme tedy," řekl Prindin, "že způsob, kterým to chtějí udělat, je dobrý jenom na to, že budou všichni zabiti. Jsou lepší způsoby."

Chandalen se usmál. "Samozřejmě, že jsou. Duchové naučili mého dědečka, jak dělat takové věci. On to naučil mého otce a můj otec to naučil mě. Počty lidí mohou být větší, problém je však stejný. My

víme lépe než tito muži, co dělat.”

Podíval se Kahlan do očí. “Rovněž ty víš lépe než tito muži, co je třeba udělat. Víš, že nesmíme bojovat způsobem, který chce nepřítel. A právě to se tito muži chystají udělat.”

Kahlan se na něj usmála a přikývla. “Možná můžeme těmto mužům pomoci při ochraně nevinných lidí.”

Otočila se ke kapitánovi Ryanovi, který ji sledoval, jak mluví cizím jazykem s cizími muži.

“V pořádku, kapitáne. Půjdeme za tou armádou.”

Popadl ji za ramena. “Děkuji ti, matko zpovědnice!” a prudce trhl rukama zpět, když si s hrůzou uvědomil, že se jí dotkl. Místo toho si začal mnout ruce. “Uvidíš, že to bude fungovat. Musíme je zaskočit. Překvapíme je a budou bezmocní!”

Naklonila se k němu. Ustoupil. “Překvapíme je? My je překvapíme?!” Za límec si ho k sobě přitáhla. “Mají čaroděje, ty idiote!”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Kapitánův obličej zbledl. “Čaroděje?” zašeptal.

Pustila jeho límec a zlostně ho od sebe odsunula. “Když jsi byl v Ebinissii, to jsi neviděl díru, kde byly roztavené hradby?”

“Tedy… myslím, že jsem si jí nevšiml. Díval jsem se pouze na mrtvé.” Oči mu poletovaly sem a tam, jako by je viděl i teď. “Byli všude.”

Uklidnila se, když viděla bolestivý výraz jeho obličeje.

“To chápu. Byli to tví přátelé a příbuzní. Dokážu pochopit, proč sis toho nevšiml. Pro vojáka to však není důvod. Voják si musí všimnout všeho. Kapitáne, přehlédnutá maličkost tě může zabít. Toto je dobrý příklad, jak by vás malý detail zahubil.”

Polkl a pak přikývl. “Ano, matko zpovědnice.”

“Chcete zabít muže, kteří zničili Ebinissii?” Všichni tři vojáci přikývli. “Tak přebírám velení této legie. Pokud chcete zastavit muže, kteří jsou tam nahoře, budete dělat, co vám řeknu. A co vám řekne Chandalen, Prindin a Tossidin.

Vy můžete znát válečnou taktiku, my však víme, jak zabíjet. Kapitáne, toto není bitva, toto je zabíjení lidí. Pomůžeme vám pouze tehdy, jestli si opravdu přejete zastavit tyto muže. Jestli máte zájem utkat se s nimi v bitvě, tak vás okamžitě opustíme, abyste se mohli nechat zmasakrovat.”

Kapitán Ryan poklekl na koleno. Oba poručící následovali jeho příklad. “Matko zpovědnice, bude mi nejvyšší ctí sloužit pod tvým velením. Dávám ti svůj život a život každého z mých mužů. Pokud víš, jak těm mužům zabránit, aby zavraždili další lidi, uděláme všechno, o co nás požádáš.”

Přikývla třem klečícím mužům. “Kapitáne, toto není žádné taktické cvičení. Abychom dokázali vyhrát, každý musí udělat, co se mu přikáže. Kdokoli nesplní naše rozkazy pomáhá nepříteli. To je zrada. Když chcete zastavit ty muže, všichni budete muset přesunout své velitelské pravomoci na mě a nebudete si to moci rozmyslet, když se vám vaše úkoly začnou zdát odpuzující. Rozumíš tomu?”

“Ano, matko zpovědnice, rozumím tomu.”

Podívala se na ostatní dva. “A vy?”

“Jsem poctěn tím, že mohu sloužit pod tvým velením, matko zpovědnice.”

“Stejně jsem poctěn já, matko zpovědnice.”

Kahlan jim pokynula, aby vstali, a pak si zapnula kožich. “Musím se dostat do Aydindrilu. Je to velmi důležité, ale pomohu vám s tím začít. Řekneme vám, co se musí udělat. Mohu vám věnovat pouze jeden až dva dny, pomůžeme vám začít se zabíjením. Pak se budeme muset vydat svou cestou.”

“Matko zpovědnice, co bude s čarodějem?”

Kahlan se na něj zamračeně podívala. “Čaroděje přenechte mně. Rozumíte mi? Je můj. To zařídím já.”

“V pořádku. Čím bychom podle tebe měli začít?”

Kahlan šla mezi kapitánem a jedním z poručíků. “První věc, kterou musíte udělat, je obstarat mi koně.”

Chandalen přiskočil k ní a popadl ji za paži. Zpomalil ji a přiblížil svou hlavu k její. Jeho hlas byl plný podezření. “Proč potřebuješ koně? Kam chceš jet?”

Zastavila se a uvolnila si paži. Podívala se na všech šest mužů. “Vy nemáte ani tušení, co chci udělat? Jdu si vybrat, na kterou stranu se postavím. Jsem matka zpovědnice. Když si nějakou stranu vyberu, musím si vybrat stranu celého Středozemí. Uvrhnu celé Středozemí do války.” Opětovala Chandalenův pohled. “Nemohu to udělat jen na základě výpovědi těchto mužů.”

Chandalen zuřivě vybuchl. “Jaký další důkaz ještě potřebuješ! Viděla jsi, co udělali v tom městě!”

“Nezáleží na tom, co jsem viděla. Musím vědět, proč se to stalo. Nemohu válku vyhlásit jenom tak, pro nic za nic. Musím vědět, kdo jsou ti muži a pro koho bojuji.” Měla ještě jeden důvod, aby šla. Byl to silnější důvod, nezmínila se však o něm.

“Jsou to zabijáci!”

“Ty jsi rovněž zabíjel lidi. Nechtěl bys, aby ostatní věděli důvod, než se začnou mstít?”

“Jsi hloupá ženská!” Prindin varovně položil ruku Chandalenovi na rameno, pokoušel se ho přimět, aby byl v projevu alespoň trochu opatrnější. Chandalen ruku hněvivě shodil. “Říkáš, že tito muži jsou hloupí, jich jsou však tisíce. Ty jsi jedna! Nemáš žádnou šanci, abys unikla, když se rozhodnou, že tě zabijí!”

“Jsem matka zpovědnice. Nikdo na mě nesmí použít zbraň.”

Věděla, že to je nesmyslná výmluva, ale musela to udělat a nenapadlo ji žádné další zdůvodnění, které by zmírnilo jeho obavy. Chandalen byl příliš rozzuřený na to, aby mluvil. Po chvíli zavrčel a odvrátil se. Věděla, že v minulosti se zlobil proto, že kdyby byla zabita, nemohl by se vrátit domů. Teď si myslela, že se o ni možná opravdu bojí.

Nelíbilo se jí to, neměla však na výběr. Byla matkou zpovědnicí. Měla ke Středozemí své povinnosti.

“Poručíku Hobsone, sežeňte mi koně, prosím. Kdyby mohl být bílý nebo šedivý, pokud nějakého máte.” Přikývl a odběhl splnit, o co ho požádala. “Kapitáne, chci, abys svolal všechny muže a řekl jim, co se děje.”

Chandalen stál zády k ní. Pohladila bílou kožešinu na jeho rameni, pod kterou byl kostěný nůž z jeho otce. “Teď bojuješ za Středozemí, nejen za Bahenní lid.” Zlobně zavrčel. “Zatímco budu pryč, chci, abyste vy tři začali těmto mužům vysvětlovat, co se bude muset udělat. Doufám, že se vrátím před úsvitem.”

Otočila se, aby se podívala na kapitána Ryana. “Kdybych se… Kdyby se něco…” Nadechla se a opět začala, “jestli zabloudím a nenajdu cestu zpátky, budeš přijímat rozkazy od Chandalena. Rozumíš? Budeš dělat to, co řekne!”

“Ano, matko zpovědnice,” řekl tiše a na pozdrav si přitom přiložil pěst na srdce. “Kéž tě doprovázejí dobří duchové.”

“Ze zkušenosti bych místo toho raději měla rychlého koně.”

“Tvé přání je splněno,” řekl poručík Hobson. “Nick je rychlý a prudký. Nezklame tě.”

Kapitán sepnul ruce a pomohl jí dostat se na vysokého válečného koně. Podívala se na muže a na úvod poplácala šedého koně po šíji. Nick zafrkal a pohodil hlavou. Dříve než stačila ztratit nervy, otočila šedáka dokola a pobídla ho na svah ke stezce, která ji povede oklikou tak, aby do nepřátelského tábora přijela z druhé strany.

Kapitola třetí

Sněhovým škraloupem pokryté stromy se ve strašidelném světle tyčily všude kolem ní. Měsíc by měl zanedlouho zapadnout, teď však pod ním prozatím sníh světélkoval, takže bylo dobře vidět na cestu. Když její kůň vklusal do otevřeného údolí, byla téměř ráda, že se na ni netlačí stromy, ve kterých by na ni někdo mohl číhat v záloze. Nesnažila se skrývat svůj příchod. Hlídky ji uviděly, ale neudělaly

nic, aby zastavily osamělou jezdkyni.

Vojenský tábor před ní byl plný ohňů, mužů a hluku. Jelikož byl velký jako malé město, bylo ho vidět a slyšet z dálky několika kilometrů. Spoléhali na to, kolik jich je a neobávali se přepadení.

Kahlan měla kapuci svého kožichu přetaženou přes hlavu a přidržovala si ji blízko u obličeje, když na Nickovi projížděla chaotickou změtí lidí, vozů, koní, mezků, stanů, výzbroje a planoucích ohňů. Na koni seděla vzpřímeně a tlukot jejího srdce se jí zdál silnější než hluk, který ji obklopoval. Ostrá vůně pečícího se masa a kouře ze dřeva naplňovala nehybný vzduch. Sníh byl podupán a ušlapán desítkami tisíc nohou lidí i zvířat.

Muži byli shromážděni kolem ohňů, pili, jedli a zpívali. Píky stály naskládané do kruhů tak, že se všechny navzájem dotýkaly hroty, které vytvářely lesknoucí se kužele. Oštěpy byly všude, trčely se závějí sněhu a vypadaly jako les mladých stromků zbavených kůry. Stany stály neuspořádaně všude kolem.

Všude se sem a tam potulovali muži, klopýtali od jednoho ohně k druhému, aby ochutnali jídlo, aby se připojili ke zpěvákům kolem flétnistů, aby hráli v kostky, nebo aby se s někým napili. Zdálo se, že převážná většina mužů s někým pije.

Nikdo jí nevěnoval jakoukoli pozornost. Zdálo se, že jsou příliš zaměstnáni, aby si jí všimli. Udržovala koně v klusu a projížděla kolem těch, kteří se na ni podívali, a byla pryč dřív, než měli příležitost se nad tím zamyslet nebo se ujistit, co právě viděli. Celý tábor překypoval aktivitou.

Z některých vzdálených stanů slyšela křik žen, po kterém následoval nevázaný mužský smích. Přes veškerou snahu se jí nepodařilo potlačit mrazení v zádech.

Kahlan věděla, že armády podobné této byly doprovázené prostitutkami, které jely na vozech se zásobami spolu s ostatním doprovodem, jenž následoval vojáky. Věděla rovněž, že armády jako tato si jako součást kořisti brala ženy a považovala je prostě za privilegium pro vítěze, bylo to něco podobného, jako vzít mrtvému nepříteli prsten a nestálo to za nic víc. Ať byly důvody pro křik jakékoli, předstírané potěšení nebo skutečná hrůza, věděla, že s tím nemůže nic dělat, a tak se je snažila neslyšet a svou pozornost raději věnovala mužům, kolem kterých projížděla.

Zpočátku viděla pouze ďharanská vojska. Až příliš dobře znala jejich kroužková brnění a jejich pancíře. Každý z náprsních krunýřů měl na sobě zdobené vypuklé písmeno R značící rod Rahlů. Za chvíli však viděla mezi ďharanskými i Keltonce. Spatřila i asi tucet mužů ze Západozemí, každý z nich objímal kolem krku souseda, jak tančí v kruhu a současně popíjí ze džbánků. Viděla rovněž muže z jiných zemí. Několik jich bylo z Nicobaresy, bylo tam pár Sandarianců a ke své hrůze uviděla i hrstku Galeanů. Říkala si, že to možná jsou D'Haranci oblečení do uniforem mužů, které zabili. Příliš tomu ale nevěřila.

Po celém táboře občas mezi muži propukaly spory: Muži se dohadovali o tom, jak byly hozeny kostky, o jídle, o soudcích nebo i o jednotlivých láhvích s pitím. Některé spory vyvrcholily do pěstních zápasů nebo do soubojů na nože. Viděla, jak byl jeden muž bodnut do břicha za divokého smíchu kolemstojících.

Konečně spatřila to, co hledala. Stany patřící velitelům. I když se neobtěžovali se vztyčením svých praporců, podle jejich velikosti věděla, komu patří. Před největším z nich stál hned vedle hučícího ohně s masem na rožni malý stolek. Lampy na tyčích obklopovaly skupinu mužů, která se tam shromáždila.

Když se blížila, obrovský muž, který seděl u stolu s nohama na něm právě řval: "… myslím tím ihned, nebo přijdeš o hlavu! A bude plný! Přineseš mi plný soudek nebo ti hlavu narazím na píku!" Když voják odklusal, muži u stolu vybuchli smíchem.

Kahlan přivedla svého obrovského válečného oře až těsně k okraji stolu. Seděla vzpřímeně a nehybně, když si prohlížela půltucet mužů, kteří kolem stolu seděli. Čtyři z nich byli ďharanští důstojníci, pak tam byl ten s nohama na stole, který řval, jeden byl keltonský velitel ve zdobené uniformě, která byla rozepnutá a ukazovala špinavou košili nasáklou vínem a výpečky z masa; jeden měl prostou hnědou řízu.

Muž s nohama na stole od kosti odkrojil obrovským nožem dlouhý pás masa. Kost hodil přes rameno vrčící smečce psů za sebou. Zuby roztrhl pás masa na dvě části a ukázal nožem napravo od sebe na mladého muže v prosté říze, když k masu, které měl v ústech přidal ještě doušek ze džbánku. Promluvil s plnými ústy.

“Tady čaroděj Slagle, mi řekl, že se mu zdá, že cítí zpovědnici.” Pohlédl na ni krví podlitýma očima. “A kde máš čaroděje, zpovědnice? Kde je?” Každý u stolu se rozesmál spolu s ním. Po jeho hustém plavém vousu stékalo pivo. “Zpovědnice, donesla jsi něco k pití? Už téměř nic nemáme. Ne? To nevadí.” Nožem ukázal na keltonského velitele. “Tady Karš mi říká, že asi na týden od hor je hezké město, které musí mít trochu piva pro žíznivé kluky poté, co nás přivítá a odpřísáhne nám věrnost.”

Oči Kahlan sklouzly k čaroději. Přišla sem kvůli němu. S chladnou hlavou přemýšlela, zda se jí povede nebo nepovede seskočit z koně k čarodějovi a dotknout se ho svou mocí dříve, než se do ní zabodne ten velký nůž. Muž, který se rozmachoval nožem, nevypadal na to, že by dokázal nějak rychle reagovat. Stejně to ale nebyla příliš velká šance. Byla ochotna při tom obětovat život, ale jenom v případě, kdyby měla slušnou šanci na úspěch.

Ale přišla sem pro něj. Čaroděj byl očima této armády. Viděl věci dříve, než to dokázali oni, a viděl věci, které by oni neuviděli, jako například ji. D’Haranci měli strach z magie a z duchů. Čaroděj byl jejich obranou.

Její pohled se přemístil z čarodějových hluboko posazených očí a opilého, drzého úšklebku na to, co dělal rukama. Ořezával dřívko. Na stole před ním byla hromádka hoblin. Vzpomněla si na hromádky dřevěných hoblin před pokoji děvčat v paláci v Ebinissii.

Čaroděj zakroutil dřevem, které ořezával. Až teď si všimla, co to je. Byl to falus v nadživotní velikosti. Jeho úšklebek se ještě prohloubil.

Muž s nožem ukázal na čaroděje. “Slagle tady pro tebe něco má, zpovědnice. Pracuje na tom již dvě hodiny od okamžiku, kdy si uvědomil, že přicházíš na návštěvu.” Udělal slabý pokus zadržet smích, ten však v záchvatech prorážel jeho sebeovládání a on se mu nakonec poddal.

Dvě hodiny. Teď jí řekl o hranicích čarodějovy moci. Od Galeánců odešla před čtyřmi hodinami, ale téměř hodinu trvalo, než se dostala přes hřebeny hor. To znamená, že hoši z Galey nebyli zatím tak blízko, aby se o nich čaroděj dozvěděl. Před objevením však nebyli téměř vůbec chráněni. Když se ještě trochu přiblíží, čaroděj to zjistí. Bude to dlouho předtím, než by mohli využít moment překvapení.

Čekala, až smích D’Harance utichne, a pak promluvila. “Jsem oproti tobě v nevýhodě.”

“Ještě nejsi, ale pode mnou budeš!” Muži opět zařvali smíchy.

Každý další úder srdce ji uklidňoval. Sundala si kapuci a nasadila obličej zpovědnice. “Jak se jmenuješ, vojáku?”

“Vojáku!” Prudce se naklonil kupředu a zabodl nůž do stolu. “Já nejsem voják, jsem generál Riggs. Jsem nevyšší velitel všech našich vojsk. Všichni muži, staří i noví podléhají mým rozkazům.”

“A ve jménu koho bojuješ, generále Riggsi?”

Mávl rukou kolem sebe. “No přece Císařský řád bojuje za všechny, kteří se k němu připojí. Je to válka proti všem utiskovatelům. Proti všem, co proti nám bojují. Ti, co se k nám nepřipojí, jsou proti nám a budou rozdrceni. Všechny země se k nám připojí nebo budou smeteny. Bojujeme za nový řád, za Císařský řád. Tento řád velí všem zemím a já velím jemu.”

Kahlan svraštila čelo a snažila se najít nějaký smysl v tom, co slyšela. “Jsem matka zpovědnice. Středozemí velím já a ne ty.”

“Matka zpovědnice!” Poplácal čaroděje po zádech. “To jsi mi neřekl, že je to matka zpovědnice! Nevypadáš však jako žádná matka, kterou jsem viděl. Ale po dnešku budeš docela jistě matkou. Na to máš mé slovo!” Zařval smíchy.

“Darken Rahl je mrtvý.” To smích zastavilo. “Nový mistr Rahl prohlásil válku za skončenou a odvolal ďharanská vojska domů.”

Generál Riggs se postavil na nohy. “Darken Rahl byl člověk s omezenou představivostí, člověk,

který se příliš mnoho zabýval dávnou magií a příliš málo řádem. Příliš se věnoval svým výzkumům, svým starým náboženstvím. Dokud nebude magie vymýcena, bude pouze nástrojem lidí a ne jejich paní.

Darkenovi Rahlovi se nepodařilo využít příležitosti, kterou měl. Nám se to podaří. Ví to i sám Darken Rahl, který je v podsvětí a kaje se. Připojil se k našemu boji. Ten boj vyhlásili dobří duchové! Už se neskláníme před rodem Rahlů, ale oni, stejně jako všechny ostatní rody, oblasti a království, se sklánějí před námi. Nový mistr Rahl se k nám rovněž připojí nebo ho rozdrtíme stejně jako všechny pohanské psy, kteří ho následují. Rozdrtíme všechny pohanské psy!"

"Generále, jinými slovy nebojuješ pro nikoho jiného než pro sebe. Tvým cílem je vlastně vyvraždit lidi."

"Já nebojuji pro sebe! To, proč bojuji, je větší než by o to mohl žádat obyčejný člověk. Všem nabízíme možnost, aby se k nám připojili. Když se k nám nepřipojí, je to proto, že jsou spojenci našich nepřátel a my je budeme muset zabít!" Rozhodil rukama. "Nemá smysl, abych tyto státnické záležitosti a jejich principy vysvětloval ženě. Ženy nemají inteligenci k tomu, aby vládly."

"Muži nemají výlučné nadání k vládnutí, generále."

"Je zneuctěním mužů, když se klaní ženě, aby získali ochranu! Opravdoví muži se starají pouze o to, aby se dostali ženám pod sukně, nechtějí se za nimi skrývat! Ženy vládnou pouze pomocí bradavek a nabízejí soucitné řeči.

Muži vládnou pěstí. Tvoří právo a vynucují si jeho dodržování. Pečují o lidi a ochraňují je.

Každému králi a každému šlechtici se nabídne šance, aby se k nám připojil, aby dal svou zemi a své poddané pod naši ochranu. Všechny královny dostanou šanci, aby to, co mají, nabízely v nevěstinci nebo aby se staly skromnými manželkami poddanských sedláků, zkrátka aby byly k nějakému užitku."

Sebral svůj džbán ze stolu a polkl několik doušků. "Ženská, proč to nedokážeš pochopit? Jsi i na ženu tak hloupá? Co pod vládou žen dokázalo vaše středozemské spojenectví?"

"Co dokázalo? Spojenectví nebylo k tomu, aby něco dokázalo. Existovalo proto, aby všechny země žily v míru, aby ponechávaly země svých sousedů sousedům a aby věděly, že jejich vlastní země je bezpečná před chamtivýma rukama a že všichni povstanou, aby ochránili každého, i kdyby byl slabý a bezbranný, takže nikdo nakonec nezůstal sám a bez pomoci."

Podíval se na své společníky a vítězoslavně se usmál. "Mluvíš opravdu ze svých koz!"

Znechuceně zagestikuloval. "Nenabízíš žádné vůdcovství a žádné právo. Každá země si je prohlašuje, jak uzná za vhodné. Co je někde zločinem, je jinde ctností. Vaše spojenectví se bojí přinést pořádek všem. Nejste nic než rozdrobené kmeny, kde si každý žárlivě chrání to, co je jeho, a na spojenectví myslí pouze, když to vyhovuje jeho vlastní chamtivosti. Tím, že myslí takto, způsobuje, že jsou všichni porazitelní."

"Nemáš pravdu. Ústřední rada v Aydindrilu existuje právě kvůli tomu. Kvůli tomu, aby všechny země sjednotila ve společné obraně. Ve společné obraně proti vrahům jako ty. Není to tak slabé a křehké společenství, jak si představuješ, je to unie, která má zuby."

"Ušlechtilý nápad. Nápad, který ve skutečnosti s tebou sdílím, ty však kolem něj pouze mlátíš prázdnou slámu. Ty je dáváš dohromady pouze váhavě, neshromažďuješ je pod společnými principy." Natáhl k ní ruku, sevřel ji v pěst a posměšně řekl: "Když to takto děláš, ponecháváš všechny země napospas tomu, kdo by se jich chtěl zmocnit. Jste ztracené duše, které hledají správné vůdce a které zoufale potřebují ochranu.

Ihned, jak zmizely hranice, vás zpustošil Darken Rahl. On to přitom nedělal důkladně, protože si hleděl pouze své magie! Kdyby byl nechal generály, aby to provedli po svém, nezbyla by z toho vašeho hraní se na spojenectví ani skořápka."

"A kdo to je, proti komu všichni potřebujeme ochranu?"

Zahleděl se do neznáma a téměř neslyšně zašeptal. "Před hordou, která se objeví."

"Jaká horda?"

Podíval se na ni, jako by se právě teď probudil. “Horda, o které se mluví v proroctvích.” Zamračil se na ni, jako by byla beznadějně zabedněná, a pak rukou ukázal na čaroděje. “Tady, náš dobrotivý čaroděj nám vysvětlil proroctví. Ty jsi ta, co strávila celý život s čaroději, ty jsi nikdy nechtěla znát, co vědí?”

“Generále Riggsi, tvé výmluvné tvrzení, že chceš v míru a spravedlnosti spojit národy, je ušlechtilé. Krutosti spáchané v Ebinissii však prokazují, že je lživé. Ebinissie se provždy stane němým ale nevyvratitelným svědectvím o tvých pravých úmyslech. “Hordou jste vy a váš Císařský řád.” Kahlan se zlostně zahleděla na čaroděje. “Jakou úlohu v tom hraješ, čaroději Slagle?”

Pokrčil rameny. “Jenom tu, že napomáhám a ulehčuji spojení všech lidí pod společným právem.”

“Čí je to právo?”

“Právo vítěze.” Usmál se. “To budeme my. Císařský řád.”

“Máš své povinnosti jako čaroděj. Tvou povinností je sloužit a ne vládnout. Okamžitě se přihlas v Aydindrilu, abys zaujal své místo ve službě nebo se budeš zodpovídat mně.”

“Tobě?” řekl a výsměšně se zašklebil. “Ty požaduješ, aby dobří a slušní lidé před tebou kňourali a fňukali, a na druhé straně dovoluješ, aby po zemi volně pobíhali zhoubci.”

“Zhoubci?” Zlostně se zadívala na Riggse. “Předpokládám, že jsi byl dostatečně hloupý, abys hledal radu od Příbuzenstva spravedlivých.”

“Oni se k nám už připojili,” řekl generál Riggs ledabyle. “Naše věc je jejich věcí a jejich věc je naší věcí. Vědí, jak z povrchu zemského odstranit ty, kteří slouží Strážcipodsvětí a tedy jsou našimi nepřáteli. Očistíme zemi ode všech, co Strážci slouží. Dobro musí zvítězit.”

“Tím myslíš tvůj cíl. Budeš to ty, kdo bude vládnout.”

“Zpovědnice, což jsi slepá? Teď tady vládnu já, ale nejedná se o mě. Jedná se o budoucnost. Já teď prostě ten post zastávám, já brázdím pole, aby mohlo přinášet úrodu. Nejsem to já, kdo je důležitý.

Každému nabízíme šanci, aby sloužil spolu s námi, a každý muž, co je se mnou, tuto nabídku přijal. K našim vojskům se v této bitvě připojila další. Už nejsme ďharanské vojsko a oni už nejsou vojska svých zemí. Teď jsme všichni Císařský řád. Každý se správným názorem nám může velet. Když v našem vznešeném boji padnu, povstane někdo jiný, aby zaujal mé místo, a bude se to dít, dokud nebudou všechny země spojené pod jednou vládou a Císařský řád bude moci vzkvétat.”

Ten muž byl buď příliš opilý, aby věděl, o čem mluví, nebo byl šílený. Rozhlédla se po tančících, opilých a zpívajících mužích u táborových ohňů, které byly všude kolem ní. Šílení jako Bantakové. Šílení jako Jokopové.

“Generále Riggsi.” Něco si zlostně mumlal pod vousy, ale přestal a podíval se na ni. “Jsem matka zpovědnice. Ať se ti to líbí nebo ne, Středozemí představuji já. Jménem Středozemí tě vyzývám, abys okamžitě zastavil tuto válku a buď se vrátil do D’Hary, nebo předstoupil před Radu Středozemí se svou stížností. Můžeš se na Ústřední radu obrátit s jakýmkoli sporem, který máš, a budeš vyslyšen. Nesmíš však válčit s mými národy. Nebudou se ti líbit následky, pokud se rozhodneš, že neposlechneš mé rozkazy.”

Jízlivě se na ni podíval. “My neděláme žádné kompromisy. My zničíme každého, kdo se k nám nepřipojí. Bojujeme proto, abychom zastavili zabíjení, abychom zastavili vraždění. Děláme to, k čemu nás vyzvali dobří duchové. Bojujeme za mír! Dokud nevyhrajeme mír, budeme mít válku!”

Svraštila čelo. “Kdo ti to řekl? Kdo ti řekl, že musíš bojovat?”

Zamrkal na ni. “To není třeba vysvětlovat, ty hloupá čubko!”

“Ty jistě nemůžeš být tak hloupý, aby sis myslel, že ti dobří duchové říkají, abys vedl válku. Dobří duchové nejednají takovým jasným způsobem.”

“Aha, teď máme rozdílnost názorů. To je ale účelem války nebo není? Aby se rozpory vyřešily, ne? Dobří duchové vědí, že jsem v právu, jinak by se lehce mohli postavit proti nám. Naše vítězství prokáže, že jsou na naší straně. Jinak bychom náš boj nemohli vyhrát. Sám Stvořitel si přeje vidět naše slavné vítězství a toto vítězství toho bude důkazem.”

Ten člověk je šílenec. Zaměřila svou pozornost na keltonského velitele. “Karši!”

“Generále Karši!”

“Generále Karši, děláš hanbu své hodnosti. Proč jste povraždili obyvatele Ebinissie?”

“Ebinissie dostala možnost, aby se k nám připojila. Stejnou možnost dostane každý. Ebinissie se rozhodla, že bude bojovat. Museli jsme dát příklad jejím pohanským obyvatelům, museli jsme ukázat ostatním, co je očekává, pokud se k nám bez odporu nepřipojí. Stálo nás to téměř polovinu našich mužů, ten cíl však za to stál. Už teď jsou naše ztráty nahrazovány novými vojáky a jejich počet bude dále růst, aby zahrnul všechny známé země.”

“Tomu říkáš vůdcovství? To je vydírání a vraždění!”

Generál Karš praštil džbánkem o stůl. V očích se mu rozhořel oheň. “My je pouze postihujeme tím, čím oni postihli naše lidi! Útočí na naše selské usedlosti, na naše pohraniční města. Zabíjejí Keltonce, jako bychom byli brouci, které je třeba zašlapat!

My jsme jim však nabídli mír. Byli to oni, kteří se rozhodli pohrdnout naší milostí. Dostali nabídku míru, dostali nabídku, aby se k nám připojili; vybrali si však válku. Tímto způsobem nám vlastně pomohli a stali se příkladem pro ostatní, jak nerozumné je s námi bojovat.”

“Co jste udělali s královnou Cyrillou? Tu jste rovněž zavraždili, nebo je tam vzadu ve stanech vašich děvek?”

Všichni se zasmáli. “Byla by tam,” řekl Riggs, “kdybychom ji byli našli.” Kahlan si ulehčením málem nahlas povzdychla.

Opět se podívala na Karše, který si dával další doušek. “Co na to říká princ Fyren?”

“Fyren je v Aydindrilu! Já jsem tady!”

Možná v tom tedy není zamíchán královský rod. Možná to není nic jiného než banda vraždících psanců, kteří se považují za něco více.

Kahlan znala prince Fyrena, věděla, že je to rozumný člověk. Ze všech keltonských diplomatů vyslaných do Aydindrilu to byl on, který toho udělal nejvíc, aby, přivedl Kelton do spojenectví Středozemí prostřednictvím Ústřední rady. Přemlouval a přesvědčoval svou matku, aby se vydala cestou míru a ne cestou konfliktů. Princ Fyren byl šlechtic v každém smyslu toho slova.

“Generále Karši, kromě toho, že jsi vrahem, jsi rovněž zrádcem vlastní země a koruny. Jsi zrádcem vlastní královny.”

Udeřil cínovým džbánem o stůl. “Jsem vlastenec! Ochránce vlastního národa!”

Nepatrně se k němu naklonila. “Jsi zrádcovský parchant, psanec a hrdlořez bez špetky svědomí. Princi Fyrenovi přenechám tu čest, aby tě odsoudil k smrti. Bude to samozřejmě posmrtný rozsudek.”

Karš zabušil pěstí. “Dobří duchové vědí o tvé zradě národů Středozemí! Toto prokazuje, že jejich slova jsou pravdivá! Říkají nám, že nemůžeme být svobodni, dokud budete žít! Vyzvali nás, abychom pozabíjeli všechny, co jsou jako ty! Všechny, co se rouhají! Dobří duchové nás v našem boji neopustí. Porazíme všechny, co plní rozkazy Strážce podsvětí.”

“Žádný opravdový důstojník,” řekla pohrdavě, “by nenaslouchal žvanění Příbuzenstva spravedlivých.”

Čaroděj vytvořil hrozivě vypadající kouli tekutého plamene a pomalu si ji přehazoval z jedné ruky do druhé a přitom se na ni díval. Plameny prskaly a syčely, vypadávaly z nich malé jiskřičky. Generál Riggs si říhl, pak se opřel kotníky prstů o stůl a naklonil se kupředu.

“Už bylo dost mluvení. Slez dolů, ty malá děvko, abychom se mohli začít bavit. My, chrabří bojovníci za svobodu, potřebujeme trochu zábavy.”

Generál Karš se konečně usmál. “A pak zítra nebo možná pozítří budeš popravená. Naši muži a všichni lidi budou mít radost z tvé smrti. Budou jásat nad naším triumfem nad matkou zpovědnicí, nad symbolem útisku magií.” Úsměv se ztratil a obličej mu opět zrudl. “Lidé musí vidět, jak jsi byla potrestána, aby věděli, že dobro dokáže zvítězit! Aby měli naději! Až budeme mít tvou hlavu, naši lidé se budou veselit!”

“Veselit nad tím, že vy všichni chrabří bojovníci jste natolik silní, že dokážete zabít jednu ženu?”

“Ne,” řekl generál Riggs. Poprvé vypadal střízlivě, když se na ni díval. “Ty nechápeš pravý smysl toho, co děláme. Ty nedokážeš vidět, jak je to důležité.”

Hlas měl tišší a jeho tón zjemněl. “Zpovědnice, teď vstupujeme do nového věku. Do věku, ve kterém není místo pro vaše stará náboženství. Rodová linie zpovědnic a jejich čarodějů je u konce.

Před třemi tisíci lety byla doba, kdy se s talentem rodil skoro každý. Na všechno měla rozhodující vliv magie. Magie se používala k získání moci. Čarodějové svou moc zneužívali. Ve své chamtivosti se navzájem zabíjeli. Zabíjeli i ostatní, kteří měli talent, takže žilo stále méně lidí, kteří mohli svůj talent odkázat dalším generacím. Dlouhou dobu byli lidé s talentem vyřazováni z pokolení člověka.

Ti, kteří zůstali, však nadále bojovali o vládu a počet lidí s talentem se dále snižoval. Magie a ostatní magická stvoření, jako například ty, která byla pod její kontrolou, neustále ztrácely jejich ochranu a zdroj magie. Dnes se už skoro nikdo nerodí s talentem. S tím vymírá sama magie. Lidé s talentem měli svou šanci vládnout stejně, jako ji měl se svou magií Darken Rahl. Tuto šanci však promarnili. Jejich doba, doba čarodějů, pominula.

Jejich ochrana temných bytostí je na konci a na konci je rovněž doba magie. Nastává doba člověka a v tomto novém světě není místo pro prastaré vymírající náboženství, kterému říkáš magie. Pro člověka nastala doba, aby zaujal své místo jako dědic světa. Na světě teď vládne Císařský řád. Kdyby nebylo řádu, tak by to byl člověk pod nějakým jiným názvem. Pro člověka nastala doba vlády, pro magii čas smrti.”

Kahlan najednou v sobě ucítila prázdnotu. Nečekaná slza jí stékala po tváři a dusivý pocit paniky jí sevřel hrdlo.

“Slagle, slyšíš to?” zašeptala chraptivě.” “Ty máš magii. Ti, kterým pomáháš, s tebou nakonec také skoncují.”

Přehodil si malou kouli ohně do druhé ruky, světlo jejích plamenů tančilo po jeho ponurém obličeji. “Tak tomu musí být. Magie, jak čistá, tak poskvrněná, je přístupovou cestou Strážce podsvětí na tento svět. Když pomohu vymýtit magii ve všech jejích podobách, pak budu muset rovněž zemřít. Posloužím tím však všem lidem.”

Riggs se na ni podíval téměř soucitně, když pokračoval: “Naši lidé musí vidět zemřít poslední ztělesnění tohoto náboženství. Ty jsi jeho symbolem, jsi posledním magickým tvorem stvořeným čaroději. Tvá smrt je naplní nadějí z lepší budoucnosti a povzbudí je ke zničení všech zbývajících ohnisek špíny a zvrhlosti, které představuje magie.

My jsme radlice pluhu. Tyto země, které jsou teď zamořené magií, budou zbaveny nákazy a budou je moci osídlit zbožní lidé. Pak budeme konečně všichni osvobozeni od vašich dogmat, která nemají nic společného se slavnou budoucností člověka.”

Napřímil se a napil se ze džbánku. Do hlasu se mu vrátila drsnost. “Poté, co skoncujeme s tebou, podrobíme si Galeu a ostatní země.” Prudce položil džbánek na stůl. “Dokud nedosáhneme všeobecného vítězství, budeme válčit!”

Pomalu přikývla a přitom se generálovi dívala do očí.

“Ve své funkci matky zpovědnice, nejvyšší představitelky moci ve Středozemí, ti splním tvé přání.” Naklonila se kupředu a promluvila syčivým hlasem. “Ať tedy válka je. Máš mé slovo zpovědnice, že nikdo z vás nedostane milost.”

Kahlanina pěst se zvedla směrem k čaroději. Byl to on, pro koho sem přišla.

Její hruď se prudce zvedala zlostí a hrůzou nad šílenstvím těchto mužů. Dovolila, aby se v ní vzepjala magie, která se dožadovala uvolnění, která požadovala čarodějovu smrt.

Byl to on, pro koho sem přišla. Nesmí selhat. V jejím nitru burácelo vražedné běsnění.

Přivolala blesky.

Nic se nestalo.

Na chvíli ztuhla panikou z toho, že její magie selhala. Pak se jí Riggs vrhl po noze.

Kahlan zatahala za otěže. Divoký válečný kůň skočil do bitvy. Vzepjal se na zadní nohy, zařičel a kopal předními nohama. Kahlan se chytila jeho hřívy a držela se jí vší silou. Kopající kopyto zasáhlo Riggse do obličeje a odhodilo ho zpátky. Dupající kopyta dopadla na stůl a rozdrtila ho na třísky. Muži v židlích se převrátili dozadu. Nickova přední kopyta rozdrtila hlavu jednoho z ďharanských důstojníků a nohu druhého.

Kůň se otočil a začal muže kopat. Kahlan ho pobídla patami a on se dal do běhu, když se čaroděj začal zvedat ze židle. Překvapení muži se jí vrhali z cesty. Rychle se ohlédla a uviděla čaroděje, jak máchl rukou. Prudce před ním vyrostla koule čarodějnického ohně, otáčela se ve vzduchu a čekala na jeho rozkazy. Opět se rozmáchl pažemi a poslal oheň za ní.

Válečný kůň přeskakoval ohně a muže, rozkopával sníh i hořící dřevo. Jeho nohy zachytávaly provazy stanů a vytrhávaly je ze země. Kahlan spatřila, co si přála vidět, co chtěla víc než život samotný, a namířila k tomu koně.

Slyšela vytí čarodějnického ohně, který se k ní přibližoval. Slyšela výkřiky mužů, které zachytil. Hodila ještě jeden pohled na modrou a žlutou kouli ohně, která se převalovala mezi stany a muži. Její dráha byla opilá stejně jako čaroděj. Čarodějnický oheň musí být řízen, ale ve stavu, v jakém čaroděj byl, měl potíže s ovládáním toho, co vytvořil. Kdyby byl střízlivý, byla by už teď mrtvá.

Dobrotiví duchové, modlila se, když už mám zemřít, dejte mi dost času, abych udělala to, co musím.

Kahlan dosáhla svého cíle. V trysku vytrhla z hromady sněhu kopí a otočila koně. Zaryla se mu patami do slabin a Nick vyrazil nejvyšší rychlostí vpřed.

Koule ohně kvílela a cestou k ní zapalovala stany a muže. Rostla a kymácela se, jak se vzdálenost zkracovala.

Kopí bylo neočekávaně těžké, bylo vyrobeno pro muže, kteří mají větší svaly než ona. Musela ho držet vzpřímeně, aby šetřila síly. Válečný kůň běžel plným tryskem a nereagoval na hluk ani na zmatek, na běžící muže, ani na čarodějnický oheň. Nickova kopyta se zarývala do udupaného sněhu. Vyhýbala se překážkám a plnou rychlostí kličkovala směrem k čarodějnickému ohni a k čaroději.

Slagle se pokaždé, když změnila směr ve svém střemhlavém trysku, pokusil změnit dráhu ohně, aby zablokoval její příjezd. Jeho reakce byly pomalé, ale jak se vzdálenost zmenšovala, už nepotřeboval být tak rychlý, aby ji ohněm zachytil.

V posledním okamžiku zahnula doprava. Oheň kolem ní zahučel tak blízko, že ucítila zápach spálených vlasů, tryskem se však hnala dál.

Když s koněm namířila dopředu, čarodějnický oheň za ní vybuchl a poskakoval po zemi jako přetržená přehrada. Strašlivé smrtelné výkřiky mužů a zvířat, které plameny zachytily, naplnily noční vzduch. Tucty hořících mužů se válely po sněhu a snažily se plameny uhasit. Čarodějnický oheň však nešlo jen tak jednoduše zahasit, byl plný úmyslu zabíjet.

Z bolestivého ječení zpanikařili i ostatní, kteří nevěděli, co se děje. Muži křičeli v hrůze před duchy, o kterých si mysleli, že se na ně vrhají. Tasili meče a mávali jimi, sekali do lidí, kteří ve snaze zachránit si život utíkali od ohně. Z ničeho nic se rozpoutala bitva. Vzduchem se nesl nejen pronikavý zápach hořícího masa, ale i pach krve.

Ignorovala výkřiky a hledala ticho ve svém nitru.

Čaroděj se zapotácel dozadu a upadl. Pak se znovu s námahou postavil a kroutil pažemi. Ve vzduchu se v oblouku mezi jeho prsty začal vytvářet nový oheň.

I když všude kolem ní byl zmatek, její oči viděly pouze jednu věc. Tou byl čaroděj.

Sklonila kopí, opřela si jeho konec pod pravou paží a pevně ho sevřela u kožené zarážky. Zaťala zuby a s vynaložením všech sil zvedla těžké kopí nad Nickovu poskakující hlavu.

Nick zamířil směrem, kterým chtěla, jako by jí uměl číst myšlenky. Jeli plnou rychlostí, jí se však zdálo, že posledních deset metrů trvá hodiny. Byl to závod mezi jejím útokem a čarodějem vyvolávajícím oheň.

Čaroděj Slagle zvedl hlavu, aby zamířil oheň, právě když se mu její kopí zarylo do prsou. Náraz roztříštil kopí na třísky a čaroděje téměř rozerval na dvě části. Spolu s koněm proletěla sprškou krve.

Kahlan se ohnala zbytkem kopí po muži, který se po ní sápal, a zasáhla ho do hlavy. Na místě otočila koně, naklonila se k jeho krku a plným tryskem cválala zpět přes zmatek kolem velitelských stanů. Její srdce bilo stejnou rychlostí jakou dusala koňská kopyta.

Jeden z ďharanských důstojníků od stolu byl na nohou a křičel, aby mu přivedli koně. Muži vyskakovali na hřbety neosedlaných koní. Když se od nich začala vzdalovat, uslyšela ho, jak řve, že když se jim ji nepovede chytit, že je do posledního stáhne z kůže a rozčtvrtí. Rychlý pohled jí ukázal dobré tři tucty mužů, kteří se zapojovali do pronásledování.

Dále od velitelských stanů, na cestě, kterou sem přijela, muži nevěděli, co se děje, a považovali tryskem ujíždějícího jezdce jenom za součást opileckých oslav. Nikdo se nepokusil ji zastavit. Muži, stany, ohně, žerdi, oštěpy a kopí zabodnutá kolmo do sněhu, svazky pík, koně a vozy, to všechno letělo kolem ní zpět v rozmazaných šmouhách.

Nick přeskakoval všechno, čemu se nemohl vyhnout. Hrozba, že neskočí, nebo že se nevyhne, nutila muže, aby se před ním schovávali. Muži, kteří něco hráli, mu uskakovali z cesty, kostky a peníze přitom létaly vzduchem. Stany vytahované do vzduchu, když Nickovy nohy zachytily jejich provazy, se vzdouvaly a ve změti padaly k zemi, kde se do nich zachytávali pronásledovatelé. Koně a jezdci padali k zemi. Jiní jeli přes vlastní muže, když se divoce snažili, aby ji neztratili z dohledu.

Kahlan pojednou spatřila meč, který visel v pochvě upevněné na straně jednoho z vozů a při jízdě kolem ho vytáhla. Když pak tryskem míjela koně uvázané u kůlů, přeťala hlavní provazy. Jednoho koně přitom sekla do zadku. Začal bolestí a hrůzou kopat a ržát. Splašil tím ostatní koně, kteří se rozeběhli všemi směry. Lampy, které visely na tyčích, padaly na stany a zapalovaly je.

Koně pronásledujících jezdců se před ohni zarazili, vzpínali se, vyhazovali a shazovali jezdce na zem. Do dráhy jí najednou skočil muž, který se vyhnul Nickovým letícím kopytům a napřáhl se po ní. Kahlan mu vrazila meč do prsou takovou silou, až se jí jílec meče vytrhl z ruky. Naklonila se proto kupředu a pobídla Nicka k trysku přes nekonečný tábor. Muži, kteří ji pronásledovali, nebyli příliš blízko, nepřestávali ji však pronásledovat.

Najednou měla tábor za sebou a hnala se otevřeným sněhem. V mizejícím světle měsíce sledovala Kahian vlastní stopy. Svalnatý kůň brázdil sníh s lehkostí, jako by tam žádný sníh ani nebyl.

Konečně se dostala ke stromům. Než se vrhla mezi ně a začala vystupovat po strmé stráni, ohlédla se, aby viděla, jak to za ní vypadá.

Ani ne tři minuty od ní bylo na padesát mužů. Bude schopná získat nějaký náskok, když pojede lesními stezkami, oni ji však nakonec stejně dostihnou.

Postará se o to, aby ji dostihli.

Kapitola čtvrtá

“A teď pozor,” napomínala Nicka. Jedno váhavé kopyto sklouzlo. “Zpět, zpět. Jsi hodný kluk, pojď zpět.”

Zdola ze svahu, který měla za sebou, bylo slyšet hluk pronásledovatelů. Muž, pravděpodobně jeden z ďharanských důstojníků, rozzlobeně křičel z plných plic, aby ji nenechali utéct, další muži nutili své koně nahoru po příkré stezce. Když se dostanou na rovinu, na které teď byla, dají se opět do trysku.

Kahlan jemně potahovala za otěže. Nick zvedl kopyto z ledu a pozpátku zašel po svých stopách do úzké štěrbiny mezi borovicemi pokrytými sněhovou pokrývkou.

Nalezla dlouhou větev s rozvidlením na konci, zvedla ji a začala tlačit na těžké, sněhem pokryté větve. Bolelo ji rameno, pod kterým měla kopí, jímž zabila čaroděje.

Strkala do větví, které se zbavovaly sněhové zátěže. Větve vždy vyskočily nahoru a částečně zakryly mezeru mezi stromy. Ještě důležitější bylo, že sníh padal na zem a hromadil se na jejích stopách. Potlačila jednu větev, pak druhou kousek od ní, sníh se sypal na Nickovy stopy a skrýval je. Vypadalo to přirozeně, že vítr zbavil větve jejich břemena.

V duchu poděkovala Richardovi, že ji něco naučil o stopách. Řekl, že z ní udělá zálesačku. Bolestivě toužila po Richardovi. Nebyla si jistá, zda by souhlasil se zoufalým rizikem, které na sebe brala za pomoci toho, co ji naučil.

Nemohla však dovolit, aby ji tito muži vystopovali až ke galeánským hochům. Existovala možnost, že by někdo přinesl zprávu o tom, co viděl, a Galeánci budou zmasakrováni. Když se z těchto mužů nevrátí žádný, bude trvat dlouho, než přijdou další, pokud by ještě nějací další vůbec přišli.

I kdyby přišli, bude už dávno nahoře, bude mít za sebou průsmyky, přes které sem přijela. Vítr tam hučí a neustále žene před sebou sníh, její stopy budou zaváté. Nebudou vědět, kudy se vydala. Pohoří a lesy se táhly od těch míst donekonečna a její poslední stopa směřuje daleko od jejího pravého směru. Ti, co zůstali v táboře, budou věřit, že ji vojáci dříve nebo později dostihnou, a s perspektivou, že budou v několika dnech rabovat, jí nebudou věnovat další pozornost.

Sněhem ztlumený dusot koňských kopyt vrátil její mysl k tomu, co dělá. Muži se dostali na rovinu a opět jeli tryskem. Neustále pronikala hlouběji mezi stromy, třásla větvemi a zakrývala své stopy sněhem. Jela pozpátku cestou, kterou se dostala k armádě císařského řádu. Zvuky pronásledování se už ozývaly téměř u ní.

Kahlan se naklonila tak, že na koni málem ležela a hladila jeho šíji. Šeptala směrem k jeho uším a ty se stočily dozadu za zvukem jejího hlasu.

“Nicku, teď buď zticha. Prosím tě, nehýbej se a nevydej ani hlásku.” Opět ho pohladila po zpocené šíji. “Jsi hodný kluk. A teď buď zticha.”

Srdce jí v hrudi bilo tak prudce, že jí až zdálo, že ho musí každý uslyšet.

Pronásledovatelé se dostali až k ní. Jak se přímo před ní hnali po její stopě, bylo je vidět přes větve po její levé straně. Nebyli od ní dále než deset metrů a jeli plnou rychlostí. Kahlan zatajila dech.

Slyšela klapání kopyt, když jezdci narazili na svažující se led, který se skrýval za stromy ve stínu měsíce a na kterém končila její stopa. Zavedla stopu mezi stromy až k okraji prudce padající skalnaté říčky, až tam, kde by její voda padala přes okraj útesu, kdyby nebyla zamrzlá.

Byla to malá říčka, ale když zamrzala, další voda zurčela a pěnila po již zamrzlé hladině a proměnila celé místo na ledový palác. Sníh, který padal, voda smyla a zůstaly oblé, směrem dolů se svažující ledové pahrbky, ničím nekryté a kluzké.

Až muži vyjedou ze zákrytu stromů, zůstane jim něco přes pět metrů, aby před okrajem útesu zastavili svůj divoký trysk. Tam končil kámen i led a pokračoval pouze řídký vzduch. Zastavit se však museli na kaskádovitě se svažujících ledových pahrbcích. Kdyby led byl rovný jako na jezeře, koně by mohli do něj zarýt ocelové podkovy a pokusit se smykem zastavit. Toto však nebyl rovný led. Když na něj plnou rychlostí vyběhnou, tak sklouznou, ztratí rovnováhu a upadnou. Nebudou mít žádnou šanci.

Kahlan slyšela praskot lámajících se koňských nohou, stovky kilogramů svalů pohybujících se plnou rychlostí nemohla zastavit kopyta, která se zarývala do prasklin. Jezdci byli bezmocnými cestujícími.

Muži povzbudivě pokřikovali na své koně, ti kteří byli vzadu, nemohli dostatečně rychle rozeznat změnu povzbudivého křiku na vystrašený řev. Ti vzadu naráželi do těch vpředu a padali jeden přes druhého. Bez sedel, které ve spěchu nemohli koním nasadit, jenom s ohlávkami a bez bolestivých bojových udidel neměli jezdci takovou kontrolu koní, na jakou byli zvyklí a bezmocně je to neslo kupředu.

Někteří seskočili ze svých koní, když se dostali za stromy a uviděli, co se před nimi děje, jejich setrvačnost však byla příliš velká a vzdálenost příliš malá. Jejich osud byl neodvratný. Koně přijíždějící zezadu padali na koně, kteří už na zemi byli a zoufale se snažili něčeho zachytit. Nebylo tam nic, o co by se zachytit dalo. Vytvořil se vodopád živého masa, který se propadal přes okraj útesu.

Kahlan nehybně stála a s výrazem zpovědnice naslouchala výkřikům mužů a koní, které se míchaly do jednoho dlouhého kvílení, když mizeli přes okraj hory. Skončilo to v rozmezí několika vteřin; více než padesát mužů a jejich koní se zřítilo dolů a našlo svou smrt.

Pak noc ztichla!

Kahlan sesedla z koně a oklikou se přiblížila k okraji ledové řeky. Nechtěla, aby z její falešné stopy odbočovala nějaká další stopa. V tlumeném světle viděla tmavé krvavé skvrny na ledových pahrbcích. Byla to krev ze zlomených nohou, krev z rozbitých lebek. Na útesu nezůstal žádný nepřítel.

Když se otočila, aby odešla, uslyšela zoufalé mručení. Kahlan vytáhla nůž a opatrně a pomalu se přibližovala ke zdroji zvuků na okraji útesu.

Chytila se silné větve a naklonila se nad šikmý ledopád. Trosky lesa byly vmrzlé do ledu; proutky a listi vytvořily na okraji malou přehradu, která byla zakrytá přibývajícím ledem. Několik větví trčelo z ledové zdi.

Prsty svíraly jednu z těchto větví. Za špičky prstů na větvi visel muž a jeho nohy se komíhaly nad propastí hlubokou na tři sta metrů. Sténal námahou, jak se nohama snažil zachytit na ledě, ten však byl příliš kluzký na to, aby se mohl nějak zapřít.

Kahlan stála na okraji, přidržovala se větve a pozorovala, jak se třese. Voda bublala po ledě, tekla mu po obličeji, čuchala mu vlasy a vpíjela se do jeho keltonské uniformy. Jektal zuby.

Podíval se na ni, jak tam stála ve světle měsíce. “Pomoz mi! Prosím, pomoz mi!” Nemohl být starší než ona.

Dívala se na něj bez jakéhokoli citového pohnutí. Měl vytřeštěné oči, byly to oči, kvůli kterým by dívky jistě padaly do mdlob. Dívky v Ebinissii však do mdlob nepadaly, když tyto oči viděly.

“Ve jménu dobrých duchů, pomoz mi!”

Kahlan si dřepla, aby k němu byla blíž. “Jak se jmenuješ?”

“Huon! Jmenuji se Huon! Tak mi, prosím, pomoz!”

Kahlan si lehla na led, zachytila se nohou o zakřivený kořen a jednou rukou pořádně sevřela silnou větev. Druhou ruku natáhla trochu před sebe, nestačilo to však na to, aby ji Huon dosáhl.

“Pomohu ti, Huone, ale za jedné podmínky. Přísahala jsem, že nebudu mít k nikomu slitování a k nikomu ho mít nebudu. Když se chytneš mé ruky, pustím do tebe svou zpovědnickou moc. Budeš navěky můj. Jestli chceš žít, bude to život toho, koho se dotkla zpovědnice. Jestli myslíš na to, že mě stáhneš do propasti dříve, než na tebe použiji svou moc, dovol, abych tě ujistila, že bych tuto nabídku neudělala, kdybys tuto možnost měl. Svou mocí jsem se dotkla více mužů, než bych dokázala spočítat. Nebudeš k tomu mít žádný čas. Budeš můj.”

Mrkáním se snažil odstranit vodu, která mu kapala do očí, setřásl ji z obličeje a upřeně ji pozoroval.

Kahlan kněmu natáhla ruku. “Huone, tak či onak tvůj předchozí život teď skončil. Pokud budeš žít, nebude to život toho, kým jsi teď. Ten člověk navždy zmizí. Budeš můj.”

“Prosím,” zašeptal, “teď mi pomoz nahoru. Já ti neublížím. Přísahám, že tě nechám jít tvou cestou. Bude to trvat celé hodiny, než se pěšky dostanu do tábora, a v té době už budeš dávno pryč. Prosím tě pouze o to, abys mi pomohla nahoru.”

“Kolik lidí v Ebinissii jsi slyšel, jak tě prosí o svůj život? Kolika lidem jsi tuto milost prokázal?” Její slova byla studená jako led, na kterém ležel. “Jsem matka zpovědnice. Císařskému řádu jsem vyhlásila válku, ve které se milost neuděluje. Tato přísaha bude platit tak dlouho, dokud někdo z vás bude žít. Huone, vyber si, co chceš. Smrt nebo dotek zpovědnice. Tak či onak zemře to, čím teď jsi.”

“Obyvatelé Ebinissie dostali to, co si zasloužili. Raději se dotknu ruky samotného Strážce podsvětí, než bych se nechal zasáhnout tvou temnou a nečistou magií.” Jeho rty se jízlivě zkřivily. “Ať si tě vezme Strážce podsvětí, zpovědnice!”

Huon rozhodil pažemi a tiše padal do temnoty.

*****

Když se vracela ke galeánským rekrutům, myslela na to, co jí řekli Riggs, Karš a Slagle. Myslela rovněž na magické bytosti, které žily ve Středozemí.

Myslela na krásnou zemi nočních bludiček s otevřenými poli a zahradami uprostřed hlubokých, prastarých a nedostupných lesů, kde se bludičky za soumraku scházely, aby společně tančily nad trávou

a lučním kvítím jako veselé světlušky. Strávila mnoho nocí tím, že ležela v trávě na zádech a ony se vznášely nad ní, promlouvaly s ní o věcech, které jsou společné všemu živému: o snech, nadějích a lásce.

Myslela na tvory, kteří žijí v Dlouhém jezeře, průsvitné stíny, které nebylo možné pořádně vidět, které téměř vypadaly, že jsou z tekutého skla nebo z vody, která byla jejich domovem. S nimi nikdy nepromluvila ani slovo, ale dívala se na ně, jak se v noci vynořují, aby se na kamenech a na břehu vyhřívali v měsíčním světle; byli to tvorové, kteří neměli hlas, ale s kterými sdílela pochopení světa a kterým slíbila, že je bude ochraňovat.

Myslela na národ šeptajících stromů, na rozhovor s nimi měla trvalou a nádhernou vzpomínku; byla trochu strašidelná, ale zároveň jemná a plná míru a pokoje.

Lid šeptajících stromů byl propojen do jednoho celku prostřednictvím kořenů, které se pod zemí dotýkaly. Každý z nich mluvil jako jeden, jako by neexistovaly žádné samostatné osobnosti. Přesto měl každý z nich vlastní jméno, které zašeptal každému, kdo mu něco slíbil. Byla to hromadná společnost, která byla současně jedinou entitou. Porazit tam strom znamenalo, že bolest z jeho smrti cítili všichni ostatní. Nemohli se vyhnout pocitům, které si navzájem předávali. Kdyby se do té země dostali lidé a poráželi stromy, znamenalo by to muka pro všechny. Kahlan je už viděla trpět. Jejich kvílení by rozplakalo i hvězdy.

Existovala ještě další stvoření, která v sobě měla magii, stejně jako existovali lidé s magií. Někdy nebylo lehké vést dělící čáru mezi bytostmi z divočiny a lidmi. Ve Středozemí byli někteří lidé částečně zvířaty, nebo možná byla některá zvířata částečně lidmi. Byli neobvyklí, nádherní a velmi plaší.

A tak to šlo dál s různými formami magie, od nejprostších bytostí v Kvílivých jeskyních, které mohly člověka nechat nahlédnout přes pevnou skálu a uvidět jejich hnízda, až k Bahennímu lidu, který měl pouze jednoduchou magii.

Jako matka zpovědnice byla opatrovkyní všech těchto bytostí. Jako matka zpovědnice velela všem při ochraně těchto magických míst, aby žádný národ nemohl přenášet své potíže na jiný. Bylo to uspořádání, které chránily zpovědnice a čarodějové, a které bylo staré tisíce let.

Riggs jim říkal temné bytosti. To bylo jméno, které spolu s mnoha jinými dávalo těmto magickým stvořením Příbuzenstvo spravedlivých, protože mnoho z nich vycházelo ven jenom v noci. Proto je příbuzenstvo spojovalo s temnotou a v jejich strachu to byla temnota Strážce podsvětí.

Příbuzenstvo považovalo magii za sílu, kterou Strážce uplatňuje svůj vliv v tomto světě, ve světě živých. Příbuzenstvo bylo stejně nerozumné a zabedněné jako každý jiný člověk. Za svou povinnost považovalo poslat do země mrtvých každého, o kom si mysleli, že slouží Strážci. V podstatě to byl každý, kdo nesouhlasil s jejich názory na svět. V některých zemích bylo Příbuzenstvo spravedlivých postaveno mimo zákon a v jiných, jako například v Nicobarese, bylo podporováno a placeno královnou.

Možná má Riggs pravdu. Možná by měla použít sílu práva, aby zastavila tyto muže. Rada však nikdy neměla v úmyslu něco takového - aby všechny donutila být ve všech věcech stejní. Síla a krása Středozemí byla v jeho rozmanitosti, i když některé z těchto odlišností byly ošklivé. Co však někomu bylo ošklivé, bylo druhému hezké. Každá země byla ponechána, aby si vládla sama, pokud se zbraní v ruce nezaútočila na jinou zemi. Bylo to tolerantní snášení odporných věcí, které dovolovalo prokvétat krásným věcem. Někdy to bylo obtížné a Rada musela velmi jemně rozlišovat, když v něčem nutila země ke spolupráci, ale dovolovala jim být v ostatních záležitostech samostatnými.

Možná má Riggs přece pravdu. Lidé v některých zemích trpěli pod krutou nebo špatnou vládou svých chamtivých nebo neschopných vůdců a neměli žádnou naději, že se věci dají změnit zvenčí. Na druhou stranu moudré, ale menší země nemusely žít v obavách před dobytím zvenčí. Nezlepšila by se situace, kdyby se utrpení lidí pod méně příznivou vládou mohlo ukončit moudrou ústřední vládou?

Kdyby však všichni žili pod stejnou vládou, každá jiná forma života by byla vymýcena a nikdy by

neměla příležitost růst, i když by třeba mohla být tou vyšší a lepší formou. Jednotná vláda v podobě Císařského řádu představovala otroctví.

Kahlan byla příjemně překvapená, když na galeanské hlídky narážela dále od tábora než předtím. Už nebyly tak daleko od sebe a byly dobře ukryté. Vyskakovaly na ni s nataženými luky a tasenou ocelí, až když byla téměř u nich. Zřejmě to byla zásluha Chandalena, Prindina a Tossidina. Když ji hlídky po znaly, zdravily ji přiložením pěsti k srdci.

Úsvit měnil barvu nebe na temně ocelovou šeď. Oteplilo se, neboť oblaka pokrývala zemi jako teplá přikrývka. Seděla v sedle na smrt unavená a Nick se trmácel sněhem k táboru, ale když ji uviděli muži pobíhající po táboře, vzchopila se a myslela na to, co bude třeba udělat.

Chandalen, Prindin, kapitán Ryan a poručík Hobson rozmlouvali se skupinou mužů, když ji uviděli přijíždět do tábora. Všichni čtyři jí vyběhli vstříc na okraj tábora. Muži vařili, jedli, balili si výstroj, připravovali zbraně, starali se o vozy a o koně. Trochu dál spatřila Tossidina v bílém vlčím kožichu, jak stojí s poručíkem Sloanem, mává na vysvětlenou pažemi, když mluví k mužům, kteří tam tiše stáli a oštěpy měli zabodnuté do sněhu. Jak tam stáli těsně vedle sebe, celá jejich skupina se od bílé země odrážela jako černý dikobraz.

Kahlan unaveně zasténala, když seskakovala z koně před muži, kteří ji přišli pozdravit. Ostatní muži v okolí pokračovali ve své práci, pohybovali se však pomaleji a s velkým zájmem se na ni dívali. Čtveřice před ní na ni zírala s vytřeštěnýma očima. Nikdo nic neříkal.

“Co na mě všichni tak zíráte?” zeptala se trochu nakvašeně.

“Matko zpovědnice,” řekl kapitán Ryan, “jsi celá od krve. Nejsi zraněná?”

Kahlan se podívala na svou bílou vlčí kožešinu, ta však už nebyla bílá. Poprvé si uvědomila, že i tvář má staženou zaschlou krví a její vlasy byly od krve ztuhlé.

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Ale,” řekla už klidněji. “Je to v pořádku. Nic mi není.”

Chandalen a Prindin si ulehčením oddechli.

Poručík Hobson měl oči ještě vytřeštěné a polykal. “Co je s čarodějem? Viděla jsi ho?”

Významně se na něj podívala. “Co vidíš na mně, je všechno, co z něj zůstalo.”

Chandalen se na ni podíval s lišáckým úsměvem. “Kolik dalších jsi zabila?”

Kahlan unaveně pokrčila rameny. “Měla jsem strašně práce a neměla jsem čas je počítat. Když však vezmu všechno do úvahy, odhadovala bych, že by jich mohlo být přes sto. Čaroděj je mrtvý, a to je to nejdůležitější. Dva z jejich velitelů jsou rovněž mrtví a nejméně další dva jsou zranění.”

Kapitán Ryan a poručík Hobson zbledli.

Chandalenův pyšný úsměv se ještě prohloubil. “Jsem překvapen, že jsi nám ještě někoho k zabití nechala, matko zpovědnice.”

Neopětovala jeho úsměv. “Zůstalo jich ještě dost.” Kahlan pohladila nos svého koně. “Většinu práce udělal Nick.”

“Řekl jsem ti, že tě nezklame, matko zpovědnice,” řekl Hobson.

“Opravdu mě nezklamal. Byl pro mě lepší pomocí než dobří duchové. Pomohl mi, abych zůstala naživu.”

Kahlan poklekla na koleno před oběma galeanskými důstojníky a sklonila hlavu.

“Dospěla jsem k tomu, že musím žádat o vaše odpuštění.” Vzala oba galeanské důstojníky za ruce. “I když nevíte, jak udělat to, co musíte dokázat, dali jste přednost vaší povinnosti vůči Středozemí před mými rozkazy. To byla odvaha nejvyššího řádu. Chci, abyste všichni věděli, že jsem se mýlila. Konali jste na základě nejšlechetnějších pohnutek.” Oběma políbila ruku. “Velebím vaše počestná srdce. Měli jste neustále na mysli především vaši povinnost a ta vám byla nade vše. Prosím vás, abyste mi odpustili.”

Když poklekla na koleno, rozhostilo se ticho. Po chvíli na ni kapitán Ryan zašeptal.

“Matko zpovědnice, prosím vstaň. Každý se dívá.”

“Ne, dokud mi neodpustíte. Chci, aby každý věděl, že jste konali správně.”

“Ty jsi však nevěděla, co děláme a proč to děláme. Měla jsi na mysli jenom naši bezpečnost.” Kahlan čekala a on se na delší dobu v rozpacích odmlčel. “Je to v pořádku, odpouštím ti.”

Postavila se na nohy, pustila jejich ruce a nevesele se na ně usmála. “Postarejte se, aby se už nikdy nestalo, že mě neuposlechnete.”

Kapitán Ryan ve vší vážnosti přikývl. “Postarám se o to.” Zavrtěl hlavou. “Myslím, že to neudělám, myslím, že…”

“Kapitáne, chápu, co tím myslíš.” Unaveně si povzdychla. “Máme před sebou ještě spoustu práce, než zaútočíme na ty muže.”

“My!?” vykřikl Chandalen. “My jsme tady pouze proto, abychom je něco naučili, a pak se ‘my’ vydáme na cestu do Aydindrilu! Nemůžeme se zamíchat do této bitvy. Už jsi toho riskovala dost! Musíme…”

Kahlan ho přerušila. “Musím si s vámi třemi promluvit. Přiveď Tossidina. Kapitáne, buď tak hodný a shromáždi všechny muže včetně hlídek. Chci k vám všem promluvit. Počkej, prosím, u svých mužů. Hned tam budu. A připravte pro mě stan, potřebuji se několik hodin prospat, než bude všechno připravené.”

Odešla s Chandalenem v závěsu trochu na bok, aby byla z doslechu tábora, mezitím šel Prindin pro Tossidina, Když byli všichni pospolu, otočila se k nim. Chandalen se mračil, ostatní na sobě nedávali nic znát.

“Bahenní lid,” začala tichým hlasem, “má magii.”

“My nemáme žádnou magii,” odporoval Chandalen.

“Ale máte. Vy ji za magii nepovažujete, protože se s ní rodíte a neznáte nic jiného. Nevíte o jiných národech a ani o tom, jak žijí. Bahenní lid dokáže mluvit s duchy svých předků. Dokáže to proto, že má magii. Vy si myslíte, že to prostě tak je, ale u jiných národů a na jiných místech to tak není. Vaše schopnost dělat tyto věci je magická. Magie, to není nějaká divná a mohutná síla, je to prostě způsob bytí některých národů, některých bytostí.”

“Jiní rovněž mohou mluvit se svými předky, pokud si to přejí,” řekl Chandalen.

“Někteří to dokáží, ale většina ne. Pro ně je to rozmluva s mrtvými, což je magie. Magie, která jim nahání strach. My oba víme, že se není čeho bát, ty však nikdy nepřesvědčíš ty druhé, že to, co děláš, je dobré. Budou si vždy myslet, že je to špatné. Lidé věří tomu, v čem byli vychováváni, a oni byli vychováváni v tom, že rozmlouvání s mrtvými je špatnost.”

“Ale duchové našich předků nám pomáhají,” řekl Prindin. “Nikdy nám neubližují. Oni nám pouze pomáhají.”

Kahlan mu položila ruku na rameno a podívala se do jeho ustaraných očí. “Já vím. Proto pomáhám v tom, aby se k vám ostatní příliš nepřibližovali, takže můžete žít, jak si přejete. Je několik dalších národů, které mluví se svými předky stejně jako vy a rovněž mají tuto magii. Jsou jiné národy a jiná stvoření, které mají magii, která se od té vaší odlišuje, ale pro ně je stejně důležitá, jako je vaše magie pro vás.” Podívala se na každého z nich. “Rozumíte?”

“Ano, matko zpovědnice,” řekl Tossidin.

Prindin na souhlas přikývl. Chandalen zabručel a zkřížil si ruce na prsou.

“Důležité však není, zda věříte, že tomu, co máte, se dá říkat magie. Pro vás je důležité, abyste pochopili, že ostatní věří, že to, co děláte, je magie. Mnozí mají z magie strach. Myslí si, že jste špatní proto, že používáte magii.”

Kahlan ukázala směrem k armádě Císařského řádu. “Muži, které pronásledujeme a kteří ve městě všechny vyvraždili, se spojili v jednom poslání. Chtějí vládnout všem národům Středozemí. Nechtějí, aby někdo žil, jak si přeje žít, chtějí, aby se každý podřídil jejich vládě.”

“Proč by měli chtít vládnout Bahennímu lidu?” zeptal se Prindin. “Nemáme nic, co by potřebovali.

Zůstáváme jenom na našem území.”

Chandalen spustil paže podél těla a tiše promluvil. “Bojí se magie a chtějí, abychom přestali rozmlouvat s našimi předky.”

Kahlan mu stiskla rameno. “Ano, tak je to. Kromě toho si však myslí, že jejich povinnosti vůči duchům, kterým slouží, je vás všechny pozabíjet. Vydali se na výpravu s úmyslem zničit všechny, co mají magii, protože si myslí, že magie je špatná. Věří, že lidé jako vy mají magii.” Setkala se s Chandalenovým pohledem. “Když nebudou zabiti do posledního jako Jokopové, dříve nebo později přijdou a zničí Bahenní lid stejně, jako zničili Ebinissii.”

Muži zamyšleně hleděli do země. Čekala, až zváží její slova. Byl to Chandalen, který nakonec promluvil.

“A budou zabíjet i druhé lidi? Lidi, kteří si nepřejí, aby k nim chodili cizinci, kteří si přejí žít sami, jak to dělá Bahenní lid?”

“To by udělali. Mluvila jsem s muži z té armády. Jsou jako šílenci. Vypadají, jako by je posedli zlí duchové, jako Bantakové nebo Jokopové. Nejsou přístupní rozumným důvodům. Myslí si, že zlým duchům naslouchám my. Udělají to, co slibují. Viděli jste město, které zničili, a viděli jste, jak velká armáda ho bránila. To není prázdná hrozba.

Musím se dostat do Aydindrilu, abych shromáždila armádu, která bude s těmito muži bojovat. Členové rady by to už měli dělat, ale musím tam být, aby byla známa velikost hrozby, abych se ujistila, že se k tomu spojí celé Středozemí.

Po ruce teď ale nejsou žádná vojska, která by s těmito muži bojovala, výjimkou jsou tito hoši. Jsou města, která budou zničena dříve, než může dorazit pomoc. Co je ještě horší, hrozba, kterou tito muži představují, některé lidi přesvědčí, aby se k nim připojili. Pro některé je čest přítěží a připojí se k té armádě, o které si myslí, že zvítězí. To ještě dál rozšíří jejich řady.

Dříve než Aydindril bude moci vyslat vojska, aby vyhledala a zničila tyto muže, zemře mnoho lidí. Musíme zmobilizovat tyto hochy, aby se zapojili do boje hned, než budou zmasakrováni další nevinní lidé. Tito hoši se dobrovolně přihlásili, aby se stali stejnými bojovníky jako vy, aby ochraňovali své lidi a národy celého Středozemí. Musíme jim v tom pomoci. Nesmíme té armádě špatných lidí dovolit uniknout, aby se mohla potulovat po Středozemí. zabíjet a ničit a přitom získávat na svou stranu další.

Bitvu musíme začít s těmito mladíky, musíme jim pomoci a musíme jim to ukázat, abychom měli jistotu, že umí bojovat, abychom věděli, že budou pokračovat i bez našeho vedení. Musíme je vést v první bitvě, musíme jim dodat sebedůvěru. Až pak se můžeme vydat na cestu do Aydindrilu.”

Chandalen se na ni zpříma podíval. “Přivoláš blesky, abys nám pomohla?”

“Ne,” zašeptala Kahlan. “Včera jsem se o ně pokusila, ale nepřišly. Těžko ti to dokážu vysvětlit, ale asi je to tak, že jsem tuto zvláštní magii přivolala kvůli Richardovi, a proto bude působit pouze na jeho ochranu. Je mi to líto.”

Chandalen spustil paže podél těla. “Jak jsi tedy zabila tolik lidí?”

Kahlan ho poplácala po paži na místě, kde měl kostěný nůž. “Stejným způsobem, kterému tvůj dědeček naučil tvého otce a on naučil tebe. Nedělala jsem to, co čekali. Nebojovala jsem po jejich způsobu.” Oba bratři se k ní napjatě naklonili, když promluvila. “Rádi se napijí a když jsou opilí, nemyslí jim to příliš dobře a jsou pomalí.”

Tossidin ukázal palcem za sebe. “Tito muži rovněž rádi v noci pijí. Mezi zásobami mají vůz plný pití. Nedovolili jsme jim nic pít a někteří se zlobili. Říkali, že to není správné, že na to mají právo.”

Kahlan zavrtěla hlavou. “Tito mladíci si rovněž mysleli, že bude správné, když připochodují k nepříteli, který má desetinásobnou převahu, a budou s ním za plného denního světla bojovat. Musíme jim pomoci. Musíme je naučit, co mají dělat.”

“Neradi poslouchají.” Prindin se ohlédl na muže, které se předtím snažil něčemu naučit. “Vždy chtějí diskutovat. Říkají ‘dělá se to takto’ a ‘musíme to udělat takto’. Jsou plní pouze toho, co se naučili, a neradi poslouchají, že se to má dělat jiným způsobem.”

“Musíme však udělat právě to,” řekla Kahlan. “Musíme bojovat způsobem, který bude účinkovat. Proto potřebuji vás tři. Potřebuji vás, abyste mi při tom pomohli, jinak zemře mnoho lidí včetně Bahenního lidu. Musím je vést do bitvy.”

Chandalen stál tiše a nehybně. Bratři šoupali nohama po sněhu a přemýšleli. Nakonec zvedl hlavu Prindin. “Pomůžeme ti. Můj bratr i já uděláme to, co si přeješ.” “Děkuji ti, Prindine, ale tady nerozhoduješ ty. Chandalen je ten, kdo musí souhlasit. Rozhodnout se musí on.”

Oba bratři se koutkem oka podívali na Chandalena, který se zachmuřeně díval na ni. Nakonec rozzlobeně vydechl.

“Jsi tvrdohlavá žena. Jsi tak tvrdohlavá, že se necháš zabít, pokud tady nezůstaneme, abys dostala alespoň trochu rozumu. Půjdeme s tebou zabíjet ty špatné muže.”

Kahlan si ulehčením vzdychla. “Děkuji ti,Chandalene.” Sklonila se, nabrala hrst sněhu a použila ho k tomu, aby si odstranila zaschlou krev z obličeje. “Teď musím jít povědět těm hochům, co musí udělat.” Když skončila s čištěním obličeje, setřásla sníh z rukou. “Vy tři jste v noci alespoň trochu spali?”

“Trochu.” řekl Chandalen.

“Dobře. Až si s nimi promluvím, budu se muset na pár hodin prospat. Můžete jim zatím začít ukazovat, jak se pohybovat bez vozů. Musíme je naučit, aby byli silní jako vy. Začneme se zabíjením dnes večer?”

Chandalen se pochmurně usmál. “Dnes večer.”

Kapitola pátá

Kahlan vylezla na vůz před shromážděné muže. V šedivém ranním světle tam v hnědých vlněných kabátech stáli natlačeni jeden na druhého. Kapitán Ryan měl poručíky po obou stranách a stál před svými muži. Opíral se rukou o kolo vozu a čekal.

Kahlan se dívala na všechny ty mladé obličeje. Hoši. Chystala se požádat hochy, aby umírali. Co jiného však mohla dělat?

Drahá matko, přemýšlela, byl to tento důvod, proč jsi vybrala Wyborna, aby se stal mým otcem? Aby mě naučil to, co se teď chystám udělat?

“Obávám se, že pro vás mám pouze jednu dobrou zprávu,” začala tichým hlasem, který se nesl studeným vzduchem nad obličeji, jež byly všechny obrácené k ní, “tak vám ji řeknu jako první, abych vám dodala odvahu k dalším věcem, které vám musím povědět.”

Kahlan se zhluboka nadechla. “Vaše královna nebyla zabita v Ebinissii, ani ji nenašli a nezajali muži, kteří zaútočili na město. Buď byla pryč, když přišel útok, nebo se jí podařilo uniknout.

Královna Cyrilla žije.”

Připadalo jí, že se hoši zhluboka nadechli, jako kdyby doufali, že už nic dalšího neřekne, a pak vybuchli divokým jásotem. Mávali pažemi ve vzduchu a třásli pěstmi k nebi. Radostí a úlevou ječeli a hulákali.

Kahlan stála v zakrváceném vlčím kožiše s rukama podél těla a nechala jim čas na oslavování, nechala jim čas na naději. Někteří hoši na chvíli zapomněli, že jsou vojáci a objímali se. Viděla slzy štěstí, které stékaly po mnoha obličejích, jak muži poskakovali a vykřikovali!

Kahlan tam stála a cítila se malá a bezvýznamná, když dav mladých mužů vyjadřoval své zbožňování její nevlastní sestře. Nedokázala se donutit, aby jejich radost přerušila.

Nakonec na vůz vylezl kapitán Ryan a postavil se vedle ní. Zvedl paži a požádal o ticho.

“V pořádku! V pořádku! Utište se! Přestaňte se před matkou zpovědnicí chovat jako hejno dětí! Ukažte jí, jací jste muži!”

Jásání postupně utichlo a bylo vystřídáno úsměvy a zářícíma očima. Kapitán Ryan si propletl prsty rukou a hodil po matce zpovědnici poněkud bázlivým pohledem. Pak od ní na pár kroků odstoupil, aby jí vrátil její místo.

“Lidé Ebinissie,” pokračovala stejně tichým hlasem, “však takové štěstí neměli.”

Zimní ticho se stalo křehkým. Lehký větřík šelestil zledovatělými větvemi stromů rostoucích na svazích po obou stranách plochého údolí, kde byl jejich tábor. Úsměvy se vytratily.

“Každý z vás měl přinejmenším přátele, kteří tam byli zavražděni. Mnozí z vás tam měli své drahé, své rodiny, které zemřely rukama mužů, jež jsou nedaleko před námi v průsmyku.” Kahlan si odkašlala a polkla, když její oči nalezly zemi. “Já jsem rovněž znala lidi, kteří tam zemřeli.”

Zvedla oči. “Včera jsem šla do jejich tábora, abych zjistila, kdo vlastně jsou a zda je lze vyzvat k návratu do jejich zemí. Oni nemají v úmyslu nic jiného než dobýt všechny země a podrobit je své moci. Přísahali, že zabijí každého, kdo se odmítne k nim připojit. Ebinissie to odmítla.”

Hoši vykřikovali a potřásali zaťatými pěstmi. Křičeli, že sami skoncují s touto hrozbou.

Promluvila do jejich slov a oni ztichli. “Muži, kteří zmasakrovali vaše rodáky a rodačky si říkají Císařský řád.

Nebojují za žádnou zemi nebo stát. Bojují, aby dobyli všechny země, aby vládli všem zemím. Nejsou odpovědni žádné vládě, žádnému králi, žádnému velmoži, žádné radě. Považují se za zdroj veškerého práva.

Většinou jsou to ďharanští vojáci, připojili se však k nim další. Viděla jsem mezi nimi Keltonce.”

Vlny zlostného šepotu se prolily shromážděním. Kahlan jim chvíli nechávala prostor. “Viděla jsem mezi nimi rovněž muže z jiných zemí. Viděla jsem tam i Galeánce.”

Šokované a rozzlobené hlasy vykřikovaly, že to není pravda, že se mýlí.

“Viděla jsem je na vlastní oči!” Opět ztichli. Zklidnila tón svého hlasu. “Přála bych si, aby to nebyla pravda, ale já je viděla. Připojili se k nim muži z mnoha zemí. Ještě více se jich připojí, když si budou myslet, že se mohou stát účastníky vítězství, že se mohou stát součástí nového práva, a když si budou myslet, že se mohou připojit k rabování a získat postavení, ve kterém budou rozhodovat a mít moc.

Město Cellion leží odsud sotva na pět dní cesty. Císařský řád bude žádat, aby se mu město vzdalo a podřídilo nebo bude žádat jejich smrt.

Když se tyto muže nepodaří zastavit, tak budou trpět další města, městečka, vesnice a zemědělské usedlosti. Nakonec se pod vládu jejich meče dostane všechno. Půjdu do Aydindrilu shromáždit vojska Středozemí proti Císařskému řádu, to si však vyžádá nějaký čas. Mezitím bude jejich počet narůstat o ty, kteří budou chtít být na té straně, kde je moc. Právě teď není nikdo schopen zabránit těmto mužům v zabíjení každého, kdo se jim ocitne v cestě a bude jim odporovat.

Nikdo kromě vás!”

Kahlan vzpřímeně stála a nechala působit svá slova. Připravovala se na to, co jim řekne dál. Dovolila tichu, aby se opět usadilo v údolí.

“Jako matka zpovědnice Středozemí, která se nemůže poradit s Ústřední radou, musím udělat to, co po více než tisíc let nemusela udělat žádná matka zpovědnice. Ze své vlastní vůle musím zapojit Středozemí do války. Armáda Císařského řádu musí být vybita do posledního muže. Středozemí nebude nabízet žádná jednání, ani řádné ústupky. Kapitulace Císařského řádu nebude přijata za žádných okolností.

Zíraly na ni překvapené obličeje.

“Toto nařízení je neodvolatelné bez ohledu na to, jestli jsem živá nebo mrtvá. Každá země a každý národ, který se dobrovolně připojí k Císařskému řádu, si vyvolí osud ve stínu tohoto nařízení.

K boji vás nevyzývám jménem Galey. Z pozice mého postavení matky zpovědnice vás vyzývám bojovat za Středozemí. Ohrožena totiž není jenom Galea, ale všechny země a všechny svobodné národy.”

Ozývalo se sebevědomé mumlání, že ten úkol splní. Někteří vojáci vykřikovali své ujištění, že jsou muži, kteří jsou toho schopni, že jsou v právu, že zvítězí.

Kahlan na to vše přikývla. “Vy si to myslíte? Chci, aby se každý z vás podíval na tváře, které má kolem sebe.” Povětšině se dívali na ni. “Udělejte, co jsem vám řekla! Podívejte se na obličeje kolem

vás! Podívejte se na své kamarády!”

Trochu zmateně se začali kolem sebe rozhlížet, kroutili sebou, aby viděli na strany a dozadu, usmívali se na sebe a pak se rozesmáli, jako by to byla nějaká hra.

Když to vypadalo, že svůj úkol splnili, pokračovala. “Málokterý z vás si bude pamatovat obličeje, na které jste se teď dívali. Když se do této bitvy zapojíte, většina z vás tady nebude, aby vzpomínala, většina z vás v boji zemře. Zapamatujte si ty tváře a truchlete.”

V ledovém tichu Kahlan uslyšela, jak v dálce zašvitořila veverka, ale za chvíli odumřel i tento zvuk.

Nikdo se už neusmíval, když opět začala mluvit. “Muže Císařského řádu vedou převážně ďharanské oddíly. D’haranští vojáci začínají s vojenským výcvikem, když jsou o polovinu mladší než vy. V jejich zemi bojují ve vnitřních potyčkách, potlačují vzpoury a povstání. Oni válečnou taktiku nenacvičují, oni s ní od rána do večera žijí. V životě znají pouze boj. Byli v bojích všeho druhu. Přijímala jsem zpovědi mnoha D’Haranců. Většina z nich nezná význam slova mír.

Od jara, kdy je Darken Rahl poslal proti Středozemí, dělali pouze to, co nejlépe umějí: válčili. Bojovali v nesčetných bitvách. Všichni, kteří se jim dostali na dosah, zemřeli.

Oni se ve válčení vyžívají. Mají z něj potěšení. Nikdo není nebojácnější než oni. Soutěží mezi sebou, často na život a na smrt, aby získali právo být v bitvě v prvních řadách, aby získali právo být první, kdo udeří na nepřítele, aby získali právo být první, kdo padne.”

Prohlížela si mladé tváře. “Vy důvěřujete svému výcviku a bojové taktice?” Tváře přikývly plné sebedůvěry.

Kahlan ukázala prstem na jednoho, podle prýmků na kabátě to byl seržant. “Tak tedy mluv. Teď jsi na bitevním poli, dostihl jsi ty muže a teď se na tebe vrhá nepřítel. Velíš kopiníkům a lučištníkům. Valí se na tebe. Jsou jich tisíce, řvou a běží, aby tvé oddíly roztrhli vedví, aby tvé armádě zlomili vaz. Vidíš, že mají těžké oštěpy, argony s dlouhými tenkými ozubci. Když tě tyto oštěpy propíchnou, je téměř nemožné se jich zbavit. Způsobují strašlivé rány, které jsou téměř vždy smrtelné. Teď se na tebe valí… Jaká je tvá taktika?”

Mladý muž se zkušeně zatvářil. “Vytvořím hustou řadu kopiníků a zformuji ji do čtverce nebo do klínu, abych ochránil lučištníky. Kopiníci vystrčí kopí před sebe a budou se krýt částečně se překrývajícími štíty. Nepříteli nastaví pevnou a neproniknutelnou zeď. Štíty ochrání kopiníky, a ti ochrání lučištníky. Lučištníci postřílejí nepřítele dříve, než se dostane tak blízko, aby mohl použít své argony. Těch několik, kteří přežijí, se nabodne na kopí. Jejich útok bude odražen a ve vší pravděpodobnosti tímto nevydařeným pokusem ztratí značný počet mužů, čímž se sníží pravděpodobnost následujícího útoku.”

Kahlan přikývla, jako kdyby na ni udělal dojem. “Bylo to dobře řečeno.” Zazářil. Muži kolem něj se pyšně usmívali nad znalostí svého řemesla. “Poté, co se minulého jara zhroutila hranice a když sem poprvé dorazili D’Haranci, tak jsem viděla některé z nejzkušenějších armád Středozemí, jak použily přesně stejnou taktiku.”

“Tak tedy vidíš,” řekl muž. “Jejich útok otupí lučištníci a hroty našich kopí.”

Slabě se na něj usmála. “A co ďharanský předvoj, co ti muži, o kterých jsem vám říkala, ti největší a nejdivočejší muži, kteří si vydobyli právo zaútočit na vás jako první? Mají vyvinutou osobitou vlastní taktiku, kterou použijí proti tvému plánu. První věc je ta, že mají proti šípům štíty. Když k vám přibíhají, jsou chráněni před největšími následky lučištnického díla.

Zdá se, že jsem vám něco o jejich oštěpech zapomněla říci. Tyto oštěpy jsou téměř po celé délce pobité železem. Má to svůj zvláštní důvod. Když na vás nepřítel útočí a z větší části není zasažen vašimi lučištníky, začne po vás vrhat své oštěpy.”

“Máme štíty,” podotkl muž. “Když vrhnou své argony, napíchneme je na hroty našich kopí.”

Zkřížila si ruce na prsou a přikývla. “Předvoj, který se skládá z těch, co získali právo být v první vlně, představují velcí muži. Pochybuji, že i nejmenší z nich by měl paže menší než dvojnásobek

průměru vašich paží. Argony jsou ostré jako jehla. Když je vrhnou tyto mohutné paže, prorazí vaše štíty a zůstanou v nich. Dlouhé ozubce znemožňují jejich vytažení."

Sebevědomé úsměvy mizely, jak se dívala z jednoho obličeje na druhý a pokračovala. "Teď vám argony pevně trčí z vašich štítů. Pustíte svá kopí a vytáhnete meče, abyste těžké oštěpy usekli. Jsou však pokryté železem a nepoddávají se vám. Oštěpy jsou těžké a jejich konce se táhnou po zemi. D'Haranci dokáží běžet téměř stejně rychle jako letí jejich oštěpy. Když se k vám teď dostanou, skočí na dříky oštěpů, které jsou zabodnuté ve vašich štítech a stáhnou je k zemi. Vy jste na kolenou a bez ochrany jste vystavení jejich těžkým sekerám."

Paže měla stále zkřížené na prsou, když se k nim naklonila. "Viděla jsem, jak ty sekery rozsekly člověka od hlavy až k pasu."

Muži se na sebe navzájem úkosem dívali a jejich sebevědomí bylo otřeseno.

Uštěpačně se na ně podívala, když spustila paže podél těla. "Já vám nepředkládám domněnky. Viděla jsem ďharanský oddíl, který tímto způsobem porazil téměř desetkrát větší zkušenou armádu. Asi za hodinu se bitva změnila z pohromy pro D'Harance na pohromu pro jejich nepřátele.

D'haranský útok argony je téměř stejně ničivý jako klasický jezdecký útok, jejich počet je však větší než jakékoli kavalerie. Jejich vlastní jezdectvo je úplně netypické. Nechtějte o nich nic vědět.

V masakru u Ebinissie ztratili polovinu mužů a teď odpočívají, zpívají a popíjejí. Měli byste dobrou náladu, kdybyste ztratili každého druhého z vás?

Vím, že věříte, že dokážete vyhrát bitvu proti vojsku desetkrát většímu, než jste vy, a rovněž vím, že to lze dokázat. Něco takového však mohou dokázat pouze zkušené ďharanské oddíly, které budou na bojišti používat taktiku normální války.

Věřte mi, prosím, že mám úctu k vaší statečnosti, ale na válečném poli se jim nevyrovnáte. Zatím se jim nevyrovnáte. Nedokázali byste porazit ani armádu, která by měla polovinu jejich velikosti, pokud byste bojovali způsobem, kterým by bojoval váš nepřítel.

To neznamená, že nemůžete vyhrát. Znamená to pouze to, že musíte bojovat jiným způsobem. Věřím, že dokážete vyhrát a řeknu vám, co musíte udělat. Povedu vás do prvního útoku, abych vás do toho zaučila. Císařský řád není neporazitelný.

Od tohoto dne vám už nikdy neřeknu 'hoši'. Od tohoto dne jste muži.

Považujete se za vojáky své vlasti, za vojáky Galey. To však nejste. V tomto boji ne. Muži, jste vojáci Středozemí, protože pokud nebudou tito muži zastaveni, zničena nebude jenom Galea, ale celé Středozemí. Vyzývám vás, abyste je zastavili!"

Pevně sevřené shromáždění vojáků, naladěné tím, co slyšelo, vykřiklo jako jeden muž, že tuto práci zvládne. Dívala se na ně zpod obočí, jak sebejistě slibují, že budou bojovat až do konce. Po její pravé ruce bylo v davu slyšet rozhořčené šeptání. Muži do sebe strkali a dohadovali se. Někteří si přáli promluvit a jiní se jim v tom snažili zabránit.

"Pokud se rozhodnete, že se k nám v tomto boji připojíte, budete plnit rozkazy bez odmlouvání," řekla. "Pro tentokrát ale můžete svobodně říci, co si myslíte, a nebudete potrestáni. Pokud máte co říci, tak ať to teď slyší všichni, nebo si to vezměte do hrobu."

Jeden muž si vytrhl paži ze sevření sousedů a zlobně se na ni podíval. "My jsme muži. Nenásledujeme do války ženy."

Kahlan na něj překvapeně zamrkala: "Následuješ královnu Cyrillu."

"Ona je naší královnou a my za ni bojujeme. Ona nás do bitvy nevede. To přenechává mužům."

Kahlan přimhouřila oči. "Jak se jmenuješ?"

Rozhlédl se kolem sebe na své sousedy a pyšně zvedl hlavu. "Jsem William Mosle. Nás cvičil sám princ Harold."

"A mě cvičil jeho otec, král Wyborn," řekla Kahlan. "Král Wyborn byl také mým otcem. Jsem nevlastní sestra královny Cyrilly a prince Harolda."

Davem se neslo překvapené mumlání. Kahlan zvedla ruku, aby je utišila, ale neodvrátila zrak od

Mosleho. “To však z hlediska velení neznamená nic. Jste vojáci. Vaší povinností je plnit rozkazy vašich nadřízených a královny. Ona ale musí plnit rozkazy Ústřední rady Středozemí. Ústřední rada Středozemí plní rozkazy matky zpovědnice.

Teď tento úřad zastávám já. Mé příjmení je stejné jako příjmení vaší královny, jsem Amnellová. V první i poslední řadě mám zpovědnickou krev. Jsem matkou zpovědnicí Středozemí a když vám jako taková řeknu, že máte pochodovat do jezera, tak je vaší povinností pochodovat, dokud nebudete dýchat vodu a neuvidíte ryby. Vojáku, už je ti to jasné?”

Několik dalších mužů strkalo do Mosleho a podněcovali ho, aby se svými výhradami pokračoval. “To znamená, že nám můžeš rozkazovat, neznamená to však, že víš, co děláš.”

Kahlan si povzdychla, shrnula si dozadu krví slepené vlasy a zastrčila si je za ucho. “Nemám dnes čas, abych vám vyprávěla o výcviku, kterým jsem prošla, ani o bojích s neskutečně malou šancí na úspěch, které mám za sebou, a ani o lidech, které jsem v těchto bojích zabila.

Chci vám říci pouze to, že včera večer jsem jela sama do tábora Císařského řádu, abych vám zachránila životy. Muži řádu, D’Haranci, se obávají nočních stvoření, bojí se duchů. Na ochranu před nimi a k tomu, aby jim pomáhal, měli mezi sebou čaroděje. Kdybyste se, plni důvěry ve svou znalost válčení, pokusili na ty muže zaútočit, čaroděj by býval věděl, co zamýšlíte, a pravděpodobně by použil magii, aby vás všechny pozabíjel.”

Mosleho vzdorovitý výraz nezeslábl, ale někteří kolem něj začali mezi sebou ustaraně šeptat. Bojovat proti oceli je jedna věc a bojovat proti magii docela jiná.

Kapitán Ryan udělal krok dopředu. “Matka zpovědnice čaroděje zabila,” řekl s pýchou. Mezi muži bylo doslova slyšet ulehčení. Kdyby nebylo jejích zkušeností, šli bychom na smrt bez toho, abychom dostali šanci bojovat ocel proti oceli. Já se například zamýšlím řídit příkazy těch, komu jsem na svůj život přísahal: své země, své královny, Středozemí a matky zpovědnice.

Zmaříme tuto hrozbu Středozemí tím, že se budeme řídit těmi, komu jsme přísahali. Do bitvy potáhneme pod velením matky zpovědnice.”

“Jsem vojákem v armádě Galey!” Zdálo se, že Mosle je stále vzdorovitější. “Nejsem vojákem žádné armády Středozemí! Bojuji za Galeu a nebudu ochraňovat země jako Kelton!” Kahlan se dívala, jak na souhlas s tím vykřikují další muži. “Ta armáda, Císařský řád, nebo jak si to říkají, pochoduje k hranici. Cellion je pohraniční město a jeho větší část je na druhé straně řeky v Keltonu! Většina jeho obyvatel jsou Keltonci! Proč bychom měli umírat kvůli Keltoncům?”

Muži v davu začínali mezi sebou diskutovat. Kapitánovi Ryanovi zrudl obličej. “Mosle, jsi hanbou…”

Kahlan pozvedla ruku, aby ho umlčela. “Ne, voják Mosle pouze říká, čemu věří, a já jsem ho o to požádala. Muži, musíte mě pochopit. Já vám to nepřikazuji udělat. Já vás žádám, abyste bojovali za životy nevinných lidí Středozemí. Desítky tisíc vašich kamarádů ve zbrani už v této bitvě padly. Nežádala bych od vás, abyste pokládali své životy za něco, čemu nevěříte. Většina z těch, co půjdou s námi do války, zemře.

Záleží na vašem rozhodnutí, zda zůstanete nebo odejdete. Nikdo vám nerozkazuje, abyste zůstali. Nechci mít u sebe žádného muže, který nevěří v to, co děláme.

Rozhodněte se teď, jestli budete s námi nebo ne. Když ne, tak můžete odejít, protože pro vaše kamarády nebudete představovat žádnou pomoc.”

Její hlas byl teď stejně studený jako řídký ranní vzduch. “Když se rozhodnete jít se mnou do války, pak budete plnit příkazy vašich nadřízených. Ve Středozemí není nikdo s vyšším postavením, než mám já. Budete se bez odmlouvání řídit mými příkazy. V opačném případě bude trest nemilosrdný. V sázce je toho příliš mnoho, než abych mohla tolerovat muže, kteří se nedokáží řídit příkazy.

Když řeknu, že máte něco udělat, tak to uděláte, i když budete vědět, že vás to bude stát život. Nebudu ale vydávat žádné rozkazy, které by neměly své opodstatnění, nebudu však vždy mít čas na jejich vysvětlování. Vaší povinností je věřit svým nadřízeným a dělat to, co vám řeknou.”

Rukou s napřaženým prstem pomalu projela nad jejich hlavami. “Tak si vyberte! S námi nebo bez nás. Dnes se však rozhodujete definitivně.”

Kahlan strčila ruku zpět pod teplý kožich a tiše čekala. Muži mezi sebou debatovali a dohadovali se. Rozhořely se vášně a bylo slyšet zlostné kletby. Muži se shromažďovali kolem Mosleho, jiní od něj odcházeli.

“Já tedy odcházím,” zavolal Mosle na ostatní. Zvedl pěst do vzduchu. “Do bitvy nebudu následovat žádnou ženskou, nezáleží na tom, čím je! Kdo odchází se mnou?”

Shromáždilo se kolem něj šedesát nebo sedmdesát mužů, kteří mu výkřiky vyjadřovali podporu.

“Tak odejděte,”‘ přikázala jim Kahlan. “Abyste se nezapletli do bitvy, ve kterou nevěříte.”

Poté, co se Mosle a jeho muži rozhodli, zlobně po ní házeli opovržlivé pohledy. Mosle holedbavě vykročil vpřed. “Odejdeme, jak si sbalíme naše věci. Nevypadneme jenom proto, že nám to říkáš.”

Muži v davu se pohnuli dopředu. Dříve než došlo na pěsti, Kahlan zvedla ruku. “Stůjte! Nechte je! Rozhodli se. Ať si posbírají věci a ať táhnou.”

Mosle se otočil a prorážel si cestu zástupem, jeho noví muži za ním. Když se dostali za shromážděné vojáky, Kahlan je pečlivě spočítala. Šedesát sedm. Odejde jich šedesát sedm.

Podívala se na všechny tváře, které ji obklopovaly. “Někdo další? Ještě někdo si přeje odejít?” Nikdo se ani nepohnul. “Vy všichni ostatní se tedy opravdu chcete připojit k našemu boji?” Rozlehlo se jednotné zajásání. “Ať se tak stane! Muži, přála bych si, abych vás k tomu nemusela vyzývat, není však nikdo jiný, koho bych požádala. Mé srdce pláče nad těmi z vás, kteří zemřou. Vězte ale, že nikdo z těch, co budou žít, nikdy nezapomene na oběti, které jste přinesli jim a národům Středozemí.”

Koutkem oka pozorovala šedesát sedm mužů, jak se pohybují mezi vozy a berou si zásoby, o kterých si myslí, že je budou potřebovat. “A teď k tomu, co se musí udělat.”

Pomalu zavrtěla hlavou. “Muži, musíte pochopit, k čemu vás vyzývám a co musíte udělat. Není to slavná bitva, jak si myslíte. Nebude žádná taktika na přelstění nepřítele ve velkých srážkách. My jim nebudeme čelit na bitevním poli, budeme je však zabíjet všemi možnými způsoby.”

“Matko zpovědnice,” krotce zvolal někdo v předních řadách, “je však čestným kódem, aby si vojáci čelili navzájem v bitvě, aby vyhrávali v čestném boji.”

“Není nic čestného na tom, že se bojuje ve válce. Jedinou čestnou věcí je žít v míru. Účel války je jednoduchý: zabíjet.

Toto musíte pochopit všichni, protože vaše přežití se zakládá na tom. V zabíjení není žádná čest, nezáleží na tom, jak se zabíjí. Mrtvý je mrtvý. Svého nepřítele zabíjíš ve válce proto, abys ochránil životy těch, za které bojuješ. Jejich životy nejsou lépe chráněny tím, že nepřítele zabiješ v souboji na meče, než kdybys ho zabil ve spánku. Tím se jenom vystavuješ riziku.

Z tohoto úkolu nevzejde žádná sláva. Je to ohavný čin. Nechceme jim dát příležitost, aby se s námi dostali do regulérní bitvy, aby se zjistilo, kdo je ve hře lepší. Naším úkolem je pozabíjet je.

Pokud máte potíže smířit se s tím, že je to správné, vyzývám vás, abyste se zamyslili nad ctí vojáků, proti kterým stojíte. Zamyslete se nad tím, jak stáli a čekali, až se dostanou na řadu, aby znásilnili vaše matky a sestry. Zamyslete se nad tím, co si o cti myslely vaše matky a sestry v Ebinissii, když je mučili, znásilňovali a vraždili.”

Chlad jejích slov vyvolal zřetelné zachvění v mužích, kteří teď byli mlčenliví jako kámen. Kahlan se musela ovládat, aby před jejich oči nepřivolala další hrůzy. Před jejíma očima se však neustále vznášely obrazy dívek v paláci.

“Když se nepřátelé dívají na opačnou stranu, je to lepší, protože do vás nevrazí nůž. Když je zdálky zabijete šípem, bude to lepší, protože nebudou mít možnost, aby vás napíchli na argon. Když se to stane tehdy, kdy má ústa plná jídla, bude to lepší, neboť nemůže vyvolat poplach. Když se to stane ve spánku, bude to lepší, neboť nebude mít možnost proklát vás svým mečem.

Včera můj kůň rozdrtil hlavu jednoho z ďharanských velících důstojníků. Není v tom žádná sláva, ani žádná čest, ale vím, že tento čin zabránil, aby někteří z vás zemřeli jeho rukou nebo jeho důvtipem.

Mé srdce proto zpívá radostí. Radostí z toho, že ten čin zachránil někomu jeho vzácný život.

To, co děláme, děláme proto, abychom zachránili životy mužů a žen, kteří ještě žijí, a těch, kteří se ještě jen narodí. Viděli jste, co se stalo s lidmi v Ebinissii. Vzpomínejte na obličeje mrtvých. Vzpomínejte na to, jak zemřeli, a na hrůzy, které vytrpěli předtím, než zemřeli. Vzpomínejte na vojáky, kteří byli zajati a pak popraveni.

Na nás záleží, aby se to již nikomu dalšímu nestalo. Abychom toho dosáhli, musíme tyto muže pozabíjet. V tom, co budeme dělat, nebude žádná sláva, půjde o přežití."

Vzadu dva muži vulgárně zagestikulovali na ty, kteří byli kolem nich a odkráčeli, aby se připojili k Mosleho lidem. Šedesát devět. Zbytek mužů však stál v pevném odhodlání pustit se do boje.

Teď nastal ten správný čas. Už je odradila od nezralých myšlenek na slavnou bitvu a řekla jim o skutečné podstatě jejich úkolu. Většinu z nich přivedla k pochopení širšího dosahu bitvy, kterou měli před sebou. Řekla jim něco z toho, co se bude muset udělat. Přiměla je k jednoznačnějšímu pochopení jejich významu v plánu tohoto boje.

Nadešel čas, aby na ně nevratně vložila břemeno, aby je vykovala do nástroje odplaty, který by dokázal zlikvidovat hrozbu.

Kahlan rozevřela náruč k mužům, kteří stáli před ní, krví nasáklý kožich z ní visel.

"Jsem mrtvá," zvolala do šedivého nebe. Všichni svraštili čela a naklonili se k ni. "Zavraždilo mě to, co se stalo mým rodákům a rodačkám - mým otcům, synům, matkám a dcerám. Mučivá bolest jejich vraždění mi smrtelně zranila srdce."

Její náruč se ještě více otevřela a hlas zesílil hněvem.

"K životu mě může přivést pouze pomsta! Jenom vítězství mi navrátí život!"

Pohleděla do všech vytřeštěných očí, které jí hleděly v ústrety. "Jsem matka zpovědnice Středozemí. Jsem vašimi matkami, vašimi sestrami, vašimi ještě nenarozenými dcerami. Volám vás, abyste zemřeli se mnou a opět ožili jenom tím, že mě pomstíte."

Kahlan mávla rukou. "Ti z vás, kteří se ke mně připojí k dílu, budou mrtví se mnou. Životy nám může navrátit pouze msta. Dokud bude žít alespoň jeden z našich nepřátel, budeme mrtví. V této bitvě nemůžeme ztratit životy, protože naše životy jsou už ztraceny. Ztratili jsme je dnes a tady, ztratili jsme je teď. Až bude zabit poslední z těch, co zničili Ebinissii, můžeme opět oživnout. Až do té doby nejsme živí."

Zahleděla se na vážné obličeje mužů, kteří se před ní shromáždili, kteří se na ni dívali a čekali na další slova. V teplém vánku jí o tváře zašelestila zakrvácená vlčí kožešina. Kahlan vytáhla nůž a držela ho ve zvednuté ruce, aby ho všichni viděli. Přiložila si nůž na srdce.

"Teď přísahejme lidem dobré vůle z Ebinissie, kteří teď jsou s duchy, a lidem dobré vůle ve Středozemí!"

Téměř všichni muži následovali její příklad a přiložili si nože k srdcím. Sedm z nich to neudělalo, ale za mumlání kleteb vstalo, aby se připojilo k Moslemu. Sedmdesát šest.

"Nemilosrdnou mstu, až dokud se nevrátí naše životy!" přísahala.

Vážný hlas každého muže před ní opakoval přísahu a spojoval se s druhými hlasy do neochvějné jednoty.

"Nemilosrdnou mstu, až dokud se nevrátí naše životy!" Hukot jejich slov se vznesl do ranního vzduchu a utichl.

Kahlan se dívala na Williama Mosleho, který se po ní ohlédl a pak šel za svými muži nahoru do průsmyku.

Svou pozornost opět obrátila k mužům, které měla před sebou. "Všichni jste přísahali. Dnes večer začneme zabíjet muže řádu. Nebudeme dávat milost, nebudeme brát zajatce."

Tentokrát nikdo nezajásal. Muži naslouchali se zachmuřenou pozorností.

"Dále už nemůžeme cestovat tak, jak jste to dělali, s vozy, které převážejí to, co potřebujete a vaše zásoby. Musíme mít pouze to, co odneseme. Potřebujeme cestovat přes lesy, přes malé průsmyky,

abychom mohli manévrovat lépe než muži, které budeme lovit. Chci na ně útočit ze všech směrů a kdykoli k tomu bude příležitost, stejně jak to při lovu dělají vlci. A jako vlci, kteří loví společně, budeme společně nepřítele ovládat a hnát stejně, jak to vlci dělají se svou kořistí.

Vy jste muži této země. Vy znáte lesy a hory kolem nás. Vy jste zde lovili od doby, co jste byli děti. Využijeme vašich znalostí. Nepřítel je na území, které nezná, má velký počet vojáků a vozů, bude se držet širokých průsmyku. Nás vozy nebudou zdržovat jako jeho a krajinou kolem se budeme pohybovat jako vlci.

Všechno, co máte ve vozech musíte rozdělit, a to, co unesete, si dejte do tlumoků. Nechte tady těžké brnění, k jeho nošení je třeba mnoho sil. My nebudeme bojovat tak. abychom ho potřebovali. Vezměte si pouze lehké brnění, které jste schopni mít na sobě při namáhavém pochodu. Vezměte si tolik jídla, kolik unesete.

Neberte sebou žádný alkohol ani pivo. Když pomstíte lidi z Ebinissie, můžete vypít, co se do vás vejde. Až do té doby pít nebudete. Chci, aby každý byl po celou dobu ve střehu. Až do té doby, dokud naši nepřátelé nebudou mrtvi do posledního, ani na chvíli nepolevíme v naší ostražitosti.

Něco z jídla, co zůstane, naložte do několika menších vozů, ale nedávejte tam žádné zbraně ani brnění. Budeme potřebovat dobrovolníky, aby je dali nepříteli."

Muži začali překvapeně a zmateně mumlat.

"Před námi se cesta rozdvojuje. Až budou za rozcestím na své cestě do Cellionu, vozy s potravinami a celou zásobou piva se vydají druhou cestou, aby se dostali před ně. S vozy budete čekat, dokud se nepřiblíží jejich předsunuté hlídky. Pak jim zkřížíte cestu, aby vás uviděli. Když vás jejich předvoj zpozoruje a začne vás pronásledovat, opustíte vozy a utečete. Ať jim zůstane jídlo a pití.

Císařský řád už nemá téměř žádné pivo a dnes večer bude oslavovat své štěstí. Očekávám, že se opijí. Chci, aby byli opilí, když na ně zaútočíme."

Muži nad touto novinou zajásali.

"Zapamatujte si toto: Jsme jako vlčí smečka, která se pokouší skolit býka. I když nejsme dost silní, abychom ho dokázali dorazit jednou ranou, budeme ho štvát až do úmoru, vyčerpáme ho a zabijeme. Nebude to jedna bitva ale neustálé kousání do kůže, pokaždé z něj ukousneme malý kousek, budeme ho zraňovat a oslabovat. Celou dobu bude krvácet. Nakonec získáme výhodu a tu bestii zabijeme.

Dnes večer se pod ochranou tmy vplížíme do jejich tábora a rychle udeříme. Bude to disciplinovaná akce, žádné náhodné zabíjení. Budeme mít seznam cílů. Naším záměrem je býka oslabit. Já jsem ho už částečně oslepila tím, že jsem zlikvidovala čaroděje.

Předsunuté hlídky a stráže sejmeme jako první. Do jejich šatů oblečeme tolik mužů, kolik to jen půjde. Tito muži vstoupí do tábora a naleznou naše cíle.

Naší první starostí je zpomalit jejich protiútok. Nechci, aby nás převálcovala jízda. Potřebujeme zlikvidovat jejich koně. Nemusíme ztrácet čas tím, že je budeme zabíjet; postačí, že jim polámeme nohy. Potřebujeme zničit jejich potraviny. My jsme armáda, která je dostatečně malá na to, aby si sehnala potravu lovem, rekvírováním a nákupem od okolních hospodářství a vesnic, ale armáda jejich velikosti toho potřebuje mnoho. Když zničíme jejich potraviny, budou oslabeni.

Potřebujeme pozabíjet jejich výrobce šípů a luků, jejich kováře a všechny řemeslníky, kteří umí vyrobit a opravovat jejich luky, šípy a další zbraně. Jistě mají pytle husích křídel na opeření šípů. Musíme je ukrást nebo spálit. Každý šíp, který nebude vyroben, je šípem, který vás nemůže zabít. Potřebujeme spálit jejich stany, abychom je vystavili zimě, potřebujeme spálit jejich vozy, aby ztratili veškeré zásoby.

Ze všeho nejdůležitější jsou ale jejich důstojníci. Dnes večer bych raději zabila jednoho jejich důstojníka než tisíc vojáků. Když dokážeme pozabíjet jejich důstojníky, stanou se těžkopádnými a pomalými a pro nás bude lehčí dostat býka k zemi.

Pokud někoho z vás napadne něco dalšího, co by je oslabilo, přijďte s těmito nápady ke mně, ke kapitánovi Ryanovi nebo k jiným důstojníkům. Prvotním účelem dnešního útoku není zabíjet vojáky,

těch je příliš mnoho. Naším záměrem je vzít jim odvahu, způsobit, že budou slabí a pomalí, a že znejistí.

Naším záměrem je především to, aby se v jejich myslích usídlil strach. Tito muži nejsou zvyklí mít strach. Když lidé mají strach, dělají chyby. Tyto chyby nám je umožní pozabíjet. Chci jim nahnat strach. Později vám řeknu jak.

Máte několik hodin, abyste všechno připravili, pak se dáme na pochod. Chci, aby byly hlídky vyslané na dvojnásobnou vzdálenost. Chci, aby před nimi byly průzkumné oddíly a jednotliví průzkumníci, kteří budou udržovat kontakt s řádem. Chci v každém okamžiku vědět, kde jsou. Chci být neustále informovaná. Nechci být ničím překvapená. Chci vědět o všem, co uvidíte nebo na co narazíte, bez ohledu na to, jak nevinné se to zdá. Když králík vyskočí příliš vysoko, chci o tom vědět. Protože je chceme přelstít my, nechci, aby oni přelstili nás. Nic nepovažujte za samozřejmé.

Kéž vás doprovázejí dobří duchové. A teď začněte!"

Všichni muži se začali pohybovat, vzduch oživl zvukem kroků a hovorem. Jeden ze dvou poručíků stál nedaleko. Zatímco si rozepínal kabát, vydával rozkazy několika mužům, kteří stáli kolem něj.

"Poručíku Sloane!" Podíval se na ni, když se muži, kteří dostali rozkazy, rozešli za svými úkoly. "Okamžitě vyšli hlídky a průzkumníky. Chci, aby každý z tvých mužů, který ví, jak vyrobit bílou barvu nebo vápennou bělobu, shromáždil všechno, co k tomu potřebuje. Budeme potřeboval nějaké velké vany. Chci také ohřívat kameny, aby vyhřály vnitřek stanů."

Nezpochybňoval její neobvyklé rozkazy. "Provedu, matko zpovědnice."

"Postarej se o to, ať jsou připraveny malé vozy s pivem a potravinami. Neposílej je však pryč, dokud k tomu nedám příkaz."

Beze slova přiložil pěst k srdci a odpochodoval, aby se o všechno postaral.

Kahlan měla pocit, že jí nohy každou chvíli vypoví službu. Byla tak unavená z nedostatku spánku a z toho, že jela většinu noci, nemluvě o tom, co dokázala a jaký strach přitom zažívala, že sotva viděla. Na místě, kde měla opřeno kopí, které se roztříštilo, ji bolelo rameno. Svaly v levé noze se jí chvěly v úsilí zůstat stát.

Byla vyčerpaná i psychicky. Úzkost, která byla vyvolaná nejen mimořádností rozhodnutí, které na sebe vzala povoláním celého Středozemí do války, ale i její vášnivé výzvy mužům, aby položili své životy jenom na základě jejích slov, jí odebraly další sílu. Přes neobvykle teplý den se ve svém kožichu třásla.

Přistoupil k ní kapitán Ryan. Chandalen, Prindin a Tossidin stáli za vozem a dívali se.

Kapitán Ryan se lišácky usmál. "Líbí se mi to."

Seskočil a nabídl jí ruku. Ignorovala ji a seskočila stejně, jako to udělal on. Podařilo se jí udržet na nohou. Nemohla přijmout jeho nabídku pomoci. Nemohla to udělat vzhledem k tomu, co se připravovala udělat.

"Kapitáne, teď ti musím dát rozkaz, který se ti nebude líbit." Podívala se do jeho modrých očí. "Chci, abys vyslal muže za Moslem a za těmi, kteří s ním odešli. Pošli jich tolik, abys měl jistotu, že ten špatný čin provedou."

"Špatný čin?"

"Oni je musí zabít. Vyšli oddíl s rozkazy, že mají předstírat, že se chtějí připojit k Mosleho mužům, aby se nerozprchli, když se k nim budou přibližovat. Za nimi, ale z dohledu pošli jízdu, pro případ, že by se vydali do lesů. Až budou obklíčeni, tak je pozabíjej. Jejich sedmdesát šest Spočítej těla, abys měl jistotu, že jsou všichni mrtví. Budu velmi nespokojena, kdyby z nich někdo unikl."

Vytřeštil oči. "Matko zpovědnice, ale to…"

"Kapitáne, nemám z toho žádnou radost. Dostal jsi své rozkazy." Otočila se k trojici svých průvodců: "Prindine, jdi s muži, které vybere. Ujisti se, že ti, co odešli, jsou do posledního mrtví."

Prindin zachmuřeně přikývl. On chápal nepříjemnou nutnost toho, co dělala.

Kapitán Ryan ztuhl a nebyl daleko panice. "Matko zpovědnice. Já ty muže znám. Byli s námi

dlouhou dobu. Řekla jsi, že mohou svobodně odejít! Nemůžeme…”

Položila mu ruku na rameno. Ihned si uvědomil hrozbu, kterou toto gesto představovalo. “Dělám to, co musím, abych zachránila vaše životy. Dal jsi mi své slovo, že budeš plnit rozkazy.” Naklonila se k němu ještě blíž. “Nepřidávej se k těm šestasedmdesáti!”

Nakonec přikývl a ona sundala ruku. Jeho oči jí řekly všechno. Vyzařovaly nenávist.

“Nevěděl jsem, že zabíjení začne zabíjením mých vlastních mužů,” zašeptal.

“Nezačíná. Začíná zabíjením nepřátel.”

Kapitán Ryan zlostně ukázal na průsmyk. “Jdou na opačnou stranu, než je řád!”

“To si myslíš, že půjdou k nepříteli, když na ně ještě vidíme? Chtějí jít oklikou.” Otočila se a vydala se ke stanu, který jí byl přenechán.

Kapitán Ryan následoval Chandalena, Prindina a Tossidina, kteří šli za ní. Nechtěl ustoupit. “Když ti na tom tak záleželo, proč jsi jim dovolila odejít? Proč jsi je nenechala zabít hned ostatními muži, oni by to udělali!”

“Protože jsem chtěla všem, kteří nás odvrhnou a opustí, dát šanci, aby to udělali.”

“Proč si myslíš, že všichni ‘zrádci’ odešli? Mezi námi mohli zůstat špióni nebo úkladní vrahové.”

“Ano, mohli. Teď však pro to nemám žádné důkazy. Když zjistím, že nějací jsou, pak si to s nimi budu muset vyřídit.”

Kahlan se zastavila před stanem. “Pokud si myslíš, že u těch mužů dělám chybu, ujišťuji tě, že to není pravda. Ale i kdybych se mýlila, je to cena, která se musí zaplatit. Když je necháme odejít a kdyby nás zradil jenom jeden z nich, ještě dnes večer bychom mohli být v pasti a všichni bychom mohli být zabiti. Když zemřeme, nadlouho zde nebude nikdo, aby řád zastavil. Kapitáne, kolik tisíc lidí pak zahyne? Pokud jsou ti muži nevinní, udělala jsem strašlivou chybu a zemře sedmdesát šest nevinných lidí. Pokud mám pravdu, zachráním životy nesčetných tisíců nevinných lidí.

Máš své příkazy. Proveď je.”

Kapitán Ryan se zuřivostí celý třásl. “Doufám, že ode mě neočekáváš, že ti to někdy odpustím.”

“Ne, nic takového nečekám. Očekávám pouze to, že mé rozkazy vyplníš. Kapitáne, mě je jedno, jestli mě nenávidíš. Záleží mi pouze na tom, že budeš žít, abys splnil rozkazy.”

Znechuceně zaskřípěl zuby.

Kahlan se zachytila chlopně zakrývající vchod do stanu. “Kapitáne, jsem tak unavená, že sotva stojím. Potřebuji pár hodin spánku. Chci, aby kolem mého stanu byly rozmístěné stráže, zatímco budu odpočívat.”

Zlostně se na ni zahleděl. “Jak si můžeš být jistá, že z nich není někdo nepřítelem? Mohli by tě zabít ve spánku.”

“To je možné. Kdyby se to však stalo, jeden z těchto tří mužů pomstí mou smrt.”

Kapitánem Ryanem trhlo a podíval se na trojici z kmene Bahenního lidu. Ve své zlosti zapomněl, že tam jsou.

Chandalen svraštil čelo. “Na začátek mu do očí nastrkám proutky, aby je měl otevřené a abych měl jistotu, že uvidí, co mu udělám.”

Přiběhl poručík Hobson s miskou v rukou. “Matko zpovědnice, přinesl jsem ti trochu guláše. Myslel jsem si, že by ses chtěla něčeho najíst, že by sis dala něco teplého.”

Kahlan se přinutila, aby se na něj usmála. “Děkuji ti, poručíku, jsem však natolik unavená, že bych nic neudržela v žaludku. Mohl bys ho udržovat horký, dokud si neodpočinu?”

“Samozřejmě, matko zpovědnice.”

Oči kapitána Ryana sklouzly k usmívajícímu se poručíkovi. “Hobsone, mám pro tebe práci.”

“Dvě hodiny,” řekla Kahlan. “Pak mě vzbuďte. Do té doby byste toho měli mít dost na práci.”

Odhrnula dílec a vešla do stanu, kde se na lůžko málem zhroutila. Přetáhla si deku přes nohy a kožich přes hlavu, aby neviděla světlo. Ve své malé soukromé tmě se roztřásla.

V tomto okamžiku by obětovala život za to, aby jí Richard držel alespoň pět minut v náručí.

Kapitola šestá

Líbala Richarda, pevně ho držela v náručí a nemyslela na nic jiného než na klid a na radostné štěstí, když ji ze sna vytrhl křik. Richard zmizel a její náruč byla prázdná.

Posadila se, poodhrnula přikrývku a na okamžik si zoufala, neboť nevěděla, kde je. Pak si vzpomněla a bylo jí na zvracení.

Toužila po horké koupeli. Nepamatovala si, kdy se naposled koupala. Protírala si oči, když do stanu strčil hlavu kapitán Ryan.

"Jak dlouho?" zamumlala Kahlan. "Jak dlouho jsem spala?" Shodila ze sebe přikrývku.

"Jenom pár hodin. Máš venku někoho."

Přímo před stanem čekala skupina mužů. Mezi nimi byl poručík Hobson, který měl popelavě bledý obličej. V jejich středu stál Mosle. Byl spoután, měl roubík a za každou paži ho držel jeden voják. Oči mu v panice těkaly sem a tam. Pokoušel se křičet přes roubík, nebylo mu však rozumět.

Kahlan se zlostně zahleděla na kapitána Ryana.

Stál tam a jeden palec měl zaháknutý za opaskem. "Matko zpovědnice, myslel jsem si, že tohoto muže bys chtěla popravit sama, protože se zdá, že tak strašně urazil tebe osobně." Nabídl jí rukojeť nože.

Kahlan ignorovala nůž a místo toho se obrátila na muže, kteří Mosleho drželi. "Pusťte ho a odstupte."

Měla pocit, že ještě spí, že ještě sní. Nebyl to však žádný sen. Neměla na vybranou.

Když odstoupili, napřáhla ruku a popadla Mosleho za paži. Na okamžik v hrůze ztuhl a pak se pokusil odtáhnout.

Neměl čas na to, aby utekl, už se ho dotýkala. Už byl její. Její ospalost zmizela ve víru probouzející se energie. Nezamýšlela se nad tím, co se chystala udělat; neměla na výběr. Udělat to musela, tak se tomu poddala.

Zvuky tábora - cinkání postrojů, posunování beden po dnech vozů, otevírání jiných beden, vrzání kol, ržání koní, šoupání tisíců nohou, hlasy mužů, klapot kopyt, zvuky ostřené oceli, praskání dřeva v ohni a tlukot vlastního srdce - to všechno utichlo.

V tichu její mysli se nacházela pouze její moc zpovědnice. Cítila, jak Moslemu pod její rukou tuhnou svaly. Neměl však žádnou naději, už jí patřil.

Stejně jako mnohokrát předtím uvolnila z ticha, klidu a míru své mysli svou moc a poslala magii do muže, který stál před ní. Vzduch se otřásl, když do něj vnikla. Byl to nezvučný hrom. Sníh kolem ní a Mosleho zavlál v rostoucím kruhu, vznesl se a převaloval, pak se opět zklidnil a usadil se na zemi.

Mosle, který už nebyl tím, čím byl předtím, klesl před ní do mokrého sněhu na kolena. Čelo měl svraštělé panikou, že kvůli roubíku ji nebude moci požádat, aby mu přikazovala. Plný hrůzy vdechoval vzduch nosem ve snaze, aby ji nerozzlobil. Tábor kolem ní ztichl v ohromeném tichu. Byla středem veškeré pozornosti. Kahlan mu vytáhla roubík z úst.

Z očí mu vytryskly slzy ulehčení. "Má paní," zašeptal chraptivě. "Paní, prosím, přikazuj mi. Prosím tě, abys mi řekla, co mám dělat, abych ti sloužil."

Stovky ohromených obličejů ji úzkostlivě pozorovalo. Kahlan se podívala na muže, který klečel před ní. Na tváři měla svůj zpovědnický výraz. "Williame, udělalo by mi radost, kdybys mi řekl pravdu o tom, co jsi zamýšlel udělat poté, co jsi odešel z tábora."

Zazářil radostí a další slzy mu začaly stékat po tvářích. Kdyby neměl spoutané ruce, tak by jí z vděčnosti objímal kolena.

"Ach, ano, má paní, dovol, abych ti to řekl."

"Tak mi to řekni."

Valilo se to z něj proudem. "Chtěl jsem jít do tábora těch druhých mužů, ty jsi jim říkala Císařský řád, a chtěl jsem se k nim připojit. Chtěl jsem sebou vzít všechny mé muže, aby se rovněž mohli připojit. Chtěl jsem jim říci o přítomnosti galeanských odvedenců a o tvých plánech, aby ze mě měli

radost a dovolili nám připojit se k nim. Myslel jsem si, že mají větší šanci než ty a nechtěl jsem zemřít, tak jsem chtěl k nim. Myslel jsem si, že budou mít radost, když přivedu muže, kteří rozšíří jejich řady. Myslel jsem si, že z nás budou mít radost, když jim pomůžeme, aby vás rozdrtili."

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Najednou začal vzlykat. "Ach, paní, je mi to tak líto, že jsem ti zamýšlel ublížit. Chtěl jsem, aby tě zabili. Paní, prosím, je mi to tak líto, že jsem ti měl v úmyslu ublížit. Prosím, paní má, řekni mi, jak mám získat tvé odpuštění. Udělám všechno. Prosím, přikaž mi něco a já to udělám. Prosím, paní, co si ode mě přeješ?"

"Od tebe si přeji, abys zemřel," zašeptala do ledového ticha. "Hned teď!"

William Mosle se zhroutil dopředu, upadl na její boty a svíjel se v mučivých křečích. Po několika dlouhých trýznivých vteřinách znehybněl a poslední dech mu se mu hrčivě vydral z prsou.

Kahlan sjela pohledem přes kapitána Ryana, který měl vytřeštěné oči, na Prindina stojícího za ještě stále popelavě bledým poručíkem Hobsonem. Chandalen na něj rovněž zlostně hleděl. Promluvila k němu jeho jazykem.

"Prindine, řekla jsem ti, aby ses ujistil, že jsou všichni mrtví. Proč jsi to neudělal?"

V rozpacích pokrčil rameny. "Měli to v úmyslu udělat tímto způsobem. Kapitán Ryan jim řekl, aby zabili ostatní, ale aby tohoto přivedli k tobě. Když jsme odcházeli, tak jsem to nevěděl, jinak bych ti to byl řekl. Měli dvě stě pěších vojáků a dalších sto na koních. Jak jsem ti řekl, měli to v úmyslu udělat a já jsem si myslel, že tomu nemohu zabránit, pokud bych ho nezabil sám. Pak jsem si uvědomil, že by mě za to mohli zabít a já bych nemohl být u tebe a chránit tě. Kromě toho jsem věděl, že máš pravdu a myslel jsem si, že pro ně bude dobré, když si z toho budou moci vzít ponaučení."

"Utekl někdo?"

"Ne. Byl jsem poněkud překvapen, jak dobře udělali svou práci. Jsou to schopní muži. Dokázali udělat těžkou věc. Byla to věc, při které plakali, ale udělali ji dobře. Neunikl jim nikdo."

Kahlan ulehčením dlouze vydechla. "Chápu tě, Prindine. To, co jsi udělal, bylo správné." Úkosem se podívala na Chandalena. "Chandalen bude rovněž spokojen." Byl to rozkaz.

Prindin se na ni rozpačitě usmál. Její zlostný pohled si našel kapitána Ryana.

"Spokojen?"

Stál ve strnulém pozoru, byl bledý a měl vytřeštěné oči. "Ano, matko zpovědnice."

Prolétla pohledem shromážděné muže. "Je teď každý spokojen?"

Ode všech se ozvalo neuspořádané sborové mumlání "Ano, matko zpovědnice."

Pokud z ní předtím někdo neměl hrůzu, teď už takový neexistoval. Všichni se na ni dívali a vypadali na to, že kdyby nečekaně praskla větvička, tak se rozběhnou do hor jako vystrašení králíci. Asi to bylo poprvé, co většina z nich viděla magii, přitom to nebyla nádherná a krásná magie, ale strašlivá a ošklivá magie.

"Matko zpovědnice?" zašeptal kapitán Ryan. Paži měl ještě stále nataženou před sebe, jako by byla zmrzlá a nůž, který jí předtím nabízel, měl v ruce. "Co uděláš se mnou za to, že jsem neuposlechl tvé rozkazy?"

Podívala se do jeho bezkrevného obličeje. "Nic. Toto je váš první den, co jste se stali muži bojujícími proti řádu. Většina z vás si neuvědomila význam toho, co jsem přikázala. Ve válce jste ještě nebojovali a nechápali jste, proč je to potřebné. Budu spokojená, když se něco naučíte z toho, co se stalo. Zůstaneme při tom."

Kapitán Ryan polkl. "Děkuji ti, matko zpovědnice." Když roztřesenou rukou zasouval nůž do pouzdra, vrtěl hlavou. "Vyrůstal jsem s ním." Zvedl ruku a ukázal na tělo u jejích nohou. "Bydleli jsme na stejné silnici, ani ne na míli od sebe. Celou dobu jsme spolu chodívali lovit a rybařit. Navzájem jsme si pomáhali s povinnostmi. Na slavnosti jsme vždy chodívali v našich nejlepších pláštích, které měly stejnou barvu. Vždy jsme…"

“Je mi to líto, Bradley. Kromě času neexistuje nic, co by utišilo bolest ze zrady nebo ze ztráty. Jak jsem ti řekla, válka, to není čestná věc. Kdyby nebylo mužů z Císařského řádu, kteří válčí, dnes bys asi se svým přítelem rybařil. Vinu za to dávej řádu a pomsti se za něj stejně jako za ostatní.”

Přikývl. “Matko zpovědnice? Co bys byla udělala, kdyby ses mýlila? Co bys udělala, kdyby se Mosle nechystal přejít k nepříteli?”

Dívala se na něj, dokud nezvedl oči a nepodíval se na ni. “Asi bych si vzala nůž, který jsi mi nabídl, a zabila tě.”

Odvrátila se od jeho překvapením ztuhlého obličeje a položila ruku na rameno muže, který stál vedle něj. “Poručíku Hobsone, vím, že jsi měl těžký úkol. Prindin mi řekl, že jsi ho splnil dobře.”

Vypadal, že se každou chvíli rozpláče, ale přesto se hrdě napřímil. Všimla si, že mu ještě ani pořádně nezačal růst vous. “Děkuji ti, matko zpovědnice.”

Rozhlédla se po stovkách mužů, kteří stáli kolem a dívali se na ně. “Myslím, že všichni máte něco na práci.”

Jako by se právě teď vzbudili, začali se opět pohybovat. Zpočátku pomalu a pak stále rychleji.

Hobson pozdravil pěstí u srdce, otočil se a dal se do práce. Muži, kteří přivedli Mosleho, zvedli jeho tělo a odnášeli ho pryč. Ostatní šli k Chandalenovi a bratrům a žádali od nich pokyny. Kapitán Ryan u ní zůstal sám a pozoroval, jak se každý začal věnovat své práci.

Nohy měla ochablé jako tětivy luku ponechaného celou noc v dešti. Pro zpovědnici je velmi namáhavé použít svou moc, když je odpočatá a čilá. Použít ji, když je už unavená, je nebezpečně vyčerpá vající. Sotva se držela na nohou.

Byla na smrt unavená z cesty do nepřátelského tábora, nehledě na to, že tam ještě bojovala. Potřebovala víc spánku, než se jí doposud dostalo, a použití zpovědnické moci ji stálo více sil, než jí přineslo krátké zdřímnutí, mnohem víc. Použila sílu, která jí zbyla, na něco, co se mělo udělat bez ní.

Domnívala se, že to musí být chlad a cestování v tak těžkých podmínkách, proč se v poslední době cítila unavená více než jindy. Možná by měla požádat Prindina, aby jí ještě udělal čaj.

“Mohl bych s tebou na chvíli mluvit,” zeptal se kapitán Ryan.

Kahlan přikývla. “O co se jedná, kapitáne?”

Roztáhl svůj nezapnutý vlněný kabát a zastrčil ruce do zadních kapes. Odvrátil pohled, aby se podíval na několik mužů plnících kožené měchy vodou. “Chtěl jsem ti jenom říci, že mi je to líto. Mýlil jsem se.”

“Je to v pořádku, kapitáne Ryane. Byl to tvůj přítel. Je těžké uvěřit něco špatného o svém příteli. Já to chápu.”

“Ne, o to nejde. Otec mi říkal, že muž musí umět přiznat chybu a až pak se může na tomto světě chovat správně.”

Zašoupal nohama, rozhlédl se kolem sebe a konečně se na ni podíval svýma modrýma očima. “Chybou bylo, že jsem si myslel, že chceš Mosleho zabít proto, že nechtěl jít s tebou. Myslel jsem si, že k němu cítíš zášť, protože tě nechtěl následovat. Udělal jsem chybu a je mi to líto. Je mi líto, že jsem si to o tobě myslel. Snažila ses nám pomoci i přesto, že jsi věděla, že tě za to budeme nenávidět. Je to ale tak, že tě za to nenávidět nedokážu a doufám, že mě za to rovněž nebudeš nenávidět. Je mi ctí, že tě do této bitvy mohu následovat. Doufám, že jednoho dne budu alespoň z poloviny tak moudrý jako ty a že budu mít tvou odvahu tuto moudrost použít.”

Tiše si povzdychla. “Jsem sotva starší než ty, teď ale ve mně vyvoláváš pocit, jako bych byla nějaká stařena. Chápej, že se mi ulevilo. Mám alespoň trochu radosti v tomto moři bolesti. Jsi výborný důstojník a v tomto světě se dobře uplatníš.”

Usmál se. “Jsem rád, že jsme opět zadobře.”

Přiblížil se k nim muž a kapitán mu pokynul, aby přistoupil. “O co jde, seržante Froste?”

Seržant Frost pozdravil přiložením pěsti k srdci. “Vyslali jsme několik mužů na průzkum a oni našli v jedné opuštěné stáji drcenou křídu a další věci potřebné k tomu, abychom připravili bílou barvu.

Máme dřevěné kádě, ve kterých ji můžeme namíchat. Řekla jsi, že chceš něco velkého. Jsou dosti velké na to, aby se v nich dalo vykoupat.”

“Kolik máte těch kádí?” zeptala se Kahlan.

“Máme jich tucet, matko zpovědnice.”

“Dejte kádě vedle sebe a nad každou postavte stan. Použijte největší stany, které máte, nezáleží na tom, když budou velitelské. Zadělejte bílou barvu horkou vodou a dejte do stanů horké kameny, aby tam bylo co největší teplo. Když to bude všechno hotové, tak mi to oznamte.”

Přesto, že seržant byl zjevně zvědavý, zasalutoval a odběhl, aby se o to postaral.

Kapitán Ryan zvědavě svraštil čelo. “Co chceš dělat s bílou barvou?”

“Je to chvíle, co jsme spolu zadobře, tak to hned nepokaz! Řeknu ti to, až bude všechno přichystáno. Jsou vozy připravené?”

“Měly by být.”

“Musím na to dohlédnout. Vyslal jsi hlídky a průzkumníky?”

“To jsem udělal jako první.”

Když šla táborem k vozům, neustále k ní přicházeli muži s různými návrhy: “Matko zpovědnice, a co kola vozů? Když budeme ničit věci, neměli bychom rozlámat kola?” a “Neměli bychom spálit jejich korouhve, aby se kolem nich nemohli shromažďovat jejich vojáci?” a “Nemohli bychom zapálit jejich zavazadla, aby mrzli, když se ochladí?” a “Nemohli bychom naházet trus do jejich sudů s pitnou vodou, takže budou muset ztrácet čas rozpouštěním sněhu,” a stovku dalších nápadů, od nesmyslných až k těm, které za něco stály. Pozorně každého vyslechla, na všechno otevřeně řekla svůj názor a v několika málo případech přikázala, aby se tak udělalo.

Přiklusal k ní poručík Hobson, který držel plechovou misku. To byla poslední věc, kterou teď potřebovala.

“Matko zpovědnice! Mám tady pro tebe trochu teplého guláše!”

Zářil, když jí v chůzi misku podával. Snažila se předstírat vděčnost. Kráčel vedle ní, díval se na ni a zeširoka se usmíval. Přinutila se sníst lžíci a říci mu, jak nádherně chutná. Nedokáže udržet v žaludku více než tuto jedinou lžíci.

Zpovědnice po každém použití své moci potřebuje čas, aby se zotavila. Některým to trvá několik dní, pro ni to bylo několik hodin. Pokud si zpovědnice mohla po použití své moci odpočinout, bylo to nejlepší. Teď ale odpočívat nemohla a dnes v noci si pravděpodobně rovněž neodpočine.

Jídlo je tou poslední věcí, kterou zpovědnice k zotavení potřebuje. Jídlo totiž odvádí její energii do sebe a tak jí nemůže vracet sílu. Musela si něco vymyslet, aby nemusela misku guláše sníst, neboť by ke všeobecným rozpakům skončila na zemi.

Byla ráda, že se dostali k vozům dříve, než si musela nabrat další lžíci. Požádala poručíka Hobsona, aby našel Chandalena a bratry a přivedl je k ní. Poté, co odešel, položila misku na příčník pivovarského valníku se sudy piva a vylezla nahoru.

Pokynula kapitánu Ryanovi, aby vylezl na valník a začala počítat sudy. “Přiveď nějaké muže a složte vrchní řadu, abychom se dostali ke všem sudům. Sudy ze spodní řady postavte a vytáhněte zátky.” Když ukázal mužům rukou, aby začali pomáhat, položila mu otázku. “Řekl vám Chandalen, abyste si všichni vyrobili trogu?”

Troga, to byl prostě kus pevného provazu nebo drátu opatřený na obou koncích dřevěnou rukojetí, který byl dostatečně dlouhý na to, aby, když se překřížil, vytvořil smyčku, jež měla tu správnou velikost na to, aby se převlékla přes hlavu člověka. Nasadila se zezadu a… Když se správně nasadila na krční obratle, a když člověk, který ji použil, měl dostatečnou sílu, troga mohla oddělit hlavu od těla dříve, než měla oběť šanci vydat ze sebe nějaký zvuk.

Kapitán Ryan sáhl dozadu pod kabát, vytáhl drátěnou trogu a zvedl ji, aby ji Kahlan viděla. “Předvedl nám malou ukázku. Používal ji jemně, přesto jsem rád, že ji nepředváděl na mně. Říká, že ji spolu s Prindinem a Tossidinem použijí, aby zlikvidovali stráže a předsunuté hlídky. Myslím si, že

nevěří, že bychom se k nim dokázali připlížit tak dobře, jak to dokáže on. Mnozí z nás však strávili mnoho času na lovu a jsme šikovnější."

Kapitán Ryan pojednou poskočil a zaječel. Chandalen k němu nepozorovaně přišel zezadu a šťouchl ho do žeber. Kapitán si hladil bolavá žebra a mračil se na usmívajícího se Chandalena. Prindin spolu se svým bratrem vylezli nahoru, aby pomohli složit sudy.

"Přeješ si něco, matko zpovědnice?" zeptal se Chandalen.

Kahlan napřáhla ruku. "Dej mi svou bandu, ten desetikrokový jed."

Čelo se mu zachmuřilo, ale sáhl do váčku u pasu, vytáhl kostěnou krabičku a naklonil se kupředu, aby jí jed podal.

"Kolik jich budu moci otrávit s tímto množstvím? Z kolika sudů mohu udělat jed?"

Chandalen obešel kapitána Ryana, balancoval přitom na kulatých bocích sudů. "Chceš to dát do tohoto nápoje? Kahlan přikývla. "Pak bychom už ale neměli žádný jed Musíme ho mít u sebe, mohli bychom ho potřebovat."

"Nechám trochu pro případ nouze. S každým, koho můžeme zabít tímto způsobem, nebudeme muset bojovat."

"Mohou však objevit, že je to otrávené," řekl kapitán Ryan. "Pak je nebudeme mít ani opilé."

"Mají psy," řekla Kahlan. "Proto jim chci poslat také jídlo. Trochu masa hodí psům, aby se ujistili, že je v pořádku. Doufám, že se uklidní, když maso vyzkoušejí na psech, a že budou mít tak velkou chuť na pivo, že je vůbec nenapadne, že by mohlo být otrávené."

Chandalen tiše spočítal sudy a narovnal se. "Je jich třicet šest. Dvanáct pro bandu, kterou každý z nás má." Škrábal se v černých vlasech a přemýšlel. "Pokud toho nevypijí mnoho, nezabije je to, bude jim však z toho špatně."

"Jak špatně jim bude? Co jim to udělá?"

"Oslabí je to. Bude jim špatně od žaludku. Uvnitř hlav se jim to bude točit. Někteří z nich z otravné nemoci možná do pěti dnů zemřou."

Kahlan přikývla. "Bude to velká pomoc."

"To však bude sotva stačit na všechny jejich muže," řekl kapitán Ryan. "Budou to pít jenom někteří z nich."

"Část piva se dostane jednotce, která ho ukořistí, a zbytek bude rozdělen mezi důstojníky a poddůstojníky. Když něco zůstane, dostanou to vojáci. Já chci dostat především důstojníky."

Všechny sudy z horní řady vyložili, na valníku zůstala jen spodní řada, kterou muži postavili tak, aby se daly odstranit zátky.

"Proč je šest z těch sudů menších?"

"Je v nich rum," řekl kapitán.

"Rum? Nápoj šlechticů?" usmála se Kahlan. "Velitelé začnou rumem jako prvním." Podívala se do jednoho otevřeného sudu a napřímila se. "Chandalene, neucítí to? Nebude je chuť varovat, když do některých dám jedu víc?"

Namočil prst do soudku s rumem a dočista si ho olízl. "Ne. Je dostatečně hořký, aby překryl chuť bandy."

Kahlan špičkou svého nože rozdělila jed z Chandalenovy krabičky na šest dílů. Po jednom dílu shodila nožem do kulatého otvoru všech menších sudů, ve kterých byl rum.

Chandalen se díval, co dělá. "Toto množství v malých sudech je pravděpodobně zabije do rána, určitě však zemřou v průběhu zítřka. Teď už nemáš nic do dalších šesti sudů."

Kahlan vrátila Chandalenovi kostěnou krabičku se zbytky bandy a slezla z valníku. "V šesti sudech s pivem nebude žádný jed, abychom měli jistotu, že rum zabije ty, co ho budou pít." Nožem vložila jed od Tossidina do každého z dvanácti dalších sudů. "Promíchejte všechny sudy. Nechci, aby sudy s rumem byly vespod. Velící důstojníci by je nemuseli vidět a místo rumu by si mohli vzít pivo."

Kahlan přešla k posledním dvanácti sudům a otevřela Prindinovu krabičku. Podívala se na něj. "Ty

ho tam nemáš mnoho. “Co jsi udělal se svým jedem?”

Prindin vypadal, jako by byl raději, kdyby mu tento dotaz nepoložila. Neurčitě pokynul rukou. “Když jsme odcházeli, tak jsem pořádně nemyslel. Ty jsi spěchala a já jsem se zapomněl postarat o to, aby má krabička bandy byla plná.”

Chandalen si založil ruce v bok a zamračeně se na něj díval z valníku. “Prindine, kolikrát jsem ti říkal, že jednou si zapomeneš nohy a odejdeš bez nich?”

“Na tom nezáleží,” řekla Kahlan. Prindinovi se zřetelně ulehčilo, když přerušila Chandalenovo vyptávání. “Bude jim alespoň špatně.”

Když míchala jed do posledního sudu, uslyšela, jak v dálce na ni volají nějací muži. Vzhlédla a spatřila dva obrovské tažné koně s jezdci, kteří klusali směrem k ní.

Koně měli silnou šedohnědou zimní srst a měli husté bílé ochlupení na nohou. Nesli na sobě postroje a chomouty, ale na postroji nebyly žádné zadní opěrné řemeny. Několik závitů řetězu bylo navinuto na vnitřním výčnělku každého chomoutu. Všichni kolem se dívali na tento podivný obrázek.

Když se koně zastavili před ní, jezdci sundali závity řetězů a spustili je k zemi. Uvědomila si, že koně byli tímto řetězem upevněným na hácích chomoutu spojeni. Ještě nikdy nic takového neviděla. Jezdci seskočili na zem.

“Matko zpovědnice!” Ve spojení s tím, jak se šklebili, vypadalo jejich salutování trochu směšně. Oba byli vytáhlí a měli nakrátko střižené hnědé vlasy. Ani jeden nevypadal na to, že mu je více než patnáct. Vlněné kabáty měli rozepnuté, protože bylo teplo. Visely na nich jako jutové pytle na malých pejscích. Oba vypadali, že vzrušením prasknou. Zastavili se dříve, než se k ní dostali příliš blízko, ale ani jejich hrůza z ní nedokázala ztlumit jejich bezdeché vzrušení.

“Jak se jmenujete?”

“Matko zpovědnice, já jsem Brin Jackson a toto je Petr Chapman. Dostali jsme nápad a chceme ti ho ukázat. Myslíme si, že tu práci udělá. Jsme si jisti, že ano. Bude fungovat pořádně, to je jisté.”

Kahlan prolétla pohledem z jednoho zářícího obličeje na druhý. “Co udělá… jakou práci?”

Brin málem poskočil radostí nad tím, že se ho na to zeptala. Zvedl řetěz, který mezi velkými koňmi ležel ve sněhu. “Toto!” Přitáhl kus smotaného řetězu k ní a zvedl ho. “Matko zpovědnice, tu práci udělá toto. Vymysleli jsme to my dva! Petr a já.” Hodil těžký řetěz na zem. “Ukaž jí to, Petře!”

Petrovi až poskočila horlivostí hlava. Odstoupil se svým koněm několik kroků na stranu, až se těžký řetěz zvedl ze sněhu. Prohnutý řetěz se mezi háky chomoutů kýval sem a tam. Kahlan a všichni kolemstojící svraštili čela, jak se snažili pochopit, k čemu je to divné zařízení.

Brin ukázal na řetěz. “Řekla jsi, že vozy necháme tady. My jsme ale opravdu nechtěli opustit Daisy a Pipa. Daisy a Pip - to jsou naši koně. Jsme vozkové. Chtěli jsme pomoci a využít Daisy a Pipa, takže jsme vzali několik největších řetězů z postraňků a požádali Morvana, to je kovář, aby jich pár pro nás spojil dohromady.” Netrpělivě přikývl, jako by to všechno vysvětlovalo.

Kahlan k němu trochu naklonila hlavu. “A co s tím?”

Brin vzrušeně před sebe napřáhl otevřené dlaně. “Řekla jsi, že potřebujeme vyřídit jejich koně.” Nemohl si pomoci a rozchichotal se. “Je to určené právě k tomu! Řekla jsi, že zaútočíme v noci. Jejich koně budou uvázaní k provazu nataženému mezi řadou kůlů. Budeme cválat s Daisy a Pipem podél řady, každý po jedné straně, a řetěz jim poláme nohy! Na jeden zátah zlikvidujeme celou řadu koní!”

Kahlan se zaklonila a překřížila si ruce na hrudi. Podívala se na Petra. Ten přikývl, byl rovněž celý zblázněný do tohoto nápadu. “Brine, když budou koně propojeni tímto způsobem a táhnout řetěz, který bude zachytávat věci, těžké věci, bude to podle mě velmi nebezpečné.”

Trochu mu poklesla ramena. “Mohlo by to však vyřídit jejich koně! My to dokážeme! My je pro tebe vyřídíme!”

“Mají téměř dva tisíce koní.”

Petrovi ramena poklesla ještě více. Brin zkřivil obličej, když poprvé sklonil hlavu k zemi. Poškrábal se na rameni. “Dva tisíce,” zašeptal nakonec zklamaně.

Kahlan se podívala na kapitána Ryana. Ten pokrčil rameny, jako by říkal, že neví jestli to bude fungovat nebo ne. Ostatní muži kolem si mnuli brady, když se zamýšleli nad zařízením.

“To nebude fungovat,” řekla nakonec Kahlan. Brinova ramena poklesla ještě více. “Je jich na vás příliš mnoho. Budete muset tímto způsobem vybavit více koní.” Brin a Petr zvedli hlavy a vytřeštili překvapením oči. “Jelikož víte, jak to udělat, chci od vás, abyste shromáždili všechny tažné koně a jejich vozky. Takto se nejlépe využije to, co umí.

Použijte všechno vybaveni vozů nebo postraňků, které budete potřebovat. Stejně je nebudeme brát sebou. Okamžitě nechte udělat řetězy a pak od vás chci, abyste celý zbytek dne cvičili. Chci, abyste postavili dráhu z věcí, přes které budete táhnout řetězy. Měly by to být těžké věci, aby si koně zvykli na to, co chcete dělat. Potřebujete cvičit souhru.”

Petr přistoupil blíž a postavil se vedle zářícího Brina. “Uděláme to, matko zpovědnice! Uvidíš! Dokážeme to! Můžeš se na nás spolehnout!”

Podívala se na ně pohledem, ze kterého měli vystřízlivět. “Co chcete udělat, je nebezpečné. Když to ale dokážete, budeme z toho mít velký užitek. Mohlo by to mnohým z nás zachránit životy. Jejich jízda je smrtelně nebezpečná. Vezměte si svou výzbroj a pořádně cvičte. Budou vás chtít zabít, až se do toho pustíte doopravdy.”

Přiložili k srdcím pěsti, tentokrát s pozvednutou hlavou. “Postaráme se o to, matko zpovědnice. Na vozky se můžeš spolehnout. Nezklameme tě! Jejich koně dostaneme!”

Když jim na to přikývla, otočili se ke svým koním. Vzrušeně si šeptali s hlavami u sebe, když odcházeli za svým úkolem. Kahlan si přitom všimla osamělého jezdce v dálce, který se tryskem hnal přes tábor. Zastavil se u skupiny mužů, aby se na něco zeptal. Ti ukázali směrem k ní.

“Jsou s námi pouze několik měsíců,” řekl kapitán Ryan. “Jsou to ještě hoši.”

Kahlan se na něj zamračila. “Jsou to muži, kteří bojují za Středozemí. Když jsem poprvé uviděla tebe, myslela jsem si o tobě něco velmi podobného. Teď mi připadáš trochu starší.”

Povzdychl si. “Asi máš pravdu. Když dokáží tento úkol splnit, bude to vynikající výkon.”

Cválající jezdec se přiblížil a seskočil z koně ještě dříve, než se úplně zastavil. Ledabyle zasalutoval. “Matko zpovědnice.” Zhluboka se nadechl. “Jsem Cynrik a jsem u hlídek.”

“Co se děje, Cynriku?”

“Řekla jsi, že chceš vědět všechno, tak jsem si pomyslel, že bych ti to měl ohlásit. Právě jsme asi na hodinu odsud rozestavovali hlídky mezi nás a armádu řádu, bylo to nedaleko silnice, která prochází Jarským průsmykem, když na křižovatku směrem od Keltonu přijel kočár. Víme, že nechceš, aby se dělo něco neobvyklého, tak jsme kočár zastavili. Pomyslel jsem si, že by bylo asi lepší, abych se tě zeptal, co máme teď dělat?”

“Kdo je v kočáru?”

“Stařecký pár. Nějací bohatí kupci, alespoň to o sobě říkají. Mají něco společného s ovocnými sady.”

“Co jste jim řekli? Doufám, že jste jim o nás nic neřekli? Neřekli jste jim, že tady máme armádu, je to tak?”

Důrazně zavrtěl hlavou. “Neřekli, matko zpovědnice. Řekli jsme jim, že v okolí se vyskytují banditi, a že jsme malá hlídka, která po nich pátrá. Řekli jsme jim, že nemohou projít, dokud si nepromluvím se svým velitelem. Řekl jsem, že mají čekat, dokud se nevrátím.”

Kahlan přikývla. “Cynriku, tomu říkám bystrý mozek.”

“Kočí se jmenuje Ahern. Chtěl se s námi dohadovat a myslel si, že nám ujede. Uklidnil se, až když jsme mu ukázali trochu oceli. Pak z kočáru vyrazil stařec a obvinil nás z toho, že ho chceme oloupit. Začal se ohánět svou hůlkou, jako by si myslel, že nás zažene, nebo něco podobného. My jsme pak na něj zamířili šípy a on se rozumně rozhodl, že opět vleze do kočáru.”

“Jak se jmenuje?”

Cynrik přestoupil z nohy na nohu a poškrábal se na čele. “Robin nebo Ruben, nebo tak podobně. Je

to nedůtklivý starý člověk. Ruben, ano. Ruben Rybnik. Myslím, že se jmenuje takto."

Kahlan si povzdychla a zavrtěla hlavou. "Nevypadají na špiony. Když je však chytí řád, řeknou všechno dříve, než je D'Haranci odpraví." Podívala se na něj. "Co tady dělají?"

"Stařec říká, že jeho manželka je nemocná a že ji vezou k ranhojičce do Nicobaresy. Nevypadá skutečně dobře."

"Dobře tedy, jelikož jsou na silnici a míří na severozápad přes Jarský průsmyk, neměli by se nikde dostat do blízkosti řádu." Odhrnula si z obličeje trochu dlouhých vlasů. "Ale dříve než se je odvážím pustit dál, bylo by nejlepší, kdybych si s nimi promluvila."

Ještě než udělala tři kroky, přiběhl zezadu seržant Frost. "Matko zpovědnice! Káď s bílou barvou jsou připravené. Stany jsou vyhřáté."

Kahlan si odfrkla. Podívala se na seržanta Frosta, pak na průzkumníka Cynrika a na další muže, kteří trpělivě čekali, aby s ní mohli mluvit nebo aby od ní dostali rozkazy. Ještě jednou hlasitě vydechla. "Podívej, Cynriku, nemám čas, abych hodinu jela tam a druhou hodinu nazpátek. Je mi to líto, ale vůbec nemám čas."

Přikývl. "Ano, matko zpovědnice, chápu to. Co si přeješ, abychom udělali?"

Obrnila své srdce proti soucitu: "Zabij je!"

"Matko zpovědnice?"

"Zabij je. Nemůžeme si být jistí, co jsou zač. Náš úkol je příliš důležitý na to, abychom si dělali starosti s cizinci, kteří se tady potulují. Nemůžeme to riskovat. Zabijte je rychle, aby netrpěli."

Otočila se od něj k seržantu Frostovi.

"Matko zpovědnice, ale…"

Ohlédla se na něj.

Cynrik přitáhl otěže koně. "Kočí Ahern má královskou propustku."

Kahlan se otočila zpět a svraštila čelo. "Co má?"

"Královský medailon jako propustku. Je to medailon, který mu dala samotná královna Cyrilla. Je na něm, že je to hrdina z obléhání Ebinissie a jako uznání jeho služeb má volný průchod kdekoliv v Galei."

"Tu propustku mu dala sama královna?"

Cynrik přikývl. "Udělám všechno, co mi přikážeš, matko zpovědnice, ale královna mu tímto medailonem přislíbila svou ochranu."

Kahlan si špičkami prstů masírovala čelo. Byla tak unavená, že se málem nemohla soustředit na to, aby přemýšlela. "Jelikož má propustku, kterou mu dala královna, musíme ji ctít." Ukázala prstem na Cynrika. "Řekni mu však, že z této oblasti musí okamžitě odjet. Zopakuj, co jsi mu řekl o banditech, kteří jsou v okolí. Řekni mu, že tyto bandity pronásleduješ a že když Aherna a jeho kočár tady ještě jednou objevíš, že máš příkaz předpokládat, že je ve spojení s bandity a že ho máš na místě popravil. Silnice do Nicobaresy vede na severozápad. Řekni jim, aby se jí drželi a nezastavovali, dokud nebudou od tohoto místa pořádně daleko."

Cynrik si přiložil pěst na hruď a ona se otočila, aby vzala kapitána Ryana za paži a vedla ho ke stanům s bílou barvou. Slyšela, jak za ní strážný cválá ke kočáru, který našel. Ostatní pochopili narážku, že nemají chodit za ní a rozešli se za svou prací.

Uvolnila kožený řemínek, kterým si zavazovala kožich. Teplota se vyšplhala nad bod mrazu a oblaka sestoupila až téměř k zemi. Vzduch byl neobyčejně vlhký.

"Odpoledne přijde mlha," poznamenal. "Celý průsmyk jí bude dnes večer plný." Podíval se na ni, když tázavě svraštila čelo. "V těchto horách jsem prožil celý život. Když v zimě přijde obleva jako je tato, mlha zahalí průsmyky nejméně na dva tři dny."

Kahlan pozorovala svahy hor, které stoupaly do šedivých oblak. "To nám dobře poslouží. Zvláště při tom, co mám v úmyslu. Pomůže nám to nahnat strach nepříteli."

"Takže už jsi mi ochotná říci, k čemu je barva?"

Kahlan si unaveně povzdychla. “Vymysleli jsme spoustu plánů, jak udeřit na cíle, které musí být zničené. Dnes večer budeme mít nejlepší příležitost, abychom těchto cílů dosáhli, protože na naší straně bude moment překvapení. Už nikdy více nebudeme mít šanci, abychom je překvapili. Po dnešku budou očekávat naše další útoky.”

“Rozumím. Muži si rovněž uvědomují, jak je to důležité. Budou se snažit.”

“Nesmíme rovněž pustit ze zřetele náš cíl. Naším cílem je tyto muže pozabíjet. Dnes večer možná budeme mít takovou šanci, která se nám už nikdy nenaskytne. Tuto příležitost musíme využít.

Kolik máme mužů ozbrojených meči?”

Chvíli byl ticho, když si v hlavě dával dohromady jejich počty. “Téměř dva tisíce mužů má meče. Necelých osm set máme lučištníků a zbytek je rozdělen mezi kopiníky, hulány a další jízdu včetně všeho dalšího, co armáda potřebuje, od vozků přes výrobce šípů až po kováře.”

Kahlan v duchu přikývla. “Chci, abys vybral tisíc mužů s meči. Vyber ty nejsilnější, nejdivočejší a nejochotnější bojovat.”

“Co uděláme s těmito muži?”

“Muži oblečení do uniforem hlídek, které zabijeme, prozkoumají nepřátelský tábor, vrátí se a oznámí nám umístění našich cílů. Budeme mít dost mužů na to, abychom splnili úkoly, které jsme si vytyčili.

Na začátku budou naším nejdůležitějším nástrojem muži s meči. Budou zabíjet nepřítele. Nejprve se postarají o nepřátelské velitele pro případ, že nebudou otráveni, a poté zabijí v nejkratší možné době tolik mužů, kolik jen budou moci.”

Přišli k tuctu stanů, které byly uspořádané těsně vedle sebe do půlkruhu. Kahlan všechny zkontrolovala, aby se ujistila, že jsou vybavené tak, jak přikázala. Když kontrolu ukončila, zůstala stát vedle největšího stanu a otočila se ke kapitánovi Ryanovi.

“Teď už mi řekneš, co budeme tou barvou natírat?”

Kahlan přikývla. “Těch tisíc mužů s meči.”

Ohromeně na ni zíral. “My pomalujeme muže? Proč?”

“Je to prosté. D’Haranci se bojí duchů. Bojí se duchů nepřátel, které zabili, proto z bojiště odtahují těla svých padlých kamarádů. Udělali to i v Ebinissii.

Dnes večer je přijde strašit to, čeho se obávají. Napadnou je bytosti, kterých se bojí nejvíce. Napadnou je duchové.”

“Oni však v nás poznají vojáky v bílých oděvech a nebudou nás považovat za duchy.”

Kahlan se úkosem podívala na kapitána Ryana. “Nebudou mít na sobě šaty. Budou mít pouze své meče.”

Překvapením otevřel ústa. “Co?”

“Chci, abys teď vybral muže s meči a soustředil je tady. Půjdou do stanů, svléknou se a namočí se do bílé barvy. Poté, co se namočí, budou stát u horkých kamenů, dokud neuschnou. To nebude trvat dlouho. Pak se budou moci obléct. Před útokem se však svléknou a zaútočí nazí.”

Kapitán Ryan ztuhl šokem. “Teď je ale zima. Bez šatů zmrznou.”

“Počasí se teď změnilo, zima už není tak strašná. Kromě toho jim bude zima připomínat, aby spěchali do tábora a spěchali z něj pryč. Nechci, aby v táboře zůstali příliš dlouho. Nepřítel se ze svého šoku vzpamatuje velmi rychle a vrhne se na každého útočníka. Chci, aby naši muži zaútočili, pozabíjeli vystrašené D’Harance a zmizeli.

Jak jsem již řekla, D’Haranci se bojí duchů. Když je uvidí, zpočátku si budou myslet, že se naplnily jejich nejhorší obavy a budou omráčeni. První, co je napadne, bude utíkat a ne bojovat. Muži umírají stejně dobře ranou mečem vedenou zezadu jako zepředu. I ti, co poznají, že útočníci nejsou duchové, ale muži nabarvení na bílo, budou na chvíli zmateni.

Těch několik vteřin plných zmatku, když napadneme každou novou skupinu nepřátel, jsou vteřinami, které potřebujeme, abychom je prokláli meči. V bitvě je rozdíl mezi tím, že někoho zabiješ,

nebo že někdo zabije tebe, často pouze v jediném okamžiku nerozhodnosti.

Muži s meči se nebudou zapojovat do soubojů. Když je někdo napadne, rozběhnou se k jinému. Na zabití jich tam je více než dost; je chybou ztrácet čas bojem, pokud se mu dá vyhnout. Poté, co budou zabiti velitelé, nebude záležet, které vojáky zabijí. Nechci, aby naši muži bojovali, dokud k tomu nebudou donuceni; takto by jenom zbytečně riskovali své životy.

Musí vpadnout do tábora, zabít co největší počet lidí a opět rychle zmizet. Takové jsou rozkazy."

Kapitán Ryan v zamyšlení svraštil čelo. "Nikdy bych si nepomyslel, že někdy uslyším sám sebe říci takovou věc, ale myslím si, že to vypadá na bizarní ale úspěšnou taktiku. Mužům se to zpočátku nebude líbit, rozkazy však splní. Vysvětlím jim to.

Nikdy jsem o něčem podobném neslyšel a jsem si jistý, že ani nepřítel." Poté se lišácky usmál. "Určitě budou překvapení. O tom se nedá pochybovat."

Kahlin se ulevilo, že se s tím natolik smířil. "Dobře. Jsem ráda, že vidím nadšení kapitána galeanské armády, armády Středozemí.

A teď chci, abys dal přinést sedlo a postroj mého koně a nechal ho namočit do bílé barvy. Prosím tě, nech postavit stráže kolem tohoto stanu, zatímco budu uvnitř."

Vytřeštil oči. "Tvé sedlo? Ty snad… Matko zpovědnice… to snad nemyslíš vážně?!"

"Nevyžadovala bych od svých mužů, aby dělali něco, co bych neudělala sama. Potřebují mít velitele, kolem kterého by se ve své první bitvě soustřeďovali. Chci je vést."

Kapitán Ryan ustoupil o krok dozadu. Byl zděšen. Pak udělal krok dopředu. "Matko zpovědnice… ty jsi však žena! A v žádném případě nejsi ošklivá žena." Zdánlivě bezděčně si ji rychle prohlédl od hlavy až k patě. "Ve skutečnosti jsi… Matko zpovědnice, promiň mi to." Odmlčel se.

"Jsou to vojáci, kteří mají své poslání. Řekni, o co ti jde, kapitáne."

Zalil ho ruměnec: "Matko zpovědnice, jsou to mladí muži. Jsou… Nemůžeš od nich očekávat… Jsou to mladí muži." Jeho čelisti se pohybovaly, jak se pokoušel hledat správná slova. "Oni se nebudou moci ovládnout. Matko zpovědnice, prosím tě! Budeš v nesnesitelných rozpacích." Škubl sebou a doufal, že nebude muset dál nic vysvětlovat.

Jemně se na něj usmála, pokusila se ulevit jeho hrůze. "Kapitáne, slyšel jsi někdy legendu o kmeni Šahariů?" Zavrtěl hlavou. "Když se kmeny a země, kterým se teď říká D'Hara, sjednocovaly, metody dobývání a spojování byly stejné, jaké dnes používá Císařský řád - připojit se nebo být dobyt. Národ Šahariů se ale odmítl připojit ke D'Haře a nechtěl se ani nechat dobýt.

Bojovali tak zuřivě, že se ďharanská vojska naučila mít z nich velký strach, i když měla velkou početní převahu. Šahariové měli nejraději boj. Byli tak nebojácní a tak toužili po boji, že válčili nazí a… no byli vzrušení."

Kahlan se podívala na kapitána Ryana a viděla, že na ni zírá s otevřenými ústy. Pokračovala: "D'Haranci znají legendu o Šahariích. Dodnes mají ze Šahariů strach."

Odkašlala si. "Když muži půjdou do boje a… když… se to stane, tak to v mužích řádu vyvolá ještě větší hrůzu.

Nemyslím si však, že muži budou cítit rozpaky. Budou mít na mysli naléhavější věci, jako například, aby je nikdo nezabil. A když ke vzrušení dojde, tak v pořádku, ať vědí, že mi to dělá radost, protože to vnese do srdcí našich nepřátel ještě větší hrůzu."

Kapitán Ryan se konečně podíval do země a zahrabal botou v sněhu. "Promiň mi to, matko zpovědnice, ale mě se to stejně nelíbí. Vystavuješ se tím nebezpečí a mnoho přitom nezískáš."

"To není pravda. Mám dva vážné důvody, pro které to musím udělat. Prvním je, že když jsem včera opustila tábor řádu, pronásledovalo mě asi padesát mužů. D'Haranci nepochybují, že mě těch padesát mužů dostihlo a zabilo."

Kapitán ztuhl. "Myslíš tím, že se po okolí potuluje padesát mužů a hledá tě?"

"Ne, jsou všichni mrtví. Do posledního muže. Muži v táboře to však nevědí. Když mě uvidí celou bílou, budu vypadat jako duch. Budou si myslet, že jsem byla zabita, jak jsem správně měla být, a že

teď je mezi nimi můj duch. To je ještě více vystraší.”

“Všech padesát?!” Zvědavě se na ni podíval. “Jaký je druhý důvod?”

Kahlan se na něj chvíli upřeně dívala. Její hlas byl tichý. “Když mě uvidí muži řádu, bez ohledu na to, jestli mě budou považovat za ducha nebo za nahou ženu na koni, budou na mě civět. Zatímco budou zírat, nebudou moci zabíjet naše muže. My je však budeme moci zabíjet. Může to odvrátit jejich pozornost z našich mužů na mě.”

Tiše na ni hleděl, když pokračovala. “Já sama se nebudu cítit v rozpacích,” řekla, “když to zachrání život alespoň jednomu z našich lidí. Musím to udělat, abych jim pomohla, abych jim zachovala životy.”

Podíval se na zem a dal si ruce do kapes. “Nikdy mě nenapadlo, že matka zpovědnice je člověk, kterému tolik záleží na lidech,” zašeptal. “Nikdy mě nenapadlo, že jí záleží na tom, co se stane s některým z nás.” Podíval se na ni. “Existuje něco, co bych mohl říci, abych ti to rozmluvil?”

Kahlan se usmála. “Na světě je pouze jeden muž, který by mi v tom mohl zabránit, ale ty jím nejsi.” Tiše se zasmála. “Pravdou je, že kdyby věděl, co chci udělat, tak by mi to jistě zakázal.”

Jeho zvědavost byla silnější než jeho opatrnost. “Jediný muž? Je to tvůj druh?” Zavrtěla hlavou. “Je to ten, koho by sis zvolila za druha?”

Kahlan radostně povzdychla. “Ne. Je to ten, za koho se provdám. Alespoň doufám, že se za něj provdám. Požádal mě o ruku.” Usmála se nad zmateným výrazem jeho obličeje. “Jmenuje se Richard. Je to hledač.”

Kapitán Ryan ztuhl a přestal dýchat. “Pokud se ptám na to, co bych se ptát neměl, stačí jenom říci. Já jsem si myslel, že všechny zpovědnice používají svou moc… myslel jsem si, že tvá magie… Nemyslel jsem si, že zpovědnice by se mohly… vdát.”

“Nemohou, ale Richard je něco jiného. Má talent a má zpovědnická magie mu nemůže ublížit.”

Teď se kapitán Ryan konečně usmál. “To jsem rád. Mám z toho radost, matko zpovědnice.”

Kahlan povytáhla obočí. “Kdybys ho však někdy potkal, neodvažuj se mu o tom vyprávět. Představ si, že to byla věc duchů. On má na tyto záležitosti poněkud staromódní názory. Kdybych mu řekla, že jsi dovolil, abych tady pobíhala nahá s tisícem tvých mužů, pravděpodobně by ti usekl hlavu.”

Kahlan se zasmála vystrašenému výrazu kapitánova obličeje.

“Kapitáne, potřebuji meč.”

“Meč! Takže ty chceš také bojovat!”

Kahlan se k němu naklonila. “Kapitáne, když tam mám sedět nahá a nějaký D’Haranec se mě pokusí připravit o čest, jak se mám bránit, když nebudu mít meč?”

“Aha, teď už rozumím.”

Na chvíli se zamyslel. Obličej se mu rozzářil, když ho něco napadlo. Vytáhl z pochvy vlastní meč a podržel ho před ní v obou rukou. Byl to starý meč, čepel byla vykována starobylým způsobem a drážka byla vyleptaná, aby ukazovala vlnité složení oceli.

“Tento meč mi dal princ Harold, když jsem se stal důstojníkem. Řekl mi, že to byl meč jeho otce, že patřil samotnému králi Wybornovi. Řekl, že král Wyborn ho kdysi v bitvách používal.” Rozpačitě pokrčil rameny. “Je samozřejmé, že král má mnoho mečů a mnohé z nich použije alespoň v jedné bitvě, aby šlo o nich říci, že je král použil při obraně svého království. Ve skutečnosti nemusí být až tak cenný.” Díval se na ni s napjatým očekáváním. “Přesto by mi bylo ctí, kdyby sis ho vzala. Připadá mi správné, abys s tímto mečem bojovala, vždyť jsi dcerou krále Wyborna. Možná je v něm nějaká magie nebo něco podobného, co by ti mohlo ochránit život.”

Kahlan opatrně zvedla meč z jeho rukou.

“Děkuji ti, Bradley. Pro mě má velký význam. Mýlíš se, ten meč je cenný. Bude mi ctí ho nosit. Já si ho však neponechám. Až skončíme, vrátím ti ho, a ty budeš mít meč používaný nejen králem Wybornem ale rovněž matkou zpovědnicí.”

Při těchto slovech se usmál.

“Budeš teď tak hodný a postavíš ke stanu stráž? Pak se postarej o muže s mečem.”

Trochu se usmál a přiložil si pěst k srdci. “Samozřejmě, matko zpovědnice.”

Když Kahlan vcházela do vyhřátého stanu, už se vracel se třemi muži. V obličeji měl přísný výraz, který byl stejně vážný jako výraz všech důstojníků.

“Zatímco bude matka zpovědnice ve stanu, budete zády ke stanu a nikomu nedovolíte, aby se přiblížil. Je to jasné?”

“Ano. kapitáne,” odpověděli najednou všichni tři vojáci s poněkud vytřeštěnýma očima.

Uvnitř v teple Kahlan opřela meč o káď, vyklouzla z kožichu a pak se svlékla. Byla unavená, že jí z toho bylo až špatně. V žaludku se jí nahoru a dolů prolévaly různé vlny. Hlava se jí točila tak, že musela bojovat s návaly nevolnosti.

Projela rukou bílou barvou. Byla horká jako nejlepší koupel. Toto však koupel nebyla. Překročila okraj kádě nejdříve jednou nohou, pak druhou a lehla si do bílé vody hladké jako hedvábí. Na několik minut vytáhla paže, nechala je viset po obou stranách kádě a předstírala sama sobě, že to horká koupel je. Tak strašně si to přála, ale uvědomovala si, že jde o něco jiného.

Bylo to něco, co musí udělat, aby zachránila životy některých mužů a aby zabila jiné. Bude celá v bílém. Matka zpovědnice je vždy oblečená do bílého, nebude to však její oděv, jak tomu bylo vždy předtím.

Kahlan zvedla meč svého otce, přiložila si jílec doprostřed prsou a celá čepel jí ležela na těle, opírala se jí o břicho a sahala mezi nohy. Překřížila si nohy v kotnících a odtáhla od sebe kolena, aby si nepořezala stehna. Druhou rukou si zacpala nos, pevně přimhouřila oči, nadechla se a pak se celá ponořila.

Kapitola sedmá

Richard a sestra Verna pokračovali temným, vlhkým, páchnoucím a dusným zeleným tunelem po cestě, která stoupala do mírného svahu a vedla k bzučícímu a tajemnému hlasu vzdálených fléten. Větve stromů nenesly pouze vlastní listí, ale rovněž psí víno a liány různých druhů, jež se vinuly kolem nich a přes ně, a také bledý mech, který z nich visel jako chomáčovité závěsy a vyplňoval mezery mezi kmeny stromů po obou stranách cesty a téměř úplně zabraňoval přístupu světla shora.

Nízké zdi po obou stranách, které vypadaly, že byly postavené k tomu, aby zastavily postup propleteného křoví, byly nakonec tímto křovím opletené a postupně obalené do plazivého listnatého koberce, který se původně snažily zastavit. Ze spár mezi kamennými kvádry vyrůstalo psí víno, které ze všech stran obklopovalo a zakrývalo značné části zdi. Na jiných místech ji vyboulilo a někdy ze zdi vytlačilo kus kamene, který šikmo visel dolů, ale nemohl spadnout na zem. protože ho držela změť šlahounů. Zdi se podobaly kořisti, kterou požírá neohrabaný dravec.

Jenom jedna část zdi nebyla porostlá lesní vegetací - byly to lidské lebky, které ležely na horních okrajích zdi a byly od sebe vzdálené na necelý metr. Každá z nich spočívala na čtvercovém kameni místy porostlém lišejníkem, na němž nic jiného nerostlo. Svými prázdnými očními důlky a bezzubými úsměvy se podobaly kamenným křížovým květinám zdobícím horní části sloupů. Richard brzy ztratil přehled o počtu lebek.

Zvědavost a strach ho nedokázaly donutit, aby přemohl své umíněné mlčení. Od poslední neshody spolu nemluvili. Dokonce v táboře ani nespával a dával přednost tomu, že trávil čas své hlídky a zbytek noci lovem a spánkem vedle Grače. Zlostné mlčení sestry Verny se nemohlo srovnávat s jeho mlčením. Tentokrát neměl vůbec v úmyslu být tím, kdo své chování změní. Oba se spokojili s tím, že se dívali na všechno jiné, jenom ne jeden na druhého.

Cesta je zavedla na slunce, rozšířila se a pak se v dálce rozdělila po obou stranách pruhované pyramidy. Richard přimhouřil oči a snažil se rozeznat, proč vypadá, jak vypadá - byla světle hnědá a tečkovaná. Po stranách se v pravidelných intervalech zvedaly temnější pruhy. Její výšku odhadoval na trojnásobek výšky jezdce.

Když se přiblížili, uvědomil si, že hromada se skládá jenom z kostí. Byly to lidské kosti. Tečkované

hnědé části byly lebky, pruhy se skládaly z kostí nohou a rukou naskládaných ve vrstvách tak, že jejich konce směřovaly ven. Odhadoval, že na hromadě musí být desítky tisíc lebek. Upřeně na ně hleděl, když kolem nich projížděli; zdálo se mu, že si jich sestra Verna nevšímá.

Za hromadou kostí se cesta dostala na ústřední náměstí temného a zamlženého města, ležícího uprostřed hustého lesa. Plochý vrchol kopce byl zbaven všech stromů, stejně jako terasovitá pole, kolem kterých před necelou hodinou projížděli.

Zdálo se, že pole jsou připravována k osevu. Půda byla čerstvě zoraná a byli tam strašáci, aby zaplašili ptáky, až se bude vysévat zrní. Byla zima, ale na tomto místě lidé seli. Richard to považoval za zázrak.

Místo toho, aby obrovské město vyvolávalo pocit otevřenosti, protože bylo zbaveno všech známek zeleně, která ho obklopovala, vypadalo uzavřenější a temnější než silnice, která v zeleni vytvářela tunel. Budovy byly čtvercové, měly ploché střechy a byly pokryté omítkou, která byla ošumělá a měla barvu stromové kůry. U střech a na úrovni každého podlaží trčely z omítkou pokrytých zdí konce nosných trámů. Okna byla malá, v jedné zdi nebylo nikdy více než jedno okno. Budovy měly různou výšku a většinou byly pospojované do nepravidelných bloků. Největší z nich byly třípatrové. S výjimkou výšky nezaznamenal žádné obměny stavebního slohu.

Opar a kouř ze spalovaného dříví zahalovaly nebe a vzdálenější stavení. Náměstí, to byl prostě jediný nezastavěný prostor kolem studny uprostřed města a byl to široko-daleko jediný alespoň trochu volný prostor. Rychle končil úzkými a temnými ulicemi. Po obou stranách těchto ulic se tyčily zdi, které z nich dělaly lidskou rukou stvořené rokliny. Ulice byly ve výšce přemosťované mnohými hranatými budovami, takže vznikaly tmavé tunely. Kde tyto mostní budovy nebyly, tam ze šňůr, natažených mezi okny na obou stranách ulice, viselo prádlo. Některé ulice byly vydlážděné kočičími hlavami, většina z nich však nebyla dlážděná vůbec a blátem jimi ve stružkách tekla smrdutá voda.

Úzké ulice byly plné lidí v olivově hnědém volném oblečení, kteří bosýma nohama šlapali v blátě, stáli se založenýma rukama a dívali se kolem sebe nebo seděli ve skupinkách ve vchodech domů. Ženy, které hliněné nádoby s vodou nosily na hlavách a jednou rukou je udržovaly v rovnováze, se tlačily ke zdem, aby uvolnily místo pro jejich koně, když kolem nich projížděli. Přivítaly je však lhostejným mlčením.

Několik starších mužů sedělo v širokých bránách nebo se opíralo o zdi. Muži měli na hlavách tmavé, kulaté klobouky bez střechy s plochými vršky a rovnými stranami, na nichž byly záhadné znaky ve světlých barvách, které vypadaly, jako by tam byly namalované prsty. Mnozí muži kouřili dýmky s tenkými troubelemi. Rozhovory ustávaly, když kolem projížděli Richard a sestra Verna. Všichni mlčky pozorovali, jak kolem jedou cizinci. Někteří se zahálčivě potahovali za dlouhé náušnice, které jim visely z levého ucha.

Sestra Verna vedla Richarda úzkými ulicemi hlouběji do bludiště olivově hnědých budov. Když se konečně dostali na širší dlážděnou ulici, zastavila se, otočila se k němu a tiše ho varovala.

“Tito lidé jsou Madžendiové. Jejich země je obrovský pás lesů ve tvaru půlměsíce. Musíme projít jejich zemí po celé délce až k jejímu hrotu. Uctívají duchy. Lebky, které jsme viděli, byly oběti těmto duchům.

I když mají hloupou víru, která je ohavná, nemáme tolik moci, abychom ji změnily. Potřebujeme jejich zemí procházet. Budeš dělat, co ti řeknu, nebo naše lebky skončí na hromadě s těmi ostatními.”

Richard ji odmítl potěšit tím, že by jí odpověděl nebo něco namítal. Seděl s rukama zkříženýma na hrušce sedla a bez pohnutí se na ni díval, dokud se neodvrátila a opět se nerozjela.

Poté, co projeli pod nízkou mostovou budovou, se dostali na mírně vyhloubené otevřené náměstí. Procházelo se po něm, nebo stálo v malých skupinkách, asi tisíc mužů. Stejně jako všichni ostatní muži, které Richard předtím viděl, měli i tito jednu dlouhou náušnici, která se jim klinkala na uchu. Tentokrát to však bylo pravé ucho, a ne levé. Všichni měli krátké meče a černé šerpy. Na rozdíl od předchozích mužů neměli na vyholených hlavách klobouky.

Opodál, na vyvýšené tribuně uprostřed náměstí, seděla se zkříženýma nohama v kruhu kolem silného sloupu skupina mužů a dívali se na cosi mezi nimi. Z toho místa vycházela tajemná melodie. Kruh černě oděných žen obklopoval kruh sedících mužů a všechny se naopak dívaly ven.

Velká žena ve vlajících černých šatech stála a opírala se o sloup. Posunula hřbet dlaně nahoru po sloupu a uchopila uzel na konci provazu, který visel ze zvonu. Když viděla, že Richard a sestra vjeli na náměstí, jedenkrát zazvonila na zvon. Náměstím se rozlehlo pronikavé zazvonění, které utišilo muže a hráče na flétnu přimělo ke zvýšení úsilí. Sestra Verna se zastavila a donutila Richarda rovněž zastavit.

"To je varování," řekla sestra Verna. "Varování duchům jejich nepřátel. Zvon zároveň svolává všechny přítomné bojovníky. To jsou tito muži na náměstí. Duchové byli varováni a bojovníci byli svoláni. Pokud na ten zvon zazvoní ještě jednou, zemřeme." Sestra Verna se podívala na jeho nehybný obličej. "Toto je obětní rituál sloužící k uklidnění duchů."

Dívala se na přicházející muže, kteří chytili otěže jejich koní. Kruh žen v černém se postavil a začal na strašidelnou hudbu tančit a kroužit. Když se sestra Verna opět podívala na Richarda, viděla, jak ostentativně zkouší, zda je meč v pochvě volný a o nic se nezachytává. Povzdychla si a seskočila z koně. Když si rozzlobeně odkašlala, seskočil i on.

Sestra Verna se ještě těsněji zavinula do lehkého pláště, když k němu promluvila a pozorovala přitom ženy v černém, jak tančí kolem mohutného sloupu, a ženu, která u něj stála.

"Madžendiové žijí v půlměsíci kolem země bažinatých lesů, ve které žijí jejich nepřátelé. Lidé, kteří žijí uprostřed této odpudivé země jsou divoši a nedovolí žádné z nás průjezd jejich zemí, nemluvě o tom, že by nás přes ni provedli. I kdybychom se jim dokázali vyhnout, do hodiny bychom se ztratili a nikdy bychom nenašli cestu ven. Jedinou možností, jak se dostat do Paláce proroků, který leží za zemí těchto divochů, je obejít je půlměsícem země patřícím Madžendiům. Náš cíl leží mezi hroty půlměsíce patřícího Madžendiům a za divošským územím v jeho středu."

Ohlédla se na něj, aby se ujistila, že ji poslouchá, a pak pokračovala. "Madžendiové jsou s divochy žijícími v těch bažinatých lesích neustále ve válce. Aby nám dovolili průjezd svým územím, musíme prokázat, že jsme jejich spojenci a spojenci jejich duchů.

Ty lebky, které jsme viděli, jsou lebky jejich nepřátel, kteří byli obětováni madžendijským duchům. Aby nám povolili průjezd svým územím, musíme jim v těchto obětech pomoci. Madžendiové věří, že muži s talentem, obdobně jako všichni ostatní muži, nosí v sobě semeno života a duše, které jim dali duchové. Kromě toho věří, že muži s talentem mají zvláštní přímé propojení na duchy. Oběť uskutečněná s pomocí mladého člověka s talentem propůjčuje celému národu posvátnou milost jejich duchů. Věří, že poskytuje jejich lidu život, a to božský život.

Mandžendiové vyžadují takové zapojení, když tudy poprvé procházíme s hochy, protože věří, že to propojí duchy hochů s duchy Mandžendiů. Tento obřad rovněž zajišťuje, že lidé, se kterými válčí, nenávidí čaroděje, neboť ti pomáhají Mandžendiům a nikdy tedy s nimi nebudou spolupracovat. Mandžendiové věří, že tím připravují své nepřátele o božské spojení se světem duchů."

Všichni muži na náměstí tasili krátké meče. Položili je na zem hroty obrácenými k ženě uprostřed náměstí, poklekli a sklonili lesklé hlavy.

"Žena uprostřed, která zvonila, je vůdkyní tohoto národa. Je to královna matka. Ona je svázaná s ženskými duchy. Představuje v tomto světě duchy plodnosti, je ztělesněním schránky pro božské semeno přicházející ze světa duchů."

Tančící ženy v černém se seskupily do řady a vydaly se od tribuny směrem k Richardovi a sestře.

"Královna matka vysílá své představitelky, aby tě odvedly k posvátné oběti." Sestra Verna se na něj podívala a pak si začala nervózně pohrávat s cípem pláště. "Máme štěstí. Znamená to totiž, že mají někoho, kdo bude obětován. Kdybychom sem přijeli a Madžendiové by nikoho neměli, museli bychom čekat, dokud nezajmou nějakého nepřítele. Někdy to může trvat týdny nebo dokonce měsíce."

Richard neříkal nic.

Otočila se zády k blížícím se ženám v černém a podívala se na něj. "Odvedou tě na místo, kde je

vězeň. Tam ti nabídnou možnost, abys jim dal své požehnání. Když požehnání nedáš, bude to znamenat, že si přeješ být obětován před zajatcem. Když své požehnání nedáš, dosáhneš pouze to, že rovněž zemřeš.

Své požehnání dáš tím, že políbíš posvátný nůž, který ti nabídnou. Nemusíš zajatce zabít vlastní rukou. Tobě stačí, že políbíš nůž. Zajatce zabijí sami. Musíš se však dívat, jak to dělají, aby duchové oběť viděli prostřednictvím tvých očí." Ohlédla se na blížící se ženy v černém. "Náboženská víra těchto lidí je odporná."

Odevzdaně povzdychla a opět se k němu otočila. Richard zkřížil ruce na prsou a zlostně se na ni zadíval.

"Richarde, já vím, že se ti to nezamlouvá, takto se však podařilo udržovat mír mezi námi a Madžendii po dobu tří tisíc let. I když to zní nesmyslně, zachraňuje to životy, víc životů, než to stojí. Divoši, kteří jsou jejich nepřáteli, neválčí jenom s nimi ale i s námi. Palác a civilizované národy Starého světa jsou občas vystavené jejich nájezdům a prudkým útokům."

Richard si pomyslel, že to není žádný zázrak, neříkal ale nic.

Sestra Verna odstoupila, aby se postavila vedle něj, když ženy v černém vytvořily před nimi černou skupinku. Všechny byly postarší, věkem už patřily mezi babičky. Všechny byly statnější a jejich černý oděv zakrýval vlasy a všechno ostatní kromě vrásčitých rukou a tváří.

Jedna z nich si pokroucenými prsty přitáhla hrubou tkaninu kolem brady a sklonila hlavu před sestrou Vernou. "Buď vítána, vědmo. Naše hlídky informovaly o tvém příchodu už před jedním dnem. Jsme rády, že jsi mezi námi, protože je čas na oběti. I když jsme nečekali, že přijdeš, bude to velkou poctou duchům, když bude oběť požehnána."

Stařena, která mu sahala jenom po prsní kost, si prohlédla Richarda od hlavy až po paty a pak opět promluvila k sestře Verně.

"To má být muž-čarodějník? Není to ale hoch."

"Ještě nikdy jsme do paláce čarodějnic nepřivedli nikoho tak starého jako on," řekla sestra Verna. "Je to však stejný čarodějník, jako byli ostatní."

Stařena v černém se podívala Richardovi do očí, on se přitom na ni díval bez pohnutí. "Je příliš starý, aby dal požehnání.""

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Sestra Verna se napjala. "Přesto je to muž-čarodějník."

Žena přikývla sestře. "Ale je příliš starý na to, aby někdo jiný za něj udělal oběť. Musí to udělat sám. Musí předat naši oběť duchům svou vlastní rukou." Pokynula ženě, která stála za ní, aby přistoupila. "Odveď ho na místo, kde čeká oběť."

Žena přikývla, přistoupila a ukázala mu, že má za ní jít. Sestra Verna ho zatahala za rukáv. Richard cítil, jak mu žár magie vycházející z jejích prstů zachvacuje paži a končí nepříjemným pálivým pocitem na krku pod Rada'Hanem.

"Richarde," zašeptala, "tentokrát se neodvažuj ohánět kolem sebe sekerou. Nevíš, co všechno tím zkazíš."

Richard se jí beze slova podíval do očí a pak se od ní odvrátil.

Shrbená stařena ho vedla blátivou ulicí kolem starců sedících v bránách domů a pak zahnula do úzké uličky. Na jejím konci se sehnula a vešla do nízkých dveří. Richard se musel sehnout málem do půli pasu, aby mohl za ní.

Uvnitř byla podlaha pokrytá koberci se složitými vzory, ale s nevýraznými barvami. Nebyl tam žádný nábytek kromě několika nízkých kůžemi pokrytých truhel, na kterých stály olejové lampy. Čtyři muži s vyholenými hlavami spíše dřepěli než seděli na kobercích, dva po každé straně chodby. Krátké oštěpy s ostrými železnými hroty ve tvaru listu měli položené na kolenou. Pod nečekaně vysokým stropem visel mrak kouře z dýmek.

Muži se postavili a uklonili před stařenou. Kývla na ně hlavou a postrčila Richardu kupředu.

“Toto je muž-čarodějník. Jelikož je už dospělý, královna matka nařizuje, aby si duchové vzali oběť prostřednictvím jeho rukou.”

Všichni přikývli a zachmuřeně souhlasili, že to je moudré rozhodnutí. Všechno se stane tak, jak bylo nařízeno. Žena v černém jim popřála mnoho štěstí při plnění úkolu. Když vyšla, zavřela za sebou nízké, hrubě opracované smrkové dveře.

Když odešla, muži se začali šklebit. Všichni plácali Richarda po zádech, jako by ho chtěli zasvětit do nějakého tajemství. Zadní část vyholeného krku jednoho muže se svraštila do řady vrásek, když se otočil, aby se podíval na vchod zakrytý tapisérií. Položil Richardovi paži na rameno a stiskl je silnými prsty.

“Chlapče, ty máš opravdu štěstí. Bude se ti líbit, co tu pro tebe máme.” Jeho vychytralý úsměv ukázal chybějící spodní zub. “Pojď s námi. Chlapče, to se ti bude líbit. Můžeme ti slíbit, že se ti to opravdu bude líbit.” Srdečně se zasmál. “Dnes se z tebe stane muž, pokud jím ještě nejsi.” Ostatní tři se smáli spolu s ním.

Tři z nich odhrnuli tapisérii na stranu a vzali sebou jednu z lamp. Poslední muž poplácal Richarda po rameni a uvedl ho dovnitř. Všichni se nedočkavě chichotali.

Následující místnost byla stejná jako ta první. Vedla k několika dalším pokojům. V žádném z nich nebylo zařízení, pokud za něj nepovažujeme několik koberců rozházených po podlaze. Muži si nakonec dřepli vedle posledního průchodu zakrytého tapisérií, položili konce oštěpů na podlahu a opřeli se o ně jednou rukou. Všichni nasadili stejný prohnaný úsměv.

“Chlapče, teď pozor! Nebuď příliš dychtivý. Zachovej si chladnou hlavu a pobav se s tou divoškou.”

Ještě jednou se zachichotali nad svou vtipností, odhrnuli závěs na stranu a vešli dovnitř. Malá čtvercová místnost měla holou hliněnou podlahu. Strop byl alespoň tři podlaží vysoko. Okno nedaleko horního okraje zdi zahalovalo místnost do slabého světla. Pokoj páchl od nočníku, který byl na straně.

Ve vzdálenějším levém rohu místnosti byla nahá žena. Když uviděla muže, pokusila se vtlačit ještě hlouběji do kouta. Paže měla na kolenou, která k sobě pevně tiskla.

Pokrývaly ji šmouhy špíny, odřeniny a modřiny. Dlouhé černé rozcuchané vlasy jí trčely na všechny strany a rámovaly zašpiněný obličej. Její černé oči se přimhouřily odporem, když se dívala na muže. Z jejich žádostivých úsměvů bylo zřejmé, že už je zná.

Kolem krku měla silný železný obojek, který byl spojen masivním řetězem s kovovým kolíkem ve zdi.

Muži se rozdělili po místnosti, dřepli si a opřeli se zády o zdi. Rukama si mezi koleny přidržovali oštěpy. Richard je napodobil, dřepl si a opřel se o zeď po pravé straně ženy.

“Přeji si mluvit s duchy,” řekl Richard. Muži na něj překvapeně zamrkali. “Musím se jich zeptat, jakým způsobem si to přejí udělat.”

“Je pouze jeden způsob, jak to udělat,” řekl muž, kterému chyběl zub. “Musíš jí uříznout hlavu. Jelikož má teď kolem krku železný obojek, je to jediný způsob, jak ji dostat ven. Její hlava musí být oddělená od těla.”

“Přesto je to nutné udělat způsobem, kterým si to přejí duchové. Musím s nimi mluvit. Musím přesně vědět, jak to mám udělat, abych jim udělal radost.”

Všichni se nad tím zamysleli. Muž bez zubu vydul jazykem tvář, jak přemýšlel. Nakonec se mu obličej rozjasnil. “Královna matka a její ženy pijí juku, aby mluvily s duchy. Mohl bych ti trochu juky přinést, a pak bys mohl s duchy mluvit také ty.”

“Ano, nějakou mi přines, abych mohl s duchy mluvit a udělat, co mi přikážou. Nechtěl bych pokazit vaši posvátnou oběť.”

Muži souhlasili, že tento požadavek je moudrý, vezme-li se v úvahu, že Richard bude oběť přinášet sám a nebude ji pouze požehnávat. Jeden z mužů odspěchal.

Ostatní tři tiše čekali a opět chtivě civěli na ženu. Ta si přitáhla nohy ještě blíž k tělu, aby se lépe zakryla. Seděla v koutě a zlostně se na ně dívala.

Jeden z mužů vytáhl z kapsy dýmku s tenkou troubelí. Třískou si ji zapálil od plamene lampy, potahoval z ní a pozoroval ženu. Jeho pohled byl velmi důvěrný. Žena hrdě zvedla hlavu a odpověděla mu pohledem plným zlosti. Dým stoupal do slabě osvětleného vzduchu.

Richard se skrčen opíral o zeď. Paže měl zkřížené na kolenou, aby alespoň částečně skryl svou pravou ruku, která mu nedbale visela u jílce meče. Čtvrtý muž se konečně vrátil a nesl v obou nikou kulatý hliněný hrnek. Hrnek měl na vrchu malý otvor a po stranách byly namalované bílé znaky.

“Matka královna a její ženy souhlasí a posílají ti tuto juku, abys mohl přivolat duchy. Když to vypiješ, duchové tě navštíví.” Položil hrnek před Richarda, pak z opasku vytáhl nůž a podával mu ho napřed rukojetí ze zeleného malachitu. Byly na ní vyřezané postavy v oplzlých pózách. “Toto je posvátný nůž, který se má použít při obětování.” Když si Richard vzal nůž a zasunul silnou čepel za opasek, muž se připojil ke svým druhům, kteří dřepěli opřeni o zdi.

Muž, který byl k ženě nejblíže, vypadal potěšen, že královna matka poslala juku a významně na Richarda zamrkal. Pak zvedl hrot oštěpu k ženině obličeji.

“Muž-čarodějník přišel, aby tě nabídl duchům.” Povzbudivě se přes ni usmál na Richarda. “Předtím by tě však rád obdaroval duchovním darem svého semene.” Nepohnula se. Jeho úsměv se změnil na úšklebek a zabušil koncem oštěpu do podlahy. “Neurážej duchy! Vezmeš si, co ti nabízejí!” Jeho hlas se ztišil do zavrčení. “Teď.”

Její oči se mu nepřestaly dívat do obličeje, když se srovnala a poslušně si lehla na záda na hliněnou podlahu. Roztáhla nohy a vzdorovitě se podívala na Richarda. Zřejmě znala následky toho, když se těmto mužům odmítne, co chtějí.

Muž skočil dopředu a udeřil ji oštěpem do svalů na stehně. Vykřikla a trhla sebou.

“Už bys to měla vědět! Nebudeš nás urážet! Nejsme hlupáci!” Naznačil další úder. “Udělej to pořádně!”

Richardovy prsty se sevřely kolem jílce meče, jinak se však nehýbal. Žena se vůbec nepokoušela ošetřit krvácející ránu na noze. Místo toho se poslušně otočila na lokty a kolena a vystrčila zadnici do vzduchu.

Muži se na Richarda zašklebili.

“Jistě by se ti nelíbilo ležet s ní tváří v tvář,” řekl muž s chybějícím zubem. “Kouše.” Ostatní přikývli, že v tom rovněž mají zkušenosti. “Vlez na ni tímto způsobem a drž ji za vlasy. Tak tě nebude moci kousnout a můžeš dosáhnout všeho, čeho si zažádáš.”

Muži čekali. Ani Richard, ani žena se nehýbali.

“Což nechápete, vy hlupáci?” řekla žena. “Nechce na mě ve vaší přítomnosti lézt jako pes!” Obličej jí ležel v hlíně. Výsměšně se na Richarda usmála. “On se stydí. Nechce, abyste viděli, jak malá je jeho kouzelnická hůlka.”

Všechny oči visely na něm. Kotníky Richardových prstů byly bílé, jak svíraly jílec meče. Nehybným obličejem s námahou maskoval zuřivost magie, která do něj pronikala z meče. Bojoval sám se sebou, aby si zachoval rozvahu.

Kdyby teď a na tomto místě uvolnil svou magii, nedokázal by tím nic.

Jeden z mužů žertovně dloubl druhého loktem a zasmál se. “Možná má pravdu. Je ještě mladý. Možná není zvyklý, aby se na jeho rozkoš díval někdo jiný.”

Richard ztrácel kontrolu nad sebou a málem vybuchl. Soustředil se na to, aby se mu volná ruka netřásla a aby se plynně pohybovala. Pozvedl hliněný hrnek s jukou a ukázal jim ho. Velmi se snažil, aby měl vyrovnaný hlas. “Duchové si přejí se mnou mluvit o důležitých věcech.”

Všechny úsměvy pohasly. Věděli, že je čarodějník, nebyl však tak mladý jako ti ostatní, které byli zvyklí potkávat. Neměli ani potuchy o jeho moci, zřejmě však z ní měli obavy. Dělali si starosti z toho, co v něm doutná a z jeho příliš poddajného klidu.

“Musíme ho přenechat jeho povinnostem,” řekl jeden z mužů. “Měli bychom ho nechat, aby byl z duchy a pokud bude mít chuť, aby se potěšil s divoškou, než duchům předloží oběť.” Sklonil svou lesklou hlavu k Richardovi. “Necháme tě v klidu. Budeme čekat v místnosti, ve které jsi nás poprvé uviděl.”

Všichni čtyři s vážnými obličeji odešli. Když byli pryč a žena si byla jistá, že jsou dostatečně daleko, plivla na něj.

Zkřivila záda jako mrouskající se kočka a vystrčila zadnici ještě výš do vzduchu. “Můžeš teď na mě skočit, jak to dělají psi, ke kterým patříš. Pojď, čarodějníku, a dokaž, že umíš vylézt na ženu, když ji pro tebe drží řetěz. Nemůžeš mi udělat nic horšího, než co mi už udělali ostatní psi.” Ještě jednou plivla. “Všichni jste psi.”

Richard natáhl nohu, opřel se o její bok a převrátil ji. “Nejsem jako ti muži.”

Překulila se na záda. Roztáhla paže i nohy a pohrdavě se na něj podívala. “Tak dobře. Ty mě chceš mít takto, abys dokázal, že jsi lepší než oni?” Richard zaskřípěl zuby. “Přestaň s tím. Nejsem tady kvůli tomu.”

Posadila se. Hrdě zvedla hlavu, ale oči se jí naplnily náhlou hrůzou. “Takže mě teď obětuješ?”

Richard si uvědomil, že jeho ruka ještě stále svírá jílec meče. Zapomněl udržovat klidný výraz obličeje. Dal ruku pryč, dovolil magii, aby se stáhla a aby se jeho zuřivost zklidnila. Dívala se na něj, jak vylévá juku na hliněnou podlahu.

“Dostanu tě z toho. Jmenuji se Richard. Jak se jmenuješ ty?”

Přimhouřila oči. “Proč to chceš vědět?”

“Pokud tě mám odsud dostat, potřebuji vědět, jak ti mám říkat. Nemohu ti říkat ‘ženo’!”

Chvílí si ho tiše prohlížela. “Jsem Du Chaillu.”

“Mám ti říkat Du? Nebo Chaillu? Nebo Du Chaillu?”

Zmateně svraštila čelo. “Du Chaillu. To je mé jméno.”

Richard se na ni povzbudivě usmál. “Tak tedy dobře. Du Chaillu. Jaký je tvůj národ, jak si říkáte?”

“My jsme Baka Ban Manaové.”

“A co to Baka Ban Manaové znamená?”

Zvedla hlavu. “Ti bez pánů.”

Richard se v duchu usmál. “Myslím, že si zasloužíš být členkou svého lidu. Nevypadáš jako žena, která by potřebovala pána.”

Hlavu stále držela vzhůru a dívala se mu do očí. “Říkáš tato slova, ale chystáš se na mě vylézt jako ti ostatní.”

Richard zavrtěl hlavou. “Ne. Řekl jsem ti, že to neudělám. Pokusím se tě odsud dostat a dopravit tě k tvému lidu.”

“Nikdo z mého lidu, kdo byl zajat Madžendii, se ještě nikdy nevrátil.”

Richard se k ní naklonil. “Tak ty budeš první.”

Tasil meč. Du Chaillu se přitiskla ke zdi, přitáhla si kolena k hrudi a zakryla si obličej. Uvědomil si, že si špatně vysvětlila to, co dělá, a že očekává to nejhorší. “Je to v pořádku, Du Chaillu. Neublížím ti. Jenom ti potřebuji sundat ten obojek.”

Schoulila se před ním. Pak si to rozmyslela a přestala se krčit. Zvedla hlavu a plivla na něj. “Ano, ale tak, že mi usekneš hlavu. Nemluvíš pravdu. Ty mě teď chceš zabít a chceš, abych ti bez odporu nabídla svůj krk.”

Richard si rukávem setřel slinu ze spánku. Natáhl ruku a položil ji konejšivě na její rameno. “Ne, neublížím ti. Potřebuji však použít tento meč, abych ti sundal obojek. Uvidíš, že všechno bude v pořádku. Dovolíš mi, abych ti ho sundal?”

“Meče nedokáží přeříznout železo!”

Richard povytáhl obočí. “Magie to dokáže.”

Pevně zavřela oči a zatajila dech, když jí jemně položil ruku kolem ramen a překulil si ji obličejem

dolů do klína. Hrot meče přiložil ze strany k jejímu krku. Viděl Meč pravdy, jak dříve řezal železo, a věděl, že magie meče to dokáže. Ani se nehnula, když zasunul meč pod silný železný kruh.

Pak se na něj vrhla. V mžiku prudce sevřela jeho levou paži. Její zuby se mu zakously do předloktí a stiskly nervy.

Richard ztuhl. Věděl, že kdyby se pokusil paži vytrhnout, její zuby by mu s největší pravděpodobností servaly svaly z kosti. Pravou rukou stále držel meč. Pronikala do něj zuřivost magie. Použil ji k tomu, aby mu pomohla odblokovat bolest a nehýbat se.

S mečem pod obojkem a v poloze, kterou zaujal, by bylo jednoduché otočit ho a zatlačit. Pokud by jí neuřízl hlavu, tak by jí určitě prořízl hrdlo a měl by pokoj od jejích zubů. Bolest z jejího ochromujícího kousnutí byla mučivá.

"Du Chaillu," podařilo se mu procedit přes zaťaté zuby. "Přestaň. Neublížím ti. Kdybych ti chtěl ublížit, mohl bych tě říznout mečem, abys mě pustila."

Po dlouhé chvíli, ve které nebylo slyšet nic kromě jeho namáhavého dechu, uvolnila tlak svých zubů, ale neuvolnila ze svého sevření jeho paži.

Naklonila hlavu trochu na stranu. "Proč?" její oči se na něj upřeně zahleděly. "Proč mi chceš pomoci?"

Richard se upřeně zadíval do jejích černých očí. Riskoval to, ale sundal ruku z meče. Zvedl ruku a prsty se dotkl studeného kovu obojku, který měl kolem vlastního krku.

"Já jsem rovněž vězněm. Já také vím, co to znamená nosit obojek. Nemám rád obojky. I když se tímto způsobem nemohu vysvobodit já, pokusím se vysvobodit tebe."

Prudké sevření jeho paže povolilo. Naklonila hlavu na stranu a pozorovala ho se svraštělým čelem.

"Ty jsi ale čarodějník."

"Proto jsem se stal vězněm. Žena, která je se mnou, mě vede na místo, jemuž se říká Palác proroků. Říká, že magie mě zabije, když tam nepůjdu."

"Ty jsi s jednou z čarodějnic z velkého kamenného domu čarodějnic?"

"Ona není čarodějnice, má však v sobě magii. Nasadila mi obojek na krk, aby mě přiměla jít s ní."

Oči Du Chaillu na okamžik pohlédly na obojek na jeho krku.

"Když mně osvobodíš, Madžendiové vám nedovolí projít jejich zemí do velkého kamenného domu."

Richard se na ni pousmál. "Doufal jsem, že když ti pomohu dostat se zpět k tvému lidu, že bys nám dovolila průchod přes vaši zem a že bys nám mohla být průvodkyní, abychom se dostali do paláce."

Na jejích rtech se objevil vychytraly úsměv. "Mohli bychom zabít čarodějnici."

Richard zavrtěl hlavou. "Nezabíjím lidi, dokud k tomu nejsem donucen. Stejně by to nepomohlo, musím do paláce, abych se obojku zbavil. Když tam nepůjdu, zemřu."

Du Chaillu odvrátila zrak. Richard čekal, zatímco si prohlížela své vězení.

"Nevím, jestli mluvíš pravdu nebo jestli mě chceš podříznout." Jemně mu pohladila paži na místě, kam ho kousla. "Ale i když mě zabiješ, alespoň už na mě nevyleze žádný z těch psů. Pokud říkáš pravdu, pak budu svobodná, ale budeme muset odsud uniknout. Ještě stále jsme v zemi Madžendiů."

Richard na ni mrkl. "Mám jistý plán. Můžeme se o to alespoň pokusit."

Zamračila se na něj. "Ty bys mi to mohl udělat, oni by byli šťastní a dostal by ses do paláce. Byl bys v bezpečí. Ty se nebojíš, že tě zabijí?"

Richard přikývl. "Více se však bojím žít po celý zbytek života s tím, že budu v duchu vidět tvé hezké oči, a že si budu přát, abych ti byl býval pomohl."

Úkosem se na něj podívala. "Možná jsi čarodějník, nejsi však chytrý člověk. Chytrý člověk by chtěl být v bezpečí."

"Jsem hledač."

"Co to je hledač?"

"To je dlouhé vyprávění. Myslím si ale, že podstatou hledače je snaha o to, aby zvítězila pravda a

aby se všechno dělo podle práva. Tento meč má v sobě magii, která mi pomáhá při mém hledání pravdy. Jmenuje se Meč pravdy."

Vydechla ze sebe všechen vzduch a pak mu opět položila hlavu do klína. "Tak se o to pokus nebo mě zabij. Stejně jsem už mrtvá."

Richard ji souhlasně poplácal po nahých zašpiněných zádech. "Nehýbej se!"

Sáhl pod její krk, prsty omotal obojek a pevně ho držel. Druhou rukou, která byla na jílci meče, rukou, přes kterou do něj proudila magie, silně trhl.

S hlasitým třeskem se železo roztříštilo. Horké úlomky kovu se odrážely od zdí místnosti. Jeden velký kus padl na podlahu a vrtěl se v hlíně jako vlček, až nakonec znehybněl. Zavládlo ticho. Zadržel dech a doufal, že jí žádný z kovových úlomků nerozřízl hrdlo.

Du Chaillu se posadila. Vytřeštila oči a sáhla si na krk. Když nenašla žádné poranění, začala se zeširoka usmívat.

"Je pryč! Dostal jsi obojek pryč a hlava mi zůstala na krku!"

Richard předstíral, že je poněkud uražený. "Říkal jsem ti přece, že to udělám. Teď ovšem musíme pryč. Pojď!"

Vedl ji zpět přes několik místností cestou, kterou sem přišel. Když se dostali do místnosti, která sousedila s poslední místností, ve které čekali ti muži, přidržel si prst u úst a řekl jí, aby byla zticha a počkala, než se pro ni vrátí.

Zkřížila paže pod nahými prsy. "Proč? Půjdu s tebou. Řekl jsi mi, že mě tady nenecháš."

Richard podrážděně vydechl. "Jdu ti sehnat nějaké oblečení. Nemůžeme odejít, když jsi…" Rukou ukázal na její nahotu.

Spustila ruce podél těla a podívala se na sebe. "Proč? Co je na mě špatného? Není na mě až tak špatný pohled. Mnozí muži mi řekli, že…"

"Lidi, co to s vámi je!" zašeptal rozzlobeně. "Od té doby, co jsem minulý podzim odešel z domova, jsem viděl víc nahých lidí než za celý svůj předchozí život! A nikomu z vás na tom zřejmě ani trochu nezáleží."

Zasmála se mu. "Červenáš se."

Richard zavrčel přes zaťaté zuby. "Počkej tady!"

Zaculila se na něj a opět si zkřížila paže na prsou. "Budu čekat."

Muži v krajní místnosti vyskočili na nohy, když Richard vešel tapisérií zakrytým vchodem. Nedal jim žádný čas na vyptávání.

"Kde jsou šaty té ženy?"

Zmateně se dívali jeden na druhého. "Její šaty? Co chceš s jejími…"

Richard agresivně vykročil k muži. "Kdo jsi, že pochybuješ o tom, co si přejí duchové! Udělej, co ti říkají! Přines šaty!"

Všichni čtyři sebou trhli. Chvíli na něj zírali a pak šli k nízkým truhlicím. Odložili lampy na stranu, otevřeli víka a hrabali se v truhlicích, přitom z nich vyhazovali šaty.

"Tady jsou! Našel jsem je!" řekl jeden z nich. Zvedl oděv, který vypadal jako jemně tkané lněné plátno. Řady různobarevných proužků zdobily světle hnědou látku. "Toto je její." Zvedl opasek z jelenice. "Toto také."

Richard vytrhl věci muži z ruky. "Počkejte tady!" Popadl ještě kus plátna, které muži hodili na podlahu, když hledali šaty.

Zmizel jim dříve, než měli čas na vyptávání. Du Chaillu čekala se zkříženýma rukama. Když uviděla, co drží v ruce, zalapala po dechu. Přitiskla si šaty k prsům a její černé oči zalily slzy.

"Mé modlitební šaty!"

Objala ho kolem krku, postavila se na špičky a začala ho líbat po celém obličeji. Richard jí mačkal bohaté černé vlasy k hlavě, když ji od sebe tlačil.

"V pořádku, v pořádku a teď si je oblékni. Pospěš si!"

Zeširoka se na něj usmála, pak si šaty přetáhla přes hlavu a prostrčila paže dlouhými rukávy. Z vnější strany obou rukávů a na ramenem byla řada malých stužek z různobarevného plátna. Každá stužka byla přivázaná ozdobnou šňůrkou. Šaty jí sahaly těsně pod kolena. Když si kolem pasu uvázala pásek, Richard viděl, že jí po noze ještě stále stéká krev z rány, kde jí muž bodl do stehna.

Klekl si před ní na jedno koleno a pokynul jí rukou. “Zvedni je. Zvedni si ty šaty.”

Du Chaillu se na něj seshora podívala a povytáhla obočí. “Právě jsem se zahalila a už chceš, abych se odhalovala?”

Richard zkřivil rty a zamával na ni proužkem plátna. “Krvácíš. Musím ti ovázat ránu.”

Zachichotala se, zvedla sukni a vystrčila na něj nohu. Otáčela ji ze strany na stranu a ukazovala mu ji dráždivým způsobem. Richard rychle ovázal plátno kolem rány na jejím stehně a pevně utáhl. Vykřikla bolestí. Pomyslel si, že si to zaslouží, ale přesto se jí omluvil.

Vzal ji za ruku a tahal jí za sebou přes zbývající místnosti. Když procházel tou poslední, zavrčel na muže, aby zůstali tam, kde jsou. Stále pevně držel Du Chaillu za ruku, když ji vedl zpátky uličkami a ulicemi na otevřené náměstí. Viděl hlavy jejich koní, jak se tyčí nad mořem lesklých oholených hlav. Prorážel si cestu davem, aby se dostal ke koním.

Kapitola osmá

Přesto, že měl meč v pochvě, už z něj získával magii. Naplnila ho zuřivost. Přivolával ji ještě více a jejímu postupu odstraňoval veškeré zábrany.

Dostával se do tichého světa, který patřil pouze jemu. Do světa zlověstného odevzdání se tomu, čím byl.

Přivolávačem smrti.

Sestra Verna zbledla, když uviděla, jak za sebou táhne Du Chaillu a zbledla ještě více, když zaznamenala výraz jeho obličeje.

Richard bez toho, aby jí řekl jediné slovo, popadl luk visící z boku jeho sedla. Mručel úsilím, když se snažil rychle nasadit na luk tětivu. Vytrhl dva šípy s ocelovými hroty z toulce, který visel na sedle Bonnie. Jeho hruď se dmula zuřivostí.

Všichni z davu hleděli na něj. Vyskakovaly z něj zmatené obličeje, jak se muži, kteří byli vzadu, snažili vyskočit, aby něco uviděli. Všechny ženy v černém se dívaly směrem k němu. Královna matka ho pozorovala.

Obličej sestry Verny byl teď jasně rudý. “Richarde! Co si myslíš, že…”

Richard ji odstrčil od sebe. “Buď zticha!”

S lukem a šípy v ruce vyskočil do sedla. Mumlání davu ztichlo.

Richard si to namířil ke královně matce. “Mluvil jsem s duchy.”

Dlaň královny matky začala klouzat po sloupu k provazu zvonu. To bylo všechno, co potřeboval vidět. Nabídl jí šanci. Bylo už neodvratně rozhodnuto.

Plně se poddal magii, která v něm zuřila.

Richard jediným rychlým pohybem nasadil šíp a natáhl tětivu ke své tváři. Přivolal k sobě cíl a vystřelil.

Vzduch syčel zvukem vydávaným šípem za letu. Dav vyjekl. Ještě než šíp dosáhl cíle, měl Richard nasazený druhý šíp a mířil jím na cíl.

První šíp zazvučel a zaduněl, když trefil přesně tam, kam Richard chtěl, aby doletěl. Královna matka ze sebe vyrazila krátký výkřik překvapení a bolesti. Šíp projel místem mezi dvěmi kostmi zápěstí a připíchl její paži ke sloupu. Nedovoloval tím její ruce, aby dosáhla na provaz zvonu. K provazu se však začala sunout její druhá ruka.

Druhý šíp seděl pevně jako skála na tětivě, byl přesně namířený na cíl a čekal. “Pohni se ke zvonu a další šíp projede tvým pravým okem!”

Hejno žen v černém padlo na kolena a začalo kvílet. Královna matka ztichla. Krev jí stékala po paži.

V jeho nitru burácela zuřivost. Navenek byl ovšem klidný jako skála. “Budeš poslouchat, co ti přikazují duchové!”

Královna matka nechala volnou ruku pomalu padnout ke svému boku. “Vyslov tedy jejich slova.”

Richard stále držel tětivu u obličeje a neměl v úmyslu ji povolit. I když šíp byl namířený na jednoho člověka, jeho zuřivost byla zaměřená na všechny.

Magie v něm hořela plným plamenem. Síla zuřivosti mu bušila v žilách. V minulosti byla vždy zaměřená na určitého nepřítele, na někoho určitého. Teď to bylo jiné. Teď to byla neurčitá zuřivost zaměřená na všechny, co byli tady, a na každého, kdo se zabýval lidskými obětmi. Toto bylo rozhořčení, které se týkalo všech.

Tím se to stávalo ještě horším a povolávalo to ještě více magie.

Richard nevěděl, zda to byla hrozba ze všech stran, která přitahovala další magii, nebo zda to byl následek cvičení, která dělal se sestrou Vernou, že magii dokázal natolik koncentrovat. Nehleděl na to a vyvolával z meče více magie než kdykoli předtím, více, než si myslel, že jí tam je. Magie vřela strašlivou silou. Vzduch kolem něj byl plný jejích vibrací.

Muži kolem něj ustoupili dozadu. Kvílící ženy ztichly. Tvář královny matky byla bílá na pozadí černé jejího oděvu. Tisíc lidí stálo v tiché hrůze před jedním člověkem.

“Duchové si už nepřejí žádné další oběti! Oběti neprokazují vaši oddanost duchům, ale jenom to, že dokážete zabíjet! Od dnešního dne musíte svou úctu duchům prokazovat tím, že budete respektovat životy Baka Ban Manaů. Když to nebudete dělat, duchové projeví svou zlost tím, že vás zničí! Vezměte si k srdci jejich hrozbu, jinak přivodí Madžendiům hlad a smrt!”

Promluvil k mužům, kteří se tlačili kolem něj. “Když někdo z vás udělá jen jeden nepřátelský pohyb vůči mně nebo vůči těmto dvěma ženám, královna zemře.” Dívali se jeden na druhého a snažili se dodat si odvahy. “Můžete si myslet, že mě zabijete,” řekl jim a bez jakéhokoliv záchvěvu dále mířil na cíl. “Nepodaří se vám to však dříve, než královna matka zemře. Viděli jste můj předešlý výstřel. Mou ruku vede magie. Já nikdy neminu cíl.”

Muži ustoupili.

“Nechte ho na pokoji!” vykřikla královna matka. “Poslechněme si, co nám má říci!”

“Řekl jsem vám, co řekli duchové! Musíte je poslechnout!”

Chvíli byla zticha. “My sami se poradíme s duchy.”

“Chtěli byste je urazit? Vy byste si chtěli dovolit nedbat na jejich slova, ale dbát na svá pozemská přání!”

“Musíme však…”

“Nejsem tady proto, abych se dohadoval o tom, co chtějí! Duchové nařídili, abych obětní nůž dal této ženě, aby ho mohla odnést k jejímu národu a aby mu ukázala, že ho Madžendiové tím nožem již nebudou pronásledovat.

Duchové vás budou varovat před svým hněvem tím, že si vezmou semeno, které sázíte. Až když vyšlete své zástupce k Baka Ban Manaům a řeknete jim, že souhlasíte s přáním vašich duchů, budete moci zasázet své plodiny. Když nesplníte přání duchů, umřete všichni hladem!

My teď odejdeme. Chci vaše slovo, že z vaší země bezpečně odejdeme nebo jinak ihned zemřete.”

“Musíme zvážit…”

“Ne! Chci mít vaše rozhodnutí, než napočítám do tří! Jedna, dvě, tři!” Královna matka se zajíkla. Ženy v černém se zajíkly. Dav také. “Jak jste se tedy rozhodli?”

Matka královna zvedla volnou ruku a úpěnlivě naznačovala, aby zadržel svůj šíp. “Můžete odejít! Máte slovo královny matky, že můžete bez úhony opustit naši zemi!”

“Moudré rozhodnutí.”

Její dlaň se sevřela do pěsti, jeden prst ukazoval směrem k nim. “Toto je však porušení naší dohody s čarodějkami. Dohoda je zrušená. Okamžitě musíte opustit naši zemi. Jste odsud vykázáni.”

“Ať se tak stane,” řekl Richard. “Drž však své slovo nebo sklidíš ovoce každého nerozumného

činu.”

Uvolnil tětivu luku. Postavil se v třmenech, vytáhl z opasku posvátný nůž a pozvedl ho do výše, aby ho všichni viděli.

“Tato žena ho odnese ke svému lidu a řekne jim o slovech, která duchové řekli. Co se týče Baka Ban Manaů, už více nesmí válčit s Madžendii. Vy už více nesmíte válčit s nimi. Mezi vašimi dvěma národy nastane mír! Žádný nesmí uškodit tomu druhému! Poslechněte slova duchů nebo ponesete následky!”

Jeho hlas se ztišil do ostrého šepotu, ale zuřivost magie nesla slova do nejvzdálenějších zákoutí náměstí. V tom tichu ho mohlo slyšet každé ucho. “Dbejte mých rozkazů nebo budete trpět tím, co na vás sešlu. Já vás zničím.”

Na náměstí se vznášela magie jako mlha v údolí, nehmotná a přece skutečná. Byl to hmatatelný důkaz jeho rozhořčení, které se dotýkalo každého, kdo tam byl. Při tomto doteku se každý třásl.

Richard seskočil z koně. Muži ustoupili o několik dalších kroků. Sestra Verna zlostí ztratila řeč. Nikdy ji ještě neviděl v takovém stavu. Stála jako ochromená a měla před sebou napřažené ruce zaťaté v pěsti.

Richard zamířil svůj rozhořčený pohled a svou zlost na ni. “Nasedni na koně, sestro. Odjíždíme.”

Zdálo se, že se její čelist roztříští, tak pevně zatínala zuby. “Ty jsi zešílel! Nepůjdeme.”

Richard k ní prudce napřáhl prst. “Když se chceš s někým dohadovat, sestro, můžeš zde zůstat a dohadovat se s těmito lidmi. Jsem si jist, že ti tu radost udělají. Já jedu do paláce, abych se zbavil obojku. Pokud chceš jet se mnou, tak nasedni na koně.”

“Nemáme kudy! Teď nemůžeme cestovat do výběžku země Madžendiů! Jsme z této země vykázáni!”

Richard ukázal palcem na Du Chaillu. “Do Paláce proroků nás přes zemi Baka Ban Manaů zavede ona.”

Du Chaillu si zkřížila ruce na prsou a samolibě se na sestru usmála.

Pohled sestry Verny se z ní přesunul na Richarda. “Ty jsi opravdový šílenec! Nemůžeme…”

Richard zavrčel a zaskřípěl zuby, zuřivost meče v něm byla ještě v plné síle. “Pokud chceš jít se mnou do paláce, tak si nasedni! Já odcházím!”

Du Chaillu se dívala, jak Richard zastrkuje nůž se zelenou rukojetí za její jelenicový pásek. “Svěřil jsem ti zodpovědný úkol a ty se podle toho budeš chovat. A teď nasedni na koně.”

Du Chaillu spustila v náhlé obavě paže podél těla, podívala se na koně a pak na něj. Opět zkřížila ruce na prsou a zvedla nos do vzduchu. “Já na tom zvířeti nepojedu. Smrdí.”

“Ty smrdíš taky!” zařval Richard. “A teď skoč na toho koně!”

Trhlo to s ní a udělala krok nazpátek. Oči měla vytřeštěné hrůzou z jeho zlostného pohledu a naprázdno polkla. “Teď už vím, co je to hledač.”

Neobratně vylezla na Geraldinu. Sestra už seděla na Jessupovi. Richard vyskočil na Bonnie.

Naposled se výhružně ohlédl na shromážděné muže, stiskl koni žebra, a ten se dal do cvalu. Ženy se vydaly za ním. Muži jim uskakovali z cesty.

Magie toužila po krvi, zuřivě po ní dychtila. Richard si přál, aby se ho někdo pokusil zastavit. Nikdo takový se ale nenašel.

*****

“Prosím,” řekla Du Chaillu. “Už je téměř tma. Nemohli bychom, prosím, zastavit, nebo mi alespoň dovol jít. To zvíře mi působí bolest.”

Držela se koně, jako kdyby jí šlo o život a poskakovala v sedle, když Geraldina klusala. Malé proužky barevného plátna na jejích šatech vlály ve větru. Slyšel, jak vzadu kluše kůň sestry Verny, ale neohlédl se na ni.

Richard se podíval na slunce zapadající za hustou spletí větví. Spolu se světlem konečně začala slábnout jeho zuřivost. Jednu chvíli se mu zdálo, že ji nebude schopen potlačit.

Du Chaillu ukázala bradou po jeho pravé straně dozadu. Bála se zvednout ruku. “Tam za rákosím je malé jezírko, u kterého je travnaté místo.”

“Jsi si jistá, že jsme na území Baka Ban Manaů?”

Přikývla. “Už několik hodin. Toto je naše území. Toto místo znám.”

“V pořádku. Zastavíme se na noc.”

Přidržel jejího koně, když z něj klouzala dolů. Zasténala a dlaněmi si hladila zadnici. “Když mě budeš zítra nutit, abych jela na tom zvířeti, tak tě kousnu!”

Poprvé od doby, co opustili území Madžendiů, byl schopen se usmát. Než se Richard pustil do odsedlávání koní, poslal Du Chaillu. aby do plátěného kbelíku nabrala vodu. Zatímco šla rákosím a křovím k jezírku, sestra Verna nasbírala dřevo a použila magii, aby ho zapálila. Když skončil s péčí o koně, povolil jim opratě, aby se mohli napást trávy.

“Myslím, že bych vás měl představit,” řekl Richard, když se Du Chaiilu vrátila. “Sestro Verno, toto je Du Chaillu. Du Chaillu, toto je sestra Verna.”

Zdálo se, že se sestra Verna zklidnila nebo alespoň dokázala zamaskovat svůj hněv. “Mám radost z toho, že jsi dnes nemusela zemřít.”

Du Chaillu se jen zamračeně dívala. Richard věděl, že sestry světla považuje za čarodějnice.

“Cítím však smutek,” dodala sestra Verna, “za všechny, kteří místo tebe zemřou.”

“Ty nemáš radost z toho, že jsem nezemřela? Ty si přeješ, abych byla mrtvá? Ty si přeješ, aby zemřeli všichni Baka Ban Manaové?”

“To není pravda. Nepřeji nikomu, aby zemřel. Vím však, že bych tě o tom nedokázala přesvědčit. Mysli si, co chceš.”

Du Chaillu vytáhla obětní nůž zpoza opasku a přidržela rukojeť sestře Verně před očima. “Drželi mě tam na řetězu tři měsíce.” Podívala se na zelenou rukojeť a ukázala na jedno z oplzlých páření, které tam bylo vyřezáno. “Ti psi mi dělali tohle.” Sestra Verna se podívala na nůž, když Du Chaillu zaťukala prstem na další obrázek. “A tohle! A ještě tohle!”

Sestra Verna se dívala, jak se druhé ženě dme zlostí hruď. “Du Chaillu, není způsob, kterým bych tě přesvědčila, jak silně se mi hnusí to, co ti dělali, a to, co ti chtěli udělat. Na tomto světě je mnoho věcí, které se mi oškliví, nemůžu však s tím nic dělat. V některých případech je dokonce musím tolerovat, abych posloužila většímu dobru.”

Du Chaillu si poplácala břicho. “Ztratila jsem měsíčky. Ti psi do mě vložili dítě! Teď budu muset k porodním bábám a požádat je o bylinky, které by vyhnaly dítě těch psů.”

Sestra Verna sepnula ruce na břiše. “Prosím tě, Du Chaillu, nedělej to. Dítě je dar od Stvořitele. Prosím tě, neodmítej jeho dar.”

“Dar! Tvůj veliký Stvořitel má ale ohavný způsob, jakým rozdává dary!”

“Du Chaillu,” řekl Richard, “až doposud Madžendiové zabili každého z Baka Ban Manaů, kterého zajali. Ty jsi první, která byla osvobozena. Už více zabíjet nebudou. Mysli na toto dítě jako na symbol nového spolužití mezi vašimi národy. Zabíjení musí přestat, aby vzkvétal tento nový život, a proto, aby se dobře dařilo všem dětem. Nemohla bys to dítě nechat žít? Ono ti neublížilo!”

“Ale jeho otec mi ublížil!”

Richard polkl. “Dítě není nevyhnutně špatné, když byl špatný jeho otec.”

“Když je špatný otec, tak dítě bude stejné jako on!”

“To není pravda,” řekla sestra. “Richardův otec byl špatný člověk, který zabil mnoho lidí, ale Richard se snaží životy chránit. Jeho matka věděla, že vina za zločin se nepřenáší z toho, kdo zločin spáchal, na někoho jiného. Nešetřila svou láskou proto, že ji Richardův otec znásilnil. Richarda vychovali hodní lidé, kteří ho naučili správným věcem. Kvůli tomu jsi dnes naživu. Ty dokážeš to dítě vychovávat správně.”

Zlost Du Chaillu opadla, když se podívala na Richarda. “Je to pravda? K tvé matce se zlí psi chovali stejně jako ke mně?”

Richard dokázal na souhlas pouze přikývnout.

Pohladila si břicho. “Dříve, než se rozhodnu, se zamyslím nad tím, co říkáte. Vrátili jste mi život. Zvážím vaše slova.”

Richard jí stiskl rameno. “Jakkoliv se rozhodneš, jsem si jist, že to bude to nejsprávnější rozhodnutí.”

“Pokud bude žít dostatečně dlouho nato, aby se rozhodla,” řekla sestra Verna. “Sliboval jsi něco a hrozil jsi něčím, co nedokážeš splnit. Když Madžendiové zasází své plodiny a nic se nestane, ztratí strach z toho, co jsi jim dnes řekl. Všechno, co jsi udělal, přijde vniveč, a oni opět začnou válčit s jejím národem, nemluvě o mém národu.”

Richard si přetáhl koženou šňůrku s píšťalkou Ptačího muže přes hlavu. “Neříkal bych až tak jistě, že se nic nestane, sestro. Něco se jistě stane.” Pověsil píšťalku Du Chaillu kolem krku. “Dostal jsem ji darem, a teď je to můj dar pro tebe, abys mohla zastavit zabíjení.” Zvedl vyřezávanou kost. “Toto je kouzelná píšťalka. Přivolává ptáky. Víc ptáků než jsi mohla kdy vidět na jednom místě. Spoléhám na tebe, že splníš můj slib.

Půjdeš k jejich polím a schováš se. Při západu slunce zapískej na tuto kouzelnou píšťalku. Nebudeš slyšet žádný zvuk, ale kouzlo přivolá ptáky. V mysli si představuj ptáky. Když budeš pískat, mysli na všechny ptáky, které znáš, a pískej, dokud se neobjeví.”

Dotkla se vyřezávané kostěné píšťalky. “Kouzlo? A ti ptáci opravdu přiletí?”

Usmál se jenom jednou stranou úst. “Ale ano, přiletí. O tom není pochyb. Přivolá je magie. Její zvuk neuslyší žádný člověk, ale ptáci ho slyšet budou. Madžendiové nebudou vědět, že ptáky přivoláváš ty. Ptáci budou hladoví a sežerou všechna semena. Pokaždé, když Madžendiové budou něco sít, přivoláš ptáky a připravíš je o semena.”

Zašklebila se. “Madžendiové umřou hlady!”

Richard přiblížil svůj obličej těsně k jejímu. “Ne. Můj dar tobě je k tomu, aby zastavil zabíjení, není to dar, který by ti měl při zabíjení pomáhat. Budeš přivolávat ptáky, aby Madžendiům kradli semena, dokud nebudou souhlasit, že budou s vámi žít v míru. Až splní svou část dohody, ty budeš muset splnit svou část a souhlasit, že budeš s nimi také žít v míru.”

Varovně jí strčil ukazováček rovnou před nos. “Když můj dar zneužiješ, vrátím se a proti tvému lidu použiji jinou magii. Věřím ale, že se zachováš správně. Nezklam mou důvěru!”

Du Chaillu uhnula pohledem a ohrnula nos. “Já se zachovám správně. Použiji tvůj dar tak, jak říkáš.” Zastrčila si píšťalku do šatů. “Děkuji ti, že jsi pomohl přinést mému lidu mír.”

“To je to, v co nejvíc doufám. Mír!”

“Mír,” obořila se na ně sestra Verna, Upřela na Richarda oči plné hněvu. “To si myslíš, že je to tak jednoduché? Myslíš si, že po třech tisících letech můžeš prostě nařídit, aby zabíjení přestalo? Myslíš si, že tvá pouhá přítomnost postačí, aby se změnily zvyky lidí? Jsi naivní dítě. I když zločiny otce nepadají na syna, máš zjednodušený pohled na svět, který má stejné důsledky jako jeho zločiny.”

“Sestro Verno, pokud si myslíš, že se z jakéhokoli důvodu stanu spoluúčastníkem lidských obětí, tak se hluboce mýlíš.”Začal se od ní odvracet, ale pak se k ní otočil nazpět. “Čím jsem komu ublížil? Jaké zabíjení jsem začal?”

Naklonila se k němu. “Dobře. Zaprvé, pokud nebudeme pomáhat hochům s talentem, jaký máš ty, tak je to zabije, jako by to bylo zabilo tebe. Co nám navrhuješ za způsob, jak tyto hochy dostat do paláce? Už nemůžeme přes území Madžendiů.” Podívala se na Du Chaillu. “Ona povolila průchod její zemí pouze tobě. Neřekla, že můžeme převádět ostatní.” Narovnala se. “Ti hoši umřou kvůli tomu, co jsi udělal.”

Richard se nad tím na chvíli zamyslel. Byl vyčerpaný. Použití magie meče ho unavilo tak, jako nikdy předtím. Nechtěl nic než spát. Neměl náladu na řešení problémů nebo na dohadování. Nakonec se podíval na Du Chaillu.

“Když uzavřete mír s Madžendii a než jim dovolíš znovu sázet, musíš přidat další podmínku. Musíš

jim říci, že na počest ukončení zabíjení a na počest míru musí dovolit sestrám průjezd jejich zemí.“ Chvíli ho pozorovala než nakonec přikývla. “Vaši lidé udělají to samé!”

Přimhouřenýma očima se podíval na sestru. “Spokojená?”

“Když jsi v údolí mečem srazil bestii, z jejího těla vylezlo tisíc hadů. Není to nic jiného.

Bylo by pro mě nemožné, připomenout si přesně všechny lži, které jsi dnes řekl. Už dřív jsem tě kárala za lhaní a upozorňovala jsem tě, abys to už více nedělal. Řekla jsem ti, aby ses dnes kolem sebe neoháněl sekerou, ty jsi to udělal přesto, že jsem tě varovala. Téměř se nedají spočítat všechna přikázání, která se ti v tento den podařilo porušit. To, co jsi udělal, zabíjení neukončilo, jenom ho začalo.”

“Sestro, v tomhle jsem hledač a ne tvůj žák. Jako hledač nestrpím lidské oběti. Žádné lidské oběti. Smrt ostatních lidí, to je jiná záležitost. Nemůžeš ji používat k tomu, abys ospravedlňovala vraždy. V tom nemůže být žádný kompromis. Kromě toho si nemyslím, že bys mě chtěla potrestat za to, že jsem zastavil něco, o čemž bych se vsadil, že jste si přály, aby skončilo už dávno.”

Svaly jejího obličeje se uvolnily. “Jako sestra světla nemám žádnou moc měnit věci a z důvodu, že tím zachraňujeme víc životů, dodržovaly jsme tento jejich stav po tři tisíce let. Přiznávám, že jsem ho nenáviděla a svým způsobem jsem ráda, že jsi mi tuto záležitost vzal z rukou. To však nelikviduje potíže, které tím vzniknou, nebo další umírání. Když sis nasadil Rada’Han, řekl jsi mi, že držet vodítko tohoto obojku bude horší než obojek nosit. Ukazuje se, že tvá slova jsou pravdivá.”

Oči se jí naplnily lesknoucí se vláhou. “Ty jsi z mé největší lásky a z mého poslání udělal utrpení.

Vůbec tě nechci trestat za tvou neposlušnost. Za pár dnů budeme v paláci a já tě konečně budu mít z krku. Budou se tebou zabývat jiné sestry.

Uvidíme, co ti udělají, když s tebou nebudou spokojené. Myslím, že zjistíš, že nebudou ochotny být natolik tolerantní, jak jsem byla já. Použijí obojek. A když ho použijí, myslím si, že budou litovat ještě více než já, že drží vodítko. Myslím si, že stejně jako já budou litovat, že se ti pokoušely pomoci.”

Richard si dal ruce do zadních kapes a zadíval se do houštiny dubových listů. “Sestro, je mi líto, že máš tento pocit, ale myslím, že ho chápu. I když přiznávám, že jsem se vzpíral tomu být tvým vězněm, dnešek však nebyl o mně a o tobě.

Dnešek byl o tom, co je správné. Rád bych doufal, že sdílíš mé morální postoje. Rád bych doufal, že sestry nebudou chtít učit používat talent někoho, kdo by své přesvědčení lehce mohl přizpůsobovat okolnostem.

Sestro Verno, nepokoušel jsem se tě urážet. Nemohl bych žít sám se sebou, kdybych dovolil, aby se pod mým nosem vraždilo, nemluvě o tom, kdybych se vraždění zúčastňoval.”

“Já to vím, Richarde. Tím je to však ještě horší, protože je to jedno a totéž.” Spustila ruce podél těla a prohlížela si oheň, zásoby a nakonec vytáhla ze sedlového vaku kus mýdla. “Já udělám guláš a ovesné placky.” Hodila po něm kus mýdla. “Du Chaillu by se potřebovala vykoupat.”

Du Chaillu si uraženě zkřížila ruce na prsou. “Když jsem byla na řetězu přikovaná ke zdi, ti psi, co na mě lezli, mi nenabídli vodu, abych ti voněla.”

Sestra Verna si dřepla a začala vytahovat zásoby. “Nechtěla jsem tě urazit, Du Chaillu. Prostě jsem si myslela, že bys ze sebe chtěla smýt špínu z těch mužů. Já na tvém místě bych si nic nepřála silněji než smýt pocit cizích rukou ze svého těla.”

Rozhořčení Du Chaillu pohaslo. “Samozřejmě, že bych si to přála!” Vytrhla Richardovi mýdlo. “Smrdíš od toho zvířete, na kterém jedeš. Ty se také půjdeš mýt, jinak nebudu chtít být v tvé blízkosti a zaženu tě, abys jedl sám.”

Richard se spokojeně zasmál. “Pokud budu mít od tebe pokoj, tak se rovněž umyji.”

Když Du Chaillu odkráčela k jezírku, sestra Verna na něj tiše zavolala. Čekal u ní, zatímco ze sedlového vaku vytahovala kelímek.

“Její národ tři tisíce let zabíjí každého “čarodějníka’, který se mu dostal do rukou. Nemám čas, abych ti dávala lekce z dějepisu.” Podívala se mu do očí. “Staré zvyky se do ruky dostanou stejně

rychle jako nůž. Neotáčej se k ní zády. Dříve nebo později se tě pokusí zabít.”

Z jejího tichého hlasu mu nečekaně naskočila husí kůže. “Sestro, pokusím se zůstat naživu, abys mě mohla dovést do paláce a konečně se tak zbavila tíživého svěřence.”

Richard rychle odešel k jezírku a doběhl Du Chaillu, když kráčela rákosím. “Proč těm šatům říkáš modlitební šaty?”

Du Chaillu zvedla paže a nechala Jehký větřík, aby pohyboval plátěnými stužkami jejích šatů. “Toto jsou modlitby.”

“Co jsou modlitby? Myslíš tím ty stužky?

Přikývla. “Každá z nich je jednou modlitbou. Když fouká vítr a ony vlají, každá z nich vysílá k duchům modlitbu.”

“Za co se modlíš?”

“Každá z těchto modliteb je stejná, pochází ze srdce člověka, který mi ji dal. Všechno jsou to modlitby za to, aby se nám navrátila naše země.”

“Vaše země? Vy ale jste ve vaší zemi.”

“Nejsme. Tady žijeme, není to však naše země. Před dávnou dobou nám naši zemi vzali čarodějníci. Vypověděli nás sem.”

Dostali se ke břehu jezírka. Závany větru čeřily tmavou hladinu. Břeh byl porostlý trávou a místy hustým rákosem, který rostl i ve vodě.

“Čarodějníci vám vzali zemi? Jakou zemi?”

“Vzali zemi našim předkům.” Ukázala směrem k Údolí ztracených. “Zemi na druhé straně Madžendiů. Šla jsem do naší země s našimi modlitbami, abych se zeptala duchů, zda by mi nepomohli, aby se nám naše země navrátila. Chytli mě však Madžendiové a já nemohla modlitby duchům přinést.”

“Jak vám duchové navrátí zemi?”

Pokrčila rameny. “Stará rčení říkají pouze to, že máme do naší země každý rok poslat někoho s modlitbami, aby se pomodlil k duchům. Když to uděláme, duchové nám zemi navrátí.” Rozvázala si pásek a nechala ho spadnout na zem. Se znepokojivou elegancí hodila nůž se zelenou rukojetí do zakulaceného konce větve trčící z povaleného kmene.

“Jak?”

Nechápavě se na něj podívala. “Tím že nám pošlou našeho pána.”

“Myslel jsem si, že jste Baka Ban Manaové, ti bez pána.”

Pokrčila rameny. “Je to tak, protože nám zatím žádného neposlali.”

Zatímco si Richard nad tím lámal hlavu, sáhla dolů, chytila okraj šatů a přetáhla si je přes hlavu.

“Co si myslíš, že děláš?”

Svraštila čelo. “Umýt se musím já, ne mé šaty.”

“Dobře, ale nedělej to přede mnou!”

Podívala se na sebe. “Už jsi mě viděl. Od dnešního rána jsem se nezměnila.” Podívala se na něj. “Opět se červenáš.”

“Tam,” ukázal jí. “Jdi na druhou stranu rákosí. Ty budeš na jedné straně a já na druhé.”

Otočil se k ní zády.

“Máme však jenom jedno mýdlo.”

“Můžeš mi ho hodit, až budeš hotová.”

Obešla ho a zastavila se před ním. Opět se pokusil otočit, ale ona šla kolem něj, jak se otáčel, a pak ho popadla za knoflíky.

“Nemohu si vydrhnout záda. A není to spravedlivé. Ty jsi mě viděl, takže bych já měla vidět tebe. Rudneš proto, že jsi nebyl spravedlivý. Pak se budeš cítit lépe.”

Odstrčil jí ruce. “Du Chaillu, přestaň s tím. Tam, odkud pocházím, to není slušné. Muži a ženy se společně nekoupají. Zkrátka se to nedělá.” Opět se k ní otočil zády.

“Ani můj třetí manžel není tak stydlivý jako ty.”

“Třetí! Ty máš tři manžely?”

“Ne, mám jich pět.”

Richard ztuhl. “Máš?” Otočil se k ní. “Co myslíš tím ‘mám’?”

Podívala se na něj, jako kdyby se zeptal, zda stromy rostou v lese. “Mám pět manželů. Pět manželů a děti.”

“A kolik dětí tedy máš?”

“Tři, dvě holčičky a jednoho kluka.” Toužebně se usmála. “Už je to dlouho, co jsem je měla v náručí.” Její úsměv zesmutněl. “Mé ubohé děti jistě plakaly každou noc, protože si myslí, že jsem mrtvá. Nikdo se zatím od Madžendiů nevrátil.” Zašklebila se. “Mí manželé budou chtít losovat, aby zjistili, kdo se jako první pokusí udělat mi další dítě.” Její úsměv zmizel a hlas se rozplynul do prázdna. “Myslím si však, že to už udělal nějaký madžendijský pes.”

Richard jí podal mýdlo. “Všechno dobře dopadne, uvidíš. Jdi se vykoupat. Půjdu na druhou stranu rákosí.”

V chladné vodě se uvolnil. Poslouchal, jak cáká, a čekal, až mu podá mýdlo. Nad jezírkem houstla mlha, která se pomalu a tiše vkrádala mezi okolní stromy.

“Nikdy jsem neslyšel, že by žena měla víc než jednoho manžela. Všechny ženy Baka Ban Manaů mají tolik mužů?”

Zachichotala se. “Ne, pouze já.”

“Proč ty?”

Voda přestala cákat. “Protože nosím modlitební šaty,” řekla, jako by to bylo jasné.

Richard zakoulel očima. “Dobře, ale co…”

Připlavala kolem rákosí k němu. “Než dostaneš mýdlo, musíš mi umýt záda.”

Richard si rozčileně povzdychl. “V pořádku. Když ti umyji záda, vrátíš se pak na svou stranu?”

Nabídla mu svá záda. “Když se budeš snažit.”

Když byla spokojená, konečně se vrátila, aby se oblékla a on se mezitím myl. Překřikovala cvrlikání hmyzu a kvákání žab, že má hlad. Natahoval si kalhoty, když na něj zavolala, aby si pospíšil, aby mohli jíst.

Přehodil si košili přes ramena a rozběhl se, aby ji doběhl, když se vydala po vůni jídla. Čistá vypadala podstatně lépe. Její vlasy se podobaly vlasům normálního člověka a ne zvířete. Už nevypadala jako divoška, ale jako ušlechtilá bytost.

Ještě nebyla tma, ale nebylo k ní daleko. Mlha, která se vytvořila nad jezírkem, se k nim zezadu přibližovala. Začínaly v ní mizet stromy.

Když oba vešli do osvětleného kruhu kolem ohně, sestra Verna se postavila. Richard si provlékal pravou paži rukávem, když ztuhl, protože uviděl vytřeštěné oči a překvapený obličej sestry Verny. Zírala na jeho hruď; na to, co jí nikdy předtím nenechal spatřit.

Na jizvu, na vypálený otisk dlaně. Na otisk dlaně, který mu neustále připomínal, kdo ho zplodil.

Sestra Verna byla bílá jako smrt. Její úžas byl tak tichý, že musel napínat uši, aby ji uslyšel. “Kde jsi k tomu přišel?”

Du Chaillu rovněž zírala na jizvu.

Richard si zapnul košili. “Už jsem ti řekl, že mě Darken Rahl sežehl svou dlaní. Tvrdila jsi, že jsem měl pouze vidiny.”

Její pohled se pomalu zvedal, aby se setkal s jeho očima. Její oči byly plné něčeho, co v nich nikdy předtím neviděl. Byla to neovladatelná hrůza.

“Richarde,” zašeptala, “v paláci nesmíš nikomu ukázat, co na sobě máš. Jedinou výjimkou je matka představená. Ona by mohla vědět, co je třeba udělat. Jí to ukázat musíš, ale neukazuj to nikomu jinému.” Přistoupila k němu. “Rozumíš? Nikomu!”

Richard si pomalu zapínal košili. “Proč?”

“Protože když to uděláš, tak tě zabijí. Toto je znamení Bezejmenného.”

Olízla si rty. “Hříchy otců.”

Z dálky se ozvalo tklivé vytí vlků. Du Chaillu se zachvěla a schoulila se, když se zadívala do houstnoucí mlhy.

“Dnes večer budou umírat lidé,” zašeptala.

Richard se na ni překvapeně podíval. “O čem to mluvíš?”

“Vlci. Když v mlze takto vyjí vlci, předpovídají, že v mlžné noci budou lidé umírat násilnou smrtí.”

Kapitola devátá

Z mlžného oparu se vynořily bílé tesáky smrti. Překvapená kořist byla zpočátku strnulá hrůzou pronikající do morku kostí a pak vyskočila, aby utekla před bílou smrtí. Tesáky z bílé oceli se do ní nelítostně nořily, když prchala, aby si zachránila život. Výkřiky umírající plnily noční vzduch svou hrůzou. Hysterie je nutila bezhlavě běžet v ústrety číhající studené, bílé oceli.

Nebojácní muži okusili před smrtí strach.

Spolu s divokým výbuchem řevu se šířil zmatek. Zvonění oceli, hluk lámajícího se dřeva, trhající se plachtoviny, vrzání kůže, praskání kostí, hučení ohně, nárazy vozů, dunění masa a kostí narážejících na zem a řev mužů a zvířat se smíchaly do dlouhé kakofonie hrůzy. Vlna bílé smrti valila tento nepořádek před sebou.

Ostrý pach krve se vznášel ve vzduchu, byl silnější než nasládlá vůně hořícího dřeva, štiplavá příchuť oleje hořícího v lampách, čoudící zápach hořící smůly a ke zvracení nutící puch hořící srsti a masa.

Co nebylo mokré od studené mlhy, bylo lepkavé a kluzké od horké krve.

Bílé ocelové tesáky už byly pokryté čerstvou i sraženou krví; z bílého sněhu se stal promočený koberec rudých skvrn. Studený vzduch sežehávaly plamenné jazyky, které vyskakovaly do vzduchu a měnily bílou mlhu na žhavou oranž. Zlověstná černá oblaka kouře objímala zemi, zatímco nad nimi hořelo nebe.

Kolem svištěly šípy, oštěpy opisovaly vzduchem oblouky, roztříštěná kopí kroužila v mlze a jejich ulomené hroty odlétaly do tmy. Zbytky roztrhaných stanů plácaly a vlály, jako by do nich bušila zuřivá bouře. Meče se zvedaly a klesaly ve vlnách, vzdechy doprovázely horečné úsilí, se kterým sekaly.

Muži pobíhali všemi směry jako poplašení mravenci. Někteří padali na zem a vnitřnosti jim vyhřezávaly na sníh. Jednoho ze zraněných oslepila krev, tak se bezcílně potácel, dokud kolem něj neproletěl bílý stín, bílý duch smrti a nezabil ho. Kolo od vozu poskakovalo kolem, ale rychle zmizelo z dohledu, neboť ho zakryly temné závoje štiplavého dýmu, které se kolem vznášely.

Poplach nikdo nevyvolal, hlídky byly už dávno mrtvé. Jenom málo lidí v táboře si uvědomilo, co se děje, než nastala pohroma.

V poslední době byl tábor Císařského řádu místem velkého hluku a divokých oslav. Mnozí, zvláště ti, kteří byli opilí, nedokázali zjistit, že se děje něco důležitého. Kolem ohňů leželo mnoho nemocných mužů, které otrávila bandu. Mnozí byli tak slabí, že uhořeli v zapálených stanech bez toho, aby se pokoušeli uniknout. Jiní byli opilí tak silně, že se dokonce usmívali na muže, kteří jim meči probodávali břicha.

I ti, co nebyli opilí, nebo nebyli opilí do němoty, si pořádně neuvědomovali, co se děje. Jejich táborem se často rozléhal divoký hluk a panoval v něm zmatek. Obrovské hranice burácely nocí, sloužily jako zdroje tepla a jako shromaždiště. Obvykle byly jedinými záchytnými body v neuspořádaně postaveném táboře, takže ničivé ohně téměř nevyvolávaly pozornost, výjimkou bylo jejich bezprostřední okolí.

U D’Haranců byly vzájemné boje obvyklou součástí hlučného hýření a výkřiky mužů probodávaných v hádkách nebyly ničím pozoruhodným. Co někdo měl, bylo jeho, pokud byl dostatečně divoký, aby si to uchránil před ostatními, kteří byli vždy ochotni mu to vzít. Spojenectví mezi D’Haranci se podobalo písečným přesypům; mohlo přetrvat celý život nebo, což bylo obvyklejší, mohlo trvat pouze jednu hodinu, pokud se nové spojenectví stalo výhodnějším nebo výnosnějším. Pití a

jed je otupily natolik, že jim nebylo podezřelé obrovské množství křiku.

V bitvě to byli disciplinovaní vojáci, mimo bitev se však neovládali natolik, že to hraničilo s anarchií. Žold se D'Harancům na vojenské výpravě vyplácel většinou v podobě podílu na kořisti - přesto, že mluvili o novém řádu, vyplenili Ebinissii - a tento nový lup možná trochu narušil jejich soustředění na plnění povinností. V bitvě se z nich na první signál poplachu stával jednotný válečný stroj, který málem byl bytostí s jednotnou myslí, ale v táboře a bez prvotního účelu, kterým bylo válčení, se z nich stávaly tisíce individuí, která věnovala pozornost pouze svým zájmům.

Bez poplachu, který by je varoval, věnovali zesílenému křiku a hluku jenom malou pozornost. Neohlášený boj nedaleko od nich natolik zanikal v hluku doprovázejícím jejich život, v hluku obchodování, vyprávění, smíchu, popíjení, potyček a děvkaření, že si ho většinou nikdo nevšímal. Když bude třeba, tak je důstojníci zavolají. Bez výzvy k nástupu do služby patřil jejich život jenom jim a potíže těch druhých nebyly jejich potížemi. Vůbec nebyli připravení na zjevení bílé smrti.

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Pohled na bílé duchy objevující se mezi nimi, měl paralyzující účinek. Mnozí muži kvíleli hrůzou ze šaharijských duchů. Mnozí si mysleli, že zmizela hranice oddělující svět živých od světa mrtvých, nebo že se nějakým způsobem náhle dostali do podsvětí.

Bez piva, otráveného i neotráveného, by to asi bylo jinak. Tyto okolnosti, pití a víra v jejich početní převahu a sílu je nechaly tak zranitelnými, jak již nikdy nebudou. Ne všichni však byli opilí nebo otupělí. Někteří z nich se prudce stavěli na odpor.

Kahlan se na to všechno dívala ze svého tančícího válečného koně. V moři syrových neovladatelných pocitů si nasadila svoji zpovědnickou tvář.

Tito muži neměli žádnou morálku nebo mravy; byla to zvířata, která kromě pravidla silnějšího, nežila podle žádných pravidel. Znásilnili ženy v paláci a nemilosrdně zmasakrovali všechny obyvatele Ebinissie od starců až po novorozeňata.

Kruhem oceli kolem ní proskočil muž a chytil se jejího sedla, aby získal oporu. Překvapeně na ni pohlédl a vykřikl modlitbu k dobrým duchům, aby mu byli milostiví. Rozsekla mu hlavu.

Kahlan otočila koně čelem k seržantu Cullenovi. "Dobyli jsme už velitelské stany?"

Seržant pokynul rukou a jeden z nahých bílých jezdců vyrazil, aby to zjistil, zatímco vnikali hlouběji do tábora řádu. Když spatřila koně, dala signál. Za sebou vzápětí uslyšela hluk cválajících kopyt a ostré řinčení řetězů; smrtonosných kos, které přicházely sklízet život.

Kosy z řetězů vydávaly zvuk podobný tomu, který dělá kluk, když běží s klackem kolem plotu, když plnou rychlostí kosily praskající kosti. Zvuk se sléval do táhlého chřestícího hučení. Výkřiky zvířat a tupé údery jejich pádů na zem chvílemi přehlušovaly dusot cválajících koní a třeskot lámajících se kostí.

I opilí nepřátelé se odvrátili od pohledu na bílé duchy, aby zírali na toto příšerné divadlo. Byla to ale většinou poslední věc, kterou v životě uviděli. Muži klopýtali ze stanů, aby se podívali bez toho, aby chápali, co se před jejich očima odehrává. Jiní se bezcílně potulovali se džbánky v rukou, jako by byli na pouti. Bylo jich tolik, že někteří museli chvíli čekat, až se dostanou na řadu a zemřou.

Jen někteří nebyli opilí a neviděli duchy, ale muže nabarvené na bílo. Viděli, že to je útok, a pochopili, že se na ně ženou dobře nabroušené čepele. Ohnisko prudkého protiútoku však bylo brzy obklíčeno a rozdrceno, nebylo to však zadarmo. Kahlan shromáždila své muže a vrážela klín bílé oceli hlouběji do srdce nepřátelského tábora.

Viděla dva muže na obrovských tažných koních - nerozeznala, kdo to je - kteří poté, co zlikvidovali všechny nepřátelské koně, které mohli najít, zaútočili na řadu stanů, které pustošili stejně důkladně, jako ničili bezmocné koně. Pak se řetěz zachytil za něco, co bylo pevné jako skála. Koně byli strženi k sobě a tvrdě se srazili. Jezdci z nich spadli a zmizeli pod houfem mužů s meči a sekerami.

Znepokojeně zjistila, že se u její nohy náhle objevil střízlivý muž s mečem. Podíval se na ni

zuřivým pohledem. Jeho pronikavé oči v ní vyvolávaly pocit, že najednou není nic jiného než nahá žena sedící na koni.

Šokované si ji prohlédl. “Co u všech…”

Z jeho prsou vyrazilo čtvrt metru oceli a z plic se mu vydral sten.

“Matko zpovědnice!” Nahý muž vzadu si uvolnil meč a ukázal jím na jedno místo. “Velitelské stany jsou tam!”

Její pozornost upoutal pohyb na opačné straně. Ránou přes ruku zasáhla z boku krk klopýtajícího opilce.

“Jedeme k velitelským stanům! Okamžitě!”

Její muži se přestali zabývat nepřáteli, které právě decimovali, a vydali se za ní. Nick přeskakoval lidi, ohně a poničené vozy. Když ji následovali, nezastavovali se, aby kolem sebe zabíjeli zmatené, panicky pobíhající opilé D’Harance, ale kosili jen ty, na které dosáhli, pokud to nezpomalilo jejich postup. Když to bylo nutné, likvidovali místní hnízda odporu.

Velké velitelské stany byly obklíčené jejími bílými Galeánci. Drželi v šachu tasenými meči malou skupinu asi patnácti mužů. Ve sněhu před nimi ležela na zádech úhledně srovnaná řada přinejmenším třiceti těl.

Další muži z její jednotky házeli bitevní praporce a standarty na velkou hromadu ostatních, které v ohni doutnaly nebo už hořely. Prázdné soudky byly poházené po sněhu. Když byla jejich armáda napadena, velitelé nevydali žádné rozkazy. Armáda Císařského řádu neměla výhodu vedení.

Poručík Sloan ukázal mečem na řadu těl. “Tito důstojníci byli už mrtví. Jed již svou práci udělal. Tito ostatní jsou ještě naživu, i když nejsou v nejlepším stavu. Všichni polehávali ve svých stanech. Sotva se nám je podařilo postavit na nohy. Dovedeš si představit, že nás žádali o rum? Zadrželi jsme je, jak jsi řekla.”

Kahlan si prohlédla tváře těch, co leželi ve sněhu. Neviděla to, co chtěla. Podívala se proto do tváří zajatým důstojníkům. Nebyl ani mezi nimi.

Otočila se ke keltonskému důstojníkovi na konci řady. “Kde je Riggs?”

Zamračeně se na ni podíval a pak si odplivl. Kahlan zvedla hlavu a podívala se na muže, který ho držel. Projela si prstem po hrdle. Muž neváhal. Důstojník se bezvládně zhroutil.

Podívala se na vedlejšího důstojníka. “Kde je Riggs?”

Začaly mu neklidně poskakovat oči. “Nevím!”

Kahlan si projela prstem po hrdle. Když upadl, podívala se na dalšího muže, kterým byl ďharanský velitel.

“Kde je Riggs?”

Oči měl vytřeštěné, nedíval se však na krvácející těla vedle sebe. Hrůzu měl z ní. Vždyť před ním stál duch. Olízl si rty.

“Poranila ho matka zpovědnice, tedy poranila jsi ho ty. Předtím…” Zatřásl se mu hlas. “Když jsi ještě byla… naživu.”

“Kde je!”

Vyjekl a silně zavrtěl hlavou, “Velký duchu, to nevím! Byl poraněn, obličej mu rozrazil kůň. Pečují o něj felčaři. Nevím, kde jsou jejich stany.”

“Kdo ví, kde jsou stany felčarů?”

Většina z nich se třásla a chvěla, když vrtěli hlavou. Kahlan nechala koně kráčet podél řady důstojníků. Zastavila se před jedním, kterého znala.

“Generále Karši. Jsem velmi ráda, že tě opět vidím. Kde je Riggs?”

“Neřekl bych ti to, i kdybych to věděl.”‘ Zašklebil se a s chtivým úsměvem si ji zpod obočí prohlížel. “Vypadáš lépe, než jsem si představoval. Proč se kurvíš s touto bandou? Mohli bychom ti to udělat lépe než tito hoši.”

Muž, který ho držel, mu zkroutil paži, až vykřikl. “Ty keltonská svině, prokazuj úctu matce

zpovědnici!”

“Úctu? Děvce, která se ohání mečem? Nikdy!”

Kahlan se k němu naklonila. “Tito ‘hoši’ tě mají na svých čepelích. Řekla bych, že každý z nich je lepším chlapem než ty.

Karši, chtěl jsi válku a tvé přání se splnilo. Teď válku máš. Skutečnou válku a ne vraždění žen a dětí, ale válku, kterou povedu já - matka zpovědnice. Žena. Bude to válka bez milosti.”

Napřímila se v sedle a dovolila jeho očím, aby spočinuly na jejích prsou. “Karši, mám zprávu, zprávu pro Strážce podsvětí. Za chvilku budeš u něj. Pověz mu, že jsem řekla, ať připraví spoustu místa. Pošlu všechny jeho služebníky domů.”

Pohledem prolétla řadu mužů držících důstojníky. Rychlým pohybem si projela prstem po hrdle. Reakce byla stejně rychlá.

Když se těla hroutila dopředu, vykřikla a její ruka vystřelila ke krku. Otřásla jí palčivá bolest, kterou cítila přesně na tom místě.

Byla to bolest, kterou jí způsobil dotek rtů Darkena Rahla na jejím krku, bolest, kterou cítila, když k nim přišel do domu duchů, když Richarda popálil dlaní. Když jí políbil na krk a slíbil, bude trpět nepředstavitelnou hrůzou.

Muži přiběhli k ní. “Matko zpovědnice! Co to je?”

Odtáhla ruku. Její bílé prsty byly pokryté krví. Nedokázala říci, jak to ví, byla si však jistá, že tato krev tekla jako důsledek kousnutí dokonale bílými zuby Darkena Rahla.

“Matko zpovědnice! Máš na krku krev!”

“To nic není. Jsem v pořádku. Musel mě poškrábat šíp, to je všechno.” Vzala rozum do hrsti a dodala si odvahy. “Nabodněte hlavu všech důstojníků na tyče, aby je viděli všichni vojáci a aby poznali, že jsou bez velitelů. Pospěšte si však.”

V okamžiku, kdy do vzduchu trčela hlava posledního důstojníka, začali ze všech stran přibíhat D’Haranci. Většina z nich byla opilá a smála se, jako by to nebylo nic jiného než opilecká rvačka. Přesto, že nebyli ničeho schopní a byli těžkopádní, jejich počet byl alarmující. Byli jako roj včel; každého, kdo byl sražen k zemi, nahradilo deset dalších.

Její muži urputně bojovali, nebyli však rovnocenným soupeřem zdrcující číselné převaze, která k nim přibíhala. Muži, se kterými mluvila, kterým dodávala jistotu, které inspirovala a na které křičela a usmívala se, padali s výkřiky bolesti a hrůzy. Byli tady už příliš dlouho.

Vpředu se rozpoutala prudká bitva. Galeánci začínali být zatlačováni dozadu. Pokud je opravdu zatlačí, nebudou mít žádnou naději na únik. Nemohli se vrátit cestou, kterou se sem dostali, nemohli zpět k mužům, kteří by měli čas na to, aby vystřízlivěli, když uvidí krvavou lázeň kolem sebe, aby přišli k rozumu a opět dostali odvahu.

Bez momentu překvapení byli pouze skupinou tvořenou nahými hochy a jednou nahou ženou. Kdyby se podruhé pokusili o to, co jednou účinkovalo, všichni by zemřeli. Museli si prorazit cestu řádem na druhou stranu údolí. D’Haranci zuřivě sekali do bílých postav. Silná ruka ji popadla v kotníku za nohu. Usekla ji a zahýbala nohou, aby setřásla uťatou ruku.

Bez ohledu na smrtelné výkřiky jejích mužů, bez ohledu na slib, že neopustí ochranný prstenec nejzuřivějších galeánských bojovníků, bez ohledu na slib, že se nebude vědomě vystavovat nebezpečí, pobídla Kahlan Nicka doprostřed bitvy a pak - do linií nepřátel.

Bodala mečem napravo i nalevo do každého nepřítele, který byl v dosahu. Se zaťatými zuby sekala do masa i kostí. Zápěstí ji rezavě bolelo od prudkých nárazů a její paže byla natolik unavená, že se bála, že už příliš dlouho nebude schopná zvedat meč.

Její muži dostali strach, že by ji někdo mohl srazit z koně, a tak s novým odhodláním vyrazili za ní. Zahnali nazpět černou vlnu a převalili se přes ni, zatímco ona pobízela koně stále dopředu do moře černých kožených uniforem.

Vztyčila se ve třmenech a zvedla meč. “Za Ebinissii! Za její mrtvé! Za jejího ducha!”

Mělo to zamýšlený účinek. Muži řádu, byť byli zmatení z bílého nepřítele, ho přesto chtěli rozdrtit bez ohledu na to, kdo to je. Nyní se však zastavili a zírali na bílou nahou ženu na koni, která se najednou ocitla mezi nimi. Jejich víra, že útočí lidé a ne duchové, ochabla. Zírali ve zřejmém úžasu. Přelétla pohledem všechny oči, které se na ni upřeně dívaly.

Zatočila bílým mečem v kruhu nad hlavou a větřík rozcuchal její bílé vlasy. “Ve jménu jejich duchů jsem je přišla pomstít!”

Do kůže odění muži padli na kolena, odhodili meče a sepjali ruce v modlitbě. Vzpínali tyto ruce k ní. Kvíleli po spáse a volali po jejím milosrdenství. Křičeli po jejím odpuštění. Ptala se sama sebe, zda by tato iluze byla natolik přesvědčivá, kdyby byli střízliví, tak, jak věci stály, byla apokalyptická.

“Milost nedáváme!”

Když se k ní upřely všechny tváře, když oči ronily slzy úzkosti, ze zadu se do nich pustily zbraně. Náhlá, divoká a nemilosrdná vlna kalené oceli jim nahnala strach a přesvědčila je, že je duchové dostanou do jednoho. Dali se do běhu, odhazovali zbraně a křičeli hrůzou před podsvětím.

Už dokázali to, proč sem přišli. Teď už byl čas proti nim. Potřebovali zmizet.

Útočili vpřed. Byla to smrtelně nebezpečná a prudká bílá řeka, která se přelévala přes stany, ohně a vozy i mezi nimi a překvapovala stále další letargické nepřátele, a která jich při svém pohybu vpřed zabíjela, kolik jen dokázala. Mlhou se opět rozjela bílá smrt.

Kahlan se ohlédla a uviděla pár tažných koní. Řetěz, který je spojoval, drželi jezdci ve vzduchu. Zamávala na ně, aby se zapojili do bílé řeky, aby si pospíšili. Uvolnili jeden konec řetězu z háků na chomoutu a začali ho namotávat na rohy chomoutu druhého koně, aby měl každý kůň volnost, když teď potřebovali rychle zmizet.

V dálce, v mlze na pravé straně, uviděla řadu přivázaných koni. Viděla, jak se Brin a Petr k sobě přiblížili a nasunuli jeden konec řetězu na druhý hák a pobídli Daisy a Pipa do cvalu. Chtěla na ně zakřičet, chtěla jim přikázat, aby se připojili k ostatním, že nemohou doufat, že je všechny dostanou. Že toho už udělali dost. Věděla však, že by ji neslyšeli.

Brin shodil dolů navinutý řetěz. Dostali koně od sebe, aby ocel natáhli, a řítili se ke koním. Kopyta velkých koní dupala zemí. Naposled se podívala na Brina a na Petra. Věděla, že to je naposled, co je na tomto světě vidí, a pak obrátila svou pozornost kupředu.

Ukázala mečem. “To je zbytek vozů se zásobami!”

Muži věděli, co mají dělat. Když útočili podél zadní části kolony, vozy polévali lampovým olejem. Kola rozlámali a na vozy létaly pochodně. Z vozů prudce vyrážely plameny. Další pochodně zapalovaly stany. Muži probuzení hlukem a ohněm zjišťovali, že se po nich ohánějí ostré čepele. Ohně pohasly do oranžové záře vzadu v mlze, když se skrze ni řítili vpřed.

Najednou byli z tábora venku a nacházeli se na volném sněhu. Když teď byli pryč od jeho ohňů, tlačila se na ně temnota. Muži v čele začali váhat a v klusu se ohlíželi kolem sebe.

“Vyšlete dopředu průzkumníky,” zakřičela. “Kde jsou průzkumníci?”

Dva muži se prodírali řadami vojáků dopředu a ukazovali směrem k průsmyku, který hledali. Ohlížela se po obou stranách po dalších, nikdo však nepřicházel. Cválala s Nickem za dvěma průzkumníky k předvoji.

“Kde jsou ostatní? Měli rozkaz být vpředu!”

Kulaté mokré oči, které k ní vzhlédly, odpověděly na její dotaz beze slov.

“V pořádku,” řekla. “Vy dva vypadáte, že cestu znáte. Vyveďte nás odsud.” Padesát mužů prozkoumalo průsmyk, přes který se potřebovali dostat. Bylo jich padesát, aby měli jistotu, že jich zůstane dosl. aby jim ukázali cestu. Zůstali z nich dva.

V duchu zasténala a proklínala duchy. Zahanbeně vzala kletbu zpět. Nechali jí alespoň tyto dva; bez nich by jim zbylo pouze potulovat se mlhou a mrznout; byli by vydáni napospas mužům řádu, kteří je pronásledovali.

Zastavila Nicka vedle proudu nahých mužů. Prudce jim kynula rukou: “Rychleji, rychleji! Běžte,

proklatě, běžte! Dostihnou nás!" Muži s tažnými koni, Brin a Petr mezi nimi nebyli, se seřadili před ní. "Vozkové! Sledujte průzkumníka, kterého máte před sebou! Ukáže vám kůly, podle kterých pojedete." Přikývli, že si to pamatují.

Muži, kteří pronikli do nepřátelského tábora v uniformách hlídek s kousky bílé látky všitými do výložek proto, aby bylo možné poznat, že ve skutečnosti jsou muži z Galey, běželi kolem ní. "Nezapomeňte vytahovat kůly!"

Na tažné koně si museli posedat po dvou nebo po třech, aby se rychle dostali k jednomu z jejich malých táboru, které založili kolem nepřítele. Zrána vyšlapali po celém údolí zmatené stezky, takže nikdo by nedokázal najít cestu k těmto táborům bez kůlů zastrčených do sněhu, označujících správný směr.

Stopy ve sněhu po všech mužích, kteří půjdou pěšky, však bude moci nepřítel sledovat bez potíží. Měli však plán, jak se s tím vypořádat.

V dálce, ve směru tábora řádu, uviděla zadní voj, jak stále zuřivě bojuje. Poručík Sloan byl určen, aby tomu zabránil a aby přiměl zadní voj k rychlejšímu pohybu. Začala opět klít a cválala zpět. Ani se nezastavila a vřítila se mezi obě vojska, otočila se a opět zaútočila. V kůži odění D'Haranci ustupovali, když viděli bílého ženského ducha na bílém koni.

Zajela mezi Galeánce, "Co se to s vámi děje? Rozkazy znáte! Běžte, nebo se vám to nepodaří!"

Muži se dali do pohybu a snažili se táhnout nějaké tělo sebou.

"Kde je poručík Sloan? Měl by být tady vzadu"!

Muži ukázali na tělo, které táhli. Polovina hlavy byla pryč a ona mohla vidět obnažený mozek. Byl to poručík Sloan. D'Haranci opět zaútočili. Přitáhla otěže a Nick se vzepjal. D'Haranci opět ustoupili.

"Je mrtvý! Nechte ho tady! Běžte! Utíkejte, vy idioti! Jestli se někdo z vás ještě jednou zastaví, budete muset tuto válku dobojovat nazí! Tak už běžte!"

Tentokrát se opravdu rozeběhli, rozkopávali sníh a běželi jako o život. Opět se řítila kolem řady opilých D'Haranců a nutila je, aby klopýtali dozadu a v panice padali jeden přes druhého. Musela zadržet tyto muže, aby vlastním vojákům dopřála čas k získání dostatečného náskoku.

Zamířila s Nickem před D'Harance a dupala po těch, kteří se jí dostali do cesty. Muži se rozprchli v návalu hrůzy z bílého ducha ženy a někteří vzývali jiné duchy, aby je ochránili. Vraceli se však další, kteří na ni útočili meči. Kdyby zasáhli Nicka do nohou…

Odrážela útoky mečem a svým válečným koněm, když se kolem ní začali shromažďovat. Její muži se začali ztrácet v mlze. Utíkejte, vybízela je, utíkejte. Rozehnala se mečem na muže, kteří se po ní napřahovali. Když se příště ohlédla, neviděla už nic kromě tmavé mlhy a oparu. Ztrácela orientaci, když se s Nickem točila kolem vlastní osy, ale útočila na nepřátele. Snažila se tím získat čas, aby její muži mohli uniknout.

Pokusila se dostat ze sevření, nepřátelé ji však tiskli mezi sebou a každou chvíli jich bylo víc. Někteří vykřikovali na své druhy, že to je pouze nějaká žena a žádný duch, a že oni nedovolí, aby jim utekla. Teď se cítila více nahá než po celou tuto noc.

Muži se vrhali Nickovi kolem nohou. Přesto, že se vzpínal a odkopával je, na jejich místo se ve stále větším počtu vrhali další a svou vahou nutili koně vrávorat. Kahlan do mužů zuřivě sekala, utínala paže, rozsekávala lebky a probodávala těla.

Když se kolem ní rozlilo moře mužů, najednou si uvědomila, že její situace je neudržitelná. Věděla, že když ji strhnou z koně, tak s ní bude konec, a její kůň už kulhal. Přesto, že se snažila ze všech sil, nedokázala muže zahnat.

Tuto noc se poprvé opravdu obávala, že se jí nepodaří uniknout. Umře tady na sněhu v mlhou zahaleném údolí. Už nikdy neuvidí Richarda.

V kousnutí na krku najednou pocítila náhlou ledovou bolest. Kousnutí Darkena Rahla. Zdálo se jí, že ve vzduchu slyší tichý smích.

Sekala do mužů, kteří se po ní sápali. Silné prsty se jí zaryly do nohy. Bolest z těchto prstů ji

povzbudila do zuřivého protiútoku. Nickovi se podařilo otočit, nohy mužů odletěly na druhou stranu do vzduchu, ale prsty se jí držely. Sekala a rubala do paží. Další muži se chytili udidla jejího koně a převzali nad ním kontrolu. Kůň je vzácná kořist, proto ho nechtěli zabít, pokud si mysleli, že jsou pány situace.

Velký voják popadl hrušku jejího sedla a vytáhl se nahoru. “Nezabíjejte ji! Je to matka zpovědnice! Nezabíjejte ji! Musí být živá, až přijde o hlavu!”

Ze strany ho sekla do krku. Stehno jí zalila fontána krve. Další z nich zaječel. “Nezabíjejte ji! Strhněte tu děvku z koně!” Muži, kteří se po ní sápali začali křičet nadšením.

Tloukla po chňapajících rukou. Další a další prsty se jí zarývaly do nohou. Všechny oči kolem ní na ni žádostivě hleděly. Divoce sekala, když se Nick zapotácel a naklonil na stranu, jak se snažil uvolnit hlavu, muži však jeho udidlo drželi pevně.

Jeden z nich na ni skočil zezadu a popadl ji za vlasy a strhl jí ze sedla. Když padala k zemi, sápaly se po ní ruce. Všichni se svalili na hromadu, která se naskládala pod ni a na ni. Velké ruce ji popadly za nohy, za pas, za kotníky, za prsa…

Hrubé prsty se obtočily kolem čepele jejího meče a snažily se ji vytrhnout z její ruky. Otočila jílcem a prsty uřízla. Ohnala se a prudce bodala. Těla ji přitlačila k studené zemi a vyrazila jí dech z prsou. Zakousla se do prstů, které jí zakrývaly obličej. Obrovská pěst ji udeřila do brady.

Konečně se jim podařilo popadnout paže, kterými tloukla kolem sebe.

Bylo jich příliš mnoho.

Richarde, drahoušku, miluji tě.

Kapitola desátá

Kahlan se snažila nadechnout, ale pod tíhou mužů, kteří na ní leželi, se jí to nedařilo. V očích ji pálily slzy. Další muži se vrhali na hromadu. Svalnatý loket ji tlačil do žaludku, až měla pocit, že ji zmáčkne tak, že z ní budou dva kusy. Výdechy mužů páchnoucí alkoholem jí omývaly obličej.

Její zorné pole se zúžilo do malého prostoru. Všechno kolem středu dostávalo černou barvu a střed se dále zmenšoval. Polkla doušek krve. Byla to její vlastní krev.

Pak uslyšela něco jako vzdálené burácení hromu. Zpočátku cítila pouze chvění v zádech tlačených do země, pak ale zvuk nabýval na síle, byl hlasitější a ostřejší. Do uší se jí dostaly výkřiky mužů.

Několik mužů, kteří leželi na ní, zvedlo hlavy. Tíha, která ji tížila, se trochu zmenšila a ona mohla do sebe nasát vzduch. Bylo to nejpříjemnější nadechnutí v jejím životě.

Když se obrovitý muž, který ležel na ní - byl to ten, který ji udeřil do obličeje - otočil za zvukem hromu a odvrátil své divoké oko od ní, uviděla, že jeho druhé oko je proseknuté jizvou, která dosahovala až na spodek jeho tváře. Prázdné oko bylo zašito. Podařilo se jí záhadným způsobem uvolnit levou ruku. Popadla ho za hrdlo.

Uslyšela kovové řinčení. Najednou si uvědomila, že hřměním byl dusot koňských kopyt. Z mlhy se vynořili Petr s Brinem na Daisy a Pipovi, kteří cválali plnou rychlostí podél řady D’Haranců a kosili je řetězem. Řítili se k ní jako sesuv půdy kácející stromy. Muži na to zírali a v šoku ztuhli. Kahlaniny prsty se sevřely kolem hrdla jednookého muže.

Pak uvolnila svou zpovědnickou moc. Zachvátila ho magie.

Nezvučný hrom rozezněl všechna kroužková brnění. Ohromný otřes od ní muže odhodil. Všichni vykřikli bolestí, jelikož byli příliš blízko místa, kde se uvolnila magie. V rozšiřujícím se kruhu vzlétal do vzduchu sníh.

Nick stál nad ní, i on bolestí poskočil. Zadní noha dopadla na hlavu muže u jejího ucha. Kost chřupla, horká krev a mozek jí stříkly z boku do obličeje.

Jednooký muž nad ní se zajíkl. “Má paní!” zašeptal. “Rozkazuj mi, prosím!” “Ochraňuj mě,” vykřikla.

Prudce se posadil a jeho obrovské svaly se napjaly. V každé ruce držel za vlasy jednoho muže. Odhodil je, jako by to byly děti.

Teď měla volnou paži, kterou vládla mečem. Rozehnala se na muže, který byl na druhé straně. Čepel mu zničila obličej. Jednooký muž řval, když muže odhazoval na stranu. Tažní koně se valili vpřed nejvyšší rychlostí.

Vysvobodila se ze sevření rukou. Vyskočila na nohy. Řetěz už byl skoro u nich. “Pomoz mi na koně!”

Jednooký muž sevřel její kotník ve své obrovské dlani a jednou paží ji vyhodil do sedla. Meč měla ještě stále v ruce. Naklonila se kupředu a ohnala se jím po muži, který držel udidlo. Hrot meče mu z boku prořízl obličej a polovinu délky paže. S výkřikem se odpotácel zpět. Popadla otěže. Jednooký muž na ni vykřikl, když svou obrovskou válečnou sekerou usekával hlavy a otvíral hrudní koše.

“Uteč, má paní! Uteč! Orsk tě ochrání!”

“Už běžím! Orsku, ty také utíkej! Nedovol, aby tě dostali!”

D’Haranci přestali pronásledovat ji i koně a snažili se čelit novým hrozbám - Orskovi a řetězu. Patami kopla Nicka do žeber, čímž ho pobídla do cvalu právě tehdy, kdy se k ní doslali Brin s Petrem. Zasunula bosé nohy do třmenů, když se rozběhli pryč.

Uviděla stopy ve sněhu a cválala údolím po nich do mlhy. Nechávala muže z armády řádu, aby přišli k rozumu. Trvalo jim to pouze několik vteřin a pak se rozeběhli za ní. Naživu jich zůstalo víc než dost. Naživu jich zůstaly tisíce.

Petr uvolnil z háku řetěz, který musel zlomit stovky kostí a krků. Konec řetězu poskakoval za ním. Brinovy kostnaté prsty k sobě přitahovaly řetěz a navíjely ho na sedlové háky.

Když cválala do noci, tak se jí zdálo, že slyší zvuk tichého smíchu, který postupně slábl. Otřásla se při vzpomínce na polibek, který jí Darken Rahl dal na krk. Najednou se opět cítila velmi nahá.

Potila se přesto, že mlha byla chladná jako led, a cítila ji jako jiskřící body po celém těle. Z nateklého rtu jí tekla krev.

“Nikdy bych si nepomyslela, že vás dva ještě jednou uvidím.” vykřikla, aby přehlušila dusot kopyt.

Brin a Petr oblečení do příliš velkých plášťů se ve tmě zasmáli. “Řekli jsme vám, že tuto práci dokážeme,” řekl Brin.

Poprvé v tuto noc se usmála. “Vy dva jste úplný zázrak.”

V tom okamžiku zahlédla, jak zadky dalších tažných koní mizí v mlze. “Tam jsou naši kamarádi. Mnoho štěstí!” Zamávali jí a odjeli.

Dál cválala samotná a za chvíli doběhla muže, kteří šli pěšky. Nejprve uviděla pouze jednoho. Na noze měl strašlivou ránu a značně zaostával za ostatními. Věděla, že by se o něj neměla zajímat. Věděla, že by to neměla dělat. D’Haranci byli hned za ní.

Když se k němu přiblížila, otočil k ní hlavu a přitom se brodil sněhem. Věděl, že by ho měla nechat tak. Takové byly rozkazy, byly to její rozkazy. Držte krok s ostatními nebo zůstanete pozadu. Nebudou žádné výjimky.

Když k němu přijela, přes to všechno se naklonila a natáhla k němu paži. Vzájemně se chytli za zápěstí a ona ho vytáhla za sebe.

Vojáku, drž se.”

Roztáhl paže a snažil se udržovat rovnováhu, když kůň běžel. Měl strach se jí dotknout. “Ale… kde se mám držet?”

“Chyť mě kolem pasu! Obejmi mě kolem pasu!”

Ruce měl i nadále roztažené a poskakoval na koni. “Ale…”

“Ještě nikdy jsi nedržel ženu kolem pasu?”

“Ano, ale byla oblečená,” zanaříkal.

“Udělej to, nebo spadneš z koně a já se pro tebe nevrátím.”

Neochotně a opatrně jí objal kolem pasu a strnule se snažil, aby se jeho paže nedotýkaly něčeho důležitého nebo neobvyklého. Kahlan ho povzbudivě poplácala po hřbetu rukou. “Když se tím budeš vychloubat, tak nepřeháněj.” Tiše a ustaraně zavzdychal a ona se usmála, když to slyšela.

Když pokračovali v jízdě, cítila, jak jí vzadu po noze stéká jeho krev a kape z jejích prstů na třmeny. Slyšela výkřiky nepřítele, který je pronásledoval.

Ztrácel značné množství krve. Vyčerpaně si zezadu položil hlavu na její rameno. Když mu nezaváže ránu, tak za chvíli vykrvácí. Byla ale nahá a neměla nic, co by se dalo použít jako obvaz, i kdyby měli čas se zastavit.

“Sevři si ránu dlaní,” řekla. “Stiskni ji tak silně, jak ti to půjde a druhou rukou se mě pevně drž. Nechci, abys spadl z koně.”

Sundal jednu paži z jejího pasu a držel ránu sevřenou, když dojížděli poslední muže v řadě. Byla jim zima a byli unavení. Muži řádu nebyli příliš vzadu. Když se ohlédla, uviděla je. Šokoval ji jejich počet. Pokřikovali a hulákali. “Utíkejte! Utíkejte, nebo vás dostanou!” Před nimi se tyčila kamenná stěna s pokřivenými stromy vyrůstajícími z trhlin a štěrbin. Muži běželi úzkým průsmykem jako o život a o život jim skutečné šlo.

Když začali šplhat nahoru do průrvy, třikrát zazvonila mečem naplocho o skálu, byl to smluvený signál.

Muž před ní se v běhu ohlédl. “Ještě tam nejsme! Je to příliš brzy! Zachytí nás to spolu s nepřítelem!”

“Tak raději utíkej rychleji! Když budeme příliš dlouho čekat, tak se přes průrvu dostanou také!”

Opět třikrát udeřila do skály a řinčivý zvuk se rozlehl do temného a vlhkého vzduchu. Doufala, že to vyjde; toto přirozeně nešlo vyzkoušet předem. Muži před ní šplhali po stezce. Nickova kopyta místy klouzala na sněhem pokryté skále.

Zpočátku to mohla pouze cítit, bylo to hluboké dunění, které se ozývalo v její hrudi, zvuk byl příliš hluboký, aby se dal slyšet, byl však příliš silný, aby ho nešlo necítit. Podívala se nahoru po mokrem skále, která se nad ní ztrácela ve tmě a v mlze. Ještě nemohla nic vidět, ale cítila to.

Doufala, že ten muž nebude mít pravdu, a že to nebylo příliš brzy. Když uslyšela válečný pokřik mužů přicházejících zezadu, věděla, že nemají na výběr.

Teď už to mohla slyšet: byl to burácivý řev, jako by se pohybovala samotná země. Slyšela, jak se lámou kmeny stromů. Hromový rachot se odrážel od svahů okolních kopců. Země se třásla.

“Utíkejte! To už nemůžete běžet rychleji? Chcete být pohřbeni zaživa? Utíkejte!”

Věděla, že se pohybují tak rychle, jak to jen šlo. Oni však šli pěšky a jak seděla na koni, tak se jí zdáli moc pomalí. Byli hrozně pomalí.

Dunivé burácení nad její hlavou bylo stále silnější, jak se na ně řítily nespočetné tuny sněhu. Byla nadšena, že se mužům nahoře podařilo na rozkaz spustit lavinu; zároveň se strachovala, že rozkaz dala příliš brzy.

Hrouda mokrého sněhu ji udeřila do obličeje, další jí zasáhla rameno. Malé hrudky otřásaly větvemi stromů nad nimi a padaly přes okraj dolů. Mrak zvířeného sněhu jí zasypal obličej. Burácení bylo ohlušující.

Proud bouřlivé bílé masy propadával přes římsu nad nimi. Postupovali kupředu tímto proudem, jako by byli ve vodopádu. Za ní se kmen stromu odrazil od stezky a při pádu do propasti se otáčel. Sotva se jim podařilo uniknout přednímu okraji záplavy sněhu.

Muži Císařského řádu, kteří byli za ní, tolik štěstí neměli. Řítící se sněhová masa obsahující dřevo a balvany se kaskádovitě valila dolů se stále rostoucí silou. Smetla je padající bílá smrt. Zuřivý hřmot pohlcoval výkřiky mužů unášených pryč a za živa zasypávaných dunící lavinou.

Kahlan se úlevou schoulila. Teď už je nikdo nebude moci pronásledovat. Průsmyk se stal pohřebištěm.

Prudce oddechující muži zpomalili, nemohli se však zastavit a odpočinout si, protože by zmrzli. V teple je udržovala rychlá chůze. Přesto, že nohy měli zabalené do bílých hadrů, aby si alespoň je trochu chránili, věděla, že je nemají teplé. Kvůli ní se snažili ze všech sil. Snažili se, jak nejlépe dovedli, v zájmu Středozemí. Mnozí z nich obětovali své životy.

Kahlan byla tak vyčerpaná nedostatkem spánku, únavou z bitvy i psychickou zátěží vyvolanou strachem a úsilím vynaloženým na použití zpovědnické moci, že sotva dokázala vzpřímeně sedět. Říkala si, že zanedlouho si bude moci odpočinout. Bude to brzy.

Poplácala ruku na svém žaludku. “Dokázali jsme to, vojáku. Teď jsme v bezpečí.”‘

“Ano, matko zpovědnice,” zašeptal nejistým hlasem. “Matko zpovědnice, je mi to líto.”

“Co ti je líto?”

“Zabil jsem jich pouze sedmnáct. Je mi to líto, slíbil jsem si totiž, že jich bude dvacet. Je jich však jenom sedmnáct,” zamumlal.

“Znám válečné hrdiny a vyznamenávané muže, kteří v boji dokázali skolit sotva polovinu z toho, co jsi dokázal ty. Jsem na tebe pyšná. Středozemí je na tebe pyšné. Vojáku, pociťuj pouze hrdost.”

Zamumlal něco, čemu neporozuměla.

Opět mu poplácala ruku. “Za chvíli tě ošetří. Vydrž, budeš v pořádku.”

Podívala se dozadu na stezku a viděla pouze bílou barvu a slyšela pouze ticho. Ve vzdálených černých horách zavyl vlk.

*****

O chvíli později se dostali do tábora ležícího na náhorní plošině. Muži, kteří byli v řadě před ní, už byli zamotáni do přikrývek, třásli se kolem ohňů a ohřívali si nohy. Někteří se pod přikrývkami oblékali. Další muži omotávali přikrývky kolem mužů, kteří přicházeli před ní a ošetřovali raněné. Někteří ranění sténali bolestí, neboť ji ucítili až teď, když se vypařila opojná zuřivost bitvy a útěku. Začala cítit vlastní bolestné bušení v rtu.

V blikajícím světle malých ohňů viděla v dálce Prindina a Tossidina, jak pobíhají kolem a hledají nově příchozí. Když ji uviděli, oba ulehčením vydechli a sourozenecky se na ni usmáli.

Kapitán Ryan v ďharanské uniformě a s páskou na levé paži běžel k ní. Jiní muži se chopili otěží a další natáhli ruce, aby sundali muže sedícího za ní.

Prindin běžel k ní, aby se s ní přivítal, a v ruce držel její kožich. Zastavil se a držel ho před ní otevřený. Čekal, až sesedne z koně, aby jí ho mohl položit na ramena. Zeširoka se na ni smál.

Bez toho, aby se pohnula ze sedla, natáhla pomalu ruku. “Tolik očí se mi dívalo na tělo, že mi to stačí až do konce života. Hoď ho sem!”

Prindin rozpačitě pokrčil rameny a hodil jí kožich. Tossidin dal bratrovi pohlavek. Shromáždění muži ztichli a zahanbeně odvraceli pohledy, když si oblékala kožich a zavazovala jeho pásek.

Sklouzla z koně a zjistila, že jí nohy sotva dokážou nést. Meč, který ještě stále držela v ruce, použila jako hůl. Musela se na chvíli zastavit, aby se všechno přestalo točit. Podívala se na muže, který jí ležel ve sněhu u nohou.

“Proč nikdo nepomáhá tomu muži? Nestůjte tady jenom tak a pomozte mu!” Nikdo se nehýbal. “Řekla jsem, abyste mu pomohli!”

Přistoupil k ní kapitán Ryan a díval se do země. “Je mi líto, matko zpovědnice, ale je mrtvý.”

Sevřela ruku v pěst. “Není mrtvý! Ještě před chvílí jsem s ním mluvila!” Nikdo se nehýbal. Rukou, sevřenou v pěst, mu bušila do prsou. “Není mrtvý! Není!”

Každý odvrátil zrak a nikdo nic neříkal. Nakonec se podívala na muže kolem malých ohňů, na všechny svěšené hlavy. Ruka jí spadla podél těla.

“Zabil jich sedmnáct,” řekla kapitánovi Ryanovi. “Zabil jich sedmnáct,” řekla hlasitěji, aby to slyšeli ostatní.

Kapitán Ryan přikývl. “Dobře se činil. Všichni jsme na něj pyšní.”

Dívala se na tváře, které se k ní opět obracely. “Promiňte mi! Všichni mi to, prosím, promiňte. Všichni jste vykonali dobrou práci.” Opustila ji zuřivost. “Jsem na vás všechny hrdá. Jste hrdinové nejen v mých očích, ale i v očích celého Středozemí.”

Muži trochu pookřáli. Někteří se vrátili k jídlu, zatímco jiní začali rozdávat plechové misky a nabírat z kotlů fazole. Někteří trhali kusy placatého polního chleba, aby si ho namočili do fazolí.

“Kde je Chandalen?” zeptala se, když strčila nohy do bot, které jí podal Tossidin.

“Odešel s lučištníky. Právě teď asi střílí šípy do D’Haranců.” Když bratři odešli, kapitán Ryan se k ní naklonil a ztišil hlas. “Jsem rád, že tito tři jsou na naší straně. Měla bys je vidět, jak likvidovali stráže. Zvlášť Prindin je s tou svou trogou jako ztělesněná smrt. Bylo to děsivé, jak jednu chvíli byli tam, druhou chvíli někde jinde a nebylo vidět, jak se hýbou. Neslyšel jsem vůbec nic a pak se objevili s uniformami hlídek.”

“Měl bys je vidět, jak to dělají na otevřené savaně za plného světla.” Kahlan si ho prohlédla od hlavy k patě. “Je docela hezká, sedí ti.”

Zatahal se za rameno. “Nevím jak dokáží mít neustále na sobě tak těžké brnění.” Projel prstem po rozseknuté kůži. “Byl jsem však rád, že ho mám na sobě.”

“Jak to všechno dopadlo. Kolik mužů jsi ztratil?”

“Dosáhli jsme všeho, co jsme zamýšleli. V těchto uniformách jsme nemuseli příliš bojovat. Neupoutávali jsme téměř žádnou pozornost, výjimkou byli ti, které jsme zabili. Ztratili jsme jenom pár mužů.” Ohlédl se přes rameno. “Vypadá to tak, že nejhůř jste dopadli vy. Jak jste přijížděli, tak jsem to zhruba spočítal. Ztratili jsme kolem čtyř set z tisíce vojáků ozbrojených meči, kteří šli do bitvy.”

Dívala se mimo něj na muže kolem ohňů. “Nechybělo mnoho a ztratili bychom všechny.” Její pozornost se vrátila ke kapitánovi. “Činili se skvěle, vozkové také.”

Podepřel si ovázanou ruku. “Od těch, se kterými jsem mluvil, vím, že většina z nich zabila alespoň deset nepřátel a mnoho jich zabilo podstatně víc. Sedřeli jsme z řádu pořádný kus kůže.”

Kahlan polkla. “Oni rovněž sedřeli pořádný kus naší kůže.”

“Chovali se muži tak, jak jsem jim řekl?” zeptal se. “Ochraňovali tě před potížemi?”

“Drželi nepřítele tak daleko ode mě, že bych ti nemohla říci, jak vypadal. Obávám se, že jsem tvému meči neprokázala příliš mnoho cti, i když mě uklidňovalo, že jsem ho měla u sebe. Doufám, že budeš poctěn alespoň tím, že jsem ho v bitvě měla.”

Zamračil se, naklonil se na stranu a ve světle ohňů se snažil lépe si prohlédnout její obličej. “Máš rozbitý ret.” Podíval se na jejího válečného koně, ze kterého muži sundávali postroj. “Kůň je pokrytý krví a ty jsi rovněž celá od krve, je to tak?” Bylo to obvinění, ne otázka.

Kahlan se zahleděla do ohně. “Nějací opilci na mě něco hodili. Rozřízlo mi to ret. Zraněný voják, kterého jsem přivezla, vykrvácel na mém koni a na mně.”

Její oči zabloudily mezi mladé vojáky u ohňů. “Přála bych si, abych dokázala alespoň polovinu z toho co oni. Byli nádherní.”

Podezřívavě zavrčel. “Ulevilo se mi, když jsem tě uviděl.”

“Je všechno ostatní v pořádku? Lučištníci, jízda? Příležitost, že jsou opilí a je jim špatně z jedu, musíme využít co nejlépe. Musíme také využít toto počasí. Nemůžeme je ani na chvíli nechat na pokoji. Jeden bleskový úder za druhým. Žádné bitvy, jenom rychlé útoky vždy z různých míst.”

“Všichni vědí, co mají dělat, a čekají, až se dostanou na řadu. Za chvíli skončí lučištníci, pak přijde na řadu jízda a pak kopiníci. Jsme připraveni na jejich hlídky, pokud je vyšlou. Naši muži budou spát po skupinách, ale Císařský řád nebude moci spát vůbec.”

“Dobře. Tito muži si potřebují odpočinout. Ráno budou opět na řadě.” Pohrozila kapitánovi prstem. “Zapamatuj si nejdůležitější věc.” Zacitovala svého otce: “‘Zbraní, která nejlépe pokoří rozum, je hrůza a násilí.’ Na to nezapomeň. Je to nástroj, který používají oni a my ho teď musíme obrátit proti nim.”

Prindin se opět objevil ve světle ohně. “Matko zpovědnice, když jsme čekali na tvůj návrat, tak jsme ti spolu s bratrem postavili příbytek. Máš tam své šaty a je tam i horká voda, aby ses mohla umýt, pokud si to budeš přát.”

Snažila se, aby na ní nebylo vidět, jak dychtí po tom, aby ze sebe smyla pach války. “Děkuji ti, Prindine.”

Napřáhl paži a ukázal směrem k malé mýtině. Bratři postavili prostorný přístřešek z větví balzámové jedle pokrytých sněhem. Vlezla nízkým otvorem dovnitř, kde nalezla svíčky. Podlaha z

udupaného sněhu byla rovněž pokrytá vrstvou větví, která přístřešku dávala příjemnou vůni balzámu. Kouřící kbelík vody stál hned vedle rozpálených kamenů umístěných uprostřed. Nad kameny si ohřála prsty.

Bratři jí na noc připravili teplý a útulný domov. Nejraději by se nad jejich pozorností rozplakala.

Byly tam rovněž její věci, tlumok a úhledně poskládané šaty. Kahlan si sundala náhrdelník, který jí kdysi dala Adie. Byl to ten s kulatou kostí a byla to jediná věc, kterou v bitvě měla na sobě. Předtím než ho umyla, si ho na chvíli přitiskla k tváři. Připomínal jí obdobný náhrdelník, který jí kdysi dala matka.

Ponořila do kbelíku celou hlavu, umyla si vlasy a pak si metodicky omyla zbytek těla. Bylo to pouze mytí houbou, přesto to byl nádherný pocit, že ze sebe smyla krev a dotyky rukou. Musela se při mytí nutit, aby myslela na jiné věci, aby se jí neudělalo špatně od žaludku. Myslela na Richarda, myslela na jeho klukovský úsměv, který v ní vždy vyvolával radost, myslela na jeho šedé oči, které do ní dokázaly tak hluboko vniknout. Když se domyla, lehla si a sušila si nad kameny vlasy.

Zoufale potřebovala spánek. Zatím se ještě nezotavila z toho, jak zpovědnickou moc použila na jednookém muži jménem Orsk. V prsní jamce cítila prázdnotu, do této jamky její moc patřila. Ještě chvíli potrvá, než se obnoví. Nezbaví se odporné, závrať způsobující vyčerpanosti, dokud se nevyspí.

Toužila po tom, lehnout si do stočené přikrývky a usnout. Už tak dlouho nespala a byla tak strašně ospalá. Nemůže však jít spát, ještě nemůže.

Opět si náhrdelník přetáhla přes hlavu a pak na sebe lopotně natáhla šaty. Z tlumoku vytáhla mast a natřela si jí rozražený ret. Když ji dávala zpět, uviděla kostěný nůž, který jí dal Chandalen, a opět si ho přivázala k paži.

Byla natolik unavená, že se už téměř k ničemu nedokázala donutit, ale musela před spaním udělat ještě jednu věc; musela ke svým mužům. Nemohla si dovolit, aby si mysleli, že na jejím srdci neleží především jejich zájmy. Oni nabídli své životy, a to nejmenší, co mohla udělat, bylo ukázat její vděčnost a vděčnost celého Středozemí.

Umytá, s dlouhými vlasy, které byly opět bohaté a lesklé, a konečně oblečená do několika vrstev teplého šatstva a do svého kožichu, se proplétala mezi táborovými ohni. S vážným výrazem pozorně naslouchala nesouvislým příběhům jedněch a tichým stručným slovům druhých. Mluvila se všemi, co se na něco ptali, na uklidnění se usmívala a všem ukazovala, jak je pyšná na to, co udělali. Poklekávala k raněným, přesvědčovala se, zda mají dost tepla, pokládala jim dlaň na tváře, utěšovala je a přála jim rychlé vyléčení. Ona rovněž cítila ulehčení, když je její dotyky uklidnily.

U ohně obklopeného deseti tichými vojáky se jeden mladík třásl, nemyslela si však, že to je zimou.

“Jak se máte? Jste všichni v pořádku? Je vám teplo?”

Její přítomnost mladíka překvapila a zlepšila mu náladu. “Ano, matko zpovědnice.” Trýznivý třes mu rozdrnčel zuby. “Nikdy jsem si nemyslel, že by to mohlo být takové.” Vzchopil se a ukázal na ostatní: “To jsou mí přátelé. Šest z nás se nevrátilo.”

Jednou rukou si těsněji přidržovala kožich a druhou mu z čela shrnula vlasy. “Je mi to líto. I já za nimi truchlím. Muži, chtěla jsem vám říci, že jsem na vás hrdá. Byli jste statečnější než všichni vojáci, které jsem v životě viděla.”

Nervózně se zasmál. “Kdyby nebylo tebe, byli bychom všichni mrtví. Tlačili nás dozadu, sekali nás na kusy a pak jsi na nepřátele zaútočila ty a byla jsi sama. Všichni začali svou pozornost věnovat tobě a pak, když byli zmatení, přišel náš protiútok. To, co jsi udělala, nás zachránilo.”

Zavrtěl hlavou. “Přál bych si, abych v této noci zabil alespoň polovinu nepřátel, kolik jsem viděl, že jsi zabila ty.” Všichni s nejvážnějším výrazem přikývli na souhlas. Dotkl se třesoucími prsty svého obličeje. “Děkuji ti, matko zpovědnice. Kdyby nebylo toho, co jsi udělala, byly bychom také my všichni mrtví.” Kraťounce se na ni usmál. “Kdybych si mohl vybrat, tak bych do bitvy šel raději s tebou než se samotným princem Haroldem.”

“Je opravdu dobrá s mečem, je to tak?”

Trhlo s ní, když se ozval tento hlas. Voják se otočil a uviděl kapitána Ryana, jak stojí za ní.

"Myslím si, že by nás pár věcí mohla naučit. Nevěřil bys, co…"

Kahlan ho poplácala po rameni. "Už jsi něco jedl?"

Ukázal na kotlík s fazolemi nad ohněm. "Nedala by sis trochu s námi, matko zpovědnice?"

Málem ztratila kontrolu nad svým zvedajícím se žaludkem.

"Jezte vy, muži. Potřebujete být silní. Děkuji ti za nabídku, ale musím se nejdříve podívat na ostatní."

Kapitán Ryan odcházel s ní. "Myslel jsem si, že jsi měla nějaké potíže s ovládáním meče. Muži, kteří odstrojovali tvého koně, mi řekli, že v podpěnce a na několika dalších místech našli zachycené odseknuté ruce a prsty."

Kahlan se usmála na muže, kolem kterých procházela.

Na pozdrav zvedali ruce nebo skláněli hlavy. "Nezapomněl jsi, kdo byl můj otec? Používat meč mě naučil on."

"Matko zpovědnice, to neznamená…"

"Poručík Sloan byl zabit."

Na chvíli ztichl. "Vím. Řekli mi to." Když se zapotácela, chytil ji v podpaží. "Nějak dobře nevypadáš. Někteří z mužů, kteří byli otráveni, vypadali lépe než ty."

"Je to jenom z toho, že jsem tak dlouho nespala." Neřekla mu, že opět použila svou zpovědnickou moc. "Jsem na smrt unavená."

Když byla zpět před svým příbytkem, Tossidin jí nabídl misku fazolí. Prsty si zakryla ústa a prudce zavřela oči. Myslela si, že omdlí při pohledu na jídlo. Zdálo se, že Tossidin to pochopil a misku dal pryč.

Prindin ji podepřel pod drahou paží. "Matko zpovědnice, musíš jíst, ale ještě více potřebuješ spát!" Na souhlas přikývla. "Udělal jsem ti trochu čaje, myslím, že by ti udělal dobře." Bradou ukázal k přístřešku. "Je uvnitř."

"Ano, čaj by mi mohl uklidnit žaludek." Stiskla kapitánovu paži. "Vzbuď mě ráno, až bude čas dalšího útoku. Půjdu s muži."

"Když si dostatečně odpočineš. Jenom když…" Zarazila ho pohledem. "Ano, matko zpovědnice, vzbudím tě já sám."

Uvnitř útulného přístřešku usrkávala horký čaj a třásla se. Točila se jí hlava. Stačila si dát pouze několik doušků, než padla na přikrývku. Bude jí lépe, říkala si, až si odpočine. Konečně cítila, jak oživuje její moc, jak důvěrně známá síla opět naplňuje její hruď.

Zkroutila se pod kožichem a myslela na tisíce věcí, které si vyžadovaly její pozornost. Dělala si starosti o muže, kteří právě teď útočí, i o ty, kteří zaútočí po nich. Měla obavy o všechny, vždyť byli tak mladí.

Měla strach z toho, co začala. Měla strach z války.

Ona ji vlastně ale nezačala. Pouze odmítla přenechat nevinné lidi jisté smrti. Neměla na vybranou. Jako matka zpovědnice měla povinnost vůči národům Středozemí. Pokud nebude Císařský řád zastaven, zemřou jeho rukou nesčetné tisíce, a ti, kteří zůstanou naživu, budou žít jako otroci řádu.

Myslela na dívky v paláci v Ebinissii. Jejich tváře se vznášely a otáčely před jejím duševním zrakem. Byla příliš unavená, aby za nimi plakala. Až budou pomstěny, bude dost času na pláč.

Překypovala pomstychtivostí. Rozhodla se, že armádu Císařského řádu bude pronásledovat až do jejího hrobu. Ráno opět povede své muže proti nepříteli. Nevzdá se, dokud to neskončí. Postará se o to, aby byly pomstěny ty dívky a rovněž všichni ostatní.

Pokud nebude Císařský řád zastaven, nejen že budou vražděni nevinní lidé, ale bude zničena všechna magie, dobrá i špatná a všichni tvorové s magií.

Richard měl magii.

Její myšlenky zaletěly k Richardovi. Úpěnlivě se rozplakala. Plakala v naději, že jí Richard nebude

nenávidět za to, co udělala. Modlila se za to, aby ji byl schopen pochopit a odpustit jí. Udělala pro něj to nejlepší, aby ho zachránila, aby zachránila všechny živé.

Myšlenky na Richarda vyhnaly z její mysli neuspořádané a překotné záblesky různých představ. Poprvé po mnoha dnech se zdálo, že její mysl se soustřeďuje i na jiné věci, než jsou boj a zabíjení. Slzy jí přestaly téct a vzlykání se nakonec zastavilo.

Soustředila se na to, čím je ona, čím je Richard. Soustředila se na důležité věci, které se vznášely v mlze na samotném okraji jejího vědomí.

To, že myslela na Richarda, jí připomnělo věci, které jsou důležité, ale na které zapomínala. Kromě Císařského řádu bylo mnoho jiného, co bylo důležité. Co bylo velmi důležité. Zdálo se, že tato válka odvádí její pozornost od nutností vyššího řádu, od těch mnohem důležitějších záležitostí.

Myslela na Darkena Rahla. Darken Rahl poznačil Richarda. Sestry světla si ho odvedly. Ona se měla dostat do Aydindrilu, aby Richardovi pomohla, aby řekla Zeddovi, aby Richardovi pomohl.

Richard musí zastavit Strážce podsvětí.

Kahlan se zamračila ve tmě pod kožichem. Opona k podsvětí byla stále roztržená. Nemůže pobíhat sem a tam a rozhánět se mečem na ďharanská vojska.

Vzpomněla si na smích Darkena Rahla.

Dotkla se krku a ucítila roztrženou a oteklou kůži. Opravdu se to stalo. Smál se, jak je hloupá.

Kahlan se posadila. Co to vlastně dělá? Měla pomáhat při zastavení Strážce. Šota řekla, že opona je roztržená; to samé řekli Darken Rahl a Denna. Kahlan viděla screelinga, tvora pocházejícího přímo z podsvětí. Mluvila s Dennou a Denna zaujala Richardovo místo u Strážce, aby mohl žít a scelit trhlinu v oponě.

Od Kahlan se očekávalo, že půjde za Zeddem. Nemůže tady pobíhat a hrát si na vojáka.

Ale když se nezastaví Císařský řád:..

Ale když je opona roztržená…

Musí se dostat do Aydindrilu. Musí se dostat k Zeddovi. Tito muži dokáží bojovat ve válce i bez ní. Je to jejich práce. Ona je matka zpovědnice, neměla by tu pobíhat a hloupě riskovat svůj život, když je Středozemí - celý svět živých - ohrožen.

Tomu se Darken Rahl smál: její hlouposti.

Zvedla šálek čaje, který pro ni připravil Prindin, držela ho v rukou a ohřívala si prsty. Je vůdkyní Středozemí, musí se chovat jako vůdce a starat se o ty nejdůležitější záležitosti, především o ty, které mohla zařídit ona a jenom ona. Dopila zbytek čaje a zkřivila obličej nad jeho hořkou chutí.

Kahlan si opět lehla a držela si šálek na břiše. Tváře mrtvých žen se jí opět vznášely před očima. Zbraní, která nejlépe pokoří rozum, je hrůza a násilí; a právě to jí nepřítel udělal - hrůza z toho, co udělal, ji zbavila rozumu.

Právě v ten den by mohla být ztracena se všemi svými muži, kdyby byli pozabíjení všichni průzkumníci. Bez těchto průvodců by byli ztraceni a nepřítel by je porazil.

Ona není ničím jiným: je průvodcem. Je průvodcem pro celé Středozemí. Patří do Aydindrilu, aby vedla Radu, aby proti hrozbě dala všechny dohromady. Bez tohoto vedení o ní nebudou nic vědět a budou ztraceni v mlze toho, co se právě děje.

Byla rovněž Richardovým průvodcem, průvodcem k pomoci, kterou potřebuje. Bylo na ní, aby sehnala Zeddovu pomoc. Bez jejího vedení bude ztracen Richard i všichni živí.

Posadila se a upřeně hleděla do plamene svíčky.

Není divu, že se jí Darken Rahl smál. Dovolila nepříteli, aby ovládal její rozum. Málem byla odvrácena od plnění svých povinností, čímž by Strážci podsvětí poskytla čas, aby pracoval na svých plánech.

Teď věděla, co musí udělat. Udělala toho dost, aby tyto muže dostala do pohybu, ukázala jim, jakou mají povinnost a jak ji mají splnit. Teď měli znalosti potřebné k tomu, aby nepřítele porazili. To, co udělala, bylo správné, ale teď měli svou práci a ona má rovněž svou.

Teď armáda věděla, co má dělat. Ona musí do Aydindrilu!

Když se takto rozhodla, pocítila, že z ní spadla velká tíha a zároveň byla naplněna cílevědomým odhodláním. I když s ní Richard nebyl, pomohl jí v tom zmatku nalézt pravdu a pomohl jí, aby poznala svou skutečnou povinnost.

Podívala se do šálku, ale všechen čaj už vypila a šálek byl prázdný. Hlava jí otupěla. Nedokázala udržet oči otevřené. Byla tak unavená, že už nedokázala ani sedět.

Když si lehala, myslela na to, co asi dělá Richard a kde je. Asi je se sestrami a učí se, jak ovládat talent. Modlila se k dobrým duchům, aby mu pomohli pochopit, jak moc ho miluje.

Její paže, která náhle byla příliš těžká, aby ji udržela nahoře, jí padla k boku a šálek se odkutálel.

Spánek byl stejně bezesný jako smrt.

Kapitola jedenáctá

Zřítila se do prázdnoty, byla to pustina kruté temnoty postrádající jakýkoli smysl pro čas a prostor. Byla pro svět ztracená. Temný nedostatek podnětů byl nepochopitelný a bezútěšný.

Když se vznášela v hlubinách této prázdnoty, tak něco cítila. To, že něco cítila, v ní zapálilo jiskřičku naděje, že z této pusté nicoty unikne. S tímto palčivým pochopením se zoufale napřahovala po nějaké podstatě, jako by se chtěla zachytit kamene v obrovské temné řece. To, že se pokoušela bojovat s dusivou temnotou, vrátilo jejímu tělu pocit vlastního já.

Plula zpět a hlava jí pulsovala tupou bolestí. Otupěle se snažila pochopit, co se s ní děje. Někdo ji volal. Volal na ni ‘matko zpovědnice’. To však nebylo její jméno.

Přišla na to. Kahlan… Kahlan bylo její jméno. Třásly s ní nějaké ruce. Někdo na ni volal a třásl s ní.

Vracela se ze značné vzdálenosti.

Kahlan otevřela oči a svět se roztočil. Kapitán Ryan ji držel za ramena, třásl s ní a něco křičel.

Hluboce se nadechla studeného vzduchu. Vykroutila své paže z jeho sevření, ale hned nato se musela rukama opřít o podlahu, aby měla nějakou oporu. Obličej se mu sevřel obavou.

“Matko zpovědnice, jsi v pořádku?”

“Já… já…” Podívala se kolem sebe. Byl tam rovněž Tossidin. Konečně se jí podařilo posadit. Přiložila si studené prsty k čelu. “Má hlava. Kolik je hodin?”

“Za chvíli se rozední.” Ustaraně se ohlédl na Tossidina. “Přišli jsme tě vzbudit, jak jsi nám řekla. Muži s meči jsou připravení vyrazit.”

Kahlan ze sebe stáhla kožich. “Budu za chvíli připravená a pak můžeme…”

Vzpomněla si na své rozhodnutí, že pojede do Aydindrilu. Musí se dostat k Zeddovi. Musí Richardovi sehnat pomoc. Pokud je pravda, že opona je natržená.

“Nevypadáš dobře, matko zpovědnice, máš už toho za sebou dost. Celé dny jsi nespala a i teď jsi spala pouze pár hodin. Myslím si, že si potřebuješ víc odpočinout!”

Ano, to potřebuje. I když cítila, že její moc je zpátky, nestačila se zatím úplně zotavit. Položila mu ruku na rameno.

“Kapitáne, musím se vydat do Aydindrilu. Musím.”

Jemně se na ni usmál. “Odpočiň si. Nezotavila ses natolik, abys mohla cestovat. Až se vrátíme, budeš odpočatá a budeš moci odjet.”

Přikývla a přitom se držela jeho rukávu, aby měla nějakou oporu. “Ano, pak musím odjet. Myslela jsem na to minulou noc. Musím se dostat do Aydindrilu. Odpočinu si, dokud se nevrátíte, pak však budu muset odejít.” Rozhlédla se kolem sebe. S kapitánem tam byl pouze Tossidin. “Kde jsou Chandalen s Prindinem?”

“Bratr šel zkontrolovat jejich hlídky, šel se ujistit, že nepostavili žádné,” řekl Tossidin, “aby náš útok nebyl prozrazen.”

“Chandalen bude útočit s kopiníky,” řekl kapitán Ryan. “Při dalším útoku se k němu připojím s muži ozbrojenými meči.”

Kahlan si pohladila poraněný ret. “Tossidine, řekni Chandalenovi, že až útok skončí, musíme odejít. Buďte všichni tři opatrní. Musíte mě dostat do Aydindrilu.” Téměř nebyla schopná udržet oči otevřené. Málem už neměla energii ani na to, aby mluvila. Věděla, že teď není schopná cestovat. “Budu odpočívat, dokud se nevrátíte.”

Kapitán Ryan si ulehčením oddychl, že s nimi nechce jet a že zde bude v bezpečí. “Ponechám zde několik mužů, aby tě chránili, když budeš odpočíval.”

Odmítavě mávla rukou. “Tábor je dobře schovaný. Budu zde v bezpečí.”

Naklonil se k ní a přesvědčoval ji. “Deset nebo dvanáct mužů nebude pro nás představovat nic a já bych se mohl lépe věnovat svému úkolu, kdybych si nemusel dělat starosti s tím. že jsi zde úplně sama.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Neměla sílu, aby se s ním dohadovala. “Tak dobře.”

Svalila se na záda. Tossidin se zatvářil ustaraně a přetáhl přes ni kožich. Když ti dva prolézali vchodem ven z přístřešku, už se opět nořila to temnoty. Pokoušela se bojovat, aby se nedostala do toho bezcitného prostoru, neměla však sílu, aby tomu zabránila.

Obklopovala ji drtivá tíha prázdnoty. Pokoušela se uniknout jejím drápům a pokoušela se vrátit, ale temnota byla příliš hustá. Připadalo jí, že ji obklopuje černé bahno. Byla v pasti a temnota ji vsávala ještě hlouběji do sebe. Zachvátila ji panika.

Pokoušela se přemýšlet, nemohla však své myšlenky poskládat do souvislých celků. Cítila, že něco není v pořádku, ale nemohla se soustředit na to, aby hledala řešení.

Místo toho, aby se teď vzdala, soustředila všechnu sílu svých myšlenek na Richarda a na to, že mu musí pomoci, jakož i na temnotu, která nebyla úplně prázdná. Měla matnou představu o čase. Cítila, jak po malých chvilkách uplývá. Měla pocit, že po celý svůj život spala. Přesto se houževnatě snažila myslet na Richarda.

Její obavy o něj a úzkost nad nepostihnutelnou podstatou bezedného spánku jí pomohly, aby se pomalu a metodicky dostávala zpět. Zdálo se však, že to trvá celé hodiny.

Se zoufalým zalapáním po dechu přišla k sobě. Hlava se jí točila a pulsovala bolestí. Celé tělo jí propichovaly ostré jehličky bolesti. Namáhavě si sedla a pak se rozhlédla po svém temném útočišti. Svíce už téměř dohořela a ticho jí znělo v uších.

Pomyslela si, že by ji možná probudil studený vzduch. Paže a nohy jí připadaly strašně těžké, když se plazila ven z přístřešku. Venku bylo přítmí. Podívala se na první hvězdy, které na ni mrkaly přes stromy. Dech se jí srážel před obličejem, když stála na nejistých nohou.

Kahlan udělala krok, okamžitě o něco zakopla a upadla obličejem do sněhu. Měla ho ještě přitlačený o zem, když otevřela oči. Ze vzdálenosti několika centimetrů na ni zíraly skelné oči. Obličej mladého muže se nedaleko od ní tváří opíral o sníh. Byla to jeho noha, o kterou klopýtla. Měla pocit, že jí kosti chtějí vyskočit z kůže a utíkat pryč.

Hrdlo měl doširoka rozšklebeno a jeho krk byl málem rozříznut vejpůl, takže měl hlavu v nepřirozeném úhlu k tělu. Viděla otvor v jeho rozříznuté průdušnici. Sedlá krev pokrývala sníh. V hrdle pocítila nával žluči. Polkla a donutila žluč, aby se vrátila nazpět.

Pomalu zvedala hlavu a dívala se na temné skvrny dalších těl. Všechna těla byla těla Galeánců. Každé mělo meč v pochvě. Zemřeli bez toho, aby měli možnost vrátit ránu.

Kahlan se napnuly svaly na nohou, které chtěly utíkat, donutila se však nehýbat. V otupělé mlze polospánku, kterou nemohla setřást, se snažila myslet. Zdálo se jí, že mysl má pohrouženou do snového otupění, které jí zabraňovalo soustředit se. Někdo tyto muže pozabíjel a ještě stále tady mohl být; musela se nějakým způsobem donutit myslet.

Kahlan se konečkem prstu dotkla ruky mrtvého vojáka, byla ještě teplá. Muselo se to stát před malou chvílí. Možná ji vzbudilo právě to.

Podívala se nahoru mezi stromy. Ve stínech mezi nimi se pohybovali nějací muži. Uviděli ji a přicházeli na mýtinu, aby ji obklíčili. Smáli se a hýkali. Teď uviděla, kdo to je - téměř tucet D'Haranců a pár Keltonců. Byli to muži Císařského řádu. Kahlan se zajíkla a vyskočila na nohy.

Jeden z mužů, byl to ten nejbližší, měl na levé straně obličeje oteklou rudou ránu, která se táhla od spánku až k čelisti. Tam ho zasáhlo kopyto Nicka. Nepravidelné stehy držely u sebe černé a rudé maso. Posměšně se na ni usmál nezraněnou stranou obličeje. Byl to generál Riggs.

"Tak jsem tě konečně našel, zpovědnice."

Kahlan sebou trhla stejně jako ostatní muži, když se křovím začala k nim prodírat tmavá postava. Když se muži otočili, Kahlan se vrhla na opačnou stranu.

Než se však otočila, uviděla, jak se slábnoucí světlo odráží od obrovské válečné sekery. Obloukovité ostří jedním rozmachem srazilo k zemi dva muže. Byl to Orsk. On ji rovněž musel hledat, aby ji mohl ochraňovat. Ten, koho se svou mocí dotkne zpovědnice, se nevzdává.

Nohy měla těžké a mravenčilo ji v nich, jako by si je přeležela, přesto však utíkala tak rychle, jak jen mohla. Za ní se rozlehlo ječení a křik. Ocel narážela o ocel. Orsk řval, když se vrhal na muže, kteří ji pronásledovali.

Do obličeje ji šlehaly smrkové větve, když se potácivě prodírala mezi stromy. Suché větve a křovinatý podrost se jí zadrhávaly o kalhoty a košili. Točila se jí hlava a klopýtala přes sněhové závěje. Když se probíjela ovislými větvemi, padal jí do obličeje sníh. Svým nohám už nemohla přikázat, aby běžely rychleji.

Muž, který jí byl v patách, zavrčel a vrhl se po ní. Pažemi ji popadl za nohy a ona tvrdě upadla. Vyplivovala sníh, kopala kolem sebe a snažila se uniknout. Muž se rukama vyškrábal nahoru po jejích nohou, popadl opasek a svalil se na ni.

Rudý obličej se zanícenou ránou po jedné straně se tyčil těsně nad ní. Triumfálně se na ni usmíval zdravou stranou obličeje. Přes stromy přicházely zezadu zvuky zuřivé bitvy. Byla sama s Riggsem.

Jednou pěstí ji popadl za vlasy a přidržoval jí hlavu u země. Druhou ji uhodil do žeber a vyrazil jí dech. Pak ji udeřil ještě jednou. Horkou vlnou se jí zvedl žaludek, když se snažila popadnout dech.

"Teď jsem tě dostal, zpovědnice. Už mi neutečeš. Raději se s tím smiř."

Byl sám. Co si to o sobě myslí? Praštila ho rukou do prsou. Bylo jí záhadou, že si osamělý muž myslí, že se zmocní zpovědnice.

"Riggsi, ty nikoho nemáš," povedlo se jí vyrazit pod tíhou, kterou na ní spočíval. "Jsi můj!"

"Já si to nemyslím." Ušklíbl se. "Řekl mi, že teď nedokážeš použít svou moc."

Nadzvedl jí hlavu a udeřil s ní o zem. Před očima se jí všechno rozmazalo. Pokoušela se soustředit na to, co musela udělat. Opět zvedl její hlavu, aby s ní udeřil o zem. Přesto, že byla zmatená tím, co řekl, musela to udělat teď, dřív než ztratí vědomí, než bude příliš pozdě. Musí to udělat teď, dokud ještě může.

Když znovu zvedl její hlavu, tak v tichu své mysli dovolila, aby jí zpovědnická magie prostoupila celé tělo. Uvolnila ji.

Zazněl nezvučný hrom. Nárazem magie, nárazem zpovědnické moci sebou Riggs trhl. Všude kolem se od rány otřásaly větve. Sníh padal k zemi a pokrýval mu záda a jí se sypal do obličeje.

Vytřeštil oči a čelist mu klesla. "Paní má! Přikaž mi něco!"

S posledním zbytkem sil se dokázala zeptat: "Kdo ti řekl, že má síla ti nemůže ublížit?"

"Paní, byl to…"

Krvavý hrot šípu mu vyletěl z ohryzku. Ocelový hrot se zastavil necelé dva centimetry od její brady. Oči se mu naplnily slzami, když se jeho ústa pohybovaia, ale vycházela z nich jen krvavá pěna, žádná slova. Když z něj se zachroptěním vyrazil poslední dech, skácel se na ni.

Nějaká ruka popadla rameno Riggsovy uniformy a odtáhla ho. Nejprve si myslela, že to je Orsk, byl to však někdo jiný.

"Matko zpovědnice!" Ustaraný Prindin si ji pozorně prohlížel. "Jsi zraněná? Zranil tě?"

Chvatně odvalil generála a nabídl jí ruku, aby jí pomohl vstát. Oči mu přitom klouzaly po jejím těle ležícím ve sněhu. Upřeně se na něj dívala, ale za ruku se ho nechytila. Použití zpovědnické magie ji zanechalo tak vyčerpanou a ochablou, jako ještě nikdy.

Na obličeji se mu objevil obvyklý úsměv, když si na rameno dával luk. "Vidím, že nejsi zraněná a vypadáš velmi hezky."

"Nemusel jsi ho zabíjet. Už jsem na něj použila svou zpovědnickou moc. Byl můj. Právě mi chtěl říci, kdo mu řekl, že mu nemůžu ublížit."

Celé tělo se jí naplnilo neblahou předtuchou z toho, jakým způsobem se na ni díval. Z úsměvu, který znala, jí zamrazilo v zádech.

Přes stromy se sem řítil Orsk. "Paní! Jsi v pořádku?"

Slyšela, jak za ním lesem přicházejí další muži. Uslyšela Chandalenův hlas. Prindin rychle nasadil šíp na tětivu. Orsk zvedl sekeru, kterou měl v obrovské pěsti.

"Prindine! Nech ho!" Prindin natáhl luk. "Orsku! Utíkej!"

Velký muž se bez dotazu prudce otočil a vrhl se zpět do křoví. Letěl za ním šíp. Uslyšela, jak šíp narazil do něčeho pevného. Slyšela, jak Orsk dál klopýtá řídkým podrostem a láme větve a mladé stromky. Pojednou praskot lámaných větví ztichl a pak zaslechla, jak Orsk upadl na zem.

Pokusila se postavit, padla ale nevládně nazpět. Měla pocit, že nemá žádné kosti a že jí svaly úplně změkly. Neměla žádnou sílu. Temnota se ji snažila pohltit do sebe.

Prindin otočil svůj úsměv k ní, když si opět dal luk přes rameno.

Kahlan se namáhavě snažila posbírat sílu, aby mohla mluvit. Byl to pouze nezvučný šepot. "Prindine, proč jsi to udělal?"

Pokrčil rameny. "Abychom mohli být sami." Jeho úsměv se prohloubil. "Než ti useknu hlavu."

Prindin! Prindin řekl Riggsovi, že mu její moc nemůže uškodit, aby ji použila na něm a aby jí z ní nic nezůstalo. Nohy se jí třásly úsilím, jak se snažila postavit. Pozoroval ji, jak se bezvládně svalila zpět.

Přes stromy se prodíral hlas. Byl to bezdechý Chandalen, který na ni volal. Z druhé strany slyšela, jak křičí Tossidin. Pokusila se na ně vykřiknout. Z hrdla se jí však vydral pouze slabý a chraptivý šepot. Pohlcovala ji temnota.

Pomyslela si, že možná ještě spí. Sotva mohla mluvit a pohybovat se, bylo to jako v zlém nočním snu. Přála si, aby to byla noční můra.

Věděla však, že to není žádná noční můra.

Prindin se otočil k naléhavému volání. Kahlan zaryla podpatky do sněhu a s vynaložením velké námahy se jí podařilo opět pohnout. Rukou se dotkla silné javorové větve, která ležela na zemi.

Prindin se k ní rozběhl. Soustředila všechen svůj strach, svůj děs, bolest a hrůzu z toho, co se děje, na to, aby zaútočila. Spotřebovala na to poslední špetku sil. Začal se po ní sápat Prindin.

Kahlan se postavila a ohnala se větví. Prindin se sehnul, zachytil její improvizovaný kyj a vytrhl jí ho z ruky. Když se snažila varovat Chandalena, otočil si ji k sobě a zachytil její hlavu a ústa do své olinuté paže. Věděla, že i když Prindin není velký, je neuvěřitelně silný. Kromě toho, ve stavu, v jakém byla teď, by si s ní mohlo i dítě dělat, co by chtělo.

Zezadu přibíhal Chandalen s nožem v ruce. Kahlan se zakousla Prindinovi do paže. Vykřikla, když se Prindin s neskutečnou rychlostí a silou otočil a zasáhl Chandalena větví ze strany do hlavy. Ze zvuku dutého nárazu se jí udělalo špatně. Úder srazil Chandalena do větví jedle. Když se vykroutila z Prindinova sevření, uviděla na sněhu kolem Chandalena krev.

Tossidin, který prudce dýchal, vyrazil zpomezi stromů. "Co se tady děje, Prindine?"

Uviděl je a na místě se zastavil. Podíval se na Chandalena a pak na Prindina.

Prindin se ohlédl na svého bratra a promluvil mateřským jazykem. "Chandalen se nás pokusil zabít! Přišel jsem sem, právě když se pokoušel zabít matku zpovědnici. Pomoz mi, je zraněná."

Kahlan se zhroutila na kolena a vykřikla: "Ne! Tossidine, ne!"

Tossidin se k nim rozběhl. “Co to je za potíž, o které mi řekl Chandalen? Co se s tebou děje, bratře? Co jsi udělal?”

“Pomoz mi! Matka zpovědnice je zraněná!”

Tossidin popadl bratra za ramena a otočil ho k sobě. “Prindine! Co jsi…”

Prindin vrazil svému bratrovi do hrudi nůž. Tossidin překvapením vytřeštil oči. Otevřel ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo. Zasípěl, podlomily se mu nohy a zhroutil se na zem. Kahlan vykřikla. Nůž mu projel srdcem.

Chandalen zasténal a nejistě se posadil. Přiložil si ruku ke krvácející hlavě. Prindin pozoroval zraněného muže a přitom z váčku u pasu vytáhl kostěnou krabičku. Krabičku měl plnou bandy. Tehdy jí nedal všechen svůj jed.

Kahlan neměla sílu, aby ho zastavila, tak se pouze dívala, jak Prindin umisťuje na špičku šípu vydatnou dávku jedu. Otřesený Chandalen si držel hlavu v dlaních a pokoušel se přijít k sobě. Prindin natáhl tětivu až k tváři. Věděla, že míří Chandalenovi na hrdlo. Ve stejném okamžiku, ve kterém Prindin pouštěl šíp, se jí podařilo vrhnout proti jeho nohám, takže se šíp odchýlil od svého cíle. Přesto však zasáhl Chandalena do ramene.

Úder pěstí do obličeje ji srazil k zemi. Kahlan, poháněná neskonalou hrůzou, se začala po rukou a nohou hrabat pryč. Sníh jí mrazil do konečků prstů. Kolena jejích kalhot byla promoklá a ledová. Snažila se přivést k životu tím, že se soustřeďovala na ledový chlad. Ohlédla se…

Prindin vytáhl z toulce další šíp a natřel ho jedem. Přitom se díval, jak se snaží dostat pryč. Stejně tak se díval na Chandalena. Z hrdla se jí vydral výkřik, když se potácivě postavila na nohy a rozběhla se. Noční můra. Musí to být noční můra.

Náraz šípu se podobal úderu kyje, který jí zezadu narazil na levou nohu. Vykřikla a padla obličejem na zem. Noha jí hořela pálivou bolestí. Po svalech se jí rozšiřovalo palčivé mravenčení. Bolest jí prorazila podél kosti do kyčle.

Najednou nad ní stál Prindin. Klekl si a popadl šíp, který jí zezadu trčel z nohy. Druhou ruku jí položil na hýždě, aby si ji přidržel, a vytrhl šíp z rány. Kahlan cítila, jak jí mravenčení jedu stoupá po noze nahoru.

“Matko zpovědnice, neměj strach. Na tvůj šíp jsem nepoužil tolik jedu jako na Chandalenův. Je ho tam jen tolik, abys mi nedělala potíže. On za chvíli zemře. Ty budeš žít tak dlouho, aby ti usekli hlavu.” Rukou ji pohladil po zadku. “Pokud nebudou příliš dlouho čekat.” Prindin se nad ní naklonil. “Tady venku je příliš chladno. Vrátíme se.”

Chytil ji za zápěstí a začal vléct po sněhu. Kahlan se mu v duchu vzpírala; bojovala s ním, vykřikovala, tloukla ho, nemohla však k tomu donutit své tělo. Byla ochablá, sněhem táhl hadrovou panenku. Cítila, jak se jí jed šíří kolem žeber.

Po tvářích jí tekly slzy. Orsk, Tossidin a Chandalen. Ona. Jak může Prindin dělat něco takového? Vzlykala, když jí obličej klouzal po sněhu. Jak to může dělat? Vlastního bratra. Probodl vlastního bratra, jako by se nic nedělo. Kdo by mohl udělat něco takového? Jak by někdo mohl…? Jak by to mohl udělat, pokud by nebyl…

Zhoubce!

Zajíkla se, když si to uvědomila. Nikdy plně nevěřila na zhoubce. Čarodějové jí říkali, že opravdu jsou, nikdy však nevěřila, že to čarodějové vědí najisto. Vždy si myslela, že to je pověrčivý nesmysl, který posílal lidi, aby honili bytosti temnot, bytosti z podsvětí, bytosti ovládané temným našeptáváním samotného Strážce podsvětí.

Teď to však věděla. Byla ve spárech zhoubce. Dobrotiví duchové, proč o něm nikdo nevěděl? Tolikrát předtím jí pomohl. Spřátelil se s ní.

Aby mohl být s ní a sledovat ji pro Strážce. Byl to zhoubce. Darken Rahl se jí smál. Smál se, protože byla tak hloupá.

Teď to věděla bez jakýchkoliv pochybností - opona byla natržená. Darken Rahl jí něco takového

slíbil. Přišel sem, aby roztrhl zbytek opony, a ona si hloupě namlouvala, že má kontrolu nad tím, co dělá. Po celou tu dobu se na ni Prindinovýma očima dívali Darken Rahl a Strážce podsvětí.

Proč však čekal až do této chvíle? Proč jí nechal bojovat v této válce a dovolil, aby zemřelo tolik jeho lidí, a až poté se jí zmocnil?

Kahlan věděla proč. Strážce je ze světa mrtvých. Chce do světa živých přinášet smrt. Nemá rád život. Proto si přeje, aby byla opona roztržená - aby mohl světu živých přinést smrt.

Prahl po dechu života tohoto světa. S požitkem se díval, jak lidé umírají. Nechtěl umírání zastavit příliš brzy, nechtěl, aby přestaly utrpení, hrůza a bolest.

Zdálo se jí, že paže se jí utrhne v kloubu, jak ji Prindin táhl křovím a přes povalený kmen napůl zakrytý sněhem. Mravenčení jedu se už dostalo k její hrudi.

Přestala cítit levou nohu. Pomyslela si, že alespoň necítí bolest z rány, kterou zanechal šíp. Okrouhlý železný hrot narazil na kost a Prindin nebyl při jeho vytahování jemný. Teď alespoň byla kost necitlivá.

Když se dostali k přístřešku, všude kolem viděla těla. Nebyli to však jenom Galeánci, byli tam i muži Císařského řádu, které pozabíjel Orsk. Až s ní bude Prindin za chvíli hotov, předá ji armádě Císařského řádu a ona přijde o hlavu. Bude po všem a neexistuje nic, čím by tomu mohla zabránit. Nedokázala se ani bránit. Už nikdy neuvidí Richarda. Dobrotiví duchové, vždyť on se ani nikdy nedoví, jak moc ho má ráda.

Prindin ji protáhl vchodem do přístřešku a hodil ji na postel z větví. Když zapaloval dvě další svíčky od té, která už málem dohořela, snažila se dýchat a zůstat při vědomí.

“Chci na tebe vidět,” vysvětlil jí s chlípným úsměvem. “Je na tebe velmi hezký pohled. Chci tě vidět celou.”

Jeho úsměv mívala ráda. Teď se jí vůbec nelíbil.

Prindin si sundal svůj kožich a odhodil ho na stranu. Jeho úsměv zmizel. Oči měl divoké. Už nemluvil jejím jazykem, ale jenom svým.

“Svlékni si šaty. Nejdříve se na tebe chci dívat. Aby mě pohled na tebe vzrušil.”

I kdyby jí u hrdla držel nůž, nedokázala by ho poslechnout; nedokázala hýbat pažemi. “Prindine,” podařilo se jí zašeptat, “muži se za chvíli vrátí. Chytnou tě zde.”

“Budou mít mnoho práce. Teď musí bojovat tak, jak nikdy neočekávali, že budou muset bojovat.” Jeho úsměv se vrátil. “Nevrátí se brzy, pokud se vůbec ještě vrátí.” Úsměv se v okamžiku změnil na pokřivený výraz zuřivosti. “Řekl jsem ti, aby sis svlékla šaty!”

“Prindine, jsi mým přítelem. Prosím tě, nedělej to!”

Vylezl na ni a začal škubat jejím opaskem. “Tak to místo tebe udělám já.”

Slzy její bezmocnosti, slzy ze ztráty přítele, který propadl šílenství a Strážci podsvětí, jí tekly po tvářích. “Prindine, proč?”

Posadil se, jako by ho její dotaz překvapil. “Velký duch řekl, že tě mohu mít, než si tvého ducha odvede do podsvětí. Řekl, že dostanu odměnu za práci, kterou jsem udělal. Velký duch má ze mě radost, protože jsem tě přivedl k němu.”

Kousnutí na jejím krku hořelo pronikavou bolestí. Chvěla se zármutkem nad Tossidinem a Chandalenem. Chvěla se nad vlastní zoufalou, beznadějnou situací. Mravenčení jedu se jí dostalo k ramenům. Ucítila, jak se jí slabé zachvění jeho prvního dotyku pohybovalo nahoru po hrdle.

Zmáčkl ji pod sebou, když líbal místo na krku, kde se jí dotkly rty Darkena Rahla.

“Prindine, prosím… poté, co mě budeš mít… pustíš mě?” Doufala, že když tato slova uslyší v rodném jazyce, mohou na něj mít větší účinek. “Prosím?”

Odtáhl hlavu a podíval se jí do očí. “Nepřineslo by mi to nic dobrého, kdybych tě pustil. Jsi otrávená čajem i šípem. Zanedlouho stejně zemřeš. Ale než zemřeš jedem, musíš přijít o hlavu. Bude to tak lepší. Nebudeš trpět tolik, jako kdybys umírala jedem. Takovou milost ti dám.”

Prindin se ušklíbl, když se nad ni opět sklonil, a pak jí políbil na krk. Po tvářích jí tekly slzy.

“Nenávidím tě,” plakala. “Tebe a tvého velkého ducha.”

Vyskočil a postavil se, jak to jen šlo v nízkém stanu, pěsti měl zaťaté podél těla a zlostně se na ni díval.

“Máš být moje! Byla jsi mi přislíbena! Budu tě mít! Tvá moc mi nemůže ublížit, o to jsem se postaral. Prozatím je spotřebovaná. Když se mi nepoddáš, vezmu si tě násilím! Přinesla jsi svou odpornou magii mezi můj lid, přinesla jsi své odporné způsoby! Jsi špatná a já si tě vezmu, abych přemohl tvou špatnost! Velký duch řekl, že se to tak má stát!”

Prindin si přes hlavu přetáhl jelenicovou košili a odhalil svůj štíhlý a šlachovitý trup. Skočil na ni a svůj obličej přiblížil těsně k jejímu.

Překvapeně se dívali jeden na druhého.

Vůbec nevěděl, co se stalo. Ona věděla, co se stalo, vůbec však nevěděla, jak se to stalo.

Cítila, jak se přes její pěst přelévá teplá krev. Zorničky se mu roztáhly. Zakašlal a drobné kapičky krve se jí roztříštily na obličeji. Dlouze a pomalu zabublal a ochabl, když poslední dech opustil jeho plíce.

Kahlan tekly slzy po obličeji. Neměla sílu, aby ho ze sebe odvalila; pod jeho vahou sotva dokázala dýchat.

Tak tam tiše ležela a cítila, jak jeho krev teče přes ruku mezi jejími prsy a pak vsakuje do košile. Mravenčení jedu se dostalo do úrovně jejího hrdla.

Kapitola dvanáctá

V palčivé černotě ji bolely rty. Něco ji bodalo do rozraženého rtu, až pulsoval bolestí. Něco měla v ústech. Měla pocit, že jí někdo strká do úst prst.

“Polykej!”

Kahlan se ve tmě svého spánku zamračila.

“Polykej! Slyšíš mě? Polykej!”

Zašklebila se, ale udělala, co se od ní chtělo. Prst do jejích úst nacpal ještě více něčeho suchého.

“Ještě jednou polkni!”

Polkla a doufala, že jí hlas už teď dá pokoj. Stalo se tak. Opět padala do palčivé temnoty. Vznášela se v nicotě a nepociťovala nic. Neměla žádnou představu o čase, nevěděla, jak dlouho se takto vznáší.

Se zajíknutím otevřela oči. Mrkala a rozhlížela se po přístřešku. Svíčky se zkrátily na polovinu délky. Byla přikrytá svým kožichem.

Nakláněl se nad ní Chandalen a upřeně ji pozoroval. Jeho rty se roztáhly do širokého úsměvu. Dlouze ulehčením vydechl.

“Tak jsi zpět,” řekl. “Teď už jsi v bezpečí.”

“Chandalen?” Pokoušela se pochopit, co vidí. “Jsem v podsvětí, nebo nejsi mrtvý?”

Tiše se zasmál. “Je těžké zabít Chandalena.”

Zahýbala jazykem a pokusila se zvlhčit svá vyprahlá ústa. Byla vzhůru, ani si nepamatovala, po jak dlouhé době byla opravdu vzhůru. Zdálo se jí, že zapomněla, co to znamená být vzhůru, kolik života v sobě má ten pocit. Raději se však nehýbala, mohla by se vrátit temnota.

“Prindin tě však zasáhl desetikrokovým šípem. Viděla jsem to.”

Trochu se otočil a dotčeně odvrátil zrak. Viděla, že jeho černé vlasy jsou spečené zaschlou krví. Mávl rukou, jako kdyby byl v rozpacích, jak to vysvětlit.

“Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že naši předkové si brali quassin doe, než šli do boje, aby je nezabil jed, kdyby je náhodou zasáhl desetikrokový šíp?” Přikývla. Opatrně si ohmatal poraněnou hlavu. “Takže jsem na počest mých předků, mých válečnických předků, snědl trochu listů quassin doe, než jsem šel bojovat. Byl to ten quassin doe, který jsi mi dala v tom městě.” Povytáhl obočí, jako by bylo nutné další odůvodnění. “Udělal jsem to proto, abych uctil své předky.”

Kahlan se na něj vřele usmála a položila mu ruku na paži. “Tví předci na tebe mohou být hrdí.”

Pomohl jí posadit se. V slabém světle viděla, jak hned vedle ní na zádech leží Prindin.

Kostěný nůž, nůž vyrobený z kosti Chandalenova dědečka, nůž, který nosila na své paži, trčel Prindinovi z prsou. Černá pera se rozložila kolem rukojeti a jako rubáš halila smrtelnou ránu. Nevěděla jak, ale podařilo se jí nůž postavit mezi ně, když se na ni Prindin vrhal. Nějak se jí to podařilo.

Vzpomněla si, jak byla ochromená a bezmocná. Připomněla si mravenčení jedu, a že se nemohla hýbat. Vzpomínala na svou hrůzu a na to, jak na ni Prindin skočil. Nevzpomínala si však na to, že by vytahovala nůž.

Hlas se jí třásl. "Chandalene, je mi to tak líto." Prsty si přikryla ústa. "Je mi opravdu líto, že jsem ti zabila přítele."

Chandalen se zlostně zadíval na tělo. "On nebyl mým přítelem. Mí přátelé se mě nepokoušejí zabít." Konejšivě jí položil ruku na rameno. "Poslal ho velký temný duch mrtvých. Jeho srdce bylo zachváceno zlem."

Kahlan se ho držela za rukáv. "Chandalene, ten velký temný duch mrtvých se pokouší uniknout zpoza opony. Chce nás všechny zatáhnout za oponu do světa mrtvých."

Jeho tmavě hnědé oči si ji pozorně prohlížely. "Věřím ti. Musím tě dopravit do Aydindrilu, abys mohla pomáhat při jeho zastavení."

Ulehčením si odechla. "Děkuji ti, Chandalene. Děkuji ti za to, že to chápeš, i za to, že jsi mě zachránil s pomocí quassin doe." Kahlan ho popadla za paži. "Ti muži! Prindin pro ně připravil past!"

Uklidňujícím způsobem na ni sykl, aby byla zticha. "Když před útokem za mnou a Tossidinem přišel kapitán Ryan, zeptal jsem se, kde jsi. Věděl jsem, že jsi chtěla být s nimi. Řekl mi, že ti není dobře, že ses nedokázala probudit. Připomínalo mi to bandu."

"Kapitán Ryan řekl, že jsi nechtěla jíst, a že jsi měla pouze čaj, který ti připravil Prindin. Tušil jsem, co se děje. Tušil jsem, že jsi byla otrávena, a věděl jsem, že jediná věc, co jsi požila, byl čaj.

Tossidin a já jsme si o tebe dělali velké starosti. Zkontrolovali jsme, zda nepřítel nezměnil své postavení. Uviděli jsme, že očekávají útok tam, kde jsme ho původně plánovali. Přiměl jsem je, abychom změnili místo útoku a přišli z jiného místa, než očekávali. Ihned, jak jsem vydal nové rozkazy, vydali jsme se co nejrychleji sem.

Věděl jsem, že nás zradil Prindin, Tossidin si však myslel, že musí být ještě nějaké jiné vysvětlení. Věřil svému bratrovi a nechtěl si o něm myslet nic špatného. Za svou důvěru a za svou chybu zaplatil životem."

Kahlan rozpačitě utichla a odvrátila pohled. Pak se na něj podívala a svraštila čelo. "A co ten šíp? Co rána na tvé hlavě? Musíme tvé rány ošetřit."

Chandalen odtáhl límec své jelenicové košile na stranu a stáhl si košili, aby ukázal obvaz na svém levém rameni. "Muži se v noci vrátili a zašili mi hlavu. Není to tak zlé, jak to vypadalo. Vyndali mi také šíp."

Trhl sebou, když si dával košili nazpět. "Prindina jsem to naučil dobře. Použil šíp s plochým ostřím. Šípy s plochým ostřím udělají větší škodu, když jsou vytahovány, než když projedou dovnitř. Jeden z mužů mi vyřízl šíp a sešil mi ránu. Šíp narazil na kost, takže se nedostal příliš hluboko. Nemohu pořádně hýbat paží a jistou dobu ji nebudu moci pořádně používat."

Kahlan si sáhla na nohu. Pod spodními kalhotami ucítila obvaz. "On sešíval také mou nohu?"

"Ne. Nebylo ji třeba sešít, stačil pořádný obvaz. To jsem udělal já. Prindin na tebe použil šíp s okrouhlým hrotem. Nic takového jsem ho neučil. Nevím, proč to udělal."

Kahlan cítila jeho tělo vedle sebe. "Chtěl ze mě jedovatý šíp vytáhnout, poté co mě trefil," řekla tiše. "Chtěl, aby mu nepřekážel. Předtím, než mě předá nepříteli, mě chtěl znásilnit."

Chandalen se díval na tělo, nechtěl se dívat na ni. Řekl, že je rád, že k tomu nedošlo.

Dotkla se jeho levé ruky. "A já jsem ráda, že to bylo tvé rameno a ne tvé hrdlo."

Svraštil čelo. "Učil jsem Prindina střílet. Z této vzdálenosti by nikdy nechybil. Proč mě nestřelil do hrdla?"

Pokrčila rameny a předstírala, že to neví. Podezřívavě zamručel.

“Chandalene, proč je jeho tělo ještě tady? Proč jsi ho neodtáhl pryč?”

Zdravou rukou si poraněné rameno trochu pohodlněji usadil. “Protože v něm ještě stále je nůž z kosti mého dědečka.” S vážným výrazem se na ni zadíval. “Využila jsi pomoc dědečkových kostí a jeho ducha, aby ses zachránila, abys vzala život někomu jinému. Dědečkův duch je teď s tebou spojený. Od tohoto okamžiku se tohoto kostěného nože nesmí dotknout nikdo jiný. Je tvůj a pouze ty se ho můžeš dotýkat. Z rány ho můžeš vytáhnout pouze ty.”

Kahlan se na okamžik zamyslela, jestli by nůž neměla nechat, kde je, a dát ho pohřbít spolu s tělem. Možná by i kostěný nůž měl být poslán na odpočinek. Tuto myšlenku však ihned zavrhla. Pro Bahenní lid to byla silná spirituální magie. Urazila by Chandalena, kdyby nůž odmítla.

Rovněž se zamýšlela nad tím, zda by neurazila ducha Chandalenova dědečka, kdyby si nevzala nůž zpět. Nebyla si úplně jistá, zda to nebyl duch v kostěném noži, který zabil Prindina, aby ji zachránil. Nevěděla, jak se jí nůž dostal do ruky.

Kahlan se natáhla a sevřela prsty kolem kulatého konce nože, který trčel Prindinovi z prsou. Když ho vytahovala z těla, bylo slyšet savý zvuk. Nůž otřela dočista o větve balzámové jedle, které pokrývaly podlahu.

Kahlan si zaokrouhlený konec nože přiložila ke rtům a políbila ho. “Děkuji ti, duchu dědečka, že jsi mi zachránil život.” Připadalo jí, že je to správné.

Chandalen se usmíval, když zasouval nůž za pásku na jejím rameni. “Jsi opravdová příslušnice kmene Bahenního lidu. Věděla jsi, co máš dělat bez toho, abych ti to musel říkat. Dědečkův duch tě bude vždy ochraňovat.”

“Chandalene, musíme se dostat do Aydindrilu. Pro tyto muže jsme udělali, co jsme udělat museli. Teď musím udělat svou práci já.”

“Když jsme narazili na tyto muže, nechtěl jsem s nimi zůstat. Nechtěl jsem se zúčastnit jejich boje, abys byla v bezpečí.” Zadíval se do prázdna. “Pak jsem na tuto myšlenku zapomněl a nechtěl jsem nic jiného než bojovat s nepřítelem a zabíjet ho.”

“Já vím,” zašeptala, “se mnou se stalo to samé. Zapomněla jsem na všechno, co jsem měla dělat. Vypadá to téměř tak, jako kdybychom i my naslouchali velkému temnému duchovi. Opona je natržená. To je možná důvod, že jsme byli svedeni ze správné cesty.”

“Ty si myslíš, že jsme zapomněli na to, co jsme měli dělat, protože je opona natržená, a že proto jsme chtěli jenom zabíjet?”

“Chandalene, na tyto otázky neznám odpověď. Musím se dostat do Aydindrilu. Čaroděj bude vědět, co je třeba udělat. Richard potřebuje pomoc. Už jsme zde strávili dost času. Už ho nesmíme dál ztrácet. Musíme promluvit s muži a pak vyrazit na cestu. Jsou tam vepředu?” Přikývl. “Tak pojďme.”

Začala se zvedat, ale položil jí zdravou paži na rameno a zastavil ji. “Celou noc čekali před tvým příbytkem, nedovolil jsem jim však vstoupit dovnitř.”

Sundal ruku a zdálo se, hledá ta správná slova. “Měl jsem velké obavy, že tuto noc zemřeš. Nevěděl jsem, jestli jsem ti quassin doe dal včas. Prindin tě dlouhou dobu otravoval bez toho, abychom o tom něco věděli. Málem si odešla do světa duchů.

Kdybys zemřela, už nikdy bych se nemohl vrátit ke svému lidu. Jsem rád, že žiješ nejen z tohoto důvodu. Jsem rád, protože jsi dobrou členkou Bahenního lidu. Jsi ochránkyní našeho lidu stejně jako Chandalen. Každý z nás bojuje svým vlastním způsobem.” Povytáhl obočí. “V poslední době jsi bojovala úplně stejně, jako by to dělal Chandalen. Jsi v tom dobrá, ale měla bys mi to přenechat a bojovat způsobem, který ti přísluší.”

Kahlan se usmála. “Máš pravdu. Děkuji ti, že jsi u mě seděl celou noc. Je dobré, že jsem tě měla u sebe. Je mi líto, že jsi byl zraněn.”

Pokrčil rameny. “Když si někdy najdu ženu, budu mít jizvy, které jí ukáží, jak byl Chandalen statečný.”

Kahlan se zasmála. “Jsem si jistá, že tvá statečnost na ni udělá velký dojem.”

Chandalen se na ni netrpělivě podíval. “To nedokazuje, že jsem byl statečný, protože mě zasáhl šíp. Šípem může být zasažen každý.” Hrdě zvedl hlavu. “Jsem statečný, protože jsem nevykřikl, když mi šíp vyřezávali.”

Kahlan si pomyslela, že jednoho dne bude mít s ním nějaká šťastná žena plné ruce práce. “Jsem ráda, že nad tebou bděli dobří duchové a že jsi se mnou.”

Když se na ni zadíval, přimhouřil oči. “Nevím, co se stalo, ale myslím si, že Prindin minul mé hrdlo proto, že jsi nade mnou bděla rovněž ty.”

Jenom se usmála. Když se podívala na tělo, její úsměv se ztratil. Přejela rukou po svém kožichu. “Ubohý Tossidin. Měl rád svého bratra. Bude mi chybět.”

Chandalen také pohlédl na tělo: “Znám je od doby, co byli malí kluci. Oba se motali kolem mě a prosili, abych je učil. Prosili, aby se dostali mezi mé muže.” Odmlčel se a svěsil hlavu. Poté jí opět začal věnovat pozornost. “Muži si o tebe dělají velké starosti. Čekají na tebe.”

Kahlan ho následovala, když se po kolenou plazil ven a používal jenom jednu ruku. Táhla za sebou meč. Venku, kde bylo světlo, bylo ihned slyšet, jak muži vstávají.

Kapitán Ryan se rozběhl kupředu, ale velký muž s rukou v pásce mu přiložil zdravou paži křížem přes hruď a na místě ho zastavil. V hrsti držel obrovskou válečnou sekeru.

“Orsku? Ty také žiješ?”

Oči měl rudé od pláče. Kahlan si vzpomněla, jak její otec plakával, když byla její matka a jeho paní nemocná.

“Paní!” V očích se mu opět objevily slzy. “Ty jsi v pořádku! Máš nějaké přání?”

“Orsku, všichni tito muži jsou mí přátelé. Nikdo z nich mi neublíží. Nepotřebuješ je odhánět. Jsem v bezpečí. Teď by mi udělalo radost, kdybys chvíli tiše seděl.”

Okamžitě a prudce si sedl na zem. Kahlan se tázavě obrátila na Chandalena.

Ten pokrčil rameny. “Viděl jsem ho, jak bojuje, aby tě ochránil, a Prindin ho chtěl zabít, tak jsem mu dal quassin doe také. Muži mu ze zad odstranili šíp. Nevím, jak vážně je zraněný, zajímá se jenom o tebe a vůbec ne o svou ránu. Dokázal jsem ho udržet před příbytkem pouze tím, že potřebuješ být sama, jinak že by ses nezotavila. Odmítl se však hnout z tohoto místa, dokud budeš uvnitř.”

Kahlan si povzdychla, když se podívala na hrůzu nahánějící obličej, který na ni tiše zíral. Málem nemohla vydržet pohled na klikatou bílou jizvu a na jedno zašité oko. Obrátila svou pozornost k netrpělivému kapitánovi Ryanovi a k stovkám tváří, které byly za ním.

“Jak pokračuje válka?”

“Válka! K čertu s válkou! Jsi v pořádku? Na smrt jsi nás vystrašila.” Hodil rozhořčeným pohledem po Chandalenovi a pak po Orskovi, který seděl ve sněhu. “Tito dva mi nedovolili, abych se na tebe alespoň podíval a viděl, jak ti je.”

“To je jejich práce,” řekla Kahlan. Vřele se na ně usmála. “Všem vám děkuji za vaši starost. Chandalen mě zachránil.”

“Co se vlastně stalo? Všechno bylo rozbité. Tucet mužů, které jsem tady nechal, byl zmasakrován. Zabila je troga. Prindin a Tossidin jsou mrtví. Jsou zde i mrtvoly mužů Císařského řádu. Měli jsme strach, že tě zabili.”

Kahlan si uvědomila, že jim Chandalen neřekl nic. “Jeden z mrtvých mužů, který leží tamhle, je generál Riggs z Císařského řádu. Tady Orsk,” ukázala dolů na jednookého muže, “zabil většinu mužů řádu. Přišli sem, aby mě chytili. Prindin zabil naše stráže a svého bratra, pak se pokusil zabít i mě.” Muži překvapením vyjekli a rozšířilo se mezi nimi šeptání.

Oči kapitána Ryana, vypadaly, že mu chtějí vypadnout z hlavy. “Prindin! To nemohl být Prindin. Dobrotiví duchové, proč?”

Počkala, až se mezi muži rozhostilo ticho a pak tiše promluvila. “Prindin byl zhoubce.”

Chvíli slyšela, že ohromením ztratili řeč a pak se mezi muži rozneslo ustarané šeptání: ‘zhoubce’.

“Muži, děláte dobrou práci. Teď však budete muset bojovat beze mě. Musím se dostat do

Aydindrilu.” Vzduch se naplnil zklamáním. “Neopustila bych vás, kdybych nevěděla, že tento úkol splníte. Všichni jste prokázali, že v bitvě za něco stojíte a že máte odvahu. Teď jste muži, kteří se mohou srovnávat s každým.”

Muži trochu povyrostli. Pozorně ji poslouchali, jako kdyby k nim mluvil jejich generál.

“Jsem pyšná na každého z vás. Jste hrdinové Středozemí. I když je armáda Císařského řádu nebezpečím, představuje pouze část většího nebezpečí hrozícího Středozemí a celému světu živých. Důkazem toho je i skutečnost, že Strážce podsvětí poslal zhoubce, aby mě zastavil.

Věřím, že Císařský řád stojí v jedné řadě se Strážcem podsvětí. Teď se musím začít věnovat této hrozbě. Vím, že budete i dál bojovat, jak jste přísahali, a že se nad nepřítelem nesmilujete. Vím, že dny řádu jsou sečteny.”

Kahlan si uvědomila, že jí krk už nebolí. Prstem se dotkla kousnutí a zjistila, že už tam není. Najednou ji napadlo, že možná unikla ze spárů Strážce podsvětí na několik způsobů.

S vážným výrazem se zadívala na mladé obličeje, které ji upřeně pozorovaly. “I když budete bojovat bez milosti, nesmíte se stát tím, proti čemu bojujete. Nepřátelé bojují proto, aby zabíjeli a zotročovali. Vy bojujete za život a svobodu. Uchovávejte si to na nejpřednějším místě vašich srdcí.

Nedovolte, aby se z vás stalo to, proti čemu bojujete. Vím, jak je to lehké. Málem se to stalo i mně.”

Kahlan pozvedla do vzduchu pěst. “Slibuji, že nikdy nezapomenu na nikoho z vás. Slibte mi, že až to všechno skončí, až zmizí hrozba Císařského řádu, jakož i hrozba od Strážce podsvětí, že se do jednoho dostavíte do Aydindrilu, aby celé Středozemí mohlo vzdát čest vašemu obětování.”

Muži to slíbili pozvednutím pěstí. Rozlehlo se oslavné volání.

“Kapitáne Ryane, řekni, prosím, má slova mužům v jiných táborech. Přála bych si, abych k nim mohla promluvit sama, musím však ihned odjet.”

Ujistil ji, že se tak stane. Kahlan oběma rukama pozvedla meč a držela ho vzhůru.

“Král Wyborn vládl tímto mečem v bitvě na obranu této země. Matka zpovědnice jím vládla na obranu Středozemí. Teď ho svěřuji do spolehlivých rukou.”

Prsty kapitána Ryana od ní opatrně převzaly meč. Držel ho, jako by držel královskou korunu Galey. Zářivě se na ni usmál.

“Matko zpovědnice, budu ho nosit s hrdostí. Děkuji ti za všechno, co jsi nás naučila. Když jsi nás potkala poprvé, byli jsme kluci. Děkuji ti, že jsi z nás udělala muže. Nejenže jsi nás naučila lépe bojovat, ale - a to je důležitější - co to znamená být voják a obránce Středozemí.”

Sevřel jílec meče v pěsti a pozvedl ho do nebe, když se otáčel ke svým mužům.

“Třikrát sláva matce zpovědnici!”

Když Kahlan poslouchala tři divoká provolání, uvědomila si, že v celém svém životě neslyšela, aby někdo volal na slávu matce zpovědnici. Musela se namáhat, aby na sobě nedala znát překvapení. Poslala polibek na konečky prstů a poděkovala jim všem.

“Kapitáne Ryane, chtěla bych si vzít Nicka a budu potřebovat ještě dva koně.”

Chandalen k ní prudce vystartoval. “K čemu teď vlastně potřebuješ koně?”

Podívala se na něj a povytáhla obočí. Chandalene, v noze mám ránu od šípu. Sotva dokážu stát a chodit vlastně ani nedokážu. Pokud se chci dostat do Aydindrilu, potřebuji jet na koni. Doufám, že mě kvůli tomu nebudeš považovat za slabocha.”

Čelo se mu zachmuřilo. “To nebudu. Samozřejmě se od tebe nedá očekávat, že bys šla.” Oči se mu opět naplnily zlostí. “K čemu však chceš mít další dva koně?”

“Když pojedu já, ty musíš jet také.”

“Chandalen nepotřebuje jet! Je silný!”

Naklonila se k němu a promluvila jeho jazykem. “Chandalene, já vím, že Bahenní lid nejezdí na koních. Nečekám od tebe, že umíš jezdit. Naučím tě to. Ty to snadno zvládneš. Až se vrátíš mezi své lidi, budeš mít novou zručnost, kterou nikdo z nich nemá. Udělá to na ně dojem. Ženy uvidí, že jsi

statečný.”

Podezřívavě zabručel a zamračil se. “Proč tedy potřebujeme třetího koně?”

“Pojede s námi Orsk.”

“Co!”

Kahlan pokrčila rameny. “Nedokážeš natáhnout luk, dokud se ti nezahojí rameno. Jak mě chceš ochraňovat? Orsk se může svou zdravou paží ohánět sekyrou, a ty můžeš tou svou házet oštěp.”

Zakoulel očima. “To ti nevymluvím, je to tak?”

“Ne.” Kahlan se na něj jemně usmála. “Raději bychom si měli dát dohromady věci a vydat se na cestu.”

Ještě jednou si pozorně prohlížela muže. Byli to její muži. Pozdravila je přiložením pěsti k srdci.

Opětovali mlčky její pozdrav.

S těmito muži toho mnoho ztratila. S těmito muži toho mnoho získala.

“Dávejte na sebe pozor. Ať si každý z vás dává na sebe pozor.”

Kapitola třináctá

“Kdy se tedy chceš setkat se svými lidmi, kteří odvedou sestra Vernu a mě do paláce?”

Du Chaillu se ohlédla a odhrnula si bohaté vlasy na stranu, aby se na něj pozorně podívala. Svého koně vedla. Richard byl už unavený z jejích neustálých stížností, a když nakonec odmítla dál na koni jet, nechtěl z toho dělat problém a nechal ji jít. Sestra Verna jela vedle něho a pozorovala Du Chaillu ze svého koně jako sova.

“Brzy.” Její chladný a nepřítomný výraz ho zneklidňoval. “Velmi brzy.”

Od té doby, co opustili území Madžendiů a stále hlouběji se dostávali na její vlastní území, se její postoj pomalu měnil. Už nebyla hovorná a otevřená, ale postupně se stávala povýšenou a odměřenou. Sestra Verna zřídka spouštěla pohled z Du Chaillu a Du Chaillu naopak neutekl žádný pohyb, který sestra udělala. Byly jako dvě kočky se zježenou srstí, které byly tiché a nehybné, ale připravené kdykoliv vyskočit. Nepřekvapilo by ho, kdyby za chvíli na sebe začaly cenit zuby.

Richard měl pocit, že jedna drahou neustále zkouší, nevěděl však, jak to dělají. Podle sestřina postoje si myslel, že není příliš spokojená s tím, co zjišťuje. Richard mohl ze zkušenosti říci, kdy se sestra dotýká svého Hanu. V očích jí poznával jeho odraz. Právě teď se ho dotýkala.

V prohlubujícím se soumraku Du Chaillu najednou odbočila ze široké lesní cesty a vedla je na úzkou pěšinu procházející hustým, navzájem propleteným křovím. Po obou stranách byla tmavá voda, ze které se na ně tlačil hustý porost rákosí a širokolisté rostliny s růžovými a žlutými nálevkovitými květy. Richardovy oči si prohlížely šero mezi stromy.

Du Chaillu se zastavila na kraji otevřeného prostoru pokrytého pískem. Pozvedla otěže svého koně k Richardovi. “Ostatní se k nám na tomto místě připojí. Počkej tady, čarodějníku.”

Termín, který použila k tomu, aby ho oslovila, Richarda rozzlobil. Vzal si otěže. “Richard. Jmenuji se Richard. Jsem ten, kdo ti zachránil krk, nezapomněla jsi na to?”

Du Chaillu se na něj zamyšleně podívala. “Prosím tě, nemysli si, že si nevážím toho, co jsi udělal pro mě a pro můj lid. Navždy budu ve svém srdci nosit tvou laskavost.” Vypadalo to tak, jako by se její oči nedokázaly na nic zaostřit a její hlas změkl lítostí. “Přesto jsi ale čarodějník.” Napřímila se. “Počkej tady!”

Otočila se a zmizela v lese obklopujícím mýtinu. Richard stál a díval se, jak mizí. Sestra Verna seskočila z koně a vzala do ruky otěže všech tří koní. “Teď se tě pokusí zabít,” řekla a vyznělo to tak, jako by mu říkala, že zítra bude pršet.

Richard se na ni zlostně podíval. “Zachránil jsem jí život.”

Sestra Verna vedla koně ke stromům. “Pro tyto lidi jsi čarodějník. Oni čarodějníky zabíjejí.”

Richard jí nechtěl věřit, ale přesvědčila ho. “Sestro, tak použij svůj Han, abys tomu zabránila, abys zachovala život, stejně jako jsi řekla Du Chaillu, co má dělat s novým dítětem.”

Sestra Verna pohladila svému koni bradu. “Ona rovněž používá Han. Proto se sestry těmto lidem

vždy vyhýbaly. Někteří z nich dokáží používat svůj Han, činí tak však způsobem, kterému nerozumíme.

Zkoušela jsem na ní různé maličkosti, abych se něco dověděla. Kouzla, která na ni sesílám, mizí jako kamínky házené do studny. A nemizí nepozorovaně. Du Chaillu ví, o co se pokouším, a je to nějakým způsobem schopná anulovat. Už dříve jsem ti říkala, že tito lidé jsou nebezpeční. Snažila jsem se tomu na každém kroku zabránit. Varovala jsem tě, aby ses neoháněl sekerou. Všechny mé snahy jsi považoval za špatné."

Richard zaskřípěl zuby. Levou rukou uchopil jílec meče. Cítil výstupky slova pravda vpleteného do drátu a přes něj horko vlastní zuřivosti.

"Nemám v úmyslu nikoho zabíjet."

"Dobře. Měj přesto připravenou zuřivost meče. Budeš ji potřebovat, pokud budeš chtít přežít. Právě nás totiž obklíčují. Můj Han mi dokáže říci alespoň to."

Richard měl pocit, že se mu téměř všechno vymyká zpod kontroly. Nechtěl nikomu ubližovat. Nezachránil Du Chaillu jenom proto, aby musel bojovat s jejími lidmi. "Sestro Verno, pak bych ti navrhoval, abys přivolala svůj Han. Já jsem hledač, ne nájemný vrah. Nebudu za tebe zabíjet tvé nepřátele."

Udělala k němu několik kroků. Její hlas byl suchý a měla ho pod kontrolou. "Řekla jsem ti, že můj Han tady nepomůže. Zlikvidovala bych ohrožení, kdybych mohla, nejde to však. Du Chaillu má něco proti mé magii. Richarde, úpěnlivě tě prosím, braň se!"

Přimhouřil oči. "'Možná mi jenom nechceš pomoci. Zlobíš se, že jsem zmařil ujednání, které sestry měly s Madžendii. Ty chceš pozorovat, jak to děláš vždy, co udělám."

Nemohoucně pomalu zavrtěla hlavou. "Richarde, to si opravdu myslíš, že strávím půl života plněním povinnosti, abych tě našla a bezpečně tě přivedla do Paláce proroků jenom proto, abych se dívala, jak tě zabijí, když jsme málem u mého domova? Ty si skutečně myslíš, že bych to nezastavila, kdybych to dokázala? To je tvé mínění o mně tak špatné?"

Jeho prvním impulsem bylo, aby jí oponoval. Pak se ale nad jejími slovy zamyslel. To, co říkala, mělo smysl. Richard omluvně zavrtěl hlavou a pak se rychle podíval do stínů. "Kolik jich je tam?"

"Asi třicet."

"Třicet." Znechuceně si zkřížil ruce na prsou. "Jak se mám jediný ubránit třiceti?"

Chvíli se dívala do temnoty a pak před sebe napřáhla ruce. Zvedl se vítr, který nesl to tmy závoj písku a hlíny. "To je na chvilku zpomalí, ale nezastaví je to."

Ještě jednou k němu otočila své hnědé oči. "Richarde, použila jsem Han, abych hledala odpověď. Ten mi však říká jedinou věc: abys přežil, musíš použít proroctví. Sám ses pojmenoval přivolávač smrti, jak to předpovědělo proroctví. To proroctví je o tobě.

Abys porazil takový počet protivníků, musíš použít proroctví. Proroctví říká, že držitel meče dokáže přivolat mrtvé, že dokáže přivolat minulost do přítomnosti. Ty to nějakým způsobem musíš udělat, abys přežil - musíš přivolat mrtvé a přivolat minulost do přítomnosti."

Richard spustil paže podél těla. "Za chvíli nás převálcuje třicet lidí, o kterých říkáš, že mě chtějí zabít, a ty mi dáváš hádanky? Sestro, už jsem ti řekl, že nevím, co to znamená. Pokud mi chceš pomoci, tak mi řekni něco, co bych mohl použít."

Odvrátila se od něj a šla zpět ke koním. "To jsem udělala. Proroctví jsou někdy určená k tomu, aby pomohla člověku v nich jmenovanému. Posílají mu pomoc přes propast času, která bude klíčem, jenž by mohl otevřít dveře k poučení. Věřím, že toto proroctví je takové. Jeho využití musíš najít ty, já jeho význam neznám."

Zastavila se a otočila, aby se ohlédla. "Zapomínáš, že jsem se snažila, abychom se těmto lidem nedostali do rukou. Ty jsi řekl, že v této záležitosti nejsi můj žák, ale že jsi hledač. Jako hledač musíš toto proroctví využít. Ty jsi nás do toho dostal a pouze ty nás z toho můžeš dostat ven."

Richard se díval, jak uklidňuje nervózní zvířata. Od té doby, co mu o tomto proroctví řekla,

přemýšlel a hloubal nad tím, co by mělo znamenat. Někdy měl pocit, že je na okraji pochopení, ale tento pocit vždy zmizel dříve, než přinesl plody.

Meč použil mnohokrát a znal jeho schopnosti. Znal rovněž svá vlastní omezení. Proti jednomu byl prakticky neporazitelný. On však byl z masa a kostí. Nebyl expert na boj s mečem, v minulosti vždy spoléhal na magii meče, která tento rozdíl odstranila. On je pouze jeden a jich je mnoho. Meč může být v jednom okamžiku jenom na jednom místě.

"Jsou to dobří bojovníci?" zeptal se.

"Baka Ban Manaové nemají sobě rovných. Mají speciálně vycvičené bojovníky, říká se jim mistři čepele. Ti každý den trénují od východu do západu slunce a potom ještě za svitu měsíce. Boj je pro ně téměř jako náboženství.

Když jsem byla mladá, viděla jsem, jak bakabanmanský mistr čepele, který se dostal do kasáren v Tanimuře, zabil téměř padesát dobře ozbrojených vojáků, než byl skolen. Bojují, jako by byli neporazitelní duchové. Někteří lidé věří, že jimi jsou."

"To je opravdu úžasné," zamumlal si pro sebe.

"Richarde," řekla bez toho, aby se na něj podívala. "Vím, že spolu nevycházíme. Mohli bychom se dívat na stejnou věc a každý z nás by viděl něco jiného. Jsme z různých světů, oba jsme tvrdohlaví a žádný z nás nemá toho druhého příliš rád.

Chci však, abys věděl, že v této záležitosti se nepokouším být zatvrzelá. Řekl jsi pravdu, že se týká tebe jako hledače a ne jako mého žáka. Způsobem, kterému nerozumím, je to rovněž propojeno s proroctvím. Ty se vezeš na vlně událostí, já jsem pouhá přihlížející divačka. Když však zemřeš, zemřu i já."

Pak k němu zvedla oči. "Richarde, já nevím, jak ti pomoci. Obklopují nás lidé, aby se podívali na to, co se stane. Já vím, že kdybych se do toho pokusila zasáhnout, zabijí mě. Tato věc se týká proroctví, tebe a Baka Ban Manaů. Nehraji v tom žádnou roli s výjimkou toho, že zemřu, když zemřeš ty.

Neznám význam proroctví a uvědomuji si, že ho neznáš ani ty. Mysli však na něj, možná tě způsob použití napadne, až to budeš potřebovat. Když ti to půjde, pokoušej se používat svůj Han."

Richard stál s rukama v bocích. "Dobře, sestro. Pokusím se o to. Je mi líto, že v hádankách nejsem dobrý. A jestli mě zabijí, tak stejně díky, že ses mi snažila pomoci."

Podíval se na nebe, na tenký závoj oblaků, který zahaloval měsíc. Tma pomáhá skrývat se těm, kteří přicházejí. Není žádný důvod, aby nemohla být využitá rovněž v jeho prospěch.

Richard byl průvodce po lesích a v tmavém lese byl doma. Při podobných hrách trávil s ostatními průvodci nespočetné hodiny. Bylo to prostředí, které patřilo nejen jim, ale i jemu. Nemusel to dělat podle nich. Přikrčil se a odběhl pryč od sestry a jejich koní, splynul se stíny měsíce.

Prvního našel, jak se dívá na opačnou stranu. Bez hnutí tiše pozoroval temnou postavu zahalenou do volného oděvu, která klečela na jednom koleni a dívala se na sestru. V jedné ruce pevně svírala krátký oštěp, jehož konec byl opřený o písek. Dva další oštěpy ležely na zemi.

Richard se soustředil, aby ovládl své dýchání, aby nedělal žádný hluk, když klouzal k postavě. Pohnul se a zastavil, opět se pohnul a přiblížil se ještě víc. Natáhl ruku. Byl jen několik centimetrů od oštěpu, když ztuhl, protože postava se otočila.

Muž vyskočil, ale Richard byl dostatečně blízko. Popadl oštěp. Když se muž otáčel, Richard se rozmáchl oštěpem a udeřil ho ze strany do hlavy. Postava se zhroutila dřív, než stačila vyvolat poplach.

O jednoho méně, pomyslel si Richard, když se narovnával. Bez toho, aby ho musel zabít. Alespoň tedy doufal, že ho nezabil.

Z temnoty vyklouzla postava. Vedle další a pak další. Richard se otočil a sledoval, jak se objevují další. Dříve, než se mohl hnout, byl obklíčen.

Postavy byly zahalené do volných oděvů barvy stromové kůry, takže splývaly s okolní krajinou. Plátno omotané kolem jejich hlav skrývalo všechno kromě černých očí, které zářily nelítostným odhodláním.

Utéct nebylo kam. Richard úkroky stranou ustupoval na mýtinu a kruh kolem něj se pohyboval s ním. Kolem něj se shromažďovali další muži. Richard se otočil a zjistil, že vytvářejí dva kruhy.

Možná by to ještě šlo udělat bez zabíjení. “Kdo hovoří za vás?”

Vnitřní kruh zahalených postav odložil své kulaté štíty a hodil rezervní oštěpy na zem. Jejich hroty ukazovaly na Richarda. Každý uchopil zbývající oštěp do obou rukou jako hůl. Nespouštěli z něj oči. Válečníci z vnějšího kruhu odhodili štíty a všechny oštěpy na zem, položili ruce na jílce mečů, ale netasili je.

Zaznělo tiché rytmické prozpěvování a oba kruhy se pomalu začaly otáčet opačným směrem.

Richard kráčel pozpátku v malém kruhu a snažil pozorovat všechny. “Kdo hovoří za vás?”

Pomalé prozpěvování pokračovalo spolu s jejich úkroky stranou.

Postava, zabalená od hlavy po paty stejně jako ostatní, se vztyčila na skále za vnějším kruhem.

“Jsem Du Chaillu. Já hovořím za Baka Ban Manay.”

Richard mohl stěží uvěřit tomu, co se děje. “Du Chaillu, zachránil jsem ti život. Proč bys nás měla chtít zavraždit?”

“Baka Ban Manaové tady nejsou, aby tě zavraždili. Jsme tady, abychom tě popravili za krádež naší posvátné země.”

“Du Chaillu, já jsem nikdy předtím vaši zemi neviděl. Nemám nic společného s ničím, co se mohlo stát.”

“Naši zemi nám vzali čarodějníci. Dali nám naše zákony. Ty jsi čarodějník. Neseš hříchy těch čarodějníků, kteří byli před tebou. Ty dokonce nosíš jejich znak, abys to prokázal. Musíš udělat to, co všichni předtím, které se nám podařilo chytit. Musíš čelit kruhu. Musíš zemřít.”

“Du Chaillu, řekl jsem ti, že zabíjení musí přestat.”

“Je lehké prohlásit, že zabíjení musí přestat, když jsi ten, který má zanedlouho zemřít.”

“Jak se mi opovažuješ říci něco takového! Riskoval jsem svůj život, abych zabíjení zastavil! Kvůli tobě jsem riskoval vlastní život!”

Tiše promluvila. “Já to vím, Richarde. Za to si tě vždy budu ctít. Porodila bych ti syny, kdybys mě o to požádal. Obětovala bych za tebe život. Za to, co jsi udělal, budeš v očích mého lidu hrdinou. Přiváži si modlitbu k šatům, aby tě duchové něžně zahrnuli do svých srdcí.

Jsi však čarodějníkem. Prastarý zákon říká, že musíme cvičit každý den a že s čepelí musíme být lepší než všichni ostatní lidé, co se kdy narodí. Řekli nám, že musíme zabít každého čarodějníka, kterého se nám podaří chytit, nebo nás Duch temnoty přenese ze světa života do temnoty.”

“Nesmíte dále zabíjet čarodějníky ani nikoho jiného! Musí to přestat!”

“Zabíjení nemůže přestat kvůli tomu, co jsi udělal. Může skončit pouze tehdy, když s námi budou tančit duchové.”

“Co to znamená?”

“Znamená to, že tě musíme zabít, nebo to, co bylo řečeno se stane - Duch temnoty unikne ze svého vězení.”

Richard na ni ukázal oštěpem. “Du Chaillu, nechci nikoho z vás zabít, ale budu se bránit. Už prosím přestaň. Přestaň dříve, než se někomu něco stane. Nenuť mě, abych někoho z vás zabil. Prosím!”

“Kdyby ses pokusil utéct, zabodli bychom ti oštěpy do zad, ale když ses rozhodl, že zůstaneš, získal jsi právo nám čelit. Zemřeš, stejně jako zemřeli všichni, které se nám podařilo chytit před tebou. Když s námi nebudeš bojovat, bude to rychlé a nebudeš trpět. Na to máš mé slovo.”

Otočila rukou ve vzduchu a zpěv opět začal. Muži ve vnějším kruhu vytáhli meče - dlouhé zbraně s černými rukojetěmi. Každá z nich měla na hrušce i jílci kroužek, ve kterém byl provaz, jenž měl bojovník kolem krku, aby meč v bitvě neztratil. Každá čepel byla zakřivená a rozšiřovala se do seseknutého hrotu.

Muži zakroužili meči, přehazovali si je z pravé ruky do levé a naopak. Čepele ani na chvíli

nepřestávaly kroužit. Oba kruhy se znovu začaly pohybovat opačnými směry. Vnitřní kruh začal vířit oštěpy jako holemi.

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Richard znal průvodce, kteří nosili hole. Nikdo nikdy neobtěžoval průvodce s holí. Tito lidé byli lepší než všichni průvodci, které kdy viděl. Dřevěné oštěpy byly pouhými šmouhami v měsíčním světle, ocelové hroty vytvářely kruh matných záblesků.

Richard zlomil oštěp přes koleno a tasil meč. Zvuk oceli zařinčel a přehlušil svištění oštěpů a mečů.

“Du Chaillu, nedělej to! Ihned s tím přestaň, než se někomu něco stane!”

“Nebojuj s námi, čarodějníku, a my ti dopřejeme rychlou smrt. Dlužím ti alespoň to.”

Richardovi se prudce zvedala hruď; svaly čelistí mu ztuhly. Prozpěvováni se zrychlilo a kruhy mužů rovněž zrychlily.

Richard zlobně upíral svůj pohled na Du Chaillu, která stála na skále. “Odmítám odpovědnost za to, co se stane, Du Chaillu. Ty jsi mě k tomu donutila. Co se stane, bude na tvou odpovědnost. Zapříčiníš to ty!”

Tiše promluvila a její hlas byl plný lítosti. “Je nás mnoho. Ty jsi pouze jeden. Richarde, je mi to líto.”

“Pouze hlupák si může být při tomto poměru sil jistý, Du Chaillu. Není tak špatný, jak si myslíš. Nemůžete na mě zaútočit všichni najednou. Najednou může zaútočit jeden, mohou zaútočit dva, nebo nanejvýš tři. Ten poměr je jiný, než jak ho vidíš ty.” Richard se nejasně podivil, odkud pocházejí jeho slova.

Uviděl, jak v měsíčním světle přikývla. “Čarodějníku, ty rozumíš tanci smrti.”

“Nejsem čarodějnik, Du Chaillu! Jsem Richard, hledač pravdy. Nejdu dobrovolně s touto sestrou, aby se ze mě stal čaroděj. Jsem vězeň. Ty to víš. Já se budu bránit.”

Du Chaillu se na něj v měsíčním světle dívala. “Duchové vědí, jak mi to je líto, hledači Richarde, ty však musíš zemřít.”

“Du Chaillu, nelituj mě. Lituj ty z vás, kteří v tuto noc bezdůvodně zemřou.”

“Ty jsi ještě neviděl, jak Baka Ban Manaové bojují. Nás se nikdo ani nedotkne. Ocel pocítíš pouze ty. Nedělej si starosti; my jsme v bezpečí. Nebudeš litovat žádného zabíjení.”

Richard uvolnil magii meče, uvolnil jeho zuřivost.

Oba kruhy se otáčely a prozpěvovaly rychleji, rychleji se rovněž kroutily zbraně. Hledačem hřměla bouře zuřivosti meče. I když byl zachvácen zuřivostí, stejně jako neovladatelnou potřebou zabíjet, věděl, že to nebude stačit. Bylo jich příliš mnoho. Nadto ještě nikdy nikoho neviděl zacházet se zbraněmi tak, jako tito lidé.

Nehleděl na nic a nechal do sebe vstupovat ještě více magie. Vsával ji, dokud mu neúprosnost nenávisti prudce nebušila v hlavě, málem se mu z ní udělalo špatně. Vtáhl jí do hlubin své duše.

Richard nehybně stál uprostřed pohybujících se kruhů. Lesknoucí se čepelí se dotkl svého čela. Ocel byla chladná na jeho horké kůži, na jeho potu.

“Čepeli, buď v tento den spolehlivá.”

Vyvolal magii na povrch. Dříve, než si uvědomil, co dělá, stáhl si košili a odhodil ji, aby mu nic nebránilo v pohybu. Proč by měl myslet na to, aby to udělal? Zdála se to být správná věc, vůbec však nevěděl, odkud ten nápad přišel. Čepel držel rovně před sebou. Svaly měl napjaté, leskly se potem.

Našel střed svého vlastního já, místo klidu. Našel své ohnisko. Hledal Han uprostřed řeřavě bílého středu své zuřivosti.

Používej to, co máš, řekl hlas, který byl v něm. Používej to, co tam je. Dej tomu průchod.

V tichu své mysli si Richard vzpomněl na okamžik, kdy stál na Zeddově čarodějnické skále, aby použil její magii na zakrytí mraku, který poslal Darken Rahl, aby ho sledoval. Skálu používalo před Zeddem už mnoho čarodějů. Když na ní Richard stál, vyvolával na povrch magii a nechával ji proudit

svým tělem, ucítil podstatu osobnosti všech, kteří na ní byli předtím. Vzpomněl si na ten pocit, když ucítil to, co cítili oni, věděl to, co věděli oni. Umožnilo mu to nahlédnout do těch, kteří kdysi dávno magii použili.

Najednou mu bylo jasné, co proroctví znamená.

Přemýšlel, jak je to možné, že meč předtím používal bez toho, aby viděl, co má magie v sobě. Stejně jako ji má čarodějnická skála.

Magii Meče pravdy používalo mnoho hledačů a na oplátku si magie zachovala vzpomínku na jejich talent s mečem, na každý pohyb, kterým byl meč kdy použit. Nabízel se mu talent nesčetných stovek hledačů, kteří vládli touto čepelí, byli mezi nimi muži i ženy. Zručnost dobrých i špatných byla svázaná s magií.

V tichu uviděl, jak na něj zleva útočí první.

Buď peříčkem, ne skálou. Vznášej se na poryvu bouře.

Richard uvolnil svou magii, prudce se otočil souběžně s útokem a nechal útočníka prolétnou kolem sebe. Neudeřil, ale splýval spolu s tlakem útoku. Dovolil, aby ho vedla magie meče. Útočník se svalil na zem, když se nedostal do očekávaného kontaktu.

V dalším okamžiku na něj zaútočil druhý, který kroužil svým oštěpem. Richard se opět otočil kolem vlastní osy a když kolem něj probíhal útočník, použil meč, aby oštěp rozsekl vedví. Další útok přišel zezadu. Zastavil ho nohou opřenou o hruď útočníka a odhodil ho dozadu.

Richard se plně odevzdal magii z meče a klidu, který měl uvnitř. Věci, kterým ani nerozuměl, dělal bez toho, aby se nad nimi zamýšlel.

Kontroloval svou zuřivost, aby nezačal zabíjet. Používal meč naplocho, aby někde praštil hlavu do zátylku nebo nohu do kolena, aby jinde srazil útočníka. Čím rychleji přicházeli, tím rychleji reagoval, magie se krmila jejich energií. Plavně klouzal mezi útočníky, rozsekával oštěpy, kde to jen šlo, a snažil se Baka Ban Manay odzbrojovat bez toho, aby je zabíjel.

“Du Chaillu! Zastav to, než jim budu muset ublížit!”

Bylo chybou, že na ni křičel. Rozptýlilo to jeho soustředění. Přes jeho plynulou obranu se dostal oštěp. Z této hrozby se v něm okamžitě vzbouřila nová vlna zuřivosti. Měl na vybranou, mohl útočníka buď zabít, nebo udělat pouze to, co by ho zastavilo.

Jeho meč zavířil, špička zasvištěla vzduchem a usekla ruku, která do něj chtěla vrazit oštěp. Vzduch se naplnil krví a úlomky kostí. Hlas, který vykřikl, patřil ženě.

Uvědomil si, že mezi Baka Ban Manay byly rovněž ženy. Na tom nezáleželo. Kdyby se nebránil, tak by ho zabily. Ztráta ruky byla lepší než ztráta hlavy. První krev přivedla zuřivost a potřebu zabíjet k bodu varu, byly palčivé a prahly po další krvi.

Bojoval s útočníky z vnitřního knihu, kteří chtěli, aby zaútočil na ty, co byli kolem něj. Nechtěl však podnikat útok. Chtěl pouze to, aby přestali. Když však nepřestanou…

Když zlámal jejich oštěpy, zvedli nové ze země a opět se na něj vrhali. Proplétal se mezi nimi jako fantom, šetřil si síly a nechával je, aby se vyčerpávali.

Vnější kruh, který se dál otáčel, zatímco vnitřní kruh útočil, se zastavil a pak začal s vířícími meči postupovat vpřed. Ti s oštěpy - ti, kteří ještě dokázali stát - prošli vnějším kruhem, který šel dopředu, ven.

Meče se točily vzduchem. Richard nečekal, až k němu přijdou, ale šel jim naproti. Překvapeně sebou trhli, když Meč pravdy roztříštil dvě z lesknoucích se čepelí.

“Du Chaillu! Prosím! Nechci nikoho z vás zabít!”

Muži s meči byli rychlejší než ti s oštěpy. Byli příliš rychlí. To, že mluvil a zároveň se je snažil odzbrojit bez toho, aby je zabil, bylo nebezpečné rozptylování. Richard ucítil, jak masem nad jeho žebry proletěla palčivá bolest. Tu čepel vůbec neviděl přicházet, instinktivně se však pohnul a místo seknutí, které by ho zabilo, se mu dostalo pouze mělkého říznutí.

To, že tekla jeho vlastní krev, povolalo k jeho obraně všechnu magii meče - zuřivost a zručnost

všech, kteří ho drželi před ním. Podstaty jejich osobností vnikly do něj, nedokázal je zadržet. Už si dále nemohl vybírat, jeho zábrany byly přemoženy. Nepřátelům dal opakovaně šanci, teď už se nedalo nic dělat.

Přivolávač smrti.

Mistři čepele se na něj vrhli smrtící vlnou.

Pomstychtivě uvolnil magii všechny cesty. Manévrování skončilo. Zábrany spadly, teď tančil se smrtí.

Noc vybuchla do teplé spršky krve. Uslyšel se, jak křičí, a zjistil, že se pohybuje; viděl, jak muži i ženy padají a jak se po zemi kutálejí hlavy bez těla. Zuřila v něm touha po zabíjení.

Už se ho nedotkla žádná čepel. Odrážel každý úder, jako by ho viděl už tisíckrát, jako by vždy věděl, co je nutné udělat. Každý útok přinesl útočníkovi jistou a rychlou smrt. Nočním vzduchem na všechny strany létaly úlomky kostí a krev. Po zemi se válely krvavé vnitřnosti. Hrůza z toho všeho se spojila do jediné neustávající podoby zabíjení.

Přivolávač smrti.

Že má v levé ruce nůž a meč v pravé, si uvědomil až tehdy, když na něj zaútočili dva nepřátelé, z každé strany jeden. Toho z levé strany chytil levou paží pod krk a prořízl mu hrdlo, zatímco ve stejnou dobu probodával toho pravého mečem. Oba se zhroutili k zemi, Richard mezitím stál a popadal dech.

Kolem něj se rozeznívalo ticho. Nic se nehýbalo, výjimkou byla žena na kolenou, která se o zemi opírala jednou rukou. Druhou ruku neměla. Postavila se na nohy a z opasku vytáhla nůž.

Richard svým zuřivostí zakaleným pohledem uviděl v jejích očích odhodlání. S výkřikem se k němu rozběhla. Richard stál, smrti podoben, v studené ochraně magie. Bouřila se v něm zuřivost, když se díval, jak přibíhá. Pozvedla nůž.

Richard zvedl meč a zabodl jej ženě přímo do srdce. Její váha stáhla meč dolů a ona se z něj sunula na zem. Prsty se chytila čepele a ruka jí krvavým šrámem sklouzávala po celé délce, když s posledním bublavým výdechem vklouzla do rukou smrti.

Přivolávač smrti.

Richard pozvedl svůj hněvem planoucí pohled k ženě, která stála na skále. Du Chaillu z ní sestoupila, odhalila si hlavu a nechala pás látky viset dolů. Sklonila se a poklekla na jedno koleno.

Richard, ve kterém zuřivost hořela plamenem, přistoupil k ní. Zvedl bradu Du Chaillu špičkou svého meče.

Její tmavé oči se vpíjely do jeho zraku. “Kaharin je tady.”

“Kdo je kaharin?”

Du Chaillu se mu odhodlaně dívala do očí. “Ten, kdo tančí s duchy.”

“Tančí s duchy,” opakoval Richard bezvýrazným hlasem. Pochopil to. Tančil s duchy těch, co drželi meč před ním. Přivolal mrtvé a tančil s jejich duchy. Málem se rozesmál.

“Du Chaillu, nikdy ti neodpustím, že jsi mě donutila tyto lidi pozabíjet. Zachránil jsem ti život, protože se mi oškliví zabíjení, a ty jsi zapříčinila, že na mých rukou lpí krev třiceti lidí.”

“Je mi líto, kaharine, že musíš nést toto břemeno. Zabíjení však mohlo být zastaveno pouze krví třiceti Baka Ban Manaů. Pouze tímto způsobem můžeme sloužit duchům.”

“Jak může zabíjení sloužit duchům?”

“Když nám čarodějníci ukradli naší zemi, poslali nás do vyhnanství sem. Uložili nám povinnost naučit kaharina tančit s duchy. Pouze kaharin dokáže zabránit Duchu temnot, aby ovládl svět živých. Kaharin přichází na tento svět jako právě narozené dítě, které se musí učit. Část této povinnosti byla uložená nám - abychom ho naučili tančit s duchy. Tuto noc ses něco naučil, je to tak?”

Richard zachmuřeně přikývl.

“Jsem ochránkyní zákonů našeho lidu. Naším posláním bylo, abychom tě to naučili. Kdybychom ignorovali, co nám prastará rčení přikazují udělat, kaharin by se nenaučil, co má uvnitř, a byl by proti silám smrti bezbranný. V konečném důsledku by smrt dostala každého.

Madžendiové nás obětují, aby nám vždy připomínali naši povinnost vůči duchům, a připomínají nám, abychom cvičili s meči. Kouzelnice z druhé strany pomáhají Madženďům, abychom byli obklíčeni a nemohli uniknout, abychom nemohli nikam a byli vždy ohrožováni, abychom nezapomněli na naši povinnost.

Je předpovězeno, že kaharin oznámí svůj příchod tím, že bude tančit s duchy a prolije krev třiceti Baka Ban Manaů, což je čin, který může dokázat pouze vyvolený, a to jenom s pomocí duchů. Říká se, že až k tomu dojde, bude nám vládnout. Už nejsme svobodný národ, jsme vázáni jeho přáním. Tvým přáním, kaharine.

Stará rčení říkají, že pokud každý rok ta, co nosí modlitební šaty půjde do naší země, aby předala naše modlitby duchům, tak nám jednou pošlou kaharina, a když splníme svou povinnost, tak nám vrátí naši zemi."

Richard stál jako ve snách a zlostně se na ni díval. "Du Chaillu, ty jsi mi v tuto noc vzala něco velmi cenného."

Postavila se na nohy a vzpřímila se před ním. "Nemluv mi o obětech, kaharine. Mých pět manželů, které jsem milovala já i moje děti, a které jsem neviděla od chvíle, co jsem byla zajata, je mezi těmi třiceti, jež jsi právě zabil."

Richard klesl na kolena. Měl pocit, že se pozvrací. "Du Chaillu, odpusť mi, co jsem v této noci udělal."

Jemně položila ruku na jeho skloněnou hlavu. "Je mi ctí být duchovní ženou našeho lidu, když přichází kaharin. Je mi ctí, že jsem to já, kdo nosí modlitební šaty a přivádí ho k našemu lidu. Teď musíš splnit svou povinnost a vrátit nám naši zemi, jak říkají stará rčení."

Richard zvedl hlavu. "Neříkají stará rčení, jak mám tento úkol splnit?"

Pomalu zavrtěla hlavou. "Říkají pouze to, že ti máme pomáhat a že to dokážeš. Jsme tady, abys nám přikazoval."

Richard ve tmě cítil, jak mu po tváři teče slza. "Tak ti přikazuji zastavit zabíjení. Uděláš to, co jsem ti už jednou přikázal. Použiješ píšťalku na ptáky, abys přinesla mír s Madženďii. Zatímco to budeš dělat, splníš svůj slib a zajistíš někoho, kdo nás dovede do Paláce proroků."

Bez toho, aby zvedla hlavu, Du Chaillu luskla prsty. Richard si poprvé uvědomil, že zakrvavenou mýtinu obklopovali lidé ve stínech. Všichni byli na kolenou a klaněli se směrem k němu. Po lusknutí jejích prstů několik z nich vyskočilo a přiběhlo k nim.

"Odveďte je do velkého kamenného domu."

Richard stál před ní a díval se do jejích tmavých očí. "Du Chaillu, je mi moc líto, že jsem ti pozabíjel manžely. Prosil jsem tě, abys to zastavila, stejně je mi to však moc líto."

V jejích očích byl ten nadčasový výraz, který už viděl v jiných očích; v očích sestry Verny, čarodějnice Šoty a v očích Kahlan. Teď už věděl, že v nich vidí magický talent. Na rtech se jí objevil náznak úsměvu. Nechápal, jak se teď dokáže usmívat."

"Bojovali stejně udatně, jak by bojovali všichni Baka Ban Manaové. Měli tu čest, že mohli učit kaharina. Obětovali životy za svůj lid. Získali velkou čest a budou žít dál jako legendy."

Natáhla paži a položila ruku na jeho nahou hruď. Na otisk ruky, který tam byl. "Teď jsi můj manžel ty."

Richard vytřeštil oči. "Co?"

Překvapením svraštila čelo. "Nosím modlitební šaty, jsem duchovní ženou našeho lidu a ty jsi kaharin. Je to prastarý zákon. Jsi mým manželem."

Richard odmítavé zavrtěl hlavou. "Ne, nejsem. Já už mám…"

Chtěl říci, že už má svou lásku. Slova se mu však zastavila v hrdle. Kahlan ho poslala pryč. Nemá nic.

Pokrčila rameny. "Mohl bys na tom být hůř. Ta, co nosila modlitební šaty přede mnou, byla stará a vráskitá. Neměla žádné zuby. Doufám, že tvým očím přináším alespoň trochu požitku a možná jednou

přinesu do tvého srdce píseň. Já patřím kaharinovi. Není na mně ani na tobě, abychom o tom rozhodovali.”

“Ale je!” Rozhlédl se kolem sebe a popadl košili. Když si ji oblékal, uviděl sestru Vernu na okraji mýtiny, jak ho pozoruje jako brouka v krabičce. Otočil se k Du Chaillu.

“Máš svou práci a uděláš ji. Zabíjení skončilo. Sestra a já se musíme dostat do paláce, abych se tam zbavil obojku.”

Du Chaillu se k němu naklonila a políbila ho na tvář. “Na shledanou, Richarde, na shledanou můj hledači, kaharine a manželi.”

Kapitola čtrnáctá

Richard a sestra Verna seděli na svých koních a házeli dlouhé štíhlé stíny, když se dívali z travnaté vyvýšeniny dolů. V prohlubních kolem některých pahorků se klikatily stromy a zakrývaly je temnou zelení. Obrovské město leželo pod nimi a bylo zalité slámově zbarveným oparem, který všechny barvy tlumil do jemné jednobarevnosti. Vzdálené taškové a šindelové střechy se blýskaly ve světle zapadajícího slunce jako odlesky světla na rybníce.

Richard nikdy neviděl tolik budov tak pravidelně uspořádaných. Směrem k okrajům byly menší, ale zdálo se, že směrem ke středu rostou nejen velikostí ale i nádherou. Vzdálený hluk desítek tisíc lidí, koní a vozů se vznášel až k nim na pahorek. Přinášel ho lehký slaný větřík.

Řeka se vinula nahromaděním nesčetných budov a rozdělovala město tak, že jeho vzdálenější část byla dvakrát větší. Na okraji města lemovaly doky oba břehy ústí majestátní řeky. Čluny všech velikostí tam nebyly jenom ukotvené, ale obsypaly řeku. Jejich bílé plachty vzdouval vítr. Některé z člunů, které sotva rozeznával, měly tři stožáry; Richarda nikdy nenapadlo, že by mohly existovat tak velké čluny.

Přestože tam byl Richard proti své vůli, zjistil, že ho město fascinuje, všichni jeho lidé a všechno, co v něm stojí za podívanou. Nikdy něco takového neviděl. Napadlo ho, že člověk by pravděpodobně mohl po něm chodit celé dny a neuviděl by ani začátek všeho, co v něm je.

Za ním leželo moře, které se blýskalo zlatými jiskrami a odlesky a táhlo se až k ostře načrtnuté linii obzoru.

Uprostřed města se na vlastním ostrově tyčil obrovský palác, který mu dominoval. Jeho impozantní, cimbuřím opatřená západní hradba se koupala v zlatých paprscích slunce. Zdi opevnění, bašty a věže, bloky budov a střechy měly velkolepé tvary a splývaly do komplexního souboru, ve kterém byla spletitá nádvoří se stromy, trávníky nebo jezírky. Zdálo se, že palác natahuje své kamenné paže a žárlivě se snaží uchopit celý ostrov, na kterém stojí.

Ulice, tenké jako nit, vycházející z ostrova ve středu města, a vlákna mostů překračujících řeku všude kolem paláce z této vzdálenosti Richardovi nejvíce připomínaly tlustého pavouka sedícího uprostřed své sítě.

“Palác proroků,” řekla sestra Verna.

“Vězení,” řekl Richard bez toho, aby se na ni podíval.

Ignorovala jeho poznámku. “Město se jmenuje Tanimura a přes něj teče řeka Kern. Samotný palác je na ostrově jménem Halsband.”

“Halsband.” Jeho zlá nálada se vylepšila. “To má být nějaký cynický žert?”

“Co tím myslíš? Má slovo halsband nějaký význam?”

Richard povytáhl obočí. “Halsband je obojek používaný k tomu, aby se sokoli vypouštěli do útoku.”

Pohrdavě pokrčila rameny. “Příliš mnoho si toho domýšlíš.”

“Opravdu? Uvidíme.”

Tiše si povzdychla a stiskla koni žebra, aby začal sestupovat z pahorku a změnila téma hovoru. “Je to kolik let, co jsem nebyla doma, ale všechno vypadá, jako dřív.”

Dva Baka Ban Manaové, kteří je poslední dva dny vedli přes močálovité lesy bez jakýchkoliv

stezek, je opustili ráno, ihned poté, jak se sestra Verna dostala na území, které znala. I když Richard nikdy neztratil svůj smysl pro orientaci, chápal, jak snadno lze tady zabloudit. On však byl doma v opuštěných místech a spíše by zabloudil v nějaké budově než v hustém lese.

Průvodci toho za dva dny mnoho nenamluvili. I když to byli mistři čepele stejně divocí jako ti, se kterými Richard bojoval, báli se ho. Richard se musel na ně rozkřičet, aby přestali s neustálým ukláněním. Žádný křik je však nedonutil, aby mu přestali říkat kaharin.

Jednoho večera, než šel na svou obvyklou hlídku, mu sestra Verna tiše řekla, že jí je líto, že musel zabít těch třicet lidí. Byl trochu překvapený její upřímností a zřejmým nedostatkem jiného než proneseného smyslu slov. Neustále ho pronásledovala vzpomínka na to, co udělal, tak jí poděkoval za pochopení.

Richard si pozorně prohlížel úrodné vršky a údolí. “Proč není tato půda obdělávaná? Když je tam tolik lidí, potřebují pěstovat potravu.”

Sestra Verna zvedla ruku s otěžemi a ukázala na zem na druhé straně města. “Zemědělské usedlosti pokrývají zemi na druhé straně řeky. Na této straně to není bezpečné ani pro člověka, ani pro zvířata.” Zaklonila hlavu a ukázala na zem za nimi. “Baka Ban Manaové jsou vždy hrozbou.”

“Takže tady se půda neobdělává proto, že se lidé bojí Baka Ban Manaů?”

Podívala se nalevo. “Vidíš tamty temné lesy?” Pozorovala ho, jak se dívá na okraj husté změti stromů v dalším údolí. Obrovské, staré sukovité stromy rostly hustě vedle sebe, byly pokryté liánami a mechem a skrývaly ponuré stíny. “Tento okraj lesa se k městu přibližuje na míli. Jsou to Hagenské lesy. Zeširoka je obcházej. Všichni, co dopustí, aby nad nimi v Hagenských lesích zapadlo slunce, zemřou. Mnozí z těch, kteří do nich vstoupili, zemřou ještě dřív, než se jim podaří dočkat západu slunce. Je to místo odporné magie.”

Když jeli dál, neustále se díval na Hagenské lesy. Pociťoval touhu po tom pošmourném místě, které by mělo být doplňkem jeho černé nálady. Měl pocit, že tam patří. Jenom těžko od nich odvracel zrak.

Zblízka nebyly ulice Tanimury tak uspořádané, jak vypadaly zdálky. Okraje města byly změtí špíny a zchátralosti. Muži, kteří tlačili nebo táhli vozíky naložené pytli s rýží nebo koberci, palivovým dřívím nebo kůžemi, popřípadě odpadky, se proplétali mezi sebou a někdy ucpávali ulice. Cestu lemovali pouliční prodavači všeho druhu, kteří nabízeli všechno, počínaje ovocem, zeleninou, proužky masa opékanými na malých rožních nad nevelkými kouřícími ohni v improvizovaných kamenných sporácích a konče bylinkami, věštbami, botami a korálkovými růženci. Alespoň že ohně na pečení překrývaly pronikavý zápach koželužní.

Schoulení muži v skupinkách v obnošených špinavých oděvech vzrušeně vykřikovali nebo vypukali v smích kolem míst, kde se hrály karty nebo kostky. Vedlejší uličky a úzké průchody byly zacpané lidmi a lemované zchátralými boudami z plachtoviny nebo plechu. Nahé děti pobíhaly a hrály si mezi chatrnými příbytky, brouzdaly se bahnitými loužemi a honily se navzájem, jak si hrály na lov lišek. Ženy dřepěly u kbelíků, praly šaty a hovořily mezi sebou.

Sestra Verna zamumlala, že si nepamatuje na špínu a množství bezdomovců. Richard si pomyslel, že bez ohledu na jejich stav vypadali šťastnější, než na to měli právo.

Přesto, že žila pod holým nebem a byla trochu zašpiněná a rozcuchaná, ve srovnání s těmito lidmi vypadala sestra Verna jako královna. Každý, kdo se k ní přiblížil, se uctivě před sestrou skláněl a ona jim na oplátku rozdávala Stvořitelovo požehnání.

Ošuntělé budovy, některé byly pokryté vybledlou popraskanou omítkou, jiné stářím ztmavlým dřevem, byly přecpané stejně jako ulice. Barevné prádlo viselo téměř z každého zrezavělého zábradlí malých balkonů. Na některých byly květináče s květinami nebo kořením. Z krčem a hostinců se ozývaly hlasy. Řeznictví vystavovalo vpředu na ulici mouchami pokryté trupy. Jiné obchody nabízely sušené ryby, obilí nebo různé oleje.

Čím dál se se sestrou dostávali dovnitř, tím čistější bylo město. Silnice byly širší, stejně tak byly širší i vedlejší uličky. Nikde se už o budovy neopíraly boudy. Obchody měly větší výkladní skříně s

barevnými roletami a lépe vypadajícím zbožím. V mnohých obchodech byly vystavené barvité, tkané koberce. Za chvíli začaly být široké ulice lemované stromy a budovy se staly výstavnými. Hostince vypadaly elegantně, u jejich dveří stáli vrátní v červených uniformách.

Na kamenném mostě přes řeku Kern muži zapalovali na sloupech lucerny, které svítily na cestu v rostoucím soumraku. V řece pod mostem rybáři v malých loďkách se svíticími lampami veslovali na černé vodě. Vojáci ve zdobených uniformách se zlatem lemovanými košilemi, rudými kabátci a kopími patrolovali po obou stranách řeky. Když kopyta koní začala klapat na kočičích hlavách, sestra Verna začala konečně mluvit.

“Pro palác je to velký den, když přijde někdo nový s talentem.” Krátce na něj úkosem pohlédla. “Je to vzácná a radostná událost. Richarde, sestry budou šťastné, že tě uvidí, pamatuj si to. Pro ně to je významná událost v plnění jejich poslání. I když tvé pocity jsou jiné, jejich srdce vzplanou. Budou chtít, aby ses cítil vítán.”

Richard si myslel něco jiného. “Řekni mi, o co jde.”

“Právě jsem ti to řekla. Budou mít radost.”

“Jinými slovy říkáš, že nechceš, abych je hned na začátku vyděsil.”

“To jsem neřekla.” Mírně se zamračila a podívala se na vojáky, kteří hlídkovali na mostě. Pak na něj opět pohlédla: “Já tě prostě žádám, aby sis uvědomil, že tyto ženy žijí pouze pro tento jediný cíl.”

Richard se upřeně díval před sebe, když jel kolem hlídky ve slavnostních stejnokrojích. “Moudrý člověk, člověk, kterého mám rád, mi jednou řekl, že my všichni můžeme být pouze tím, čím jsme, nic více a nic méně.” Pohledem přeletěl horní okraj zdi, která byla před nimi, a všímal si vojáků, co tam byli, a zbraní, které měli. “Jsem přivolávač smrti a nemám pro co žít.”

“Richarde, to není pravda,” řekla mu tiše. “Jsi mladý muž a život máš před sebou. Máš před sebou dlouhý život. Přesto, že sis dal jméno přivolávač smrti, neviděla jsem tě dělat nic jiného než se snažit, aby zabíjení ustalo. Někdy neposlechneš a způsobíš, že se všechno zhorší, je to však z nevědomosti a ne ze zlého úmyslu.”

“Sestro, jelikož si ošklivíš lži, jsem si jist, že ode mě nechceš, abych předstíral něco jiného, než cítím.”

Povzdychla si, když právě projížděli obrovskou branou v široké vnější hradební zdi a dusot kopyt jejich koní se odrážel uvnitř dlouhého obloukovitého otvoru. Za ním se mezi nízkými rozložitými stromy vinula silnice. Okna v budovách, tyčících se všude kolem, zářila měkkým žlutým světlem. Mnohé budovy byly propojené krytými kolonádami nebo uzavřenými chodbami s klenutými východy pokrytými mřížovím. Vzdálenější strany nádvoří byly obsypané lavicemi, které se opíraly o zeď s vlysem, znázorňujícím postavy na koních.

Přes klenuté vchody s bílými bránami se dostali ke stájím. V poli za nimi se popásali koně. Hoši, oblečení do elegantních livrejí s černými vestami přes hnědé košile, přiběhli, aby jim podrželi koně, když se sestrou sesedali. Richard podrbal Bonnie na krku a pak začal sundávat své věci.

Sestra Verna si uhladila záhyby své dělené jezdecké sukně a narovnala si lehký plášť. Rozrušeně si upravovala kudrnaté vlasy. “Richarde, to není třeba. Někdo ti tvé věci přinese.”

“Mých věci se nebude dotýkat nikdo mimo mě,” řekl.

Povzdychla si a zavrtěla hlavou. Pak hochovi řekla, aby donesl dovnitř její věci. Uklonil se jí a pak zahákl vodítko o Jessupa. Prudce za něj zatáhl a Jessup se vzepjal.

Hoch udeřil Jessupa po zadku bičem. “Hýbej se, ty hloupé zvíře!”

Jessup zařičel a pokusil se škubnout hlavou na stranu.

Další věcí, kterou Richard viděl, bylo, že hoch letěl přes chodník. Narazil na lehkou dřevěnou zástěnu a přistál na zadku. Sestra Verna se nad ním zlověstně tyčila.

“Neodvažuj se bít toho koně! Co je to s tebou? Jak by se ti líbilo, kdyby to někdo dělal tobě?” Šokovaný hoch zavrtěl hlavou. “Jestli tě ještě uvidím, že bičuješ koně, budeš bez práce, a předtím ti ještě vypráším tvůj kostnatý zadek.”

Hoch vytřeštil oči, rychle přikývl a omluvil se jí. Sestra Verna na něj ještě chvíli zlostně hleděla, pak se otočila a zahvízdala na svého koně. Když Jessup přiklusal, podrbala ho pod bradou, aby ho uklidnila a povzbudila. Odvedla ho do stáje a postarala se o to, aby měl seno a vodu. Richard si dával pozor, aby si nevšimla jeho úsměvu.

Když kráčeli po nádvoří, řekla mu: "Richarde, dobře si pamatuj, že zde není sestra, dokonce ani novicka, která by tebou nemohla pomocí svého Hanu hodit přes celou místnost a přitom by zívala."

Uvnitř dřevem vykládané chodby s dlouhými žlutými a modrými koberci, které ležely pod zdobenými stolky, čekaly tři ženy. Když uviděly sestru Vernu, rozštěbetaly se. Sestra Verna byla proti němu o hlavu nižší a ani žádná z těch žen nebyla vyšší než on. Uhlazovaly si bohaté pastelové sukně a bílé živůtky.

"Sestro Verno!" vykřikla jedna a všechny tři se k ní rozeběhly.

"Ach, drahá sestro Verno, jsem tak ráda, že tě konečně vidím."

Po jejich růžových obličejích teklo několik slz. Jejich úsměvy hrozily, že jim vyletí z tváří. Každá vypadala o mnoho mladší než sestra Verna, která si prohlížela jejich velké mokré oči.

Sestra Verna něžně pohladila potahující obličej před sebou. "Sestro Phoebe." Dotkla se ruky druhé ženy. "Sestra Amélie a sestra Janet. Jsem tak ráda, že vás opět vidím. Je to opravdu dlouho."

Všechny tři se vzrušeně zachichotaly a pak se ovládly. Kulatý obličej sestry Phoebe se podíval za Richarda.

"Kde je? Proč jsi ho nepřivedla?"

Sestra Verna ukázala rukou na Richarda. "To je on. Richarde, to jsou mé přítelkyně, sestry Phoebe, Amélie a Janet."

Úsměvy se změnily na užaslé pohledy. Překvapeně zamrkaly, když si uvědomily, jak je veliký a starý. Zíraly na něj v otevřeném údivu a až pak zmateně jedna přes druhou začaly říkat, jak jsou rády, že ho poznávají. Konečně odtrhly od něj pohledy a svou pozornost začaly věnovat opět sestře Verně.

"Větší polovina paláce čeká, aby vás dva mohla pozdravit," řekla sestra Phoebe. "Od té doby, co jsme dostaly zprávu, že dnes dorazíte, je každá z nás velmi vzrušená."

Sestra Amélie si uhladila své jemné světle hnědé vlasy a začesala si dozadu jejích konečky, které se jí sotva dotýkaly ramen. "Od doby, co jsi odešla pro Richarda, nebyl sem přiveden nikdo. Za všechna ta dlouhá léta. Každá jen dychtí po tom, aby se s ním seznámila. Myslím si, že to pro ně bude 'velké' překvapení," řekla a zapýřila se. Přitom se úkradkem na něj podívala. "Obzvlášť pro některé z mladších sester. Řekla bych, že to pro ně bude příjemné překvapení. Bohové, on je tak velký."

Richard si vzpomněl, že jednou, když byl ještě malý, byl doma uvězněn prudkým deštěm. U matky bylo na návštěvě několik přítelkyň, aby jí pomohly šít prošívané přikrývky a mohly si popovídat. Seděly a šily, on si hrál na podlaze a ony se o něm bavily, jako by tam vůbec nebyl. Mluvily o něm, jak roste, a jeho matka vyprávěla, kolik toho sní a jak je dobrý ve čtení. Teď měl Richard podobný nepříjemný pocit a posunul si tlumok po rameni.

Sestra Phoebe se k němu otočila a přímo zářila. Napřáhla se a dotkla se jeho ramene. "Poslouchej, o čem budeme dál mluvit. Neměly bychom mluvit o tobě, jako bys tady nebyl. Richarde, vítej u nás. Buď vítán v Paláci proroků."

Richard mlčky pozoroval sestry, které mrkaly a dívaly se na něj. Sestra Amélie se zachichotala a obrátila se k sestře Verně. "On toho mnoho nenamluví, co?"

"Namluví toho až dost," řekla sestra Verna. V duchu dodala, že děkuje Stvořiteli, že je teď zticha.

"Tak tedy," řekla sestra Phoebe jásavým hlasem. "Neměli bychom jít?"

Sestra Verna se na ni zamračila. "Sestro Phoebe, co jsou zač ti vojáci, které jsem viděla cestou?"

Čelo sestry Phoebe se na chvíli zamyšleně svraštilo a pak se její obočí pozvedlo. "Ach, tito vojáci?" Nedbale pokynula rukou. "Před několika lety došlo ke státnímu převratu. To už jsi byla pryč. Starý svět má opět novou vládu. Místo všech těch králů máme teď císaře." Podívala se na sestru Janet. "Jak si to říkají?"

Čelo sestry Janet se svraštilo zamyšlením a její oči se obrátily ke stropu. “Ach ano,” řekla ostýchavým hlasem. “Císařský řád, myslím.” Přikývla. “Ano, Císařský řád vedený císařem.”

Sestra Phoebe udiveně zavrtěla hlavou. “Taková hloupost. Vlády přicházejí a vlády odcházejí, Palác proroků však vždy přetrvává. Ochraňuje nás Stvořitelova ruka. Neměli bychom jít pozdravit ostatní?”

Následovali sestry a procházeli příjemně vyzdobenými průchody a chodbami. Richard se cítil být na nepřátelském území. Ohrožení vždy vyvolávalo snahu magie Meče pravdy, aby do něj vstupovala, aby ho ochraňovala. Nechal do sebe vstoupit pouze její pramínek a udržoval svou zuřivost na nízké úrovni. Sestra Verna se na něj občas podívala, jako by chtěla změřit míru jeho zachmuření.

Konečně prošli skrz neforemně tlusté dvoukřídlé dveře z ořechového dřeva, které vedly do obrovské komnaty. Museli projít pod nízkým stropem a mezi bílými sloupy se zlatými hlavicemi. Pak už vstoupili do obrovského klenutého dómu pomalovaného neobyčejně velkými scenériemi lidí v řízách obklopujících zářící postavu. Dvě patra balkonů se zdobeným kamenným zábradlím lemovala okrouhlou komnatu. Okna z barevného skla zezadu osvětlovala horní balkony. Podlaha místnosti byla sestavena z malých světlých a tmavých čtverců dřeva poskládaných do klikatého vzoru. Mumlání více než sta hlasů se ozývalo komnatou.

Ženy stály na podlaze po skupinkách, ještě více jich bylo na balkónech. Ve druhém patře bylo mezi ženami roztroušeno několik mužů a hochů. Ženy, o kterých předpokládal, že jsou všechny sestrami světla, byly nádherně oblečené. V oblečení nebyla žádná jednotnost; jejich šaty měly všechny možné barvy a střihy, které kolísaly od střízlivého až po málem všechno odhalující. Muži i hoši byli oblečeni rovněž velmi různorodě, od nezdobených říz až po kabátce, které byly tak zdobené, že by je podle Richarda mohl nosit každý velmož nebo princ.

Hluk konverzace utichal, když se každý začal otáčet za nově příchozími. Pak se do ticha ozval potlesk, který zesílil do burácení.

Sestra Phoebe udělala několik kroků ke středu místnosti, zvedla ruku a požádala o ticho. Potlesk v několika vlnách utichl.

“Sestry,” řekla sestra Phoebe hlasem, který se třásl vzrušením, “přivítejte, prosím, sestru Vernu doma.” Potlesk opět zaburácel a po několika okamžicích ho ruka opět utišila. “Chtěla bych vám představit našeho nejnovějšího žáka, naše nejnovější Stvořitelovo dítě, našeho nejnovějšího svěřence.” Otočila se, natáhla ruku a zakývala prstem; naznačovala Richardovi, aby předstoupil. Udělal směrem k ní tři kroky a sestra Verna šla s ním.

Sestra Phoebe se k němu naklonila a zašeptala. “Richarde? Máš nějaké další jméno?”

Richard chvíli váhal. “Cypher.”

Otočila se zpět k davu. “Přivítejte prosím v Paláci proroků Richarda Cyphera.”

Potlesk začal nanovo. Richard se mračil, když se na něj dívaly všechny tváře. Ženy v prvních řadách se tlačily blíže, aby na něj lépe viděly. V davu byly ženy každého věku a různého vzhledu. Byly tam takové, které vypadaly dost staře na to, aby byly laskavými babičkami těm, jimž pomalu ještě ani nešlo říkat ženy, a všechny věkové kategorie mezi nimi. Jejich postavy byly v rozmezí od plnoštíhlé až po vychrtlou a jejich vlasy a oči byly stejně různorodé jako jejich šaty.

Všiml si jedné ženy, která stála nedaleko od něj. Měla na svých velmi tenkých rtech vřelý úsměv a hleděla na něj neobyčejně bledě modrýma očima posetýma fialovými tečkami. Dívala se na něj, jako by byl jejím starým milovaným přítelem, kterého celé věky neviděla. Oduševněle tleskala a šťouchala loktem povýšeneckou ženu vedle sebe, aby se k potlesku připojila, dokud to konečně neudělala.

Richard stál s pažemi podél těla a studoval uspořádáni místnosti. Všímal si, kde jsou východy, průchody a jak jsou rozmístěné stráže. Když potlesk odumřel, začala se davem prodírat mladá žena v šatech stejného odstínu modři, jaký měly svatební šaty Kahlan. Modré šaty měly kulatý výstřih lemovaný bílou krajkou, která se táhla dolů k úzkému pasu a ladila s krajkou na manžetách.

Přiblížila se k němu a zastavila se přímo před ním. Byla asi o pět let mladší než on a byla o hlavu

nižší. Měla bohaté a jemné hnědé vlasy, které jí sahaly k ramenům, a velké hnědé oči.

Zírala na něj. Každým pomalým nadechnutím se zvedala krajka na jejích prsou. Zvedla ruku a jemnými prsty ho pohladila po tváři a pohladila mu vous. Stála jako přikovaná, zírala na něj a hladila mu vous.

“Stvořitel opravdu vyslyšel mé modlitby,” zašeptala pro sebe.

Zdálo se, že si najednou uvědomila, kde je. Prudce stálila ruku a zrudla.

“Jsem… jsem…,” zakoktala. Pak se uklidnila a její obličej opět dostal barvu zdravé pleti. Sepjala ruce před sebou, otočila se, jako by se nic nestalo, a oslovila sestru Vernu. “Jsem Paša Maesová, novicka třetí kategorie. Jsem na řadě, abych byla jmenovaná sestrou. Dostala jsem na starost Richarda.”

Sestra Verna se na ni stroze pousmála. “Myslím, že si tě pamatuji, Pašo. Těší mě, když vidím, že jsi usilovně studovala a že ses osvědčila. Richard teď přechází z mých rukou do tvých. Kéž je vám oběma Stvořitel milosrdnou oporou.”

Paša se pyšně usmála a pak se otočila k Richardovi. Prohlédla si ho odshora dolů. Vzhlédla k němu, významně zamrkala a věnovala mu vřelý úsměv.

“Jsem potěšená, že tě poznávám, mladý muži. Jmenuji se Paša. Byl jsi mi svěřen. Budu ti pomáhat s učením a se vším ostatním, co budeš při svém studiu potřebovat. Svým způsobem jsem tvou průvodkyní. Když budeš mít jakýkoliv problém nebo dotaz, přijdeš s nimi ke mně a já udělám všechno, abych ti pomohla. Vypadáš, že jsi chytrý hoch. Jsem si jistá, že budeme spolu výborně vycházet.”

Její úsměv trochu povadl, když zpozorovala, jak se na ni mračí. Opět se ale usmála a pokračovala. “Richarde, za prvé, my nedovolujeme, aby tady po Paláci proroků nosili hoši zbraně.” Natáhla k němu ruce s dlaněmi nahoru. “Vezmu si tvůj meč.

Pramínek zuřivosti z meče se změnil na záplavu. “Smíš si vzít můj meč, až když nebudu dýchat.”

Pašin pohled se na okamžik obrátil k sestře Verně. Ta pomalu a jemně zavrtěla hlavou ve vážném varování. Pašin pohled se vrátil k Richardovi a její zamračení se změnilo na úsměv.

“Dobře, o tom si promluvíme později.” Zamračila se na něj. “Mladý muži, potřeboval by ses naučit dobrému vychování.”

Richard promluvil hlasem, ze kterého Pašin obličej částečně ztratil barvu. “Která těchto žen je matka představená?”

Paša zaklokotala smíchem. “Matka představená zde není. Má příliš mnoho práce, aby…”

“Odveď mě k ní!”

“Matku představenou nemůžeš navštívit, kdy se ti zachce. Setká se s tebou, až bude mít důvod, aby se s tebou setkala. Nemohu uvěřit, že sestra Verna tě nenaučila, že našim hochům nedovolujeme…”

Richard se jí dlaní opřel o rameno a odstrčil ji od sebe. Pak udělal do středu místnosti ještě jeden krok a svůj zamračený pohled zaměřil na stovky očí, které ho pozorovaly.

“Chci vám něco říci.”

Obrovská místnost utichla. Ze dvou míst jeho mysli se ve stejnou dobu vynořila stejná myšlenka. Rozeznal, odkud každá z nich pochází. Jedna byla z Dobrodružství Bonnie Davové, z knihy, kterou mu daroval otec, a druhá pocházela z magie meče, z jeho nahromaděných znalostí, od duchů, s kterými tančil.

Vzpomínka a obsah byly stejné: Když nad tebou mají početní převahu a situace je beznadějná, nemáš na vybranou - musíš zaútočit.

Věděl, k čemu slouží obojek. Jeho situace byla beznadějná. Neměl na vybranou. Nechal komnatou ticho znít, aby je to zneklidnilo.

Prsty si poklepal na Rada’Han. “Dokud mě budete nutit, abych měl tento obojek, jste mými věznitelkami a já jsem váš vězeň.” Vzduch se naplnil mumláním. Richard počkal, až ztichne, a pak promluvil. “Jelikož jsem se vůči vám nedopustil žádné agrese, dělá to z nás nepřátele. Jsme ve válce.

Sestra Verna se mi zavázala, že mě zde naučí, jak ovládnout svůj talent, a že, až se naučím všechno potřebné, budu osvobozen. Prozatím bude mezi námi příměří, pokud vy budete tento závazek plnit.

Mám však podmínky.”

Richard vzal do ruky rudý kožený bičík - Agiel. Za zuřivostí magie byla bolest Agielu pouze tlumenou palčivostí. “Už jednou jsem měl obojek. Osoba, která mi ho nasadila, mi způsobovala bolest, aby mě potrestala, aby si mě vycvičila a podrobila.

To je jediný smysl pro použití obojku. Obojek se nasazuje zvířeti, nasazuje se nepříteli. Udělal jsem jí stejnou nabídku, jakou teď činím vám. Úpěnlivě jsem ji prosil, aby mě pustila. Nechtěla to udělat. Byl jsem ji donucen zabít.

Žádná z vás nemůže nikdy doufat, že by byla dosti dobrá na to, aby jí lízala boty. Dělala to, co dělala, protože ji předtím mučili a zlomili. Přiměli ji zešílet natolik, aby používala obojek na mučení lidí. Dělala to proti své přirozenosti.

Vy,” podíval se všem do očí, “vy to děláte, protože si myslíte, že na to máte právo. Zotročujete jménem svého Stvořitele. Já vašeho Stvořitele neznám. Jediná bytost mimo tohoto světa, kterou znám, a která by dělala to, co děláte vy, je Strážce podsvětí.” Dav se zajíkl. “Pro mě za mě můžete být Strážcovy učednice.

Pokud uděláte to, co ona, a použijete obojek, abyste mi přivodily bolest, příměří skončí. Můžete si myslet, že držíte vodítko k tomuto obojku, já vám však slibuji, že když příměří skončí, zjistíte, že držíte blesk.”

Místností se rozlehlo mrtvé ticho. Richard si vyhrnul levý rukáv a vytáhl z pochvy Meč pravdy. Ticho naplnil zvláštní řinčivý hlas jeho oceli.

“Baka Ban Manaové jsou mým národem. Souhlasili s tím, že od nynějška budou žít v míru se všemi národy. Každý, kdo ublíží jen jednomu z nich, se mi za to bude zodpovídat. Když to nepřijmete a nenecháte Baka Ban Manay žít v míru, naše příměří skončí.”

Ukázal mečem za sebe. “Chytila mě sestra Verna. Bojoval jsem s ní na každém kroku naší cesty. Udělala všechno, aby mě dostala sem s výjimkou toho, aby mě zabila a přehodila přes koně. I když je rovněž mou věznitelkou a nepřítelkyní, jsem jí něčím zavázán. Když kdokoliv z vás na ni kvůli mně položí prst, toho člověka zabiji a příměří skončí.”

Koutkem oka Richard uviděl, jak sestra Verna zavřela oči. Rukou si přikryla bílý obličej.

Dav vyjekl, když Richard projel mečem vnitřní stranou paže. Otočil meč a v krvi máčel obě jeho ostří, až začala odkapávat z jeho hrotu.

Kotníky prstů měl bílé, jak svíral jílec, když pozvedl čepel do vzduchu.

“Toto vám přísahám na svou krev! Ubližte Baka Ban Manaům, ubližte sestře Verně, ubližte mně a příměří skončí! Slibuji vám, že budeme ve válce! Když budeme ve válce, zpustoším Palác proroků!”

Ze vzdáleného balkonu se nad hlavami davu nesl výsměšný hlas, jehož původce Richard neviděl. “To uděláš sám?”

“Pochybuj o tom na vlastní nebezpečí. Já jsem vězeň, já nemám pro co žít. Jsem ztělesněným proroctvím. Jsem přivolávačem smrti.”

Tichem se na to neozvala žádná odpověď. Prudce zasunul meč do pochvy.

Richard roztáhl paže a elegantně se uklonil. Napřímil se a usmál. “Teď, když se všichni navzájem chápeme, když chápeme, co je příměří, tak se dámy mohou odebrat k oslavě mého uvěznění.”

Otočil se zády k ohromenému davu. Sestra Verna měla hlavu skloněnou a rukou si zakrývala obličej. Paša měla rty stisknuté tak silně, až jí modraly.

Zavalitá, přísně se tvářící žena přešla zepředu kolem něj a zastavila se před sestrou Vernou. Stála před ní se zvednutým nosem, dokud sestra Verna nezvedla hlavu a nenarovnala se.

“Sestro Verno. Je zřejmé, že nemáš ani talent ani zkušenosti, abys mohla být sestrou světla. Tvé selhání značně přesahuje všechny meze. Od nynějška jsi přeřazená k novickám první kategorie. Budeš sloužit jako novicka až do té doby, než si zasloužíš titul sestry světla, pokud to bude Stvořitelova vůle.”

Sestra Verna zvedla hlavu. “Ano, sestro Maren.”

“Novicky nemluví na sestry světla, pokud nejsou k tomu vyzvané! Já jsem tě nepožádala, abys

promluvila!” natáhla ruku. “Odevzdej dakru.”

Sestra Verna trhla rukou a stříbrný nůž vyjel z jejího rukávu. Otočila ho a nabídla ženě rukojeť. Pak nehybně stála a dívala se přímo před sebe.

“Zítra za úsvitu se budeš hlásit v kuchyních paláce. Budeš drhnout hrnce, dokud nebudeš považovaná za hodnou toho, aby ses pokusila o něco poněkud náročnějšího pro tvou inteligenci. Rozumíš mi?”

“Ano, sestro Maren, rozumím.”

“Když jenom budeš vypadat, že chceš odmlouvat, místo do kuchyní se dostaneš do stájí, které budeš uklízet a budeš z nich vyvážet hnůj!”

“Sestro Maren, v tom případě se budu přímo hlásit ve stájích a ne v kuchyni, abych tvé uši uchránila toho, co bych ti řekla.”

Tvář sestry Maren zrudla. “Tak dobře, novicko. Budou to stáje.”

Sestra Maren se zastavila před Richardem a suše se na něj usmála. “Věřím, že toto neporušilo příměří.” Zvedla nos vzhůru a vyrazila pryč.

Místnost zůstala zticha. Richard se podíval na sestru Vernu, ona se však dívala přímo před sebe. Paša, jejíž obličej byl zamračený, se postavila mezi ně.

“Verna už není tvou starostí. Tvá paže krvácí. Jelikož jsi můj svěřenec, ošetřím ti ji.”

Nadechla se, aby se uklidnila a propletla si prsty ve výši pasu. Na tvé přivítání jsme uspořádaly velký banket, který začíná v jídelním sále. Možná budeš mít po banketu na nás všechny lepší názor. Každá se na něj těší. Každá chce mít příležitost, aby tě osobně přivítala.” Zahrozila mu prstem. “Mladý muži, budeš se chovat co nejlépe!”

Když odložil meč, odložil rovněž většinu své zlosti. Většinu, ne však všechnu. “Nemám hlad. Ukaž mi mé vězení, dítě!”

Ruce se jí sevřely v pěst na modré sukni. Zamračeně se na něj dívala a chvíli přemýšlela. “Tak dobře, jak chceš. Do postele můžeš také bez večeře, jako rozmazlené dítě.” Otočila se na podpatku. “Pojď za mnou!”

Kapitola patnáctá

Sestra Verna položila ruku na mosaznou kliku. Místnost byla odstíněná. Pro uklidnění se nadechla a pak zaklepala.

Zpoza těžkých dveří odpověděl tlumený hlas. “Vejdi!”

Odstínění se rozplynulo. Otevřela pravé křídlo dvojitých dveří a vstoupila dovnitř. Za dveřmi seděly po obou stranách dvě ženy, každá za svým stolem. Obě psaly do účetních knih a ani jedna z nich nezvedla hlavu.

“Ano,” řekla ta, co seděla nalevo a nepřestala psát, “co je?”

“Přišla jsem vrátit cestovní deník, sestro Ulicie.”

Sestra Ulicie si navlhčila prst a převrátila stránku. “Dobře, tak ho polož na stůl. Neměla bys být na banketu na počest tvého návratu? Myslela bych si, že by ses chtěla opět seznámit se starými přítelkyněmi.”

Sestra Verna sepnula ruce. “Musím se postarat o důležitější věci, než je banket. Chci cestovní deník matce představené předat osobně. Sestro Ulicie, já s ní chci také mluvit.”

Obě se na ni podívaly. “Ale,” řekla sestra Ulicie, “matka představená si s tebou mluvit nepřeje, sestro Verno. Je to velice zaměstnaná žena. Nemůže být obtěžována bezvýznamnými maličkostmi.”

“Bezvýznamnými?! To není bezvýznamné!”

“Sestro Verno, nezvyšuj v této kanceláři hlas,” varovala ji druhá žena. Namočila pero do kalamáře a opět se sehnula nad psaním.

Sestra Verna udělala krok dopředu. Vzduch mezi stoly a dveřmi, které byly za nimi, se najednou zatřpytil silným odstíněním, které varovně syčelo a prskalo.

“Matka představená má práci,” řekla sestra Ulicie. “Pokud bude tvůj návrat považovat za důležitý,

tak pro tebe pošle.” Přitáhla k sobě svíčku a opět se sklonila ke knize. “Tak polož cestovní deník na stůl a já se postarám, aby se k ní dostal.”

Sestra Verna ovládla svůj hlas, ale zaskřípěla zuby. “Byla jsem degradovaná na novicku.” Obě se na ni podívaly. “Degradovaná na novicku, protože jsem plnila rozkazy této ženy. Bez ohledu na mé prosby a naléhání mi zakázala dělat mou práci, mou povinnost. Kvůli tomu mám být potrestána! Mám být potrestána zato, že jsem dělala, co mi matka představená přikázala! Chci slyšet alespoň její důvody!”

Sestra Ulicie se na židli naklonila dozadu a pak se otočila k druhé ženě. “Sestro Finello, pošli, prosím tě, zprávu vedoucí novicek. Informuj ji, že novicka Verna Sauventreenová přišla do kanceláře matky představené bez povolení nebo vyzvání. Řekni jí dále, že přednesla řeč nepatřičnou pro novicku, která doufá, že se jednoho dne stane sestrou světla.”

Sestra Finella se rozmrzele zavrtěla na židli, když se podívala na sestru Vernu. “Pro bohy, novicko Verno, už v první den tvého snažení o vyšší poslání sis vysloužila písemnou důtku.” Vyčítavě zamlaskala. “Opravdu doufám, že se naučíš pořádně chovat, jinak bys nemohla nikdy doufat, že se staneš sestrou světla.”

“To je všechno, novicko,” řekla sestra Ulicie. “Odejdi!”

Sestra Verna se otočila na podpatku. Uslyšela lusknutí prsty. Ohlédla se přes rameno a uviděla sestru Ulicii, jak ťuká na roh stolu.

“Cestovní deník! Nemyslím si, že novicka odchází tímto způsobem, když ji sestra propustí. Je to tak, novicko?”

Sestra Verna vytáhla zpoza opasku malou černou knížku a jemně ji položila na roh stolu.

“Ne, sestro, to není.” Udělala pukrle. “Děkuji ti, sestro, za tvůj čas.”

Sestra Verna si pro sebe vzdychla, když za svými zády zavírala dveře. Chvíli stála a přemýšlela.

S očima sklopenýma před sebe na podlahu šla zpátky palácem, po chodbách otevřených i krytých, kamenných i obkládaných dřevem, po podlahách s koberci i vydlážděných. Když zahýbala za jeden roh, najednou na někoho narazila. Zvedla hlavu a podívala se do obličeje, o kterém doufala, že ho neuvidí.

Usmál se na ni důvěrně známým způsobem. “Verno! Jsem tak rád, že tě vidím!”

Jeho mladý obličej s hranatou bradou se vůbec nezměnil. Vlnité hnědé vlasy měl na uších trochu delší než předtím a ramena měl širší, než si vzpomínala. Musela se ovládat, aby se nedotkla jeho tváře, aby mu nepadla do náruče.

Sklonila hlavu. “Jedidiahu!” Podívala se do jeho hnědých očí. “Vypadáš dobře. Vypadáš… stejně, jak jsi vždy vypadal. I po těch letech dobře vypadáš.”

“Ty vypadáš… Myslím…”

“Slovo, které hledáš, je stará. Vypadám stará.”

“Ale Verno. Několik vrásek…” Podíval se dolů na její tělo. “…a pár kil nezmenší krásu, jako je tvoje.”

“Tvůj jazyk je stále ve formě, pokud jde o ženy.” Podívala se na jeho nezdobenou hnědou řízu. “Vidím, že jsi stále dobrý žák a dostal ses vysoko. Jedidiahu, jsem na tebe pyšná.”

Na tuto pochvalu odpověděl pokrčením ramen a přitlačil k sobě prsty obou rukou. “Vyprávěj mi o nováčkovi, kterého jsi přivedla.”

Přimhouřila oči. “Neviděl jsi mě více než dvacet let od té doby, co jsem vstala z tvé postele, abych se vydala na cestu, a ty se mě ptáš na toto? Neptáš se, jak jsem se měla na cestách? Ani na to, co k tobě cítím po tak dlouhé době? Neptáš se, jestli si mé srdce nenašlo jiného? Myslím, že šok z toho, jak jsem zestárla, ti z hlavy vyhnal všechny tyto otázky.”

Vychytralý úsměv se mu ze rtů neztratil. “Verno, ty nejsi hloupá holka. Jistě si uvědomuješ, že po tak dlouhé době ani jeden z nás nemůže očekávat, že…”

“Samozřejmě, že to vím! O nás si nedělám žádné iluze. Jenom jsem prostě doufala, že když se

vrátím, najdu trochu taktu a citlivosti.”

Opět pokrčil rameny. “Promiň, mi to, Verno. Vždy jsem tě považoval za ženu, která si cení upřímnost, a která nepotřebuje hraní se slovy.” Jeho oči se zahleděly do neznáma. “Myslím, že jsem se toho naučil velmi mnoho o… životě… od doby, co jsem byl tak mladý.”

Odvrátila rozzlobený pohled od jeho hezkého obličeje a odcházela. “Dobrou noc, Jedidiahu.”

“A co můj dotaz?” V jeho hlase se ozval nepříjemný tón. Potlačil ho. “Jaký je ten nováček?”

Zastavila se, ale neotočila se k němu. “Byl jsi tam. Viděla jsem tě. Co jsi z Richarda viděl, tím je.”

“Viděl jsem rovněž, co se stalo tobě. Získal jsem trochu vlivu u některých sester. Možná bych mohl něco udělat, abych ti pomohl v tvé situaci.” Neurčitě zagestikuloval rukou. “Když budeš ke mně upřímná a uspokojíš mou zvědavost, možná bych ti mohl pomoci z tvé politováníhodné situace.”

Opět se dala do pohybu. “Dobrou noc, Jedidiahu.”

“Budu tě potkávat v paláci, Verno. Zamysli se nad tím.”

Nedokázala pochopit, jak nevědomá byla tehdy celá léta. Pamatovala se, jak byl Jedidiah starostlivý a upřímný. Možná se zmátla její paměť.

Možná myslela pouze na sebe a nedala mu možnost, aby byl laskavější. Jistě teď vypadá strašně. Před setkáním s Jedidiahem se měla nejdřív umyt, obléci si hezké šaty nebo si alespoň učesat své nepoddajné vlasy.

Je možné, že kdyby se dotkla jeho tváře, vzpomněl by si na jiskřičku něčeho, možná by si vzpomněl na slzy, které prolil v ten den, kdy odcházela, a na sliby, které jí dal. Sliby, o kterých věděla v tom okamžiku, kdy je vyřkl, že je poruší dříve, než dozní jejich ozvěna.

Přišla k chodbě, která vedla k příbytkům novicek. Stála a dívala se na dveře. Byla unavená. Bude vyčerpávající být od východu do západu slunce ve stájích. Přes únavu se otočila na druhou stranu. Musí udělat ještě jednu věc, než půjde spát.

*****

Paša se zastavila před klenutým vchodem s kamenným rámem, který byl vytesán do podoby psího vína. Uprostřed kamenného vína se choulily velké nahoře zakulacené čpavkované dubové dveře.

Paša na něj povytáhla obočí. “Tvé vězení.”

“Zvenku není na dveřích žádná závora. Jak mě tam bu deš zamykat?”

Zdálo se, že jí dotaz překvapil. “My naše hochy nezamykáme. Můžeš chodit ven a dovnitř, jak se ti zachce.”

Richard svraštil čelo. “Myslíš tím, že se mohu volně pohybovat po této budově?”

“Ne. Můžeš jít tam, kam se ti zachce. V paláci můžeš jít téměř všude nebo pokud budeš chtít, můžeš jít do města. Většina hochů tráví mnoho ze svého času ve městě.” Obličej jí trochu zrudl, když říkala to poslední a přestala se mu dívat do obličeje.

“A co krajina kolem města?”

Pokrčila rameny a pak si trochu povytáhla nahoru své modré šaty. “Samozřejmě. Nevím, proč bys měl chtít chodit po venkově, žádný z jiných hochů to nedělá, ale nic ti nebude bránit, abys vyšel ven z paláce nebo z města.”

Na čele se jí objevila ustaraná vráska. “Nesmíš ale chodit do Hagenských lesů, protože jsou mimořádně nebezpečné. Byl jsi už varován ohledně Hagenských lesů? Ukázala ti, kde jsou, když jste jeli do paláce?”

Richard přikývl. “Jak daleko mohu jít venkovem?”

“Rada’Han ti zabrání, aby ses dostal ven příliš daleko; musíme tě být schopné najít, limit však představuje okruh s průměrem mnoha kilometrů kolem Paláce proroků.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Kolik kilometrů?”

“Více než bys byl ochoten jít pěšky. Řekla bych, že až téměř k zemi divochů.”

“Myslíš tím Baka Ban Manay?”

Přikývla. “Řekla bych, že téměř až tam.”

“Nehlídaný?”

Založila si ruce v bok. “Byl jsi přidělen mně. Já tě prozatím budu doprovázet téměř všude, kam půjdeš. Když jsou naši hoši zkušenější, chodí ven sami, kdykoliv se jim zachce.”

“Mohu se tedy potulovat, kdykoliv se mi zachce?”

“No, samozřejmě, že budeš žít zde v paláci. Musíš být přítomen na vyučování. Budu té vyučovat já. jakož i mnoho dalších sester. Budeme tě učit, jak se máš dotýkat svého Hanu, a poté, co to dokážeš, začneme tě učit, jak ho kontrolovat.”

“Proč různé sestry? Proč to nebude jenom jedna sestra nebo ty?”

“Protože někdy Hany některých lidí mezi sebou lépe spolupracují. Sestry mají rovněž větší zkušenosti než já a vědí toho více. Může to být jedna nebo několik z nás, které ti budou schopné lépe pomoci. Proto tě budou učit různé sestry, dokud nezjistíme, se kterou nejlépe spolupracuješ.”

“Bude mezi nimi i sestra Verna?”

Paša se na něj zpod obočí podívala. “Verna už není sestrou. Už nemá nárok na toto oslovení. Teď je novickou a má se oslovovat jenom jako Verna. Jiné novicky než ta, která ti je přidělená - a tou jsem já - nemohou vyučovat. Novicky první kategorie, jakou je teď Verna, nemají dovoleno mít s našimi hochy cokoliv. Povinností novicek je učit se a ne vyučovat.”

Richard si nemyslel, že by někdy mohl na sestru Vernu myslet pouze jako na Vernu. Znělo mu to příliš neobvykle. “Kdy se z ní opět stane sestra?”

“Musí sloužit jako novicka a postupovat nahoru jako každá jiná novicka. Když jsem byla malá, začínala jsem drhnutím hrnců v kuchyni. Dodnes jsem čekala na tuto příležitost. Když se bude Verna snažit stejně usilovně jako já, také může jednoho dne dostat šanci, aby se z ní stala sestra světla. Do té doby bude Verna novickou.”

Richard se vztekal při myšlence, že sestra Verna byla degradovaná kvůli němu. V době, kdy se opět stane sestrou, bude z ní stařena. Změnil téma hovoru. “Proč se můžeme potulovat po okolí?”

“Protože teď pro lidí nepředstavuješ žádné nebezpečí. Až když se naučíš ovládat svůj Han, začneš být omezován, kam smíš chodit. Lidi ve městě se bojí hochů, kteří dokáží používat talent - v minulosti došlo k nešťastným náhodám - a když hoch začne být zručný v ovládání svého Hanu, nesmí do města. Když hoši povýší na čaroděje, jsou omezováni ještě více, až do období před koncem, předtím, než jsou propuštěni, jsou uzavřeni do určitých oblastí paláce.

Prozatím však můžeš jít téměř všude. Podle tvého Rada’Hanu budu neustále vědět, kde jsi.”

“Myslíš tím, že s touto prokletou věcí mě může najít každá sestra?”

“Ne, pouze ta, která ti ho dala, protože ho měla v ruce a rozeznává charakteristiku jeho moci, a já, jelikož jsi mi byl svěřen a musím vždy vědět, kde se nacházíš. Budu muset svému Hanu dovolit, aby si zapamatoval zvláštní pocit vycházející z tvého Hanu.”

Otevřela dveře a vešla do tmavého pokoje. Mávnutím paže se plamenem rozhořely v místnosti všechny lampy.

“Tento trik mě musíš naučit,” zamumlal.

“To není trik, je to prostě můj Han. Toto je jedna z nejjednodušších věcí, které tě naučím.”

Strop obrovské místnosti byl pomalován kolem okrajů složitými vzory z různobarevných čar. Zdi byly vykládané třešňovým dřevem, které mělo teplý odstín. Vysoká okna ověšená hustými tmavě modře se lesknoucími závěsy se dívala do noci. Byl tam krb, který měl po obou stranách bílé sloupky. Větší část dřevěné podlahy byla pokrytá vysokými koberci. Pohodlně vypadající křesla a pohovky byly rozmístěné po pokoji a nacházely se rovněž před krbem.

Richard si pomyslel, že jeho celý dům by se do této místnosti vešel dvakrát. Sundal si tlumok z ramene a opřel ho o zeď vedle krbu. Postavil toulec se šípy a vedle něj luk se sundanou tětivou.

Šel doprava k dvojitým dveřím vyrobeným z malých tabulek skla a pokrytým průhlednými

smetanově zbarvenými záclonami. Za dveřmi byl rozlehlý balkon, který se díval na město. Na břidlicí pokryté podlaze balkonu byly rozložené široké kamenné vázy plné květin. Opřel se prsty o mramorové zábradlí, když se díval napravo přes jiskřící světla města na pahorky, ze kterých přišel.

"Z balkonu jsou západy slunce nádherné," řekla Paša. Richard se nezajímal o západ slunce. Pozorně si prohlížel nádvoří, které viděl pod sebou, díval se na hlídkující vojáky, mosty vedoucí do města a pahorky za nimi. Snažil se vrýt do paměti mapu všeho, co viděl.

Vrátil se zpět a kráčel k druhé straně pokoje ke dveřím, které tam byly. Za nimi byla ložnice téměř stejně velká jako první místnost. Byla v ní největší postel, jakou v životě viděl. Na ní byl tlustý purpurový prošívaný přehoz. Další dvojité prosklené dveře vedly na druhý balkon, tento však směřoval na jih, na moře.

"Je to nádherný výhled," řekla Paša. "Romantický výhled." Viděla, že se dívá na část paláce, která byla pod balkonem. Ukázala tam. "Za nádvořím je část ubytoven žen, kde bydlí většina sester." Pohrozila mu prstem. "Mladý muži, budeš se jim vyhýbat!" Odvrátila se od něj. "Pokud tě do svého pokoje nezavolá některá sestra," dodala tiše.

"Jak ti mám říkat," zeptal se, "sestro Pašo?"

Zachichotala se. "Ne, jsem novicka, i když doufám, že se stanu sestrou, když to budu umět s tebou. Až do té doby jsem prostě Paša."

Richard se otočil k ní a zlostně se zadíval do jejích očí. "Jmenuji se Richard. Máš nějaké potíže, aby sis to zapamatovala?"

"Podívej se, byl jsi mi přidělen a…"

"Jestli je to pro tebe tak těžké, aby sis to zapamatovala, nemáš žádnou šanci, aby ses stala sestrou, protože, když mě budeš ponižovat tím, že mě budeš oslovovat jinak než mým jménem, postarám se o to, abys velmi rychle v této zkoušce propadla." Naklonil se k ní, když se opět zlobně zadíval do jejích vytřeštěných očí. "Chápeš to, Pašo?"

Polkla. "Nebudeš na mě zvyšovat hlas, mladí…" Poněkud zvedla hlavu. "Nebudeš na mě zvyšovat hlas, Richarde."

"To už je lepší. Děkuji ti." Doufal, že při tom zůstane; neměl náladu na to, aby byl milý, když ona nebude.

Odvrátil se od ní. Tento balkon ukazoval méně z toho, co ho zajímalo, a tak se vrátil do ložnice.

Šla mu za patami. "Richarde, podívej se, buď se naučíš trochu chovat nebo ti budu…"

Tím ztratil trpělivost. Prudce se k ní otočil. Ona se strhnutím zastavila a málem do něj narazila.

"Nikdy předtím jsi neměla nikoho na starosti, je to tak?" Nehýbala se. "Řekl bych, že je to poprvé, co ti bylo něco dáno na zodpovědnost a ty máš hrůzu z toho, že to zpackáš. Protože nemáš zkušenosti, myslíš si, že když se budeš chovat jako tyran, přesvědčíš lidi, aby si mysleli, že víš, co děláš."

"Tedy, já…"

Její hlas odumřel, když se k ní naklonil a přiblížil k ní svůj obličej.

"Neměla bys mít strach ukázat, že jsi nezkušená při rozkazování lidem, Pašo. Čeho by ses měla obávat je to, že tě zabiji."

Uraženě přimhouřila oči. "Neodvažuj se mi vyhrožovat."

"Pro tebe to je pouze hra. Pro tebe to je způsob, kterým splňuješ nějaká tajemná pravidla tím, že tady poskakuješ a taháš za sebou na obojku své malé štěňátko, učíš ho, aby ti lízalo ruku. Děláš to proto, abys dostala vyšší postavení."

Zaskřípěl zuby a ztišil hlas. "Pašo, pro mě to není hra. Pro mě je to otázka života a smrti. Jsem vězeň, kterého drží obojek jako nějaké zvíře nebo otroka. Mám nad svým životem pouze tu kontrolu, kterou mi vy všechny ponecháte. Vím, že mě máš mučit, abys zlomila mou vůli.

Pašo, mýlíš se, když si myslíš, že vyhrožuji. Já nevyhrožuji, já slibuji."

"Richarde, nejsem to, co si o mně myslíš," řekla přiškrceně. "Chci být tvou přítelkyní."

"Ty nejsi má přítelkyně, jsi má věznitelka." Napřáhl prst až k jejímu obličeji. "Nikdy se ke mně

neobracej zády, protože tě zabiji stejně, jako jsem zabil poslední osobu, která mě věznila obojkem.”

Zamrkala na něj. “Richarde, nevím, co se ti stalo, my však takové nejsme. Chci se stát sestrou světla, abych pomáhala lidem pochopit dobrotu Stvořitele.”

Richard byl nebezpečně blízko toho, že ztratí kontrolu nad vlastní magií. Musel se silně přemáhat, aby ji ovládl. Potřeboval udělat něco jiného. “Mě nezajímá vaše bohosloví. Stačí, že si budeš pamatovat, co jsem ti řekl.”

Usmála se. “Budu si to pamatovat. Omlouvám se, že jsem ti neříkala jménem. Promiň mi to, prosím. Nikdy jsem dosud něco podobného nedělala. Dělala jsem pouze to, co jsem si myslela, že mám dělat, a dodržovala jsem pravidla, kterým jsem se naučila.”

“Zapomeň na pravidla. Buď pouze sama sebou a v životě budeš mít méně problémů.”

“Pokud by ti to pomohlo, abys uvěřil, že se ti pouze pokouším pomoci, tak to budu dělat.” Pokynula rukou. “No a teď si sedni na kraj postele.” “Proč?”

I když se nepohnula, pocítil jemný tlak. Udělal krok dozadu a sedl si na okraj postele. “Nedělej…”

Těsně se k němu přiblížila a stoupla si mu mezi nohy. “Pst. Nech mě dělat mou práci. Už jsem ti řekla, že musím nechat svůj Han, aby se naučil poznávat tvůj Rada’Han, abych vždy věděla, kde jsi.”

Položila mu ruce po obou stranách krku na obojek a zavřela oči. Její prsa měl přímo před obličejem, hýbala se do rytmu jejího dechu. Ucítil v sobě jemné mravenčeni, které klesalo až k palcům u nohou a pak opět stoupalo nahoru. Byl z toho trochu nesvůj, nebylo to však nepříjemné. Čím déle mravenčení trvalo, tím bylo příjemnější.

Když dala ruce pryč, tak zmizení mravenčení v něm na okamžik vyvolalo pocit mučivé bolesti. Zdálo se mu, že se svět pohybuje a točí. Potřásl hlavou. “Co jsi dělala?”

“Pouze jsem nechala svůj Han, aby poznal tvůj Rada’Han.” Připadala mu trochu otřesená. Polkla, když jí po tváři začala stékat slza. “A něco z tvého Hanu, z podstaty tvé osobnosti.”

Odvrátila se od něj. Richard se postavil.

“Znamená to tedy, že od nynějška budeš vždy vědět, kde jsem? Podle obojku?”

Slabě přikývla a šla dál přes pokoj. Opět získala vládu nad hlasem. “Čemu dáváš přednost v jídle? Máš zvláštní požadavky?”

“Nejím maso.”

Namístě se zastavila. “Něco takového jsem ještě neslyšela.”

“A řekl bych, že už také nemám rád sýr.” Na chvíli se zamyslela a pak šla dál. “Řeknu kuchařkám o tvých požadavcích.”

V hlavě se mu začal vytvářet plán, ona ale nebyla jeho součástí. Potřeboval se jí zbavit.

Paša přistoupila k vysokému šatníku z mořené borovice. Byl plný elegantního oblečení. Byly tam kalhoty z hladké látky, alespoň tucet košil, většinou bílých, některé byly s krajkou a kabátce všech barev.

“Jsou tvé,” řekla.

“Pokud byl každý překvapený tím, že jsem dospělý, proč mají velikost dospělého člověka?”

Prohlížela si jednotlivé kusy. U některých ohmatala látku, některé vyndala a držela je před sebou, aby na ně lépe viděla. “Někdo to musel vědět. Jistě mu to řekla Verna.”

“Sestra Verna.”

Dala nazpět černý kabátec. “Richarde, je mi to líto, teď je to pouze Verna.” Vytáhla bílou košili. “Líbí se ti?”

“Ne. Vypadal bych směšně, kdybych nosil tyto přepychové věci.”

Koketně se usmála. “Myslím si, že v nich budeš vypadat velmi hezky. Pokud ti však nevyhovují, tam na stole jsou nějaké peníze. Ukáži ti ve městě několik obchodů, tam si budeš moci koupit, co se ti bude víc líbit.”

Richard se podíval na stůl s mramorovou deskou. Byla tam stříbrná miska plná stříbrných mincí a vedle ní zlatá miska plná zlaťáků. Když bude celý život pracovat jako průvodce lesy, nikdy nevydělá

ani polovinu zlata, co tam leží.

“Nejsou moje.”

“Samozřejmě, že jsou. Jsi hostem paláce a palác poskytuje všechno, co naši hosté potřebují. Když je spotřebuješ, nahradí se dalšími.” Vytáhla červený kabátec se zlatým vyšíváním na ramenou a na manžetách. Oči jí zazářily. “Richarde, toto bude na tobě vypadat prostě nádherně.”

“I když nosím obojek posázený drahokamy, je to stále obojek.”

“To nemá nic společného s tvým Rada’Hanem. To, co máš na sobě, je zkrátka ohavné. Vypadáš jako divoch z pralesa.” Natáhla k němu rozevřený kabátec. “No tak si ho vyzkoušej.”

Vytrhl jí kabátec z rukou a hodil ho na postel. Popadl ji za rameno a šel s ní ke dveřím přední místnosti.

“Richarde, přestaň! Co to děláš!”

Otevřel dveře. “Jsem unavený, byl to dlouhý den. Dobrou noc, Pašo.”

“Richarde, já se ti jenom pokouším pomoci, abys lépe vypadal. Ve svém oblečení vypadáš necivilizovaně. Vypadáš jako nějaké obrovské zvíře.”

Uklidnil se a pozorně si prohlížel její modré šaty, byla to stejná modř jako u Kahlaniných svatebních šatů.

“Ta barva se k tobě nehodí,” řekl jí. “Vůbec se k tobě nehodí.”

Stála na chodbě a pozorovala ho svýma velkýma hnědýma očima. Kopl do dveří, aby je zavřel.

Počkal několik minut a pak chodbu zkontroloval. Nebylo po ní ani stopy. Šel ke svému tlumoku vedle krbu a začal z něj vyndávat věci. Všechno potřebovat nebude. Nemusí tahat všechno rezervní oblečení.

Když natahoval tětivu luku, ozvalo se tiché zaťukání na dveře. Plížil se po kobercích a naslouchal. Možná odejde, když nebude reagovat. Nepotřeboval, aby tvrdla u něj a říkala mu, co má nosit. Měl na práci důležitější věci.

Opět se ozvalo tiché zaklepání. Možná to není Paša. Richard vytáhl nůž a trhnutím otevřel dveře.

“Sestro Verno!”

“Právě jsem viděla Pašu, jak v slzách běží po chodbě. Richarde, překvapuješ mě.” Podívala se na něj a svraštila obočí. “Nemyslela jsem si, že to bude trvat tak dlouho. Skrývala jsem se za rohem a měla jsem strach, že na mě někdo narazí.” Její kudrnaté vlasy pokrývala šála, která jí zakrývala i ramena. “Musel jsi ji rozplakat?”

“Má štěstí, že se jí z toho neutrhlo srdce.”

Zvedla šálu z vlasů a položila si ji kolem ramen. Na rtech se jí objevil slabý úsměv. “Mohu dál?” Pokynul paží na souhlas. “Už je to jenom Verna,” řekla, když šla přes práh. “Nejsem sestra.”

Zasunul nůž zpět do pouzdra. “Je mi to líto, ale nemyslím, že bych se donutil, abych ti říkal jinak. Pro mě jsi sestra Verna.”

“Není vhodné oslovovat mě sestro.” Podívala se po pokoji, když zavíral dveře. “Jaké je ubytování?”

“Nestyděl by se za něj ani král. Sestro Verno, já vím, že mi nebudeš věřit, ale je mi opravdu líto, co se stalo. Nechtěl jsem, aby ti mé problémy způsobily potíže.”

Na jejím obličeji se objevil široký úsměv. “Richarde, byl jsi pro mě samá potíž, ale tentokrát jsi tuto potíž nezpůsobil ty. Tu mi způsobil někdo jiný.”

“Sestro, vím, že jsem způsobil tvé degradování na novicku. To jsem nechtěl. Ale to, že tě poslaly pracovat do stájí, sis zapříčinila sama.”

“Richarde, věci nejsou vždy takové, jaké se zdají.” V očích se jí zajiskřilo. “Nenávidím drhnutí hrnců. Když jsem byla novickou, když jsem byla mladá, nenáviděla jsem to nade vše na světě. Necítím se dobře v kuchyni a ještě hůř se cítím, když mám ruce ve vařící vodě.

Koně se mi líbí mnohem víc. Neodmlouvají a nedohadují se se mnou. U koní jsem ráda. Teď je to ještě lepší, protože jsi zničil udidla a já jsem se s Jessupem skamarádila. Sestra Maren si myslela, že

otěže drží ona a že je po jejím, ale dělala to, co jsem si přála."

Richard se zasmál koutkem úst. "Jsi velmi nečestná žena, sestro Verno. Jsem na tebe pyšný. Přesto je mi líto, že se z tebe stala kvůli mně novicka."

Pokrčila rameny. "Jsem zde, abych sloužila Stvořiteli a nezáleží na tom jak. Ty jsi to ale nezpůsobil; mé degradování na novicku způsobily rozkazy matky představené."

"Míníš tím rozkazy, které napsala do knížky? Zakázala ti na mně používat svou magii, je to tak?"

"Jak to víš?"

"Domyslel jsem si to. Často jsi byla na mě tak rozzlobená, že bys po mně vrhala plameny, nikdy jsi však svou sílu nepoužila, abys mě zastavila. Nemyslím, že by ses tak chovala, pokud bys neměla rozkazy pozorovat mě ale nezasahovat. Kromě toho, když se Rada'Han používá na kontrolu, proč bys jinak tuto kontrolu nevyužila?"

Jen tak pro sebe si zavrtěla hlavou. "Ty sám jsi velmi nečestný člověk, Richarde. Jak dlouho to už víš?"

"Od té doby, co jsem si ve věži knížku přečetl. Sestro, proč jsi tady?"

"Chtěla jsem vidět, zda je s tebou všechno v pořádku. Od zítřka už k tomu nebudu mít další příležitost. Přinejmenším po velmi dlouhou dobu - až do tehdy, co mne povýší na sestru světla. Novicky první kategorie nemají dovoleno mít cokoliv společného s mladými čaroději. Trest je docela tvrdý."

"Jsi novickou první den a už porušuješ pravidla. Neměla bys být tady. Když tě chytnou, budeš až po lokty ve vařící vodě a ve špinavých hrncích."

Pokrčila rameny. "Některé věci jsou důležitější než pravidla."

Richard svraštil čelo nad nepřítomným výrazem jejích očí. "Proč si nesedneš?"

"Nemám čas, přišla jsem pouze proto, abych splnila slib." Vytáhla něco z kapsy. "A abych ti přinesla toto."

Zvedla mu ruku a vložila do ní něco, pak mu kolem toho zavřela prsty.

Když Richard ruku otevřel a podíval se, málem se mu podlomila kolena a v hrdle se mu zastavil dech. Přes slzy ani pořádně do dlaně neviděl.

Byla to kadeř Kahlaniných vlasů, kterou tehdy odhodil.

Sestra Verna sepjala ruce. "Našla jsem to první noc, co jsme byli spolu."

Zašeptal bez toho, aby zvedl hlavu. "Co tím myslíš, že jsi to našla?"

Zaklonila se a podívala do stropu. "Poté, co jsi usnul, bylo to potom, co ses rozhodl, že mě nezabiješ, jsem šla na procházku a našla jsem to."

Zavřel oči. "Nemohu si to vzít," přinutil se pronést. "Dal jsem jí volnost."

"Kahlan udělala velkou oběť, aby ti zachránila život. Slíbila jsem jí, že tě nenechám zapomenout na to, že tě miluje."

Richard ztratil všechnu sílu. Svaly na nohou se mu třásly stejně jako ruce.

"Nemohu si to vzít zpět. Poslala mě pryč. Dal jsem jí volnost."

Sestra Verna mluvila tiše. "Richarde, ona tě miluje. Prosím tě, vezmi si to, abys udělal radost mně. Porušila jsem pravidla, když jsem ti to přinesla. Slíbila jsem Kahlan, že tě přiměji k tomu, aby sis uvědomil, že tě miluje. Dnes jsem si opět uvědomila, jakou vzácnou věcí je láska."

Richard měl pocit, že se na něj svalila celá tíha paláce.

"Tak dobře, sestro. Abych ti udělal radost. Já však vím, že mě nechce. Kdybys někoho milovala, nepožádala bys ho, aby si na krk nasadil obojek a neposlala bys ho pryč. Přeje si být volná. Miluji ji, a proto jsem jí volnost dal."

"Richarde, doufám, že si jednoho dne uvědomíš, jak strašně mnoho obětovala, a jak je její láska opravdová. Láska je vzácná věc, nemělo by se na ni zapomínat. Nevím, jaký bude tvůj život, jednoho dne však lásku opět najdeš.

Myslím si ale, že právě teď potřebuješ nade vše přítele. Richarde má nabídka je upřímná."

“Sundáš mi tento obojek?”

Chvíli byla zticha. Její hlas ztěžkl lítostí. “Richarde, to nemohu. Uškodilo by ti to. Mou povinností je, aby sis uchoval život. Obojek musí zůstat na místě.”

Přikývl. “Nemám přátele. Jsem na nepřátelském území a v rukou nepřátel.”

“To není pravda. Obávám se však, že jako novicka tě nebudu moci přesvědčit o opaku. Paša vypadá na příjemnou dívku. Richarde, pokus se s ní spřátelit. Ty přítele potřebuješ.”

“Nemohu se spřátelit s někým, koho budu možná muset zabít. Sestro, každé slovo, které jsem dnes vyslovil, jsem myslel vážně.”

“Já vím, Richarde,” zašeptala. “Já to vím. Ale Paša je skoro tak stará jako ty. Někdy se přátelství navazuje lehčeji s někým, kdo je stejně starý. Myslím si, že by s tebou chtěla navázat přátelství.

Tato doba je důležitá jak pro novicku, tak pro mladého čaroděje. Vztah mezi novickou a čarodějem, který jí byl svěřen, je unikátní. Pouta, která mezi nimi vzniknou, jsou velmi zvláštní a oběma vydrží do konce jejich životů.

Ona má rovněž strach. Celý svůj život byla studentkou, byla novickou. Teď se poprvé stává učitelkou. Tady se neučí jenom hoch, ale i dívka. Oba vstupují do nového života. Pro oba je to velmi zvláštní věc.”

“Otrok a pán. To je jediné pouto.”

Povzdychla si. “Pochybuji, že některá novicka měla tak těžký úkol, jaký bude mít Paša. Richarde, snaž se ji pochopit. Paša bude mít s tebou plné ruce práce. Jenom Stvořitel ví, že i sama matka představená by s tebou měla plné ruce práce.”

Richard se zahleděl do prázdna. “Sestro, už jsi někdy zabila někoho, koho jsi milovala?”

“Abych řekla pravdu, ne.”

Richard zvedl Agiel sevřený v pěsti. “Denna mě spoutala s pomocí mého vlastního magického talentu. To samé dělají sestry. Držela si mě na obojku, sestry dělají totéž.

Ji mučili, až zešílela natolik, aby mi dělala to samé. Chápal jsem, proč to dokázala dělat, protože já bych udělal všechno, co mi řekla, jenom aby mě už více nemučila.”

Téměř si neuvědomoval bolest z Agielu, která se mu rozléhala tělem.

“Chápal jsem ji a miloval jsem ji.” Po obličeji mu stékala slza. “Byla jediná cesta, jak jsem mohl uniknout. Ovládala zuřivost meče. Protože jsem ji dokázal milovat, byl jsem schopen přimět čepel Meče pravdy, aby zbělala.”

“Dobrotivý Stvořiteli,” zašeptala setra Verna s vytřeštěnýma očima, “ty jsi změnil čepel meče na bílou?”

Richard zavřel oči a přikývl. “Musel jsem její lásku vzít do svého srdce. Až pak jsem byl schopen změnit čepel na bílou. Až pak jsem ji mohl mečem proklát, zatímco mi s láskou hleděla do očí. Jenom proto, že jsem ji miloval, jsem ji dokázal zabít a uprchnout.

Dokud budu žít, nikdy si nebudu moci odpustit.”

Sestra Verna ho mateřsky objala. “Dobrotivý Stvořiteli,” zašeptala, “co jsi to udělal tomuto dítěti?”

Richard ji odstrčil. “Jdi, sestro, dříve, než se dostaneš do potíží.” Utřel si oči. “Chovám se jako hlupák.”

Stiskla mu rameno. “Proč jsi mi to neřekl dřív?”

Utřel si rukávem nos. “Není to nic, na co bych byl pyšný. Sestro, kromě toho jsi můj nepřítel.” Podíval se do jejích uslzených očí. “Řekl jsem ti teď pravdu, ostatním sestrám jsem pravdu řekl dnes; sestro, zabiji každého, koho budu muset zabít. Dokážu zabít kohokoliv. Jsem přivolávačem smrti. Jsem monstrum. Proto mě Kahlan chtěla dostat od sebe pryč.”

Shrnula mu vlasy z obličeje. “Richarde, ona tě miluje. Pokoušela se ti zachránit život. Jednou to pochopíš.” Povzdychla si. “Promiň, ale musím jít. Budeš v pořádku?”

Jeho úsměv byl prázdný. “Nemyslím si to, sestro. Myslím, že dojde k válce. Myslím, že nakonec sestry pozabíjím. Doufám, že nebudeš jednou z nich.”

Pohladila ho po tváři a setřela mu slzu. “Nikdy nevíme, co s námi Stvořitel zamýšlí.”

“Pokud ten tvůj Stvořitel má nějakou moc, myslím si, že se staneš opět sestrou podstatně dříve, než si myslíš, sestro.”

“Musím jít. Mnoho štěstí, Richarde. Věř v něj.”

Ihned, jak odešla, přehodil si přes ramena plášť a tlumok. Musel něco udělat, dokud z něj ještě mají strach, dokud jsou ještě nejisté. Zkontroloval, zda meč je v pochvě volný. Toulec si zavěsil na tlumok a luk si dal přes rameno. Pak vyšel na balkon.

Richard volnou smyčkou upevnil lano na kamenné zábradlí. Nůž si dal mezi zuby a přes okraj sklouzl do tmy, do svého živlu.

Kapitola šestnáctá

Noc zřejmě nesnižovala počet lidí na ulicích Tanimury. Ještě hořely malé ohně, na kterých se na rožních peklo maso, a pouliční prodavači dál živě obchodovali. Muži na něj volali, aby s nimi šel hrát v kostky. Když na něm uviděli obojek, snažili se ho nalákat, aby v podstatě kupoval všechno - od jídla až po náhrdelník z mušlí pro jeho dámu. Řekl jim, že nemá peníze. Smáli se a říkali, že palác zaplatí za všechno, co by chtěl koupit. Richard shrbil ramena a kráčel dál.

Ženy oblečené do tenoučkých šatů, které odhalovaly téměř všechno, se na něj tiskly, chichotaly se a usmívaly. když ho ohmatávaly a snažily se mu prsty dostat do kapes. Dělaly mu nabídky, kterým sotva dokázal uvěřit. Když je od sebe odstrkoval, nepomáhalo to. Dokázal to až jeho zlobný pohled.

Richardovi se ulevilo, když za sebou nechal město. světla pochodní, luceren, svíček a ohňů, když za sebou nechal zápach a hluk. Dýchalo se mu lépe v měsícem osvětlené přírodě. Ohlížel se na blikající světla, když se šplhal nahoru do pahorků.

Neustále si na krku uvědomoval obojek a přemýšlel, co by se stalo, kdyby zašel příliš daleko, přestože z toho, co mu řekla Paša, bylo by to o mnoho kilometrů dál než místo, na které se chtěl dostat. Stejně měl jisté obavy, že by se mohla mýlit, a že povolený řetěz by se mohl najednou pevně napnout.

Konečně se dostal na místo, které vypadalo uspokojivě. Zkoumal travnatou vyvýšeninu, ze které byl výhled na vzdálené město. Trochu na straně, ve vlhkém dolíku viděl tmavé obrysy starých stromů, které se nezřetelně tyčily do měsíčního světla. Mezi nimi číhaly stíny temné jako smrt.

Richard se chvíli díval na hrozivé přítmí. Na místo ho přikovala nezřetelná ale neustávající touha ponořit se do čekajících záhybů noci. Něco v něm se tam toužilo dostat a vyvolat magii. Něco v něm prahlo po erupci zuřivosti, něco si přálo uvolnit nahromaděné rozhořčení.

Měl pocit, jako by se potřebovaly dostat ven jeho frustrace nad tím, že je zde držen proti své vůli, a jeho hněv nad tím, že je bezmocným vězněm, jakož i jeho strach z toho, že neví, co s ním bude, spolu s jeho bolavou touhou po Kahlan. Bylo to něco podobného, jako když má někdo zlost a buší pěstí do zdi. Tyto lesy mu nějakým neznámým způsobem toto uvolnění slibovaly.

Richard se nakonec odvrátil od Hagenských lesů a začal sbírat dřevo na oheň. Nožem udělal hromádku hoblin na místo bez trávy, které ušlapal botou.

Udeřil ocílkou o křesadlo a hobliny začaly čoudit. Když se rozhořely plamenem, naskládal na ně trochu dřeva. Když se oheň pořádně rozhořel, postavil na něj kotlík, naplnil ho vodou a začal vařit rýži a fazole. Zatímco čekal, až se uvaří, snědl malý kousek ovesné placky, který mu zůstal.

Seděl s rukama kolem kolen a díval se na tmavé lesy - na Hagenské lesy. Díval se na město, které se třpytilo v dálce. Nebe nad hlavou se podobalo jiskřivému hvězdnému baldachýnu. Díval se také do nebe a čekal na důvěrně známý stín, který bude zakrývat pár hvězd.

Za chvíli uslyšel za sebou jemné zadusání. Zasmál se, když ho popadly chlupaté paže a převalily ho na zem. Grač bublal svým hrdelním smíchem, jeho paže, nohy a křídla se snažily omotat kolem svého protivníka. Richard ho polechtal po žebrech a Grač vybuchl hlubokým vrčivým smíchem. Zápas skončil tím, že se Grač nakonec dostal navrch a objal Richarda pažemi a křídly. Richard pevně objal malého gara.

“Grraač milaaaat Raaach aaard.”

Richard ho stiskl ještě více. “Já tě také miluji, Grači.”

Grač přiložil svůj vrásčitý nos na Richardův. Jeho zeleně zářící oči se na něj podívaly a pak ze sebe vyrazil hrdelní chechtot.

Richard pokrčil nosem. “Grači! Tvůj dech smrdí!” Posadil se a držel gara na klíně. “Ty sis něco k jídlu chytil sám?” Grač nadšeně přikývl. Richard ho opět objal.

“Jsem na tebe pyšný! A to jsi to dokázal bez stavěcích much. Co jsi chytil?”

Grač naklonil hlavu. Jeho chlupaté uši se natočily dopředu.

“Chytil jsi želvu?” zeptal se Richard. Grač se zachichotal a zavrtěl hlavou. “Dostal jsi jelena?” Grač zavrtěl hlavou a nesouhlasně zavrčel. “Dostal jsi králíka?” Grač nadskočil a vrtěl hlavou, měl z této hry radost.

“Vzdávám se. Co jsi to snědl?”

Grač si zakryl oči drápy a vykukoval přes ně.

“Mývala? Ty jsi dostal mývala?”

Grač přikývl a zašklebil se, až mu byly vidět všechny zuby, pak zaklonil hlavu a zařval. Při tom se tloukl do hrudi.

Richard poplácal zvíře po zádech. “Jsi dobrý! Opravdu dobrý!”

Grač se bublavě zasmál a pak se pokusil Richarda převalit, aby s ním ještě trochu zápasil.

Richardovi se ulehčilo, když gar konečně začal svou potravu lovit. Přiměl Grače, aby tiše seděl a uklidnil se, zatímco kontroloval rýži a fazole. Nabídl mu kotlík.

“Vezmeš si se mnou něco k večeři?”

Grač se k němu naklonil a opatrně očichal kotlík. Věděl, že je horký. Předtím se spálil a teď už byl opatrný, když Richard vařil. Nad rýží a fazolemi ohrnul nos. Zaskřehotal a zahýbal rameny. Richard věděl, že to znamená, že z jídla není nadšený, ale když není nic lepšího, tak si trochu dá.

Richard mu trochu nalil do misky, “foukej, je to horké.”

Grač si držel plechovou misku u obličeje a zkřivil své kožnaté rty. Foukal a plival mezi svými tesáky, jak se snažil ochladit své malé občerstvení. Richard jedl lžící a pozoroval gara, jak se snaží z misky vylizovat rýži a fazole. Nakonec se Grač převrátil na záda, přidržel misku rukama i nohama a nalil si její obsah do tlamy. Třikrát polkl a všechno bylo pryč.

Grač se posadil a zamával křídly. Rychle se k Richardovi přisunul a se žalostným žvatláním mu nastavil misku. Richard mu ukázal prázdný kotlík.

“Všechno je pryč.” Grač svěsil uši. Přiložil zahnutý pařát k Richardově misce a trochu do ní drcnul. Richard svou misku odtáhl a obrátil se k němu zády. “To patří mně. To je moje večeře.”

Grač se s tím smířil a trpělivě čekal, až Richard dojí. Když si potom Richard k sobě přitáhl kolena, objal si je rukama a díval se na město, Grač se posadil a snažil se napodobit jeho postoj.

Richard z kapsy vytáhl kadeř vlasů, točil s ní v měsíčním světle a opřeně se díval, jak se otáčí. Grač natáhl dráp. Richard ho loktem odstrčil.

“Ne,” řekl tiše. “Můžeš se jí dotknout, ale jenom když budeš opatrný.”

Gar se váhavě natáhl a pomalu a opatrně se drápem dotkl kadeře vlasů. Jeho zeleně zářící oči se zvedly a podívaly se na Richarda a pak ho pohladil drápem po vlasech.

Grač se dotkl Richardovy tváře. Dotkl se slzy, která se kutálela dolů. Richard popotáhl a polkl. Kadeř vlasů si vložil zpět do kapsy.

Grač položil vytáhlou paži Richardovi kolem ramen a opřel si o něj hlavu. Richard objal Grače a společně se chvíli dívali do noci.

Richard se konečně rozhodl, že by se měl trochu vyspat, a našel místo porostlé hustou trávou, na které rozprostřel deku. Lehl si a Grač se schoulil u něj. Oba usnuli najednou.

Richard se vzbudil, když měsíc už málem zapadal. Posadil se a protáhl. Grač sevřel drápy v pěst a napodoboval Richarda. K zívání a protahování přidal ještě křídla. Richard si promnul oči. Za hodinu nebo dvě bude svítat. Už je čas.

Postavil se a Grač se hned postavil vedle něj. “Grači, chci, abys mě teď poslouchal. Musím ti říci něco velmi důležitého. Posloucháš mě?”

Grač přikývl a jeho vrásčitý obličej zvážněl. Richard ukázal k městu.

“Vidíš to místo, kde je tolik ohňů a tolik světel? Chvíli tam budu bydlet.” Richard se poklepal po hrudi a pak ukázal na město. “Budu tam dole. Nechci, abys mě tam navštěvoval. Pro tebe je to nebezpečné místo. Nepůjdeš tam!” Grač pozoroval Richardův obličej. “Budu tě sem nahoru chodit navštěvovat. V pořádku?” Grač se na chvíli zamyslel a pak přikývl.

“Nebudeš chodit do města. Vidíš tam dole řeku? Víš, co je řeka; vodu jsem ti už ukazoval. Zůstaneš na této straně řeky. Na této straně. Rozumíš?”

Richard nechtěl, aby gar lovil domácí dobytek na farmách na druhé straně řeky. Tak by se jistě dostal do potíží. Grač se díval na Richardův obličej, pak na řeku a opět na Richarda. Hluboko z hrdla mu vyšel zvuk, kterým vyjádřil, že rozumí.

“Grači, a když uvidíš nějaké lidi,” Richard si zaťukal na hruď a ukázal na město, “lidi jako jsem já, nejez je.” Výstražně strčil prst garovi těsně k obličeji. “Lidé nejsou jídlo. Nejez žádné lidi. Rozumíš?”

Grač nesouhlasně zavrčel, ale pak přikývl. Richard objal gara kolem ramen a otočil ho k Hagenským lesům.

“A teď poslouchej. Je to důležité! Vidíš to místo dole? Ty lesy?”

Hluboké výhružné vrčení se garovi vydralo z hrdla. Rty se mu stáhly a obnažily tesáky. Záře v jeho očích zesílila.

“Nechoď tam! Nechci, abys chodil na to místo. Grači, myslím to vážně. Nechoď tam!” Grač se díval na lesy, vrčení v jeho hrdle bylo ještě slyšet. Richard chytil do pěsti jeho srst a zatřásl jím. “Tam chodit nebudeš! Rozumíš?”

Grač si lesy opět prohlédl a konečně přikývl.

“Já tam budu muset jít, ty mě ale nesmíš následovat. Pro tebe je to tam nebezpečné. Nechoď tam!”

Gar žalostně zakňoural, položil Richardovi paži kolem ramen a stáhl ho o krok zpět.

“Já budu v bezpečí; já mám meč. Pamatuješ se na meč? Ukazoval jsem ti ho. Bude mě ochraňovat. Ty však se mnou nemůžeš jít.”

Richard doufal, že má s mečem pravdu; sestra Verna mu řekla, že Hagenské lesy jsou místem ohavné magie Neměl však na vybranou. Byl to jediný plán, jaký dokázal vymyslet.

Richard gara pevně objal. “Buď hodný kluk. Jdi si ulovit ještě něco k jídlu. Budu tě sem chodit navštěvovat a budeme zápasit. V pořádku?”

Grač se při vzpomínce na zápasení zašklebil. Nadějně zatahal Richarda za paži. “Grači, teď ne! Je tady něco, co musím udělat. Příští noc se ale vrátím a budu s tebou zápasit.”

Grač opět svěsil uši. Jeho dlouhé paže objaly Richarda na rozloučenou. Richard si posbíral věci, naposled zamával garovi a zamířil do prohlubně. Grač se díval, jak ho pohlcuje temný les.

Richard kráčel téměř hodinu. Potřeboval být dostatečně hluboko v Hagenských lesích, aby měl jistotu, že jeho plán vyjde. Větve obalené mechem a psím vínem vypadaly jako paže, které se natahují, aby ho popadly. Zpomezi stromů přicházely zvuky - hrdelní mlaskání a dlouhé tiché hvízdání. Ve stojaté vodě po stranách něco zacákalo, když se blížil.

Bylo mu horko a byl zadýchán z namáhavé chůze, když přišel na malou mýtinu, která byla natolik vysoko a byla natolik otevřená, že mu umožňovala výhled na malý kousek hvězdnatého nebe. Na mýtině nebyl žádný kámen nebo kmen, na který by usedl, tak udusal hustý trs trávy, posadil se vedle tlumoku a zkřížil si nohy. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Richard myslel na domov a na Hartlandský les. Toužil být zpět ve svých lesích. Myslel na přátele, kteří mu tolik chyběli, na Slídiče a na Zedda. Za celou dobu, co vedle starce vyrůstal, Richard nevěděl, že Zedd je jeho dědečkem. Věděl však, že je jeho přítelem a že se mají rádi. Myslel si, že záleží pouze na tom. Kromě toho, jaký by v tom teď byl rozdíl? Richard ho nemohl mít víc rád a Zedd nemohl být větším přítelem.

Už je to tak strašně dlouho, co neviděl Zedda. Přesto, že ho viděl v Paláci lidu v D'Haře, ve skutečnosti neměl mnoho času na to, aby s ním hovořil, aby si řekli, co se mezitím stalo. Neměl tak brzy odejít. Teď si přál mluvit se Zeddem, aby od něj získal pomoc a pochopení.

Richard neměl tušení, zda Kahlan půjde k Zeddovi. Proč by měla? Zbavila se Richarda, a to bylo to, co chtěla.

Z celého srdce si přál, aby to tak nebylo.

Chyběl mu její úsměv, zelené oči, jemný tón jejího hlasu, její inteligence a vtip, její doteky. Ona mu oživovala svět. V tomto okamžiku by obětoval život, aby ji mohl pět minut držet v náručí.

Ale ona věděla, jaký je, a poslala ho pryč.

A on jí dal volnost.

To bylo nejlepší. Nebyl pro ni dost dobrý.

Dříve než si uvědomil, co dělá, hledal klid uvnitř sebe, hledal svůj Han, jak ho to učila sestra Verna. Když byl s ní, tak to nacvičoval téměř každý den. I když nikdy necítil svůj Han, ať je to cokoliv, jeho hledání bylo vždy příjemné. Uvolňovalo ho to a přinášelo mu to klid. Nechal svou mysl, aby našla to místo klidu a nechal své starosti odplynout.

Jako vždy si představoval Meč pravdy, jak se vznáší před jeho duševním zrakem. Viděl a cítil každý jeho detail.

Uvnitř svého klidu a uprostřed meditace Richard se zavřenýma očima vytáhl svůj meč. Nevěděl vlastně proč to dělá, jenom měl pocit, že to je ta správná věc. Zvláštní řinčení ocele se vznášelo v nočním vzduchu a oznamovalo příchod čepele do Hagenských lesů.

Položil si meč přes kolena. Místo klidu s ním teď tančila magie. Kdyby něco přišlo, bude připravený.

Teď musel čekat. Byl si jistý, že to bude trvat hodnou chvíli, byl si však jistý, že přijde.

Když si uvědomí, kde je, tak přijde.

Když nehybně a tiše seděl, noc kolem něj se vracela ke svým normálním aktivitám. Zatímco se Richard soustřeďoval na obraz meče, nejasně si uvědomoval cvrlikání a klapání hmyzu, hluboké vytrvalé kvákání žab, šustění myší a hrabošů v suchém listí a větvích lesního podloží. Ve vzduchu občas zavířil netopýr. Jednou slyšel vykviknutí, když si sova ulovila večeři.

Když se po chvíli, co tam seděl a představoval si meč, ponořil do snového oparu, noc ztichla.

Ve své mysli uviděl za sebou temnou postavu.

Jediným plynulým pohybem byl Richard na nohou, prudce se otáčel a hrot meče svištěl vzduchem. Vznášející se stín uskočil nazpátek a opět se vrhl k němu, když byl meč dál. Richard pocítil vzrušení nad tím, že minul a že to neskončí tak brzy, že bude moci tančit s duchy a že bude moci zuřivosti dovolit, aby se vyřádila.

Vlálo to ve větru jako pelerína, bylo to černé jako smrt a stejně rychlé.

Prudce poskakovali po mýtině, meč se leskl v ubývajícím světle měsíce a čepelím podobné drápy temné postavy se míhaly kolem něj. Richard se pohroužil do magie meče, do jejího rozhořčení a do své vlastní zuřivosti. Uvolnil svou zlost a svůj pocit křivdy, aby se spojily se zuřivosti meče a on mohl vychutnávat tanec s mrtvými.

Kroužili po mýtině jako listí v bouři, jeden se vyhýbal meči, ten druhý se vyhýbal drápům. Vyráželi vpřed a uhýbali, používali stromy jako kryt. Richard dovolil duchům meče, aby tančili s ním, dělal to, co mu radili, a díval se téměř nezúčastněně, jak jím vrtěli sem a tam, jak poskakovali jeho tělem po zemi, uhýbali napravo a pak nalevo, jak bodali.

Žíznil po tom, aby se tento tanec naučil.

Naučte mě ho!

Znalosti vyplavaly na povrch, jako by to byly vzpomínky. Jeho vůle ukovala spojující článek.

Nestal se uživatelem meče, magie a duchů, ale jejich pánem. Čepel, magie, duchové a člověk se stali jedním celkem.

Černý stín po něm skočil.

Teď! Čepel vydala hutný zvuk, když rozpůlila stín. Sprška krve zasáhla okolní stromy. Vzdech se zachvěl smrtelným zavytím a pak bylo všude ticho.

Richard stál a popadal dech. Bylo mu téměř líto, že to skončilo. Téměř…

Tančil s duchy mrtvých a s magií. Přitom nalezl uvolnění, které hledal. Nebylo to pouhé uvolnění některých jeho pocitů bezmocné frustrace, ale rovněž uvolnění z temnější touhy, kterou měl uvnitř, a kterou nechápal.

*****

Slunce bylo na obloze skoro dvě hodiny, když uslyšel, jak přichází. Klopýtala křovím a rozčileně láteřila na větve, které se zachytávaly o její šaty. Slyšel, jak praskají větve, když vrávorala do svahu. Uvolnila si sukni z nějakého trnu a vpotácela se před něj na mýtinu.

Richard seděl se zkříženýma nohama, oči měl zavřené a meč mu ležel na kolenou. Zastavila se před ním a popadla dech.

“Richarde!”

“Dobré ráno, Pašo.” Otevřel oči. “Dnes máme nádherný den, nemyslíš?”

Oběma rukama držela svou dlouhou hnědou sukni trochu podkasanou. Bílou blůzu měla vlhkou od potu. Ve vlasech měla bodláky.

Paša si odfoukla z obličeje pramen vlasů. “Richarde, musíš odsud okamžitě odejít, toto jsou Hagenské lesy.”

“To vím. řekla mi to sestra Verna. Je to zajímavé místo, docela se mi líbí.”

Překvapeně na něj zamrkala. “Richarde, toto místo je nebezpečné! Co tady děláš?”

Richard se na ni usmál. “Čekám na tebe.”

Pozorně si prohlížela okolní stromy a tmavé stíny. “Něco tady odporně páchne,” zamumlala.

Paša si dřepla před něj. trochu se usmála, jak by se člověk usmíval na dítě nebo na toho, koho považuje za blázna. “Richarde, už ses pobavil dost, udělal sis vycházku za město; teď mi podej ruku a pojďme odsud pryč.”

“Neodejdu, dokud Verna nebude opět jmenovaná sestrou.”

Paša vyskočila na nohy. “Cože?”

Richard vzal meč do ruky a postavil se před ní. “Neodejdu odsud, dokud Věrně nabude navráceno postavení sestry, které měla předtím. Palác si musí vybrat, co je pro něj důležitější - můj život nebo to, že bude mít sestru Vernu jako novicku.”

Paši se překvapením otevřela ústa. “Ale jediná, která může zrušit potrestání Verny, je sestra Maren!”

“To vím.” Dotkl se prstem jejího nosu. “Proto půjdeš a řekneš sestře Maren, že musí osobně přijít sem a slavnostně se mi zavázat, že sestra Verna je opět sestrou, a souhlasit s mými podmínkami.”

“To nemyslíš vážně. Sestra Maren to neudělá.”

“Nehnu se z tohoto místa, dokud to neudělá.”

“Richarde, půjdeme zpátky a zjistíme, zda bude s námi o tom sestra Maren mluvit. Nemůžeš však tady zůstat. To nestojí za to, abys zemřel!”

Pozoroval ji s chladným výrazem obličeje. “Pro mě to za to stojí.”

Jazykem si navlhčila rty. “Richarde, ty nevíš, co děláš. Toto je nebezpečné místo. Já jsem za tebe odpovědná. Nemohu ti dovolit, abys tady zůstal!

Když se mnou nepůjdeš, pak budu nucená použít obojek a donutit tě, abys se mnou šel. Já vím, že to bys nechtěl.”

Richard pevněji sevřel meč. “Sestra Verna je trestána místo mě. Slíbil jsem si, že z Verny opět udělám sestru. Nemohu připustit, aby tento trest trval dál. Udělám to, co budu muset udělat, a zemřu, když to bude zapotřebí.

Pokud použiješ obojek, abys mi ublížila nebo abys mě odsud odtáhla, budu s tebou bojovat ze

všech sil. Nevím, kdo vyhraje, ale pokud k tomu dojde, jsem si jistý, že jeden z nás zemře. Pokud to budeš ty, pak začala válka. Pokud zemřu já, pak tvá zkouška na sestru skončí hned v první den. Sestra Verna zůstane novickou, ale to postavení má už teď, a já udělám to, co jsem mohl udělat."

"Ty bys byl ochoten zemřít? A kvůli tomuto?"

"Ano. Je to pro mě důležité. Nedovolím, aby sestra Verna byla potrestaná za to, co jsem udělal já. Bylo to nespravedlivé."

Svraštila čelo. "Ale… Sestra Maren je vedoucí novicek a já jsem také novicka. Nemohu jít k ní a říci jí, že musí odvolat rozkaz, vždyť ze mě zaživa stáhne kůži!"

"Příčinou potíží jsem já; ty jsi pouze poslem zlé zprávy. Když potrestá tebe, nestrpím to stejně, jako jsem nestrpěl to, co se stalo sestře Verně. Pokud si sestra Maren přeje začít válku, tak ať ji začne. Pokud si přeje dodržovat mé příměří, tak bude muset přijít sem ke mně a souhlasit s mými podmínkami."

Paša na něj zírala. "Richarde, když budeš tady, až zapadne slunce, zemřeš!"

"Pak bych ti poradil, aby sis pospíšila."

Otočila se a napřáhla paži k městu. "Ale… mám před sebou celou zpáteční cestu. Trvalo mi to hodiny, než jsem se sem dostala. Potrvá mi to hodiny, abych se dostala zpět, pak budu muset sestru Maren najít a přesvědčit ji, že to myslíš vážně. A i kdybych ji dokázala přesvědčit, aby souhlasila, že sem se mnou přijde, budeme se ještě muset dostat sem nazpět."

"Měla jsi jet na koni."

"Ale já jsem se sem rozběhla ihned, jak jsem zjistila, kde jsi! Nemyslela jsem na koně ani na nic jiného! Věděla jsem, že je zde problém a běžela jsem rovnou za tebou!"

Lhostejně se na ni podíval. "Pašo, pak jsi udělala chybu. Měla jsi myslet dřív, než jsi konala. Příště budeš moudřejší."

Paša si přiložila ruku k hrudi, když zalapala po dechu. "Richarde, už sotva zbývá čas."

"Pak si raději pospěš, nebo tvůj nový svěřenec bude sedět tady v Hagenských lesích, až bude zapadat slunce."

Oči se jí zaleskly ukřivděnými slzami. "Richarde, ty to prosím nechápeš. To není žádná hra. Toto místo je nebezpečné!"

Pootočil se a ukázal mečem. "Ale já to vím!"

Paša se podívala kolem něj do stínu a vyjekla. Váhavě udělala pár kroků k bytosti pod stromem. Richard za ní nešel. Věděl, co tam je: dvě půlky bytosti ze zlého snu a její vnitřnosti rozplizlé po zemi.

Její zahnutá hlava, která se podobala lidské hlavě napůl přecházející do hlavy hadí nebo ještěří, byla sama o sobě předobrazem špatnosti; pokrývala ji lesklá napjatá černá kůže, která byla hladká až po spodek tlustého krku, kde ji začaly pokrývat ohebné šupiny. Pružné tělo se velmi podobalo lidskému. Celkový dojem z bytosti byl, že byla stvořená pro plavnou rychlost a eleganci rychlé smrti.

Na hřbetě měla kůži pokrytou krátkou černou srstí, která přecházela na šíji v dlouhou černou pelerínu s kapucí. Co Richard považoval za drápy, byly dva nože s třemi čepelemi, každý z nich držela ruka s plovací blánou mezi prsty.

Paša stála jako omráčená. Richard se k ní nakonec šel postavit a díval se dolů na dvě poloviny těla. Ať to bylo cokoliv, krvácelo to stejně jako každá jiná bytost. Kromě toho to páchlo jako rybí vnitřnosti hnijící na horkém slunci.

Paša stála a třásla se při pohledu na tu věc. "Dobrotivý Stvořiteli," zašeptala. "To je mriswith." Ustoupila o krok. "Co se mu stalo?"

"Co se mu stalo? Zabil jsem ho, to se stalo. Co je mriswith?"

Její velké hnědé oči se mu podívaly do obličeje. "Co tím myslíš, že jsi to zabil? Mriswitha není možno zabít. Nikdo ještě mriswitha nezabil."

Její tvář byla ztělesněním ohromení.

"Tak teď někdo jednoho zabil."

“Ty jsi ho zabil v noci, je to tak?”

“Ano,” Richard svraštil čelo. “Jak to víš?”

“Mriswithy je zřídka vidět mimo Hagenských lesů, za posledních několik tisíc let však byly o nich zmínky. Byly to zprávy od lidí, kterým se podařilo žít dost dlouho, aby řekli, co viděli. Mriswithové mají vždy barvu toho, co je kolem nich. V jedné zprávě se jeden z nich vztyčil na břehu zaplavovaném přílivem a měl barvu bahna. Jednou, to bylo v písečných přesypech, měl barvu písku. Jedna zpráva mluví o tom, že ve zlatém světle zapadajícího slunce měl mriswith barvu zlatou. Když v noci zabíjejí, nelze je nikdy vidět, protože jsou černí jako noc. Myslíme si, že mají schopnost, možná je magická, nabývat barvu svého okolí. Protože tento je černý, domýšlím se, že jsi ho zabil v noci.”

Richard ji chytil za paži a jemně ji odtáhl na stranu. Vypadala, že jí ta stvůra přikovala na místo. Cítil, jak se třese.

“Pašo, co to je?”

“Jsou to bytosti, které žijí v Hagenských lesích. Nevím, co jsou zač. Slyšela jsem, jak říkali, že ve válce, která od sebe oddělila Starý a Nový svět, čarodějové vytvořili armádu mriswithů. Jsou tací, co věří, že mriswithy posílá Bezejmenný.

Jejich domovem však jsou Hagenské lesy. Jsou rovněž domovem dalších bytostí. Kvůli nim nikdo nežije na venkově na této straně řeky. Někdy mriswithové vycházejí z lesů a loví lidi. Nikdy však svůj úlovek nesežerou. Zdá se, že zabíjejí pouze pro radost ze zabíjení, své oběti obvykle rozpářou. Některé z nich žijí ještě dost dlouho na to, aby řekli, co je dostalo. Proto toho tolik víme.”

“Jak dlouho jsou tady Hagenské lesy a jejich stvůry?”

“Pokud vím, přinejmenším tak dlouho, jak stojí Palác proroků, tedy téměř tři tisíce let.”

Popadla do hrsti jeho košili, “Za celou tu dobu nikdo nikdy nezabil mriswitha. Každá oběť řekla, že nic neviděla, dokud neměla vnitřnosti venku. Některé z obětí byly sestry i čarodějové, a ani jejich Hany je nevarovaly. Říkali, že jejich příchod nezpozorovali, jako by byli těmi, co se rodí bez talentu. Jak jsi mohl mriswitha zabít ty?”

Richard si pamatoval, jak ho v mysli viděl přicházet. Setřásl její ruku ze své košile. “Možná jsem prostě měl štěstí. Někdo by jednoho z nich dostal dříve nebo později. Možná byl tento idiotem.”

“Richarde, prosím, pojď se mnou. Takto se nedá zkoušet, kdo má silnější vůli, zda ty nebo palác. Mohlo by tě to zabít.”

“Já u nikoho nezkouším sílu vůle, za své konání přebírám plnou odpovědnost. Je to má chyba, že sestra Verna byla degradována a musím to napravit. Stavím se za to, co považuji za správné. Pokud to neudělám, nestojím za nic.”

“Richarde, když nad tebou v Hagenských lesích zapadne slunce…”

“Pašo, plýtváš drahocenným časem.”

Kapitola sedmnáctá

Bylo už pozdní odpoledne, když je uslyšel přicházet. Slyšel jediného koně a Pašu, jak určuje směr. Konečně se vynořily na mýtině.

Richard vsunul meč do pochvy. “Bonnie!” Podrbal koně po šíji. “Holko, jak se máš?”

Bonnie se čenichem přitulila k jeho hrudi. Richard jí vsunul ze strany prst do huby a hmatal po udidle, zatímco se na něj sestra Maren mračila.

“Jsem rád, že používáš stíhlové udidlo, sestro.”

“Stájník mi řekl, že nemůže najít bajonetová udidla.” Podezřívavě se na něj zahleděla. “Zdá se, že zmizela. Záhadně zmizela.”

“Opravdu?” Richard pokrčil rameny. “Nemohu říci, že by mi to bylo líto.”

Paša lapala po dechu z toho, jak se snažila držet krok se sestrou jedoucí na koni. Její bílá halenka byla naskrz propocená. Bezúspěšně si urovnávala své propletené a rozcuchané vlasy. Sestra musela za trest nechat Pašu jít pěšky. Sestra Maren v prostých hnědých šatech upnutých až ke krku vypadala na koni chladně a klidně.

“Richarde,” řekla, když sesedla z koně, “tak jsem tady, jak žádáš. Co chceš?”

Velmi dobře věděla, co chce, Richard se ale rozhodl, že to příjemným tónem přednese ještě jednou. “Je to docela prosté. Sestra Verna se má opět stát sestrou. Okamžitě! A rovněž jí vrátíš její dakru.”

Lhostejně mávla rukou. “No, a já jsem si myslela, že budeš žádat něco nesmyslného. Toto je maličkost a už se stalo. Verně se vrátilo její sesterství. Pro mě to nic neznamená.”

“Když se bude ptát proč, nechci, abys jí vyprávěla, co bylo tady mezi námi. Řekni jí jenom, že sis to rozmyslela nebo něco podobného, a že ses rozhodla opět z ní udělat sestru. Pokud budeš chtít, můžeš jí říci, že ses modlila ke Stvořiteli, aby ti poradil, a že jsi dostala vnuknutí, že má zůstat sestrou.”

Shrnula si několik kadeří svých jemných vlasů z obličeje. “To by mi vyhovovalo. Jsi spokojen? Je všechno tak, jak si přeješ?”

“Tím to skončí a příměří pokračuje.”

“Dobře. Když jsou teď vyřízené nepodstatné drobnosti, ukaž mi toho mrtvého medvěda. Paša vzbouřila polovinu paláce blábolením o tom, že jsi zabil mriswitha.”

Paša upřeně studovala zem, když se sestra Maren jejím směrem výhružně zamračila. “Toto hloupé dítě nikdy nepoložilo svou nožku ve střevíčku na nic, co by nebylo zameteno, vydrhnuto nebo naleštěno. Hlavu z paláce vystrčí pouze tehdy, když se jde podívat na nejnovější štůček krajky, který se dostal do Tanimury. Nedokázala by rozeznat králíka od vola a jisté by nepoznala… Co to je za zápach?”

“Medvědí vnitřnosti,” řekl Richard.

Natáhl paži a ukázal jí směr. Paša uctivě ustoupila na stranu. Sestra Maren si srovnala šaty na bocích a kráčela ke stromům. Paša pokukovala po Richardovi. Když uslyšeli, jak sestra Maren vyjekla, vzpřímila hlavu a usmála se.

Když k nim sestra Maren pozpátku kráčela, měla obličej bílý jako prostěradlo. Paša se vrátila ke studiu země.

Třesoucí se prsty sestry Maren zvedly Pašinu bradu. “Mluvila jsi pravdu,” zašeptala. “Promiň mi to, mé dítě.”

Paša udělala pukrle. “To je samozřejmé, sestro Maren. Děkuji ti, že sis našla čas, abys potvrdila mou zprávu.”

Povýšené chování sestry Maren zmizelo a bylo vystřídáno upřímnou starostí. Otočila se k Richardovi. “Jak to stvoření zemřelo?” Richard na dvě dlaně povytáhl z pochvy meč a pak ho opět zasunul. “Pak je pravda, co říkala Paša. Zabil jsi ho ty?”

Richard pokrčil rameny. “Značnou část svého života jsem strávil pod širým nebem. Věděl jsem, že to není králík.”

Sestra Maren se vrátila ke stvůře a mumlala si něco sama pro sebe. “Musím ji prostudovat. Toto je příležitost, kterou ještě nikdo neměl.”

Paša se podívala na Richarda a s odporem pokrčila nosem, když sestra přejela prstem po tlamě bez rtů, dotkla se ušních otvorů a projela rukou po lesklé černé kůži. Tahala za oděv z kůží na různé strany, aby si mriswitha prohlédla ze všech stran.

Postavila se, pozorně si prohlédla vnitřnosti a nakonec se otočila k Richardovi.

“Kde je pelerína? Paša říkala, že má pelerínu.”

Když se po něm mriswith vrhl a on ho rozsekl vedví, pelerína se vzedmula a zůstala nepoškozená. Zatímco Richard čekal, dokud se Paša nevrátí se sestrou, náhodně zjistil udivující věc, kterou pelerína dokáže. Poté ji omyl od krve, pověsil na větve vyschnout a pak ji schoval do tlumoku. Neměl v úmyslu se jí vzdát.

“Je moje. Je to má kořist z bitvy. Nechám si ji.”

Vypadala zmateně. “Ale nože… nebývají tyto divné věci kořistí z bitev? Proč chceš pelerínu namísto nožů?”

Richard zaťukal na jílec. “Mám svůj meč. K čemu by mi byly nože, které prokázaly, že se mému

meči nevyrovnají? Vždy jsem si přál dlouhou černou pelerínu. Tato je dobrá, tak si ji nechám.”

Rýhy jejího zakabonění se jí opět vkradly do tváře. “Je to další podmínka tvého příměří?”

“Pokud to bude nutné.”

Rýhy se vyhladily. Povzdychla si. “Myslím, že na tom nezáleží. Důležitá je stvůra a ne její pelerína.” Opět se obrátila k páchnoucí mrtvole.

Zatímco se opět skláněla k mriswithovi, Richard zavěsil na sedlo luk, toulec se šípy a tlumok. Vložil nohu do třmene a vyskočil na Bonnie.

“Nezůstávej zde po západu slunce, sestro Maren.”

Ohlédla se na něj. “Můj kůň. Nemůžeš si vzít mého koně.”

Richard se omluvně usmál. “Když jsem bojoval s mriswithem, tak jsem si podvrtl kotník. Jsem si jistý, že bys nechtěla, aby nejnovější žák paláce teď celou cestou nazpět kulhal? Mohl bych upadnout a rozbít si lebku.”

“Ale…”

Richard natáhl ruku dolů a popadl Pašu za paži. Překvapením vyjekla, když s ní trhl nahoru a posadil ji za sebe na Bonnie. “Sestro, prosím, nenech tady nad sebou zapadnout slunce. Slyšel jsem, že Hagenské lesy jsou po setmění nebezpečné.”

Paša pečlivě skrývala obličej před sestrou Maren a on cítil, jak se mu tiše chichotá do zad.

“Ano, ano,” řekla sestra Maren, její oči už byly ztracené v mriswithovi. “Dobře. Vy dva se vraťte. Oba jste se zachovali dobře. Musím tu stvůru prostudovat, než se k ní dostane lesní zvěř.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Paša se ho držela tak pevně, že málem nemohl dýchat. Rozptylovalo ho, když cítil, jak se mu její pevná ňadra mačkají na záda. Prsty se ho držela za hruď a neustále se ho pokoušela lépe zachytit, jako by měla strach, že každou chvíli spadne.

Když se dostali z lesů na nezarostlé pahorky, zpomalil Bonnie do kroku a odtrhl od sebe Pašiny ruce.

Okamžitě je k němu zase přitiskla. “Richarde! Mohla bych spadnout!”

Opět uvolnil její ruce. “Nespadneš. Jen se musíš uvolnit a dovol svým bokům, aby se hýbaly spolu s koněm. Používej svůj smysl pro rovnováhu, nepotřebuješ se ke mně tisknout, jako by ti šlo o život.”

Chytila se ho za boky. “Dobře, zkusím to.”

Nebe dostávalo zlatou barvu, když z oblých pahorků sestupovali k městu. Richard se kýval do rytmu s krokem Bonnie, když kráčela přes kameny a mělké rozsedliny a myslel na mriswitha a svůj hlad po boji s ním. Někde vzadu v jeho mysli ještě hořela touha vrátit se do Hagenských lesů.

“Ty ve skutečnosti nemáš vyvrtnutý kotník, co?” zeptala se Paša, když předtím dlouho jeli mlčky.

“Ne.”

“Richarde, ty jsi lhal sestře. Musíš se naučit, že lhaní je špatné. Stvořitel lhaní nenávidí.”

“To mi řekla už sestra Verna.”

Rozhodl se, že už nechce, aby se ho držela, tak seskočil z koně a vedl Bonnie na otěžích. Paša se v sedle posunula dopředu.

“Tak proč jsi to udělal, když jsi věděl, že to je špatné.”

“Protože jsem chtěl, aby sestra Maren šla nazpět pěšky. Donutila tě, abys celou cestu šla pěšky jako trest za něco, co nebylo tvou chybou.”

Paša sklouzla z Bonnie a šla vedle něho. Prohrábla si prsty vlasy a pokoušela se je uspořádat tak, aby s nimi byla alespoň trochu spokojená.

“To je od tebe velmi hezké.” Položila mu ruku na paži. “Myslím, že se z nás stanou dobří přátelé.”

Richard předstíral, že se za chůze potřebuje ohlédnout a její paže sklouzla. “Můžeš mi sundat tento obojek?”

“Rada’Han? Abych řekla pravdu, nemohu. Jenom plnohodnotná sestra dokáže sundat Rada’Han. Já

nevím, jak to udělat.”

“Pak nebudeme přáteli. Nejsi mi k ničemu.”

“Kvůli sestře Verně jsi podstoupil velké riziko. Musí být tvou přítelkyní. Člověk tyto věci dělá pouze pro své přátele. Udělal jsi něco nesprávného, abys zařídil, že jsem mohla nazpět jet na koni. Musíš doufat, že je možné, abychom se stali přáteli.”

Richard pozoroval krajinu před sebou a šel dál. “Sestra Verna není má přítelkyně. Udělal jsem to pouze proto, že to, co se jí stalo, byla má chyba a bylo to nespravedlivé. To je jediný důvod.

Když se rozhodnu sundat si tento obojek, pouze ti, co mi budou pomáhat, budou mí přátelé. Sestra Verna mi jasně řekla, že mi nepomůže obojek sundat. Trvá na tom, aby mi zůstal na krku. Až přijde ta správná doba, tak ji zabiji, pokud mi bude stát v cestě, stejně jako zabiji každou jinou sestru, která by se mě pokoušela zastavit. Když mi budeš stát v cestě ty, tak zabiji rovněž tebe.”

“Richarde,” nesouhlasně se na něj podívala, “jsi pouhý žák a neměl by ses tak chlubit svým talentem. Nehodí se to na mladého muže. Takové věci bys neměl říkat ani žertem.” Opět ho chytila za paži. “Nevěřím, že bys někdy ublížil ženě.”

“Pak věříš tomu, co není pravda.”

“Většina mladíků má zpočátku problémy přizpůsobit se, ty se mi však naučíš důvěřovat. Staneme se přáteli, jsem si tím jistá.”

Richard si vytrhl paži z jejího sevření a prudce se k ní obrátil. “Pašo, to není žádná hra. Pokud se mi postavíš do cesty, až se rozhodnu, že nadešel čas, podříznu ti ten tvůj hezký krček.”

Podívala se na něj a stydlivě se usmála. “Opravdu si myslíš, že mám hezké hrdlo?”

“To byl pouze slovní obrat,” zavrčel.

Vykročil a táhl za sebou Bonnie. Paša zrychlila krok, aby mu stačila. Chvíli šla bez slova a zaměstnávala se tím, že si z vlasů vybírala bodláčí a kousky listí.

Richard neměl náladu na to, aby k ní byl milý. Zabití mriswitha mu přineslo zvláštní pocit naplnění, ten však teď polevoval a vracela se mu rozmrzelost nad situací, ve které byl. To se sebou neslo hněv.

Pašin obličej se rozjasnil a objevil se na něm hezký úsměv.

“Richarde, nic o tobě nevím. Proč mi o sobě něco neřekneš?”

“Co chceš vědět?

“Tedy, co jsi dělal…, než jsi přišel do paláce? Dělal jsi nějaké řemeslo? Měl jsi nějaké zaměstnání?”

Richard zašoupal nohama v prachu. “Byl jsem průvodcem po lesích.”

“Kde?”

“Tam, kde jsem vyrůstal, v Hartlandu ve Středozemí.”

Paša si odtáhla z hrudi bílou halenku, snažila se ji tím vysušit. “Obávám se, že nevím, kde to je. Nevím nic o Novém světě. Jednou, až budu sestrou, mě možná povolají k tomu, abych tam šla a pomohla nějakému hochovi.”

Richard nic neříkal, tak pokračovala. “Takže ty jsi byl průvodcem po lesích. To jistě muselo být strašné, být neustále v lesích. Neměl jsi strach ze zvířat? Já bych ze zvířat strach měla.”

“Proč? Kdyby na tebe z houští vyskočil králík, mohla bys ho svým Hanem prostě spálit na popel.”

Zachichotala se. “Přesto bych měla strach. Více se mi líbí město.” Odhrnula si vlasy z obličeje a v chůzi se na něj podívala. Způsob, jakým krčila nos, byl směšný. “Měl jsi… vždyť víš, dívku, lásku nebo něco podobného?”

Richard byl tímto dotazem překvapen. Otevřel ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo. Hned je prudce zavřel.

“Mám manželku.”

Paša zakopla. Spěšně ho doběhla. “Manželku!” Na chvíli se zamyslela. Její hlas byl napjatý. “Jak se jmenuje?” Richard šel dál a díval se rovně před sebe. “Jmenuje se Du Chaillu.”

Paša si obtočila pramen vlasů kolem prstu. “Je hezká? Jak vypadá?”

“Ano je hezká. Má husté černé vlasy, trochu delší než máš ty. Má přitažlivá ňadra a zbytek jejího těla má rovněž hezké tvary.”

Koutkem oka viděl, jak se Paša začervenala. Prsty se probírala v konečcích vlasů. Ozval se její hlas, který byl tichý, chladný, snažila se mu dodat nádech lhostejnosti. “Jak dlouho ji znáš?”

“Několik dní.”

Ruka se jí svezla z vlasů. “Co tím myslíš, několik dní? Jak ji můžeš znát pouze několik dní?”

“Když jsme se sestrou Vernou přišli před několika dny do země Madžendiů, měli ji tam na řetězu. Chtěli ji obětovat svým duchům a chtěli, abych ji zabil já. Sestra Verna mi řekla, abych udělal to, co si Madžendiové přejí, čímž bychom se dostali přes jejich zemi.

Já jsem však sestru Vernu neposlechl a vystřelil jsem šíp na jejich královnu matku. Připíchl jsem její paži ke sloupu. Řekl jsem jim, že když nepustí Du Chaillu a neuzavřou mír s Baka Ban Manay, tak příští šíp projede matce královně hlavou. Moudře souhlasili.” “Patří k divochům?”

“Patří k Baka Ban Manaům. Je jejich vědmou, není to divoška.”

“A ona se za tebe provdala, protože ses stal jejím hrdinou? Protože jsi ji zachránil?”

“Ne, sestra Verna a já jsme museli přes její zemi, abychom se dostali sem. Když jsme tam byli, zabil jsem jejích pět manželů.”

Paša ho popadla za paži. “Jsou to mistři čepele! Podařilo se ti pět z nich zabít?”

“Ne, zabil jsem jich třicet.” Paša vyjekla. “Jejích pět manželů bylo mezi těmi třiceti mistry. Du Chaillu je jejich duchovní ženou a řekla, že teď jsem vůdcem jejího lidu. Řekla, že ona je jejich duchovní ženou a já jsem jejich vůdcem, jejich kaharinem, tím jsem se teď stal i jejím manželem.”

Paše se vrátil úsměv na tvář. “Takže nejsi jejím opravdovým manželem. Ona ti jenom řekla něco z divošského… něco ze spiritistického blábolu Baka Ban Manaů.”

Richard nic neříkal. Pašin úsměv se vypařil a opět se zachmuřila. “Pak… odkud víš, jak vypadají její ňadra a zbytek jejího těla?” Podívala se na opačnou stranu a ohrnula nos. “Předpokládám, že tě odměnila za tvou statečnost.”

“Vím to proto, že když mě poslali, abych ji zabil, měla kolem krku obojek a byla řetězem přikovaná ke zdi. Drželi ji tam nahou, aby ji muži mohli znásilňovat, kdy se jim zachtělo.” Pasa polkla a opět odvrátila pohled. “Teď je těhotná s jedním z těch mužů. Myslím, že sestry se nikdy vážně nezabývaly tím, aby to zastavily, protože lidé, kteří měli být obětováni byli drženi v obojcích. Nemyslím si, že sestrám příliš záleží na tom, co se děje někomu, kdo má obojek.”

“Sestrám na tom záleží,” řekla Paša přiškrceným hlasem.

Richard jí neodporoval a beze slova šel dál. Paša vypadala, jako by jí byla zima, když si zkřížila pod ňadry ruce. Nebe dostávalo temně purpurovou barvu, zatím však nebylo chladněji; bylo ještě teplo.

Za chvílí získala Pašina chůze opět trochu své původní pružnosti.

“No a co ty? Máš talent. Měl tvůj otec také talent? Zdědil jsi ho po něm?”

Richardova nálada padala tak rychle jako kámen do studny. “Ano, můj otec měl talent.”

Nadějně se na něj podívala. “Ještě žije?” “Ne, nedávno byl zabit.”

Paša si uhladila předek sukně. “Ach, to mi je líto, Richarde.”

Richardova ruka pevněji sevřela otěže. “Mě to líto není. Já jsem ten, kdo ho zabil.”

Ztuhla. “Ty jsi zabil otce? Svého vlastního otce?”

Richardův zlobný pohled se zavrtal do ní. “Nechal mě zajmout a nechal mi nasadit obojek, abych byl mučen. Zabil jsem nádhernou mladou ženu, která držela vodítko k tomuto obojku, a pak jsem zabil jeho.”

Neměla potíže zpozorovat hrozbu v jeho hlase, v jeho slovech a v jeho očích.

Paše se roztřásl spodní ret a pak propukla v slzy. Otočila se a utíkala pryč. Zvedala si sukni sevřenýma rukama, když obíhala skalní výběžek a pak běžela přes vrchol pahorku.

Richard dlouze zavzdychal, když přivazoval otěže k žulovému balvanu. Poplácal Bonnie po šíji.

“Buď hodná holka. Počkej na mě tady.”

Nalezl Pašu, jak sedí na skále, pažemi si objímá kolena a pláče. Richard ji obešel, aby stál před ní, ona však odvrátila obličej. Ramena se jí třásla a prudké vzlyky jí lomcovaly celým tělem.

“Jdi pryč!” Položila si čelo na kolena a dále vzlykala. “Nebo jsi mě přišel rozřezat na kousky?”

“Pašo!”

“Všechno, na čem ti záleží, je zabíjet lidi!”

“To není pravda. Nechci nic jiného než skončit se zabíjením.”

“To jistě,” vykřikla, “a proto o ničem jiném nemluvíš!”

“To je pouze proto, že…”

“Téměř celý život jsem se modlila, aby přišel tento den! Všechno, co jsem vždy chtěla, bylo stát se sestrou světla. Sestry pomáhají lidem. Chtěla jsem být jednou z nich!” Poddala se slzám. “Teď už se nikdy sestrou nestanu.”

“Jistě se staneš.”

“Podle toho, co říkáš, ne! Podle toho, že nám stále říkáš, že nás všechny pozabíjíš! Všechno, co jsi od prvního okamžiku dělal, bylo to, že jsi nám vyhrožoval!”

“Pašo, ty to nechápeš.”

Zvedla uslzený obličej. “Nechápu? Připravily jsme velký banket, abys cítil, že jsi vítán. Byl ještě větší než slavnost žní. Musela jsem tam jít bez tebe a každému říkat, že se necítíš dobře. Všechny na mě tak zíraly! Ostatní novicky dostávají hochy, kteří se chtějí učit. Mé přítelkyně předtím chodily za mnou a stěžovaly si, že jim jejich mladí svěřenci v kapse přinesou žábu nebo nějakého brouka. Ty mi přineseš mriswitha!

Sestra Maren říkala, že jsme se dnes oba zachovali dobře. Něco takového říká velmi zřídka. Ona něco takového neudělá, pokud si to opravdu nemyslí.

Byl jsi krutý k sestře Maren. Je vedoucí novicek od té doby, co jsem sem přišla. Je přísná, ale to je proto, že jí na nás záleží. Dává na nás pozor.”

Paša se otřásla vzlykem. “Kdysi, když jsem byla malá, dostala jsem první den v paláci strach. Nikdy předtím jsem nebyla pryč z domova. Sestra Maren mi namalovala malý obrázek. Řekla mi, že je to obrázek Stvořitele. Položila mi ho na polštář a řekla mi, že bude nade mnou v noci bdít, abych byla v bezpečí.”

Paša se snažila potlačit slzy, ale nešlo jí to. “Vždy jsem ten obrázek opatrovala. Chtěla jsem ho dát mému hochovi v jeho první noc, aby neměl strach. Včera jsem ho měla u sebe. Když jsem tě uviděla, když jsem uviděla, že jsi dospělý, tak jsem pochopila, že ti ho nemohu dát, nechtěla jsem tě uvést do rozpaků.

Když jsem tě uviděla, pomyslela jsem si, to nevadí, Pašo, není to hoch, jakého dostávají jiné novicky, Stvořitel mi však dal nejhezčího muže, jakého jsem v životě viděla. Byla jsem tak ráda, že mám oblečené své nejhezčí šaty, ty šaty, které jsem si šetřila pro tento den.” Zalapala po dechu. “A pak jsi mi řekl, že jsem ošklivá!”

Richard pomalu zavřel oči. “Pašo, to mi je líto.”

“Ne, tobě to líto není!” vykřikla. “Nejsi nic než obrovské zvíře! Připravovaly jsme ti všechno. Daly jsme ti jeden z nejhezčích pokojů v paláci. Tobě to bylo jedno. Daly jsme ti peníze na všechno, co bys potřeboval nebo chtěl koupit, a ty se chováš, jako kdybychom tě urazily. Máme pro tebe hezké nové oblečení a ty nad ním ohrnuješ nos!”

Utřela si slzy, ale nahradily je další. “Byla bych první, která by přiznala, že je několik sester, které si toho o sobě myslí příliš moc, většina z nich je tak útlocitná, že by nezašlápla ani brouka. A ty před nimi vytasíš krvavý meč a zavážeš se, že je pozabíjíš!”

Zvedla dlaně, ve kterých si držela sukni, zakryla si obličej a pak křečovitě začala znovu vzlykat. Richard jí položil ruku na rameno, ale ona jí odstrčila.

Richard nevěděl, co má s rukama dělat. “Pašo, je mi to líto. Vím, že to musí vypadat jako…”

“Ne, tobě to líto není! Tobě to vůbec není líto! Ty se chceš zbavit Rada’Hanu, ale mým úkolem je naučit tě, jak zacházet s talentem, aby ses obojku zbavil. Ty mi to však nechceš dovolit! Bez obojku bys byl zemřel. Dvě sestry ti obětovaly své životy. Nikdy se nevrátí domů ke svým přítelkyním. Jejich přítelkyně se potajmu vyplakaly a usmívaly se, aby tě přivítaly. Na oplátku toho, že se ti pokoušíme pomoci, že se ti pokoušíme zachránit život, vyhrožuješ, že nás všechny pozabíjíš!”

Richard jí jemně položil ruku na hlavu. “Pašo!”

“Nikdy ze mě nebude sestra. Místo toho, abych dostala hocha, který se chce učit, jsem dostala šílence s mečem. V paláci se mi budou věčně smát. Dívkám se bude říkat, ať se slušně chovají, jinak že skončí jako Paša Maesová a budou vyhozeny stejně jako ona. Všechny mé sny se mi zhroutily.”

Bolelo ho, když viděl, s jakou bolestí a s jakým rozlítostněním pláče. Richard ji vzal do náruče. Zpočátku se mu vzpírala a snažila se ho odstrkovat, když ji však k sobě opět přitiskl a dal si její hlavu na rameno, ochabla a plakala ještě silněji. Richard ji k sobě tiskl a chlácholivě hladil po zádech, ona se chvěla a plakala. Jemně ji ve svém náručí kolébal.

“Richarde, vždyť já ti chtěla jenom pomáhat,” vzlykala. “Chtěla jsem tě jenom učit.”

Utišoval ji. “Já vím, já to vím. Všechno bude v pořádku.”

Zavrtěla hlavou do jeho ramene. “Ne, nebude.”

“Ale bude. Uvidíš!”

Konečně zvedla ruce a chytila ho za košili, plakala však dál. Richard se nepokoušel její slzy zastavit, jenom ji držel a snažil se ji ukonejšit.

“Ty si opravdu myslíš, že mě dokážeš naučit, jak mám používat svůj talent, a že pak mi sestry sundají obojek?”

Popotáhla. “Ano, to je má práce. K tomu jsem vycvičená. Tak strašně jsem ti chtěla ukázat nádheru Stvořitele a daru, který ti dal. To je všechno, co jsem si přála.”

Její paže ho objaly. Tiskla se k němu, jako by chtěla do sebe vsát jeho utěšování. Hladil ji po vlasech.

“Richarde, když jsem se tě včera dotkla, když jsem se dotkla tvého Rada’Hanu a vycítila něco z tvého Hanu, poznala jsem některé tvé pocity. Vím, že uvnitř skrýváš velkou bolest. Bolelo mě to, i když jsem z ní cítila jenom kousek.”

Zvedla ruku ke straně jeho krku, jako by ho chtěla utěšit. “Neznám mnoho věcí, které by způsobovaly tak velkou bolest. Richarde, já tě nežádám, abych zabrala její místo.”

Richard zavřel oči a hlava mu klesla na její rameno. Polykal bolest, kterou měl v sobě. Prohrábla mu prsty vlasy a přitlačila jeho hlavu ke své.

Po chvíli nalezl hlas. “Možná by mě to až tak nebolelo, kdybych měl občas na sobě některé z těch šatů.”

Trochu se od něj odtáhla a přes slzy se mu podívala do obličeje. “Možná by se hodily do jídelny k sestrám.”

Pokrčil rameny. “Myslím si, že tam by se dobře hodily Vyber oblečení, které bys na mně ráda viděla Já o přepychových šatech nic nevím.” Podařilo se mu slabě usmát “Jsem pouhým průvodcem po lesích.”

Obličej se jí vyjasnil. “V rudém kabátci budeš vypadat hezky.”

Richard zasténal. “V rudém? Musí to být ten rudý?”

Přejela prstem po Agielu, který mu visel z krku. “Ne, nemusí to být ten rudý. Jenom jsem si myslela, že na tvých širokých ramenou bude dobře vypadat.”

Richard si povzdychl. “Hloupě se budu cítit v každém. Tak to může být i ten rudý.”

“Nebudeš vypadat hloupě; budeš vypadat hezky.” Paša se zašklebila. “Uvidíš, všechny ženy budou na tebe dělat oči.” Zvedla Agiel. “Richarde, co je to?”

“Jenom něco jako talisman pro štěstí. Už se můžeš vrátit? Myslím, že mě potřebuješ začít učit. Čím dříve začneš tím dříve se obojku zbavím. Pak budeme šťastní oba; ty budeš sestrou a já budu volný.”

Objal ji kolem ramen, ona ho chytila kolem pasu a vraceli se pro Bonnie.

Kapitola osmnáctá

Na mostě vedoucím k ostrovu Halsband je pod louží světla z lucerny přepadla skupina hochů a mladíků. Mnozí z nich byli oblečení do elegantních šatů, někteří měli řízy, ale všichni měli kolem krku Rada'Hany. Všichni se jeden přes druhého vzrušeně vyptávali a chtěli vědět, zda je pravda, že Richard zabil mriswitha, a jak vypadá. Chtěli se Richardovi představovat jmény a volali na něj, ať vytáhne svůj meč a ukáže jim, jak přemohl legendární stvůru.

Paša řekla nejneodbytnějšímu hochovi, který se jí tlačil k boku. "Kippe, je to pravda, že Richard zabil mriswitha. Teď ho studuje sestra Maren a když to bude považovat za vhodné, řekne vám o něm. Opravdu ti však mohu říci, že ta stvůra vypadá strašně. A teď pryč s vámi všemi. Je téměř doba večeře."

Přes jejich zklamání, že nedostali další informace, byli vzrušení z toho, co slyšeli. Odběhli v jednom chumlu, aby to vyprávěli dalším.

Když nechali Bonnie ve stáji, Richard a Paša šli chodbami a obrovskými komnatami, Richard se snažil zapamatovat jejich rozložení. Ukázala mu jídelny hochů a jídelnu, kde jedí sestry a někteří ze starších hochů. Rovněž ho provedla kolem kuchyní, kde se vůně připravovaného jídla vznášela okolními chodbami.

Paša ukázala přes vstupní obloukovitý vchod zakrytý mřížovím na elegantní kamennou zeď, která vedla pod rozložitými větvemi stromů. Někde byla zeď pokrytá psím vínem. Zelenou trávu místy zdobily velké bílé květy.

"To jsou kanceláře a rezidence matky představené," řekla Paša.

"Bude na dnešní večeři?"

Paša se tiše zasmála. "Ne, samozřejmě že ne. Matka představená nemá čas na večeři s námi."

Richard vyšel z chodby a zamířil po chodníku k bráně ve zdi.

"Richarde, co to děláš? Kam jdeš?"

"Chci se setkat s matkou představenou."

"Nemůžeš jen tak jít a navštívit ji!"

"Proč?"

Přispěchala k němu. "Je to přece velmi zaměstnaná žena. Nemůže být obtěžována. Nedovolí nám, abychom ji navštívili. Strážci nás nepustí ani přes bránu."

Pokrčil rameny. "Nezaškodí, když se zeptáme, co ty na to? Pak můžeš pro mě vybrat oblečení a půjdeme na večeři se sestrami. V pořádku?"

Nabídka, že bude moci vybrat jeho oblečení, ji na chvíli zastavila. Paša zakoktala, že snad pouhé zeptání neuškodí a snažila se s ním držet krok, když šel ke strážci. Ten se postavil před železnou bránu, rozkročil se a zasunul palce za svůj vojenský opasek, když se k němu Richard rázně přibližoval.

Richard položil muži ruku na rameno. "Promiň, promiň mi to, prosím. Doufám, že jsem ti nezpůsobil žádné potíže? Doufám, že ne. Doufám, že zatím nevyšla ven, aby na tebe křičela?"

Muž zmateně svraštil čelo, když se k němu Richard naklonil. "Podívej… jak se vlastně jmenuješ?"

"Vojín Andellmere. Kevin Andellmere."

"Podívej, Kevine, ona řekla, že pošle strážce od západní brány, když se co jen o minutu opozdím. Pravděpodobně tě zapomněla poslat pryč. Není to tvoje chyba. Slibuji, že neřeknu tvé jméno. Doufám, že se na mě nezlobíš."

Richard se otočil zády k Paše a naklonil se ke strážci ještě blíž. "Chápeš?" Významně zakoulel očima směrem k Paše a pak na muže mrkl. Kevin se podíval na Pašu, která se věnovala svým rozcuchaným vlasům. "Co? Jsem si jistý, že rozumíš. Podívej Kevine, řekni, že mi dovolíš, abych ti koupil pivo. Uděláš to? Raději bych se měl dostat dovnitř dříve, než ti způsobím potíže. Nejdřív mi však slib, že mi dovolíš, abych ti koupil pivo a vynahradil ti to."

"Tak dobře, myslím, že bych tě měl nechat, abys mi koupil pivo."

Richard poplácal Kevina po rameni. “Jsi dobrý chlap.”

Paša byla Richardovi těsně v patách, když probíhal kolem strážného a přes bránu. Otočil se, zamával Kevinovi a usmál se na něj.

Paša se k němu naklonila. “Jak jsi to dokázal? Nikdo se nedostane přes strážce matky představené.”

Richard jí přidržel dveře do budovy otevřené. “Donutil jsem ho příliš přemýšlet a obávat se něčeho, co by mohlo být pravda.”

Když se ozvala odpověď na její zaklepání, vstoupili do slabě osvětlené místnosti se dvěma stoly a dvěmi sestrami.

Paša udělala pukrle. “Sestry, jsem novicka Paša Maesová a toto je náš nový žák Richard Cypher. Ptal se, jestli by se nemohl setkat s matkou představenou.”

Obě sestry se na ni rozzlobeně podívaly. Ta napravo promluvila. “Matka představená má mnoho práce. Odejdi, novicko!”

Trochu pobledlá Paša udělala ještě jedno pukrle. “Děkuji vám za váš čas, sestry.”

Richard se mírně uklonil. “Ano, děkuji vám, sestry. Prosím, předejte matce představené mé nejupřímnější pozdravení.”

“Říkala jsem ti, že se s námi nesetká,” řekla Paša na zpáteční cestě.

Richard si povytáhl tlumok ještě výš na rameno. “Dobře, ale zkoušeli jsme to ze všech sil. Děkuji ti, že jsi mi vyhověla.”

Věděl, že Paša měla pravdu, a že je matka představená nepřijme, ale viděl to, co vidět chtěl. Zajímalo ho pouze to, aby zjistil uspořádání budovy a pozemků pro další použití.

Richard nezměnil názor na své uvěznění, rozhodl se však, že na chvíli zkusí jiný přístup. Bude na svou příležitost čekat a uvidí, co ho naučí. Nic by ho nepotěšilo víc než to, kdyby mu sundaly obojek bez toho, aby musel někomu ubližovat.

V budově, ve které byly jeho pokoje, a která se jmenovala Gillaumova kolej na počest jednoho proroka - jak Richard zjistil - nějaký mladý muž váhavě vyšel ze stínu přízemí před široké mramorové schodiště. Jeho kudrnaté plavé vlasy byly po stranách krátce střižené. Ruce měl zastrčené v opačných rukávech fialové řízy. Stříbrné vyšívání se vinulo kolem manžet a kolem krku. Vypadal menší, než ve skutečnosti byl, protože se hrbil.

Sklonil hlavu před Pašou, jeho oči přitom hledaly bezpečné místo, kam by se usadily.

“Žehnám ti, Pašo,” řekl tiše. “Dnes večer vypadáš nádherně. Kéž se máš dobře.”

Paša zamyšlením přimhouřila oči. “Warren, je to tak?” Hlava se mu zakývala, byl překvapen, že zná jeho jméno. “Warrene, mám se dobře. Děkuji za zeptání. Toto je Richard Cypher.”

Warren se nesměle usmál na Richarda. “Ano, už jsem tě včera viděl před sestrami.”

“Předpokládám, že také ty chceš slyšet o mriswithovi,” řekla Paša s povzdechem.

“O mriswithovi?”

“Richard zabil mriswitha. Ty ses na to nechtěl zeptat?”

“Opravdu? Mriswitha? Ne.” Otočil se zpět k Richardovi. “Chtěl jsem se zeptat, zda bys někdy nechtěl zajít do podzemních sklepení a nepodíval se spolu se mnou na proroctví.”

Richard nechtěl mladého muže uvést do rozpaků, ale proroctví ho vůbec nezajímala. “Warrene, tvá nabídka je pro mě poctou, obávám se však, že nejsem příliš dobrý v hádankách.”

Warren sklopil oči k zemi. “Samozřejmě, že to chápu. Není mnoho těch, kteří by se nějak zajímali o knihy. Mě jenom tak napadlo, že možná, tedy, já jsem si pomyslel, že když jsi včera zmínil jisté proroctví, že by sis o něm chtěl popovídat. Je to unikátní ukázka. Já to však chápu. Promiň, že jsem tě obtěžoval.”

Richard svraštil čelo. “Jaké proroctví?”

“To, o kterém ses zmínil na konci. O tom, že jsi, no…” - Warren polkl - “přivolávačem smrti. Je to proto, že jsem ještě nikdy nepotkal nikoho z proroctví.” Bázlivě zamrkal. “Jelikož jsi v proroctvích, myslel jsem, tedy myslel jsem si, že možná…” Jeho hlas zeslábl a vytratil se. Podíval se na podlahu a

začal se otáčet. “Já to však chápu. Je mi to líto, že jsem…”

Richard jemně uchopil Warrena za paži a otočil ho nazpět. “Jak jsem už řekl, nejsem příliš dobrý v hádankách. Možná bys mě však mohl o nich něco naučit, abych nebyl tak nevědomý. Já se rád učím.”

Warrenův obličej se rozzářil. Zdálo se, že celé jeho tělo se zvětšilo. Když se narovnal, byl téměř stejně vysoký jako Richard.

“To bych dělal rád. Opravdu bych si s tebou rád promluvil o tom proroctví. Je to skutečný hlavolam. Až do dnešního dne se polemiku kolem něj nepodařilo ukončit. Možná s tvou pomocí…”

Širokoplecí muž v prosté říze s Rada’Hanem se k nim tiše přiblížil, popadl do hrsti Warrenovu řízu u ramene a odsunul ho na stranu. Po celou dobu byly jeho oči namířené na Pašu. Uhlazeně se na ni usmál.

“Dobrý večer, Pašo. Za chvíli bude čas na večeři. Rozhodl jsem se, že budu večeřet s tebou.” Jeho oči sletěly po jejím těle dolů a pak se vrátily zpět. “Pokud se ti povede upravit se. A udělej si něco s vlasy. Vypadáš strašně.”

Začal se od ní odvracet. Paša se zavěsila do Richarda.

“Obávám se, že mám jiné plány, Jedidiahu.”

Jedidiah se na Richarda zběžně podíval. “Cože, je to tento venkovský hoch? Vy dva půjdete sekat dříví nebo možná stahovat králíky z kůže?”

“To jsi ty,” řekl Richard. “Pamatuji si tvůj hlas. To jsi byl ty, kdo včera vykřikoval z balkónu a ptal se ‘To uděláš sám?’”

Jedidiahovi se blahosklonný úsměv objevoval na obličeji velmi lehce. “Nemyslíš si, že to byl vhodný dotaz?”

Paša zvedla hlavu. “Richard zabil mriswillia.”

Obočí Jedidiaha se svraštilo v předstíraném úžasu. “Na venkovského hošana je to opravdu statečný čin.”

“Ty jsi nikdy mriswitha nezabil,” prohlásil Warren.

Jedidiah pomalu stočil svůj zničující pohled na Warrena. Warren se schoulil. “Co děláš na povrchu, krtku?” Otočil se zpět k Paše: “A ty jsi ho viděla, jak ho zabil? Vsadil bych se, že byl sám, když tvrdil, že ho zabil. Asi našel mriswitha, který sešel věkem, propíchl ho mečem a pak se ti tím pochlubil, aby na tebe udělal dojem.” Svůj posměšný úsměv teď zamířil na Richarda. “Nestalo se to tak nějak podobně, vesničane?”

Richard se zašklebil. “Chytil jsi mě na hruškách. Ty jsi na to přišel.”

“To jsem si mohl myslet.” Hodil po Paše krátký úsměv. “Dítě, přijď za mnou později a já ti ukážu něco ze skutečné magie. Z magie dospělého muže.”

Jedidiah majestátně odkráčel a zmizel za rohem. Paša si založila pěsti v bok.

“Proč jsi to řekl? Proč jsi ho nechal, aby si to myslel?”

“Udělal jsem to kvůli tobě,” řekl Richard. “Myslel jsem si, že chceš, abych přestal dělat potíže a choval se jako gentleman.”

Uraženě si zkřížila paže. “Ano, to chci.”

Richard se otočil k Warrenovi, který se ještě stále choulil k mramorovému koncovému sloupku zábradlí. “Warrene, pokud by ti něco udělal, chci, abys za mnou přišel a řekl mi to. Já jsem trnem v jeho kalhotách. Pokud si bude zlost vylévat na tobě, přijď a řekni mi to.”

Warren zazářil. “Opravdu? Děkuji ti, Richarde. Nemyslím si však, že se bude zabývat mnou. Když budeš mít čas, tak se uvidíme v podzemních sklepních.” Ostýchavě se usmál na Pašu. “Dobrou noc, Pašo. Jsem rád, že jsem tě opět viděl. Dnes večer vypadáš půvabně. Dobrou noc.”

Usmála se. “Dobrou noc, Warrene.” Dívala se, jak spěchá po chodbě. “Jak zvláštní mladík to je. Málem jsem si nemohla vzpomenout na jeho skutečné jméno. Každý mu říká krtek. Téměř nikdy nevychází ze sklepení pod palácem.”

Ze strany se podívala na Richarda. “Tedy, dnes večer jsi našel přítele, který ti v ničem nepomůže, a

nepřítele, který ti může ublížit. Vyhýbej se Jedidiahovi. Je to zkušený čaroděj, zanedlouho bude propuštěn. Dokud se nenaučíš bránit svým Hanem, může ti ublížit. Může tě zabít."

"Myslel jsem si, že jsme jedna velká, šťastná rodina."

"Mezi čaroději je tuhá hierarchie, kde vyšší tyranizuje nižšího. Někdy to je velmi nebezpečné. Jedidiah je pýchou paláce a příliš nesnáší, aby jeho nejvyšší postavení někdo zpochybňoval."

"Já sotva představuji problém pro talent čaroděje."

Paša povytáhla obočí. "Jedidiah nikdy nezabil mriswitha a každý to ví."

*****

Richard se cítil nanejvýš nepohodlně v rudém kabátci, který vybrala Paša. Snažil se vychutnávat čočkovou kaši, která byla připravená speciálně pro něj. Paša měla na sobě fantastické tmavě zelené šaty, které její postavu více odhalovaly, než skrývaly. Richard si myslel, že z jejích ňader odhalovaly víc, než je slušné. Mladí muži, kteří tam byli jako hosté sester, málo jedli a mnoho zírali. Nikomu neunikl žádný pohyb, který Paša udělala.

K Richardovi přicházeli mnozí z mladíků s obojky a představovali se mu. Říkali, že by se s ním chtěli seznámit. Slibovali, že mu ukáží město a některé z nejzajímavějších pamětihodností. Paša zrudla, když slyšela to poslední. Richard se zeptal, zda vědí kam strážci chodí na pivo, a všichni mu slibovali, že ho tam zavedou, kdykoliv si bude přát.

Také sestry ho přicházely pozdravit. Všechny se chovaly, jako by se večer předtím nic nestalo. Když se Richard zeptal Paši proč, řekla mu, že všechny sestry chápou problémy, které může mít mladý muž s tím, aby se přizpůsobil pobytu v paláci. Řekla, že jsou zvyklé na podobné výbuchy emocí a neberou si je příliš k srdci. Richard si nechal pro sebe myšlenku, že protentokrát by to asi měly udělat.

Některé sestry se usmívaly a říkaly, že doufají, že budou mít příležitost s ním pracovat, a několik se mračilo a slibovalo, že se s ním setkají a slibovalo, že nebudou tolerovat nic jiného, než jeho největší nasazení. Richard se usmíval a říkal, že jim nebude nabízet nic jiného než svou nejlepší snahu. V duchu uvažoval, k čemu se to vlastně zavazuje.

Nedlouho před koncem večeře přiběhly dvě atraktivní dívky, jedna v lesklých růžových šatech a druhá v žlutých, zastavovaly se u jednotlivých stolů a šeptem mluvily s ostatními dívkami. Nakonec přišly do rohu, ve kterém seděli Richard a Paša.

Jedna z nich se naklonila k Paše. "Už jsi to slyšela? Paša na ni nechápavě zírala. "Jedidiah spadl ze schodiště." Oči jí zářily z pomyšlení, že může rozšiřovat drby. Naklonila se ještě blíž s dráždivým vzrušením z toho, co jí řekne teď. "Zlomil si nohu!"

Paša vyjekla. "Ne! Kdy? Vždyť jsme ho viděli před malou chvílí."

Žena se zachichotala a přikývla. "Ano, je to pravda. Stalo se to před chvílí, není tomu ani pět minut. Teď jsou u něj ranhojičky. Není si třeba dělat starosti; ráno bude opět v pořádku."

"Jak se to stalo?"

Žena pokrčila rameny. "Byl prostě neobratný. Zakopl o koberec a skutálel se dolů." Ztišila hlas. "Byl tak rozzuřený, že spálil koberec na popel."

"Čarodějnický oheň!" zašeptala nevěřícně Paša. "V paláci? Tak obrovský zločin."

"Ne, nebyl to čarodějnický oheň, hlupáčku. Ani Jedidiah není tak otrlý. Jenom obyčejný oheň. Byl to však jeden z nejstarších koberců v paláci. Sestry nemají radost z projevu jeho temperamentu. Přikázaly, že za trest se zlomenina i bolest smí léčit až ráno.

Námět klepu se nakonec vyčerpal a oči a úsměvy obou žen se upřely na Richarda. Paša je představila jako dvě z jejích přítelkyň, Celii a Dulcy. Byly to novicky, které měly své svěřence. Richard byl zdvořilý, udělal jim poklonu za hezké šaty a za způsob, jakým měly natočené vlasy. Usmívaly se stále více.

Když konečně odešly, Paša ho vzala za paži a poděkovala mu.

"Za co?"

"Nikdy jsem nesměla jíst se sestrami nebo s novickami, které mají na starosti mladé muže. Toto je

poprvé, co jsem byla na večeři, jako bych byla sestra. Byl jsi příjemný a ohleduplný ke všem; byla jsem tak pyšná, že tě mám u sebe. Kromě toho v těch šatech vypadáš velmi hezky.”

“Myslím, že v takových šatech bys lehce mohla získat za společníka k večeři někoho urozenějšího, než jsem já.” Richard si rozepnul límec krajkové košile. “Nikdy jsem na sobě neměl košili tak nabíranou nebo tak bílou. Ani takový rudý kabátec. Myslím, že vypadám hloupě.”

Po Pašině obličeji se rozlil samolibý úsměv. “Mohu tě ujistit, že Celia ani Dulcy si nemyslí, že vypadáš hloupě. Překvapuje mě, že jsi neviděl, jak zelenaly závistí. Myslela jsem si, že si dodají odvahy a sednou si ti rovnou do klína.”

Richard si pomyslel, že pokud se Celii a Dulcy ten rudý kabátec až tak líbí, že by ho mohly mít. Nechal si však tuto myšlenku pro sebe. “Proč tak významný čaroděj jako Jedidiah nenosí přepychové oblečení?”

“Pouze začínající čarodějové nosí takové šaty a je jim dovoleno chodit do města. Na jistých milnících rozvoje čarodějových schopností se jejich oděv mění do příslušné podoby. Čím je čaroděj dál, tím skromnější je jeho oděv.

Z toho důvodu Jedidiah nosí prostou hnědou řízu. Je to proto, že se dostal téměř na konec svého výcviku.”

“Jaký je důvod k tomuto divnému předpisu?”

“Učit se pokoře. Ti s nejhezčími šaty, s největší volností a neomezenými částkami peněz, jsou ti s nejmenší mocí. Nikdo si je neváží kvůli těmto věcem. Má to mladíky naučit, že mistrovství vyvěrá zevnitř a ne z vnější parády.”

“Když tedy nosím tyto šaty, je to pro mě degradace. Já už měl prosté šaty.”

“Ještě nemáš nárok na nošení prostých šatů. Občas můžeš mít na sobě své vlastní šaty, pokud si to budeš přát. Kdyby to však byla prostá říza, tu bys nosit nemohl.

Lidé ve městě poznávají čarodějovy schopnosti a sílu podle šatů. Žádný čaroděj, který nosí prostou řízu nemá dovoleno chodit do města.” Usmála se. “Jednou, až se dostaneš dostatečně daleko, ti bude dovoleno nosit čarodějnickou řízu.”

“Já nemám rád řízy, líbí se mi šaty, které jsem měl na sobě.”

“Až ti sundají obojek a odejdeš z paláce, budeš moci nosit, co si budeš přát. Je samozřejmé, že většina se naučí vážit si řízy svého povolání a nosí ji po celý zbytek života.”‘

Richard změnil téma. “Chci navštívit Warrena. Řekni mi, jak se tam dolů dostanu.”

“Teď? Teď večer? Richarde, byl to dlouhý den a ještě dnes večer musím s tebou probrat první lekci.”

“Jen mi prostě řekni, jak se tam dostanu. Bude tam Warren tak pozdě?

“Nevím, že by ho někdo někdy viděl jinde. Myslím si, že on v knihách i spí. Byla jsem překvapená, když jsem ho dnes uviděla nahoře v paláci. Jenom to bude námětem pro hovor po celé týdny.”

“Nechci, aby si myslel, že jsem na něj zapomněl. Jen mi řekni, jak se tam dolů dostanu.”

“Tak dobře,” povzdychla si, “když o to tolik stojíš, tak půjdeme společně. Po Paláci proroků tě mám doprovázet všude, kam jdeš. Tedy alespoň prozatím.”

Kapitola devatenáctá

Sestup do podzemních sklepení začali uprostřed Paláce proroků. Schodiště na vrchních podlažích byla elegantní. Hlouběji byly schody z tesaného kamene bez ozdob a jejich přední hrany byly sešlapané do kulata a byly hladké. Služebné, které viděl ve vyšších patrech, už nebylo nikde vidět.

Dřevem vykládané zdi vystřídal kámen. Na některých místech se musel sklánět pod obrovskými trámy. Na zdech už nevisely lampy, místo nich daleko od sebe hořely pochodně a osvětlovaly cestu. Zvuky palácového života zůstaly daleko vzadu a nahradilo je naprosté ticho. Některé chodby byly mokré od prosakující vody.

“Co je v podzemních sklepeních?” zeptal se Richard.

“Knihy proroctví. Jsou tam rovněž knihy o historii a archivy paláce.”

“Proč jsou až tam dole?”

“Kvůli jejich ochraně. Proroctví jsou pro nevycvičený mozek nebezpečná. Všechny novicky studují knihy proroctví, ale jenom jisté sestry je mají dovoleno prostudovat všechny a pracovat s nimi. Mladí čarodějové, u kterých se ukáže, že jejich talent jim dává vlohy pro proroctví, jsou vyučováni těmito sestrami.

Je zde několik mladíků, kteří pracují a studují ve sklepeních, ale Warren je pro sklepení tím, čím je Jedidiah pro jiné formy magie. Každý čaroděj má svou specializaci. Budeme s tebou pracovat, abychom objevily, jaká je tvá vrozená schopnost. Dokud to nezjistíme, bude velmi těžké s tvým výcvikem postoupit.”

“Sestra Verna mi o tom něco říkala. Co si tedy myslíš, jaký je můj talent?”

“Obvykle to lze říci podle osobnosti hocha. Někteří pracují rádi rukama a končí tím, že vyrábějí magické věci. Jiní rádi pomáhají nemocným nebo raněným a končí jako léčitelé. Děje se to asi takto. Obvykle to dokážeme rozeznat.”

“A jak je to u mně?”

Krátce pohlédla jeho směrem. “Žádná z nás ještě nikdy neviděla někoho jako ty. Prozatím nás nic nenapadá.” Pašin obličej se rozjasnil. “Ale my na to přijdeme.”

Obrovská, nahoře zakulacená kamenná vrata, silná tak, jak byl Richard vysoký, stála otevřená v přítmí. Za nimi byly místnosti vytesané do skály, na které spočíval palác. Lampám se příliš nedařilo osvětlit je. Byl tam větší počet dlouhých, zubem času ohlodaných stolů, po kterých byly rozházené knihy a papíry. Byly tam řady polic, které se po obou stranách táhly do dálky. U stolů seděly dvě ženy a dělaly si poznámky z toho, co četly ve světle svící stojících hned vedle nich.

Jedna z nich zvedla hlavu a oslovila Pašu. “Dítě, co děláš tady dole?”

Paša udělala pukrle. “Přišli jsme navštívit Warrena, sestro.”

“Warrena? Proč?”

Právě v tom okamžiku vyklusal z temnoty Warren. “Je to v pořádku, sestro Becky. Požádal jsem je, aby přišli.”

“Tak dobře, ale příště buď tak hodný a řekni to někomu předem.”

“Ano, sestro, udělám to.”

Warren se zavrtal mezi ně, vzal je v podpaždí a vedl je mezi police. Když si uvědomil, že se dotýká Paši, odtrhl od ní ruku a zrudl.

“Pašo, jsi oslňující.”

“Děkuji ti, krtku.” Teď zrudla ona. Položila mu ruku na rameno. “Promiň mi to, Warrene. Nemyslela jsem tím nic zlého, chtěla jsem ti říci Warrene.”

Usmál se. “To je v pořádku, Pašo. Vím, že mi lidé říkají krtek. Myslí si, že to je hanlivé, já to ale považuji za kompliment. Jak vidíš, krtek si dokáže najít cestu ve tmě, kde jsou jiní slepí. To se velmi podobá tomu, co dělám já; nalézám cesty tam, kde jiní nevidí nic.”

Paša si ulehčením oddechla. “Warrene, to jsem ráda. Krtku, slyšel jsi, že Jedidiah spadl ze schodů a zlomil si nohu?”

“Opravdu?” Pátravě se jí podíval do očí. “Možná se ho Stvořitel pokoušel naučit, že když drží nos příliš vysoko, pak nevidí, kam šlape.”

“Myslím si, že Jedidiah vůbec nedbal na Stvořitelovo poučení,” řekla Paša. “Slyšela jsem vyprávět, že byl rozzuřený natolik, že na popel spálil drahocenný koberec.”

Warren se jí ještě stále díval do očí. “Jsi to ty, kdo by se měl zlobit, ne Jedidiah. Říkal ti kruté věci, nikdo by ti neměl říkat takové krutosti.”

“Obvykle je ke mně hodný, přiznávám však, že jsem vypadala strašně.”

“Některé z těchto knih připadají lidem strašné, záleží však na tom, co je uvnitř, a ne na prachu na jejich deskách.”

Paša se začervenala. “No… myslím, že ti děkuji, krtku.”

Warren se podíval na Richarda. “Nevěděl jsem, jestli opravdu přijdeš. Většinou lidé řeknou, že přijdou, ale nikdy to neudělají. Jsem velmi rád, že ty jsi to udělal. Pojď se mnou. Pašo, obávám se, že tady musíš počkat.”

“Co!” naklonila se kupředu a Richard si myslel, že jí možná vypadnou ňadra, pokud se ihned nenarovná. “Já jdu také.”

Warren vytřeštil oči. “Ale já s ním musím do jedné ze zadních místností. Ty jsi novicka, novicky tam nesmí.”

Vřele se usmívala, když se konečně narovnávala. “Krtku, když tam nesmí novicka, jak by tam mohl nový žák?”

Warren přimhouřil oči. “O něm mluví proroctví. Když proroci uznali za vhodné o něm psát, sotva mohli mít v úmyslu, aby to neviděl.”

Warren vypadal, že má podstatně větší sebedůvěru tady dole, kde byl ve svém živlu, než když byl tehdy nahoře v paláci. Stál si odhodlaně za svým názorem. Paša ho hladila po rameni, on se díval na její ruku.

“Warrene, ty jsi krtek; ty ostatním ukazuješ cestu. Já mám na starosti Richarda; ukazuji cestu jemu. Zanedbávala bych své povinnosti, kdybych tak brzy dovolila, aby šel někam beze mě. Jsem si jistá, že u mě můžeš udělat výjimku. Warrene, že to můžeš udělat? Jde o to pomoci Richardovi, pomoci mu pochopit proroctví a pochopit, jak má sloužit Stvořiteli. Není právě to nejdůležitější?”

Warren nakonec od ní odvrátil oči a řekl jim, ať počkají. Odešel ke dvěma sestrám a mluvil s nimi tlumeným hlasem. Po chvíli se s úsměvem vrátil.

“Sestra Bečky řekla, že to povoluje. Pašo, řekl jsem jí, že trochu rozumíš horní ďharanštině. Kdyby se tě na to zeptala, tak řekni, že rozumíš.”

“Co to je horní ďharanština? Warrene, ty ode mě chceš, abych lhala sestře!”

“Jsem si jist, že se nezeptá.” Warren odvrátil obličej. “Pašo, řekl jsem lež kvůli tobě, abys ji nemusela říci ty.”

Naklonila se těsně k němu. “Warrene, když ti přijdou na to, že v těchto věcech lžeš, víš, co ti udělají.”

Tiše a vystrašeně se na ni usmál. “Vím.”

“Co udělají?” zeptal se podezřívavě Richard.

Warren netrpělivě mávl rukou. “Na tom nezáleží. Pojďte oba se mnou.”

Museli spěchat za ním, protože odklusal do tmy. Procházeli kolem řad polic namačkaných na sebe, až nakonec došli k masivní kamenné zdi. Warren přiložil ruku ke kovové desce, část zdi se odsunula a odkryla vevnitř další komoru. Uprostřed malé místnosti stál stůl a asi tucet řad polic. Čtyři lampy dodávaly místnosti poměrně dost světla.

Uvnitř se Warren dotkl jiné desky, část zdi se zase zavřela a pohřbila je ve skále a v tichu. Přitáhl židli pro Pašu a přiměl Richarda, aby si sedl po její pravici. Nakonec vytáhl z polic knihu vázanou v kůži a opatrněji položil před Richarda.

“Prosím, nedotýkej se jí,” řekl Warren. “Je velmi stará a křehká. V poslední době je používaná víc než obvykle. Budu obracet stránky.”

“Kdo ji používá?” zeptal se Richard.

“Matka představená.” Úsměv proběhl Warrenovi po rtech. “Kdykoliv má přijít sem dolů, nejdříve přijdou její dvě velké ochránkyně a donutí každého odejít. Vyklidí sklepení, aby matka představená mohla mít místo pro sebe a aby lidé nevěděli, co čte.”

“Její velké ochránkyně?” zeptala se Paša. “Myslíš tím ty dvě sestry v jejím předpokoji?”

“Ano,” řekl Warren. “Sestru Ulicii a sestru Finellu.”

“Včera jsme je viděli,” řekl Richard. “Nepřipadaly mi až tak velké.”

Warren významně ztišil hlas. “Když jim někdy budeš odporovat, začneš si myslet něco jiného. Pak se ti budou zdát opravdu velké.”

Richard se odmlčel, když uviděl Warrenův výraz. “Když je místo vyklizené, jak víš, co z této knihy četla?”

“Já to vím.” Otočil se ke knize na stole. “Já to vím. V poslední době většinou čte v této místnosti. Já s těmito knihami žiji. Dokážu zjistit, že se jich někdo dotkl. Vidíte tuto šmouhu v prachu? Není má, patří matce představené.”

Warren opatrně otevřel knihu a pak opatrně za pomoci obou rukou listoval zažloutlými stránkami. Richard nepoznával ani jedno slovo, někdy nerozeznával ani některá písmena. Richardovi se zdálo, že na jedné ze stránek, které Warren převracel, něco poznal: byla to kresba. Zajiskřila v něm hluboko zapadlá vzpomínka. Warren převrátil ještě několik dalších stránek a nakonec se zastavil. Naklonil se Richardovi přes rameno a ukazoval.

“Toto je proroctví, o kterém jsi mluvil.” Warren se přemístil na pravou stranu stolu. “Toto je originál, který vlastní rukou napsal sám prorok. Je málo těch, kteří ho viděli. Rozumíš horní ďharanštině?”

“Ne, mně to připadá jako čmáranice.” Richard proletěl pohledem po textu, který mu nic neříkal. “Říkal jsi, že na jeho význam jsou různé názory.”

Warrenovy oči intenzívně hořely. “Ano. Jak vidíš, toto je velmi staré proroctví. Možná je stejně staré jako palác, možná je ještě starší. Toto je originální proroctví. Je v horní ďharanštině, stejně jako všechno v této místnosti. Horní ďharanštině rozumí velmi málo lidí.”

Richard přikývl. “Takže lidé četli pouze překlady a je důvod se domnívat, že tyto překlady nemusí být přesné.”

“Ty tomu rozumíš,” zašeptal Warren. Jeho pohyby se staly ještě živější. “Ano, ano, ty víš, kde je problém. Většina to nevidí. Většina si myslí, že jedna věc v jedné řeči musí znamenat stejnou věc v řeči drahé. Aby dokončili překlad, ustálí se na interpretaci, která vyhovuje jejich názoru na smysl. Když to však udělají, vytvoří nový náčrt díla, který může, ale nemusí být smyslem proroctví.”

“To však nebere v úvahu možné různé významy slov,” řekl Richard. “Takže když překládají, vkládají tam jenom jednu verzi významu. Nedokáží přeložit jeho mnohoznačnost.”

Warren se vzrušeně napřímil: “Ano! Přišel jsi na to! Toto nedokáží pochopit a proto se dohadují o různých překladech, jako by existoval správný a nesprávný způsob, jak překládat. Je to však v horní ďharanštině a horní ďharanština…”

Warrenův hlas utichal a pak se ztratil. Richard zíral na stránku. Tvary, které byly na ní, ho vtahovaly do sebe. Bylo to, jako by k němu něco mumlaly. Nikdy taková slova neviděl, nějakým zvláštním způsobem však rezonovaly s něčím, co bylo hluboko v něm.

Jeho ruka se pomalu natáhla dopředu, přitahovalo ji jedno ze slov. Jeho ukazováček se zastavil na něm.

“Toto slovo,” zašeptal Richard, jako kdyby byl v transu. Zdálo se mu, že tahy písmen se zvedají ze stránky jako živé a obtáčejí se mu kolem prstu. Černé čáry ho hladily a mazlily se s ním s intimní důvěrností. Před očima se mu rovněž vznášela podoba Meče pravdy.

Warrenův bílý obličej se zvedl od knihy. “Drauka,” zašeptal. “To je slovo, které se stalo středem rozporů. Fuer grissa ost drauka - přivolávač smrti.”

Paša se k nim naklonila. “V čem je rozpor? Míníš tím, že tato slova se dají překládat různě?”

Warren neurčitě mávl rukou. “Ano i ne. Toto je doslovný překlad slov. Předmětem rozporů je jejich smysl.”

Richard odtáhl ruku a zahnal od sebe obraz meče. “Smrt. Má to různé významy.”

Warren si téměř lehal na stůl, když se k němu nakláněl. “Ano! Ty to chápeš!”

“Smrt je jednoduchá jako facka,” řekla Paša.

Warren se napřímil a zamnul si ruce. “Ne, Pašo, v horní ďharanštině tomu tak není. Zbraň, kterou nosí sestry je dakra a její jméno pochází z tohoto slova. Drauka znamená smrt, jako když je někdo mrtvý, jako kdybych řekl ‘mriswith, kterého zabil Richard, je mrtvý’. Drauka. Mrtvý. Má však další

významy. Drauka je rovněž slovo, které značí duše mrtvých.”

Paša se naklonila a svraštila čelo. “Chceš tím říci, že drauka v tomto významu z toho může udělat ‘přivolávače duší’?”

“Ne,” řekl Richard a zašeptal druhý význam slova. “Duchů, je to přivolávač duchů.”

“Ano,” řekl Warren tiše. “To je ta druhá interpretace.”

“Kolik různých významů slova drauka existuje?” zeptala se Paša.

Tři, pomyslel si Richard.

“Tři,” řekl Warren.

Richard znal ten třetí. “Podsvětí,” zašeptal a upřeně se díval na slovo drauka na stránce knihy. “Místo mrtvých. To je třetí význam slova drauka.”

Warren, který byl bledý jako duch, se k němu naklonil. “Ty ale nerozumíš ďharanštině, je to tak?” Richard pomalu vrtěl hlavou a oči mu zůstávaly na stránce. Warren si navlhčil rty. “Řekni mi, prosím, že nemáš ďharanskou krev.”

“Můj otec byl Darken Rahl,” řekl Richard tiše. “Byl to čaroděj, který vládl v D’Haře. Předtím tam vládl můj dědeček. Panis.”

“Dobrotivý Stvořiteli,” zašeptal Warren.

Paša položila Richardovi paži na rameno, když se nakláněla k nim. “Podsvětí? Jak to může znamenat podsvětí?”

“Protože,” řekl Warren, “podsvětí je světem mrtvých.” Svraštila čelo, až se jí spojilo obočí. “Jak to však může znamenat ‘přivolávač podsvětí’? Jak můžeš přivolat podsvětí?”

Richard se zahleděl před sebe do prázdna. “Tím, že natrhnu oponu.”

Kamennou místností se rozléhalo ticho. Paša se jim střídavě dívala do tváří a pak přerušila ticho.

“Mě však učili, že cizí slovo v proroctví, které má různé odstíny významu, lze vykládat pouze v kontextu. Mělo by to prostě byt pochopení toho, jak se používá, a z toho by šlo dešifrovat jeho význam.”

Warren povytáhl obočí. “A o tom se vlastně vedou spory. Chápej, v tomto proroctví se mluví o věcech, které by se mohly týkat všech možných významů slova drauka. V závislosti na tom, který význam byl míněn, se smysl proroctví mění. Proto nemůže být vykládáno s jistotou. Je to jako pes, který se honí za vlastním ohonem. Čím více se snažíš, tím spíš skončíš tak, že se točíš stále dokola.

To je důvod, pro který tak strašně chci vědět ten zamyšlený význam slova drauka. Kdybych ho znal, pak bych mohl jako první přesně dešifrovat zbytek proroctví. Byl bych první po třech tisících letech, kdo by mu rozuměl.”

Richard odsunul židli od stolu. “Jak jsem už tedy řekl, nejsem příliš dobrý v hádankách.” Přinutil se k úsměvu. “Slibuji ti však, že na to budu myslet.”

Warren zazářil. “Udělal bys to? Byl bych ti strašně vděčný, kdybys mi mohl pomoci.”

Richard stiskl Warrenovi rameno. “Máš na to mé slovo.”

Paša se postavila. “Dobře a teď bychom se měli dát do první Richardovy lekce, začíná být pozdě.”

“Děkuji vám oběma, že jste přišli. Zřídka mě někdo navštíví.”

Paša byla první, když všichni tři šli ke dveřím.

Když prošla dveřmi, Richard udeřil rukou do kovové desky na zdi.

Dveře zaskřípaly a zavřely se. Paša tloukla pěstmi do kamene, když se mezera stala příliš úzkou, aby se přes ni dostala zpět. Křičela na ně, aby otevřeli. Když se kamenná zeď uzavřela a její slova přestala být slyšet, Richard a Warren zůstali v tichu.

Warren se upřeně díval na kovovou desku. “Jak jsi to dokázal? Jsi pouze začínající čaroděj. Neměl bys ještě dlouhou dobu být schopen svým Hanem vytvořit odstínění.”

Richard na tuto otázku neměl odpověď, tak ji ignoroval. “Řekni mi, co tím myslíš, že víš, co by ti sestry udělaly, kdyby tě přichytily při takové lži.”

Warren zvedl ruku k obojku. “No, ubližovaly by mi.”

“Tím myslíš, že by obojek použily k tomu, aby ti způsobily bolest?”

Warren přikývl a chytil do hrsti svou řízu.

“Dělají to často, že nám obojkem způsobují bolest?”

Warren kroutil řízu v dlani. “Ne, nebývá to často. Ale k tomu, aby ses stal čarodějem, musíš složit zkoušku bolesti. Občas k tobě přijdou a přes Rada’Han ti způsobují bolest, aby viděly, zda ses už naučil dost na to, abys zkoušku bolesti udělal.”

“A jak uděláš zkoušku?”

“Tedy, já si pouze představuji, že když dokážeš snášet bolest bez doprošování, aby přestaly, tu zkoušku uděláš.

Nikdy mi neříkají, co je nutné udělat, abych ji složil.” Obličej mu zpopelavěl. “Nikdy jsem nedokázal zabránit sám sobě, abych je neprosil, aby přestaly. Když se naučíš snášet bolest, kterou ti způsobují, pak na tebe sešlou ještě silnější.”

“Myslel jsem si, že to bude něco podobného. Děkuji, žes mi to řekl.”

Richard si pohladil vous. “Warrene, potřebuji tvou pomoc.”

Warren zvedl rukávy své řízy a otřel si zaslzené oči. “Jak ti mohu pomoci?”

“Řekl jsi, že o mně jsou proroctví. Chci, abys o mně prostudoval všechno, co najdeš. Rovněž o Věžích zkázy a Údolí ztracených. Také bych potřeboval vědět všechno o oponě, všechno, co jde zjistit.” Richard ukázal na knihu na stole. “Několik stránek předtím, než jsi se dostal k proroctví, byla kresba. Měla tvar slzy. Víš, co to je?”

Warren šel ke knize a otáčel stránky nazpět. “Toto?”

“Ano, toto.” Vzpomínal si, že to viděl viset Ráchel na krku, v tom přeludu v Údolí ztracených, ve kterém byla ona a Slídič. Richardovi se v mysli objevil Zedd. Srdce mu začalo rychleji bušit. “Podobá se to věci, kterou jsem viděl. Co to je?”

Warren se na něj zmateně podíval. “Kámen slz. Co tím myslíš, že jsi ho viděl?”

“Co je Kámen slz?”

“Nejsem si zcela jistý, musel bych to prostudovat. Myslím si však, že by to mohlo mít něco společného s oponou, pokud by se drauka pojímala tak, že má něco společného s podsvětím. Co myslíš tím, že jsi ho viděl?”

Richard ignoroval otázku podruhé. “Warrene, potřeboval bych rovněž vědět o Kameni slz a o všem, co najdeš o národu, který žil v Údolí ztracených. O Baka Ban Manaích. Jejich jméno znamená ‘ti bez pánů’. A o tom, komu říkají kaharin.”

Warren na něj zíral celý oněmělý. “To je spousta práce.”

“Warrene, chceš mi pomoci?”

Warren se podíval do země a pohrával si s řízou. “Mám podmínku. Nikdy se odsud nedostanu ven… Chápej, ne že by se mi nelíbilo pracoval s proroctvími, ale lidé si myslí, že se nezajímám o nic jiného… Rád bych viděl okolí paláce - lesy a pahorky.”

Propletl si prsty navzájem. “Mám strach před otevřeným prostorem. Nebe je strašně velké. To je další důvod, proč zůstávám tady dole, cítím se zde v bezpečí. Leze mi však už krkem žít jako krtek. Rád bych se pokusil chodit do přírody a pozorovat ji. Ukázal bys mi volnou přírodu? Zdá se mi, že znáš život pod širým nebem. Myslím, že bych se cítil v bezpečí, kdybych šel s tebou.”

Richard se na něj vřele usmál. “Obrátil ses na toho správného, Warrene. Předtím, než toto všechno začalo, byl jsem průvodcem po lesích. Ještě neznám celé okolí paláce, ale jistě ho mám v úmyslu poznat. Opravdu mě bude těšit, když tě budu po něm vodit. Bude to pro mě jako za starých časů.”

Warrenova tvář se vyjasnila. “Děkuji ti, Richarde. Těším se, že uvidím volná prostranství. Potřebuji v mém životě i trochu dobrodružství. Ihned začnu s tím, co chceš, ale zaměstnávají mě rovněž sestry, takže si na to budu muset najít čas. Obávám se, abych pravdu řekl, bude to trvat dlouho. Jsou zde tisíce svazků. Potrvá to měsíce, než se pořádně rozběhnu.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Warrene, bude to možná nejdůležitější věc, kterou jsi v životě studoval. Mohl bys ušetřit čas, kdybys začal číst všechno, co si přečetla matka představená.”

Na Warrenových rtech se objevil uličnický úsměv. “Měl jsem dojem, že jsi řekl, že nejsi příliš dobrý v hádankách. Právě na to jsem myslel.” Jeho úsměv se změnil na starostlivé zachmuření. “Proč chceš znát tyhle věci?”

Richard si dlouho prohlížel modré oči svého protějšku. “Já jsem fuer grissa ost drauka. Warrene, já vím, co to znamená.”

Warren sevřel v prstech rukáv Richardova rudého kabátce. “Ty to víš? Ty víš, jaký je správný překlad?” Prsty se mu třásly. “Řekl bys mi to?”

“Když slíbíš, že to prozatím neřekneš nikomu.” Warren dychtivě přikývl. “Nikdo nemohl přijít na to, který překlad z těch tří je ten pravdivý, protože ten, který prokazuje pravdivost jednoho z nich, dělá celek neplatným.” Warren se zachmuřil. Richard se k němu naklonil.

Warrene, pravdivé jsou všechny tři.”

“Cože?” zašeptal. “Jak je to možné?”

“Tímto mečem jsem zabíjel lidi. V tomto smyslu jsem přivolávač smrti. To je první význam slova drauka.

Abych zvítězil proti jinak nepřekonatelné převaze, jako například abych porazil mriswitha, použil jsem magii meče na přivolání duchů těch, kdo ho používali přede mnou. Přivolal jsem mrtvé, přivolal jsem minulost do přítomnosti. V tomto smyslu jsem přivolávač duchů. To je druhý význam slova drauka.

Co se týče jeho třetího významu, kterým je přivolání podsvětí, mám důvod se domnívat, že jsem, nevím jak, natrhl oponu. A to je třetí význam slova drauka.” Warren vyjekl.

“Je velmi důležité, abys našel informace, o které jsem tě požádal. Nemyslím si, že mám příliš mnoho času.”

Warren přikývl. “Pokusím se o to. Myslím si však, že ve mě vkládáš příliš velikou důvěru.”

Richard povytáhl obočí. “Věřím v muže, který byl schopen zlomit Jedidiahovi nohu.”

“Já jsem Jedidiahovi nic neudělal. Jedidiah je mocný čaroděj. Nikdy bych se neodvážil protivit někomu s talentem, jako má on.”

“Warrene, přede mnou nemusíš nic tajit. Ostatně popel ze spáleného koberce máš na rameni své řízy.”

Warren si horečnatě začal oprašovat rameno. “Není tam žádný popel. Já tam žádný popel nevidím.”

Richard počkal, až se k němu zvedly Warrenovy oči. “Tak proč si oprašuješ svou řízu?”

“No, já… Já jsem… Já jenom…” Richard položil Warrenovi ruku na záda, aby ho uklidnil. “To je v pořádku, Warrene. Já věřím na spravedlnost. Myslím si, že Jedidiah dostal, co si zasloužil. Já to nikomu neřeknu. A ty nesmíš nikomu říci o tom, co se stalo tady.”

“Richarde, musím tě varovat. Včera jsi udělal velmi nebezpečnou věc, když jsi všem sestrám řekl, že jsi přivolávač smrti. To je dobře známé a vášnivě probírané proroctví. Jsou sestry, které věří, že jsi ten, který zabíjí. Budou se tě snažit uklidnit. Jsou jiné, které si myslí, že to znamená, že přivoláš mrtvé, že přivoláš duchy. Ty tě budou studovat.” Naklonil se k němu ještě více. “Jsou další, které si myslí, že to znamená, že ty přetrhneš oponu a přivoláš Bezejmenného, aby nás všechny pohltil. Ty by se tě mohly pokusit zabít.”

“To vím, Warrene.”

“Tak proč chceš, aby věděly, že jsi ten, o kom mluví proroctví?”

“Protože jsem fuer grissa ost drauka. Když nastane čas, zabiji každou z nich, kterou budu muset, abych se zbavil tohoto obojku. Musel jsem je předem jasně varovat, musel jsem jim dát šanci k životu.”

Warren si prstem sáhl na spodní ret. “Ty bys ale neublížil Paše. Paše ne.”

“Doufám, že neublížím nikomu, Warrene. S informacemi, ke kterým mi pomůžeš, se může stát, že

nebudu muset nikomu ubližovat. Nenávidím to, že jsem fuer grissa ost drauka, ale takový jsem."

Warrenovi se oči zalily slzami. "Prosím, neubližuj Paše."

"Warrene, mě se líbí. Myslím si, že je to příjemný člověk i uvnitř, jak jsi řekl ty. Já zabíjím pouze proto, abych zůstal naživu a abych uchoval život nevinných lidí. Nevěřím tomu, že by mi Paša někdy zavdala příčinu, ale musíš chápat, že pokud mám pravdu a opona je natržená, v sázce je toho mnohem více než život jakéhokoliv člověka. Mě, tebe nebo Paši."

Warren přikývl. "Četl jsem proroctví a chápu to. Budu hledat to, co potřebuješ."

Richard se ho snažil ujistit vřelým úsměvem. "Warrene, bude to v pořádku. Jsem hledač; budu se snažit ze všech sil. Nechci ubližovat nikomu."

"Hledač? Co to je hledač."

Richard plácl dlaní o kovovou desku. "Řeknu ti to později."

Warren se podíval na desku, když se dveře otvíraly. "Jak to jen dokážeš udělat?"

Paša klidně stála a čekala, úspěšně se snažila, aby na její tváři nebyl patrný hněv.

"K čemu bylo toto všechno?"

Richard prošel dveřmi. "Bylo to něco pouze pro kluky."

Paša ho zastavila paží. "Co myslíš tím, že to bylo pouze pro kluky?"

Richard se podíval do jejích teplých hnědých očí. "Tlačil jsem na Warrena a nutil ho, aby mi něco řekl o zkoušce bolestí. Ty ses o tom nezmínila, tak jsem se na to musel vyptávat jeho. Nebo jsi měla naplánováno, že s tím vyčkáš a uděláš mi ji předtím?"

Paša si zamnula nahé paže, jako kdyby si je chtěla zahřát. "Richarde, to já nedělám. Jsem pouze novicka. Musejí to dělat opravdové sestry."

"Proč jsi mi o tom neřekla?"

Její oči zaplavily slzy. "Nemám ráda, když lidé trpí. Nechtěla jsem v tobě vyvolávat strach z něčeho, co by se nemuselo stát ještě dlouhou dobu. Čekání může být někdy horší než skutečný prožitek. Nechtěla jsem, abys se strachem čekal."

"Aha," Richard si dlouze vydechl. "No, řekl bych, že to je dobrý důvod. Omlouvám se ti, Pašo, za to, co jsem si o tobě myslel."

Přinutila se k úsměvu. "Nezačneme s tvým vyučováním?"

Když byli opět na povrchu, šli po chodbách a přešli přes několik budov, až se konečně dostali do Gillaumovy koleje, kde měl pokoje. Látka Pašiných šatů šustila, když šli nahoru po širokém mramorovém schodišti. Zdi a sloupy byly z barevně sladěného mramoru, který měl různé odstíny hnědi.

Palác proroků byl nádherný a měl elegantní pokoje, nebyl však natolik působivý jako Palác lidu v D'Haře. Pokud by neviděl tu nádhernou stavbu, byl by udiven přepychem tohoto místa. Teď si prostě pamatoval jeho rozložení, obdobně jako všechno ostatní. Když scházeli po dalším širokém schodišti pokrytém kobercem, uviděl nahoře několik dalších mladíků, kteří měli na sobě Rada'Hany. Pak se dostali do jeho pokojů.

Richard ji chytil za zápěstí, když sahala po klice. Překvapeně se na něj podívala.

"Někdo je uvnitř," řekl jí.

Kapitola dvacátá

"Je to moje práce ochraňovat tě," řekla Paša.

Použila na něj svůj Han. Uvolnila sevření svého zápěstí a neviditelnou rukou ho odhodila na stranu. Pak se vrhla do dveří. Richard se překulil a vyskočil opět na nohy. Vytasil meč a vletěl tam za ní. Jinak tmavý pokoj osvětlovaly pouze malé plaménky z krbu. Oba se potácivě zastavili v téměř dokonalé tmě.

Z křesla vedle krbu se ozval hlas. "Richarde, očekáváš mriswitha?"

"Sestro Verno!" Richard zasunul meč zpět do pochvy. "Co tady děláš?"

Postavila se na nohy a mávla rukou ve směru lampy. Knot se rozhořel. "Nevím, jestli jsi to slyšel. Jsem opět sestrou světla."

“Opravdu?” řekl Richard. “To jsou velkolepé zprávy.”

Sestra Verna uvolněně sepjala ruce. “Jelikož jsem opět sestra, chtěla jsem přijít a promluvit si s tebou chvíli o samotě.” Podívala se na Pašu. “O některých nevyřešených otázkách, které máme mezi sebou.”

Paša se podívala na sestru a pak na Richarda. “No, řekla bych, že tyto šaty nejsou tím nejpohodlnějším oděvem, ve kterém by se dalo vyučovat. Proč bych se neměla převléct.” Udělala sestře Verně pukrle. “Dobrou noc, sestro. Mám z toho velkou radost; ty sestrou máš být. Richarde, děkuji ti, že jsi dnes večer byl opravdový gentleman. Přijdu, až se převléknu.”

Richard zavřel za Pašou dveře.

“Gentleman,” řekla sestra Verna. “Jsem opravdu ráda, že to slyším, Richarde. Chtěla bych ti rovněž poděkovat, že se mi vrátilo postavení sestry. Sestra Maren mi řekla, co se stalo.”

Richard se zasmál, když se k ní obracel. “Sestro, ty jsi byla se mnou příliš dlouho. Ke lhaní však potřebuješ větší praxi; zatím nejsi úplně přesvědčivá.”

Nemohla se ubránit malému úsměvu, který se jí usadil na rtech. “Ano, sestra Maren mi řekla, že se modlila ke Stvořiteli, aby jí poradil, a pak se rozhodla, že Stvořiteli budu vzhledem ke svým zkušenostem sloužit lépe jako sestra.” Povytáhla obočí. “Ubohá sestra Maren; zdá se, že od tvého příchodu se lhaní stalo nakažlivým.”

Pokrčil rameny. “Sestra Maren udělala to, co bylo správné. Myslím si, že tvůj Stvořitel by měl radost z toho, jak to dopadlo.”

“Slyšela jsem, že jsi zabil mriswitha. Zprávy se šíří palácem jako oheň suchou trávou.”

Richard šel ke krbu. Opřel se o tmavou žulovou římsu nad ním a zahleděl se do plamenů. “Je to tak, že jsem neměl na vybranou.”

Sestra Verna ho něžně pohladila po vlasech. “Richarde, jsi v pořádku? Jak se cítíš?”

“Je mi dobře.” Richard si přetáhl bandalír přes hlavu a odložil ho spolu s mečem na stranu. Rudý kabátec hodil na židli. “Cítil bych se lépe, kdybych nemusel nosit tyto hloupé šaty. Myslím si však, že to je malá cena za mír. Alespoň prozatím. Sestro, o čem jsi to se mnou chtěla mluvit?”

“Richarde, nevím, co jsi udělal a jak jsi mi vrátil postavení sestry, přesto ti děkuji. Znamená to, že bys chtěl, abychom byli přátelé?”

“Pouze v případě, že mně sundáš tento obojek.” Přestala se mu dívat do očí. “Sestro, jednoho dne si budeš muset vybrat. Doufám, že až přijde doba rozhodnutí, vybereš si mou stranu. Po všem, čím jsme prošli, bych tě strašně nerad zabíjel, ty však víš čeho jsem schopen. Ty jsi věděla, jaká bude má odpověď; je jisté, že jsi sem přišla pro něco víc.”

“Pamatuješ se, že jsem ti už předtím řekla, že používáš svůj Han bez toho, abys věděl, co děláš?”

“Pamatuji se. Nemyslím si však, že používám svůj Han.”

Povytáhla obočí. “Richarde, ty jsi zabil mriswitha. Pokud vím, nestalo se to za poslední tři tisíce let. Musel jsi použít svůj Han, abys to dokázal.”

“Ne, sestro. Na to, abych ho zabil, jsem použil magii meče.”

“Richarde, pozorovala jsem tě a naučila jsem se něco o tobě i o tvém meči. Důvod, proč nikdo nebyl schopen zabít mriswitha je ten, že ho nikdo neviděl přicházet. Dokonce ani Han sester a čarodějů nedokázal vycítit jeho blízkost. Mriswitha mohl zabít tvůj meč, ale tvůj Han ti oznámil, že přichází. Ty vyvoláváš svůj talent, ale nekontroluješ ho.”

Richard byl unaven. Neměl náladu na dohadování, tak neodporoval. Svalil se do plyšového křesla. Vzpomínal na to, jak mriswitha uviděl ve své mysli, jak ho uviděl přicházet. “Sestro, já nerozumím tomu, co dělám. Šel na mě mriswith a já jsem se bránil.”

Posadila se do křesla proti němu. “Podívej se na to takto, Richarde: zabil jsi příšeru, která je smrtelně nebezpečná. Nevyrovná se jí nic, co chodí po této zemi. Malá dívčina s velkýma hnědýma očima a s mocí, která je ve srovnání s tvou mocí vrabcem poměřujícího se k sokolovi, před chvíli použila svůj Han, aby s tebou pohazovala po chodbě. Doufám, že budeš usilovně studovat, aby ses

naučil ovládat svůj Han. Potřebuješ ho dostat pod kontrolu.”

Upřeně se na něj zadívala. “Proč jsi šel do Hagenských lesů, ačkoliv jsem ti řekla, že jsou nebezpečné? Řekni mi skutečný důvod a ne nějakou výmluvu. Ten nejbytostnější důvod. Richarde, prosím tě, abys mi řekl pravdu.”

Richard se natáhl dozadu a podíval se ke stropu. Až pak se konečně rozhodl odpovědět. “Bylo to tak, že mě něco táhlo dovnitř. Potřeboval jsem to. Cítil jsem v sobě hladovou touhu. Bylo to, jako bych potřeboval bušit pěstí do zdi, a to byl způsob, jak to uskutečnit.”

Pomyslel si, že by mu to mohla vyčítat, neudělala však nic. Tón jejího hlasu byl plný soucitu.

“Richarde, mluvila jsem s některými ze svých přítelkyň. Ani jedna z nás neví všechno o magii paláce, nemluvě o Hagenských lesích, je však důvod k domněnce, že Hagenské lesy tam byly umístěné ze zvláštních důvodů pro vybrané čaroděje.”

Richard se díval na její klidný obličej, na její vrásky a na upřímnost v jejích očích. “Sestro, tím chceš říci, že kdybych chtěl bušit pěstí do zdi, že bych to měl dělat?”

Nepatrně povytáhla obočí. “Stvořitel do nás vložil hlad, abychom jedli, protože jíst se musí.”

“Co by mohlo být důvodem mého hladu?”

Zavrtěla hlavou. “To nevím. Matka představená mě podruhé ve dvou dnech odmítla přijmout. Já se však budu pokoušet najít odpovědi. Prosím tě, abys mezitím nenechal v Hagenských lesích nad sebou zapadnout slunce.”

“Sestro, to je všechno, co jsi mi přišla říci?”

Odvrátila pohled a odmlčela se. Dvěma prsty si třela čelo. Vypadala nejistá. Nikdy ji takovou neviděl. “Richarde, dějí se tady věci, kterým nerozumím, jsou to věci spojené s tebou; nic se neděje, jak by mělo.” Uviděla jeho zvědavý pohled. “Ještě o nich nemohu mluvit.”

Odkašlala si. “Richarde, nechci, abys důvěřoval všem sestrám.”

Richard povytáhl obočí. “Sestro, buď klidná, já nevěřím žádné.”

To jí na tvář přivolalo prchavý úsměv. “Prozatím to bude to nejlepší. To jsem ti chtěla říci. Najdu odpovědi, ale prozatím řekněme, že tedy vím, že se budeš chovat tak, jak se musíš, abys zůstal v bezpečí.”

Když sestra Verna odešla, Richard myslel na to, co mu řekla, a na to, co mu říkal Warren. Většinu času myslel na Kámen slz.

Lámal si hlavu nad tím, že ho magie Údolí ztracených nechala podívat se na něco, co nikdy neviděl, a dala to Ráchel kolem krku. Ostatní vize se zakládaly na jeho touhách a obavách. Možná to bylo tak, že viděl představu Ráchel, protože mu chyběl přítel Slídič; věděl, že Ráchel bude s ním. Proč by jí však vize položila kolem krku věc, kterou nikdy předtím neviděl, a která se, jak se později ukáže podobá kresbě v knize?

Možná to nejsou stejné věci. Říkal si, že by neměly být, ale znepokojivý pocit uvnitř říkal něco jiného.

I když mu chyběli Slídič a Ráchel, byl to kámen na krku Ráchel, který upoutal jeho pozornost. Bylo to, jako by mu ho přinášela Ráchel místo Zedda a jako by s ním byl Zedd a naléhal na něj, aby si kámen vzal.

Pašino zaklepání na dveře ho vyrušilo z hlubokého zamyšlení. Měla jednoduché hnědošedé šaty s malými růžovými knoflíky z látky na přední straně odzdola až ke krku. I když z ní neukazovaly tolik nahé kůže jako zelené šaty, byly ušité tak, že zdůrazňovaly prakticky každý detail jejích tvarů. Skutečnost, že zakrývaly všechno, dělala to všechno, co bylo zakryté, ještě přitažlivějším. Barva zvláštním způsobem zdůrazňovala jemnost jejích hnědých vlasů.

Paša si před krbem sedla se zkříženýma nohama na podlahu pokrytou modrožlutým kobercem. Pečlivě si přetáhla šaty přes kolena a pak se podívala nahoru.

“Tak a teď si přede mě sedni tak, jako já.”

Richard se posadil na podlahu a zkřížil si nohy. Ukazovala mu, aby se přisunul blíž, dokud se jejich

kolena nedotýkala. Chytila ho za ruce a zlehka je držela.

“Když jsem cvičil, sestra Verna to nedělala.”

“Bylo to proto, že Rada’Han musí být nejdřív uvnitř okruhu vlivu paláce, aby se dalo takto cvičit. Až doposud jsi byl sám, když jsi cvičil dotyk svého Hanu. Od nynějška ti ve většině případů budu použitím svého Hanu pomáhat já nebo nějaká jiná sestra.” Usmála se. “Pomůže ti to postupovat rychleji, Richarde.”

“V pořádku. Co chceš, abych dělal?”

“Řekla ti, jak se máš pokoušet dosáhnout svůj Han? Jak se máš soustředit na nalezení toho místa, které máš uvnitř sebe?” Richard přikývl. “Chci, abys to dělal. Zatímco budeš hledat to místo v sobě, já použiji svůj Han a přes Rada’Han se tě pokusím vést.”

Richard se trochu zahnízdil, aby seděl pohodlněji. Paša zvedla ruku a ovívala si obličej. “Tyto šaty se zdají tak teplé po těch, které jsem na sobě měla.”

Rozepnula si vrchních pět knoflíků a pak ho opět chytila za ruku. Richard se podíval do ohně, aby zkontroloval dřevo, aby pak věděl, jak dlouho to potrvá, až opět otevře oči. Připadalo mu, že když pátrá po svém Hanu, nikdy nedokáže odhadnout čas. Vždy se mu to zdálo několik minut, obvykle to však byla alespoň hodina.

Richard zavřel oči. Vyvolal si představu Meče pravdy na jednoduchém pozadí. Když se v něm usadilo ticho, když hledal uvnitř sebe klid, jeho dýchání se zpomalilo. Zhluboka se nadechl a pak klesal do pokojného místa uprostřed.

Uvědomoval si, že Paša drží jeho ruce, že se její kolena dotýkají jeho kolen a že její pravidelný dech má stejný rytmus jako jeho dech. Byl to dobrý pocit. Neměl pocit izolace, který míval vždy předtím. Nevěděl, zda skutečně používá magii jeho obojku, aby šla s ním, cítil však, že krouží hlouběji než kdykoliv předtím.

Vplouval do mimočasové roviny, nemyslel na nic, nedělal nic a neměl starosti. Ať je jeho Han cokoliv, neviděl ani necítil nic jiného než předtím. Nebylo to jiné s výjimkou toho, že se cítil víc uvolněný a že měl uklidňující pocit z toho, že je u něj Paša. Nejasně si uvědomoval, že má křečovitě stažené tělo a cítil teplo z krbu. Chladná ocel meče se zdála být ledovým jádrem uprostřed horka.

Nakonec otevřel oči. Paša otevřela oči zároveň s ním. Richard se podíval na oheň. Polena se změnila na řeřavé uhlíky. Odhadoval, že uplynuly dvě hodiny.

Paše stékal po krku pramínek potu. “Bohové, dnes večer je ale teplo.”

Rozepnula si další knoflíky. Těch knoflíků bylo už docela dost. Teď z ní bylo vidět více, než kdy bylo v zelených šatech. Richard se přinutil dívat nahoru do jejích soucitných očí. Paša se na něj krátce a sebejistě usmála.

“Necítil jsem nic,” řekl Richard. “Necítil jsem svůj Han. Na druhou stranu nevím, co bych měl cítit.”

“Já jsem také nic necítila, ale měla bych. Je to divné.” S udiveným obličejem povzdychla. Obličej se jí vyjasnil. “Vyžaduje to neustálé cvičení. Cítil jsi můj Han? Pomohl ti?”

“Ne,” přiznal se. “Necítil jsem nic.” Zkřivila na chvíli ústa, když v zamyšlení svraštila čelo. “Ty jsi ze mě necítil nic?” Zavrtěl hlavou. “Dobře, tak zavři oči a zkus to ještě jednou.”

Bylo pozdě a Richard už nechtěl dál cvičit; bylo to únavné. Přesto se rozhodl, že udělá, co chce. Zavřel oči a soustředil se na to, aby k sobě přivolal meč.

Náhle pocítil její oblé rty na svých. Otevřel oči, když se k němu přitiskla. Měla oči zavřené a čelo svraštělé. Vzala jeho obličej do dlaní.

Richard ji popadl za ramena a odstrčil. Otevřela oči a olízala si rty.

Upejpavě se na něj usmála. “Toto jsi cítil?”

“Cítil jsem to.”

Položila mu paži kolem krku. “Zřejmě to nebylo dost silné.”

Richard se o ni jemně opřel rukou, když se snažila k němu přivinout. Nechtěl ji přivést do rozpaků

a tak se snažil, aby mu hlas zněl vlídně. “Pašo, nedělej to.”

Volnou rukou mu začala do kolečka hladit břicho. “Je pozdě. Už sem nikdo nepřijde. Pokud by ses pak cítil pohodlněji, mohu odstínit pokoj. Neměl by sis dělat starosti.”

“Já si starosti nedělám. Já jenom… nechci…”

Vypadala trochu uražená. “Ty si tedy myslíš, že nejsem dost hezká?”

Richard ji nechtěl urazit a nechtěl ji ani rozzlobit. Nechtěl jí však ani dávat naděje.

“Pašo, v tom to není. Jsi velmi přitažlivá. Je to v tom…”

Rozepnula si další malý knoflík. Richard se natáhl a chytil ji za ruku, aby ji zastavil. Uvědomoval si, že se situace stává riskantní. Byla jeho učitelkou. Kdyby ji rozzlobil nebo ponížil, všechno by se mohlo nebezpečně zkomplikovat. Musel udělat mnoho věcí a nemohl si dovolit, aby se stala nepřátelskou.

Vytáhla si šaty nahoru a položila si jeho ruku na stehno. “Toto se ti líbí víc?” zeptala se svůdnickým hlasem.

Richard ztuhl při smyslném doteku jejího pevného těla. Vzpomněl si na to, jak sestra Verna řekla, že si brzy najde jiný pár hezkých nožek. Tyto byly jistě hezké a Paša přenechávala představivosti opravdu málo. Odtáhl ruku. “Pašo, ty tomu nerozumíš. Myslím si, že jsi hezká dívka.”

Její oči se mu dívaly do obličeje, když prsty klouzala dolů po jeho vousu. “Myslím si, že jsi ten nejhezčí muž, kterého jsem v životě viděla.”

“Ne, ty nevíš…”

“Miluji tvůj vous. Nikdy si ho neohol. Myslím si, že čaroděj by měl mít vous.”

Richard si vzpomněl na chvíli, kdy Zedd použil aditivní magii, aby si nechal narůst vous, aby mu dal za vyučenou, a pak si ho oholil. Vysvětlil mu, že ho nemůže nechat zmizet za pomoci magie, protože k tomu by byla nutná subtraktivní magie a čarodějové nemají subtraktivní magii. Subtraktivní magie patří k podsvětí.

Chytil ji za zápěstí a odtáhl si její ruku pryč od obličeje. Pro Richarda byl vous znakem uvěznění. Znamenal, že byl vězněm. Vězni se neholí, to řekl sestře Verně. Nemyslel si, že by teď byl čas, aby to Paše vysvětloval.

Políbila ho na krk. Z neznámých důvodů ji nebyl schopen zastavit. Její rty byly opravdu měkké a slyšel její naléhavý dech přímo u ucha. Zdálo se mu, že polibek procházel celým jeho tělem až do prstů u nohou, podobalo se to pocitu, který měl, když položila ruce na jeho Rada’Han. Vzrušující mravenčení omámilo jeho mysl. V duchu zaúpěl. Jeho odpor tál pod jejími polibky.

Když ho v obojku měla zakovaného Denna, neměl na vybranou - ani smrt ho nemohla zachránit před tím, co Denna chtěla - přesto se ještě stále styděl za to, co udělal.

Teď měl opět obojek a Paša ho ovlivňovala nějakým zvláštním druhem magie, věděl však, že tentokrát si může vybrat. Přinutil se sklonit hlavu a odtrhnout její rty od svých. Jemně ji odstrčil od sebe.

“Pašo, prosím tě…”

Poněkud se narovnala. “Jak se jmenuje ta dívka, kterou miluješ?”

Richard jí nechtěl říci Kahlanino jméno. Byla jeho životem. Bylo to jeho soukromí. Tyto ženy byly jeho věznitelky, nepatřily mezi jeho přátele. “To není důležité. Na tom to nezáleží.”

“Co má ona a já nemám? Je hezčí než já?”

Ty jsi dívka, pomyslel si Richard, a ona je žena. Nedokázal jí to však říci. Jsi hezká svíce, pomyslel si, ale Kahlan je východ slunce. Nedokázal jí však říci ani to.

Kdyby dal Paše najevo své pohrdání, měl by na krku válku. Musí se z toho vyvléci bez toho, aby se rozzlobila, nebo aby měla pocit, že ji odmítá.

“Pašo, jsem poctěn a polichocen, opravdu jsem, znáš mě však pouze jeden den. Potkali jsme se před malou chvílí.”

“Richarde, Stvořitel nám dává nutkání a rozkoš na to, že podle nich činíme, abychom poznali jeho

krásu prostřednictvím jeho výtvoru. Na tom není nic špatného. Je to nádherná věc."

"Dává nám rovněž rozum, který rozhoduje, co je správné a co špatné."

O malý kousek zvedla hlavu. "Správné a nesprávné? Kdyby tě milovala, byla by s tebou; nenechala by tě odejít. To je špatná věc. Myslí si, že pro ni nejsi dost dobrý. Musí si přát, aby od tebe měla pokoj. Kdyby jí na tobě záleželo, nechala by si tě u sebe. Je pryč. Já jsem tady a záleží mi na tobě. Bojovala bych za to, abys se mnou zůstal. A co ona, bojovala?"

Richard otevřel ústa, ale přes bolest se nedostala žádná slova. Měl pocit, že jeho odhodlání pokračovat se z něj vypařilo a nezanechalo za sebou nic než prázdnou a mrtvou skořápku.

Paša natáhla ruku a dotkla se jeho tváře. "Richarde, vidíš, že mi na tobě záleží. Záleží mi na tobě víc, než záleželo jí. To uvidíš. Je to správné, když člověku na někom záleží tolik jako mně." Ustaraně svraštila čelo. "Pokud si nemyslíš, že nejsem přitažlivá. Je to v tom? Viděl jsi mnoho žen a myslíš si, že ve srovnání s nimi jsem ošklivá?"

Richard vzal její obličej do dlaní. "Pašo, jsi úchvatná. V tom to není." Polkl sucho v ústech a snažil se, aby jeho slova zněla upřímně. "Pašo, mohla bys mi dát alespoň trochu času? Je to prostě příliš brzy. Chápeš to? Opravdu by ti záleželo na muži, který na své city tak lehce zapomínal? Nemohla bys mi dát ještě trochu času?"

Sevřela ho do náručí a položila mu hlavu na hruď. "Věděla jsem včera, když jsi mě tak něžně tiskl k sobě, že je to další znamení, že tě Stvořitel poslal za mnou. Už tehdy jsem věděla, že nikdy nebudu chtít nikoho jiného. Jelikož mám být navěky tvou, mohu počkat. Kromě času nemáme téměř nic jiného. Máme tolik času, kolik si budeš přát. Uvidíš, že jsem pro tebe ta jediná. Jen mi řekni, až budeš připravený, a já budu tvá."

*****

Richard si povzdychl, když za ní zavřel dveře. Opřel se o ně a zamyslel se. Nelíbilo se mu, že podvádí Pašu a že ji nechává, aby si myslela, že časem bude k ní cítit něco jiného. Musel však něco udělat. Jak mělká je Pašina znalost lidí, že si myslí, že lásku lze získat vyvoláním chtíče.

Vyndal kadeř Kahlaniných vlasů, točil si ji mezi prsty a díval se na ni. To, co o ní řekla Paša, že o něj nebojovala. ho rozzlobilo. Paša se nikdy nedoví o zápasech, kterými on a Kahlan prošli, o utrpení, kterým museli projít, o mučivé úzkosti, kterou trpěli, a o bitvách, ve kterých společně bojovali. Paša si ani nedokáže představit ženu s inteligencí Kahlan, s její silou a statečností.

Kahlan za něj ale bojovala. Více než jednou kvůli němu obětavě riskovala svůj život. Co může Paša vědět o hrůzách, kterým musela Kahlan odvážně čelit, a které musela překonávat? Paša nebyla ženou ani natolik, aby Kahlan mohla servírovat čaj.

Vložil si kadeř vlasů zpět do kapsy. Donutil myšlenky na Kahlan, aby mu odešly z mysli. Nedokázal snášet tu bolest. Má na práci jiné věci.

Vešel do ložnice, nastavil stojaté zrcadlo v rámu z jasanového dřeva a pak si z kouta vzal tlumok. Richard vytáhl mriswithovu černou pelerínu. Přehodil si ji přes ramena a postavil se před zrcadlo, aby se na sebe podíval.

Vypadala jako obyčejná pelerína. Myslel si, že je opravdu hezká. Její střih i délka byly v pořádku; mriswith měl přibližně stejnou výšku. Těžká látka byla inkoustově černá, černá téměř stejně jako noční kámen, který mu dala Adie, aby mu pomohl přes průchod. Byla černá téměř stejně jako schránky Ordenu. Černá téměř stejně jako věčná smrt.

Pohodlný střih peleríny však nebylo to, co vzbuzovalo jeho pozornost.

Richard poodešel k světlehnědé zdi. Zvedl kapuci, dal si ji na hlavu a celý se zahalil do peleríny. Pozoroval svou podobu v zrcadle a soustřeďoval se na zeď, před kterou stál.

Trvalo to jen jedno nadechnutí a jeho obraz v zrcadle zmizel.

Pelerína dostala barvu zdi, u které stál. Byla tak věrná, že jenom když se upřeně zadíval a soustřeďoval se na okraje peleríny, dokázal rozeznat sám sebe, jak stojí před zdí. Když se pohnul, jeho postava se dala oproti zdi rozeznat jenom o málo lépe. I když měl obličej odkrytý, magie peleríny nebo

možná magie peleríny spolu s jeho vlastní magií neznámým způsobem přispívaly k jeho zamaskování a schovávaly ho v krycím zabarvení.

To vysvětlovalo, proč se mriswithové zdáli být různobarevní.

Richard dával za sebe předměty, aby zjistil, jaký to má účinek. Stál před zdí a částečně před křeslem, přes které byl natažený jeho rudý kabátec. Pelerína vytvořila rudou skvrnu, která docela slušně imitovala barvu a tvar za ní. I když podoba nebyla tak bezchybná, jako když stál před samotnou zdí, přesto ho šlo lehce přehlédnout, pokud nehybně stál.

Pohyb dokázal zkreslit složité obrazce, když se pelerína měnila, aby se přizpůsobila novým podmínkám, přesto klamala jeho zrak, aby sám sebe neviděl. Když však stál, tak byl prakticky neviditelný před vším, co bylo za ním. Když tento efekt pozoroval, někdy se mu z něj točila hlava. Když se přestal koncentrovat, pelerína změnila barvu na původní černou.

To bude užitečné, pomyslel si, když se díval na sebe v zrcadle, jak stojí v prosté černé peleríně.

Kapitola dvacátá první

V následujících týdnech byl Richard neustále zaměstnaný.

Vzpomínal na to, jak mu Kahlan a Zedd říkali, že ve Středozemí nezůstali žádní čarodějové s talentem. Nebylo se čemu divit, vypadalo to tak, že všichni jsou v Paláci proroků. V paláci bylo hodně přes sto hochů a mladíků. Z toho, co Richard dokázal zjistit, slušný počet pocházel ze Středozemí a několik jich bylo dokonce z D'Hary.

Tím, že Richard zabil mriswitha, stal se slavným mezi mladšími hochy. Dva z nich, Kipp a Herš, se vůbec nedali odbýt. Chodili stále za ním a prosili ho, aby vyprávěl o svých dobrodružstvích. Někdy se zdálo, že mají zralost a téměř i moudrost starců, a někdy, jako všichni hoši, se nezajímali o nic jiného než o uličnictví.

Obětí jejich uličnictví byla obvykla některá sestra. Zdálo se, že hoši jsou neúnavní ve vymýšlení stále nových legrácek, které jim vyváděli. Zdálo se, že většina žertíků se týkala vody, bláta nebo plazů. Sestry jenom občas propukaly v hněv, když se staly předměty jejich šprýmů, ale i tehdy je rychle opouštěl. Pokud o tom mohl něco říci Richard, hoši si nikdy nevysloužili víc než přísné pokárání. Na začátku si malí hoši mysleli, že Richarda zahrnou mezi své cíle. Richard však měl co na práci a neměl na to čas ani trpělivost. Když hoši zjistili, že Richard není ani lekavý ani nemá daleko k jejich potrestání, rychle se přesunuli se svými kbelíky vody jinam.

Skutečnost, že Richard stanovil určité hranice, způsobila, že ho Kipp a Herš měli rádi ještě více. Bylo na nich vidět, že touží po společnosti staršího muže. Richard je odměňoval dobrodružnými příběhy, nebo když přecházel z jednoho místa na druhé a jejich přítomnost by ho nezpomalovala, učil je o lesích, stopování a o zvířatech.

Hoši si strašně přáli zůstat v Richardově přízni, takže mizeli, když prstem nebo pokynutím hlavy ukázal, že chce nebo potřebuje být sám. Richard je míval často u sebe, když byl s Pašou, protože stejně nemohl dělat něco důležitějšího. Byla zklamaná, protože se zdálo, že nemůže najít čas, aby s ním byla sama. Na druhou stranu ji trochu utěšovalo to, že Richard zařídil, aby ji hoši odepsali ze seznamu svých cílů. Oceňovala to, že nemá promočené šaty, nebo že se nemusí bát, že v šále najde hada.

Richard občas Kippa a Herše požádal, aby pro něj něco obstarali nebo vyřídili. Dělal to proto, aby je vyzkoušel. Měl pro jejich vlohy plány.

Jiní mladíci v obojcích chtěli Richardovi ukázat město. Dva z nich, Perry a Isaac, kteří s ním bydleli v Gillaumově koleji, ho vzali do města a ukázali mu krčmu, kam chodívali popíjet mnozí ze strážců, takže zanedlouho nato koupil vojínovi Kevinovi Andellmerovi pivo, které mu předtím slíbil.

Richard zjistil, že většina mladých mužů tráví noci mimo palác a přespávají v různých vybraných hostincích ve městě. Richardovi netrvalo dlouho, aby přišel na to, proč to dělají. Dostávali peníze stejně jako on a byli vycvičení v jejich utrácení. Kupovali si přepychové oděvy, oblékali se jako princové a když zůstali přes noc, vybírali si nejlepší ubytování.

Nebyl nedostatek žen, které s nimi chtěly sdílet toto ubytování. A byly to překvapivě hezké ženy.

Když ho Perry a Isaac vzali do města, byli vždy rychle obklopení krásnými dívkami. Richard ještě nikdy neviděl tak nestoudné ženy. Každý večer si ti dva vybrali ženu, někdy jich bylo i několik, koupili jim dárky, mohly to být šaty nebo to mohla být nějaká cetka, a pak s nimi odešli do svých pokojů.

Oba mu řekli, že pokud se mu nechce ztrácet čas kupováním dárků, může prostě zajít do některého z veřejných domů. Ujišťovali ho však, že tam nejsou ženy ani tak mladé ani tak hezké, jako dívky, které se jim nabízejí na ulicích. Přiznali se mu však, že občas chodí za prostitutkami. Je to tehdy, když nemají náladu ztrácet čas na to být společenskými déle, než je doba soulože.

Když ženy uviděly Richarda s obojkem, lepily se na něj stejně jako na Perryho a Isaaca. Richard začínal v novém světle chápat, co sestra Verna myslela tím, že si brzy najde jiný pár hezkých nožek. Ti dva si mysleli, že Richard je šílenec, když odmítal všechny nabídky. Někdy Richard přemýšlel, zda by nemohli mít pravdu.

Richard se zeptal Perryho a Isaaca, jestli nemají strach, že jim otec některé ženy nerozbije hlavu. Zasmáli se a řekli, že někdy k nim dívky přivádějí právě jejich otcové. Richard se vzdal a zeptal se, zda si nedělají starosti, že nějakou ženu, kterou ani neznají, přivedou do jiného stavu. Vysvětlili mu, že když si žena ‘přivodí’ těhotenství, palác se postará o ni a o dítě, ba dokonce o celou její rodinu.

Když se Richard zeptal Paši, jaké jsou důvody tak prapodivného jednání, zkřížila si paže na prsou a otočila se k němu zády, když mu vysvětlovala, že muži mají nekontrolovatelné pudy a že tyto pudy by je mohly rozptylovat v jejich výuce ovládání Hanu. Sestry proto doporučují mužům, aby si tyto potřeby uspokojovali. Proto s ním nechodí v noci do města. Neměla dovoleno překážet jeho… potřebám.

Otočila se nazpět k němu a prosila ho, aby se svými potřebami chodil za ní. Řekla mu, že se postará o to, aby netoužil chodit za jinými ženami. Pokud by ale do města chodil, tak ať jí dovolí být alespoň jednou z žen, s kterými spí. Řekla mu, že ho může ukojit lépe než každá jiná žena, a nabídla se mu, že to prokáže.

Richard byl ohromen její mluvou, nemluvě o jejím chování. Řekl Paše, že do města chodí pouze proto, aby viděl pamětihodnosti. Jelikož vyrůstal v lesích, nikdy předtím se netoulal po městě. Řekl jí, že tam, odkud pochází, není správné chovat se k ženám tímto způsobem.

Slíbil jí, že kdyby ho někdy jeho potřeba přemohla, že půjde za ní jako za první. Byla tak šťastná, když to uslyšela, že jí nevadilo, když jí řekl, že ještě na to není připraven.

Neměla tušení, že se někdy cítil tak osamělý, že byl těžce zkoušený, aby se jí poddal. Nepochybně byla dráždivá a někdy to bylo pro něj těžké donutit se, aby ji od sebe držel na délku paže.

Richard přiměl Pašu, aby mu z paláce ukázala všechno, co mohla. Rovněž ji požádal, aby mu ukázala něco z města a vzala ho na prohlídku doků, kde viděl velké čluny. Řekla, že se jim říká lodě, protože vyplouvají na moře. Richard nikdy neviděl plavat nic tak velkého. Řekla mu, že přivážejí zboží z měst Starého světa, která leží dále na pobřeží.

Paša s ním šla k moři. Sedávali tam celé hodiny, dívali se na vlny a zkoumali louže, které zůstávaly po odlivu. Richard užasl, když zjistil, že moře stoupá a klesá s přílivem a odlivem, a že to dělá jen tak samo o sobě. Ujišťovala ho, že to není magie paláce, ale že moře dělá něco podobného všude. Richarda oceán fascinoval. Paša byla spokojená už z toho, že s ním sedí. Richard si však nemohl dovolit příliš často sedět a pozorovat oceán. Měl ještě něco na práci.

Paša s ním nesměla do města chodit večer, pro případ, že by chtěl být s nějakou ženou. Musel ji neustále ujišťovat, že večer do města nechodí kvůli tomu. Protože byla pravda, že nespí se žádnou z žen, neměl problém být upřímný a přesvědčit ji. Neříkal jí však pravdu o tom, co tam ve skutečnosti dělá.

Richard se rozhodl, že dokud ho palác bude zásobovat penězi, dovolí mu, aby financoval svou vlastní zhoubu. Spotřebovával peníze paláce všude, kde to k ní napomáhalo. Stal se pravidelným návštěvníkem těch krčem a hostinců, kam chodily palácové stráže. Vždy, když tam byl, strážci nikdy nemuseli platit pití.

Richard se vynasnažil naučit jména všech strážců. Večer si zapsal jméno každého nového strážce,

se kterým se setkal, a všechno, co dokázal zjistit o něm nebo o jakémkoliv jiném strážci. Největší pozornost věnoval těm, kteří hlídali prostory matky představené a jiná místa, o kterých zjistil, že do nich nemá přístup. Zastavoval se u jejich stanovišť, kdykoliv byl v paláci, a nenápadně se vyptával na jejich životy, jejich dívky a manželky, rodiče, děti, na jejich stravu a na jejich problémy.

Richard kupoval Kevinovi obzvlášť drahou čokoládu, které dávala přednost jeho dívka, ale kterou si Kevin při svém žoldu sotva mohl dovolit. Čokoláda získala Kevinovi přízeň jeho dívky. Vždy se rozzářil, když Richard přicházel, i když vypadal z její přízně unavený!

Richard půjčoval peníze každému strážci, který o to požádal. Věděl přitom, že nebudou nikdy splacené. Když se někteří z nich začali vymlouvat, proč nemají peníze na zaplacení dluhu, Richard je nenechával domluvit a říkal jim, že to chápe, a že by měl špatný pocit, kdyby si kvůli tomu dělali starosti.

Dva z nejnepřístupnějších strážců, kteří hlídali zakázanou oblast na západní straně paláce, ho nechávali, aby jim platil pivo, nechovali se však k němu vřeleji. Richard to považoval za výzvu. Nakonec ho napadla myšlenka najmout služby čtyř prostitutek - dvou pro každého, jenom aby získal jejich pozornost. Chtěli vědět, proč to dělá. Richard jim řekl, jak mu palác dává peníze, a on že nevidí žádný důvod, proč by se z nich měl těšit pouze on. Řekl jim, že když musí celé dny stát a hlídat palác, tak si myslí, že by bylo jen spravedlivé, kdyby palác zaplatil ženu, která bude pod nimi, když si lehnou.

Tato nabídka byla příliš dobrá, aby ji dokázali odmítnout. Za chvíli na něj po očku mrkali, když procházel kolem nich. Když už jednou souhlasili s jeho nabídkou, postaral se o to, aby měli častější důvod na něj mrkat.

Jak Richard očekával, oba strážci se začali vytahovat se svým skotačením. Když někteří z jiných mužů zjistili, že Richard byl ochoten těm dvěma zabezpečit služby dámiček, naznačili Richardovi, že by to vůči ostatním nebylo spravedlivé, kdyby z toho byli vyloučeni. Richard uznal, že tento argument je logický. Zanedlouho zjistil, že nemá čas, aby zařizoval individuální požadavky, pak ho ale osvítil znamenitý nápad.

Našel majitelku bordelu, která byla nakloněná novotám v obchodním styku. Předplatil celý nevěstinec a ten byl otevřen pouze pro jeho ‘přátele’. Spočítal si, že touto dohodou ve skutečnosti paláci šetří peníze ve srovnání s individuálními objednávkami.

Chtěl, aby si muži pamatovali, komu mají být vděční, a tak požadoval, aby majitelce říkali heslo ‘přítel Richarda Cyphera’, které jim zaručí vstup. Neexistovala žádná jiná omezení. Richard majitelce štědře zvýšil paušál, když si mu postěžovala, že obchod byl živější, než očekávala. Richard si uklidňoval svědomí ohledně morálnosti toho, co dělal, tím, že si připomínal, že nemůže změnit, co lidé chtějí dělat a že ho to možná zachrání před nutností pozabíjet strážce, až přijde ten pravý okamžik. Z tohoto hlediska to mělo smysl.

Když s ním jednoho dne byla Paša a jeden muž na něj zamrkal, zeptala se ho, proč to udělal. Řekl jí, že je to proto, že je s nejpřitažlivější ženou z paláce. Celou hodinu se usmívala.

Richard zvykal strážce na to, aby ho vídali v černé peleríně mriswitha. Dělal Pašu šťastnou tím, že když byl s ní, tak často nosil rudý kabátec, který se jí líbil nejvíc. Někdy měl na sobě jiné - modrý, tmavomodrý, hnědý nebo zelený. Paša byla nejraději, když ho brávala do města, chodila však i na vycházky do okolí města, protože se snažila stát součástí jeho zájmů.

Richard zjistil, že strážcové jsou vojáci Císařského řádu, jednotky detašované pro palác. Císařský řád vládl nad celým Starým světem, zdálo se však, že k Paláci proroků uplatňuje politiku nezasahování. Nikdy v ničem nezabraňovali žádné sestře, ani muži nosícímu Rada’Han.

Strážci byli rozmístěni po paláci, aby se zabývali všemi lidmi, kteří přicházejí na ostrov Halsband. Každý den proudily tisíce lidí po mostech, aby se dostaly do paláce, Sestry se setkávaly s prosebníky o cokoliv. Někteří se dožadovali dobročinnosti, jiní zásahu do nějakého sporu a někteří si přáli být vedení Stvořitelovou moudrostí. Další se přicházeli modlit na nádvoří roztroušená po ostrově. Na místo, kde žily sestry světla, se dívali jako na posvátné.

Richard se dozvěděl, že město Tanimura, přestože bylo obrovské, bylo pouze něco jako předsunutá hlídka Starého světa na okraji říše. Císař řádu měl se sestrami zřejmě dohodu, že bude paláci dodávat strážce, ale ne zákon. Richard měl podezření, že hlídky byly císařovýma očima v té oblasti jeho říše, kde mu bylo odepřeno panování. Richard přemýšlel, co císař dostával za tuto dohodu.

Richard se rovněž dozvěděl, že minimálně v jednom ze zakázaných území měly sestry ‘zvláštního hosta’, který nikdy nevycházel, nedokázal se však dozvědět víc.

Po čase začal Richard zkoušet, jak jsou mu strážci loajální, pomocí jednoduchých nevinných žádostí. Řekl například Kevinovi, že chce pro Pašu zvláštní růži, která roste pouze v prostoru vyhrazeném pro matku představenou. Richard si pak dal záležet, aby předváděl Pašu se žlutou růží před Kevinem. A Kevin se hrdě usmíval.

U jiných zakázaných prostorů používal Richard rovněž květinovou záminku nebo říkal, že se chce podívat na moře z vrchu jisté hradby. Dával si pozor, aby byl po celou dobu vidět. Tím strážce uklidňoval a otupoval jejich smysl pro obezřetnost.

Netrvalo dlouho a všichni strážci si zvykli na jeho průniky do zakázaného území Za chvíli přicházel a odcházel, jak se mu zachtělo. Byl jejich přítelem - spolehlivým a cenným přítelem.

Když už sbíral tolik vzácných květů ze zakázaných území, používal je rovněž ke svému prospěchu - darovával je sestrám, které s ním cvičily. Byly překvapené, že jim dává květiny ze zakázaných území Vysvětloval jim to tak, že považuje sestry, které ho cvičí za zvláštní, a proto jim nemůže dávat jen tak nějaké květy, ale pouze květy, které jsou zvláštní. Kromě toho, že se při tomto vysvětlení červenaly, odstraňoval se důvod pro podezření, které by jinak nevyhnutně vzniklo z toho, že často chodí do zakázaných oblastí.

I když tam podle Richardova odhadu žilo téměř dvě stě sester, pracovalo jich s ním pouze šest.

Sestry Tovi a Cecílie byly postarší a stejně laskavé jako bezmezně milující babičky. Tovi vždy na vyučování přinášela zákusky nebo jiné dobroty a Cecílie mu na odchodu vždy chtěla prsty sčesat vlasy z čela a políbit ho tam. Obě se strašlivě červenaly, když jim dával vzácné květiny. Richard měl potíže představit si obě jako potenciální nepřítelkyně.

Když se poprvé u jeho dveří objevila sestra Merissa, Richard si málem polkl jazyk. Její tmavé vlasy a způsob, kterým vyplňovala rudé šaty, ho nutily koktat, jako kdyby byl idiot. Když se modré oči sestry Nicci zadívaly do jeho očí, měl zase problémy vzpomenout si, že by měl dýchat.

Sestry Merissa a Nicci byly starší než Paša - mohly byt stejně staré jako on nebo mít o par let víc. Obě chodily sebevědomě a s klidnou elegancí. I když byla Merissa černovláska a Nicci blondýna, obě vypadaly, že jsou vystřižené ze stejného kusu vzácného plátna.

Síla jejich Hanu z nich vyzařovala, až se zdálo, že září. Richard si někdy myslel, že málem slyší praskání vzduchu kolem nich. Ani jedna nechodila. Obě klouzaly - jako vážné a chladné labutě. Přesto si byl jistý, že obě by dokázaly roztavit svými klidnými pohledy železo.

Ani jedna se nesmála. Obě udělovaly klidné a tiché úsměvy. Richardovi se vždy rozbušilo srdce, když se mu podívaly do očí.

Jednou nabídl sestře Nicci jednu ze vzácných květin ze zakázaného území. Vysvětlení, odkud je a historka, proč ji dává právě jí, mu vyšuměly z hlavy. Vzala bílou růži velmi opatrně mezi palec a ukazováček, jako by jí mohla zašpinit dlaň, a zatímco se mu její pohled zabodával do očí, obdarovala ho jedním z těch mírných úsměvů. Pak promluvila lhostejným tónem. “Ach, Richarde, děkuji ti.” Napadlo ho, co mu Paša říkala o hoších, kteří nosí sestrám žáby. Už nikdy nedal sestře Nicci ani sestře Merisse žádnou květinu. Všechno menší než drahocenný šperk, by mu připadalo jako urážka.

Žádná z obou sester nikdy nenavrhla posadit se při hodině na podlahu. Ve skutečnosti by mu připadal směšný nápad, že by se sestra Merissa nebo Nicci posadila na podlahu. Starší sestry, Tovi a Cecílie, si na podlahu sedaly stejně jako Paša a připadalo mu to absolutně přirozené. Sestry Merissa a Nicci seděly na židlích a držely ho za ruce na malém stolečku. Nějakým zvláštním způsobem mu to připadalo jako erotická zkušenost a potil se u toho.

Obě mluvily s tichou úsporností slov, a to přidávalo jejich způsobům aristokratický nádech. I když mu ani jedna z nich neudělala přímou nabídku, povedlo se jim nechat Richardovu mysl zbavenou všech pochybností o tom, že by mu nebyly na noc k dispozici. Richard nedokázal přijít na nic konkrétního v tom, co mu říkají, aby si potvrdil tento dojem, neměl však žádnou pochybnost. Jejich dvojznačná slova mu ponechávala prostor, aby předstíral, že nechápe jejich úmysly, a žádná z nich se nikdy neuráčila objasnit, co řekla.

Modlil se, aby své nabídky nevyjasnili, protože kdyby to udělaly, věděl, že si bude muset prokousnout jazyk, aby sám sobě zabránil říci ano. Obě mu připomínaly, co mu říkala Paša o mužích, že všichni mají neovladatelné pudy. Nikdy nebyl s nikým, kdo by ho mohl přinutit koktat, blábolit a obecně ze sebe dělat idiota, jak to dokázaly tyto dvě sestry. Sestry Merissa a Nicci byly ztělesněním čisté a nefalšované smyslnosti.

Když Paša zjistila, že sestry Merissa a Nicci byly dvě z jeho učitelek, sotva znatelně pokrčila rameny a řekla, že to jsou velmi talentované sestry a že si je jistá, že mu pomohou dosáhnout na jeho Han. Na jejích tvářích se však objevily rudé skvrny.

Když se Perry a Isaac dozvěděli o sestrách Merisse a Nicci, oba málem podlehli záchvatu mrtvice. Řekli, že se navždy vzdají všech žen ve městě za jednu noc s některou z nich. Říkali, že kdyby se někdy Richardovi naskytla příležitost, že ji musí využít a pak jim všechno dopodrobna vylíčit. Richard je ujistil, že ženy jako ony, by se nikdy nezajímaly o průvodce lesy, jakým je on.

Neodvážil se říci, že nabídka už byla udělána. Pátá sestra jménem Armina, byla starší. Byla to zralá, dosti hezká žena, věnovala se však pouze práci. Když s ní neměl více štěstí při hledání Hanu než s jinými sestrami, řekla mu, že to přijde časem a aby se necítil zklamán. Možná by se o to měl více snažit. Po jisté době byla k němu vřelejší a více se usmívala. Byla překvapená a polichocená zvláštními květinami. Červenala se nad vlastním začervenáním. Richardovi se líbila její přímá osobnost.

Poslední sestra, Liliana, byla Richardova nejoblíbenější. Její mírný úsměv byl odzbrojující, její obyčejný kostnatý vzhled byl svůdný kvůli její otevřené a přátelské povaze. K Richardovi se chovala jako k důvěrnému příteli. Richard se s ní cítil uvolněně, někdy s ní strávil více času, než si vlastně mohl dovolit, a hovořívál s ní dlouho do noci. Bylo to jednoduše proto, že se v její společnosti cítil dobře.

Když jí Richard dával zvláštní květinu, shrnula si trochu hnědých vlasů za ucho a naléhala na něj. Oči měla uličnicky vytřeštěné a chtěla vědět, jak se dostal přes strážce. Chichotala se, když jí vyprávěl historku, kterou si vymyslel, o tom, jak se kradl za jejich zády. Každou růži si hrdě strčila do knoflíkové dírky a nosila ji, dokud neuvadla nebo dokud od něj nedostala další.

Když se ho přátelsky dotýkala, tak mu to připadalo docela přirozené. Přistihl se, jak jí stejným způsobem klade ruku na rameno, když jí vypráví veselé příběhy z doby, kdy byl průvodcem po lesích. Společně buráceli smíchy, drželi se za břicha a slzeli.

Sestra Liliana mu řekla, že vyrůstala na zemědělské usedlosti a milovala venkov. Richard ji několikrát pozval na piknik do pahorků. Ve volné přírodě se cítila dobře a byla v ní šťastná. Nevadilo jí, že si zašpiní šaty. Richard si nedokázal představit, že by sestra Merissa nebo sestra Nicci šláply do špíny. Sestra Liliana se však svalila na zem hned vedle něj.

Nikdy mu nenabídla, že se s ním vyspí. To ho samo o sobě uklidňovalo. Nikdy nic nepředstírala; vypadala, že má opravdovou radost z času, který s ním stráví. Když po seanci s ní otevřel oči a přiznal, že nepocítil Han, stiskla mu ruce a řekla mu, že je to v pořádku a že příště se mu bude snažit ještě více pomáhat.

Richard se přistihl, že jí vypráví věci, které nevyprávěl žádné jiné sestře. Když se jí svěřil, jak strašně by se chtěl Rada'Hanu zbavit, položila mu ruku na rameno a zamrkala. Pak mu řekla, že se postará o splnění jeho přání a že až nadejde ta správná doba, že mu ho sundá ona sama. Řekla, že chápe jeho pocity a aby jí důvěřoval.

Slíbila mu, že když to jednoho dne už více nedokáže strpět a opravdu to už více nedokáže snášet, že mu pomůže sundat obojek. Chtěla však, aby věděl, že mu věří, a chtěla, aby se ze všech sil snažil naučit

ovládat svůj Han dříve, než by se musela nad tím zamýšlet.

Řekla mu, že jiní mladíci se snažili zapomenout na svůj obojek tím, že šli do postele s každou ochotnou ženou. Řekla mu, že chápe pudy, ale že doufá, když se rozhodne spát s nějakou ženou, že to bude proto, že se mu líbí, a ne proto, že se bude snažit zapomenout na obojek. Řekla mu, aby nechodil k prostitutkám, protože jsou špinavé a mohl by od nich něco dostat.

Richard jí řekl, že miluje někoho, komu nechce být nevěrný. Zasmála se a poplácala ho po zádech. Řekla, že je na něj pyšná. Richard jí neřekl, že ho Kahlan poslala od sebe pryč, ale chtěl jí to říci. Věděl, že kdyby přišel den, kdy by to už dále nedokázal vydržet, mohl to říci Lilianě a ona by ho vyslechla a chápala by ho.

Protože se s ní cítil tak dobře, měl pocit, že pokud mu někdo dokáže pomoci nalézt Han, že by to měla být ona. Doufal, že to bude ona. Richard měl jenom bratra a nevěděl, jak by to mohlo vypadat, kdyby měl sestru. Představoval si však, že kdyby někdy sestru měl, že by se podobala Lilianě. Jméno sestra Liliana mělo pro něj jiný význam, než mělo mít. Připadalo mu, že je jeho druhým já.

Přesto se jí nedokázal úplně otevřít. Sestry byly jeho věznitelky, nebyly jeho přítelkyně. Prozatím byly jeho nepřítelkyně. Věděl však, že když nastane rozhodující okamžik, sestra Liliana se postaví na jeho stranu.

Richardovy lekce se šesti sestrami zabíraly nanejvýš dvě hodiny denně. Podle jeho názoru to byly dvě promrhané hodiny. K doteku Hanu neměl blíž než tehdy, kdy mu sestra Verna řekla, aby se o to pokusil.

Když se Richardovi podařilo být sám, prozkoumával okolí paláce a hledal omezení jeho neviditelného řetězu. Když dosáhl nejzazší hranice, obojek mu nedovoloval jít dál. Měl pocit, jako by se pokoušel kráčet třímetrovou vrstvou bahna navrstvenou přes masivní skálu. Byl otráven z toho, že bez problémů viděl přes tuto hranici, ale nemohl jít dál.

Stávalo se to, pokud to dokázal přesně odhadnout, zhruba ve stejné vzdálenosti od paláce bez ohledu na směr. Byl to slušný počet kilometrů, ale když už jednou zjistil, kde má hranice, svět mu začal připadat opravdu malý.

V ten den, kdy našel svou hranici, kdy našel okraje svého vězení, šel do Hagenských lesů a zabil svého druhého mriswitha.

Jeho jedinou útěchou byl Grač. Richard většinu nocí trávil s garem. Zápasil se svým chlupatým přítelem, jedl společně s ním a spal vedle něj. Richard pro Grače lovil potravu, on se však učil lovit i sám. Richardovi se ulevilo, když se to dozvěděl; neměl totiž čas, aby s ním byl každou noc. Grač mohl být hladový nebo najezený, vždy však byl velmi smutný, když Richard vynechal noc.

Richard si neustále dělal starosti, že se Paša přes obojek doví, kam vždy chodí. Docela náhodně však objevil, co jeho mriswithská pelerína dokáže - maskovala před Pašou, kde se nachází. Když měl na sobě pelerínu, nemohla ho najít podle Rada'Hanu ani podle jeho Hanu.

Byla zmatená tím, že se skrývá před jejími smysly, nedělala si však s tím příliš starosti. Možná si myslela, že existuje nějaké vysvětlení, na které jednou přijde. Zdálo se, že to považuje za nedostatek z její strany. Richard jí nikdy nenabídl vyřešení tohoto problému.

Uvědomil si, že to je důvod, proč nikdo s talentem nikdy nevěděl, že mriswith přichází. Richard přemýšlel, proč on dokázal příšeru svou myslí uvidět. Možná to je tak, jak říkala sestra Verna, že používá svůj Han. Sestry a čarodějové ale věděli, jak používat své Hany, a přesto nedokázali mriswitha objevit.

Richard se cítil lépe, když mohl chodit, kam chce a vědět přitom, že Paša neví, kde je; nemusel si vymýšlet výmluvy. Obával se, že kdyby někdy objevila důvod, zničila by jeho pelerínu, i tu druhou, kterou si pro tento případ schoval.

Richardovi připadalo, že Grač je větší pokaždé, když ho vidí. Na konci prvního Richardova měsíce v paláci byl gar od něj už o hlavu větší a podstatně silnější. Když spolu zápasili, Grač se naučil být opatrný, aby Richarda neporanil.

Richard rovněž trávil část svého času s Warrenem a zvykal ho na výlety po venku. Zpočátku bral Warrena na nádvoří v noci. Warren mu řekl, že mu velikost nebe a otevřené krajiny nahání strach. Richard si proto myslel, že bude v noci vidět z okolí méně, a proto začal tím.

Warren řekl, že ho sestry nutily být ve sklepeních tak dlouho, že si myslí, že si na to zvykl, ale má už toho dost. Richardovi ho bylo líto a chtěl mu pomoci. Warrena měl opravdu rád. Patřil mezi nejchytřejší lidi, které Richard v životě potkal. Zdálo se, že neexistuje nic, o čem by Warren nevěděl alespoň něco.

Warren byl nervózní z toho, že je mimo bezpečí paláce, ale uklidňovala ho Richardova přítomnost, a to, že se nikdy nevysmíval jeho strachu. Richard byl vždy ohleduplný a nikdy nebral Warrena dál, než kde se cítil ještě klidným. Richard mu řekl, že to je stejné, jako by byl zraněný a musel chvíli ležet: jistou dobu to trvá, než se staré svaly protáhnou.

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Po několika týdnech nočních vycházek začal Richard brát Warrena ven za slunečního světla. Zpočátku to bylo pouze na hradby, aby se díval na obrovský rozsah nebe a oceánu. Warren se vždy držel nedaleko schodiště, které vedlo nazpět do paláce, takže si byl jistý, že má nablízku únikovou cestu, kdyby dostal pocit, že se musí vrátit dovnitř. Několikrát to i udělal a Richard vždy šel s ním a mluvil o jiných věcech, aby ho rozptýlil. Pak Richard poradil Warrenovi, aby si ven vzal knihu, aby se mohl rozptýlit čtením. Pomáhalo to, při čtení Warren zapomínal na velikost nebe.

Jednoho jasného slunečného dne, když už si Warren zvykl na to být venku, se Richard rozhodl, že se ho pokusí vzít mezi pahorky. Warren měl zpočátku trochu závrať, ale když seděli na skále vysoko v pahorcích s výhledem na město a jeho okolí, Warren řekl, že má pocit, že svůj strach zvládl. Řekl, že se ještě stále necítí příliš příjemně, ale že má svůj strach pod kontrolou.

Zeširoka se smál na obrovskou krajinu, která se rozprostírala pod ním a vychutnával pohled, který mu jeho strach tak dlouho odpíral. Richard mu řekl, že je rád, že to byl on, kdo ho dokázal vyvést z jeho krtčí díry. Warren se zasmál.

Pak Warren řekl, že potřeboval ve svém životě dobrodružství, a že cítí, jako kdyby nějaké začínalo.

Co se týkalo průběhu Warrenova pátrání po informacích, podařilo se mu toho zjistit strašně málo. Doposud našel ve starých knihách pouze několik odkazů, které mluvily o Údolí ztracených a o Baka Ban Manaech. To málo však bylo překvapující. Informace se vztahovala na moc, kterou čarodějové dali Baka Ban Manaům na oplátku za to, že jim vzali zemi. Říkala, že když se spojovací článek propojí s mocí vloženou do jejich duchovní ženy, tak věže padnou. Richard myslel na to, jak Du Chaillu řekla, že je kaharin, a že jsou muž a žena. Toto bylo svým způsobem také propojení. Přemýšlel, zda se za uplynulou dobu význam slova propojení nezměnil natolik, že teď představoval manželství.

Když seděli a pozorovali obrovské panorama, začal Warren mluvit. “Matka představená čte proroctví a příběhy o ‘kamínku v rybníce’.”

Richard nastražil uši. Vzpomněl si, jak mu Kahlan zpívala píseň o screelinzích, kde se mluvilo o ‘kamínku v rybníce’.” Warren předtím tato proroctví nestudoval a zatím si nedokázal dát dohromady jejich význam a důležitost.

“Znáš druhé čarodějovo pravidlo?” zeptal se Richard.

“Druhé pravidlo? Čarodějové mají pravidla? Jaké je to první?”

Richard se na něj podíval. “Pamatuješ se na tu noc, když si Jedidiah zlomil nohu a já jsem ti řekl, že máš na rameni popel z koberce? A jak ses ho pokusil oklepat? Používal jsem první čarodějovo pravidlo.” Warren svraštil čelo. “Zamysli se nad tím, Warrene a řekni mi, na co jsi přišel. Mezitím bude důležité, abys urychlil pátrání po informacích, o které jsem tě požádal.”

“Je dobře, že teď to bude trochu lehčí, neboť sestře Becky je každé ráno špatně a nebude se mi dívat přes rameno. Je těhotná,” řekl jako odpověď na Richardovo tázavé svraštění čela.

“Mnohé ze sester mají děti?”

“Jistě,” řekl Warren. “Co se dá dělat, když je kolem tolik mladých čarodějů, kteří už nesmí do města? Sestry jim pomáhají v ukájení jejich potřeb, aby mohli studovat.”

Richard se na Warrena podezřívavě zadíval. “Je dítě sestry Becky tvoje?”

Warren se strašlivě začervenal. “Ne.” Oči měl upřené na město. “Čekám na tu, kterou miluji.”

“Na Pašu,” řekl Richard.

Warren přikývl. Richard se podíval dolů na Palác proroků a na město, které ho obklopovalo. Potřeby!

“Warrene, všechny děti mužů s talentem ho také zdědí?”

“Vůbec ne. Říká se, že před mnoha tisíci lety, předtím než se od sebe oddělily Starý a Nový svět, měli talent mnozí. V průběhu času však ti, kteří byli u moci, soustavně zabíjeli ty mladé s talentem, aby jejich vládu nikdo neohrožoval. Nedopřávali jim ani potřebnou výuku. Bývalo to tak, že otcové učili své syny, ale když se s talentem rodilo méně hochů a talent přeskakoval stále víc generací, ti, kteří měli znalosti, si je žárlivě střežili. Palác proroků vznikl z tohoto důvodu - aby pomáhal těm s talentem, kteří nemají učitele.

Jak šel čas dál, talent byl ‘vyšlechťován’ z lidské rasy stejně, jak se nežádoucí vlastnost u zvířat odstraňuje šlechtěním. Po celou dobu tím čarodějové u moci měli stále slabší a slabší opozici.

Teď je tato vlastnost natolik vyšlechtěna, že narození někoho s talentem je mimořádně vzácné. S talentem se rodí možná pouze jedno z tisíce dětí zplozených čaroději. Náš druh vymírá.”

Richard se opět podíval na město a na palác. Oči se mu zabodly do paláce a pak se pomalu postavil na nohy. “Ony neukájejí naše ‘potřeby’,” zašeptal, ony nás používají jako plemenný dobytek.”

Warren se postavil a svraštil čelo. “Co?”

“Používají palác a mladé muže v paláci na pěstováni čarodějů.”

Warren ještě více svraštil čelo. “Proč?”

Svaly Richardových čelistí ztvrdly. “To nevím, ale chci na to přijít.”

“Dobře,” zašklebil se Warren. “Potřebuji dobrodružství.”

Richard se na něj chladně podíval. “Warrene, víš ty vlastně, co je to dobrodružství?”

Warren přikývl a úsměv mu zůstával na obličeji. “Vzrušující zážitek.”

“Dobrodružství je být na smrt vystrašený a nevědět, jestli budeš žít nebo zemřeš, nebo jestli ti, které máš rád, budou žít nebo zemřou. Dobrodružství znamená mít potíže a nevědět, jak se z nich dostat.”

Warren se pohrával s ozdobnou šňůrkou na rukávu. “Nikdy jsem na dobrodružství nemyslel takto.”

“Zamysli se tedy nad tím,” řekl Richard, “protože se chystám jedno dobrodružství začít.” “Co chceš udělat?”

“Čím toho budeš méně vědět, tím menší bude dobrodružství, z kterého budeš mít strach. Ty jenom zjisti věci, které potřebuji. Pokud by byla opona natržená, budeme mít nikdy nekončící dobrodružství.”

“Dobře tedy,” řekl Warren s jiskrou v oku, “přišel jsem tedy alespoň na jednu věc, která nám pomůže.”

“Kámen slz?”

Warren se zašklebil a přikývl. “Zjistil jsem, že za žádných okolností není možné, abys ho uviděl. Je uzavřen za oponou. Jistým způsobem je součástí opony.”

“Jsi si jistý? Jsi si jistý, že jsem ho nemohl vidět?”

“Naprosto. Kámen slz je pečetí, která drží Bezejmenného uzavřeného ve vězení mrtvých, v podsvětí. Tam může vládnout duším mrtvých, které tam s ním jsou, nemůže se však dostat na tento svět. Uzavírá ho tam Kámen slz.”

“Dobře,” řekl Richard a s ulehčením si povzdychl. “To je skvělé, Warrene. Výborná práce.” Jemně popadl Warrenovu řízu a přitáhl si ho k sobě. “Jsi si jistý? Neexistuje žádný způsob, jakým by se Kámen slz mohl dostat na tento svět?”

Warren přesvědčeně zavrtěl hlavou. “Žádný, je to nemožné. Jediný způsob, jakým by se Kámen slz

mohl dostat na tento svět, by byl přes bránu.”

Richard pocítil, jak ho začíná mrazit. “Bránou? Co je to brána?”

“Tedy, brána je brána. Je to průchod. V tomto případě průchod mezi světem živých a světem mrtvých. Je to magie z obou světů, je to průchod vytvořený magií. Brána se dá otevřít pouze současným použitím aditivní a subtraktivní magie. Bezejmenný má pouze tu subtraktivní, protože je v podsvětí. Nemůže tedy bránu otevřít. Ze stejného důvodu ji nemůže otevřít nikdo z tohoto světa, protože my máme pouze aditivní magii.”

Richardovi na pažích naskakovala husí kůže. “Ale někdo z tohoto světa, někdo s oběma druhy magie by bránu dokázal otevřít?”

“Pak jistěže ano,” zakoktal Warren. “Pokud by měl bránu. Ta je však přes tři tisíce let ztracená. Je pryč.” Sebevědomě se na Richarda usmál. “Jsme v bezpečí.”

Richard se neusmíval. Popadl Warrenovu řízu do obou rukou a trhnutím si k sobě přitáhl jeho obličej. “Warrene, řekni mi, že bráně se neříká magie Ordenu. Řekni mi, že bránou nejsou tři schránky Ordenu.”

Warrenovy oči pomalu narůstaly do velikosti zlaťáků. “Kde jsi slyšel toto její jméno?” zašeptal znepokojeným tónem. “Kromě matky představené a dvou dalších sester, které mají dovoleno číst knihy, které bráně říkají tímto prastarým jménem, jsem to v paláci už jenom já.”

Richard zaskřípěl zuby. “Co se stane, když se otevře jedna ze schránek?”

“Nelze je otevřít,” tvrdil Warren. “Opravdu nelze. Řekl jsem ti, že k otevření schránky jsou nutné oba druhy magie, aditivní i subtraktivní.”

Richard jím zatřásl. “Co se stane?”

Warren, oči ještě vytřeštěné, polkl. “Pak se otevře brána mezi světy. Opona je natržená. Pečeť už Bezejmenného neuzavírá.”

“A Kámen slz se dostane na tento svět?” Warren přikývl, když Richard ještě pevněji sevřel jeho řízu. “A kdyby se schránka zavřela, zavřelo by to rovněž bránu? Zapečetilo by to trhlinu?”

“Ne. Vlastně ano, ale může být zavřená pouze někým, kdo má talent. Bránu lze zavřít pouze dotekem magie. Když však někdo s talentem zavře schránku a zavře tím bránu, zničí rovnováhu, protože má pouze aditivní magii a Bezejmenný unikne z podsvětí. Přesněji řečeno tento svět bude pohlcen světem mrtvých.”

“Jak lze tedy schránku zavřít, aby světy zůstaly oddělené?”

“Stejně jak se brána otvírá, Současně aditivní a subtraktivní magií.”

“A co Kámen slz?”

“Nevím, budu to muset prostudovat “

“Raději studuj rychle rychle.”

“Prosím,” zanařikal Warren, “nemyslíš tím, že víš kde jsou schránky? Nenašel jsi je, nebo ano?”

“Našel jsem je? Když jsem schránky viděl naposled jedna z nich byla otevřená a chystala se vsát mého ničemného otce do podsvětí.”

Warren omdlel.

Kapitola dvacátá druhá

V bezmocných paprscích pozdně odpoledního slunce nějaká stařena sypala popel ze spáleného dřeva na led pokrývající obrovské schodiště. Kahlan prošla kolem ní a ulehčilo se jí, když stařena nezvedla hlavu a neviděla, že osoba v těžkých šatech a kožichu, která nesla tlumok a luk. Je matka zpovědnice, jež se vrátila do Aydindrilu.

Neměla náladu na to, aby dnes večer něco oslavovala. Byla vyčerpaná. Než přišla do paláce, už jednou lezla nahoru do čarodějnického hradu na úbočí hory, ten však byl studený jako kámen a tmavý jako smrt. Odstínění bylo na svém místě, zpovědnice mohla vejít, ale uvnitř nikdo nebyl.

Zedd tam nebyl.

Čarodějnický úkryt tam stál a byl stejný jako před mnoha měsíci, když ho opustila, aby šla hledat

zmizelého velkého čaroděje. Našla ho a pomohla zlikvidovat hrozbu vycházející od Darkena Rahla. Teď ale velkého čaroděje opět potřebovala.

Celý čas, co téměř před měsícem opustila galeanskou armádu, se snažila dostat k Zeddovi do Aydindrilu. Jistou dobu po celé dny zuřily bouře. Průsmyky byly neprůchodné kvůli sněhu a počasí a nutily je vracet se zpět a vyhledávat náhradní cesty. Bylo to otravné a unavující cestování, ale zoufalství z toho, že se dostala k cíli a nenašla Zedda, bylo drtivé.

Kahlan šla bočními uličkami a vyhýbala se Královské ulici. V domech na Královské ulici sídlili hodnostáři, úředníci a čestné gardy zemi, které byly přítomné v Aydindrilu. Králové, královny a vládci těchto zemi bydleli ve svých palácích, když přišli promluvit před Radou. Paláce byly pýchou každé země. Každý z nich byl nádherný, i když žádný z nich se nemohl srovnávat s Palácem zpovědnic.

Kahlan se vyhýbala Královské ulici, protože nechtěla, aby ji tam někdo poznal. Nechtěla, aby ji někdo poznal právě teď; chtěla pouze najít Zedda. Když se jí to nepodařilo, chtěla promluvit k Radě, takže k paláci mířila ze strany, k místu nedaleko od kuchyní, kde bydlelo služebnictvo.

Chandalen zůstal venku v lese. Nechtěl jít do Aydindrilu; velikost města a nepřeberné množství lidí působily na něj tísnivě, i když to nepřiznával a tvrdil, že pro něj bude pohodlnější spát venku. Kahlan mu to nemohla vyčítat; poté, co byli v horách tak dlouho sami, ani ona se necítila příliš dobře, když měla jít do města, i když zde vyrůstala a znala jeho ulice a majestátní budovy stejně dobře jako Chandalen znal savany kolem vesnice Bahenního lidu. Lidé kolem v ní vyvolávali pocit tísně jako nikdy předtím.

Chandalen chtěl teď jít domů za svými lidmi, jelikož ji bezpečně dopravil do Aydindrilu. Chápala jeho touhu být pryč, požádala ho však, aby si přes noc odpočinul a ráno se s nerozloučil.

Řekla Orskovi, aby zůstal na noc s Chandalenem. Jeho přítomnost byla únavná, jeho jediné oko ji všude sledovalo, vyskakoval, aby jí se vším pomáhal a neustále byl na její nejmenší pokyn připraven udělat, co si bude přát. Bylo to, jako by neustále měla v patách psa. Potřebovala noc bez těchto pozorností. Zdálo se, že Chandalen to chápe. Nevěděla, co s Orskem udělá.

Když vešla kuchyňským vchodem, udeřil do ní dusivý náraz teplého vzduchu. Při zvuku vydávaném dveřmi se k ní prudce otočila tenká žena v oslnivě bílé zástěře.

“Co tady děláš! Vypadni, žebračko!”

Když žena zvedla v hrozivém gestu dřevěnou lžíci, Kahlan si z hlavy stáhla kapuci kožichu. Žena vyjekla. Kahlan se usmála.

“Paní Sanderholtová. Ráda vás opět vidím.”

“Matko zpovědnice!” Žena padla na kolena a sepjala ruce. “Ach, matko zpovědnice, promiň mi to! Nepoznala jsem tě. Kéž jsou pochváleni dobrotiví duchové, jsi to opravdu ty?”

Kahlan zvedla šlachovitou ženu na nohy. “Paní Sanderholtová, strašně jste mi chyběla.” Kahlan otevřela náruč. “Neobejmete mě?”

Paní Sanderholtová padla Kahlan do náručí. “Ach dítě, je strašně dobře, že tě vidím!” Odtáhla se a slzy jí stékaly po obličeji. “Nevěděli jsme, co se s tebou stalo. Měli jsme strašné obavy. Myslela jsem si, že tě už nikdy neuvidím.”

“Byla to dlouhá a nebezpečná doba. Nedokážu ani říci, jak jsem ráda, že vás opět vidím.”

Paní Sanderholtová začala Kahlan tahat k servírovacímu stolku. “Pojď. Potřebuješ misku polévky. Mám teď nějakou hotovou, pokud ji nezničili přemírou pepře ti větroplaši, kteří sotva umějí vařit.”

Hromada kuchařů a kuchtíků, kteří ta slova uslyšeli, raději nezvedala hlavy a věnovala se svým úkolům. Zvuky metliček a lžic narážejících na misky zesílily. Muži popadli pytle a spěchali pryč. Kartáče se hrncům věnovaly ještě usilovněji. Máslo syčelo na horkých pánvích a chléb v pecích i maso na rožních náhle potřebovaly zkontrolovat.

“Právě teď nemám čas, paní Sanderholtová.”

“Jsou však věci, které ti musím říci. Velmi důležité věci.”

“Já vím. Já vám rovněž mám, co říci. Právě teď však musím jít do Rady. Je to naléhavé. Dlouho

jsem cestovala a jsem vyčerpaná, musím však jít do Rady hned, než si odpočinu. Promluvíme si zítra.”

Paní Sanderholtová se nedokázala ubránit dalšímu objetí. “Samozřejmě, mé dítě. Dobře si odpočiň. Zítra si promluvíme.”

Kahlan se vydala nejkratší cestou, křížem přes obrovský sál, používaný pro důležité obřady a slavnosti. Oheň ve velkých skvostných krbech umístěných po síni mezi žlábkovanými sloupy nutil její stíny, aby se kolem ní točily, když šla po zelené podlaze z břidlice. Teď byl sál prázdný a umožňoval jejím krokům, aby se nad její hlavou odrážely od spletitého žebroví hvězdicové klenby, které se vlnovitě táhlo kolem dokola. Její otec rozkládal všude po podlaze tohoto sálu tisíce ořechů a žaludů, které představovaly vojska, když ji učil válečné taktice.

Na vzdáleném konci sálu zahnula do chodby vedoucí do komnat Rady. V soukromém ochozu matky zpovědnice skupiny po čtyřech lesklých sloupech z černého mramoru po obou stranách nesly soustavu barevných kleneb. Na konci, před komnatami Rady, stál kulatý dvoupatrový pantheon věnovaný památce hrdinek: matek zpovědnic -zakladatelek. Jejich portréty namalované freskovou technikou mezi sedmi masivními sloupy sahajícími až ke střešním oknům měly dvojnásobnou životní velikost.

Kahlan se v přítomnosti sedmi přísných tváří, které shlížely na sál, vždy cítila jako neoprávněná uchazečka o toto místo. Měla pocit, že jí říkají: “A kdo jsi ty, Kahlan Amnellová, že si myslíš, že můžeš být matkou zpovědnicí?” To, že znala historii spojenou s těmito sedmi hrdinkami, v ní vyvolávalo ještě silnější pocit vlastní neschopnosti.

Chytla obě bronzová držadla, otevřela vysoké mahagonové dveře a vešla do komnat Rady Středozemí.

Obrovský dóm seshora uzavíral rozsáhlý sál. Na opačném konci byla hlavní klenba vyzdobená freskou zobrazující slávu Magdy Searusové, první matky zpovědnice. Její prsty se dotýkaly hřbetu dlaně jejího čaroděje, který se jmenoval Merrit, a který obětoval vlastní život, aby ji zachránil. Teď oba navždy spolu z barevné fresky dohlíželi na matky zpovědnice, které přišly později a seděly v předsednickém křesle Rady.

Mezi obrovskými zlatými hlavicemi sloupů vyčnívala po okrajích sálu do jeho středu prohýbaná mahagonová zábradlí na okrajích balkonů, které shlížely na elegantní komnatu. Klenuté otvory rozmístěné po okrajích komnaty, které vedly k balkonům, byly zdobené ve štuce vymodelovanými hrdinskými výjevy. Za nimi byla okna vedoucí na nádvoří. Kulatá okna kolem spodní strany dómu rovněž propouštěla světlo do třpytivé komnaty. Na vzdáleném konci bylo půlkruhové pódium, kde za zdobeným zakřiveným stolem seděli členové Rady. Bohatě zdobené předsednické křeslo Rady Středozemí bylo uprostřed a bylo nejvyšší.

Skupina mužů byla shromážděna kolem předsednického křesla. Z jejich počtu Kahlan odhadovala, že je přítomná asi polovina členů Rady. Když kráčela dlouhými pásy slunečního světla na mramorové podlaze, začaly její postup sledovat hlavy přítomných.

V předsednickém křesle někdo seděl. I když se trest v poslední době neuplatňoval, byl to hrdelní zločin, když si člen Rady sedl do předsednického křesla. Považovalo by se to za vyhlášení revoluce. Když se k nim přibližovala, rozhovory utichaly.

V křesle seděl korunní princ Fyren z Keltonu. Nohy měl na stole a nesundal je, když sledoval, jak se přibližuje. Neustále se na ni díval, ale poslouchal muže s uhlazenými černými vlasy a vousem zbarveným místy do šediva, který se k němu nakláněl a něco mu šeptal. Mužovy ruce byly zasunuté do opačných rukávů nezdobené řízy. Je to divné, když se poradce obléká jako čaroděj.

Princ Fyren potěšením svraštil čelo. “Matko zpovědnice!” S přehnanou starostlivostí sundal vyleštěné boty ze stolu a postavil se na nohy. Položil ruce na stůl, naklonil se kupředu a podíval se dolů. “Jsem tak rád, že tě vidím!”

Vždy předtím měla Kahlan čaroděje, teď ale neměla nikoho. Neměla žádnou ochranu. Nemohla si dovolit, aby vypadala ustrašená nebo zranitelná.

Zlobně se podívala na prince Fyrena. “Když tě ještě jednou chytím v předsednickém křesle matky zpovědnice, zabiji tě.”

Napřímil se a samolibě se zašklebil. “Ty bys svou moc použila na členovi Rady?”

“Prořízna ti hrdlo nožem, když to bude zapotřebí.”

Muž v prosté říze se na ni díval nehybnýma černýma očima. Ostatní členové Rady zbledli.

Princ Fyren rozevřel svůj tmavomodrý kabátec a položil si jednu ruku v bok. “Matko zpovědnice, nechtěl jsem tě tím urazit. Byla jsi velmi dlouho pryč. Všichni jsme si mysleli, že jsi mrtvá. V paláci nebyla žádná zpovědnice už od… jak dlouho?” Podíval se na některé z dalších mužů. “Čtyři, pět, nebo šest měsíců?” Jednu ruku měl stále na boku, druhou pokynul a uklonil se. “Nechtěl jsem tě urazit matko zpovědnice. Tvé křeslo ti samozřejmě vrátím.”

Kahlan si prohlížela ostatní muže. “Je pozdě. Rada se sejde na plenárním zasedání hned zítra ráno. Zasedání se zúčastní každý její člen. Středozemí je ve válce.”

Princ Fyren povytáhl obočí. “Válka? Kdo ji vyhlásil?! My jsme tak závažnou věc neprojednávali.”

Kahlan prolétla pohledem po členech Rady. “Já z titulu mého postavení matky zpovědnice.”

Muži si začali mezi sebou šeptat. Princ Fyren z ní ani na okamžik nespustil oči. Když se zlostně zahleděla na muže, kteří mezi sebou šeptali, šeptání ztichlo. “Chci, aby tady ráno byl každý člen Rady. Zasedání je prozatím odloženo, pánové.”

Kahlan se otočila na podpatku a vyšla ze sálu. Nepoznávala strážné, které viděla po paláci, ale poznat by je vlastně nemohla; Zedd jí tehdy řekl, kolik z domobrany bylo zabito při dobytí Aydindrilu D’Harou. Chyběli jí staré známé tváře.

Středu Paláce zpovědnic v Aydindrilu dominovalo monumentální schodiště rozvětvující se do osmi směrů a osvětlované z výše čtyř poschodí přirozeným světlem přicházejícím přes skleněnou střechu. Obrovský čtverec byl na střední úrovní obklopen chodbami skrytými v podloubí, jejichž obloukovité začátky byly od sebe oddělené leštěnými sloupy z výrazně proměnlivého zlatého a zeleného mramoru, které stály na čtvercových podnožích. Každý z nich byl vyzdobený medailonem předešlého panovníka jedné ze zemí Středozemí. Stovky a stovky lesknoucích se sloupků zábradlí, které měly tvar váz, byly vyrobeny z jemně žlutého kamene, který vypadal, jako by zevnitř zářil. Čtvercové koncové sloupky zábradlí byly vyrobené z temně hnědé žuly a byly málem stejně vysoké jako ona. Každý nesl nahoře lampu se zlatými listy. Květnaté rytiny v kameni pokrývaly velké desky pod složitými pásy zoubkovaných říms nad vrcholy hlavic. Na prostředním odpočívadle byly sochy osmi matek zpovědnic. Kahlan viděla skromné paláce, které by se vešly do prostoru, který zabíralo jen schodiště.

Monumentální schodiště a sál, ve kterém schodiště stálo, se budovaly čtyřicet let a veškeré náklady nesl Kelton jako částečnou kompenzaci za jeho odpor připojit své země k Středozemí a za válku, která z toho vznikla. Bylo rovněž nařízeno, že žádný vládce Keltonu nemůže nikdy být poctěn medailonem na spodní straně sloupů. Schodiště bylo věnováno lidem Středozemí a bylo tam na jejich počest a ne na počest těch, co ho vybudovali za trest. Kelton teď byl silnou zemí a měl ve Středozemí dobrou pověst. Kahlan považovala za hloupé, že lidem je vyčítáno to, co jejich předkové udělali před staletími.

Když se dostala na prostřední odpočívadlo a otočila se nahoru k druhému schodišti a šla ke svým komnatám, uviděla sevřený šik služebnictva, jak čeká na vrcholu schodů. Všichni se ukláněli jako jeden, když na nich spočinuly její oči. Pomyslela si, že to musí vypadat absurdně - téměř třicet čistotou zářících, učesaných a vyleštěných lidí v čistých šustivých uniformách se uklání špinavé ženě ve vlčí kůži, která nese luk a těžký tlumok. To ale musí znamenat pouze jedinou věc: zpráva o jejím příchodu se už roznesla po celém paláci. Teď už jistě neexistoval ani jeden zahradník v nejvzdálenějším skleníku, který by nevěděl, že matka zpovědnice je doma.

“Povstaňte, děti moje,” řekla Kahlan, když se dostala na vrchol schodů. Ustoupili, aby jí udělali místo.

Pak to ale začalo. Nechtěla by matka zpovědnice koupel, nechtěla by matka zpovědnice masáž, nechtěla by si matka zpovědnice nechat umýt a učesat vlasy, nechtěla by si matka zpovědnice nechat

vyleštit nehty, nechtěla by matka zpovědnice přijmout několik prosebníků, nechtěla by se matka zpovědnice vidět se svými poradci, nechtěla by matka zpovědnice napsat nějaké dopisy, nechtěla by, nepřála by si nebo nežádala by o spoustu věcí.

Kahlan oslovila hlavní komornou. “Bernadetto, vykoupala bych se. Nechci nic jiného než koupel.”

Dvě ženy vyrazily, aby se postaraly o koupel.

Paní Bernadetta se mimovolně podívala na Kahlanin oděv. “Nechtěla by matka zpovědnice nechat nějaký oděv opravit nebo vyčistit?”

Kahlan si pomyslela na modré šaty, které měla v tlumoku. “Myslím, že mám několik věcí, které potřebují vyčistit.” Pomyslela si na zbylé šatstvo, které bylo většinou prosáklé krví z některé bitvy. “Myslím, že mám mnoho věcí, které potřebují vyprat.”

“Ano, matko zpovědnice. Nechtěla bys, abych připravila na dnes večer tvé bílé šaty?”

“Na dnes večer?”

Paní Bernadetta se začervenala. “Už jsme poslaly posly do Královské ulice, matko zpovědnice. Každý bude chtít přivítat matku zpovědnici doma.”

Kahlan zasténala. Byla na smrt unavená. Nechtěla se vítat s lidmi jenom proto, aby ženám říkala, jak hezky sepnuté a učesané mají vlasy, a mužům, jak hezky střižené mají kabátce, nebo aby trpělivě naslouchala prosbám, které se nevyhnutelně týkaly rozdělování peněz. Žadatelé se vždy snažili prokázat, že nechtějí výhody pro sebe, ale chtějí pouze pomoci z nespravedlivého postavení, do kterého se dostali.

Paní Bernadetta se na ni podívala nesouhlasným pohledem, který používala, když byla Kahlan malá, jako by chtěla říci: “Podívej, mladá dámo, máš své povinnosti a očekávám, že při tom nebudeš dělat žádné potíže.”

Co však řekla bylo něco jiného. “Každý byl plný starostí, které se týkaly bezpečného návratu matky zpovědnice. Bude to pro jejich srdce povzbuzením, když tě uvidí v bezpečí a v pořádku.”

Kahlan o tom pochybovala. Jistě, bylo by dobré, aby si lidé uvědomili, že matka zpovědnice ještě žije a všemu velí. Kahlan si povzdychla. “Samozřejmě, Bernadetto. Děkuji ti, že jsi mi připomněla, že mě lidé měli ve svých srdcích a strachovali se o mě.”

Paní Bernadetta se usmála a sklonila hlavu. “Ano, matko zpovědnice.”

Když se zbytek služebnictva rozeběhl, Kahlan se naklonila k paní Bernadettě. “Vzpomínám si na dobu, kdy bys přidala plácnutí na zadek, že jsi mi to musela připomenout.”

Paní Bernadetta se usmála. “Myslím si, že teď už jsi na to příliš chytrá, matko zpovědnice.” Zamnula si neviditelnou skvrnku na hřbetu dlaně. “Matko zpovědnice, přivedla jsi nějaké další zpovědnice? Vrátí se zanedlouho další?”

Obličej Kahlan se poskládal do zpovědnického výrazu, který ji naučila matka. “Je mi to líto, Bernadetto, myslela jsem si, že už to víš. Všechny jsou mrtvé. Jsem poslední žijící zpovědnice.”

Oči paní Bernadetty se naplnily slzami, když zašeptala modlitbu. “Kéž jsou vždy s nimi dobrotiví duchové.”

“Proč by s nimi měli být teď,” řekla Kahlan odměřeně. “Nestarali se, aby byli s Dennee v ten den, když ji chytlo komando.”

Krby v jejích komnatách naplno hořely. Věděla, že budou takto hořet a že hořely každý den, co byla pryč, měsíc po měsíci. Krby v pokojích matky zpovědnice nesměly v zimě nikdy vyhasnout pro případ, že by se vrátila. Na stole byl stříbrný podnos s čerstvým bochníkem chleba, konvice čaje a miska kouřící horké kořeněné polévky. Paní Sanderholtová věděla, že kořeněná polévka byla jejím oblíbeným jídlem.

Kořeněná polévka teď Kahlan připomněla Richarda. Připomněla si, jak ji vařila pro něj a jak ji on vařil pro ni.

Poté, co Kahlan nechala tlumok a luk padnout na podlahu, šla po plyšovém koberci do vedlejšího pokoje. Stála tam a nepřítomně hladila prsty jeden z velkých vyleštěných sloupků u nohou postele,

dívala se do neznáma a vzpomínala, že by zde měla být s Richardem. V den, kdy se měli dostat do Aydindrilu, měli už dávno být sezdáni. Ona mu tuto velkou postel slíbila.

Kahlan vzpomínala na radost v srdci, kterou cítila v den, když spolu mluvili o tom, že se vezmou a přijdou do Aydindriiu jako muž a žena. Pocítila, jak jí po tváři stéká slza. Na prudkou bolest, která se jí rozhořela v hrudi, odpověděla zalapáním po dechu. Špičkami prstů si slzu setřela.

Kahlan šla k proskleným dveřím a otevřela je na prostranný balkon. Třesoucí se prsty položila na široké ledové zábradlí a stála ve studeném vzduchu. Dívala se na svah hory směrem k čarodějnickému hradu, na jeho černé kamenné zdi, které se odrážely v posledních zlatých paprscích zapadajícího slunce.

"Zedde, kde jsi?" zašeptala. "Potřebuji tě."

*****

Vzbudil se a vyjekl, protože sklouzl a hlavou o něco narazil. Posadil se a zamžoural. Naproti němu seděla stará žena s rovnými černými a bílými vlasy, které jí sahaly do úrovně brady, jež se choulila v koutě. Byli uvnitř kočáru, který se náhle zakymácel a jeho to odhodilo na druhou stranu. Žena se dívala jeho směrem. Překvapením na ni zamrkal, její oči byly úplně bílé.

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Kdo ty?" zeptala se ona na oplátku.

"Já jsem se ptal první."

"Já." Ještě těsněji si omotala kabát kolem svých hezkých zelených šatů. "Nevím, kdo já. Kdo ty?"

Vztyčil ukazováček. "Jsem… jsem…" Tenounce si vzdychl. "Obávám se, že také nevím, kdo jsem? Nevypadám jako někdo, koho poznáváš?"

Ještě víc se zachumlala do kabátu. "Nevím. Já slepá. Nevidím, jak vypadáš."

"Slepá? Ach tak. To je mi líto."

Masíroval si hlavu na místě, kam se udeřil o boční stěnu kočáru. Když se podíval dolů na sebe, zjistil, že má elegantní oděv; kaštanovou řízu s černými rukávy, které byly lemované třemi řadami stříbrných šňůr. Alespoň to, pomyslel si. Musím být bohatý.

Z podlahy zvedl černou vycházkovou hůlku a podíval se na její jemně zpracovanou stříbrnou rukověť. Otočil ji a zabušil na střechu směrem, kterým musí nahoře sedět kočí. Stará žena polekaně nadskočila. "Co je to za hluk?"

"Ach, promiň. Pokoušel jsem se upozornit kočího."

Kočí to musel slyšet. Kočár se zhoupl a zastavil. Pak se zakymácel, jak z něj někdo lezl dolů. Když se otevřely dveře a on uviděl velkou postavu muže v dlouhém kabátě, který dovnitř strčil větrem ošlehaný obličej, popadl pevněji svou hůlku a posunul se dozadu.

"Kdo jsi?" zeptal se a zamával hůlkou.

"Já? Já jsem ten velký hlupák," zavrčel velký muž. Obličej pokrytý hlubokými vráskami změkl slabým úsměvem. Jmenuji se Ahern."

"Aherne, tak co s námi děláš? Unesl jsi nás? Jsme zajati kvůli výkupnému?"

Ahern se zasmál potlačovaným smíchem. "Řekl bych, že je to spíše naopak."

"Co tím myslíš? Jak dlouho jsme spali? A kdo jsme?"

Ahern se podíval do nebe. "Dobrotiví duchové, jak jsem se jen do tohohle zamotal?" Povzdychl si. "Oba spíte od včera podvečera. Prospali jste včerejší noc a celý dnešní den. Vaše jméno je Ruben, Ruben Rybnik."

"Ruben?" odkašlal si. "Ruben. Řekl bych, že to je hezké jméno."

"A kdo já?" zeptala se žena.

"Vy jste Elda Rybniková."

"Jmenuje se rovněž Rybniková?" zeptal se Ruben. "Jsme příbuzní?"

Ahern zaváhal. "Ano a ne. Vy dva jste manželé, tedy svým způsobem."

Ruben se naklonil k velkému muži. "Myslím si, že si to žádá vysvětlení."

Ahern si povzdychl a přikývl. “Vaše jméno je Ruben a její Elda. To však nejsou vaše pravá jména. Předtím jste mi řekl, že prozatím by bylo nejlepší, abych vám vaše skutečná jména neříkal.”

“Ty jsi nás unesl! Ty jsi nás praštil do hlavy a unesl!”

“Tak se uklidněte a já vám to vysvětlím.”

“Tak to vysvětli, nebo tě ztřískám svou hůlkou.”

“To za to nestojí,” zamumlal si pro sebe Ahern. “Pro bohy, jak jsem se jen do toho zamíchal? Zlato, tak je to,” odpověděl sám sobě.

Ahern se vecpal do kočáru a sedl si vedle Rubena. Zavřel dveře před poletujícím sněhem.

“To se jen tak pozveš dovnitř?” řekl Ruben.

Ahern si odkašlal. “Tak dobře, teď mě vy dva poslouchejte. Oba jste byli nemocní. Přiměl jsi mě, abych vás dovedl k třem ženám.” Naklonil se k Rubenovi a zamračil se. “Ke třem kouzelnicím.”

“Kouzelnice!” vyštěkl Ruben. “Není divu, že nevíme, kdo jsme! Ty jsi nás přivedl ke kouzelnicím, aby nás očarovaly!”

Ahern mu chlácholivě položil ruku na rameno. “Buďte zticha a poslouchejte. Vy jste čaroděj.” Ruben na něj začal civět. Ahern se otočil k Eldě. “A vy jste kouzelnice.”

Ruben kolem sebe rozmáchle zamával pažemi. “Ne, nejsem,” utrhl se nakonec, “nebo by z tebe byla ropucha.”

Ahern se zabručením zavrtěl hlavou. “Ztratil jste svou čarodějnickou moc.”

“Dobře,” narovnal se Ruben a zeptal se: “Byl jsem čaroděj s talentem?”

“Byl jste natolik dobrý, že jste vaše prokleté prsty přiložil k mé hloupé hlavě a vložil do ní myšlenku, abych vám pomohl. Řekl jste, že čarodějové musí někdy využívat lidi, aby udělali, co se udělat musí. Říkal jste tomu břemeno čarodějů. Řekl jste, že bych vám stejně pomohl, že ve mně vyvoláváte ‘dobro’, abyste urychlil mé myšlení. Zkrátka, toto a více zlata, než jsem z životě viděl, mě přesvědčilo, abych udělal něco, do čeho jsem se raději neměl míchat. Opravdu nechci mít nic do činění s čaroději a magií.”

“Já tedy kouzelnice?” zeptala se Elda. “Slepá kouzelnice?”

“Paní, to vlastně ne. Byla jste slepá, dokázala jste však svůj talent používat k tomu, abyste viděla - lépe, než já vidím svýma vlastníma očima.”

“Tak proč jsem slepá teď?”

“Oba jste byli nemocní. Nakazila vás nějaká špatná a zlá magie. Tři kouzelnice souhlasily s tím, že vám pomohou, ale aby vám mohly pomoci, musely… tedy, musely vám dát něco, co způsobí, že ztratíte magii, že ztratíte svůj talent. Musel jsem čekat venku, takže nevím, co dělaly. Vím pouze to, co jste mi řekl, než jste naposled vešel dovnitř, aby to udělaly.”

Ruben na něj naléhal. “Ty jsi to vymýšlíš.”

Ahern ho ignoroval a pokračoval. “Nemoc, kterou jste měli vy dva, se živila vaší dobrou magií. Nevím, jak magie funguje, a duchové vědí, že to ani nechci vědět. Vím pouze to, co jste mi řekl vy, co jste mi vysvětlil, abych vám mohl pomoci. Kouzelnice vám něco musí dát, aby to zahnalo vaši magii. Jenom tak bylo vás dva možno vyléčit. Zlá magie by neztratila životaschopnost a neodumřela by, stejně by se nezhojily ani vaše rány, pokud by měla dobrou magii, na kterou by se napojila a kterou se živí.”

“Takže teď nemáme žádnou magii?”

“Já vlastně nevím, jak to funguje, ale pokud tomu rozumím, vy se své magie nemůžete ve skutečnosti zbavit. Ty ženy udělaly to, že vás donutily zapomenout na všechno, co se vás týká, abyste nevěděli, že nějakou magii máte, takže zlá magie se rovněž nedozví, že tam je. Proto ani jeden z vás neví, kdo jste nebo jak magii používat. Proto je Elda slepá.”

Ruben se na něj úkosem podíval. “Z jakého důvodu by kouzelnice měly souhlasit, že nám pomohou?”

“Především kvůli Eldě. Říkaly, že je mezi kouzelnicemi Nicobaresy legendou. Má to něco společného s tím, co udělala, když byla mladá a žila zde.”

Ruben se upřeně díval na velkého muže. “Musí to být pravda.” Otočil se k Eldě. “Musí to být pravda. Nikdo by si nedokázal vymyslet tak absurdní historku. Co si myslíš?”

“Myslím si to samé. Myslím, že mluví pravdu.”

“Dobře,” řekl Ahern. “Teď přijde část, která se vám nebude líbit.”

“Co bude s naší magií? Kdy se nám vrátí? Kdy si vzpomeneme, kdo jsme?”

Ahern si masitými prsty prohrábl střapaté šedivé vlasy. “To je ta část, která se vám nebude líbit. Ty ženy řekly, že pochybují, jestli se k vám někdy vrátí. Možná si nevzpomenete nikdy. Možná svou magii nikdy nezískáte zpět.”

V kočáru zavládlo ticho. Pak se ozval Ruben. “Proč bychom s tím měli souhlasit?”

Ahern si probíral prsty. “Protože jste neměli na vybranou. Oba jste byli nemocní. Byli jste velmi vážně nemocní. Elda byla více než vy. Byla by už teď mrtvá a vy byste nevydržel více než jeden nebo dva dny. Neměl jste na výběr, byla to jediná možnost.”

Zedd si přeložil ruce přes stříbrnou rukověť hůlky. “Dobře tedy. Pokud je tomu tak, pak jsme to museli udělat. Když si nikdy nevzpomeneme, tak se zkrátka naučíme být Rubenem a Eldou a začneme naše životy nanovo.”

Ahern zavrtěl hlavou. “S tím je spojený problém. Řekl jste mi, že když ty ženy říkají, že poté, co vás zlá magie nakonec opustí, možná dokážete získat nazpět paměť a svou magii. Řekl jste mi, že je neobyčejně naléhavé, abyste je obě získal nazpět. Řekl jste, že se světem jsou obrovské problémy, a že musíte pomáhat při jejich odstranění. Řekl jste, že to byla neobyčejně důležitá záležitost, která se týká každého živého člověka. Řekl jste, že existuje něco, co musíte udělat.”

“Jaké problémy? Co to musím udělat?”

“To jste mi neřekl. Řekl jste pouze, že bych to nechápal.”

“Dobře, jak získáme nazpět paměť a naši magii?”

Ahern se na ně na oba zahleděl. “Nemusí se vrátit. Ty ženy nevěděly, jestli by někdy k tomu mohlo dojít, pokud by však k tomu mělo dojít, musí to být šokem. Velkým citovým pohnutím nebo šokem.”

“Citovým šokem? Jako čím?”

“Možná něčím jako hněv. Možná když se dostatečně silně rozzlobíte.”

Ruben svraštil čelo. “Tedy… Co? To mě musíš praštit abych se rozzlobil?”

“Ne, řekl jste, že nevíte jak to dokázat, ale že něco podobného nebude fungovat. Řekl jste, že si to bude vyžadovat velký citový šok, že však nevíte, co by to mohlo být nebo jak ho přivodit. Rovněž jste řekl, že pokud něco vy volá hněv, že to bude něco násilného a strašlivého, co způsobila magie. Řekl jste, že přesto nemáte na výběr, protože byste zemřel, kdybyste to neudělal.”

Ruben s Eldou tiše seděli a přemýšleli, zatímco je Ahern pozoroval. “Takže, kam nás vezete? Proč jsme v kočáru?”

“Do Aydindrilu.”

“Do Aydindrilu? Nikdy jsem o něm neslyšel. Kde se nachází? Jak je daleko?”

“Aydindril je domovem zpovědnic a leží přímo na druhé straně pohoří Rang’Šada. Je to dlouhá cesta, týdny, možná celý měsíc. Bude už blízko zimnímu slunovratu a nastanou nejdelší noci zimy předtím, než se tam dostaneme.”

“Vypadá to na dlouhou cestu,” řekl Ruben. “Proč jsem chtěl, abys nás tam zavezl?”

“Řekl jste, že musíte do čarodějnického hradu. Řekl jste, že na to, aby se někdo dostal dovnitř, je nutná magie a že vy teď žádnou magii nemáte. Taky jste mi řekl, jak vás tam dostat. Vypadá to, že jste byl problematické dítě a měl jste tajnou cestu jak vyklouznout a vklouznout do čarodějnického hradu bez aktivování magie.”

Ruben si projel palcem a ukazováčkem po obou stranách oholené brady. “Já jsem ti řekl, že to spěchá?”

Ahern zachmuřeně přikývl.

“Tak se raději dejme na cestu.”

*****

Stejně, jak se Kahlan celý večer usmívala na lidi, usmívala se teď i na ženu v nákladných tmavomodrých šatech před sebou. Žena vyprávěla, jak si každý dělal starosti o matku zpovědnici. Její neupřímnost byla stejně zřetelná jako přetvářka všech ostatních. Kahlan strávila celý život poslouchánímfalešných lidí snažících se zamaskovat svou lakomou povahu slovy dobrosrdečnosti a přátelství. Zvedal jí z toho žaludek.

Kahlan si přála, aby alespoň jednou někdo z lidí, se kterými žila a pracovala, měl v sobě tolik cti, aby přiznal, jak silně ji nenávidí za to, že jim nedovoluje olupovat Středozemí a jeho národy pro jejich vlastní prospěch. Pak se napomenula, že všichni lidé nejsou takoví.

Kahlan poslouchala napůl ucha a přitom nezúčastněně uvažovala o tom, co by si tato úctyhodná manželka velvyslance pomyslela, kdyby matku zpovědnici neviděla stát před sebou v třpytivých bílých šatech a náhrdelníku s drahými kameny v ceně poloviny jejího království, ale kdyby ji viděla na koni nahou, na bílo pomalovanou a potřísněnou krví, jak seká mečem do tváří mužů, kteří ji chtějí zabít. Kahlan přišla k závěru, že by žena pravděpodobně omdlela.

Když se žena konečně zastavila, aby nabrala dech, Kahlan jí poděkovala za její starost a odešla. Už se připozdívalo a ona byla unavená. Hned ráno půjde na schůzi Rady. Když šla kolem zrcadla a podívala se na sebe, měla pocit, že dlouhou dobu spala a teď se vzbudila a je stejná, jako byla předtím. Je matkou zpovědnicí v bílých šatech matky zpovědnice v Paláci zpovědnic v Aydindrilu.

Nebyla však stejná, jako když tady byla naposled. Cítila se o sto let starší. Usmála se. Alespoň že koupel byla nádherná. Nepamatovala si, že by někdy z koupele měla tak přepychový pocit. Málem zapomněla, jaké to je být čistá.

Nedaleko východu se k ní přiblížila další elegantně oblečená dáma. Kahlan na chvilku jemně svraštila čelo. Ženiny pískově žluté vlasy jí připadaly příliš krátké - odlišovaly se od vlasů jiných žen, kterým se dotýkaly ramen. Její oděv však byl přesně, jak má být. Byly to drahé černé šaty, které jí odhalovaly ramena, a jiskřivý smaragdový náhrdelník.

Žena zablokovala východ těsně předtím, než jím mohla projít Kahlan. Udělala krátké pukrle a její oči skákaly sem a tam.

“Matko zpovědnice, musím s vámi mluvit. Je to naléhavé.”

“Je mi líto, ale obávám se, že tě neznám.” Ženiny modré oči se nikdy nezvedaly, neustále kontrolovaly ostatní lidi. “Vy mě neznáte, máme však společného přítele.”

Když žena pohledem zachytila kysele se tvářící starší ženu, která hleděla jejich směrem, obrátila se k této ženě zády.

“Matko zpovědnice, přišla jste do Aydindrilu sama, nebo jste sebou někoho přivedla?”

“Mám přítele, Chandalena, který přišel se mnou, je však na noc v lese. Proč se ptáš?”

“To není jméno, které jsem doufala uslyšet.” Podívala se Kahlan do očí. “Musíte…”

Slova jí odumřela na rtech. Její pronikavé oči se pomalu otvíraly ještě více. Stála jako zkamenělá.

“Co se děje?” zeptala se Kahlan.

Vypadalo to, jako by žena viděla strašidla. “Vy… vy…”

Z obličeje jí nepříjemně rychle mizela veškerá barva. Žena se zapotácela a udělala krok dozadu. Náhlá bělost jejích ramen oproti černé látce šatů z ní udělala černě oblečeného ducha. Čelist se jí třásla, jak se neúspěšně snažila ze sebe dostávat slova. Její tvář byla ztělesněním hrůzy.

Modré oči se jí překulily v důlcích. Kahlan se po ni natáhla příliš pozdě. Žena se bezvládně zhroutila na podlahu.

Kolemstojící lidé vyjekli. Kahlan se spolu s ostatními skláněla nad ženou. Muži a ženy se shromažďovali kolem a mumlali si mezi sebou o přílišném množství vína.

Kysele se tvářící žena si lokty pomáhala přes shromážděné až do přední řady. “Džebra! Myslela jsem si, že to je Džebra!”

Kahlan se na ni podívala. “Ty znáš tuto ženu? Kdo jsi?”

Žena si najednou uvědomila, s kým mluví. Rychle se usmála a neobratně se uklonila. “Jsem lady Orditha Condadith de Dackidvichová, matko zpovědnice. Jsem strašně ráda, že se s vámi konečně setkávám. Chtěla jsem mluvit…”

Kahlan ji přerušila. “Kdo je tato žena? Znáš ji?”

“Abych ji neznala.” Opět se jí v obličeji objevil kyselý výraz. “Je to má osobní komorná. Jmenuje se Džebra Bevinvierová. Nechám tu línou ženskou zbičovat!”

“Osobní komorná?” řekl nějaký muž. “Nemyslím si to. Večeřel jsem s lady Džebrou a mohu vás ujistit, že to je dáma.”

Lady Orditha ohrnula nos. “Je to podvodnice.”

“Pak ji musíte dobře platit,” řekl muž sarkasticky. “Bydlí v nejlepších hostincích a platí zlatem.”

Lady Orditha nad tím mužem ještě jednou povýšeně ohrnula nos a popadla strážného za rameno. “Ty! Odveď tuto holku do mých pokojů. Bydlím v Keltonském paláci. Já tomu přijdu na kloub.”

Kahlan se postavila a opovržlivě se na lady Ordithu podívala. “Neuděláš nic takového, nebo si myslíš, že budeš matce zpovědnici říkat, co má dělat ve vlastním paláci?”

Lady Orditha zakoktala omluvu. Kahlan luskla prsty, zatímco se dívala do oči lady Ordithy. Stráže přiběhly k ní.

Kahlan se otočila. “Odneste lady Džebru do pokoje pro hosty a řekněte služebnictvu, ať jí donesou čaj se zázvorem, studené ručníky na hlavu a všechno ostatní, co bude potřebovat. Nechci, aby jí kdokoli rušil. To zahrnuje i lady Ordithu. Teď si jdu lehnout a nechci být rovněž nikým rušena. Hned ráno mám zasedání Rady. Poté, co se setkám s Radou, chci mluvit s lady Džebrou.”

Stráže zasalutovaly a sklonily se k lady Džebře. Když se Kahlan dostala do svých pokojů, ze znepokojivých myšlenek ji vytrhl pohled na dva keltonské gardisty z Keltonského paláce u vstupu k jejím pokojům. Když ji gardisté uviděli, jeden z nich klidně zaklepal na dveře koncem svého oštěpu. Někdo byl uvnitř. Kahlan se na nehybné gardisty výhružně podívala, když procházela dveřmi.

Ve vstupním pokoji nebyl nikdo. Vrazila do své ložnice. Když ho spatřila, ztuhla na místě. Na její posteli stál princ Fyren. Byl k ní obrácen zády.

Nestydatě se na ni přes rameno usmál a močil doprostřed její postele.

Když skončil, otočil se k ní a přitom si zapínal poklopec.

“Pro dobrotivé duchy, co si myslíš, že děláš?” zašeptala.

Povytáhl obočí, když kolem ní pyšně procházel. “Jenom oznamuji matce zpovědnici, jak jsme všichni šťastní, že ji máme doma.” Měl rozepnutý kabátec. Uhladil si krajky na náprsence bílé košile, když se na chvíli zastavil u dveří. “Dobře se vyspi, matko zpovědnice.”

Kahlan šestkrát prudce zatáhla za šňůru od zvonku pro služebnictvo. Šest bezdechých komorných ji potkalo, když běžela po chodbě.

“Matko zpovědnice, chtěla jsi něco?” Kahlan zaskřípěla zuby. “Vezměte mé matrace a ložní prádlo ven na nádvoří a spalte je.”

Dívka překvapením zamrkala. “Matko zpovědnice?”

“Stáhněte matrace z mé postele spolu s ložním prádlem na nádvoří pod můj balkon a zapalte je.” Kahlan sevřela pěsti. “Čemu z toho nerozumíš?”

Všech šest sebou trhlo a o krok ustoupilo. “Ano, matko zpovědnice.” Stály a třásly se, oči měly vytřeštěné. “Matko zpovědnice, máme to udělat teď?”

“Kdybych chtěla, aby se to udělalo zítra, zavolala bych vás zítra.”

Kahlan se dostala ke schodům nad hlavním vchodem právě včas, aby viděla prince Fyrena, jak se připojuje k muži v nezdobené říze, který tam na něj čekal. Jeho černé oči se dlouze setkaly s jejím pohledem.

“Stráže!” Křičela to dolů ke dveřím. Muži v uniformách zvedali hlavu, když přibíhali. “Jsou pozastaveny diplomatické výsady! Pokud ještě jednou uvidím tu keltonskou svini nebo někoho z jeho osobní gardy v tomto paláci dříve, než zítra začne zasedání Rady, tak vás poté, co ho zabiji, zaživa

stáhnu z kůže.”

Zasalutovali. Kahlan uviděla lady Ordithu v chodbě vedoucí ke vchodu, jak pozoruje, co se právě stalo.

“Lady Orditho!” Lady Orditha se už na ni dívala. “Myslím, že jsem slyšela, že jsi hostem Keltonského paláce. Vypadni z mého.”

Koktala své rozloučení, když se Kahlan prudce otáčela a šla nazpět ke svým pokojům. Cestou k sobě přivolala několik příslušníků stráže.

Před vstupem do svých pokojů počkala, až se seřadí před dveřmi. “Pokud se dnes večer někdo dostane do mého pokoje, ať je to raději přes vaše mrtvoly. Rozumíte?”

Všichni zasalutovali, aby naznačili, že rozumí. Kahlan si vevnitř hodila na sebe bílý plášť a vyšla na balkon do nevlídně studené noci. Stála vzpřímeně u zábradlí a dívala se dolů na to, co se odehrávalo na nádvoří.

Chtěla někam utéci, ale nemohla. Je matkou zpovědnicí. Musela dělat to, co dělaly všechny matky zpovědnice před ní - musí ochraňovat Středozemí. Byla sama a neměla nikoho, kdo by jí v její povinnosti pomohl.

Slzy jí tekly dolů po tvářích, když se dívala na plameny vyskakující z její postele. Z postele, kterou slíbila Richardovi.

Kapitola dvacátá třetí

Obraz matky zpovědnice v bílém oděvu kroužil po vyleštěných černých sloupech, když kráčela po galerii, která byla privátním vchodem matky zpovědnice do zasedací komnaty Rady. Kahlan přicházela o hodinu dříve. Chtěla sedět v předsednickém křesle a dívat se, jak členové Rady přicházejí. Nechtěla, aby mezi sebou mluvili bez ní.

Když dveře trhnutím otevřela, na místě ztuhla. Sál byl přeplněný. Každé křeslo člena Rady bylo obsazeno. Všechny balkony byly plné lidí - nejen úředníků, správců a šlechticů, ale i obyčejného lidu — sedláků, hokynářů, kupců, kuchařů, řemeslníků, vozků a nádeníků. Mužů a žen všeho druhu. Každé oko se obrátilo k ní, jak stála před dveřmi.

Na druhé straně obrovského sálu seděli všichni členové Rady ve svých křeslech. V předsednickém křesle někdo seděl. Z této vzdálenosti neviděla, kdo tam sedí, ale věděla to.

Kahlan se prsty dotkla kostěného náhrdelníku, který měla na krku a modlila se k dobrým duchům. Chtěla od nich ochranu a sílu. Zvuk jejích kroků se odrážel od mramoru, když kráčela přes ostrůvky světla. Na zemi před pódiem něco leželo, nedokázala ale rozeznat, co to je.

Když se Kahlan dostala k zakřivenému stolu, zjistila, že muž sedící v předsednickém křesle nebyl ten, koho by tam čekala. Na nosítkách před pódiem leželo natažené tělo prince Fyrena. Jeho kůže byla nechutně bílá. Paže měl zkřížené a ruce mu ležely na krví nasáklých krajkách košile. Přes tělo měl položený meč. Hrdlo prince Fyrena bylo prořízнuto téměř až k páteři.

Kahlan se podívala do vážně se tvářících černých očí, které ji pozorovaly. Muž se přestal vzadu opírat o křeslo, naklonil se a sepnul na stole ruce. Rychlý pohled jí odhalil to, co předtím neviděla: kruh stráží po okrajích místnosti.

Zlobně se podívala na muže s černými vlasy a vousem. Opusť mé křeslo nebo tě vlastnoručně zabiji.”

Sál se rozezněl řinčením tasených mečů. Bez toho, aby od ní odvrátil pohled svých černých očí, muž pokynul rukou. Každý meč se váhavě vrátil do pochvy.

“Už jsi skončila se zabíjením lidí, matko zpovědnice,” řekl tichým hlasem. “Princ Fyren byl tvou poslední obětí.”

Kahlan svraštila čelo. “Kdo jsi?”

“Neville Ranson.” Neodvrátil od ní oči, když otočil ruku dlaní nahoru. Nad dlaní se rozhořela plamenná koule. “Čaroděj Neville Ranson.”

Oči z ní nespustil ani tehdy, když vyhodil plamennou kouli k nebi. Vznesla se k vrcholu dómu, kde

se s praskotem rozbila na tisíce jisker. Výkřiky překvapení zaplnily sál.

Čaroděj Ranson se opřel dozadu a otevřel svitek. “Matko zpovědnice, máme proti tobě mnoho obvinění. Kterým bychom podle tebe měli začít?”

Bez toho, aby Kahlan otáčela hlavu, proletěla pohledem to, co ze sálu viděla. Neměla možnost uniknout. Neměla žádnou možnost. I kdyby muž před ní nebyl čarodějem.

“Protože jsou všechna vymyšlená, myslím si, že na tom nezáleží. Proč bychom vlastně neukončili tuto frašku hned a prostě přešli přímo k popravě?”

Sál úplně ztichl. Čaroděj Ranson se neusmíval, pouze svraštil čelo.

“Matko zpovědnice, toto však není žádná fraška, to jsou vážná obvinění. Jsme tady, abychom zjistili jejich pravdivost. Já na rozdíl od zpovědnic odmítám vydat nevinnou osobu na smrt. Předtím, než dnes skončíme, tak všichni, co jsou zde, budou znát pravdu o tvé zradě. Chci, aby lidé znali celý rozsah tvé hnusné tyranie.”

Kahlan sepjala před sebou ruce a vzpřímeně stála. Její tvář nesla na sobě zpovědnický výraz. Všichni lidé kolem se trochu nahnuli dopředu.

“Protože je to dlouhý seznam,” řekl Ranson, “můžeme začít nejvážnějším obviněním.” Podíval se do svitku. “Vlastizradou.”

“Odkdy je obrana národů Středozemí vlastizradou?”

Čaroděj Ranson udeřil pěstí do stolu a pak vyskočil na nohy. “Obrana národů Středozemí! Nikdy ve svém životě jsem neslyšel tak velkou špínu z úst nějaké ženy!” Srovnal si hnědou řízu na břiše a pak se opět posadil. “Tvá ‘obrana’ národů spočívá v tom, že si je uvrhla do války. Odsoudila bys k smrti tisíce, abys zmírnila svou hrůzu z toho, že by vládl někdo jiný než ty. Ještě bych dodal, že by vládl s jednohlasným souhlasem Rady.”

“Sotva je to jednohlasný souhlas, když nesouhlasí matka zpovědnice.”

“Když nesouhlasí kvůli svým sobeckým pohnutkám.”

“Kdo to tedy je, koho bys nechal vládnout ve Středozemí? Kelton? Sám sebe?”

“Zachránce všech národů. Císařský řád.”

Cítila, jak ji od nohou nahoru zachvacuje mravenčení. Měla pocit, jako by se na ni zřítila klenba, kterou měla nad hlavou. Zatočila se jí hlava. Obávala se, že jí bude přede všemi špatně. Donutila žaludek k poslušnosti.

“Císařský řád! Císařský řád vyvraždil Ebinissii! Rozdrtí každý odpor, aby si upevnili své panství!”

“To jsou lži. Císařský řád je oddaný myšlence shovívavé vlády. Přeje si pouze udělat konec tvým vražedným záměrům.”

“Shovívavost! Znásilnili a vyvraždili obyvatele Ebinissie!”

Ranson se zasmál. “Ale běž, matko zpovědnice. Císařský řád nikoho nezavraždil.” Otočil se k muži, kterého Kahlan neznala. “Člene Rady Thurstane, uškodil někdo vašemu hlavnímu městu?”

Žoviální muž vypadal překvapeně. “Přišel jsem právě před dvěma dny z krásného města Ebinissie, ve kterém nikdo neví nic o svém zmasakrování.”

Dav se zasmál s ním. Ranson se na ni urážlivě usmál.

“Matko zpovědnice, ty jsi na to nepomyslela, že budeme mít svědky, kteří vyvrátí tvé neuvěřitelné lži? To je pouze výmysl, který má v lidech vzbudit strach a přinutit je k válce.”

Ranson luskl prsty. Dovnitř vešla žena v šedivých obnošených šatech a postavila se na stranu. Ranson jí jemně říkal, ať se nebojí a ať řekne svůj příběh. Žena pak vyprávěla, jak její děti musí chodit spát hladové, protože nemá žádné peníze. Řekla, že byla přinucena k prostituci, aby nakrmila své děti. Kahlan věděla, že to je lež. Nebylo málo milosrdných lidí a organizací, kteří by pomohli každému, kdo pomoc opravdu potřebuje.

Celou další hodinu byl předváděn jeden svědek za druhým a každý vyprávěl příběh plný hladu a nedostatku, příběh o tom, jak jim palác nedává peníze, aby se najedli a oblékli, jak mu je jedno, že jejich děti hladoví. Lidé na balkonech napjatě poslouchali smutné příběhy a někteří plakali spolu se

svědky.

Kahlan poznala některé z lidí, kteří svědčili. Připomněla si, jak jim paní Sanderholtová v minulosti nabízela práci. Řekla Kahlan, že ohrnovali nos nad tím, co měli dělat. Paní Sanderholtová dopadla nakonec tak, že mnohé z úkolů musela udělat sama.

Poté, co poslední svědek řekl svůj dojímavý příběh, čaroděj Ranson vstal a otočil se na obě strany, aby pak oslovil shromážděné lidi. “Matka zpovědnice má v pokladně obrovský majetek a chtěla ho použít na financování války proti národům Středozemí, které si přály osvobodit se od její vlády. Na začátku sebere jídlo od úst vám a vašim dětem a pak, abyste zapomněli na hlodavý hlad ve vašich útrobách, si vymyslí nepřítele a za vaše těžce vydělané peníze začne válčit. Za peníze, které kradla pro své beztak již bohaté přátele.

Lidé, zatímco vy chodíte o hladu, ona jí dobře! Zatímco se vám nedostává oblečení, ona by kupovala zbraně! Zatímco vaši synové budou na smrt krvácet ve válce, ona se bude válet v přepychu! Zatímco jsou členové vašich rodin nespravedlivě obviňováni ze zločinů, ona používá svou magii k tomu, aby se přiznali k zločinům, které nespáchali, a to jenom proto, aby umlčela protesty proti její tyranii!”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Lidé plakali. Někteří při posledních slovech bolestně vykřikovali. Ještě více jich rozzlobeně volalo po spravedlnosti. Kahlan začala pochybovat, že přijde o hlavu. Tento dav ji pravděpodobně roztrhá na kusy ještě předtím, než se dostane k popravčímu špalku.

Ranson otevřel náruč směrem k shromážděným lidem. “Jako představitel Císařského řádu nařizuji, aby tito lidé dostali, co skutečně potřebují. Pokladna Aydindrilu se využije tím nejlepším způsobem. Vrátí se utiskovaným. Nařizuji, aby každá rodina měla nárok na jeden zlaťák na měsíc, abyste mohli nakrmit a obléci své děti. Za vlády Císařského řádu nebude nikomu dovoleno hladovět.”

Ve velkém sále vypuklo nadšení. Divoký potlesk a volání slávy pokračovaly v plné síle více než pět minut. Ranson seděl, skládal si z prstů stříšku a přitom naslouchal oslavnému volání. Ani na chvíli z ní nespustil pohled, který mu ona opětovala.

Kahlan věděla, že odstranění těžkého života není tak jednoduché. Věděla, že zdánlivá laskavost je vlastně krutostí. Propočetla si, že tyto platby vyprázdní pokladnu nejdéle do šesti měsíců. Přemýšlela, co se stane další měsíc, když budou peníze pryč a lidé už nebudou pracovat nebo sít, aby se starali sami o sebe. Pak jistě nastane hlad - pod pláštíkem štědrosti.

Hluk se konečně utišil. Ranson se naklonil dopředu.

“Nedá se říci, kolik lidí bylo hladových nebo umřelo hlady nebo ve válce na tvůj rozkaz, matko zpovědnice. Je zřejmé, že jsi vinna zradou národů Středozemí. Nevidím žádný důvod, abychom tuto skutečnost dokazovali ještě dlouhé týdny, i když bychom to dokázali.” Ostatní členové Rady s tím projevovali hlasitý souhlas. Ranson udeřil pěstí do stolu. “Je vinna z prvního obvinění - z vlastizrady.”

Lidé opět zajásali. Kahlan stála vzpřímeně se zpovědnickou tváří. Ranson četl obvinění, o kterých by nevěřila, že se dají předčítat s normálním výrazem v obličeji. Předstupovali svědkové a svědčili o ukrutnostech, o kterých si Kahlan myslela, že by se jim vysmál každý člověk s normálním rozumem. Nikdo se však nezasmál.

Lidé, které nikdy předtím neviděla, se všem svěřovali s důvěrnou znalostí, co zpovědnice potajmu dělají. Kahlan se těžko dýchalo, když slyšela, co si o ní lidé myslí. Opakovali nesmyslné hrůzy a pověsti všeho druhu o ohavnostech páchaných zpovědnicemi a obzvlášť matkou zpovědnicí.

Po celý život obětovala všechno, jak to před ní dělaly ostatní matky zpovědnice, aby ochraňovala tyto lidi, a oni po celou tu dobu věřili těmto ohavnostem. Když Kahlan slyšela jednoho svědka, jak dosvědčuje, že zpovědnice musí pravidelně pojídat lidské maso, aby si uchovaly svou magickou moc, myslela si, že se všude rozlehne smích. Místo toho lidé vytřeštili oči, naklonili se dopředu a vyjekli. Musela se kousnout zevnitř do tváře, aby se nerozplakala. Nebylo by to proto, že byla z těchto věci

obviňovaná, ale proto, že lidé opravdu věřili, že taková může být.

Kahlan nakonec přestala poslouchat. Zatímco Ranson vypočítával obvinění, předvolával svědky a Rada ji z každého obvinění shledávala vinnou, myslela na Richarda. Snažila se vzpomínat na chvíle, které s ním strávila, na ty okamžiky, kdy se na ni usmál a kdy se jí dotýkal. Snažila se připomenout si každý jeho polibek.

"Myslíš si, že to je zábava?" zaláteřil Ranson.

Kahlan se na něj podívala a uvědomila si, že se usmívá. "Cože?"

Vedle ní stála žena a plakala do kapesníku. Kahlan na ni překvapením zamrkala a pak se podívala na Ransona.

"Je mi líto, že mi uteklo její představení."

Dav rozlíceně zamručel. Ranson se opřel vzadu o křeslo a znechuceně zavrtěl hlavou.

"Vinna z uplatňování zpovědnické magie na dětech."

"Co? To jsi zešílel? Na dětech?"

Ranson ukázal směrem k ženě, která se pustila do neovladatelného kvílení. "Právě dosvědčila, že jí zmizelo dítě, a řekla, jak se děti ztratily také jiným ženám, a že je všeobecně známo, že děti berou zpovědnice, aby na nich mohly praktikovat svou magii. Jako čaroděj mohu potvrdit pravdivost tohoto tvrzení." Dav vztekle zařval.

Kahlan na něj překvapením zamžourala. "Bolí mě hlava. Proč ji tedy hned neodsekneš?"

"Necítíš se dobře, matko zpovědnice? Je ti špatně z toho, že lidé mohli dostat příležitost, aby se mohli postavit proti své utiskovatelce a uslyšet, kam až sahají její ohavné zločiny?"

Kahlan zabránil pouze zpovědnický obličej, aby se nerozplakala. "Je mi líto pouze to, že jsem celý svůj dosavadní život obětovala lidem Středozemí. Kdybych věděla, že budou tak nevděční a budou věřit místo toho, co jsem jim obětovala, těmto špinavostem, byla bych sobečtější a nechala je napospas opravdové tyranii." Ranson se na ni zamračil. "Ty jsi celý svůj život pracovala pro Strážce podsvětí.'" Dav vyjekl ještě jednou, "To je ten, komu slouží. To je ten, pro kterého pracuješ. Ty duše lidí posíláš do podsvětí svému pánovi, Strážci podsvětí."

Lidé na balkonech zavyli hrůzou. Zuřivé výkřiky a volání po odplatě se rozlezly dómem. Dav v přízemí hrozil zaťatými pěstmi a snažil se dostat dopředu, stráže však rozpřáhly ruce a zadržely ho. Ranson pozvedl ruce a požádal o klid a o ticho.

Kahlan se podívala na lidi po obou stranách. "Dávám vám tedy Císařský řád," zvolala silným hlasem. "Už více nebudu pracovat k vaší záchraně. Budete potrestáni za vaši slepou ochotu věřit těmto lžím. Budete potrestáni tím, co na vás sešlou vaše sobecké touhy. Budete litovat trápení, do kterého jste se ochotně vrhli. Jsem ráda, že budu mrtvá, protože mě to nebude pokoušet, abych vám pomáhala. Lituji pouze toho, že jsem někdy nad vaším utrpením prolila slzu. Ať si vás všechny vezme Strážce podsvětí!"

Kahlan se podívala na škodolibě se usmívajícího čaroděje Ransona. "Jen pokračuj! Usekni mi hlavu! Z této parodie na spravedlnost se mi dělá špatně. Ty a tvůj Císařský řád vyhráváte. Zabijte mě, ať z tohoto života odejdu do světa duchů, kde nebudu trestána, že někomu pomáhám. Ke všemu se přiznávám. Popravte si mě, jsem vinna ve všem." Podívala se na tělo u jejích nohou. "S výjimkou zabití této keltonské svině. Teď si přeji, abych ho byla zabila já, naneštěstí to však nemohu považovat za svou zásluhu."

Ranson povytáhl obočí. "Matko zpovědnice, to chceš lhát až do trpkého konce? To nedokážeš přiznat pravdu ani u této vraždy?"

Vešla lady Orditha a s nosem vzhůru dosvědčila, že slyšela, jak Kahlan předchozí večer vyhrožovala princi Fyrenovi. Celá Rada se vyslovila, že rovněž slyšela, jak mu vyhrožovala, že mu prořízne hrdlo.

"To je tvůj důkaz?" zeptala se Kahlan.

Ranson ukázal ke straně. "Přiveďte svědka. Matko zpovědnice, uvidíš, že známe pravdu. Jedna z

tvých bývalých přítelkyň chtěla skrýt pravdu o tvém chování a museli jsme použít mimořádné prostředky, abychom ji přiměli ke spolupráci. Nakonec se rozhodla spolupracovat."

Do sálu byla přivedena třesoucí se paní Sanderholtová. Po obou stranách její shrbené štíhlé postavy stáli strážní.

Obličej měla stažený bolestí a pod zrudlýma očima měla temné váčky. Její všeobecně známá vitalita byla pryč. Trochu se kymácela a vypadala, že bez pomoci téměř nedokáže stát.

Paní Sanderholtová držela před sebou pohmožděné ruce, měla strach, že by se mohly něčeho dotknout. Kleštěmi jí vytrhali všechny nehty. Kahlan do hrdla stoupala žluč.

Přísně se tvářící Neville Ranson se seshora podíval na tu ženu. "Řekni, co víš o této vraždě."

Paní Sanderholtová se na něj zadívala nemrkajícíma očima. Kousla se do spodního rtu a oči se jí naplnily slzami. Bylo zřejmé, že nechce mluvit.

Ranson praštil pěstí do stolu. "Mluv! Nebo tě budeme považovat za vinnou za napomáhání vražedkyni!"

"Paní Sanderholtová," řekla Kahlan tiše. Ženiny oči se k ní zvedly. "Paní Sanderholtová, já pravdu znám a znáte ji i vy. Záleží pouze na tom. Tito lidé udělají to, co mají v úmyslu s vaší pomocí nebo bez ní. Nechci, abyste kvůli mně trpěla. Řekněte jim, prosím, co chtějí vědět."

Slzy sejí začaly kutálet po tvářích. "Ale…"

Kahlan se napřímila. "Paní Sanderholtová, přikazuji vám jako matka zpovědnice, abyste proti mně svědčila."

Paní Sanderholtová ji obdarovala závanem úsměvu. Obrátila se obličejem k Řadě. "Viděla jsem matku zpovědnici, jak se přikradla za prince Fyrena. Prořízla mu hrdlo dříve, než si stačil uvědomit, že tam je. Nedala mu žádnou šanci, aby se mohl bránit."

Ranson se na ni usmál a přikývl. "Děkuji vám, paní Sanderholtová. Vy jste byla její přítelkyně a přesto jste předstoupila, abyste svědčila, protože jste chtěla, aby Rada a lidé poznali pravdu?"

Začalo téct ještě více slz. "Ano. I když jsem ji měla ráda, musela jsem říci lidem pravdu o jejích vražednických způsobech."

Poté, co byla vyvedena a Rada jednomyslně zjistila, že se Kahlan provinila, Ranson vstal a pozvedl paži, aby požádal o ticho, než promluví k lidem.

"Bylo zjištěno, že matka zpovědnice je vinna ve všech bodech obžaloby!" Všichni dávali hulákáním a vyřváváním najevo svou spokojenost. Křikem se dožadovali okamžité popravy. "Matka zpovědnice bude popravena, nebude to však dnes." Na jejich protesty hněvivě pozvedl ruku a oni ztichli. "Spáchala zločiny proti všem lidem. Všichni lidé proto musí mít příležitost, aby slyšeli, že se spravedlnosti dostalo zadostiučinění. Musí mít možnost přijít k popravě. Ta se uskuteční za několik dní, kdy každý, komu její zločiny ublížily, bude mít možnost přijít a vidět, jak bude popravená."

Neville Ranson sestoupil z pódia a obešel ho. Zastavil se před Kahlan a podíval se jí do očí. Mluvil tiše, mluvil k ní a ne k davu.

"Nechtěla bys na mě použít svou zpovědnickou moc, matko zpovědnice?"

Přesně to měla v úmyslu. Chtěla použít svou magii, i když věděla, že by přitom zemřela. Neříkala však nic.

Ransonův úsměv byl studený a krutý. "Tuto možnost nebudeš mít. Zbavím tě tří věcí. Tou první bude tvá moc a její symbol. Tou druhou tvá důstojnost a tou třetí tvůj život."

Kahlan se na něj vrhla. Stál s rukama sepjatýma a díval se, jak se dokázala pohnout pouze na pár centimetrů, než uvázla v hustém vzduchu, který ji pevně držel. Bezvýsledně bojovala s drtivou mocí, která ji držela.

Čaroděj zvedl ruce a Kahlan uviděla záblesk. Vykřikla, když ucítila, jak jí celým tělem prostupuje ledový šok. Měla pocit, jako by byla vhozená do ledové řeky nahá. Prudce se začala třást. Pálení chladu přivolalo do jejích očí slzy. Ledová bolest byla tak silná, že měla pocit, že už nemůže dál zesílit, že už nemůže víc bolet, pak ale opět zesílila.

Měla pocit, že se její vnitřnosti trhají na kusy, a že srdce se jí rve z hrudi. Bolestí vykřikla. V omámení z bolestného šoku si až teď uvědomila, že klečí na kolenou. Ranson měl paže natažené před sebou, byly nad její hlavou.

Když bolest polevila, ucítila palčivou paniku.

Její talent byl pryč.

Tam, kde ho vždy předtím cítila, a to bez toho, aby si ho většinu času uvědomovala, byla teď pouze bezútěšná prázdnota.

Tak často si přála, aby se ho zbavila, nikdy si však neuvědomovala, jaké to bude bez magie. Opět vykřikla. Po tvářích jí stékaly slzy pusté a prázdné stísněnosti. Před davem se teď cítila nahá.

Donutila se přestat plakat. Nedovolí těmto lidem, aby viděli plakat matku zpovědnici. Ne - nedá těmto lidem příležitost, aby viděli plakat Kahlan Amnellovou.

Ranson vytáhl z pochvy meč prince Fyrena. Postavil se za ni, jednou rukou jí zvedl vlasy a prudce je odtáhl. Ona dál klečela na studené podlaze.

Mečem jí uřízl vlasy těsně nad zátylkem. To bylo pro ni téměř stejným šokem jako když ztratila svou moc. Byly to vlasy, které měl Richard tak rád. Polykala slzy.

Neville Ranson pozvedl uříznuté vlasy do výše a ozvalo se divoké provolávání slávy. Kahlan klečela a omámeně hleděla do prázdna, když jí vojáci svazovali zápěstí za zády. Ranson ji popadl v podpaždí a postavil ji na nohy.

“Matko zpovědnice, to byla ta první věc. Ztratila jsi svou magii a její symbol, jak jsem ti to slíbil. Teď přijde to ostatní.”

Kahlan byla zticha - nebylo nic, co by mohla říkat - když ji Ranson a skupina šklebících se vojáků vedla palácem dolů. Nedívala se, kam ji vedou. Myslela na Richarda a doufala, že se bude pamatovat na její lásku k němu. Ztratila se ve vzpomínkách na něj. Opustila svět, který měla kolem sebe. Zanedlouho opustí i svět živých. Dobří duchové ji opustili.

To, co se dělo, necítila. Prázdnota existence bez talentu v ní vyvolávala pocit, že už je polomrtvá. Až dokud ho neztratila, nikdy si nepředstavovala, že zpovědnická moc pro ni až tolik znamená, jak velkou část z její bytosti tvoří magie. Přemýšlela, zda tuto otupělou pochmurnost cítí lidé bez talentu pořád. Nedokázala si představit život bez magie.

Teď toužila po smrti, aby se zbavila tohoto mrtvého pocitu. Jenom Richard ji přijímal spolu s její magií. Ona sama jí nikdy úplně neakceptovala, Richard však ano. Teď už bylo pozdě. Pociťovala větší smutek nad ztrátou své magie než nad ztrátou vlastního života. Teď už věděla, co budou ostatní magické bytosti cítit, když se jim to stane. Rmoutila se nad tím.

Ransonova ruka na její paži s ní trhla, aby ji zastavila. Tento prudký pohyb ji přivedl k sobě a ona uviděla, že stojí v slabě osvětlené chodbě před železem pobitými dveřmi. Kahlan tyto dveře poznala. Tady dole přijímala zpovědi.

“A teď tu máme můj druhý slib, matko zpovědnice,” řekl Ranson výsměšně. “Přijdeš o svou důstojnost.”

Kahlan vyjekla, když ji jeho pěst popadla za zbytek vlasů a trhla jí hlavou dozadu. Nemohla se hýbat, ruce měla bolestivě svázané za zády a za vlasy ji držel Ranson. Ten ji pak políbil na krk.

Přesně na to místo, kam ji políbil Darken Rahl.

Její myslí se převalovaly stejné hrůzy, jako když jí to dělal Darken Rahl. Roztřásla se odporem a hrůzou svých vizí. V mysli uviděla dívky v Ebinissii, tentokrát však byla jednou z nich.

“Znásilnil bych tě sám,” zašeptal jí do ucha Ranson, “ale tvůj smysl pro čest je nechutný.”

Dveře se se zaskřípěním otevřely a Ranson ji bez dalšího slova postrčil přes práh do jámy.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Kahlan vyjekla, když ucítila, jak padá prostorem, ale ještě dříve, než měla čas pomyslet na to, co se stane, až narazí na podlahu, zachytily ji drsné ruce a položily ji na studený kámen. Nad sebou uviděla, jak zmizelo světlo, když se dveře s bouchnutím zavřely. Ve světle prskající pochodně zasazené do

držadla na zdi uviděla kolem sebe šklebící se muže, kteří se na ni tlačili.

Provaz se jí zařezával do zápěstí. Její pocity hrůzy a bezmocnosti byly nahrazené zoufalou aktivitou. Kahlan kopla jednoho z mužů do varlat. Ležela na zádech na podlaze, takže měla dost místa, aby to mělo účinek. Vrazila podpatkem do obličeje druhému muži, který se nad ní skláněl. Vykřikl a upadl na záda. Prudce kopala do dalších mužů.

Silné ruce ji chytily za kotníky nohou. Kopala nohama, ale muži se pevně drželi. Překulila se na stranu, uvolnila se z jejich sevření a rychle se přesunula do kouta. Její volnost byla pouze dočasná. Opět chytili její kopající nohy.

Jak Kahlan bojovala, zoufale se pokoušela na pozadí mysli na něco přijít. Záblesk jedné myšlenky se pokoušel získat její pozornost. Týkala se Zedda, nedokázala však jasně myslet.

Muži bojovali mezi sebou, aby se k ní dostali, přitom jí vyhrnuli bílé šaty nahoru. Ruce jí osahávaly stehna. Velké masité prsty se zachytily o spodní kalhoty a tahaly je dolů, až je přetáhly přes nohy. Na těle cítila drsné ruce a studený vzduch. Bojovala s muži a zároveň s panikou.

Dva muži byli na podlaze, jeden se držel za rozkrok, druhý byl roztažený a z rozbitého obličeje mu proudem tekla krev. Měl rozdrcený nos. Bylo jich tam ještě deset a chtěli se na ni dostat všichni najednou. Jeden druhého odhazovali zpět a snažili se propracovat na ni, ten největší se už pomalu začínal dostávat dovnitř. Kahlan nemohla dýchat.

Zoufalým úsilím se jiskřička myšlenky dostala dopředu. Vzpomněla si, jak se Zedda ptala, jestli by mohl odstranit její zpovědnickou moc. Chtěla se jí zbavit, aby mohla být s Richardem. Zedd jí řekl, že není možné zbavit zpovědnici její moci, že se s magií narodila, a dokud žije, že od ní nemůže být oddělená.

Jak jí tedy mohl Ranson zbavit její moci? Zedd byl čarodějem prvního řádu, neexistoval čaroděj, který by byl silnější než čaroděj prvního řádu. Proč by jí měl Ranson chtít nejprve znásilnit? Řekl, že ona ho naplňuje odporem. Řekl však, že ji chce zbavit její důstojnosti. Proč by to chtěl udělat?

Protože měl strach.

Strach, že na to přijde.

Teď ji to napadlo. První čarodějovo pravidlo.

Lidé uvěří všemu, pokud tomu věřit chtějí. Nebo pokud se obávají, že to je pravda. Obávala se, že je pravda, že ji zbavil její zpovědnické moci. Možná použil magii, aby bolestí překryl její schopnost cítit vlastní magii, aby se jí pokusil trikem přimět, aby uvěřila tomu, čeho se obává.

Když se po ní muži sápali, ona se sápala po své moci. Pokoušela se najít klid a místo, kde mívala magii, ale to tam nebylo. Cítila pouze prázdnotu. Kde vždy předtím pociťovala vlnění magie, teď cítila pouze tupou a mělkou prázdnotu.

Když cítila ruce mužů na svých nohách a mezi nimi, chtěla křičet, nemohla si však dovolit ztratit sebeovládání, její poslední šanci. Ať se snažila sebevíce, magii nemohla najít, nemohla ji přivolat. Byla prostě pryč. Zoufale toužila po tom, aby měla volné ruce.

“Počkejte,’” vykřikla.

Muži na chvíli přestali, odtáhli obličeje a dívali se na ni. Trhavě lapala po dechu.

Mluv, přikázala si. Mluv, dokud máš příležitost. “Děláte to úplně špatně!”

Rozesmáli se. “Myslíme si, že na to přijdeme sami,” řekl jeden z nich.

Kahlan s námahou opanovala svou hrůzu a začala myslet. Udělají to, co chtějí udělat a ona je nedokáže zastavit. Když se jim bude tímto způsobem vzpírat, nedokáže tím nic kromě toho, že bude růst její panika. Měla jenom jedinou šanci a tou bylo začít používat hlavu. Musela je zpomalit a získat čas na přemýšlení.

“Pokud to budete dělat takto, budete si sami odepírat plné potěšení, které byste z toho mohli mít.”

Svraštili čela. “Co tím myslíš?”

“Když budete bojovat mezi sebou a se mnou, nebudete mě moci vychutnat jako ženu. Nebylo by příjemnější, kdybych spolupracovala?”

Dívali se jeden na druhého, pak promluvil jeden, který byl stranou. “Něco na tom je. Královna nestála za nic, když byla vůči nám celá strnulá.”

“Královna?” zeptala se Kahlan. “Jaká královna? Chlapi, vy se pouze přede mnou vytahujete. Neměli jste žádnou královnu.”

“Byla to královna Cyrilla,” řekl jiný muž. “Ona nám omdlela v rukou a pak přišla o rozum. Po celou dobu tady ležela jako leklá ryba. I přesto jsme ji měli, královničku.

Stejně.”

Kahlan bránila výkřiku, aby se jí vydral z hrdla, bojovala sama se sebou, aby ji to, co se právě dozvěděla, nedonutilo opět začat kopat. To by jí pouze přineslo stejnou věc, která se stala Cyrille.

Její jedinou šancí bylo používat hlavu. Potřebovala čas, aby pátrala po své magii. Kdyby se jí to povedlo a našla by ji, potřebovala, aby muži nebyli jednotní. Jinak by těch devět přemohlo jednoho vybraného. Musela nejdříve všechno zorganizovat pro případ, že by magie účinkovala. A potřebovala, aby se tím jediným stal nejsilnější z nich.

Na okamžik tento nápad zavrhla ze strachu, že ji nezachrání, anebo - co by bylo horší - že nenajde odvahu k jeho uskutečnění. Pak si ale se smutkem uvědomila, že i kdyby to nevyšlo, že na tom nezáleží. Znásilnili by ji tak či onak. Její jedinou nadějí bylo pokusit se o to. Nemohla nic ztratit.

“To mám na mysli. Neměli byste raději mou spolupráci? Budu tady s vámi celé dny. Každý z vás bude mít na mě víc než spoustu času. Nebyli byste raději, abych při tom byla svolná? Takto byste všichni mohli mít všechno, po čem toužíte.” Měla pocit, že se z toho pozvrací.

“Mluv dál,” řekl největší z mužů chraplavým hlasem.

Kahlan se obrnila odhodláním. “Ještě nikdy… jsem neměla muže.” Všichni zajásali nad svým štěstím. Počkala, až se jejich chtivé pohledy vrátily k ní. Potlačovala silné nutkání zavřeštět, když uviděla výraz v jejich očích. “Jak jsem už řekla, nikdy jsem ještě neměla muže. Vím, že mě budete mít a já vás nedokážu zastavit. Dojde k tomu stejně, takže bych raději… z toho měla potěšení.”

Jejich hladové úsměvy byly ještě širší. “Ano? Co si myslíš, z čeho by jsi měla největší potěšení, maličká slečinko?”

“Kdybyste to dělali po jednom. Nebylo by to rovněž pro vás lepší? Když nebudete mezi sebou bojovat a vyčkáte, až se dostanete na řadu, pak se budete moci soustředit na to, abyste vychutnali všechno, co vám může nabídnout skutečná žena.”

Několik mužů popadlo její nohy a roztahovalo je od sebe. Vrčeli, že si vezmou to, co chtějí a jak to chtějí. Největší ze všech, ten s chraplavým hlasem, je všechny odtáhl a jedním z nich hodil o zeď. Hlava mu na ni narazila s hlasitým zaduněním.

“Nechte ji domluvit! Mluví rozumně!” otočil k ní své vzteklé oči. “Poslechneme si tvou nabídku.”

Kahlan se pokusila zpomalit řeč a hlasem přesvědčit, že to je pro ni fascinující. Když krčila rameny, snažila se, aby její hlas byl plný sebedůvěry.

“Pokud to uděláte po mém, dám vám všechno, co si jen budete přát. Udělám všechno, abyste měli potěšení ze všeho, co budete chtít.”

Někteří z mužů se spokojeně zasmáli. V očích velkého muže se ukázalo podezření. “Proč? Jak máme vědět, že to myslíš upřímně?”

“Protože tímto způsobem budu z toho mít potěšení i já.” Kahlan polkla svou hrůzu. “Rozvažte mi ruce a já vám ukážu, že to myslím doopravdy.”

Naklonila se kupředu. Když jí rozvazoval ruce, jiný muž využil příležitost a pohrával si s jejími prsy. Nehýbala se. Konečně měla ruce rozvázané. Masírovala si bolavá zápěstí, pak se usmála na velkého muže a pohladila ho prsty po tváři.

Ten prudce odtáhl její ruku. “Už nemáš mnoho času. Raději nám ukaž, jestli myslíš vážně to, co nám říkáš.”

Kahlan sebrala veškerou odvahu a pak se opět opřela o zeď. Vytáhla si šaty nad pas, přitáhla blíž kolena a roztáhla nohy. Podívala se na velkého muže. “Dotkni se mě.”

Začali po ní sahat tři další muži. Odrazila jejich ruce. “Řekla jsem jeden po druhém!” Když k ní velký muž zvedl oči, podívala se mu do nich., Převyšoval všechny ostatní. “Jak se jmenuješ?”

“Tyler.”

“Jeden po druhém. Ty budeš první, Tylere. Dotkni se mě.”

Od kamenných zdí se odrážely zvuky přerývaného dýchání. Velký muž natáhl ruku a pohladil ji. Musela vynaložit všechny síly, aby udržela nohy od sebe. Přinutila se dýchat. Modlila se, aby neviděl, jak se třese.

Na obličeji, který se tyčil nad ní, se objevil široký úsměv, když ji začala ohmatávat jeho silná ruka. Upejpavě odstrčila ruku a přitáhla k sobě kolena.

“Vidíš? Není to lepší než nějaká křehká žena, která omdlí pří prvním doteku a pak leží na podlaze jako leklá ryba?”

Ostatní muži souhlasili, že to jistě lepší je. Tyler se na ni podezřívavě podíval.

“Vypadáš jako jedna z těch zpovědnic.”

Kahlan se bublavě zasmála. “Zpovědnice!” natáhla krátký pramínek vlasů. Když pocítila, jak jsou krátké, málem vykřikla mučivou bolestí. “Vypadáni snad na zpovědnici?”

“Ne, ale ty šaty…”

“Dobře tedy,” řekla Kahlan, “ona je na sobě neměla, tak jsem si je vypůjčila.”

“Co jsem posledně slyšel, za krádež šatů se neusekává hlava. Co jsi udělala, že tě hodili sem k nám?”

Zvedla hlavu. “Neudělala jsem nic, jsem nevinná.”

Muži se začali smát. Řekli, že oni jsou také nevinní. Tyler se s nimi nesmál. V očích měl nebezpečný výraz. Věděla, že musí něco udělat a musí to udělat rychle.

Se srdcem bušícím tak silně, že si myslela, že jí vyskočí z hrudi, vzala Tylerovu ruku do svých dlaní a dala si ji zpět mezi nohy. Pak k ní přitiskla stehna.

Chtivý úsměv zahnal podezření z Tylerova obličeje. “Tak co to je, co od nás chceš?” zeptal se.

“Budu ti tady k dispozici a vy všichni ostatní přejděte tam, pokud nevystřídám všechny muže. Takto se budu cítit natolik v bezpečí, abych z toho něco měla, a uvolněná natolik, abych měla jistotu, že z toho něco budete mít také vy.” Opět se podívala na velkého muže, usmála se a olízla si rty. “A mám jednu podmínku. Chci, abys byl první. Vždy jsem chtěla mít opravdu velkého chlapa.”

Z výrazu v jeho očích se roztřásla. Říkala si, že je matkou zpovědnicí, a že nesmí ztrácet hlavu. Opět si olízla rty a zavrtěla se proti jeho ruce.

Tyler vybuchl smíchem. Ostatní se nervózně chichotali s ním. “Vy vznešené dámy všechny předstíráte, že jste lepší než každý jiný člověk, ale když přijde na věc, jste jenom děvky, jako všechny ostatní.”

Jeho úsměv zmizel způsobem, ze kterého jí vynechalo srdce. “Zakroutil jsem krkem té poslední děvky, která předstírala že je něco lepšího než já, a rozhodla se, že si to rozmyslí. Čaroděj nám řekl, co s námi udělá, když tě zabijeme, ale to neznamená, že neolituješ, když nesplníš své slovo.” Kahlan se dokázala pouze usmát a přikývnout. “Tak se do toho dejme.”

Máchnutí jeho paže roztrousilo ostatní u protější zdi jámy. Ona mezitím zoufale hledala pocit své magie. Řekl jim, že se mezi sebou mohou rozhodnout, kdo půjde jako další. Pak se otočil k ní a začal si rozepínat kalhoty.

Kahlan divoce hledala ve své mysli způsob, jak to oddálit. Potřebovala čas, aby přišla na to, jak najde svůj talent. “A co tak začít polibkem?”

“Nepotřebuji polibky,” zavrčel. “Roztáhni nohy jako předtím, to se mi líbilo.”

“Tak dobře, ale polibek od velkého hezkého chlapa rozpálí ženu tak, aby ho ukojila.”

Na chvíli se zastavil, pak jí dal pravou paži kolem ramen a praštil s ní o podlahu vedle sebe. “Radši se rozpal hezky rychle, nebo ztratím trpělivost.”

“Slibuji, jen mě na začátek trochu líbej.”

Tyler přitlačil své rty k jejím. Zajíkla se, když se jeho druhá ruka najednou vtlačila mezi její nohy. Tentokrát to bylo s prudkou naléhavostí namísto předchozího jemného doteku. On si myslel, že zajíknutí je spolupráce a tlačil své rty ještě silněji na její. Objala ho kolem krku. Z toho, jak páchl, se málem pozvracela.

Kahlan se snažila soustředit na hledání klidu, jak to dělala vždy předtím, když používala svou moc. To místo však stále nedokázala najít. Zoufale hledala vlnění magie, nenacházela však nic.

Neúspěch přivolal slzy zklamání. Tylerův dech začínal být trhaný. Tiskl se na její rty tak silně, že jí bolely, jak byly přimáčknuté k zubům. Předstírala, že to vychutnává.

Bylo téměř nemožné soustředit se při té hrůze, co jí jeho ruka dělala mezi nohama, neodvažovala se ho však zastavit. Hrdlo jí začala svírat panika, když se nutila držet pro něj nohy roztažené. Podpatky se ještě silněji zapírala do podlahy a v botách se jí třásly nohy.

Kahlan ostře pokárala samu sebe. Je matkou zpovědnicí. Svou moc už použila nesčetněkrát. Opět se o to pokusila, ale nic se nestalo. Její vzpomínka na dívky v Ebinissii jí bránila v tom, aby se soustředila.

Pak začala myslet na Richarda. Málem zakvílela touhou po něm. Pokud se chce ještě někdy setkat s Richardem, musí použít svou magii. Musí být silná. Musí to udělat kvůli němu.

Nic se nestalo. Uvědomila si, že zoufale kňučí do Tylerových zubů. On to považoval za vášeň.

Na několik centimetrů odtáhl obličej. “Roztáhni nohy ještě více, aby všichni viděli, jak ta děvka touží po Tylerovi.”

Pokorně přitáhla k sobě paty a roztáhla kolena ještě více od sebe. Všichni muži začali na souhlas povykovat. Cítila, jak jí hoří uši. Vzpomněla si, co jí říkal Ranson o tom, že ji připraví o důstojnost. Tyler opět přitlačil své rty k jejím. Z koutků očí jí vytékaly slzy.

Nefungovalo to. Nemohla svou moc najít - pokud nějakou ještě měla. Neměla na vybranou. Bude muset pokračovat v tom, co mužům nabídla. Kdyby to teď neudělala, tak by ji kromě znásilnění ještě ztloukli. Nedalo se tomu uniknout.

Myslela na ubohé ženy v Ebinissii. Teď se to samé stane s ní. Bylo to beznadějné. V duchu se už vzdala. Poddala se tomu, co se stane.

V jejích myšlenkách se objevilo něco z toho, co jí říkal její otec - Kahlan, když se jednou vzdáš, jsi ztracená. Bojuj, dokud můžeš dýchat. Když budeš muset, bojuj až do posledního dechu, ale nevzdávej se. Nikdy to nedělej. Nedopřej jim vítězství. Bojuj vším, co máš, a bojuj až do posledního dechu. Ona to ale nedělala. Ona se začala vzdávat.

Tyler se posadil. “Dost už bylo líbání, teď jsi připravená.”

Její čas vypršel. Přemýšlela, zda ji za to bude Richard nenávidět. Bude vědět, že neměla na vybranou. Byl by zklamán pouze tehdy, kdyby se styděla za to, že se stala obětí. Předtím, než s ním Denna začala dělat, co chtěla, trpěl nepředstavitelnými bolestmi. On ví, co znamená být bezmocný. Ona mu nedávala za vinu to, k čemu byl přinucen. Nebude jí to dávat za vinu, ale bude ji utěšovat.

Řekla si, že když to nepůjde s tímto mužem, možná to půjde s dalším. Bude se o to pokoušet s každým. Nevzdá se. Bude se neustále u každého pokoušet, aby našla svou moc.

“Drž ty nohy roztažené,” zavrčel Tyler, když si rozepínal kalhoty. Zjistila, že podvědomě stáhla nohy k sobě. Pokorně je opět roztáhla a po tváři jí začala téct osamělá slza.

Dobrotiví duchové, modlila se, pomozte mi.

Nic se nestalo. Dobří duchové jí nikdy předtím nepomohli. Nikdy předtím jí nepřišli na pomoc, i když pracovala v jejich prospěch a přesto, že je úpěnlivě prosila. Nepřijdou ani teď.

Ať ti nanicovatí duchové jdou ke Strážci podsvětí.

Neplač, děvče, řekla si. Bojuj s nimi. Když to bude zapotřebí, bojuj do posledního dechu.

“Prosím,” řekla. “Ještě poslední polibek.”

“Už jsi měla dost líbání. Je čas, abys udělala to, co jsi říkala. Teď už je čas pro mě.”

Kahlan přitáhla paty úplně k sobě, roztáhla kolena od sebe, jak to jen šlo a zavrtěla zadkem. On na

ni přitom chtivě civěl. “Prosím… Tvé polibky jsou ty nejlepší, které jsem v životě okusila. Co tak ještě jeden? Prosím.” Dívala se, jak se mu prudce zvedá hruď. “Pak ti dám rozkoš, kterou ti ještě žádná žena nedala.”

Svalil se jí mezi nohy a jeho váha z ní vyrazila dech. “Ještě jeden a pak mi dáš…”

Prudce přitlačil svůj zarostlý obličej k jejímu. Už se neovládal. Jeho rty tlačily její vlastní rty k zubům, až krvácely. Snažila se ignorovat jeho horkou tíhu, která se bolestivě tlačila proti ní.

Kahlan připlácla ruce k oběma stranám jeho svalnatého krku. Plíce jí hořely nedostatkem vzduchu. Toto byla její poslední příležitost. Bojuj!!

Za Richarda.

Jak to udělala už nesčetněkrát předtím, uvolnila veškeré zábrany, i když necítila žádnou magii, kterou by zadržovaly.

Podobalo se to skoku do temné bezedné propasti.

Ozval se nezvučný hrom.

Prudký náraz, který otřásl vzduchem, způsobil sprškу kamenného prachu.

Všichni muži vykřikli bolestí, protože byli blízko, když použila svou moc.

Kahlan téměř vykřikla radostí. Opět cítila uprostřed sebe magii. Byla slabá, protože ji právě teď použila, ale mohla ji opět cítit. Měla ji nazpátek. Nikdy ji neztratila; Ranson použil magii, aby ji donutil uvěřit lži.

Tylerovi poklesla čelist, když se od ní odtáhl a podíval se jí do očí. “Paní má!” zašeptal. “Rozkazuj mi.”

“Ochraňuj mě!”

Hlavy se rozbíjely o zdi, tryskaly z nich proudy krve a rozlévaly se po kameni. Tyler zlomil jednomu muži ruku. Výkřiky bolesti se ozývaly prostorem. Několik minut trvala zuřivá bitva, až pak se Kahlan podařilo dosáhnout toho, co chtěla - příměří.

Nechtěla, aby bojoval se všemi muži, pokud by ho přemohli, byl by s ní konec. Chtěla, aby byli rozdělení, aby se drželi dál od ní a aby ji Tyler ochraňoval. To byla nejlepší možnost, aby přežila, dokud se nezotaví.

Vykřikovala rozkazy na muže i na Tylera. Stálo jich ještě šest v bojovných postojích a byli rozzuření. Další se svíjel na podlaze a křičel bolestí, zlomená kost mu vyčnívala z předloktí. Další čtyři, včetně toho, kterého kopla do obličeje, se nehýbali.

Kahlan řekla mužům, že Tylera udrží v patřičných mezích, pokud zůstanou v jejich rohu místnosti. Neochotně se přemístili k protější straně jámy a odtáhli všechny ostatní sebou. Výkřiky je přesvědčovala, že by si to měli rozmyslet, než se pustí do velkého muže s divokýma očima. Tím, že jim pohrozila, že na ně pošle Tylera, aby je dostal, je donutila, aby jí hodili její spodní kalhoty.

Kahlan seděla v koutě a zády se opírala o zeď. Tyler stál před ní ve střehu. Paže měl natažené před sebe a byl na všechno připravený. Muži se na něj dívali, opírali se při tom o zeď na opačné straně a oddychovali. Kahlan věděla, že toto vynucené příměří nevydrží celé dny, které ještě zbývaly. Dříve nebo později se stane, že Tyler už nebude mít dost sil a oni ho pak dostanou. A potom dostanou ji. Muži to rovněž věděli.

Kapitola dvacátá pátá

Noc se táhla, muži ji pozorovali a Tyler ji strážil. Z času na čas se jí podařilo na pár okamžiků usnout neklidným spánkem. Kahlan neměla tušení, kolik je hodin, ale odhadovala, že je po půlnoci a nedaleko před úsvitem.

I když měla strach a věděla, že ji dříve nebo později popraví, byla ráda, že má nazpět svou zpovědnickou moc a že je s její pomocí prozatím porazila. Cítila uspokojení nad tím, co udělala, a z toho, že se nevzdala.

Jako vždy ji v tom dobří duchové nechali. Kahlan byla na duchy velmi rozzlobená. Přesto, že se celý život chovala tak, aby byly jejich ideály dodržované, oni jí ani jednou nepomohli.

Už se to nestane. Tímto končí s dobrými duchy stejně, jako skončila se snahou pomáhat nevděčným lidem Středozemí. Co z toho doposud měla? V komnatách Rady zjistila, co z toho má. Má z toho nehynoucí nenávist svých lidí. Stejní lidé, za které bojovala, si mysleli, že ubližuje dětem. Lidé neměli rádi zpovědnice a měli z nich strach z mnoha různých důvodů. Přesto ji ohromilo, když se dozvěděla, čemu všemu o ní lidé věří. Se všemi už skončila.

Od nynějška si bude dělat starosti o sebe, o své přátele a o Richarda. Všichni ostatní ať táhnou ke Strážci podsvětí. Ať si je Strážce všechny vezme. S tím vším už skončila.

Už nebyla matkou zpovědnicí, byla Kahlan.

Pochodeň zaprskala a vrhla jámu do tmy.

“Ještě jednou vám děkuji, dobří duchové!’” zakřičela z plného hrdla. Její slova se odrážela od zdí jámy. “Táhněte ke Strážci podsvětí!”

Ve tmě se muži vrhli na Tylera. Kahlan nevěděla, co se děje. Slyšela pouze vrčení, výkřiky a tupé údery.

Slyšela údery, které se ozývaly všude kolem. Nechápala, co se děje. Pak uslyšela tlumený hlas, který ji volal titulem.

“Chandalene! Chandalene! Jsem zde dole! Otevři dveře!”

“Matko zpovědnice!” ozval se hlas zpoza dveří. “Jak jde dveře otevřít?”

Kahlan zaječela, když ji za kotník popadla ruka a stáhla ji na podlahu. Chandalen zařval, když uslyšel její výkřik. Tyler popadl prsty sevřené kolem jejího kotníku a ohnul je nazpět, až se s prasknutím zlomily. Ve tmě se ozval výkřik.

“Chandalene! Potřebuješ klíč. Použij klíč!”

“Klíč? Co to je klíč?”

“Chandalene!” Odstrčila od sebe nějakou hlavu, “Chandalene! Pamatuješ se na to, když jsme byli ve městě plném mrtvých lidí? Pamatuješ si na pokoj královny, který byl zamčen? Pamatuješ, jak jsem ti ukázala klíč, kterým se otvíraly dveře? Chandalene, jeden ze strážných tam nahoře má u pasu kroužek s klíči! Je v něm ten klíč! Pospěš si!”

Kahlan poznala Tylerův povzdech, jak narazil do zdi. Slyšela nárazy jeho pěstí, které drtily kosti. Poté seshora uslyšela zvuk kovu narážejícího na kov.

“Matko zpovědnice! Nechce se otáčet!”

“Pak to není ten správný! Vyzkoušej další!”

Někdo vrazil do ní a srazil ji na podlahu. Začala mu škrábat oči a on ji udeřil do břicha.

Nečekaně do jámy padl seshora sloup světla. Tyler uviděl na ní muže a odhodil ho. Dolů spadl žebřík.

“Tylere! Nepouštěj je k žebříku!”

Kahlan se vrhla k žebříku a škrábala se nahoru. Všichni muži se vrhli na Tylera. Uslyšela, jak zaúpěl a jak mu pak praskl krk. Noha jí sklouzla z příčky žebříku, když ji pěst zezadu udeřila do stehna. Ruce se jí sápaly po kotnících. Kahlan kopla do obličeje muže, který se pod ní objevil, a pak lezla dál nahoru. Ten se převrátil dozadu a strhl se sebou další. Okamžitě se nahoru za ní vrhli další.

Kahlan se natáhla po ruce, která se k ní natahovala. Chandalen jí chytil za zápěstí a přetáhl přes otevřené dveře. Probodl muže, který byl hned za ní. Když se muž svalil dolů, Chandalen přirazil dveře a zavřel je. Sotva popadala dech, když se mu zhroutila do náručí.

“Matko zpovědnice, rychle. Musíme se odsud dostat.”‘ Všude kolem byly mrtvé stráže. Každý z nich byl tiše zezadu zabit Chandalenovou trogou. Když běželi vlhce páchnoucími chodbami a po schodech, Chandalen ji držel za ruku. Přemýšlela, jak se Chandalenovi podařilo najít cestu dolů. Někdo mu musel cestu ukázat.

Za rohem se dostali na místo, kde se předtím odehrála krvavá bitva. Všude kolem se válela krvavá těla. Na nohou byl pouze jediný muž. Byl to Orsk. Z jeho velké válečné sekery odkapávala krev. Orsk radostí málem vyletěl z kůže, když ji uviděl. Byla ostatně téměř stejně ráda, když uviděla jeho

zjizvenou tvář.

“Donutil jsem ho počkat,” vysvětlil jí Chandalen, když se proplétal krvavou změtí. “Řekl jsem mu, aby počkal, že tě přivedu, pokud počká a bude bránit tuto chodbu.”

Chandalen se na ni zamračil. Kahlan si uvědomila, že se dívá na její vlasy nebo lépe řečeno na to, co z nich zbylo. Neříkal však nic a byla mu za to vděčná. Nebylo to pouze divné, že necítila tíhu svých vlasů; pukalo jí z toho srdce. Své vlasy milovala, stejně silně je měl rád Richard.

Kahlan se sehnula a vzala si od jednoho z mrtvých strážných válečnou sekeru. Jelikož ještě úplně nezískala nazpět svou sílu, cítila se bezpečněji se zbraní v ruce.

Chandalen táhl Kahlan za ruku za sebou a Orsk je chránil zezadu, když vrazil do jedněch dveří. Přímo před nimi stál kapitán stráží a měl o zeď přitlačenou ženu, která ho objímala kolem krku. Kapitán měl ruce pod jejími šaty. Když spěchali kolem překvapeného kapitána, který na ně zíral, Chandalen mu zapíchl dlouhý nůž mezi žebra.

Pojď,” řekl té ženě. “Máme ji!”

Žena se připojila k nim, jak se proplétali palácem. Kahlan se zmateně ohlédla. Žena v plášti s kapuci byla ta, která omdlela - Džebra Bevinvierová.

“Co se děje?” zeptala se Kahlan Džebry.

“Promiň, matko zpovědnice, že jsem omdlela. Dostala jsem v ten okamžik totiž vidění, ve kterém jsi přišla o hlavu. Bylo tak strašlivé, že jsem omdlela. Věděla jsem, že musím něčím pomoci, aby se vidina nestala skutečností. Řekla jsi mi, že v lese máš přítele. Šla jsem tam a našla ho.”

Všichni se přitiskli ke zdi a počkali, až hlídka projde vedlejším pokojem. Když ztichly ozvěny jejích kroků, Chandalen se s rozhořčeným pohledem obořil na Džebru.

“Co jsi dělala s tím mužem?”

Překvapením zamrkala. “Byl to kapitán stráží. Chodil všude spolu s hlídkami. Přesvědčila jsem ho, aby na chvíli poslal hlídky samotné, a pak jsem udělala to jediné, co mě napadlo, aby vás tam dole nechytilo do pasti padesát mužů.”

Chandalen zabručel, že to možná mělo smysl. Když šli dál, Kahlan poděkovala Džebře, že se zachovala statečně a že chápe, jakou odvahu k tomu musela mít. Džebra protestovala, že není žádná hrdinka, a že žádnou ani nechce být.

Když se dostali ke klenuté chodbě, čekala je paní Sanderholtová. Kahlan vykřikla a prudce ji objala. Paní Sanderholtová držela své zafačované ruce po stranách.

“Teď ne, matko zpovědnice. Musíme se odsud dostat. Tato cesta je volná.”

Všichni se rozeběhli směrem, který ukázala paní Sanderholtová až na Kahlan, která se vydala na opačnou stranu. Pak se otočili a běželi za ní.

“Copak to děláš!” zaječel Chandalen. “Musíme utéct!”

“Musím si něco vzít z pokoje.”

“Co může být důležitější než útěk?”

“Dědečkův nůž, ” řekla a běžela dál.

Když si uvědomili, že ji nepřesvědčí, tak se za ní všichni rozběhli. Vedla je nahoru labyrintem menších chodeb, kterými tak často neprocházely stráže. Několikrát na ně přesto narazili. Orsk je zuřivě sekal na kousky.

Když nahoře na schodech zahnuli za roh, překvapený strážný se k ní otočil. Kahlan mu vší sílou zasekla sekeru doprostřed hrudi. Jeho meč poskakoval po podlaze, když se kácel na záda.

Když se svíjel na podlaze, Kahlan mu položila nohu na břicho a snažila se vytáhnout sekeru ven. Kolem sekery vycházela krvavá pěna, ale sekera trčela pevně v prsní kosti. Tak si vzala jeho keltonský meč. Chandalen povytáhl obočí. Než se dostali k jejím pokojům, měla ještě příležitost meč použít s podobným smrtícím účinkem.

Pak se konečně vřítila do ložnice, ostatní zůstali před ní a popadali dech. Ztuhla, když uviděla své modré svatební šaty. Popadla je a přiložila si je k hrudi. Ve skutečnosti přišla pro ně. Už se nikdy

nevrátí na toto místo a nechtěla je tady nechat. Kahlan na šaty uronila slzu, smotala je do malého uzlíčku a strčila je do tlumoku.

Všechny ostatní šaty z jejího tlumoku byly rovněž vyčištěné a byly pro ni připravené. Nacpala je do tlumoku poté, co si k levému rameni přivázala kostěný nůž. Pak si na ramena hodila kožich a ve spěchu natáhla tětivu na luk.

Vyběhla předním pokojem, tlumok a toulec na zádech a luk přes rameno. Měla všechno, co potřebovala. Měla všechno, co pro ni něco znamenalo. Na chvíli se zastavila, naposled se podívala na svůj pokoj, přitom nepřítomně kroutila kulatou kostí na náhrdelníku. Pak jako první vyšla ven a vedla ostatní zadem k vnějším dveřím.

Už nedokázala spočítat, kolik lidí zlikvidoval Chandalen trogou nebo nožem. Když se obrovitý strážný vyřítil z boční chodby a snažil se je napadnout, Kahlan ho proklála mečem. Všichni čtyři byli zlověstnou smrtí, která se pohybovala palácem. Ve věži zuřivě na poplach zvonily zvony.

Na odpočívadle vedoucím k hlavnímu schodišti usekl Orsk jednomu strážnému hlavu. Tělo se kutálelo ze schodů a zanechávalo za sebou krvavou stopu. Vypadalo to, jako by jim rozvinovalo rudý koberec. Bezhlavý trup se zastavil až nárazem o sochu Magdy Seamusové, první matky zpovědnice.

Běželi dolů po kamenných schodech a jejich kroky se rozléhaly obrovským sálem. Nedaleko před koncem schodů náhlá bolest podrazila Kahlan nohu. Posledních několik schodů se dolů skutálela. Ostatní vykřikli, vrhli se k ní a chtěli vědět, jestli si neublížila. Řekla jim, že pouze zakopla.

Ona však nezakopla.

Kahlan sundala luk z ramene a ukazovala jím. “Tamtou chodbou, všichni běžte tamtou chodbou. Na konci se otočte doprava. Já vás doběhnu. Běžte!”

“Nenecháme tě tady,” naléhal na ni Chandalen.

“Řekla jsem, abyste šli!” Kahlan stála, i když v nohou cítila stále rostoucí bolest. “Orsku, teď je donuť, aby se začali hýbat. Já vás dohoním. Budu s tebou velmi nespokojená, když se ti je nepovede odsud dostat.”

Orsk zavrčel a zvedl sekeru. Džebra a Chandalen ustupovali do chodby a neustále se na ni naléhavě obraceli. Protestovali, že riskovali své životy, aby ji zachránili, a že ji teď neopustí.

“Orsku! Dostaň je odsud pryč!”

“Proč?” vykřikli společně Chandalen a Džebra.

Kahlan ukázala lukem. Na druhé straně ohromného sálu bylo na jednom balkóně vidět siluetu postavy. “Protože vás jinak zabije.”

“Musíme utéci! Tebe rovněž zabije!” “Pokud zůstane naživu, bude nás svou magií pronásledovat a všechny nás pozabíjí.”

Úder žlutého blesku proletěl sálem. Začalo padat kamení a málem zasypalo vchod, ve kterém stáli ostatní.

Kahlan z toulce vytáhla jeden z Chandalenových šípů s plochou špičkou, který byl určený na lov lidí.

“Matko zpovědnice!” vykřikl Chandalen. “Toho netrefíš! To bych nedokázal ani já. Musíš utéci!”

Neříkala jim, že čaroděj do ní vysílal prudké návaly bolesti a že nemůže utíkat. Byla ráda, že dokázala stát. “Orsku! Okamžitě s nimi odejdi! Já za vámi přijdu!”

Pod úderem dalšího blesku začaly kameny létat na všechny strany. Všichni tři se rozeběhli chodbou, Orsk je tahal za sebou.

Kahlan si klekla na jedno koleno, aby měla stabilnější polohu a vložila šíp na tětivu. Natáhla tětivu, až se dotýkala její tváře. Špičku šípu měla vodorovně před očima. Ranson byl tak daleko, že ho téměř neviděla a bolestí se jí všechno rozplývalo před očima.

Jasně však slyšela jeho smích, když posílal prudké záblesky magie, které jí pronikaly naskrz. Podobal se smíchu Darkena Rahla. Kousla se zevnitř do tváře, aby tolik necítila jinou bolest a aby se jí z hrdla nevydral žádný výkřik. Nedokázala však zadržet trhané kňučení.

“Matko zpovědnice, teď jsi lučištnicí?” zavolal z dálky. Jeho smích se odrážel od kamene kolem ní. “Tvá svoboda byla velmi krátká, matko zpovědnice. Doufám, že ti za to stála. V jámě strávíš dost času, abys nad tím přemýšlela.”

Byl příliš daleko. Nikdy na takovou vzdálenost nestřílela. Richard ano, viděla ho. Richarde, prosím, pomoz mi. Ukaž mi, jak to mám udělat. Ukaž mi, jak jsi to tehdy dokázal. Pomoz mi!

Psí víno vytesané do kamene kousek od ní se utrhlo a zavalilo jí nohy. Pronikavá bolest ji donutila vykřiknout.

Opět však zvedla luk. Říkala si, že když to bude muset být, bude bojovat do posledního dechu. Paže se jí třásly. Čaroděj byl tak daleko, že na něj málem neviděla. Kamenné psí víno ji pevně drželo. Nemohla utíkat, i kdyby chtěla.

Richarde, pomoz mi.

Další vlna nesnesitelné bolesti jí projela nohama a vrazila jí do vnitřností. Třásla se, lapala po dechu a po obličeji jí tekly slzy. Nedokázala udržet luk zvednutý.

Další blesk obletěl velké schodiště. Jeho hrom byl ohlušující. Kolem ní proletěly drobné úlomky kamene. Zvedla se oblaka prachu, když se s rachotem zřítil jeden ze sloupů.

V mysli uslyšela Richardova slova: Musíš dokázat střílet bez ohledu na to, co se děje. Jediné, co tady existuje, jsi ty a tvůj cíl. Na ničem jiném nezáleží. Musíš být schopná všechno ostatní odblokovat. Nemůžeš myslet na to, že máš strach nebo co se stane, když netrefíš. Musíš být schopná vystřelit pod tlakem.

Vzpomněla si, jak jí to šeptal a jak jí šeptal, aby k sobě přivolala cíl.

Cíl najednou skutečně přiskočil k ní, jako by čaroděj stál přímo před ní. Viděla, jak mu z konečků prstů vycházejí záblesky jasného světla.

Viděla svůj cíl - ohryzek, který na krku poskakoval nahoru a dolů, jak se smál. Pomalu vydechovala, jak ji to naučil Richard. Šíp si našel ve vzduchu to správné postavení.

Šíp vyletěl z luku tak jemně jako dětský dech.

Viděla, jak kolem luku proletěla pera šípu. Viděla, jak ji tětiva udeřila do zápěstí. Neustále pozorovala cíl i pera letícího šípu. Bolest, která jí rvala útroby byla stále silnější, stejně jako jeho smích.

Čarodějův smích náhle ustal. Kahlan uslyšela, jak mu špička šípu narazila na hrdlo. Když z ní najednou spadlo kamenné psí víno, upadla na kolena a na ruce. Slzy jí tekly z očí, když čekala, až bolest zmizí. Naštěstí se to stalo s milosrdnou rychlostí.

Kahlan se potácivě postavila na nohy. “Táhni ke Strážci podsvětí, čaroději Neville Ransone!”

Ozval se ohlušující úder podobný zásahu blesku. Místo světla se však sálem provalila vlna absolutní temnoty. Na pažích jí naskočila husí kůže. Lampy zablikaly.

Kahlan věděla, že si Strážce podsvětí skutečně vzal čaroděje Nevilla Ransona.

Uslyšela zabručení a otočila se právě včas, aby uviděla vojáka, který skákal po chodech dolů k ní. Kahlan se sehnula a narovnala se v okamžiku, kdy se na ni vrhl. Použila jeho setrvačnost, aby ho přehodila přes zábradlí do prázdnoty pod schodištěm.

Sápal se ještě po ní, když kolem letěl, ale jeho prsty zachytily pouze náhrdelník, který sletěl dolů s ním. Kahlan se nahnula přes zábradlí a viděla, jak naráží na kamennou podlahu o tři patra níže. Viděla, jak mu náhrdelník vypadl z ruky a klouzal po podlaze.

“Ať jsou prokletí dobří duchové,” zavrčela.

Kahlan se vydala ke schodům, aby si vzala zpět kostěný náhrdelník, ale prudce se zastavila, když uslyšela dusot bot na kameni. Přicházely další stráže. Chvíli váhala a dívala se dolů, pak se ale rozběhla k chodbě. Duchové jí nepomáhali, k čemu jí vlastně ten náhrdelník bude? Nestojí za to, aby pro něj ztratila život.

Kahlan dohonila ostatní, když byli u vnějších dveří. Všichni si ulehčením vydechli, když ji uviděli a uslyšeli, že čaroděj je nebude pronásledovat. Kahlan je vedla, když vyběhli do noci. Všichni čtyři

utíkali dolů po obrovském schodišti za neustálého poplašného vyzvánění zvonů, které k nim přicházelo zezadu. Mířila na jih - tím směrem byl les nejblíže.

Dech popadající Džebra ji chytila za rukáv a přinutila ji zastavit. “Matko zpovědnice… !”

“Už nejsem matka zpovědnice. Jsem Kahlan.”

“Tak tedy Kahlan. Musíš mě vyslechnout. Nesmíš běžet pryč.”

Kahlan se opět otočila na stezku vedoucí nádvořím. “S tímto místem jsem již skončila.”

“Potřebuje tě Zedd.”

Kahlan se prudce otočila zpět. “Zedd? Ty znáš Zedda? Kde je?”

Džebra se prudce nadechla. “Zedd mě poslal do Aydindrilu den poté, co jsi odešla z D’Hary. Řekl, že musí jít za ženou jménem Adie a že pak přijde do čarodějnického hradu. Poslal mě sem, abych pomáhala tobě a Richardovi a abych vám řekla, ať na něj počkáte. Zedd vás potřebuje.”

Kahlan popadla Džebra za ramena. “Potřebuji Zedda. Potřebuji ho velmi naléhavě.”

“Pak nesmíš odejít. Budou očekávat, že budeš chtít utéct, a budou prohledávat okolí. Nenapadne je, že zůstaneš v Aydindrilu.”

“Zůstat v Aydindrilu?”

Na chvíli se zamyslela. V Aydindrilu ji každý znal. Ne, to nebylo tak přesné. Kromě členů Rady, velvyslanců, úředníků a šlechticů matku zpovědnici zřídka spatřili jiní lidé zblízka. Když se k ní dostali, tak především civěli na její dlouhé vlasy. Teď už dlouhé vlasy neměla.

“Džebro, to by mohlo vyjít. Kde se však ukryjeme?”

“Zedd mi dal zlato. Nikdo neví, že jsem byla zapletená do tvého útěku. Pronajmu si pokoje a všechny vás tam ukryji.”

Kahlan se na chvíli zamyslela a pak se usmála. “Mohli bychom být tvé služebnictvo. Paní jako ty by měla mít služebnictvo.”

Džebra ucukla. “Matko zpovědnice, to bych nemohla. Já sama jsem služebná. Zedd mě přiměl ktomu, abych představovala dámu. Toto bych ale nedokázala. Ty jsi opravdová dáma.”

“To, že jsi služebná, nedělá z tebe něco menšího, než jsem já. Všichni můžeme být pouze tím, čím jsme, nic víc, nic méně.” Kahlan opět vykročila a vedla je, tentokrát však do té části Aydindrilu, ve které byly tiché, skryté hostince. “Je velmi překvapivé, když zjistíte, co dokážete, když musíte. Budeme dělat to, co budeme muset. Když mi však budeš stále říkat matko zpovědnice, zabiješ nás všechny.”

“Budu se snažit ze všech sil, Kahlan. Všechno, co vím je, že musíme čekat, až se Zedd vrátí do Aydindrilu.” Zatahala Kahlan naléhavě za rukáv. “Matko zpovědnice, kde je Richard? Je to životně důležité!” Její hlas se ztišil zlým tušením. “Nechci tě urazit, snažně tě prosím, ale je to Richard, kdo je tak velmi důležitý. Zedd potřebuje Richarda.”

“Právě proto potřebuji Zedda,” řekla Kahlan.

Kapitola dvacátá šestá

Richard popadl oba hochy za paže. “Zpomalte,” řekl tichým hlasem. “Říkal jsem vám, že musím jít první.”

Kipp a Herš si netrpělivě povzdychli. Richard se podíval za roh, nahlédl do chodby a pak oba hochy přitlačil ke zdi. V kapsách jim kopaly žáby.

“Toto je vážná věc. Vybral jsem si vás dva, protože vím, že jste nejlepší. A teď dělejte všechno, jak jsme si to naplánovali. Zůstaňte zde zády ke zdi a počítejte do padesáti. Nesmíte za roh ani na okamžik nakouknout, dokud nenapočítáte do padesáti. Spoléhám na vás, že to uděláte správně.”

Zašklebili se, “Jsme tvými muži,” řekl Kipp. “Dostaneme je odsud pryč.”

Richard si dřepl a jednomu po druhém jim těsně před obličeji pohrozil prstem. “Je to vážná věc. Není to žádná hra. Tentokrát byste se mohli dostat do skutečných potíží. Jste si jistí, že to chcete udělat?”

Kipp si dal ruce do kapes a ohmatal žáby. “Obrátil ses na ty správné muže. Dokážeme to! My to chceme udělat, Richarde.”

Byli vzrušení, protože se nikdy ještě nedostali přes hlídky. Pro jejich kousky bylo toto území nezmapovanou oblastí. Richard věděl, že si neuvědomují nebezpečí, které je s tím spojené, a strašně nerad je tímto způsobem využíval. Byl to však jediný způsob, který dokázal vymyslet. “Tak dobře, začněte počítat.”

Richard zašel za roh a rychle šel po chodbě. Pelerína ukořistěná mriswithovi, vlála za ním. Když se dostal na správné místo, postavil se zády k bílé mramorové zdi proti dvoukřídlým dveřím a přetáhl si kapuci přes hlavu. Pozapínal si pelerínu a soustředil se na mramor za zády.

Nehýbal se. Hoši vyrazili zpoza rohu a ječeli z plných hrdel, když běželi po chodbě. Zastavili se před dvoukřídlými dveřmi a podívali se na obě strany. Neviděli ho, jak stojí za nimi, a on věděl, že přemýšlejí, kde se jen může schovávat.

Přesně, jak to bylo naplánováno, rozrazili dveře a se vzrušeným smíchem začali z kapes vytahovat žáby, které házeli dovnitř do místnosti. Dvě sestry uvnitř ztuhly překvapením pouze na okamžik. Richard viděl, jak obě proletěly kolem stolů a jedna cestou popadla prut. Hoši při posledních žábách zavřeštěli a rozeběhli se, každý opačným směrem. Křičeli přitom výsměšně: “Nemůžete nás chytnout! Nemůžete nás chytnout!”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Sestry Ulicie a Finella se se smykem zastavily na vyleštěném mramoru před dveřmi. Málem doklouzaly až k němu, i tak stály od něj vzdálené jenom na několik centimetrů. Richard zadržel dech.

Sestry viděly hochy, jak se otáčí na opačných koncích chodby. Napřáhly před sebe ruce. Obrazy padaly k zemi, když je záblesky mihotavého světla srážely ze zdí na koncích chodby, ale hochy nezasáhly. Sestry zlostně zavrčely, rozdělily se a každá se rozeběhla za jedním hochem.

Richard počkal, až zahnuly za roh, a pak odstoupil od zdi. Uvolnil své soustředění a dovolil tím peleríně vrátit se k černé barvě. Přemýšlel, co by se dělo, kdyby někdo viděl, jak se to děje. Kdyby někdo viděl, jak se člověk vynořuje přímo ze vzduchu.

Vnější pokoj byl prázdný. Před dveřmi mezi stoly jiskřil a bzučel vzduch. Richard na zkoušku do něj vložil ruku. Měl pocit, že vzduch je hustý, ale zřejmě neměl na něj žádný škodlivý účinek. Protlačil se mezi jiskřičkami a vešel do dveří, které byly za nimi.

Tato místnost nedosahovala velikosti vnějšího pokoje a byla tlumeně osvětlená. Zdi byly vykládané drahocenným tmavým dřevem. Uprostřed stál těžký ořechový stůl plný papírů a knih, byly tam rovněž tři svíce. Podél zdí po pravé i po levé straně sahaly až ke stropu police nepořádně nacpané knihami a několika zvláštními předměty.

Stará žena v těžké tmavošedé pracovní kombinéze, která patřila k uklízečkám, stála na stoličce a oprašovala vrchní poličku s knihami. Překvapeně se otočila, když se zastavil. Podívala se ke dveřím a pak nazpět na něj.

“Jak ses…”

“Promiňte, paní. Nechtěl jsem vás polekat. Já si jenom přišel promluvit s matkou představenou. Je někde tady?”

Žena si dřepla a nohou hmatala po podlaze. Richard jí podal ruku. Vděčně se na něj usmála, když si z obličeje odhrnovala kadeř šedivých vlasů. Většina z nich byla svázána do volného uzlu na temeni. Když stála na podlaze, temeno její hlavy mu nesahalo ani ke spodnímu konci prsní kosti. Tělo měla poněkud širší, jako by byla kdysi vyšší a nějaký obr jí položil ruku na hlavu a stlačil ji dolů asi o třicet centimetrů.

Podívala se nahoru na něj a zvědavostí vraštila čelo. “To tě dovnitř pustily sestry Ulicie a Finella?”

“Ne,” řekl Richard a podíval se po útulně nepořádném pokoji. “Vyšly ven.”

“Ale měly by nechat odstínění.”

“Paní, musím mluvit s matkou představenou.” Přes pokoj uviděl dveře na nádvoří, které byly otevřené. “Je někde tam?”

“Máš sjednanou schůzku?” zeptala se tichým a mírným hlasem.

“Ne,” přiznal se. “Celé dny se o to pokouším. Ty dvě,” ukázal na předpokoj, “nechtějí spolupracovat, tak jsem si udělal schůzku z vlastní iniciativy.”

Přiložila si prst ke spodnímu rtu. “Rozumím. Musíš však mít schůzku předem dojednanou, to je pravidlo. Je mi to líto.”

Richard se vydal k otevřeným dveřím. Byl stále netrpělivější, ale nezvyšoval hlas, nechtěl vystrašit starou služku. “Podívejte se, paní. Musím vidět matku představenou, protože jinak budeme mít schůzku se samotným Strážcem podsvětí.”

Udiveně svraštila čelo. “Opravdu?” Mlaskla jazykem. “Je to tedy Strážce. Bohové, bohové!”

Richard najednou strnul. Zasténal a zamručel, pak se otočil na podpatku.

“Ty jsi matka představená, je to tak?”

Na tváři se jí objevil šelmovský úsměv a zazářil jí rovněž v očích. “Ano, Richarde, myslím, že ano.”

“Ty víš, kdo jsem?”

Tiše se zasmála. “Ale ano, já to vím.”

Richard si povzdychl. “To jsi tedy ty, která řídíš palác?”

Zasmála se hlasitěji. “Podle toho, co slyším v poslední době, ho řídíš ty. Jsi zde sotva měsíc a už máš kolem prstu otočenou polovinu paláce. Přemýšlela jsem, že o schůzku požádám já tebe.”

Richard se na ni přátelsky zamračil. “Já bych se s tebou setkal.”

“Těšila jsem se na setkání s tebou.” Poplácala ho po paži. “Od nynějška můžeš za mnou přijít, kdykoliv si budeš přát.”

“Proč jsi mi to nedovolovala předtím?”

Zkřížila paže pod svým plným zaokrouhleným poprsím. “To byla zkouška, hochu. Zkouška.” Usmála se na něj. “Udělal jsi na mě dojem. Čekala jsem, že ti to zabere ještě dalších šest až osm měsíců.”

Dveře se prudce otevřely. Richard byl za obojek stržen z nohou a přiražen ke zdi. Nemohl se ani pohnout. Dvě vzteklé sestry stály ve dveřích a ruce měly v bocích.

“Ale, ale,” řekla matka představená, “obě s tím přestaňte. Pusťte hocha dolů.”

Richard se svalil na podlahu a zlostně se podíval na sestry. “Byl jsem to já, kdo přemluvil hochy, aby to udělali. To, co udělali, je moje vina. Když by mělo dojít k nějaké odplatě, raději ať je zamířená na mě a ne na ně. Když jim něco uděláte, budete se odpovídat mně.”

Jedna ze sester k němu udělala krok. “Jejich potrestání už bylo nařízeno. Tentokrát pro změnu dostanou za vyučenou.” Rozzlobeně na něj ukázala krátkým prutem. “Ty budeš mít svůj vlastní trest, se kterým si budeš moci dělat starosti.”

“Ano, sestro Ulicie,” řekla matka představená, “myslím si, že trest je na pořadu dne.” Sestra se na Richarda samolibě usmála. “Trest pro tebe,” řekla matka představená.

Sestra Ulicie na ni užasle pohlédla s otevřenými ústy. “Matko Annalino?”

“Nedala jsem ti jasný příkaz, že sem Richard nesmí?”

Obě sestry se narovnaly. “Ano, matko Annalino.”

“A on tady je. Stojí v mé kanceláři.”

Sestra Ulicie ukázala na dveře. “Ale… nechaly jsme tam odstínění! Nemohl se…”

“Tak? Nemohl?” Sestře klesla ruka, když uviděla svraštělé čelo matky představené. “Mně se zdá, že zde stojí. Nemám pravdu, sestry?”

“Máš, matko Annalino,” řekly obě jedním hlasem.

“A vy si myslíte, že vlastní selhání odčiníte tím, že se vrátíte na své židle, jako by se nic nestalo, a je tři potrestáte za to, že se jim to povedlo?” Matka představená zamlaskala jazykem. “Vy dvě budete potrestané stejným trestem, který jste vyměřili těm dvěma hochům.”

Sestra zbledla. “Ale matko…” zašeptala druhá. “Přece se něco takového nemůže dělat sestře.”

“Opravdu, sestro Finello? Co jste nařídily pro hochy?”

“Aby se jim nařezalo na zadek… veřejně… zítra ráno,.. po snídani.”

“Mně to připadá v pořádku. Místo nich tam budete vy dvě.”

“Matko představená,” zašeptala sestra Ulicie užasle. “My jsme však sestry světla. To bude pokořující.”

“Trochu se naučit pokoře nikdy nikomu neuškodilo. Všechny se pokorně skláníme před naším Stvořitelem. Za vaše selhání bude místo nich nařezáno vám.”

Sestra Ulicie vzdorovitě vystrčila bradu: “A když se tomu nepodrobíme, matko Annalino?”

Matka představená se usmála. “Tím mi ale řeknete, že si už víc nezasloužíte důvěru a nadto, že si už nepřejete být sestrami světla.”

Obě se poklonily. Když se za nimi zavřely dveře, Richard se s povytaženým obočím podíval na matku představenou.

“Doufám, že si to s tebou nikdy nerozházím, matko Annalino.”

Tiše se zasmála. “Říkej mi prosím Anna. Takto mi říkají mí staří známí.”

“Bude mi ctí říkat ti Anno, matko představená, nejsem však tvůj starý známý.”

“Opravdu si to myslíš?” Usmála se. “Bohové, jaký je to ale chytrý chlapec. Na tom ale nezáleží, stejně mi říkej Anna. Víš, proč jsem je potrestala? Protože ty jsi za své jednání převzal odpovědnost. Ony nepoznaly důležitost této skutečnosti. Učíš se být čarodějem.”

“Co tím myslíš?”

“Ty jsi věděl, že je nebezpečné postavit se proti nim, je to tak?” Richard přikývl. “Použil jsi ty hochy přesto, že jsi věděl, že existuje možnost, že by jim někdo mohl něco udělat.”

“Ano, ale musel jsem to udělat. Je to tak moc důležité a byl to jediný způsob, který jsem dokázal vymyslet.”

“Břemeno čaroděje. Tak se tomu říká. Jde o využívání lidí. Moudrý čaroděj chápe, že všechno nemůže dělat sám a že, když je věc opravdu důležitá, musí použít jiné lidi. Jinak by nedokázal udělat to, co se udělat musí. I kdyby to tyto lidi někdy stálo život. Je to vzácná schopnost a je životně důležitá proto, aby se někdo stal dobrým čarodějem. Možná to platí i pro matky představené.”

“Anno, je to mimořádně naléhavé. Musím s tebou mluvit.”

“Opravdu je to tak naléhavé? Tak tedy proč bychom se nešli projít do zahrady, kde bychom si o této bezodkladné věci promluvili.”

Zavěsila se do něj a vyvedla ho přes otevřené dveře. Venku zaléval měsíční svit rozsáhlé a velkolepé nádvoří se stromy, stezkami, záhony květin, i nepěstěnými místy a s nádherným rybníkem. Krása zahrady však na Richardovu mysl vůbec nepůsobila. Od doby, co mluvil s Warrenem, sotva dokázal jíst nebo spát. Když se Strážci podaří uniknout, dostane každého včetně Kahlan. Richard musí něco udělat.

“Anno, svět je ve velkém nebezpečí. Potřebuji tvou pomoc. Potřebuji sundat obojek, abych mohl jít pro pomoc.”

“Richarde, já jsem tady proto, abych ti pomáhala. V čem je problém?”

“Strážce.”

“Bezejmenný,” opravila ho.

“Jaký je v tom rozdíl?”

“Když mu říkáš jeho jménem, přivoláváš na sebe jeho pozornost.”

“Anno, to je jen pouhé slovo. Záleží na významu slova a ne na seskupení písmen. To si myslíš, že když Strážci podsvětí budeš říkat Bezejmenný, že ho převezeš, a on si nebude myslet, že mluvíš o něm? Je chybou, když předpokládáš, že tví nepřátelé jsou hloupí.”

Z jejích prsou se vydral srdečný smích. “Čekala jsem strašně dlouho na to, až na to někdo přijde.”

Zastavila se s ním na kraji rybníka a on se zeptal: “Co to je ‘kamínek v rybníce’?”

Podívala se na vodu. “Ty jsi jedním z nich, Richarde.”

“Myslíš tím, že jich je víc než jeden?”

Vzduchem jí připlul do dlaně malý kamínek. “Každý má jistý vliv na jiné. Někteří lidé inspirují ty druhé k velkým činům. Jiní zapletou ostatní do svých zločinů. Ti, kteří mají talent, ovlivňují své okolí ještě více. Čím silnější je Han, tím silnější je ovlivňování.”

“Co to má společného se mnou? Co to má společného s kamínkem v rybníce?”

“Vidíš, jak všechny rostlinky okřehku plavou po hladině? Řekněme, že to jsou ostatní lidé, svět živých a tento kamínek jsi ty.” Hodila kamínek do rybníka. “Vidíš, co se děje? Vlnění, které jsi způsobil, ovlivňuje všechny ostatní. Bez tebe by nevznikla žádná z těch vlnek.”

“Takže rostlinky se pohupují na vlnkách nahoru a dolů, kámen však šel ke dnu.”

Neradostně se na něj usmála. “Na to nikdy nezapomínej.”

Tato odpověď ho přinutila ke chvilce mlčení. “Myslím si, že do mě vkládáš příliš mnoho důvěry. Ty o mně nic nevíš.”

“Synáčku, možná víc, než si myslíš. Co to je, co tě nutí dělat si starosti se Strážcem podsvětí?”

“Něco se musí udělat. Zanedlouho unikne. Jedna ze schránek Ordenu byla otevřena, brána je otevřená. Kámen slz se nachází na tomto světě. Musím něco udělat.”

“Aha!” Usmívala se, když se zastavila. “Takže ty, kterého před chvílí přišpendlil na zeď Han obyčejné sestry, chceš odejít a bojovat se samotným Strážcem podsvětí.”

“Něco se však stalo a něco se musí udělat.”

“Vidím, že jsi mluvil s Warrenem. Je to velmi chytrý mladík, je však ještě příliš mladý. Někdy potřebuje usměrnění, potřebuje vedení.” Naklonila k sobě větev stromu. “Velmi usilovně studuje knihy. Myslím si, že na nich jistě zná každou šmouhu.”

Prohlížela si květ na větvi. Když se na ni ve světle měsíce díval, uvědomil si, že si o sobě myslel, že je chytřejší, než ve skutečnosti je. Warren také.

“No a co bude se Strážcem podsvětí? Co bude s Kamenem slz?”

Opět se do něj zavěsila a donutila ho kráčet dál. “Richarde, pokud je brána otevřená a Kámen slz je na tomto světě, proč nás ještě Strážce podsvětí nemá? Co ty na to?” “Možná se nás chystá každou chvíli všechny spolknout.” “Aha, takže ty si myslíš, že teď je u večeře a že až s ní skončí, utře si ústa a pustí se do pohlcování světa živých. Ty se proto musíš rozeběhnout a uzavřít bránu předtím, než si z klína vezme ubrousek? To si myslíš, že svět za naším světem funguje tímto způsobem? Za stejných podmínek jako náš svět?”

Richard si nervózně prohrábl prsty vlasy. “Já nevím. Já nevím, jak to všechno funguje, ale Warren řekl…”

“Warren nezná všechno. Je pouhým studentem. Má na proroctví talent, musí se však toho ještě mnoho naučit.

Víš, proč máme proroctví dole ve sklepeních a omezujeme počet těch, kteří je smějí číst? Je to ze stejného důvodu, ze kterého teď spolu mluvíme. Je to kvůli tomu, že proroctví je pro nepřipravenou mysl nebezpečné. Někdy je nebezpečné rovněž pro vycvičenou mysl. Je v tom ještě mnoho dalšího, jinak by nás Strážce podsvětí už měl.” “Tím říkáš, že nejsme v nebezpečí?” Lišácky se usmála. “V nebezpečí jsme vždy, Richarde. Dokud bude svět živých existovat, do té doby bude nebezpečí existovat. Všechno živé je smrtelné.”

Opět ho poplácala po paži. “Jsi významný člověk, jsi člověk z proroctví, ale když se někam hloupě rozběhneš, můžeš způsobit více škody než užitku. To, že se Kámen slz nachází na tomto světě, samo o sobě nedovolí, aby Strážce unikl přes bránu. Kámen je k tomu pouze prostředkem.” “Doufám, že máš pravdu,” řekl, když šli dál. Podívala se nahoru na něj. “Jak se vede tvé matce?” Richard se zadíval do tmy. “Zemřela, když jsem byl malý. Uhořela.”

“Je mi to líto, Richarde. A tvému otci?” “Kterému?” zamumlal. “Georgeovi, tvému nevlastnímu otci.” Richard si odkašlal. “Zabil ho Darken Rahl.” Úkosem se na ni podíval. “Jak to, že znáš mého nevlastního otce?”

Věnovala mu jeden z těch nadčasových pohledů, které dostával už předtím od Adie, Šoty, sestry Verny, Du Chaillu a Kahlan. “Je mi to líto, Richarde, ale já jsem nevěděla, že zemřel. George Cypher byl skutečný muž.”

Zastavil se a zamrazilo ho. “Ty,” zašeptal. “S tvou pomocí se můj otec tehdy dostal ke knize.” Toto prohlášení bylo úmyslně nejasné, aby musela doplnit detaily, aby ho potvrdila.

Opět se krátce zasmála. “Ty se to bojíš říci nahlas? Kniha počítaných stínů je kniha, o které mluvíš.” Ukázala na kamennou lavici. “Sedni si, Richarde, nebo upadneš.”

Richard se na lavici zhroutil. Podíval se, jak stojí před ním. “Ty? Ty jsi dala tu knihu otci?”

“Přesněji řečeno, pomohla jsem mu ji získat. Richarde, teď vidíš, že ty a já jsme staří známí. Samozřejmě, že když jsem tě naposled viděla, tak jsi ječel, jak kdyby tě na nože brali. Měl jsi jenom několik měsíců, je to tak.”

Nepřítomně se usmála. “Kdyby tě teď jenom mohla vidět tvá matka. Překypovala nad tebou pýchou. Říkala, že jsi požehnáním, které vyvažuje prokletí. Richarde, pochop to, že rovnováha je to, na čem se zakládá svět živých. Jsi dítětem této rovnováhy. Vložila jsem do tebe mnoho.”

Richard pocítil, že se mu jazyk přilepil k patru. “Proč?”

“Protože jsi kamínek v rybníce.” Zdálo se, že její oči přestaly kolem sebe vidět. “Před více než třemi tisíci lety měli čarodějové subtraktivní magii. Od té doby se s ní nikdo nenarodil. Doufali jsme, že někdo takový přijde, ale až dodnes nikdo takový nepřišel. Několik jich mělo nutkání, ale žádný neměl talent. Až ty máš talent jak pro aditivní, tak pro subtraktivní magii.”

Richard vyskočil na nohy. “Cože? Zešílela jsi?”

“Posaď se, Richarde!”

Tichá síla jejího hlasu, její pronikavý pohled a její chování ho donutily opět klesnout na lavici. Nevěděl proč, ale teď mu připadala velmi velká. Měla stejnou výšku jako předtím, ale teď se mu zdálo, jako by se nad ním tyčila. Její hlas se stal rovněž autoritativnějším.

“Teď mě konečně poslouchej. Způsobuješ mi velmi mnoho starostí. Podobáš se býkovi, který neustále poráží ploty a šlape po úrodě. V sázce je toho příliš mnoho, takže nemůžeš konat bez toho, abys nevěděl, co děláš. Vím, že si myslíš, že to děláš správně, to samé si však myslí i býk.

Tvým problémem je nedostatek znalostí. Mám v úmyslu tě vzdělávat.

I když nebudeš věřit všemu z toho, co ti musím říci, raději se s tím smiř. Jinak budeš mít obojek velmi dlouhou dobu, protože ho nejde sundat, dokud se nesmíříš s pravdou.”

“Bylo mi řečeno, že obojek sundávají sestry.”

Výraz v jejích očích v něm vyvolal lítost, že nedržel jazyk za zuby, a přání vyměnit si místo se dvěmi sestrama, kterým bude veřejně nařezáno.

“Obojek se rozepne pouze, když akceptuješ sebe sama, když se smíříš se svým talentem, se svou skutečnou silou. Rada’Han sis kolem krku dal ty. Nebudeme mít moc ti ho sundat do té doby, co nám budeš schopen vlastní mocí pomáhat. Jediný způsob, kterým to můžeš dokázat, je učit se a akceptovat to, kdo jsi.

Teď ze začátku ale musíš chápat, kdo je Strážce podsvětí, kdo je Stvořitel a jaká je podstata tohoto světa. Tvůj problém, který je stejný jako problém, který má většina lidí, a který má i Warren, je v tom, že se pokoušíte porozumět světu mimo náš svět na základě podmínek našeho světa.

Dobro a zlo, Stvořitel a Strážce podsvětí jsou chaosem rozděleným do dvou protikladných sil. I když se každá hrozí té druhé, jsou na sobě navzájem závislé a nemohou existovat jedna bez druhé. Každá z nich definuje tu druhou. Boj, náš boj v tomto světě spočívá v udržování rovnováhy.”

I když se Richardovi dařilo držet ústa zavřená, nedokázal ze svého obličeje zahnat zamračení.

“Od Stvořitele pochází život, duše života. Ten kvete v tomto světě. Bez Strážce podsvětí a bez smrti nemůže však být žádný život. Bez smrti by život byl časově neomezený.

Umíš si vlastně představit svět, ve kterém by nikdo nikdy neumíral? Kde každé narozené dítě žije? Kde by žilo navěky? Kde vzkvétá každá rostlina, která vyklíčí? Kdy každý strom žije navěky a z

každého semenáčku vyroste nový?

Co by se stalo? Jak bychom mohli jíst, kdybychom nemohli zabít žádné zvíře nebo sklidit úrodu, kdyby všichni žili věčně a nemohli zemřít? Byl by to nekonečný život drásavého, zuřivého hladu. Svět živých by byl pohlcován chaosem a provždy by ničil sám sebe.

Smrt, podsvětí, jak jí někteří říkají, je věčná. Ty na ni myslíš v podmínkách tohoto života. Ve věčnosti nemá čas žádný význam, ani rozměr. Pro Strážce podsvětí nemají žádný význam ani sekunda, ani rok.

Pouze přes ty, kteří mu slouží v našem světě, Strážce podsvětí dostává jisté chápání rozměru času. Je to jejich spěšnost, která pohání jeho boj, protože oni čas chápou. On potřebuje živé, aby mohl zvítězit. Jeho sliby těm, co mu pomáhají, jsou svůdné, a oni hladoví po jeho vítězství."

"Jakou úlohu v tom tedy hraji já?"

"My chaos dělíme a definujeme řádem a udržujeme je odděleně: světlo a tma, láska a nenávist, dobro a zlo. My jsme tou rovnováhou.

My jsme jako ten okřehek, který plave na povrchu rybníka. Vzduch nad námi je Stvořitel, hlubina pod námi Strážce podsvětí. Duše živých, které přišly od Stvořitele vykvétají na tomto místě a když zemřou, sestoupí do světa mrtvých.

To ale neznamená, že ten svět je zlý. Zlo, to je náš posudek, který tomuto světu přisuzujeme. Strážce je jako bahno na dně rybníka. Duchové mrtvých sídlí na každém místě mezi hlubinou, chaosem a nenávistí blízko u Strážce, až k místům pod hladinou nedaleko od živých a od světla Stvořitele. Je nadějí živých, že věčnost stráví v teple tohoto světa.

Jsme to my, živoucí, kteří oddělují a definují světy po obou stranách života. Magie je prvkem, který k tomu našemu světu dává sílu. Magie je tím rovnovážným bodem.

Strážce podsvětí by rád pohltil svět živých, aby triumfoval. Aby to mohl udělat, musí odstranit magii. Souběžně však musí používat magii, aby odstranil rovnováhu a aby mohl triumfovat."

Richard se snažil udržet hlavu nad temnou hladinou zmatku. "A čarodějové mají moc k ovlivnění této rovnováhy?"

Ještě stále se nad ním skláněla. Namířila na něj prstem, "Ano. Ty máš v sobě obě stránky magie." Její úsměv se vypařil způsobem, který mu vyrazil dech. "To z tebe dělá mimořádně nebezpečného člověka, Richarde.

Máš obě stránky talentu, máš moc k tomu, abys oponu opravil nebo zničil. Existují dobří lidé, kteří by tě v mžiku zabili, kdyby se dozvěděli o tvé moci. Udělali by to jenom ze strachu, že bys nás všechny mohl zničit, možná ani ne úmyslně."

"A co ty? Patříš k nim?"

"Kdybych byla jako oni, nepomáhala bych tvému otci získat Knihu počítaných stínů. Tvůj zásah odstranil bezprostřední ohrožení, ale zároveň dodal energii magii brány a zvýšil pravděpodobnost většího nebezpečí v budoucnosti. Bylo to riziko, které jsem musela podstoupit, protože důsledky toho, že bych to neudělala, by byly katastrofální. Když se však nenapraví to, co se stalo, způsobí to nakonec ještě větší katastrofu."

"Co to je opona? Kde se nachází?" Natáhla ruku a zaťukala mu na čelo. "Opona je uvnitř těch z nás, kteří máme magii. My jsme její ochránci. Proto znamená rovnováha tak mnoho pro nás, kteří máme talent. Když se natrhne opona, rovnováha je narušená. Čím větší je porušení rovnováhy, tím více se opona trhá.

Stvořitel vládne ve svém panství, Strážce podsvětí zase ve svém. Strážce potřebuje Stvořitele, aby mu dodával život a Stvořitel potřebuje Strážce podsvětí, aby mohl život obnovovat. Opona udržuje tuto rovnováhu."

Její obličej se zachmuřil. "Mnozí by mohli tento názor považovat za rouhání. Oni považují Strážce pouze za zlo, které musí být zničeno. Kdyby k tomu došlo, tak by to nakonec vedlo k opaku - všechen život by byl smeten podobně, jak při povodni řeka smete písečnou mělčinu."

“Jaký je smysl toho, že mám oba druhy magie? K čemu je určená má moc.”

“Většina čarodějů má talent, který je zaměřen určitým směrem. Někteří z nich jsou ranhojiči, někteří vytvářejí magické předměty, mnohem vzácnější jsou proroci. Nejvzácnější jsou váleční čarodějové. Žádný takový se přes tři tisíce let nenarodil. Dokud ses nenarodil ty.”

Richard si otřel zpocené dlaně do kalhot. “Nelíbí se mi, jak to zní.”

“Válečný čaroděj má dva významy, které se navzájem vyrovnávají, jak je tomu ve všech magických věcech. První význam je ten, že dokáže roztrhnout oponu a přinést ničení a smrt - tedy válku. Druhý význam je ten, má magii potřebnou k boji proti moci Strážce podsvětí. Richarde, to, že jsi válečný čaroděj, neznamená, že jsi špatný. Mnoho z těch, kteří bojují, bojují, aby chránili bezbranné. Znamená to, že máš vlastnost mít dostatečný zájem na tom, abys bojoval a ochraňoval bezmocné.”

“Když je to ten, který byl zrozen v čisté krvi, tak dokáže bojovat pro životni pouto. A když tento jeden je poznamenán, je kamínkem v rybníce.” zacitoval Richard.

Povytáhla obočí. “Na to, že prohlašuješ, jak jsou ti proroctví směšná, se mi zdá, že znáš příliš mnoho jejich rozhodujících úryvků. Pokud jsem to úplně nepopletla, měl bys být rovněž poznamenán.”

Richard cítil jizvu na hrudi, když jí přikývl na souhlas. “Chceš tím říci, že můj život je už předznamenán? Že ho pouze mám prožít tak, jak byl předurčen?”

“Richarde, to ne. Život není předurčen. Proroctví znamenají pouze to, že máš jistou možnost to dokázat. Máš schopnost ovlivňovat události. Proto je pro tebe tak důležité, aby ses učil.

Nejdůležitější je to, aby ses naučil akceptovat sebe sama. Pokud to neuděláš, poškodíš svou nejdůležitější část: svou svobodnou vůli. Pokud budeš konat bez pochopení toho, co děláš, mohl by ses dostat do oblasti chaosu.

Když ses narodil, nechala jsem tě žít proto, že jsi měl schopnost konat dobro. Máš v sobě naději pro život. Až do doby, než akceptuješ obě stránky své magie, však budeš hrozbou všemu živému.”

Richard si zoufale přál změnit téma hovoru. Měl pocit, že na něj padá celý svět. “Co je Kámen slz?”

Mírně pokrčila rameny. “Ve světě mrtvých se vyskytuje jako energie. V tomto světě je to předmět s mocí, která představuje tuto energii.

Kámen slz je závažím, které drží Strážce podsvětí u nekonečného konce jeho světa, zatímco jeho vliv zde je snížen natolik, že je nastolená rovnováha.”

“Pokud se tedy nachází zde a je daleko od něj, je Strážce vysvobozen ze svého vězení.”

“Kdyby to byla pravda, už bychom byli všichni mrtví. Hmm?” Tázavě povytáhla obočí, Richard však nic neříkal. “Je to jedna z plomb, které udržují Strážce podsvětí tam, kde má být. Jsou ještě další, které ho tam drží. Teď ho tam prozatím drží magie.

Kámen slz má však moc zničit rovnováhu, narušit oponu a osvobodit Strážce podsvětí. To všechno však pouze v případě, že by jej na tomto světě nesprávným způsobem použili lidé jako ty. Pochop, že kámen má moc vypovědět každou duši do nekonečných hloubek podsvětí. Kdyby ho však někdo použil tímto způsobeni, kdyby ho použil z nenávisti a sobectví, přenášel by tuto moc na druhou stranu, a tím by zničil oponu.

Oponu může scelit pouze ten, kdo má talent založený na obou stranách magie. Kámen musí být vrácen tam, kam patří.

Musíme se snažit udržovat ostatní plomby neporušené až do dne, kdy někdo jako ty dokáže obnovit tuto plombu, pokud je na to ještě čas. Mezitím bude zde Strážce podsvětí stále silnější. Jeho přisluhovači se snaží porušit ostatní plomby. Jsou jiné způsoby, jak osvobodit Strážce.”

“Anno, jsi si mnou jistá? Možná…”

“Dokázal jsi to právě dnes večer tím, že jsi se dostal přes odstínění. Naše odstínění se zakládá na aditivní magii. Jediný způsob, kterým jsi se mohl přes něj dostat, byl ten, že tvůj Han použil magii subtraktivní.”

“Možná má můj Han aditivní magii, která je silnější.”

“Když jsi se dostával přes Údolí ztracených, přitahovaly tě věže. Oba druhy věží, nemám pravdu?”

“Mohl jsem na ně narazit náhodou.” Unaveně si povzdychla. “Věže vytvořili čarodějové, kteří měli oba druhy magie. V bílých věžích je bílý písek. Čarodějnický písek. Pochybuji, že sis nějaký vzal.”

“To nic nedokazuje. Co to je čarodějnický písek?”

“Čarodějnický písek je mimořádně vzácný, prakticky ho nelze ničím zaplatit. Dá se získat jen tehdy, když má někdo štěstí a narazí na věž. Čarodějnický písek, to jsou zkrystalizované kosti čarodějníků, kteří obětovali své životy věžím. Je to vlastně zkoncentrovaná magie. Ta dodává moc zaklínáním, která jsou jím zobrazená - dobrým i zlým. Správné zaklínadlo nakreslené do bílého čarodějnického písku může přivolat Strážce podsvětí.

Místo bílého písku sis vzal černý, není-liž pravda?”

“To je. Chtěl jsem trošku z něj mít, to je všechno.”

Přikývla. “Jenom trošku, Richarde. Od doby, co byly věže postavené, nikdo si nedokázal vzít trošku černého čarodějnického písku. Z věže ho nedokáže odnést nikdo bez subtraktivní magie. Ochraňuj si ten černý písek vlastním životem. Je cennější, než si dokážeš představit.”

“Proč? Co dokáže udělat?”

“Černý čarodějnický písek je protikladem bílého. Oba písky se navzájem neutralizují. Pouhé jedno zrníčko černého písku dokáže narušit zaklínadlo nakreslené k tomu, aby přivolalo Strážce. Dokáže to zaklínadlo zničit. Jeho jedna lžička má cenu království.”

“Přesto,” řekl, “se to mohlo stát tím, že…”

“Poslední čarodějové, kteří se narodili s oběma druhy magie, vložili do Paláce proroků svou magii. Proroci v těch dobách věděli, že se jednou opět narodí někdo s oběma druhy magie, že se narodí válečný čaroděj. Proto vytvořili Hagenské lesy a mriswithy. Ten, kdo se narodí se subtraktivní magií, bude k tomuto místu přitahován. Bude přitahován, aby bojoval.

Obojek zabraňuje aditivní magii, aby tě zabila. Hagenské lesy poskytují možnost vybití pro tuto stránku tvého talentu. Něco takového ti sestry nemohou poskytnout.”

“Já jsem však použil Meče pravdy.” Jemu samotnému to znělo jako prosba pohlcená bouří. “Byl to meč.”

“Meč pravdy byl rovněž vytvořen čaroději s oběma druhy magie. Pouze ten, kdo byl z nich zrozený, může plně rozvinout jeho magii. Pouze ty můžeš plně využít všechny schopnosti meče. Zatím jsi to však neudělal.

Je to tvá pomůcka, ale nepotřebuješ ho, abys zabil mriswitha. Když mi nevěříš, nech tady svůj meč a jdi do Hagenských lesů ozbrojen pouze svým nožem. Mriswitha stejně zabiješ.”

“Tuto čepel již používali jiní. Neměli talent, natož subtraktivní magii.”

“Oni ve skutečnosti magii meče nepoužívali. Meč byl vytvořen pro tebe. Je to stejná pomůcka, jakou jsou proroctví nebo mriswith. Všechny pomůcky k nám byly poslány přes propast věků.”

“Nemyslím si, že bych mohl být jedním z těch válečných čarodějů.”

“Jíš maso?”

“Co to má s tím společného?”

“Jsi dítětem rovnováhy. Čarodějové musí být v rovnováze stejně jako věci, které dělají, stejně jako jejich moc. Váleční čarodějové zřídka jedí maso. Tato zdrženlivost se vyrovnává se zabíjením, které musí někdy udělat.”

“Anno, je mi to líto, ale já zkrátka nedokážu uvěřit, že mám subtraktivní magii.”

“Proto se nacházíš v tak velkém nebezpečí. Pokaždé, když se setkáš s magií, naučí se tvůj Han něco dalšího, aby tě ochraňoval, aby ti sloužil. Ty si ale neuvědomuješ, že se to učí. Rada’Han mu pomáhá růst, i když ty si tento proces neuvědomuješ.

Děláš věci, o jejichž důležitosti nebo smyslu nic nevíš, jako například to, že jsi byl přitahován k černému čarodějnickému písku a nabral sis z něj, nebo když jsi vzal od Adie kulatou kost skrina.”

Richard svraštil čelo. “Ty znáš také Adie?”

“Ano, ona pomohla mně a tvému otci dostat se přes průchod, abychom mohli získat Knihu počítaných stínů.”

“O jaké kulaté kosti to mluvíš?”

Richard v jejích očích uviděl nepatrný náznak znepokojení.

“Adie má kulatou kost, po celém jejím povrchu jsou vyřezané příšery. Je to předmět s velkou mocí. Tvá subtraktivní magie tě k němu měla přitahovat.”

Richard si vzpomněl, že nahoře na poličce viděl takovou kulatou kost. “V jejím domě jsem něco takového viděl, ale nevzal jsem si to. Nikdy bych si nevzal nic, co mi nepatří. Možná to znamená, že subtraktivní magii ve skutečnosti nemám.”

Narovnala se. “Ne, ty sis jí všiml. Skutečnost, že sis ji nevzal, znamená pouze to, že jsi nebyl k němu přitahován natolik jako k černému písku, protože jsi tehdy ještě neměl na sobě Rada’Han a tvá moc nebyla ještě dostatečně rozvinutá.”

Richard zaváhal. “Vznikl tím nějaký problém?”

Usmála se, jemu však úsměv připadal nucený. “Ne, Adie ji bude bránit i za cenu vlastního života. Ona ví, jak je důležitá. Můžeš ji získat v budoucnosti.”

“Co dokáže?”

“Pomáhá ochraňovat oponu. Když ji použije válečný čaroděj, který má obě strany magie jako ty, vyvolá to skrina. Skrinové představují sílu, která pomáhá udržovat světy od sebe oddělené. Mohlo by se říci, že jsou ochránci hranice mezi světy.”

“Co se stane, kdyby byl v rukou nesprávného člověka? Člověka, který chce pomáhat Strážci podsvětí?”

Zatáhla ho za košili a přinutila vstát. “Richarde, děláš si s tím příliš mnoho starostí. Musím jít pracovat. Zatím to musíš nechat na mně. Dítě, snaž se ze všech sil studovat. Nauč se dotýkat svého Hanu a kontrolovat ho. Musíš se učit, pokud máš být Stvořiteli k něčemu.”

Richard se k ní otočil. Dívala se do prázdna.

“Anno, proč Strážce podsvětí tolik touží po světě živých? Co tím získá? Jaký to má pro něj smysl?”

Odpověděla mu tichým a nepřítomným hlasem. “Smrt je protikladem života. Strážce podsvětí existuje proto, aby hubil život. Jeho nenávist vůči životu je bezmezná. Jeho nenávist je stejně věčná jako jeho vězení smrti.”

Kapitola dvacátá sedmá

Richard byl ponořený do svého vlastního světa, když přicházel ke kamennému mostu. Celé dny se teď zavíral ve svém pokoji a přemýšlel. Když za ním přicházely sestry, aby ho vyučovaly, snažil se jen napůl. Teď měl strach, že se Hanu dotkne.

Warren pracoval celé dny a noci ve sklepeních, kontroloval to, co mu Richard řekl, a vyhledával další informace. V tom, co mu matka představená řekla, muselo být alespoň zrníčko pravdy - kdyby Strážce podsvětí mohl použít bránu, tak proč to už neudělal?

Potřeboval se projít. Měl pocit, že mu hlava každou chvíli praskne. Chtěl být alespoň na chvíli pryč z paláce.

Najednou se vedle něj objevila Paša. “Hledala jsem tě.”

Nezastavil se a díval se dál před sebe. “Proč?”

“Chtěla jsem prostě být s tebou.”

“Dobře, ale já se jdu projít po okolí.”

Pokrčila rameny. “Mně procházka vadit nebude. Mohu jít s tebou?”

Richard se ohlédl. Měla slaboučké kaštanově hnědé šaty se špičatým výstřihem. Den byl chladný. Ještě že měla fialový plášť, který vypadal na to, že splní svůj účel. Měla zlaté náušnice ve tvaru velkých kruhů. Opasek se hodil k náhrdelníku, na kterém byly nějaké medailonky. Takto oblečená vypadala kouzelně, sotva to však bylo oblečení na procházku volnou přírodou.

“Máš na sobě ty nanicovaté lehké střevíce?”

Zvedla nohu, aby mu ukázala kožené boty. “Nechala jsem si je speciálně udělat jenom proto, abych mohla s tebou chodit na vycházky.”

Speciálně udělat, zamumlal v duchu. Richard si vzpomněl, jak byla tehdy dotčená, když jí řekl, že jí nesluší modré šaty. Nechtěl zranit její pocity tím, že by ji poslal pryč. Vždyť ona se mu jenom pokouší udělat radost. Pomyslel si, že by mu společnost usmívající se dívky mohla pomoci.

“Tak dobře. Domnívám se, že se mnou můžeš jít, nemysli si však, že tě budu bavit hovorem.”

Usmála se a zavěsila se do něj. “Budu šťastná jen z toho, že půjdu s tebou.”

Alespoň že vedl Pašu. To odhánělo většinu žen, když šli přes město. Ty z nich, které se na něj drze obrátily, si od Paši vysloužily zlobný pohled. Ty z nich, které vzdorovaly pohledu, si vysloužily ještě něco - dotek jejího Hanu. Po neviditelném štípnutí vyjekly a zmizely.

Richard teď chápal, proč palác pěstuje čaroděje. Pokouší se získat čaroděje s aditivní i subtraktivní magií.

Teď ale jednoho má.

Mlčky kráčeli k pahorkům, které se koupaly v pozdním odpoledním slunci. Richard se cítil lépe v rozlehlých skalnatých pahorcích, které se tyčily nad městem. I když to byla pouze iluze, cítil se volný. Najednou si přál, aby Paša nebyla s ním. Grače neviděl už několik dní. Grač bude jistě celý bez sebe.

Váhal nad tím, co má udělat. Nevěděl, zda je pravda všechno, co mu matka představená řekla. Nevěděl ani, čeho se bojí více - že to je lež, nebo že to je pravda.

Pašina ruka mu sevřela paži a to ho vyvedlo z jeho pochmurného zamyšlení a přinutilo zastavit. Nervózně se kolem sebe rozhlížela. Z toho, jak dýchala ústy věděl, že má strach.

“Co se děje?” zašeptal.

Pohledem prohledávala okolní skály. “Richarde, tam něco je. Prosím, pojď zpět!”

Richard tasil meč. Jeho zvláštní řinčení zaznělo nehybným odpoledním vzduchem. Necítil nic, necítil žádné nebezpečí, ale Pašin Han zřejmě pociťoval něco, z čeho měla strach.

Paša krátce vykřikla. Richard se prudce otočil. Nad skálou vykukovala Gračova hlava. Paša ustupovala. “To je v pořádku, on ti neublíží.” Grač se váhavě usmíval a ukazoval tesáky, když se zvedal, dokud se netyčil ve své plné výšce.

“Zabij ho!” vykřikla. “Je to divoké zvíře! Zabij ho!”

“Pašo, uklidni se. On ti neublíží.”

Šla pozpátku ještě dál. Grač stál, střídavě se díval na Richarda a na Pašu a nevěděl, co má dělat. Richard si uvědomil, že by mohla garovi svou mocí ublížit, tak se mezi ně postavil.

“Richarde, uhni! Musí se zabít! Je to divoké zvíře!”

“On ti neublíží. Já ho znám, Pašo.”

Otočila se a utíkala. Vlál za ní fialový plášť. Richard zasténal, když se díval, jak skáče ze svahu dolů z jednoho balvanu na druhý. Zamračil se na Grače.

“Co se to s tebou děje? To jsi ji musel vyděsit? Co si myslíš, že děláš, když se ukazuješ lidem?”

Grač svěsil uši. Ramena mu poklesla a začal kňučet. Když se mu začala třást křídla, Richard šel k němu.

“Tak dobře, teď už je pozdě litovat. Pojď mě obejmout.” Grač sklopil oči k zemi. “Bude to v pořádku.”

Objal velkého, srstí porostlého tvora. Grač se nakonec uklidnil, objal Richarda pažemi i křídly a šťastně bublal. Za chvíli stáhl Richarda ze skály a zápasnickým chvatem ho svalil k zemi. Richard ho polechtal na žebrech a zápasil s ním, dokud se Grač nezačal nahlas smát.

Když se pak usadili, Grač vsunul špičku drápu do kapsy, ve které Richard nosil kadeř Kahlaniných vlasů. Podíval se na něj zpod huňatého obočí, které bylo dlouhé jako topůrko na sekeru. Po chvíli Richard přišel na to, co tím Grač myslí.

“Ne, to není stejná žena. Je to jiný člověk.” Grač svraštil čelo. Nechápal to. Richard neměl náladu

na to, aby se pokoušel vysvětlovat, že pramen vlasů, na který se vždy díval, není Pašin. Místo toho začal na Gračovo naléhání zápasit se svým chundelatým přítelem.

Už se stmívalo, když se Richard dostal k tomu, aby se vrátil do paláce. Musel najít Pašu a vysvětlit jí, že Grač je přítel, že to není žádná nebezpečná bestie. Dříve, než se k tomu dostal, našla ho sestra Verna.

“Ty jsi opravdu krmil malého gara v divočině, toho gara, o kterém jsem ti řekla, abys ho zabil? Ty jsi mu dovolil, aby nás sledoval?”

Richard zíral na sestru Vernu. “Sestro, byl tak bezmocný. Nedokázal bych zabít nic, co mě neohrožuje. Stali se z nás přátelé.”

Něco zamumlala a přejela si dlaní po obličeji. “I když to zní absurdně, myslím si, že ti rozumím; potřeboval jsi společnost, přitom jsi jistě nechtěl mou společnost.”

“Sestro Verno.”

“Proč jsi však dovolil, aby ho viděla Paša?”

“Já to nedovolil. Zkrátka vykoukl zpoza balvanu. Nevěděl jsem, že tam je. Paša ho uviděla dříve, než jsem si uvědomil, že to je on.”

Podrážděně si vzdychla. “Zdejší lidé se bojí divokých zvířat a zabíjejí je. Paša přiběhla s křikem k sestrám, že na pahorcích je divoké zvíře.”

“Já jim to vysvětlím. Přesvědčím je.”

“Richarde, poslouchej mě!” Ustoupil o krok a beze slova čekal, až bude pokračovat. “V paláci věří, že ‘zvířecí kamarádi’ jsou překážkou při výuce ovládání Hanu. Věří, že tím se odvrací cítění žáků od nich ke zvířeti. Myslím, že to je hloupost, to však není důležité.”

“Co je tedy důležité? Tím myslíš, že mi budou bránit, abych se s ním scházel?”

Netrpělivě mu položila ruku na paži. “Richarde, to ne. Myslí si, že to je odporné divoké zvíře, které by se mohlo na tebe vrhnout. Myslí si, že jsi v nebezpečí. Teď, když spolu mluvíme, sestry už dávají dohromady pátrací hlídku. Pro tvé dobro chtějí to zvíře vypátrat a zabít.”

Richard zíral na její ustaraný výraz pouze okamžik a pak se rozeběhl. Proletěl mostem zpět do města. Lidé pozorovali s otevřenými ústy, jak se kolem nich řítí. Přeskakoval dvoukoláky, které se mu dostatečně rychle neklidily z cesty. Převrátil stánek, ve kterém se prodávaly amulety. Lidé na něj hulákali, on však běžel dál.

Srdce mu prudce bušilo v uších, když běžel do kopce. Několikrát klopýtl ve strouze nebo zakopl o kámen, rychle se však překulil a postavil, zalapal po dechu a opět se rozběhl. Ve tmě přeskakoval z kamene na kámen, když přebíhal přes průrvy.

Na vrcholku kulatého pahorku nedaleko místa, kde byl naposled s Gračem, ho začal volat. Musel dělat přestávky, aby se nadechl. Založil si ruce v bok, zaklonil hlavu a vykřikoval Gračovo jméno. Jeho hlas se odrážel od okolních vršků. Když ozvěny skončily, odpovídalo mu pouze ticho.

Vyčerpaný Richard klesl na kolena. Za chvíli přijdou. Sestry použijí k nalezení gara své Hany. Grač nebude znát jejich úmysly. I kdyby se však od nich držel dál, mohou na něj dosáhnout svou magií a zabít ho. Mohou ho srazit na zem nebo zapálit.

“Graači! Graači!”

Temný stín zakryl hvězdy na části oblohy. Gar žuchnul na zem a složil svá křídla. Naklonil hlavu a bublavě zavrněl.

Richard popadl do dlaní Gračovu srst.

“Grači, poslouchej mě! Musíš odejít! Nemůžeš tady zůstat ani o minutu déle. Jdou sem, aby tě zabili. Musíš odejít!”

Grač tázavě zakňučel, hlas mu stoupal do výšky. Uši naklonil kupředu a objal Richarda.

Richard ho odstrčil od sebe. “Běž! Ty mi rozumíš, já vím, že ano! Běž! Chci, abys odešel! Pokusí se tě zabít! Běž pryč a už se nevracej!”

Grač svěsil uši, když naklonil hlavu na druhou stranu. Richard zabušil garovi pěstí do hrudi a pak

ukázal na sever.

“Běž pryč!” Napřáhl paži a opět ukázal na sever. “Chci, abys odešel a nikdy se už nevrátil!”

Grač se pokusil obejmout Richarda, ten však jeho paže odstrkoval. Gračovi ležely uši na hlavě.

“Grraač milaaaat Raaach aaard.”

Richard netoužil po ničem víc než po tom, aby objal svého přítele a řekl mu, že on ho rovněž miluje. Nemohl to však udělat. Musel ho donutit, aby odešel a zachránil si tím život.

“Ale já tebe nemiluji! Běž pryč a nikdy se nevracej!” Grač se podíval na pahorek, kterým Paša seběhla dolů. Pak se opět podíval na Richarda. Jeho zelené oči se zalévaly slzami. Napřáhl ruce po Richardovi.

Richard ho od sebe odstrčil. Grač stál s otevřenou náručí. Richard si připomněl, kdy poprvé objímal to srstnaté zvíře. Bylo tehdy tak malé. Teď už bylo opravdu veliké. Jak rostlo, ve stejné míře rostlo jejich přátelství a vzájemná láska. Byl Richardovým jediným přítelem a pouze Richard ho může zachránit. Pokud ho Richard opravdu miluje, tak mu to musí udělat.

“Běž pryč! Už tě tady nechci! Nechci, aby ses někdy vrátil! Jsi pouze velký hloupý pytel kůže! Běž pryč! Jestli mě opravdu miluješ, tak uděláš, co od tebe chci, a odejdeš!”

Richard chtěl křičet ještě déle, ale hrdlo se mu sevřelo natolik, že z něj nevycházela žádná slova. Šel pozpátku pryč. Grač se ve studeném nočním vzduchu choulil do sebe. Jeho paže se opět napřáhly a ozvalo se žalostné a bezútěšné zakvílení. Pak ze sebe vyrazil ostrý naříkavý výkřik.

Richard udělal dozadu další krok. Grač udělal krok dopředu. Richard zvedl kámen a hodil ho po něm. Odrazil se od jeho mohutné hrudi.

“Běž pryč!” vykřikl Richard a hodil další kámen. “Už tě tady nechci mít! Už tě nikdy nechci vidět!”

Ze zářících garových očí tekly slzy dolů po vrásčitých tvářích. “Grraač milaaaat Raaach aaard.”

“Jestli mě opravdu miluješ, tak to uděláš! Běž!”

Gar se ještě jednou podíval na pahorek, kterým dolů seběhla Paša, otočil se a roztáhl křídla. Naposled se ohlédl, vyskočil do vzduchu a odletěl do noci.

Když už Richard neviděl černý stín, který zakrýval hvězdy a ani neslyšel mávání křídel, zhroutil se na zem. Jeho jediný přítel je pryč.

“Grači, já tě také miluji.”

Křečovitě plakal. “Dobrotiví duchové, proč jste mi to udělali? Byl pro mne vším. Nenávidím vás. Všechny vás nenávidím.

*****

Byl na půlcestě zpět, když ho to udeřilo. Ztuhl na místě, a ústa se mu otevřela. V nehybné noci sáhl do kapsy.

Nedaleko blikala světla města. Ve světle měsíce se leskly střechy. Vzdálené zvuky města přicházely až k úpatí pahorků.

Vytáhl kadeř Kahlaniných vlasů.

Jestli mě opravdu miluješ, řekla mu tehdy, tak to uděláš. On teď řekl Gračovi to samé. V jediném záblesku porozumění mu to všechno došlo. Náraz pochopení mu vyrazil dech.

Kahlan ho od sebe neodháněla, ona mu zachraňovala život. Udělala pro něj to, co on právě teď udělal pro Grače.

Bolest z toho, že o ní pochyboval, ho srazila na kolena. Jistě jí to muselo zlomit srdce. Jak jen o ní mohl pochybovat?

Obojek. Měl z obojku takovou hrůzu, že ho zaslepila. Ona ho má ráda. Nechtěla získat volnost, chtěla mu pouze zachránit život.

Miluje ho!

Natáhl paže do výše a obrátil obličej k nebi.

“Ona mě miluje!”

Klečel a upřeně se díval na kadeř vlasů, kterou mu dala na památku na její lásku. V celém svém životě ještě nepocítil tak silné ulehčení. Svět pro něj opět začal existovat.

Richardova mysl byla jediným zmateným vírem protichůdných pocitů. Bolelo ho srdce, že odehnal od sebe Grače, že si Grač musí myslet, že ho Richard už nechce mít u sebe, současně však cítil obrovskou radost z toho, že ho Kahlan miluje.

Nakonec v něm převládla radost. Dospěl k názoru, že jednoho dne by Grač mohl pochopit stejně, jako on pochopil teď, že to bylo nevyhnutné. Jednoho dne bude bez obojku, najde Grače a vynahradí mu to. A i kdyby se mu to nepovedlo, gar na tom bude lépe, když bude žít jako skutečný gar a bude lovit a vyhledávat bytosti svého rodu. Možná nalezne vlastní štěstí, jak se to podařilo Richardovi.

Přestože nade vše toužil obejmout Kahlan, přitisknout ji k sobě a říci jí, jak strašně ji miluje, nemohl to udělat. Ještě stále byl zajatcem sester. Bude se však učit a učit, aby se obojku zbavil. Obojku se zbaví a pak se vrátí ke Kahlan. Mimo jakoukoliv pochybnost věděl, že na něj čeká. Řekla mu, že ho bude navždy milovat.

*****

Když na okraji Tanimury potkal pátrací hlídku sester, řekl jí, že se nemusí namáhat, že zvíře je pryč. Sestry mu nevěřily a odešly mezi pahorky. Richardovi to bylo jedno, jeho přítel byl v bezpečí.

Od pouličního obchodníka koupil zlatý řetízek na krk. Nevěděl, zda je to skutečné zlato, ale až tolik to nevadilo, neboť vypadal hezky.

Zbytek cesty do paláce klusal. Paša chodila po chodbě před jeho dveřmi sem a tam.

“Richarde! Richarde, měla jsem tak velký strach. Vím, že se teď na mě strašně zlobíš, ale zanedlouho zjistíš, že…”

Usmál se. “Pašo, já se nezlobím. Ve skutečnosti jsem ti přinesl dárek, abych ti poděkoval.”

Usmála se upejpavým překvapením, když jí nabídl řetízek. “Pro mě? Proč?”

“Protože s tvou pomocí jsem zjistil, že mě miluje a že mě vždy milovala. Byl jsem zkrátka slepý hlupák. Pomohla jsi mi to pochopit.”

Ledově se na něj zadívala. “Ale ty jsi teď tady, Richarde. Po jisté době na ni zapomeneš. Pak zjistíš, že jsem to já, která je zde pro tebe.”

Šťastně se na ni usmál. “Pašo, je mi to líto. Nemám proti tobě nic. Jsi krásná dívka. Jednou si jistě někoho najdeš. Můžeš si vybírat prakticky ze všech mužů. Každý tě má rád. Já však pro tebe nejsem. Možná kdybych se dožil sta let, ale s výjimkou toho…”

Na obličeji se jí objevil lišácký úsměv. “Tak budu čekat.”

Políbil ji na čelo, než vešel do dveří. Neočekával, že bude schopen usnout, když je tak rozrušený, ale všechno to chození a běhání ho vyčerpalo. Jeho poslední myšlenky před spaním patřily Kahlan. V mysli si ji představoval: její zvláštní úsměv, její hluboké zelené oči a její lesknoucí se dlouhé vlasy. Upadl do nejlepšího spánku za poslední měsíce.

V následujících dnech měl Richard pocit, že se jeho nohy téměř nedotýkají země. Každá sestra byla udivená jeho dobrou náladou. Zpočátku se na něj mračily, ale nakonec je jeho radost přemohla. Některé ze sester se chichotaly, když jim říkal, že vypadají tak hezky jako sluneční den.

Přemlouval sestry, které k němu chodily, aby ho cvičily, aby se ještě více snažily, když mu pomáhají dosáhnout na jeho Han. Nutil je k tomu, aby s ním byly déle než obvykle. Sestry Tovi a Cecílie překypovaly nadšením, Merissa a Nicci ho obdarovávaly krátkými radostnými úsměvy. Armina byla mírně potěšená a Liliana byla nadšená. Chtěl se zbavit obojku a věděl, že dokud nedokáže to, co od něj chtějí, tak se ho nezbaví.

Jelikož jistou dobu neviděl Warrena, nakonec sešel do sklepení, aby zjistil, jak pokračuje jeho pátrání. Sestra Becky byla pryč, druhá sestra se na něj pouze zachichotala, když kolem procházel a mrkl na ni.

Warren byl příjemně překvapený, že ho vidí, a radostně vzrušený z věcí, které zjistil. Nemohl se dočkat, až je řekne Richardovi. Když dveře do jedné ze zadních místností zaskřípěly a zavřely se, začal

otvírat knihy na stole.

“Co jsi mi řekl, mi velmi pomohlo. Podívej se sem.” Warren ukázal na slova, kterým Richard nerozuměl. “Přesně jak jsi mi to řekl. Zde se říká, že Kámen slz nevysvobodí Strážce podsvětí jenom tím, že je na tomto světě.” “Jaký to tedy má význam?”

“Je to vlastně tak, že na dveřích jeho vězení je několik zámků a tento otáčí klíčem pouze v jednom z nich, ale to ho nevysvobodí. Existuje velký počet způsobů, jak mu pomoci ven, je velký počet magických předmětů, které mu pomáhají. Kámen slz však musí za účelem vysvobození Strážce podsvětí používat někdo z našeho světa, někdo s talentem jak pro aditivní, tak pro subtraktivní magii. Ti, kteří mají talent pouze pro aditivní magií, mohou způsobit škodu a natrhnout oponu ještě více, nedokáží ho ale vysvobodit.

Myslím si,” řekl Warren a zamrkal na něj, “že jsme v bezpečí, když je tento černý kámen na tomto světě, pokud budeme opatrní.”

“On není černý. Nikdy jsem ti neříkal, že je černý, popisoval jsem ti pouze jeho velikost a tvar.”

Warren si přiložil prst k spodnímu rtu. “Není černý? Jakou má tedy barvu?”

“Jantarovou.”

Warren se rukama udeřil do hrudi a zasténal ulehčením. “Díky Stvořiteli.” Vyrazil ze sebe pro něj neobvyklý jásavý výkřik. “To je nejlepší zpráva, kterou jsem tento rok slyšel! Jantar značí, že se ho dotkly čarodějovy slzy. To Strážce podsvětí odpuzuje. Je to něco podobného jako pro nás smradlavé rozkládající se maso. Jeho agenti se ho ani nedotknou!”

Richard se začal usmívat ještě silněji. Musel to být Zedd, kdo to udělal. Proto z kamene cítil, jako by ho přitahoval Zedd. Toto spolu s objevem, že ho Kahlan miluje, bylo příliš mnoho. O své štěstí se musel s někým podělit. “Warrene, mám další dobré zprávy. Jsem zamilován a budu se ženit.”

Warren ještě jednou radostí vykřikl. Ale pak jeho úsměv pohasl. “Není to Paša? Kdyby byla… je to v pořádku, chápu tě. Z vás dvou bude hezký…”

Richard se jemně dotkl Warrenova ramena. “Ne, Paša to není. Někdy jindy ti o ní budu vyprávět. Je to matka zpovědnice. Ale, promiň, nechtěl jsem tě přerušovat. Co jsou ty ostatní věci?”

“Tady.” Přes stůl k sobě přitáhl další knihu. “Je mimořádně málo odkazů na kulatou kost, o které jsi mluvil, a na skriny. Jedna z nich je v rozvětveném proroctví, které se týká zimního slunovratu, který nastane za pár týdnů. Je to složitý kritický bod rozvětvení a překřížení. Jenom nedávno jsme se dozvěděli, že proroctví o té ženě a jejím lidu pochází z pravdivé větve.”

Kdykoliv Warren ve svém hovoru zabloudil do rozvětvení a kritických bodů, Richard se v tom přestával orientovat. Jediná věc, kterou z toho pochopil, byl zimní slunovrat.

“Co má s tím vším dělat zimní slunovrat?”

Warren k němu vzhlédl. “Zimní slunovrat, nejkratší den roku. Nejkratší den a nejdelší noc. Chápeš?”

“Ne. Co to má do činění se skriny?”

“Nejdelší noc roku. Nejdelší noc plná temnoty. Pochop, že pro Strážce podsvětí existují údobí, kdy má větší nebo menší vliv na tento svět. Jeho světem je svět temnoty. Když se nacházíme v období nejdelší tmy, je opona nejslabší. Proto tehdy dokáže udělat největší škody.”

“V době zimního slunovratu, tedy za pár týdnů, nám bude hrozit nebezpečí?”

Warren nadšeně svraštil čelo. “Ano, ale ty jsi mi dal informaci k vyřešení nastávajícího proroctví. Nadto už teď známe pravdivou větev, která se k tomu vztahuje. Abys věděl, existuje proroctví, které se zimním slunovratem spojuje nebezpečí hrozící světu živých.

Strážce podsvětí musí mít pohromadě velký počet prvků k tomu, aby to byla pravdivá větev, jako například otevřenou bránu. Kromě toho potřebuje, aby byl na tento svět přivolán jeho agent.” Warren se nadšením nahnul popředu, “k tomu ještě potřebuje skrina. Kdyby měl tu kost skrina, o které jsi mi vyprávěl, může přivolat ochránce opony a zničit ho. Když je ochránce zničený, Strážce může projít bránou.”

“Warrene, mně to zní docela strašidelně.”

Warren zvedl ruku a udělal odmítavé gesto. “Ne, to ne. Mnohá proroctví zní stejně hrozivě jako toto. Zřídka jsou však pohromadě všechny prvky, takže se u většiny zjistí, že jsou to nepravdivé větve. Knihy jsou přecpané nepravdivými větvemi, protože.

“Warrene, jdi k věci.”

“Dobře tedy. Jak víš, řekl jsi mi, že tvá přítelkyně má kost, která dokáže vyvolat skrina. Strážce by potřeboval nějakého agenta, nemá však žádného. Bez kosti ze skrina a s nastávajícím rozvětvením, o kterém víme, že se přes něj musíme dostat bezchybně, je to jenom další nepravdivá větev, takže jsme v bezpečí!”

Richard ucítil vzdálené mravenčení zlé předtuchy, ale Warrenovo překypující přesvědčení ho přemohlo. Získalo si ho jeho nadšení. Poplácal mladého muže po zádech.

“Dobrá práce, Warrene. Teď se mohu soustředit na to, abych se naučil ovládat svůj Han.”

Warren zazářil. “Děkuji, Richarde. Jsem tak rád, že jsi mi mohl pomoci. Udělal jsem větší pokrok, než jsem očekával před setkáním s tebou.”

Richard se ještě usmíval, když udiveně vrtěl hlavou. “Warrene, nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by byl tak chytrý, přestože je tak mladý.”

Warren se zasmál, jako kdyby to byla nejveselejší věc, kterou v životě slyšel.

“Co ti je tak směšné?”

“Tvůj vtip,” řekl Warren a utíral si slzy z obličeje.

“Jaký vtip?”

Warrenův smích se změnil na překvapené zachechtání. “Protože mi je sto padesát sedm let.”

Richarda zamrazilo. “Legraci si teď ze mě děláš ty. To je vtip, Warrene, že je to vtip?”

Warrenova dobrá nálada se vypařila. Zamrkal. “Richarde, ty o tom přece víš, je to tak? Museli ti to říci. Byl jsem si jistý, že ti to řekli, jinak bych ti to už dávno byl řekl.”

Richard paží smetl knihy na stranu a prudce si přitáhl židli blíž. “Co bys mi byl řekl? Warrene, nakousl jsi to, tak to dopověz. Jsi můj přítel, tak mi to řekni.”

Warren si odkašlal a pak si navlhčil rty jazykem. Trochu se naklonil kupředu. “Promiň, Richarde. Myslel jsem si, že o tom víš, jinak bych ti to byl dávno řekl sám, to bych jistě udělal.”

“Co bys mně byl řekl?”

“O magii. O magii Paláce proroků. Má v sobě aditivní a subtraktivní prvky, které jsou spojené s jinými světy. Proto zde čas plyne odlišně.”

“Warrene,” řekl Richard chraptivě. “Myslíš tím, že ovlivňuje nás všechny? Všechny, kteří nosí obojek?”

“Ne, každého, kdo žije v paláci. Včetně sester. Toto místo je očarované. Dokud sestry žijí v paláci, stárnou stejně jako my. Kouzlo způsobuje, že stárneme pomaleji a že se nám čas zdá jiný.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Co tím myslíš, že je ‘jiný’?”

“Kouzlo zpomaluje náš proces stárnutí. Za každý rok, který zestárneme, ti venku zestárnou o něco mezi deseti a patnácti lety.”

Richardovi se točila hlava. “Warrene, to nemůže být pravda. Jednoduše nemůže.’” Zoufale se snažil vymyslet nějaký důkaz. “Paša. Paše může být nanejvýš…”

“Richarde, já Pašu znám přes sto let.” Richard odsunul židlí zpět a postavil se. Prohrábl si prsty vlasy. “To nedává smysl. Musí to být nějaký… Proč by to mělo takto působit?”

Warren chytil Richarda za paži a posadil ho. Přitáhl si k němu židli. Mluvil tichým soucitným hlasem, jako by někomu oznamoval pro něj katastrofální zprávu.

“Výcvik čaroděje trvá velmi dlouho. Venku ve zbytku světa uplynulo více než dvacet let, než jsem se poprvé dokázal dotknout svého Hanu. Jelikož jsem však bydlel zde, zestárnul jsem o necelé dva

roky. Dvacet uplynulo rovněž zde, ale já jsem zestárnul pouze o dva. Kdyby palác nezpomaloval naše stárnutí, všichni bychom zemřeli stářím dříve, než bychom naším Hanem dokázali zapálit alespoň lampu.

Nikdy jsem neslyšel, že by výcvik čaroděje trval méně než dvě stě let. Obvykle to zabere téměř tři sta let a někdy až čtyři sta.

Čarodějové, kteří vytvořili tento palác, to věděli, a proto magii odsud propojili se světy mimo nás, kde čas nemá význam. Nevím, jak to funguje, ale funguje to."

Richardovi se třásly ruce. "Ale… já se musím tohoto obojku zbavit. Musím se dostat ke Kahlan. Nemohu čekat tak dlouho. Warrene, pomoz mi. Já nemohu tak dlouho čekat."

Warren se zadíval na podlahu. "Je mi to líto, Richarde.

Nevím, jak sundat tvůj obojek, a nevím, jak se dostat přes bariéru, která nás zde drží. Vím však, jak se cítíš. Mě to na posledních padesát let zahnalo do podzemních sklepem. Některým z nás to, zdá se nevadí. Říkají, že jim to nechává více času na ženy."

Richard pomalu vstával. "Já tomu nedokážu uvěřit." Warren k němu otočil obličej. "Richarde, prosím, promiň mi, že jsem ti to řekl. Je mi líto, že jsem to byl já, kdo ti ublížil. Byl jsi vždy…"

Richard položil Warrenovi ruku na rameno. "To není tvoje chyba. Ty jsi to neudělal, ty jsi mi prostě řekl pravdu." Hlas mu zněl, jako by vycházel z hluboké studny. "Příteli můj, děkuji ti za pravdu."

Když se jeho nohy šoupavě pohybovaly ke dveřím, dokázal myslet pouze na to, že všechny jeho sny umírají. Pokud se mu nepodaří zbavit brzy obojku, bude všechno ztraceno.

Sestry Ulicie a Finella se výhružně postavily, když vešel do dveří. Stáhly se, obdobně jako strážní, když uviděly výraz v jeho obličeji. Před dveřmi vzniklo třpytivé odstínění. Prošel jím bez toho, aby zpomalil. Dveře před ním se rozrazily bez toho, aby se jich dotkl, a část zárubně se proměnila na třísky. Vůbec ho nenapadlo, aby použil kliku.

Matka představená seděla s rukama sepjatýma na těžkém ořechovém stole. Její vážně se tvářící oči se dívaly, jak přichází. Richard přistoupil ke stolu a tyčil se nad ní.

"Richarde, musím se přiznat," řekla melancholickým hlasem, "že jsem se na tuto návštěvu netěšila."

Jeho napjatý hlas se zlomil. "Proč mi to sestra Verna neřekla?"

"Přikázala jsem jí to."

"A proč jsi mi to neřekla ty?"

"Protože jsem chtěla, Richarde, aby ses předtím o sobě naučil některé důležité věci, abys lépe dokázal pochopit vlastní důležitost. Je to břemeno čaroděje a rovněž břemeno matky představené."

Richard před stolem padl na kolena. "Anno," zašeptal, "pomoz mi, prosím tě. Musím se zbavit Rada'Hanu. Miluji Kahlan. Potřebuji ji. Potřebuji se k ní dostat nazpět. Už jsem dlouho pryč. Prosím tě, Anno, pomoz mi. Sundej mi obojek."

Oči měla zavřené dlouho. Když je otevřela, byly ztěžklé lítostí.

Richarde, říkala jsem ti pravdu. Nedokážeme ti sundat Rada'Han, dokud se toho nenaučíš tolik, abys nám pomohl. To zabere čas.

"Anno, prosím, není žádná jiná cesta?"

Pomalu zavrtěla hlavou, její oči se přitom neodvrátily od jeho pohledu. "Ne, Richarde. Časem se s tím smíříš a akceptuješ to. Tak je to u všech. Pro ostatní je to lehčí, protože sem přicházejí jako hoši, kteří to nechápou, a k pochopení se dostanou až po určité době. Ještě nikdy jsme to nemuseli říkat někomu dospělému, který dokáže chápat, jaký to má význam."

Richard se nedokázal přinutit k jasnému myšlení. Měl pocit, že se potácí noční můrou. "Ale ztratíme spoustu času, ve kterém bychom mohli být spolu. Ona zestárne. Každý, koho znám, bude starý."

Anna si uhladila vlasy, ale do očí se mu nepodívala. "Richarde, v té době, kdy budeš zde vycvičený

a opustíš nás, praprapravnoučata každého, koho znáš, zemřou sešlostí věkem a budou přes sto let pohřbená.”

Zamrkal na ni a pokoušel se pochopit přepočítávání všech těch generací, ale v hlavě se mu z toho všeho, udělal zmatek. Náhle si vzpomněl, před čím ho varovala Šota - byla to past v čase. Toto byla ta past.

Tyto ženy ho připravily o všechno. Všechno, co miloval, bylo ztracené. Už nikdy neuvidí Zedda ani Slídiče, ani nikoho z těch, které zná. Už nikdy nebude mít Kahlan v náručí. Nikdy jí nebude moci říci, že ji miluje a že chápe oběť, kterou podstoupila kvůli němu.

Kapitola dvacátá osmá

Richard zvedl hlavu z místa, kde seděl na podlaze, a uviděl ve dveřích Warrena. Neslyšel zaklepání. Když nic neříkal, Warren k němu přiběhl a dřepl si vedle něj.

“Richarde, poslouchej. Něco z toho, co jsi řekl, mě donutilo myslet. Říkal jsi, že si chceš vzít matku zpovědnici.”

Richardova mysl se vynořila z omámení a zvedl oči. “Proroctví je o ní, je to tak? Proroctví, o kterém jsi říkal, že se splní o zimním slunovratu.”

“Myslím si, že by to tak mohlo být. Nevím však o ní dost ani o zpovědnicích, abych to mohl říci. Nosí matka zpovědnice bílé šaty?”

“Ano, zpovědnice se rodí k tomu, aby zjišťovaly pravdu. Ona je poslední.”

“Richarde, myslím si, že mám dobrou zprávu. Myslím si, že najde štěstí a o zimním slunovratu ho přinese svému lidu.”

Richard si vzpomněl na vizi, kterou měl ve Věži zkázy. Vzpomněl si na hrůzu toho, co viděl. Slova, která řekla Kahlan, se mu vypálila do paměti. Začal Warrenovi citovat:

“Ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu. To vyvolá ještě větší temnotu smrti. Proto, aby zůstala naděje na životní svazek, ta v bílém musí být obětována svému lidu, aby v něm nastala radost a dobrá nálada.”

“Ano! To je ono! Věřím, že ‘větší temnota’ znamená jak Strážce podsvětí, tak zimní slunovrat. Myslím, že znamená… Richarde, kde jsi četl to proroctví?”

“Já ho nečetl. Řekla mi ho sama a ukázala mi i vidinu toho, co znamená.”

“Co znamená?”

Richard si oprášil nohavici. “Nemohu ti to říci. Řekla, že mohu říkat slova, ale nesmím popisovat vidinu. Je mi to líto, Warrene, ale neodvažuji se porušit toto varování bez toho, abych věděl, jaké by mohly být následky. Mohu ti však říci, že důsledky splnění tohoto proroctví nebudou radostné ani pro ni, ani pro mne.”

Warren se na chvíli zamyslel. “Ano, máš pravdu.” Podíval se na něj koutkem oka. “Richarde, k proroctvím se vztahuje něco, o čem bych ti měl říci. Nemyslím, že by to někdo věděl, ale slova vždy neodrážejí pravý význam.”

“Co tím myslíš?”

“Několikrát se mi stalo, že když jsem četl proroctví, měl jsem vidinu. Vidina se ukáže jako pravdivá, stejně jako proroctví, ale není to tak, jak by sis to představoval z toho, co čteš. Věřím, že pravý význam proroctví má být zjišťován s pomocí talentu prostřednictvím vizí.”

“Vědí sestry o tom?”

“Ne. Myslím si, že takový má být prorok. Richarde, pokud jsi měl vizi, slyšel slova a pochopil význam, možná to znamená, že jsi prorok.”

“Podle matky představené mám jiný talent. Jestli má pravdu, tak to, že mám vize, může být pouze součástí schopností spojených s tím, co ve skutečnosti jsem.”

“A to je?”

“Matka představená říká, že jsem válečným čarodějem.”

Opět vytřeštil oči. “Richarde, váleční čarodějové mají talent pro obě magie. Nikdo s talentem pro

subtraktivní magii se nenarodil… celé tisíce let. Možná se matka představená mýlí.”

“Doufám, že se mýlí, ale vysvětlovalo by to některé věci. Podle toho, co mi jednou vysvětlil můj přítel, aditivní magie používá to, co existuje, přidává k tomu, rozmnožuje to a proměňuje to. Je to tvorba něčeho. Subtraktivní magie je jejím protikladem, ona tyto věci ruší.

Všechna odstínění vytvářejí sestry. Mají pouze aditivní magii. Dokonce ani ti s talentem se přes ně nedostávají lehce nebo je nedokáží rozbít, protože mají rovněž jenom aditivní magii. Jde tam o moc proti moci. Já však jsem nějakým způsobem schopen projít přímo přes odstínění, která jsou tady, bez toho, abych se něco snažil dělat.

Vysvětila by to subtraktivní magie. Subtraktivní magie by eliminovala aditivní magii odstínění; zrušila by odstínění.”

“Říkal jsi však, že ses pokoušel dostat přes bariéru, která nám zabraňuje odejít. To je rovněž odstínění. Proč se tedy nedokážeš dostat přes toto odstínění, pokud máš opravdu subtraktivní magii?”

Richard povytáhl obočí a naklonil se k němu. “Warrene, kdo dal to odstínění na místo?”

“No, byli to ti, co pokryli palác zbylou částí magie, staří čarodějové s…”

“O kterých říkáš, že měli subtraktivní magii. To odstínění je jediné, které vytvořili oni. Je jediné, přes které nemohu. Je jediné, které má subtraktivní magie - pokud ji mám - nedokáže překonat. Chápeš, co tím chci říci?”

Warren se stáhl do sebe. “Ano.” V zamyšlení si mnul bradu. “No, to by mohlo dávat smysl. Souhlasilo by to s některými proroctvími o tobě. Pokud opravdu jsi válečný čaroděj a jsi z pravého rodu.”

“Říkají ta proroctví, zda to dokážu?”

Warren zaváhal. Pohlédl vedle sebe na Meč pravdy, který ležel nedaleko. “Kdybych řekl ‘bílá čepel’, říkalo by ti to něco?”

Při této vzpomínce Richard ztěžka vydechl. “S pomocí magie dokážu změnit barvu čepele mého meče na bílou.”

Warren si rukou projel po obličeji. “Pak si ale myslím, že máme potíže. Existuje proroctví, které říká: Jestli se síly trestu uvolní, svět bude zastíněn ještě temnějším chtíčem přicházejícím přes trhlinu. Naděje na spasení pak bude tak malá, jak tenká je bílá čepel toho z pravého rodu.”

“Přes trhlinu. Přes otevřenou bránu,” řekl Richard.

“V tom případě je ‘temnějším chtíčem’ Strážce podsvětí.”

“Warrene, s tím proroctvím musím něco udělat. S proroctvím o té v bílém. Je důležité. Napadá tě něco?”

Warren ho pozoroval a vypadal, jako kdyby se o něčem rozhodoval. “Ano, napadá. Nevím však, jestli to pomůže.” Přitiskl ruce na stehna, když si je otíral. “Ony mají tady v paláci proroka. Nikdy jsem ho neviděl. Chci ho poznat, ale ony mi to nedovolí. Říkají, že je pro mě nebezpečné, kdybych s ním mluvil dříve, než toho budu vědět víc. Slíbily mi, že potom mi s ním dovolí mluvit.”

“On je zde v paláci? Kde?”

Warren si vytáhl záhyby řízy zpod kolen. “Nevím. Musí to být jedno ze zakázaných území, nevím však které. Nevím ani, jak bychom to mohli zjistit.”

Richard se postavil. “Já to vím.”

*****

Richard věděl, že narazil na správného strážného v okamžiku, kdy vojín Kevin Andellmere zbledl jako duch, když se ho zeptal na proroka. Nebyl příliš ochotný a zpočátku předstíral, že nic neví. Když mu však Richard jemně připomněl všechno, co pro něj udělal, Kevin mu zašeptal, kde to je.

Oblast, kterou mu Kevin prozradil, patřila k těm nejpřísněji stráženým. Richard věděl, kde jsou stanoviště všech hlídek, protože tam sbíral bílé růže a chodil na hradby, aby měl “výhled na moře”. Znal rovněž všechny strážné. Patřili k častým návštěvníkům prostitutek, které jim dával k dispozici.

U vnější brány ani nezpomalil, jenom kývl hlavou na mrkání, kterým ho obšťastňovali strážní.

Stráže na hradbě byly podstatně zdrženlivější, koktaly a snažily se ho napřaženou rukou zadržet. On těma rukama potřásal a předstíral, že si myslí, že tam byly z tohoto důvodu. Stráže nakonec zavzdychaly a vrátily se na svá místa, když šel dál. Vlála za ním jeho pelerína z mriswitha.

Na konci hradby bylo malé sloupořadí, které pokračovalo točitým schodištěm vedoucím dolů k příbytku proroka. Strážní u dveří, do kterých chtěl, aby ho pustili dál, byli ti, které zpočátku tak obtížně přemlouval a získával na svou stranu a kteří byli jako první obdaření společností žen. Když ho uviděli, tak strnuli.

Richard se nedbale vydal ke dveřím, vedle kterých stáli. “Walshi a Bollesdune, jak se vám vede?”

Překřížili před dveřmi své píky. “Richarde, co děláš tady dole? Růže rostou nahoře.”

“Podívej, Walshi, musím navštívit proroka.”

“Richarde, nepřeháněj to. Vždyť víš, že tě dovnitř nesmíme pustit. Sestry by nás zaživa stáhly z kůže.”

Richard pokrčil rameny. “Já jim neřeknu, že jste mě pustili dovnitř. Řeknu, že jsem vás přelstil. Když na to někdo přijde, což si ale nemyslím, pak mu řekněte, že jsem vklouzl dovnitř a že vy jste nevěděli, že se to stalo až do chvíle, kdy jsem chtěl ven. Já vaši výpověď potvrdím.”

“Richarde, to opravdu…”

“Udělal jsem někdy něco, co by vám způsobilo potíže? Dělal jsem někdy něco jiného, kromě toho, že jsem vám všem pomáhal? Kupuji vám pití a půjčuji vám peníze, když je potřebujete. Umožňuji vám neomezený přístup k holkám, který vás nikdy nestál ani haléř. Chtěl jsem od vás někdy něco na oplátku?”

Richard měl ruku na jílci svého meče. Tak či onak se přes dveře dostane.

Walsh odšoupl botou úštěpek kamene. Jeden po druhém si ztěžka povzdychli a pak postavili své píky zase svisle. “Hollesdune, jdi na obchůzku. Já si odskočím na záchod.”

Richard sundal ruku z meče a poplácal ho po rameni. “Děkuji ti, Walshi, cením si toho.”

Když byl Richard v polovině vstupní haly, ucítil, jak se mu něco staví na odpor. Bylo to odstínění podobné tomu před kanceláří matky představené. To ho však pouze poněkud zpomalilo. Vnitřní místnost byla stejně velká jako jeho pokoj, možná však byla elegantněji zařízená. Na jedné zdi visely velké tapisérie a na druhé bylo mnoho poliček na knihy. Vypadalo to však tak, že většina knih byla roztahaná po pokoji. Byly na křeslech, židlích a na pohovkách, pokrývaly rovněž modrožluté koberce rozložené po podlaze.

Richard spatřil záda muže sedícího na židli vedle vyhaslého krbu.

“Budeš mi muset říci, jak to děláš,” řekl muž silným hlubokým hlasem. “Mimořádně by mě zajímalo, jak se ten kousek dá naučit.”

“Naučit co?” zeptal se Richard.

“Procházet odstíněním, jako by tam nebylo. Když se o to pokusím já, tak to na mně spálí všechno maso.”

“Až na to přijdu, řeknu ti to. Jmenuji se Richard. Pokud máš čas, chtěl bych si s tebou pohovořit.”

“Čas!” Muž se srdečně zasmál. Když se postavil, Richard byl poněkud překvapen, jak je velký. Jeho dlouhé bílé vlasy vyvolávaly v Richardovi dojem, že je starý a seschlý. Starý byl, vůbec však nebyl seschlý. Vypadal, že je silný a plný vitality. Úsměv byl přívětivý a zároveň z něj vycházelo nebezpečí. Měl stejný Rada’Han jako Richard.

“Jmenuji se Nathan, Richarde. Už dlouho se těším na setkání s tebou. Nečekal jsem, že cestu sem najdeš sám.”

“Chtěl jsem přijít sám, abychom si mohli nerušené popovídat.”

“Ty tedy víš, že jsem prorok?”

“Nepřišel jsem sem, abych se naučil péct chléb.”

Nathan se začal usmívat ještě více, ale nahlas se nezasmál. Jeho obočí se spojilo jako u sokola. Jeho hlas se začal podobat syčení.

Nechtěl bys, abych ti vyprávěl o tvé smrti, Richarde? O tom, jakým způsobem zemřeš?"

Richard se svalil na pohovku, natáhl nohy a spustil je na stůl. Zaplatil mu za jeho pohled dravce a za výhružný úsměv stejnou mincí.

Ale jistě. Rád bych si to všechno vyslechl. A až pak skončíš, řeknu já tobě, jakým způsobem zemřeš."

Nathan povytáhl obočí. "Ty jsi prorok?"

"Mám v sobě dost z proroka, abych ti dokázal říci, jakým způsobem zemřeš."

Jeho zachmuřený obličej se zvědavostí napjal. "Opravdu? Tak mi to řekni."

Richard si vzal z mísy na stole jednu hrušku, vyleštil ji o nohavici a pak se do ní zakousl. Žvýkal a přitom mluvil. "Ty zemřeš stářím rovnou tady, v těchto místnostech. Zemřeš bez toho, abys ještě někdy uviděl vnější svět."

Vrásky na Nathanově obličeji se prohloubily a jeho zachmuřený výraz zplihl. "Chlapče, zdá se, že jsi prorok."

"Bude tomu tak, když mi nepomůžeš. Možná že, kdybys mi pomohl, mohl bych se vrátit a pomoci tobě, aby ses odsud dostal."

"Co tedy chceš?"

"Chci se zbavit tohoto obojku."

Na Nathanově obličeji se objevil lstivý úsměv. "Richarde, zdá se, že máme společné zájmy."

"Sestry mi však říkají, že bez něj zemřu."

Lstivý úsměv byl ještě širší. "Od jiných vyžadují pravdomluvnost, ale zřídka se s ní obtěžují samy. Richarde, sestry řeší problémy svým způsobem, ale přes les vede více než jedna stezka."

"Sestry říkají, že se musím naučit používat vlastní Han, abych se ho mohl zbavit. Nezdá se mi ale, že by mi v tom nějak zvlášť pomáhaly."

"Pro pouhou sestru je lehčí naučit pařez zpívat, než tě naučit používat Han. Ty máš subtraktivní magii. Ony ti v tom nemohou pomoci."

"Nathane, a ty mi můžeš pomoci?"

"Možná." Nathan se posadil do svého křesla a napjatě se naklonil dopředu. "Richarde, řekni mi, četl jsi někdy knihu Dobrodružství Bonnie Dayové?"

"Jestli jsem ji četl? Je to má oblíbená kniha. Četl jsem ji tolikrát, že mé pohledy málem setřely slova ze stránek. Strašně rád bych se setkal s člověkem, který ji napsal, a řekl mu, jak moc se mi ta kniha líbila."

Široký a téměř dětský úsměv se vkradl Nathanovi do tváře. "Právě jsi to udělal, chlapče. Právě teď."

Richarde se přestal opírat zády o pohovku a narovnal se. "Ty? Ty jsi napsal Dobrodružství Bonnie Dayové?"

Nathan zacitoval z knihy několik míst, aby dokázal, že mu je důvěrně známá. "Dal jsem knihu tvému otci, ať ti ji dá, až budeš dost starý na to, aby sis ji přečetl. V té době jsi ještě nebyl na světě."

"Ty jsi tam byl s matkou představenou? Ona mi o tom neřekla."

"Pochybuji, že by ji to mohlo napadnout. Chápej, Anna nemá moc, aby se dostala do čarodějnického hradu v Aydindrilu. Georgeovi jsem dovnitř pomáhal já, aby se dostal ke Knize počítaných stínů. Mají tam několik velmi zajímavých prorockých knih."

Richard na něj užasle zíral. "Zdá se, že jsme tedy staří známí."

"Víc než známí, Richarde Rahle." Nathan se na něj významně podíval. "Mé jméno je Nathan Rahl."

Richardovi spadla čelist. "Ty jsi mým… pra-pra-pra, co vlastně?"

"Je v tom příliš mnoho těch 'pra', aby se to dalo spočítat. Mám téměř tisíc let, chlapče." Ukázal na něj prstem. "O tebe se už velmi dlouho zajímám. Mluví o tobě proroctví.

Napsal jsem Dobrodružství Bonnie Dayové pro někoho, kdo má talent. Svým způsobem je to kniha

proroctví. Dalo by se to chápat tak, že to je roznětka pro proroctví, která ti měla pomoci. Pomohla ti, je to tak?"

"Více než jednou," řekl Richard. Ještě stále měl potíže udržet ústa zavřená.

"Dobře. Mám z toho radost. Dali jsme knihu několika vybraným hochům. Ty jediný jsi zůstal naživu. Ostatní zemřeli při 'nevysvětlitelných' nehodách."

Richard dojedl hrušku, zatímco přemýšlel. Vůbec se mu nelíbila ta část, která se týkala subtraktivní magie. "Takže ty mi můžeš pomoci s ovládáním mého talentu?"

"Richarde, mysli. Sestry ti s pomocí obojku nezpůsobovaly bolest, nemám pravdu?"

"Ne, ale udělají to."

"Richarde, bojuješ minulou válku. Co řekla Bonnie Dayová Warwickovým vojákům, kteří strážili močály? Řekla, že nepřítel nepřijde stejnou cestou, jakou přišel předtím, a že pouze hloupě mrhají energií, aby se pokoušeli vybojovat minulou válku." Nathan pozdvihl obočí. "Richarde, zdá se, že toto poučení jsi přehlédl. Když se ti něco stalo předtím, neznamená to samo o sobě, že se ti to stane opět. Richarde, mysli dopředu a ne dozadu."

Richard zaváhal. Já… já jsem v jedné z těch věží měl vizi. Byla to vize, že sestra Verna použila obojek, aby mě mučila."

"To ale vyvolalo tvou zuřivost."

Richard přikývl. "Přivolal jsem magii a zabil jsem ji."

Nathan zklamaně poněkud zavrtěl hlavou. "Vize, to byla tvá mysl, která se ti snažila něco říci, která se ti snažila ukázat, jak se můžeš bránit, kdyby ti to někdy dělaly, a jak je můžeš porazit. To byla společná práce tvého talentu a tvé mysli. Pokoušeli se ti pomoci. Ty jsi však byl příliš zaneprázdněný bojováním v minulé válce, abys tuto zprávu pochopil."

Pokořený Richard byl zticha. Měl největší obavy z toho, že by mu způsobovaly bolest, na nic jiného nemyslel. Ignoroval pravý význam toho, co udělala Kahlan, protože se velmi obával, že minulost opět obživne. Mysli na řešení a ne na problém - to ho učil Zedd. Minulost mu zastírala zrak při pohledu do budoucnosti.

"Vím, co tím myslíš, Nathane," připustil. "Co jsi myslel tím, že mi sestry obojkem nepůsobí bolest?"

"Anna ví, že jsi válečný čaroděj. Řekl jsem jí to ještě, než ses narodil, bylo to téměř před pěti sty lety. Musela sestrám dát jasné příkazy. Použít bolest na válečného čaroděje je jako kopnout jezevce do žeber."

"Myslíš tím, že bolest je nějakým způsobem tajemstvím mé moci?"

"Ne. Je jím následek bolesti. Je jím zlost." Ukázal na meč, který měl Richard po svém boku. "Ty meč používáš tímto způsobem. Zlost vyvolá magii. Ve skutečnosti magii přivoláváš ty a ona ti přinese zlost. Tvá magie působí tímto způsobem. Chceš, abych ti ukázal, jak se dotkneš svého Hanu?"

Richard vyletěl kupředu. "Ano, chci! Nikdy bych si nepomyslel, že to řeknu, ale teď říkám ano. Potřebuji vědět, jak se odsud dostanu."

"Otoč ruku a drž ji dlaní nahoru. Tak je to dobře." Vypadalo to, že se Nathan zahalil do aury autority. "A teď se mi vnoř do očí."

Richard upřeně hleděl do zastřených, hlubokých tmavě modrých očí. Ten pohled ho tahal za sebou do těch očí. Richard měl pocit, že padá vzhůru do jasného modrého nebe. Trhaně dýchal, nečinil to ale úmyslně. Více cítil, než slyšel, rozkazovačná Nathanova slova.

"Richarde, přivolej zlost. Přivolej zuřivost. Přivolej nenávist a zběsilost." Richard je cítil, bylo to, jako by tasil meč; stejně jako cítil, že za něj zlost dýchá, tak cítil, jak do něj vstupuje. "Teď se snaž pocítit oheň této zuřivosti. Pociťuj její plameny. Dobře. A teď tyto pocity soustřeď do své ruky."

Richard nasměroval zuřivost magie do své dlaně, řídil její tok a cítil její sílu. Zuby mu zaskřípěly od její moci.

"Richarde, a teď se podívej na svou ruku. Uvidíš ji tam. Uvidíš to, co cítíš."

Richard pomalu stočil oči k ruce. Nad jeho otevřenou dlaní se pomalu převalovala koule modrožlutého plamene. Cítil, jak se z něj do ohně přelévá energie. Zesílil tok zuřivosti a hrozivá koule ohně povyrostla.

“No a teď tu nenávist a ten oheň hoď do krbu.”

Richard napřáhl ruku před sebe. Pomalu se otáčející koule zůstala u jeho dlaně. Podíval se na krb a zamířil svou zuřivost mimo sebe a odhodil ji.

Tekuté světlo zavylo, když vyrazilo ke krbu, a vybuchlo tam s burácením, jaké vyvolává blesk.

“Takto se to dělá, chlapče. Pochybuji, že by tě sestry něco takového dokázaly naučit, i kdyby to zkoušely sto let. Ty ses čarodějem narodil. O tom není pochybností. Jsi válečným čarodějem.”

“Nathane, já jsem však svůj Han neucítil. Neměl jsem pocit, že by se něco změnilo. Všechno, co jsem cítil, byla zlost podobná té, kterou cítím, když používám meč. Nebo té, kterou cítím, když si do dveří přivřu prst.”

Nathan chápavě přikývl. “Samozřejmě, že ho necítíš. Ty jsi válečný čaroděj. Ostatní mají pouze jednu stránku talentu. Používají to, co je kolem nich: vzduch, teplo, zimu, oheň, vodu a všechno jiné, co je zapotřebí.

Váleční čarodějové se od nich odlišují. Ti se místo toho dotýkají jádra talentu, které mají uvnitř sebe. Ty neřídíš svůj Han, ty řídíš své cítění. Sestra tě učí to ‘jak’ se všechno má dělat. Pro tvůj talent to nemá žádný význam. Pro tebe jsou důležité výsledky, tedy co se má udělat, protože ty svou sílu čerpáš ze svého nitra. Proto tě sestry nedokáží nic naučit.”

“Co myslíš tím, že mě sestry proto nedokáží nic naučit?”

“Viděl jsi někdy, aby se švadlena netrefila do jehelníčku? Sestry od tebe chtějí, abys sledoval vlastní ruku, špendlík a jehelníček. Tímto způsobem používají magii jiní čarodějové. Váleční čarodějové se nedívají, ti to jednoduše udělají. Jejich Han reaguje instinktivně.”

“Byl to… čarodějnický oheň?”

Nathan se tiše zasmál “To mělo k čarodějnickému ohni takový vztah jako má uražený mol k rozzuřenému býkovi.”

Richard udělal ještě jeden pokus, ale oheň nevznikl. Zlost nepřicházela. Dokázal načerpat zlost z meče, nebyla to však stejná zlost, jakou předtím cítil s Nathanem, nebyla to zlost z jeho vlastního nitra.

“Nejde to. Proč to nedokážu zopakovat?”

“Protože jsem ti pomáhal, vlastním talentem jsem ti ukazoval, jaká je. Zatím to nedokážeš udělat sám.”

“Proč?”

Nathan natáhl ruku a poklepal Richardovi na čelo. “Protože to musí vycházet odsud. Ty ještě musíš akceptovat sám sebe, musíš přijmout to, kdo jsi. Ty tomu nevěříš. Ještě stále bojuješ s tím, kdo jsi. Dokud se sám se sebou nesmíříš, dokud tomu nezačneš věřit, do té doby nebudeš schopen přivolat svůj Han a svůj talent jinak než ve velké zlosti.”

“Co je s bolestmi, které byly vyvolávané mým talentem? Sestry řekly, že mě bez obojku zabijí.”

“Sestry nesměle oťukávají pravdu, jako by to byla chrupavka v kusu masa. Jedí pouze tehdy, když umírají hladem. Chtějí, abychom byli jejich vězni, aby nás mohly vychovávat podle svého.

Co se pokoušejí dokázat, když tě cvičí, je to, co jsem ti už ukázal. Bolesti hlavy jsou nebezpečné, ale pouze tehdy, když je mladý čaroděj ponechán sám se svým talentem. Když jsi měl bolesti, dokázal jsi je někdy zahnat?”

“Ano. Když se někdy soustřeďuji při lukostřelbě, nebo když mě něco varuje před nebezpečím, nebo když jsem rozzlobený a použiji magii meče, tak jsou na chvíli pryč.”

“Je to tím, že svůj talent uvedeš do souladu s myslí. Jediné, co je potřebné k tomu, aby ti talent neuškodil, je trochu poučení - poučení, které jsem ti právě dal.

Výchova čarodějů by měla být úkolem čarodějů. Pro čaroděje je uvedení tvé mysli do souladu s talentem jednoduchou věcí, protože mužský talent učí mužský talent. To, co jsem s tebou udělal, stačí k

tomu, aby ti talent dosti dlouhou dobu neškodil, Rada'Han už nepotřebuješ.

V budoucnu tě další spojení s čarodějem dostane o krok dál a bude tě chránit, dokud se nedostaneš na další úroveň. Důležité je pouze to, abys měl pomoc k dispozici tehdy, když ji budeš potřebovat. Sestry potřebují sto let na to, aby ti ukázaly to, co jsem před chvílí udělal já.

Používají obojek jako záminku, aby nás věznily pro jejich účely. Mají vlastní názor na výuku čarodějů. Jejich úmyslem je čaroděje kontrolovat."

"Proč?"

"Myslí si, že čarodějové nesou odpovědnost za všechno zlo, které postihlo lidstvo. Věří, že když moci čarodějů nasadí obojek, když ji budou kontrolovat a když jí vnutí své názory, že tím přinesou lidem světlo jejich náboženství. Jsou to fanatičky, které věří, že jedině ony znají pravou cestu k dosažení věčné odměny ve Stvořitelově světle. Mají pocit, že k dosažení tohoto cíle jsou oprávněny použít všechny prostředky."

"Myslíš si tedy, že to, co jsi mi ukázal o mém talentu, stačí k tomu, aby mě nezabil, když nebudu mít obojek?"

"Stačí to na to, aby to talentu zabránilo zabít tě. Bude třeba ještě mnohem více sezení, abych z tebe udělal skutečného čaroděje. Všechno, co jsem doposud udělal, je pouze to, že jsem přidržel hřebce za udidlo, aby tě neshodil. Bude zapotřebí podstatně více práce k tomu, abych tě na něm naučil elegantně jezdit."

Richard pocítil, jak se mu svaly v obličeji napjaly. "Pokud to je pravda, tak opravdu kopají jezevce do žeber. Děkuji ti za pomoc."

Richard si zamnul ruce. "Nathane, blíží se velké potíže. Budou tady velmi brzy. Potřebuji se ještě něco dozvědět. Znáš čarodějovo druhé pravidlo?"

"Samozřejmě. Musíš se však nejdříve naučit to první, abys mohl znát druhé."

"Já to první znám. S jeho pomocí jsem zabil Darkena Rahla. Říká, že lidé dokáží uvěřit každé lži buď proto, že chtějí věřit, že je pravdou, nebo se obávají, že to pravda je."

"Je proti němu obrana?"

"Tajemstvím je to, že žádná obrana neexistuje. Musíme být neustále ve střehu a uvědomovat si, že i my mu můžeme podlehnout, a že nikdy nemáme domýšlivě věřit, že jsme vůči němu imunní. Musíme si vždy myslet, že se můžeme stát jeho obětí."

"Velmi dobře."

"A druhé pravidlo?"

Nathanovo bílé obočí zastínilo jeho modré oči. "Druhé pravidlo se týká nechtěných následků."

"Jak tedy zní?"

"Druhé pravidlo říká, že největší zlo může být důsledkem nejlepších úmyslů. Zní to jako paradox, ale laskavost a dobrý úmysl mohou představovat zákeřnou cestu ke zkáze. Někdy je špatné, dělat to, co se zdá správné, protože to může přivodit zlo. Jedinou obranou proti němu jsou znalosti, moudrost, předvídavost a pochopení prvního pravidla. Ani to však někdy nestačí."

"Dobré úmysly nebo správné činy mohou přivodit zlo? Například co?"

Nathan pokrčil rameny. "Zdá se laskavostí dát malému dítěti cukroví, protože děti ho mají tak rády. Znalost, moudrost a předvídavost nám však říkají, že by dítě onemocnělo, kdybychom s touto 'laskavostí' pokračovali na úkor normálního jídla."

"To je samozřejmost. Měl by to vědět každý."

"Řekněme, že někoho bolí noha, a ty mu přinášíš jídlo, když se uzdravuje. Po jisté době stejně nechce vstát, protože to zpočátku bolí. Tak budeš dál hodný a budeš mu nosit dál jídlo. Po jisté delší době jeho nohy seschnou a bude ještě bolestivější vstát, takže budeš dále hodný a budeš mu nosit jídlo. Nakonec zůstane upoután na lůžko a nikdy už nebude schopen chodit, protože jsi byl laskavý. Tvůj dobrý úmysl měl zlý následek."

"Nemyslím si, že se to stává tak často, že by to bylo problémem."

“Richarde, pokouším se ti dávat ty nejzřejmější příklady, abys je lépe dokázal uplatnit na složitější problémy a pochopit tento skrytý princip.

Dobré úmysly mohou tím, že jsou dobré, podporovat líné mozky a vést ty zdravé k tomu, aby zpohodlněly. Čím víc jim budeš pomáhat, tím víc pomoci budou potřebovat. Pokud bude tvá pomoc trvat, nikdy nezískají sebekázeň a důstojnost, nikdy nebudou soběstační. Tvá laskavost ochudí jejich lidské vlastnosti.

Když dáš minci žebrákovi, protože říká, že jeho rodina hladoví, a on se za ni opije a někoho zabije, je to tvá chyba? Není. Zabíjel on, ale kdybys mu místo peněz dal jídlo, nebo šel s ním a jídlo dal jeho rodině, nikdo by nezabíjel. Byl to dobrý úmysl, který měl za následek zlo.

Druhé čarodějovo pravidlo zní: Největší zlo může být následkem nejlepších úmyslů. Jeho narušení může způsobit cokoliv, nepříjemnost, neštěstí anebo smrt.

Někteří vůdcové kázali mír a říkali, že i sebeobrana je špatná. Zdá se, že je to nejlepší způsob, jak se vyvarovat násilí. Na konci to však často vede k masakru, neboť počáteční hrozba násilím by zabránila útoku a vyloučila by násilí. Své dobré úmysly staví nad realitu života. Obviňují válečníky, že jsou krvežízniví, kdežto ve skutečnosti by válečníci prolévání krve zabránili.”

“Pokoušíš se mi tím říci, že bych se neměl stydět za to, že jsem válečný čaroděj?”

“Ovcím nepomůže, když budou kázat o tom, jak je dobrá dieta z trávy, když na to budou mít vlci jiný názor.”

Richard měl pocit, že mluví se Zeddem. “Laskavost však nemůže být vždy špatná.”

“Samozřejmě, že ne. Do toho vstupuje moudrost. Musíš být moudrý natolik, abys předvídal následky svého konání.

Problém druhého pravidla však spočívá v tom, že nikdy nemůžeš s jistotou říci, jestli ho porušuješ nebo jestli konáš správně. A co je ještě horší, magie je nebezpečná. Když ke svým dobrým úmyslům přidáš magii, porušení druhého pravidla může vést ke katastrofě.

Používat magii je lehké. Těžké je vědět, kdy ji použít. Pokaždé, když ji použiješ, můžeš vyvolat nečekanou zkázu. Richarde, uvědomuješ si, že je to váha jediné nadbytečné vločky sněhu, která spustí lavinu? Bez této poslední vločky by se katastrofa nestala. Když používáš magii, musíš vědět, zda to není ta vločka přespříliš, než její váhu přiložíš k ostatním. Lavina bude absolutně nesrovnatelná s tím, co si budeš myslet, že vločka může způsobit.”

Richard palcem zamnul jílec meče. “Nathane, myslím si, že jsem natrhl oponu tím, že jsem porušil druhé čarodějovo pravidlo.”

“Udělal jsi to.”

“Co jsem udělal?”

“Při uplatnění prvního čarodějova pravidla jsi použil magii, abys vyhrál. Tím, že jsi to udělal, jsi dodal magii schránkám, tedy bráně, a natrhl si oponu. Udělal jsi to z nevědomosti. Nevěděl jsi, že nechtěným důsledkem konání, které jsi považoval za správné, by mohlo být zničení všeho života. Opravdu to byla jediná sněhová vločka. Magie je nebezpečná.”

“Jak to mohu napravit?”

“Kámen slz musí být opět přiložen na Strážce podsvětí. Uzamčení, plomba musí být opět na svém místě. Kámen slz se musí dostat na své správné místo, do podsvětí, kde bude opět sloužit k tomu, aby omezoval moc Strážce podsvětí na tomto světě. K tomu jsou potřebné oba druhy talentu.

Dalo by se obrazně říci, že uzavřením brány se klíč otočí v zámku. To rovněž vyžaduje obě magie. Když se to udělá pouze s jednou stránkou magie, opona se roztrhne, takže čarodějové s talentem pouze pro aditivní magii, jako například já, zde nepomohou. Jenom někdo jako ty dokáže tento úkol splnit.

Dokud k tomu nedojde, jsme ve strašlivém nebezpečí. Když budeš konat nesprávně a použiješ kámen pouze ve svůj prospěch, máš dost moci, abys zničil rovnováhu a roztrhl oponu po celé délce. Tím nás všechny pošleš do věčné noci.”

Richard se upřeně díval na stůl a přemýšlel. “Víš, co to je ‘agent’ ?”

“Aha. Jistě mluvíš o potížích s nastávajícím zimním slunovratem. Agentem je ten, kdo se Strážcem podsvětí obchoduje, takovým obchodem je například směna nevinných dětských duší za vědomosti o používání subtraktivní magie.”

Zachmuřeně se na Richarda podíval. “To by však neměl být problém, protože jsi poslal Darkena Rahla do podsvětí. Odtud sem jeho moc nedosahuje. Darken Rahl je v podzemí, je to tak?”

Richard ucítil v okolí žaludku hlodavou bolest. Nejenže natrhl oponu, ale podruhé porušil druhé pravidlo, a tím, že se pokoušel získat pomoc od shromáždění duchů předků, přivedl agenta Darkena Rahla zpět na tento svět, odkud může trhat oponu. Všechno byla Richardova chyba. Zalévalo ho horko a točila se mu hlava. Obával se, že mu každou chvíli bude špatně.

“Nathane, musím se zbavit obojku.”

Nathan pokrčil rameny. “S tím ti nedokážu pomoci.”

Richard sem přišel s přesně stanoveným záměrem. Rozhodl se, že se pokusí získat odpověď. Odkašlal si.

“Nathane, někdo je pro mě velmi důležitý. Je v nebezpečí a já jí musím pomoci. Je o ní sepsáno proroctví, já jsem se však k němu dostal prostřednictvím vize.”

“Jaké proroctví?”

“Ze všech na světě zůstane naživu pouze jedna zrozená z magie k tomu, aby přiváděla na svět pravdu, když se pozvedne hrozba stínu.”

Nathan svým hlubokým zvučným hlasem proroctví dokončil. “To vyvolá ještě větší temnotu smrti. Proto, aby zůstala naděje na životní svazek, ta v bílém musí být obětována svému lidu, aby v něm nastala radost a dobrá nálada.”

“Takže ty ho znáš, Nathane. Já jsem pravý význam toho proroctví viděl. Bylo mi řečeno, abych o vizi nemluvil. Ale pokud jde o mě, výsledek není veselý.”

“Přijde o hlavu,” řekl Nathan tichým hlasem. “To je pravdivý význam toho proroctví.”

Richard si položil ruce na zvedající se žaludek. To samé viděl ve vlastní vizi. Svět se mu opět začal točit před očima.

“Nathane, musím se odsud dostat. Musím zabránit, aby se to stalo.”

“Richarde, podívej se na mě.” Richard zvedl hlavu a podařilo se mu zadržet slzy. “Richarde, musím ti říci pravdu. Pokud se toto proroctví nesplní, pak po něm už neexistuje nic. Potom všichni zemřeme. Bude to konec veškerého života. Všechny nás dostane Strážce podsvětí.

Když svou moc použiješ k tomu, abys to zastavil, roztrhneš oponu vedví a umožníš Strážci podsvětí, aby spolkl svět živých.”

Richard vyskočil na nohy. “Proč? Proč by měla zemřít, aby zachránila živé? To nedává smysl!” Sevřel ruku v pěst kolem jílce meče. “Musím to překazit! Je to pouze nějaká hloupá hádanka! Nenechám ji zemřít kvůli nějaké hádance!”

“Richarde, přijde doba, kdy si budeš muset vybrat. Teď už je to velmi dlouho, co doufám, že až tato doba přijde, budeš natolik moudrý, abys udělal to správné rozhodnutí. Když se rozhodneš nesprávně, můžeš nás všechny zničit.”

“Nebudu jen tak stát a poslouchat, jak mi říkáš, že ji musím nechat zemřít. Dobří duchové na její záchranu neudělali nic, ale já musím. Já chci.”

Richard vyběhl z pokoje. Po zdech se rozbíhaly trhliny, když šel po chodbě. Za zády padaly ze stropu na zem kusy štuku. Richard to vnímal jenom matně, ale přesto ho to v jeho rozrušeném stavu těšilo. Když procházel štítem, barva na postranních zdech zuhelnatěla a začala se odlupovat.

Richardovy myšlenky se rozbíhaly na všechny strany najednou. Teď už věděl, že jeho vize patřila mezi ty, které by se splnily, pokud tomu nezabrání. Když se nedostane pryč z paláce, tak se splní. Možná proroctví mělo právě tento význam. Ten, že zde bude jako vězeň a nebude schopen Kahlan pomoci a ona zemře.

Na nádvoří pod sebou uviděl Richard nějaký rozruch. Ze všech stran přibíhaly stráže. Když se

přiblížil, uviděl jednoho z mistrů čepele Baka Ban Manaů. Kolem něj bylo v kruhu shromážděno téměř sto ustaraně vypadajících vojáků stráže, kteří se od něj drželi na úctyhodnou vzdálenost. Muž ve volných šatech uprostřed nich vypadal bezstarostně.

Richard se protlačil davem. “Co se děje?”

Muž se mu poklonil. “Kaharine, já jsem Džiaan. Tvá žena Du Chaillu mě poslala, abych ti předal zprávu.”

Richard se rozhodl, že nebude napadat část věty mluvící o ženě. “Jaká to je zpráva?”

“Mám ti vyřídit, že splnila příkazy svého muže. Přiměli jsme Madžendie k uzavření míru s námi. Už neválčíme ani s nimi, ani s těmito lidmi.”

“Džiaane, to je výborná zpráva. Řekni jí, že jsem na ni a na její národ pyšný.”

“Na náš národ,” opravil ho Džiaan. “Chce, abys věděl, že se rozhodla donosit dítě. Posílá ti také zprávu, že jsme připraveni vrátit se do naší domoviny. Chce vědět, kdy přijdeš a odvedeš nás tam.”

Richard se ohlédl kolem sebe. Shromáždili se zde nejen stráže, ale i sestry. Poznal mezi nimi několik svých učitelek. Sestry Tovi, Nicci a Armina stály nedaleko spolu s Pašou. Na vnějším okraji davu viděl sestru Vernu. Na vzdáleném balkóně za hradbami uviděl podsaditou postavu matky představené.

Richard se otočil nazpět k Džiaanovi. “Řekni jí, aby byla připravena, bude to brzy.”

Džiaan se uklonil. “Děkuji ti, kaharine. Budeme připraveni.”

Richard se obrátil na stráže, které je obklopovaly. “Tento muž přišel v míru. Nechte ho na pokoji.”

Džiaan bezstarostně odcházel, jako kdyby byl na procházce, ale prstenec stráží se pohyboval spolu s ním. Richard věděl, že to budou dělat, až dokud nebude dosti daleko od města. Dav se začal rozcházet.

Richardovi bušilo v hlavě. Přivedl svého otce nazpět z podsvětí tím, že v domě duchů podruhé porušil druhé čarodějovo pravidlo. Snažil se dělat správnou věc, místo toho však přivolal zlo. Warren mu řekl, že Strážce potřebuje, aby unikl jeden agent a Richard mu ho poskytl.

Mysl měl zmatenou. Jen co zjistí, že ho Kahlan miluje a život pro něj opět dostane smysl, ihned nato objeví, že je tady v pasti trvající staletí, a že když neunikne, Kahlan zemře o zimním slunovratu. Myšlenky se mu točily dokola v zoufalé motanici.

Musí něco udělat. Čas mu už dochází. Rozhodl se, že vyhledá jediného člověka, který by mu mohl pomoci.

Kapitola dvacátá devátá

Uslyšela hlasy v předpokoji a doufala, že to je ta osoba, o které předpokládala, že přijde. Netěšila se na setkání, ale přestávala mít čas. Richard už teď jistě našel způsob, jak navštívit Nathana a ten sehrál svou úlohu. Teď byla řada na ní, aby sehrála svou roli.

Nathanovi nemohla bezvýhradně důvěřovat, ale v tomto případě jistě udělal to, co se od něj očekávalo. Věděl, jaké budou důsledky selhání. Vůbec mu nezáviděla jeho úkol - přidat váhu poslední sněhové vločky.

Na lusknutí prstů se dveře otevřely. Musela zavolat tesaře, aby opravili veřeje dveří. Richard je rozbil svým Hanem a ani si neuvědomil, že to udělal. A to bylo ještě předtím, než šel k Nathanovi.

Úsečná řeč se přerušila, když se dveře otevřely, a tři tváře se podívaly dovnitř v očekávání rozkazů.

“Sestro Ulicie a sestro Finello, je už pozdě. Proč nejdete do svých kanceláří, abyste se věnovaly svým papírům. A ty prosím vejdi, sestro Verno.”

Anna se postavila, když sestra Verna vcházela. Vernu měla ráda. Hrozila se toho, co jí bude muset udělat, ale času už měla málo. Stovky let příprav a teď jí čas i události utíkaly mezi prsty.

Svět byl na pokraji zkázy.

Verna se uklonila. “Matko Annalino.”

“Verno, sedni si prosím. Už je to dlouho, co jsme se neviděly.”

Verna si přitáhla židli těsně k vnější straně stolu. Posadila se, záda měla vzpřímená a ruce složené v

klíně. “Je to od tebe laskavé, že si ze svého vzácného času našla trochu, aby ses se mnou setkala.”

Anna se téměř usmála. Téměř. Dobrotivý Stvořiteli, děkuji ti, že jsi ji ke mně poslal podrážděnou. I když to můj úkol neudělá méně nepříjemným, jistě ho udělá lehčím.

“Měla jsem mnoho práce.”

“To jsem měla také,” odsekla sestra Verna. “Posledních více než dvacet let.”

“Zřejmě jsi jí neměla dost. Zdá se, že máme problémy s hochem, kterého jsi byla převzít a kterého jsi měla naučit poslušnosti.”

Verně zrudl obličej. “Kdybys mi nezakazovala konat mou povinnost a používat mé schopnosti, tak bych to byla udělala.”

“Ano? Jsi tak nevynalézavá, Verno, že jsi s těmito mírnými omezeními nedokázala udělat to, co jsi měla? Paša, pouhá novicka, se zdá být úspěšnější a přitom má stejná omezení.”

“Myslíš si to? Myslíš si, že je pod kontrolou?”

“Odkdy je za něj odpovědná Paša, nikoho nezabil.”

Verna ztuhla. “Myslím si, že o Richardovi toho něco vím. Radila bych matce představené, aby se svou důvěrou zacházela opatrněji.”

Anna se podívala na stůl, přesunula na něm nějaké papíry, jako by věnovala pozornost slovům, která neviděla., “Nad tvou radou se zamyslím. Děkuji ti, že jsi přišla, Verno.”

“Ještě jsem neskončila! Já jsem ani nezačala!”

Pomalu zvedla oči. “Verno, pokud na mě ještě jednou zvýšíš hlas, tak skončíš!”

“Matko Annalino, promiň mi můj tón, prosím, ale jsou zde mimořádně závažné věci, které prostě musím nadnést.”

Anna si povzdychla a předstírala netrpělivost. “Ano, ano. Tak je, prosím tě, opravdu nadnes. Mám mnoho práce.” Sepjala ruce na stole a nepřítomně se na Vernu podívala. “Tak tedy pokračuj.”

“Richard vyrůstal se svým dědečkem.”

“Jak je to od něj hezké.”

Verna se po tomto přerušení na chvíli uraženě odmlčela. “Jeho dědečkem je čaroděj. Čaroděj prvního řádu. Jeho dědeček ho chtěl učit.”

“Dobře, o jeho výuku se ale postaráme my. To je všechno?”

Verna přimhouřila oči. “Doufám, že nemusím matce představené připomínat, že je to přímé porušení příměří, když vezmeme hocha od čaroděje, který by ho učil. Bylo mi řečeno, že v Novém světě nezůstali žádní čarodějové, aby hochy vyučovali. Lhaly jste mi. Zneužily jste mě. My jsme ty hochy kradly. Ty jsi ze mě udělala spolupachatele.”

Anna se shovívavě usmála. “Sestro, my sloužíme Stvořiteli, aby se všichni naučili žít v jeho světle. A co je příměří s pohanskými čaroději ve srovnání s naší povinností vůči Stvořiteli?”

Verna ztratila řeč.

Dobrotivý Stvořiteli, já mám tuto ženu tak moc ráda. Prosím tě, dej mi sílu, abych ji zlomila. Nathan přidal svou sněhovou vločku a ona musí přidat tu svou.

“Byla jsem vyslaná na dvacetiletou honbu bez toho, abych věděla její důvod, lhalo se mi, mé dvě společnice zemřely, jedna z nich mou vlastní rukou, bylo mi zakázáno používat svou moc, abych plnila svou povinnost.”

“To si myslíš, že ti použití moci zakazuji z rozmaru? Verno, neříkej, že ti starosti dělá právě to. Tak dobře, když chceš vědět důvod, bylo to proto, aby sis zachránila život.”

Verna opatrností ztuhla. “Pokud si pamatuji mé hodiny v podzemních sklepeních, existuje jenom jediný důvod, kdy by takové omezení mohlo zachránit můj život.”

Anna se vnitřně usmála. Verna chtěla, aby se to řeklo nahlas. “Ano, Richard má opravdu subtraktivní magii.”

“Ty jsi to věděla? Ty jsi nechala někomu se subtraktivní magií nasadit obojek? Ty jsi ho chtěla dovést sem do paláce?” Dala ruce od sebe a trochu se naklonila kupředu. “Proč?”

Anna vydržela pohled druhé ženy. “Protože v paláci jsou sestry temnot.” Ani nemrkla. Věděla o tom, nebo měla přinejmenším nějaké podezření. Buď požehnaná, Verno, jsi chytrá. Promiň mi to, co musím udělat.

“Je tato místnost odstíněná?” zeptala se Verna vyrovnaným hlasem.

“Přirozeně.” Neřekla však nahlas, že toto odstínění před těmito sestrami nechrání.

“Matko představená, máš důkazy pro tato obvinění?”

“Teď nepotřebuji důkazy, protože tento rozhovor je soukromý. Nebudeš o něm mluvit, pokud mě samozřejmě nebudeš chtít obvinit. Když to uděláš, já to přirozeně popřu a řeknu, že se zatrpklá sestra snaží kvůli osobnímu prospěchu obvinit matku představenou z rouhání. Pak tě budeme muset pověsit. Žádná z nás si to nepřeje, souhlasíš?”

Verna seděla strnule a nehybně. “Souhlasím, matko představená. Co to má však společného s tím, že jsem přivedla Richarda do paláce?”

“Když se ti v domě rozmnoží krysy, pak můžeš udělat jedině to, že přineseš kocoura.”

“Tento kocour nás všechny považuje za krysy. Možná k tomu důvod má. Někdo by mohl říci, že jsi možná těm krysám nepřinesla kocoura ale návnadu. Richard je dobrý člověk. Nerada bych si myslela, že je obětován.”

“Víš, proč jsi byla vybrána hledat Richarda?”

“Myslela jsem si, že to byl výraz důvěry.”

Anna pokrčila rameny. “Svým způsobem ano. I když si nejsem jistá, zda v paláci jsou sestry temnot, a pokud jsou, vůbec nevím, kdo to je. Musela jsem však vycházet z toho, že pokud to je pravda, tak sestry Grace a Elizabeth jsou sestry temnot, protože jsou na nejvyšších místech seznamu. Z proroctví, které viděly pouze mé oči, jsem věděla, že Richard má pravděpodobně subtraktivní magii. Dále jsem věděla, že odmítne první dvě nabídky. Věděla jsem, že první dvě sestry zemřou.

Pokud by o tom věděly následovnice Bezejmenného, jistě by chtěly, aby třetí jméno ze seznamu rovněž patřilo jedné z těch, které k nim patří. Využila jsem výsadu matky zpovědnice, abych vybrala třetí sestru.”

“Vybrala jsi mě, protože jsi věřila, že nejsem jedna z nich?”

To, co Anna chtěla říci bylo: Verno, znám tě od doby, co jsi byla dítě. Poznám tvou obratnou mysl, tvé srdce a tvou duši. Jako jediné ze všech sester jsem ti svěřila osud světa. Věděla jsem, že Richard bude v tvých rukou v bezpečí.

Nemohla to však říci.

“Verno, vybrala jsem tě proto, že jsi byla v seznamu příliš dole, a proto jsi vlastně ničím nebyla nějak pozoruhodná.”

V místnosti se na dlouho rozhostilo ticho. Verna polkla. “Rozumím.”

Anna předstírala necitelnou objektivnost. Uvnitř jí pukalo srdce.

“Měla jsem pochybnosti, že jsi jednou z nich. Jsi příliš bezvýznamný člověk. Jsem si jistá, že Grace a Elizabeth se v seznamu dostaly úplně nahoru proto, že ta, která vede sestry temnot, je považovala za nahraditelné. Já vedu sestry světla. Tebe jsem vybrala ze stejného důvodu.

Jsou sestry, které jsou pro naši věc cenné; nemohla jsem pro tento úkol riskovat některou z nich. Může se ukázat, že ten hoch má pro nás cenu, ale není tak důležitý, jako jiné záležitosti paláce. Může nám pomoci. Byla to prostě příležitost, kterou jsem chtěla využít.

Kdyby byly problémy a žádná z vás by se nevrátila, no vždyť chápeš, že generál nemůže ztratit prvotřídní oddíly při plnění nepříliš významného úkolu.”

Vypadalo to, že Verna se musí nutit do dýchání. Její hlas to připomínal. “Přirozeně, matko Annalino.”

Anna se netrpělivě začala přehrabovat v papírech. “Musím se vrátit k důležitým věcem. Máš ještě něco na srdci, sestro?”

“Ne, matko představená.”

Když se dveře zavřely, Anna si položila hlavu do třesoucích se rukou. Na papír padaly její slzy.

*****

Dlouho se mu zkoumavě dívala do očí. Richard nevěděl, zda mu řekne ano nebo ne, ale musel jí říci mnoho z toho, co se dozvěděl, aby ji přinutil vyslechnout si jeho úpěnlivou prosbu. Nemohl si dovolit selhání. Potřeboval pomoc. Musel někomu věřit.

“Tak dobře, Richarde, já ti pomohu. Pokud je pravda alespoň polovina z toho, co říkáš, musím ti pomoci.”

Richard si ulehčením povzdychl a zavřel oči. “Děkuji ti, Liliano. Nikdy ti to nezapomenu. Jsi jediná ze všech kolem mě, která se dá přesvědčit argumenty. Nemůžeme to udělat teď? Čas je velmi důležitý.”

“Teď,” zašeptala chraptivě. “Tady? Pokud je pravda to, že máš subtraktivní magii, odstranění tvého Rada’Hanu nebude jednoduchou záležitostí. Budu si muset vzít jeden magický předmět, který sestry hlídají. Možná bude stačit on a tvá pomoc, aby se obojek odstranil.

Nejde však jenom o to. Když v tom bude zapletený Bezejmenný, nelze říci, které uši, nebo který Han bude dávat pozor.”

“Pak tedy kdy? Kde? Musí to být brzy.”

Přemýšlela a přitom si prsty mnula oči. “Myslím si, že bych ten předmět mohla získat před večerem, takže bychom se o to mohli pokusit dnes večer. Ale kde? Nemůže to být v paláci. Bylo by to příliš nebezpečné.”

“Hagenské lesy,” řekl Richard. “Každý se Hagenským lesům vyhýbá.”

Lilian zvedla hlavu. “Richarde, to nemůžeš myslet vážně. Není tam bezpečně.”

“Pro mě to neplatí. Už jsem ti řekl, že dokážu zjistit, jestli přichází mriswith. Budeme tam mít dost bezpečí a nebudeme si muset dělat starosti se sestrami nebo s Pašou, které by mohly na nás narazit, když se budeme pokoušet dostat tu prokletou věc pryč z mého krku.”

Podrážděně vydechla. Po chvíli mu položila ruku na rameno a usmála se. “V pořádku. Tak ať to jsou Hagenské lesy.”

S přísným pohledem ho popadla za obě ramena a přidržela si ho před sebou na délku paže. “Tím, co dělám, porušuji celé stohy pravidel. Vím, že to je důležité a že je to ta správná věc, ale když nás chytí předtím, než to stihneme udělat, pojistí se, abych se už nikdy nedostala k tobě tak blízko, abychom to někdy mohli zkusit ještě jednou.”

“Já jsem připraven, tak pojďme.”

“Ne, musím si ještě vzít pomůcku.” Naklonila hlavu na stranu a svraštila čelo. “Teď mě napadlo ještě něco jiného. Neustále ti říkají, že tam nesmíš nechat nad sebou zapadnout slunce. Proč?”

Richard pokrčil rameny. “Protože to je nebezpečné.”

“A ty jim věříš po tom všem, co ses dozvěděl? Ty jim důvěřuješ? Richarde, co když nechtějí, aby tam nad tebou zapadlo slunce, protože by ses mohl naučit něco užitečného? Řekl jsi, že Hagenské lesy tam byly umístěné pradávnými čaroději, kteří měli subtraktivní magii, proto, aby pomáhaly takovým, jako jsi ty. Co když sestry nechtějí, abys tuto pomoc získal? Co když se tě pouze snaží vystrašit, abys na to nepřišel?”

Čarodějovo první pravidlo. Opravdu ho podváděly? Věřil lži? “Možná máš pravdu. Půjdeme tam před západem slunce.”

“Ne, nesmí nás vidět spolu. A mně to stejně zabere nějaký čas, abych se dostala k pomůcce. Víš, kde v jihozápadním koutě Hagenských lesů leží v řece dlouhá rozštěpená skála?”

“Znám to místo.”

“Dobře. Ty tam jdi před západem slunce; ty jsi ten, pro koho tam ta magie je. Jdi do lesů u rozštěpené skály. Přivazuj kousky látky na větve, abych mohla jít za tebou, abych tě našla. Setkám se s tebou v lese, když měsíc bude na dvě dlaně na nebi. Richarde, neodvažuj se to nikomu říci, nebo budeš riskovat nejen svůj a můj život, ale i život Kahlan.”

Richard přikývl a vděčně se usmál. “Na to dávám své slovo. Tak dnes večer.”

Když odešla, chodil po pokoji sem a tam. Strašně chtěl mít všechno za sebou a být na cestě. Měl stále méně času. Pokud kost skrina měl Darken Rahl, tak už žádný čas neměl. To však musí být hloupost, jak by se k ní dostal? Byl pouhým duchem. Možná to je tak, jak říká Warren, že prvky jsou zřídka všechny na jednom místě.

Byla to Kahlan, o kterou si dělal starosti. Musí jí pomoci.

Ze zamyšlení ho vyrušilo zaklepání na dveře. Myslel si, že by to mohla být Liliana, která se vrátila, ale když otevřel dveře, do pokoje se vecpal rozrušený Perry.

“Richarde! Potřebuji tvou pomoc.” Chytil do hrsti svou řízu a odtáhl ji od sebe. “Podívej se na to! Povýšili mě!”

Richard si prohlédl prostou hnědou řízu. “Blahopřeji. To je velkolepé, Perry.”

“Je to neštěstí! Richarde, potřebuji tvou pomoc!”

Richard svraštil čelo. “Proč to je neštěstí?”

Perry rozhodil paže do vzduchu, jako by to každému mělo být jasné. “Protože nesmím do města! V této říze mám omezený přístup. Nesmím přes most!”

“Perry, to je mi opravdu líto, ale nechápu, jak ti mám pomoci.”

Perry se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Prosebně se na něj podíval. “Ve městě je jedna žena. V poslední době se setkávám pouze s ní. Richarde, já ji mám opravdu rád. Měl jsem se s ní setkat dnes večer. Kdybych se neukázal jednou, to bych dokázal vysvětlit, když se však už neukáži nikdy, bude si myslet, že mi na ní nezáleží.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Perry, ještě stále nechápu, co s tím mohu udělat já.”

Perry ho popadl za košili. “Vzali mi všechny šaty. Richarde, ty bys mi mohl půjčit nějaké šaty. Pak mě nikdo nepozná a já bych mohl vyklouznout do města a setkat se s ní. Richarde, prosím tě, půjčíš mi něco na oblečení?”

Richard se na chvíli zamyslel. Nezáleželo mu na tom, jestli porušuje nějaké málo známé pravidlo paláce. Ve srovnání s tím, co teď dělá, to vypadalo úplně bezvýznamné, přesto si dělal o Perryho starosti.

“Všechny stráže mě znají. Uvidí, že v mých šatech jsi ty, a řeknou to sestrám. Zaděláš si tím na potíže.”

Perry odvrátil pohled a zuřivě se zamyslel. “Noc. Počkám, až se setmí, a půjdu až pak. V noci neuvidí tak jasně, kdo to ve skutečnosti je. Richarde, prosím tě o to. Prosím.”

Richard si povzdychl. “Perry, když to chceš risknout, já proti tomu vůbec nic nemám. Jen se, prosím tě, nenech chytit. Velmi nerad bych měl pocit, že jsem ti pomohl do problému.” Ukázal na ložnici, kde byla skříň na šaty. “Jdi tam a vyber si, co se ti bude líbit. Nemáš úplně stejnou velikost jako já, ale myslím si, že až tak odlišná není.”

Perry ke svému nejistému pohledu přidal úsměv. “Rudý kabátec? Mohl bych si vzít rudý kabátec? Líbil bych se jí v něm.”

“Jistě.” Richard odvedl motajícího se Perryho k ložnici. “Pokud bys ho chtěl, tak si ho vezmi. Potěší mě, když někdo bude nosit rudý kabátec s radostí.”

Perry se prohrabával šatníkem, hledal kalhoty a košili, o kterých si myslel, že by v nich vypadal švihácky.

“Když jsem přicházel, viděl jsem z tvého pokoje vycházet sestru Lilianu.” Vytáhl bílou krajkovou košili. “Ona je jednou z tvých učitelek?”

“Ano, mám ji rád. Je z nich nejmilejší.”

Perry si přidržel košili před sebou. “Jak mně sluší?”

“Lépe než mně. Ty znáš Lilianu?”

“Ani ne. Vždy mě z ní zamrazí. Ty její divné oči.”

Richard si představil Lilianiny podivně bledé, bledě modré oči prostoupené fialovými flíčky. Pokrčil rameny. Zpočátku jsem si rovněž myslel, že jsou divné. Je však tak mnohomluvná a přátelská, že je už nevnímám. Má tak vřelý úsměv, že lze těžko vidět něco dalšího.”

Kapitola třicátá

Richard tiše seděl se zkříženýma nohama s mečem položeným přes kolena. Měl na sobě pelerínu mriswitha, aby Paša ani sestra Verna nevěděly, kde je. Nechtěl, aby věděly, že v Hagenských lesích nechává nad sebou zapadat slunce. Kterákoliv by jistě za ním přišla, kdyby věděla, co dělá.

Nalezl malou mýtinu, která byla dostatečně vysoko na to, aby byla suchá, a čekal na ní, už od západu slunce. Hustou změtí větví viděl na měsíc. Odhadoval, že je na dvě dlaně vysoko. Nevěděl, co se mělo dít v Hagenských lesích, když tam nad někým zapadne slunce, ale až doposud to vypadalo stejně, jako když tam býval v noci.

Odpověděl na zavolání Liliany. Vyšla zpoza hrubého dubu a rozhlédla se dokola po lese. Nebyl to nejistý pohled ale sebevědomé vyhodnocování.

Posadila se před něj a zkřížila nohy. “Sehnala jsem ji. Tu pomůcku, o které jsem ti říkala.”

Richard se s ulehčením usmál. “Děkuji ti, Liliano.”

Vytáhla ji ze svého pláště. Ve světle měsíce viděl, že to je malá soška muže, který držel něco průhledného, co se podobalo sklu. Zvedla ji, aby mu ji ukázala.

“Co to je?”

“Krystal, to je tato průhledná část, má moc zesilovat talent. Nemám sama moc, abych ti sundala Rada’Han, pokud je pravda, že máš subtraktivní magii. Já mám totiž pouze aditivní. Budeš ji držet v klíně. Až propojíme naše mysli, pomůcka zesílí tvůj talent, abych ho mohla použít a měla moc k prolomení obojku.”

“Dobře, tak začněme.”

Vzala si sošku zpět. “Nezačneme, dokud ti neřeknu zbytek.”

Podíval se do jejích bleděmodrých očí a na tmavší flíčky, které byly po nich rozsypané. “Tak mi to řekni.”

“Důvod, proč nemůžeš pomáhat při sundávání obojku je ten, že jsi ještě neukončil výcvik v používání svého Hanu. Nevíš, jak máš svou moc směrovat. Toto by tento nedostatek mělo napravit, alespoň v to doufám.”

“Ty se mě pokoušíš připravit na nějaké varování.”

Kývla hlavou. “Ty nevíš, jak ovládat tok moci, takže budeš vystaven pomůcce na milost a nemilost. Pomůcka však nechápe bolest. Ona prostě dělá to, co dělat musí, a to co potřebuji, aby dělala.”

“Tím mi říkáš, že by mě to mohlo bolet. Jsem připravený bolest vydržet. Tak začněme.”

“Nebude žádné ‘mohlo by to bolet’.” Výstražně na něj ukázala prstem. “Richarde, toto bude nebezpečné. Bude tě to bolet. Budeš mít pocit, že tvá mysl je trhaná na kousky. Já vím, že to chceš udělat, nechci ti však lhát. Budeš mít pocit, že umíráš.”

Ucítil, jak mu po krku stéká tenký pramínek potu.

“Musí se to stát.”

“Budu směrovat svůj Han, aby se snažil zlomit moc obojku. Tato pomoc bude z tebe odčerpávat tvou sílu, bude to dělat proto, abych dokázala překonat tvůj Rada’Han. Bude tě to bolet.”

“Liliano, snesu všechno, co bude zapotřebí. Musí se to stát.”

“Richarde, poslouchej mě. Vím, že chceš, aby k tomu došlo, ale poslouchej. Budu z tebe odčerpávat tvůj talent, abych ti pomohla zlomit obojek. Tvá mysl to bude pociťovat tak, že se z tebe snažím vysát život. Tvé vnitřní vědomí si to může vysvětlovat tak, že se z tebe pokouším vysát tvůj talent a život.

Budeš muset snášet pocit, že život je z tebe vytrháván.

Budeš to muset snášet až do okamžiku, kdy se zlomí obojek. Pokud se mě pokusíš zastavit, když

má moc bude uvnitř tebe, kde se bude snažit dělat to, co musí…"

"Tím tedy říkáš, že kdyby to bylo příliš a já bych chtěl zastavit odčerpávání své magie, tak mě to zabije."

"Ano. Nesmíš tomu odporovat. Když to uděláš, zemřeš." Tak vážný výraz u ní ještě neviděl. "Musíš mi věřit a nesmíš bránit tomu, co se s tebou bude dít, jinak zemřeš a zemře rovněž Kahlan. Jsi si jistý, že to dokážeš udělat?"

"Liliano, udělal bych cokoliv a snesl bych všechno, jenom abych zachránil Kahlan. Důvěřuji ti. Svěřuji svůj život do tvých rukou."

Teď konečně přikývla a položila mu sošku do klína. Dlouho se mu dívala do očí a pak si políbila prst. Políbeným prstem se mu dotkla tváře.

"Tak se společně vnoříme do prázdnoty. Richarde, děkuji ti za důvěru. Neumíš si představit, co pro mě znamená tvá důvěra."

"Liliano, to platí i pro mě. Co chceš, abych dělal?" "To samé, co jsme spolu vždy dělávali. Snaž se zkrátka dosáhnout na tvůj Han, jak jsi to dělával předtím, a já udělám zbytek."

Zavrtěla sebou, až se jejich kolena opřela o sebe. Drželi se za ruce, které měli položené na kolenou. Oba se zhluboka nadechli a zavřeli oči.

Zpočátku to bylo stejné, jako vždy předtím, byl to pouhý pocit hluboké relaxace, když se soustřeďoval na představu Meče pravdy. Počáteční bolest byla pouhým nepříjemným pocitem. Spirálovitě se mu zavrtávala do útrob a usadila se mu na konci páteře. Tento pocit připomínal natržený sval. Bolest mu po zádech vystupovala nahoru.

Najednou v něm všude vybuchla. Podobala se bolesti způsobené Agielem, byla to palčivá bolest, která se mu dostávala do morku kostí. Denna ho ale naučila snášet bolest. V duchu Denně poděkoval za to, co udělala. Možná bude právě toto potřebovat k tomu, aby zachránil Kahlan.

Drásavá muka mu vyrazila dech. Záda mu ztuhla. V mžiku mu obličej pokryl pot a plíce mu hořely nedostatkem vzduchu. S vynaložením všech sil se mu podařilo nadechnout.

Obrovská bolest mu vybuchla v mysli a vrhla ho do místa plného drásavé a mučivé agónie, ve kterém neplynul čas. Snažil se v mysli udržet představu meče. Po tvářích mu stékaly slzy. Musel to však udělat.

Měl pocit, že každý nerv jeho těla je ponořený do plamene a zůstává v něm. Myslel si, že mu z toho prasknou oči. Myslel si, že mu z toho pukne srdce. Svíjel se při každém mučivém záchvatu bolesti. Byla to nesnesitelná muka.

Pak měl pocit, že to, co doposud cítil, vůbec nic nebylo. Nedokázal křičet, dýchat, nedokázal se hnout. Měl pocit, jako by z něj někdo vytrhával duši.

Bylo to přesně tak, jak ho varovala Liliana. Měl pocit, že z něj teď někdo rve život. Pocítil nával paniky, která ho zabíjela. Cítil, jak temná smrt vsakuje do prázdnoty zanechávané tím, co bylo z něj vytrháváno. Měl nejasnou obavu, že to není správné. Hluboko v jeho nitru začala rašit hrůza, ale i ta byla pak vytržená a vhozená do rozvířeného proudu, který z něho tryskal ven.

Teď si nepřál nic než křičet, jako kdyby to mohlo zmenšit jeho mučivou trýzeň. Nedokázal to. Připadalo mu, že jeho svaly ztrácejí život stejně rychle jako všechno ostatní. Nemohl dýchat, nedokázal ani zvednout hlavu.

Liliano, prosím, pospěš si. Prosím.

Bojoval sám se sebou, aby neodporoval tomu, co dělá. Modlil se, aby s ní nebojoval. Musí se dostat ke Kahlan, ona ho potřebuje.

Když na svém klíně uviděl sošku, uvědomil si, že má oči otevřené. Hlava mu visela. Krystal začínal zářit temným oranžovým svitem. Otupělá část jeho mysli to považovala za důkaz, že to funguje, a že dělá to, co má dělat. Měl dojem, že se mu rozpadá hlava. Čekal, že uvidí, jak z něj kape krev, viděl však jenom stále silnější zář.

Liliano, pospěš si, prosím.

Začala ho obklopovat temnota. Přesto se zdálo, že se nesnesitelná bolest od něj vzdaluje. Cítil, jak mu mezi prsty proklouzává život. Cítil, jak ho naplňuje temnota, která byla příšernější než všechno, na co by dokázal pomyslet.

V rozplývajících se zákoutích mysli ucítil něčí přítomnost.

Byli to mriswithové.

Cítil, že nejsou daleko. Jeho znepokojení dál vzrostlo. Byli kolem něj a neustále se přibližovali.

Pak uslyšel hlas Liliany. Zdálo se mu, že přichází z velké dálky. “Počkejte mazlíčkové. Budete mít, co z něj zůstane, když s ním skončím. Čekejte!”

Ve své mysli mohl nejasně vidět mriswithy, bylo to stejné, jako když k němu přicházeli předtím. Když Liliana promluvila, stáhli se zpět.

Proč by měla říkat něco takového? Proč by se mriswithové měli na její rozkaz stáhnout? Co tím myslela? Možná z bolesti zešílel a toto byla pouze šílená představa.

Pak za zády někoho ucítil. Nebyl to ale mriswith. Bylo to něco horšího. Bylo to desetkrát strašnější. Ucítil na krku jeho smrdutý dech.

Lilianin hlas se změnil na nebezpečné zasyčení. “Řekla jsem ti, abys počkal.” To, co bylo za jeho zády, ustoupilo, ale ne tak daleko jako mriswithové.

Co myslela tím, že mohou mít, co z něj zůstane? Myslela tím to, že umírá!

Ne, Liliana mu řekla, že si to bude myslet. Teď se prostě dělo to, co říkala, to je všechno. Musí být silný kvůli Kahlan. Bylo toho tak strašně málo, co by ještě mohl někomu dát. Umíral. Věděl, že umírá. Soška v jeho klíně zářila stále jasněji.

Na krku opět ucítil horký dech. Uslyšel, jak ta ohavná bytost potichu zavrčela. Vášnivě si přál, aby u něj nebyla.

Opět se ozval výhružný hlas Liliany. “Počkej! Za chvíli skončím a pak si budeš moci vzít jeho tělo. Počkej!”

V tom okamžiku mu něco hluboko uvnitř řeklo, že pokud se bude chtít zachránit, tak má teď k tomu poslední příležitost. Musí se to stát teď. Rozhodnutí něco podniknout vzniklo z náhlého poryvu zoufalství.

Z hlubokého nitra vlastního já, z jádra mysli a z podstaty vlastního bytí, z podstaty vlastní duše vytrhl svou vůli a donutil ji konat. Silou této vůle a s pomocí obrovského zoufalého úsilí strhl nazpět svůj talent a svůj život. Dostal zpět sám sebe.

Ozvalo se hromové zadunění. Vzduch se otřásl nárazem a odhodil je od sebe. Richard dopadl na záda na jedné straně mýtiny, Liliana na opačné. Uprostřed se nacházel Meč pravdy. Mriswithové a ta další bytost se slili s temnotou mezi stromy.

Richard zalapal po dechu. Posadil se a zavrtěl hlavou. Soška ležela na zemi nedaleko meče. Oranžová záře zmizela. Liliana se vznesla nahoru bez nějaké zjevné námahy. Vypadalo to tak, že ji za nohy jemně zvedá neviditelná ruka. Z tohoto pohledu mu vstávaly vlasy.

Výhružně se na něj usmála. Richard si nemyslel, že by Liliana byla schopná tak ošklivého úsměvu. Dostával z něj křeče do nohou.

“Ach, Richarde, byla jsem tak blízko. Nikdy jsem nepocítila nic podobného. Nemáš tušení o významu toho, co máš. Stejně to však dostanu.”

Richard se rozhlédl na obě strany a snažil se rozhodnout, kterou stranou by se měl dát na útěk. Cítil se jako hlupák a zároveň ho naplňoval pocit hluboké ztráty. “Liliano, já ti důvěřoval. Myslel jsem si, že ti na mně záleží.”

Povytáhla obočí. “Opravdu?” Opět se studeně zasmála. “Možná mi na tobě záleželo. Možná proto jsem to dělala tím lehčím způsobem. Teď to učiníme tím horším.”

Richard překvapeně zamrkal. “Co myslíš tím horším způsobem?”

“Quillion by byl ten lehčí způsob. Vzala jsem talent už mnoha mužům. Ty jsi dokázal odporovat, oni ne. Teď tě musím zaživa stáhnout z kůže, abych tvůj talent získala. Nejdříve tě budu muset

ochromit. Budeš bezmocně ležet, když ti to pak budu dělat.”

Natáhla před sebe ruku. Z temnoty zpoza velkého dubu vyletěl meč, který jí zamířil rovnou do ruky.

Zaječela a vyrazila přes mýtinu k němu. Meč se leskl v měsíčním světle.

Richard podvědomě zvedl ruku a přivolal k sobě meč a jeho magii. Meč okamžitě reagoval a jeho zaplavila zuřivost. Když se po něm Liliana ohnala svým mečem, ucítil, jak mu do dlaně narazil jílec. Meč, magie a duchové byli s ním. Zvedl čepel a odrazil její úder.

Richard se nejasně podivil, že jeho meč neroztříštil ten její, pak se však musel začít pohybovat. Začal tanec s mrtvými.

Odrážel její údery a ona odrážela jeho. Vyhýbal se útokům, které by ho mohly dostat, a ona likvidovala útoky, které měly dostat ji. Točila se prudce jako vítr a vždy mu na poslední chvíli vyklouzla. Měl pocit, že bojuje se stínem. Žádná lidská bytost by se nemohla pohybovat tak, jak to dělala ona. Ani on se tímto způsobem pohybovat nedokázal.

Najednou za sebou pocítil přítomnost ošklivé bytosti. Zastavil úder její čepele, prudce se otočil a bleskově kolem sebe zakroužil mečem. Na okamžik uviděl vyceněné tesáky a zlovolný pohled, pak meč narazil na něco hmotného. Roztříštilo se to na kusy, ze kterých se nedalo poznat, co to vlastně bylo.

Cítil, jak se na něj řítí čepel. Vrhl se přes padající tělo. Překulil se, postavil na nohy a odpověděl vlastním protiútokem. Noční vzduch se opět a opět rozeznával zvukem oceli narážející na ocel.

Richard si uvědomil, že její meč se musí podobat jeho. Měla zbraň, která se vyrovnala Meči pravdy. Kromě toho vládla magií, o které se mohl jenom dohadovat. Dohadovat se však dlouho nepotřeboval.

Když jejich souboj postupoval přes mýtinu a oba přitom vynakládali veškerou zuřivost, které byli schopni, náhle uskočila dozadu a vyslala k němu ohnivý záblesk, který se rychle přibližoval. Na poslední chvíli se mu vyhnul, oheň proletěl kolem něj a narazil do stromu. Kmen vybuchl záplavou třísek. Koruna stromu padla dolů na něj a některé z větví ho srazily na zem.

Liliana prosekávala větve silné jako jeho paže, aby se k němu dostala. Rozpadaly se na třísky stejně jako kmen. Richard se vyhrabal zpod koruny a odhodil ji do hustého lesa.

Jak na sebe neustále naráželi a přitom sestupovali po příkrém svahu, začal analyzovat její taktiku. Bojovala zuřivě, ale bez elegance - bojovala jako voják, který je v jedné linii s ostatními. Nevěděl, jak to poznal, ale věděl, že to přišlo od duchů jeho magie meče.

Způsob, kterým útočila, jak rubala a rozháněla se, ji nechával odkrytou pro útok bodnou ránou. Richard na ni zaútočil, ale když se mu ji konečně povedlo bodnout do břicha, tak úder, který musel najít svůj cíl, sklouzl na stranu. Byla chráněna. Používala magii, které nerozuměl.

Richard už byl vyčerpán a teď už bojoval jenom čirou zuřivostí a vztekem magie. Ona ale vypadala, že se ani nezadýchala. “Richarde, ty nemůžeš vyhrát, já tě dostanu.”

“Ne, nedostaneš!”

“Budu odměněna.”

Uhnul se za strom, ale málem se mu nepovedlo vyhnout úderu, zpod kterého se na všechny strany rozletěly třísky.

“Když pomůžeš Strážci podsvětí uniknout, pohltí všechen život!”

“To si jen myslíš, ale pravdu nemáš. On odmění ty, kteří mu slouží. Dá mi věci, které by mi Stvořitel nikdy nedal.”

Bodnul ji, ale meč sklouzl na stranu. “On ti lže!”

Její čepel mu zasvištěla těsně kolem obličeje. Její klidné útoky byly neúnavné. “Dohodli jsme se a zpečetila jsem to přísahou.”

“Ty si myslíš, že dodrží svůj slib?”

“Připoj se k nám, Richarde. Ukážu ti blaženost, která očekává ty, jež mu slouží. Budeš moci žít

navěky.”

Richard vyskočil na vrchol balvanu. “Nikdy!”

Zvedla hlavu se studeným odhodláním. “Myslela jsem si, že to bude příjemné, ale zjišťuji, že mě to začíná otravovat.”

Liliana před sebe prudce napřáhla ruku. Z ní vyrazil kroutící se a svíjející se blesk, nepodobal se však žádnému blesku, který v životě viděl.

Byl to černý blesk.

Namísto záblesku světla a horka to byla vlnící se prázdnota, černá jako noční kámen, černá jako schránky Ordenu, černá jako věčná smrt. Ve srovnání s ní vypadalo slabé světlo měsíce jako sluneční den.

Richardovi to teď už bylo jasné: dívá se na subtraktivní magii.

Liliana projela černým bleskem po balvanu pod jeho nohama. Bez námahy prořízl do kamene černou mezeru prázdnoty. Vrchní část balvanu, na které stál, spadla na spodní polovinu. Stromy za balvanem, které byly stejně jako kámen do značné vzdálenosti rozříznuté černým bleskem, se s ohlušujícím burácením řítily k zemi.

Richard ztratil rovnováhu, svalil se dozadu na příkrý svah a kutálel se dolů. Když se dostal na rovné místo na úpatí svahu, roztáhl paže, aby se zastavil, a okamžitě se překulil na záda. Podíval se nad sebe a vyjekl.

Liliana stála rovnou nad ním a držela meč oběma rukama nad hlavou. Podle toho, jak se dívala, věděl, že mu chce useknout nohy. Ztuhl, když uviděl, jak meč začíná klesat.

Co doposud dělal, neúčinkovalo. Musí udělat něco jiného, jinak zemře.

Její čepel se v měsíčním světle stala šmouhou. Uvolnil se a plně se podřídil svému vnitřnímu já, svému talentu. Poddá se všemu, co tam je, neboť jinak zemře. Je to jeho poslední šance. Nalezl klidnou oblast uvnitř sebe a podřídil se jejím příkazům.

Uviděl, jak Meč pravdy bodá směrem vzhůru. Kotníky prstů měl bílé od toho, jak se snažil. V pochmurném světle zářil meč bílým světlem.

Vší silou vrazil bílou syčící čepel Lilianě pod žebra. Poté, co hrot prosekl páteř a čepel vyjela ven vzadu mezi lopatkami, Liliana ochabla. Vzpřímenou ji udržoval pouze Meč pravdy držený jeho rukou.

Vyjekla a její ústa zůstala otevřená. Meč jí vypadl z ruky a zabodl se vedle ní do země. Její bledé oči zíraly dolů na něj.

“Odpouštím ti, Liliano,” zašeptal Richard.

Její paže se nekoordinovaně pohybovaly. Její oči se naplnily hrůzou. Pokoušela se promluvit, ale z úst jí vycházela pouze krvavá pěna.

Ozvalo se ohlušující zaburácení, které se podobalo úderu blesku, namísto záblesku světla však lesem proběhla vlna absolutní tmy. Když se ho dotkla, zastavilo se mu na chvíli srdce. Pak se zvedla, světlo měsíce ho oslepovalo a Liliana byla mrtvá.

Richard věděl, že právě teď si ji vzal Strážce podsvětí.

Když někdy předtím přivolával bílou magii meče, vždy si uvědomoval, co dělá. Tentokrát to ale udělal, jak mu poradil Nathan. Dovolil, aby ji přivolal jeho instinkt, jeho talent. Překvapením byly pro něj obě věci, jak ta, že bílou magii přivolal okamžitě, tak skutečnost, že to neudělal vědomě.

Něco v jeho nitru vědělo, že k odvrácení nenávisti Strážce podsvětí, která naplňovala Lilianu, bylo nutné právě toto. Richard byl omráčen z toho, co se stalo. Upřeně pozoroval Lilianu, když z ní vytahoval meč. On se jí svěřoval, on jí důvěřoval.

Uvědomil si, že je stále tam, kde začal - obojek měl na krku a neměl tušení, jak se ho zbavit. Obojek, neobojek, musí se dostat přes bariéru, která ho tady drží. Rozhodl se, že si zajde do paláce pro své věci a pak začne hledat cestu, jak se dostat přes neviditelnou bariéru. Když si otíral meč o její oděv, vzpomněl si, jak byl uprostřed mýtiny, což bylo od něj dosti daleko. Nějak se mu povedlo přivolat meč k sobě spolu s jeho magií. Meč mu přiletěl vzduchem rovnou do ruky.

Položil meč na zem a na zkoušku přivolal jeho magii. Zlost a zuřivost ho naplnily jako pokaždé. Napřáhl ruku a přál si, aby mu meč skočil do ruky. Ať si to přál sebevíc, zůstal ležet na zemi jako kámen a ani se nepohnul.

Zklamaně ho dal nazpět do pochvy. Její meč vytáhl ze země a přes koleno zlomil jeho čepel. Když ho odhodil, uviděl nedaleko něco bílého.

Z vyschlé mrtvoly zůstaly převážně bílé kosti. Byla tam jenom horní polovina těla. Pomyslel si, že zbytek musela sežrat zvířata, pak ale opodál našel pánev a nohy. Roztrhané zbytky šatů, které se shodovaly s těmi na horní polovině těla, ještě stále zakrývaly nohy.

Richard si klekl a prohlížel si trup. Zvířata se ho ani nedotkla. Na žádné kosti nebyly stopy zubů. Každá byla tak, jak padla.

Richard svraštil čelo, když uviděl, že kosti spodní části páteře byly roztříštěné. Ještě nikdy neviděl kosti rozlámané na kousky tímto způsobem. Bylo to, jako by ta žena byla zaživa roztržená vedví.

Tiše klečel, díval se a přemýšlel. Někdo tuto ženu zabil. Nějak věděl, že tuto ženu zabila magie.

“Kdo ti to udělal?” zašeptal směrem k tělu.

Ve světle měsíce se k němu pomalu zvedala kostra paže. Prsty se rozevřely. Vypadl z nich tenký řetízek, který visel z jednoho prstu.

Richardovi vstávaly vlasy, když opatrně bral řetízek z prstů. Na řetízku visel pouze jeden přívěsek. Zvedl ho k měsíčnímu světlu a uviděl, že to je kousek zlata zformovaný do tvaru písmene J..

“Jedidiah,” zašeptal Richard. Nevěděl, co ho k tomu přimělo.

Kapitola třicátá první

Když Richard přicházel ke kamennému mostu, povšiml si zmatku, který na něm panoval. Na jedné straně se shromáždil dav lidí a všichni se dívali dolů na řeku. Uprostřed mostu se davem protlačil až k nízké kamenné zídce, která byla zábradlím. Přitom uviděl v davu Pašu, jak se naklání přes kamennou zeď a dívá se dolů.

“Co se děje?” zeptal se, když se zastavil za ní.

Při zvuku jeho hlasu se Paša prudce otočila. Když ho uviděla, tak s ní trhlo. “Richarde! Myslela jsem si…” podívala se opět přes zábradlí na řeku a pak na něj.

“Co sis myslela?”

Objala ho rukama kolem pasu. “Ach, Richarde! Myslela jsem si, že jsi mrtvý! Buď Stvořiteli dík!”

Richard uvolnil její ruce a naklonil se, aby se podíval dolů na tmavou řeku. Několik malých člunů, každý z nich měl lucernu, tahalo za sebou tělo zamotané do ručních sítí. V mihotavém žlutém světle viděl rudý kabátec. Richard proběhl přes most a pak dolů svahem na břeh. Dostal se k němu právě tehdy, když čluny přistávaly. Popadl sítě z rukou nějakého muže a vytáhl je spolu s jejich obsahem na travnatý břeh. Ve spodní části zad rudého kabátce byla malá okrouhlá dírka. Richard převrátil tělo a podíval se Perrymu do mrtvých očí. Pak zasténal.

Druhé čarodějovo pravidlo. Perry zemřel, protože ho Richard porušil. Pokusil se udělat něco dobrého, udělal to s nejlepšími úmysly, ale dopadlo to špatně. Byl to Richard, komu byla určená dakra. Někdo si myslel, že zabil jeho.

Paša přišla za ním na břeh. “Richarde, měla jsem takový strach. Myslela jsem si, že jsi to ty.” Rozplakala se: “Co dělal v tvém rudém kabátci?”

“Půjčil jsem mu ho.” Na chvilku ji objal. “Pašo, já musím jít.”

“Nemyslíš, že odejdeš z paláce, že ne? To jsi nemyslel vážně, když jsi říkal, že odejdeš? Richarde, ty nemůžeš odejít.”

“Vážně jsem myslel každé slovo. Dobrou noc, Pašo.”

Přenechal muže jejich hrůzné práci a vydal se do svého pokoje. Někdo ho chtěl zabít a nebyla to Liliana. Zabít se ho pokoušel i někdo jiný.

Když skládal věci do tlumoku, uslyšel zaklepání na dveře. Strnul s napůl složenou košilí v ruce. Pak uslyšel zpoza dveří hlas sestry Verny, která se ptala, zda smí dovnitř.

Richard trhnutím otevřel dveře, byl připravený rozřečnit se, ale pohled na výraz její tváře mu slova zastavil v hrdle. Stála tam jako dřevěná loutka a oči jí koukaly do prázdna.

“Sestro Verno, co ti je?” Vzal ji za paži a dovedl ji dovnitř do pokoje. “Tady si sedni.”

Klesla na okraj židle. Richard před ní poklekl a vzal ji za ruce.

“Sestro Verno, co ti je?”

“Čekala jsem, dokud se nevrátíš.” Její oteklé zarudlé oči se konečně zvedly a podívaly se na něj. “Richarde,” řekla zaraženým hlasem. “Teď bych opravdu potřebovala přítele. Ty jsi jediný, kdo mě napadá.”

Richard zaváhal, protože ona jeho podmínku znala. Ale teď věděl, že ho obojku zbavit nemůže.

“Richarde, když sestry Grace a Elizabeth zemřely, předaly mi své talenty. Mám větší moc než kterákoliv sestra v paláci, než kterákoliv normální sestra. Vím, že mi to nebudeš věřit, ale pochybuji, že by i to stačilo na odstranění tvého obojku. Přála bych si to však zkusit.”

Richard věděl, že ho nemůže odstranit. Přinejmenším mu to tak řekli. Možná se Nathan mýlí.

“Tak dobře, pokus se o to.”

“Bude to bolet.”

Richard podezřením svraštil čelo. “Proč mě to nepřekvapuje?”

“Richarde, to nebude tvá bolest, ale moje.”

“Co tím myslíš?”

“Zjistila jsem, že máš subtraktivní magii.”

“Co to má s tím společného?”

“Rada’Han sis na sobě uzamkl sám. Zamyká se magií toho, na koho se nasadí. Já mám pouze aditivní magii. Nemyslím si, že bude postačovat k tomu, abych zlomila toto pouto.

Nad tvou subtraktivní magií nemám žádnou moc. Bude bojovat s tím, co budu chtít udělat a bude mě bolet. Neměj však strach, ty žádnou bolest cítit nebudeš.”

Richard nevěděl, co má dělat a čemu má věřit. Položila mu ruce na krk, na obě strany obojku. Než zavřela oči, uviděl v nich skelný pohled, který poznával. Dotýkala se vlastního Hanu.

Čekal s napjatými svaly a rukou na jílci meče, aby zareagoval, kdyby se mu pokoušela ublížit. Nechtělo se mu věřit, že by mu sestra Verna chtěla uškodit, ale on si předtím rovněž nemyslel, že by mu někdy mohla uškodit Liliana.

Svraštila čelo. Richard cítil pouze příjemné teplé mravenčení. Pokoj vibroval tupým bzukotem. Rohy koberců se kroutily nahoru, okna se třásla v rámech. Sestra Verna se chvěla námahou.

Stojaté zrcadlo v ložnici se roztříštilo. Tabulky skla ve dveřích vybuchly a dveře na balkon se rozletěly. Záclony se vydouvaly ven jako při větru. Ze stropu padalo štukování a vysoká skříň v rohu se rachotem převrátila.

Z hrdla se jí vydral bolestný sten a její obličej se třásl.

Richard ji chytil za zápěstí a odtáhl její ruce z obojku. Ochable se nahnula kupředu.

“Ach, Richarde,” řekla žalostným hlasem. “Je mi to líto, ale nedokážu to udělat.”

Richard ji objal a tiskl pevně k sobě. “Je to v pořádku. Věřím ti, sestro. Vím, že ses o to pokoušela. Našla sis přítele.”

Ona ho rovněž pevně objala. “Richarde, musíš odsud pryč.”

Posadil ji zpět na židli, ona si mezitím vytírala oči od slz. Richard si před ni dřepl. “Řekni mi, co se stalo.”

“V paláci jsou sestry temnot. Víš, co to znamená?

Sestry světla pracují na tom, aby přinesly světlo Stvořitelovy blaženosti živým. Sestry temnot slouží Strážci podsvětí. Nikdy nebylo prokázáno ani to, jestli existují. Obvinění bez důkazů je však zločinem. Richarde, vím, že mi nebudeš věřit. Uvědomuji si, že to zní, jako kdybych se…”

“Dnes večer jsem zabil sestru Lilianu. Věřím ti.”

Překvapeně na něj zamrkala. “Co jsi udělal?”

“Řekla mi, že mi sundá obojek. Chtěla, abychom se setkali v Hagenských lesích. Sestro Verno, ona se pokoušela ze mě vytáhnout talent a vzít si ho pro sebe.”

“To nemůže udělat. Žena nemůže převzít talent muže a naopak. To není možné.”

“Řekla mi, že to udělala už mnohokrát předtím. Mně to připadalo možné, když se o to pokoušela. Cítil jsem, jak z mého nitra vysává život a talent. Málem se jí to podařilo. Nebyl jsem daleko od smrti.”

Začesala si dozadu své kudrnaté vlasy. “Nechápu však jak…”

Richard vytáhl sošku. “Používala toto. Krystal začal oranžově zářit, když to dělala. Víš, co to je?”

Sestra Verna zavrtěla hlavou. “Myslím, že jsem ji již někde viděla, ale nevzpomínám si, kde to bylo. Je tomu tak dávno. Bylo to ještě předtím, než jsem odešla z paláce. Co se stalo pak?”

“Když jí to nešlo, protože jsem použil svůj talent, přivolala ze stínu meč. Chtěla mě zranit. Řekla mi, že mě zaživa stáhne z kůže a pak se zmocní mého talentu. Pokoušela se mi useknout nohy. Mě se ji však povedlo dostat jako první.

Sestro Verno, ona měla subtraktivní magii. Viděl jsem, jak ji používá. Tady však nejde jenom o to. Ještě někdo jiný se mě pokouší zavraždit. Půjčil jsem svůj rudý kabátec Perrymu. Právě před chvílí vytáhli jeho tělo z vody. Byl do zad bodnut dakrou.”

Zkřivila obličej. “Dobrotivý Stvořiteli!” Propletla si v klíně prsty. “V paláci vědí, že máš subtraktivní magii. Používají tě k tomu, aby odhalili učedníky Strážce podsvětí.” Vzala ho za ruku. “Richarde, já jsem rovněž byla součástí toho všeho. Už dávno jsem měla pochybovat o věcech, které byly špatné, nedělala jsem to však. Místo toho jsem dělala to, co jsem považovala za správné.”

“Pochybovat o čem?”

“Richarde, promiň mi to. Ty jsi nikdy neměl dostat kolem krku Rada’Han. Nebylo to potřebné. Řekly mi, že v Novém světě nejsou žádní čarodějové, kteří by mohli hochům pomáhat. Myslela jsem si, že bez naší pomoci zemřeš. Tvůj přítel Zedd by však mohl zabránit tomu, aby ti tvůj talent uškodil. Matka představená věděla, že jsou čarodějové, kteří by ti pomohli. Nechala tě sebrat tvým přátelům a těm, co tě milují, jenom ze svých sobeckých důvodů. Na záchranu tvého života jsi nepotřeboval Rada’Han.”

“Já to vím, mluvil jsem s Nathanem. On mi to řekl.”

“Ty jsi šel k prorokovi? Co ti ještě řekl?”

“Že mám větší moc než kterýkoliv z čarodějů, co se narodili za poslední tři tisíce let. Nemám však ani potuchy, jak ji používat. Řekl rovněž, že mám subtraktivní magii a že obojek mi nemohou sundat sestry.”

“Richarde, je mi strašně líto, že jsem tě do toho všeho namočila.”

“Sestro Verno, tebe podvedly stejně, jak podvedly mě. Jsi rovněž obětí. Oba nás využily.

Máme ještě větší potíže. Existuje proroctví, které říká, že Kahlan zemře o zimním slunovratu. Musím zabránit, aby k tomu došlo. Kromě toho se na tomto světě nachází Darken Rahl, můj otec a agent Strážce podsvětí. Viděla jsi znamení, které do mě vypálil. Je agentem, jenž dokáže roztrhnout oponu celou, pokud bude mít na místě všechny prvky, i když zatím pochybuji, že je má.

Sestro Verno, já se odsud dostat musím. Musím se dostat přes bariéru.”

“Pomohu ti. Najdu způsob, jak se dostaneš přes bariéru. Pro tebe bude problémem Údolí ztracených. Nemyslím, že se přes údolí ještě jednou dostaneš. Když teď obojek pomohl, aby zesílila tvá subtraktivní magie, budeš k sobě přitahovat kouzla. Tentokrát si tě magie najde.”

“Možná najdu cestu. Musím se o to pokusit.”

Sestra Verna se na chvíli zamyslela. “Strážce podsvětí tě bude chtít zastavit, pokud existuje nějaká možnost, aby se splnilo proroctví o jeho agentovi. Také sestry temnot budou pracovat na tom, aby tě zastavily. Jsem si jistá, že Liliana nebyla jediná.”

“Kdo mi ji vybral za učitelku?”

“Učitelky přiděluje kancelář matky představené. Tyto věci obvykle řeší její administrátorky.”

“Její administrátorky?”

“Sestry Ulicie a Finella.”

“Myslel jsem si, že to jsou její stráže.”

“Stráže? Možná v tom úřednickém smyslu slova. Matka představená má větší sílu než ony. Nepotřebuje ochranu. Někteří z hochů je považují za stráže, protože je od dveří matky představené vždy odhánějí a část své práce dělají v kanceláři matky představené. Mají ještě své vlastní kanceláře, ve kterých se věnují různým administrativním záležitostem.”

“Možná mě sestry temnot začaly pronásledovat a rozhodly se, že začnou jednat teď, protože byly odhaleny.”

“Ne, matka představená mi řekla, že o tom neví nikdo než ona.”

“Mohl by někdo naslouchat?”

“Ne, má odstíněné pokoje.”

Richard se k ní naklonil. “Sestro Verno, Liliana měla subtraktivní magii. Proti ní by odstínění matky představené nebylo účinné. Jedna ze dvou administrátorek mi přidělila sestru Lilianu.”

Náhle se zhluboka nadechla. “I těch pět ostatních učitelek. Pokud alespoň jedna z těch dvou slyšela, co ví matka představená, pak matka představená… Kancelář sestry Ulicie - tam jsem tu sošku viděla!”

Richard ji popadl za zápěstí a prudce ji vytáhl ze židle na nohy.

“Pojď! Když se pokoušeli zabít mě, mohou se pokusit zabít i matku představenou, ještě než bude varovat někoho jiného!”

Oba seběhli po schodech dolů a ven z Gillaumovy koleje. Ve tmě přeběhli trávníky a běželi chodbami a průchody. Nebyl tam na stráži Kevin, ale jiný strážný. Ten je však nezastavil, protože rovněž znal Richarda a sestry neměly žádná omezení.

Richard věděl, že přiběhli pozdě, když uviděl ohořelé dveře do pracovny matky představené, které byly vytržené ze závěsů. Zastavil se na kluzkém mramoru. Jednotlivé papíry i jejich celé svazky byly rozházené po chodbě.

Sestra Verna ještě běžela po chodbě, když on s taseným mečem vcházel do kanceláře, která vypadala, jako kdyby uvnitř zuřila bouře. To, co zbylo ze sestry Finelly, leželo na podlaze za stolem. Všechno ostatní z ní bylo rozstříkáno po zdech. Uslyšel, jak sestra Verna vyjekla, když kopl do dveří od pracovny matky představené.

Když se dveře po odražení od zdi začaly hýbat zpět, Richard se přes ně vrhl a překulil se na nohy s mečem v obou rukou. Pokoj matky představené byl v ještě větším nepořádku než předpokoj. Papíry pokrývaly podlahu téměř do výše chodidla. Vypadalo to, že všechny knihy na policích vybuchly a všude poházely své listy. Těžký ořechový stůj byl rozbitý a opíral se o protější zeď. V místnosti byla téměř úplná tma. Pouze dveře za ním a dveře otevřené na měsícem osvětlenou zahradu vpouštěly dovnitř trochu světla.

Sestra Verna v dlani zapálila jasný plamen. V náhlém osvětlení uviděl ve vzdálenějším rohu místnosti nedaleko převráceného stolu postavu. Její hlava se pomalu zvedala a její oči se spojily s jeho pohledem. Byla to sestra Ulicie.

Richard se vrhl na stranu, když záblesk modrého světla proletěl pokojem a rozerval zeď za jeho zády. Sestra Verna na útok odpověděla prudkým proudem žlutého ohně. Sestra Ulicie se vrhla přes dveře na nádvoří, aby se ohni vyhnula. Richard se rozběhl za ní. Sestra Verna přiskočila k převrácenému rozbitému stolu a odhrabávala třísky.

“Sehni se!” zakřičel na ni dozadu Richard.

Svíjející se provazec černého blesku prořízl zeď těsně nad jeho hlavou, když se přitiskl k podlaze. Rozříznuté poličky na knihy se zřítily k zemi. Přes prázdnotu vyříznutou černým bleskem viděl do vedlejšího pokoje a do pokojů, které byly za ním. Štukování, laťkovina a kámen se řítily dolů. Zvedala se bouřlivá oblaka prachu.

Když černý blesk zanikl, rozzuřený Richard se bezmyšlenkovitě postavil na nohy a běžel ven. Uviděl, jak po stezce utíká temná postava.

Ze stínů opět vyrazil černý blesk. Klikatící se prázdnota prohrábla nádvoří. Stromy se kácely, větve se lámaly a praskaly, jak padaly dolů. Kamenná zeď se zřítila, když byla rozříznutá vedví. Všude panoval ohlušující rámus.

Když hluk ustal, Richard opět vyskočil na nohy. Právě se chtěl rozeběhnout po stezce, aby hledal prchající sestru, když ho popadla neviditelná ruka a strhla ho zpět.

"Richarde!" Tak silně ještě sestra Vernu vrčet neslyšel. "Pojď dovnitř!"

Vrátil se do pracovny matky představené a popadal dech, když se zastavil nad sestrou Věrnou. "Musím…"

Vyskočila na nohy a popadla ho za košili, teď už její vlastní rukou. "Co musíš? Nechat se zabít? K čemu to bude? Pomůže to Kahlan? Sestra Ulicie ovládá moc, kterou si nedokážeš ani představit."

"Mohla by nám však utéci."

"Pokud uteče, zůstaneš alespoň naživu. Teď mi ale pomoz s tím stolem. Myslím, že matka představená ještě žije."

Ožila v něm naděje. "Jsi si tím jistá?"

Richard začal odhazovat úlomky za sebe. Pod troskami našel tělo. Sestra Verna měla pravdu. Matka představená byla naživu, byla však vážně zraněná.

Sestra Verna použila svou moc, aby odstraňovala těžké kusy stolu a polic, zatímco Richard z malé ženy opatrně sundával menší kousky. Byla zaklesnutá pod spodní policí ve zdi a byla celá od krve.

Zasténala, když ji Richard jemně objal a vytáhl ven. Nemyslel si, že bude ještě dlouho žít.

"Musíme sehnat nějakou pomoc," řekl.

Ruce sestry Verny klouzaly po těle matky představené. "Richarde, je to velmi špatné. Některá zranění cítím. Je toho více, než stačím zvládnout. Nevím, zda by mi s ní někdo dokázal pomoci."

Richard vzal Annu do náruče. "Nemohu ji nechat umřít. Pokud jí někdo může pomoci, tak to je Nathan. Pojď."

Přibíhaly stráže a sestry, neboť slyšeli ohlušující řev moci, kterou rozpoutala sestra Ulicie. Richard se nezastavil, aby někomu něco vysvětloval, když pospíchal k místu, kde bydlel Nathan. Při běhu se snažil držet Annu tak jemně, jak to jenom šlo. Podle jejího sténání však věděl, že jí působí bolest.

Nathan přišel ze své malé zahrady, když uslyšel, že ho volají. "Co to bylo za velký hluk? Kdo to je? Co se stalo?"

"To je Anna, je zraněná."

Nathan ho vedl do ložnice. "Věděl jsem, že si ta tvrdohlavá ženská koleduje o průšvih."

Richard položil Annu jemně na postel a díval se, jak Nathan zkoumavě klouzal svými roztaženými prsty po celé délce jejího těla. Sestra Verna čekala a sledovala je ze dveří.

Nathan si vyhrnul rukávy. "Je to vážné. Nevím, jestli jí dokážu pomoci."

"Nathane, musíš se o to pokusit!"

"Chlapče, to samozřejmě udělám." Pohybem ruky ho od sebe odehnal. "Vy dva počkejte venku. Bude to chvíli trvat. Bude to nejméně hodina nebo dvě, než budu vědět, zda jí dostatečně pomáhá to, co dělám. Nechte mě pracovat, nemůžete pomoci."

Sestra Verna seděla se strnulými zády, zatímco Richard přecházel sem a tam.

"Richarde, proč ti záleží na tom, co se stane s matkou představenou? Nechala tě zajmout, přitom to neměla dělat."

Richard si prsty začísl vlasy dozadu. "Myslím, že to je proto, že měla možnost vzít si mě, když jsem byl ještě dítě, a neudělala to. Nechala mě vyrůstat u rodičů a nechala mi jejich lásku. Co je v životě cennější než možnost být vychováván v lásce. Mohla mi vzít i to, ale neudělala to."

"Jsem ráda, že nejsi zatrpklý."

Richard chodil a přemýšlel. Nechodil ale dlouho. "Sestro, nemůžeme tady sedět a nic nedělat. Musím si promluvit se strážemi. Potřebujeme vědět, kde jsou mé učitelky a co dělají. Stráže to pro mě zjistí."

“Myslím, že to neuškodí. Jdi si promluvit se strážemi. Alespoň ti bude rychleji ubývat čas.”

Richard kráčel v hlubokém zamyšlení tmavými kamennými chodbami. Potřeboval vědět, kde jsou sestry Tovi, Cecílie, Merissa, Nicci a Armina. Každá z nich - nebo všechny - mohly být sestry temnot. Kdoví co teď plánují.

Omračující bolest ho pojednou vrhla dozadu. Měl pocit, že ho někdo udeřil do tváře kyjem. Potácivě se postavil znovu na nohy, svět před ním se točil a převaloval ze strany na stranu. Otupěle se ohmatával, zda mu někde neteče krev, žádnou však neucítil.

Další úder ho trefil do hlavy zezadu. Zvedl se na rukou a pokusil se přijít na to, kde je. Jeho mysl pracovala pomalu a neochotně. Snažil se pochopit, co se děje.

Postavil se nad něj tmavý stín. Namáhavě a s trhanými pohyby se opět postavil na nohy. Snažil se popadnout meč, ale nedokázal si vzpomenout, kterou rukou to má udělat. Nemohl se přinutit, aby se rychleji pohyboval.

“Na procházce, venkovský hošane?”

Richard zvedl hlavu a viděl, jak se před ním Jedidiah tyčí a pohrdavě se šklebí. Ruce přitom měl v opačných rukávech své řízy. Richard nalezl jílec svého meče. Zdlouhavě pracoval na tom, aby ho tasil. Zapotácel se dozadu, když bojoval o to, aby přivolal magii.

Když zuřivost zaplavovala jeho zamlženou mysl, Jedidiah před sebe napřáhl ruce. Měl v nich dakru. Pozvedl paži a stříbrný nůž svíral v pěsti. Richard přemýšlel, co by měl udělat, a zda se to všechno odehrává ve skutečnosti. Možná se probudí a zjistí, že to je pouhý sen.

V nejvyšším bodu Jedidiahova rozmachu z jeho očí náhle zmizel jas. Jedidiah se začal kácet. Zpočátku velmi pomalu a pak s rostoucí rychlostí, aby pak narazil tváří na kamennou podlahu.

Vlna temnoty, která nutila srdce přestat bít, se provalila chodbou.

Když se k Richardovi vrátilo světlo pochodní, tak za místem, kde předtím stál Jedidiah, spatřil sestru Vernu s dakrou v ruce. Richard klesl na kolena a neustále se snažil přijít ke smyslům.

Sestra Verna se k němu sklonila a přiložila mu ruce ke spánkům. Do jeho mysli vtrhla čilost. Když se konečně postavil na nohy, podíval se dolů na tělo. V jeho zádech objevil malou okrouhlou díru.

“Myslela jsem si, že bych si raději měla promluvit s některou ze sester,” vysvětlila mu. “Uvědomila jsem si, že čím více lidí se doví o sestrách temnot, tím to bude lepší.”

“Byl to on, je to tak? Jeho jsi milovala?”

Zasunula dakru nazpět do rukávu. “Nebyl to ten Jedidiah, kterého jsem znala. Jedidiah, kterého jsem znala, byl dobrý člověk.”

“Sestro Verno, to je mi líto.”

Nepřítomně přikývla. “Jdi si promluvit se strážemi. Já budu mluvit se sestrami. Potom se setkáme v Nathanově pokoji. Myslím si, že bude nejlepší, když se chvíli také vyspíme, ale tam a ne v našich pokojích.”

“Máš pravdu. Pro věci si můžeme zajít, až bude světlo, a pak vyrazíme.”

Když Richard uslyšel Nathana vcházet do pokoje, posadil se rovně na židli a promnul si oči. Sestra Verna se z pohovky zvedla rychleji. Richard rychle mrkal, snažil se tím vyhnat z očí závoj spánku.

Oba byli dlouho vzhůru. Celý palác byl vzhůru. Události v kanceláři matky představené byly dostatečným důkazem existence mytických sester temnot. Pochybovačkám stačil pohled na prázdná místa s hladkými stěnami, která procházela tuctem zdí nebo na čistě rozkrojené stromy a balvany, aby věděly, že nemohlo být použito nic jiného než subtraktivní magie.

Richard poslal stráže, aby se diskrétně poohlédly po šesti sestrách. Po sestře Ulicii a po jeho pěti učitelkách. Sestry po nich rovněž pátraly. Zašel též za Warennem, aby ho poinformoval o tom, co se stalo.

Když se Richard postavil, protáhl si nohy. “Jak je jí? Zotaví se?”

Nathan vypadal k smrti unavený. “Teď odpočívá pohodlněji, je však příliš brzy. Až se trochu zotaví, budu toho moci udělat více.”

“Děkuji ti, Nathane. Vím, že Anna by nemohla být v lepších rukou.”

Ke svému kyselému výrazu přidal Nathan ještě zamručení. “Žádáš mě, abych léčil svou věznitelku.”

“Anna si toho bude vážit. Možná si to s tvým vězněním rozmyslí. Pokud to neudělá, vrátím se a podívám se, co s tím budu moci udělat.”

“Vrátíš? Chlapče, ty někam jdeš?”

“Ano, Nathane. Potřebuji k tomu tvou pomoc.”

“Když ti pomohu, může si tvá tvrdohlavá mysl umínit, že vybuchne, a ty zničíš svět.”

“Říkají tedy proroctví, žes byl poslán, abys mě zastavil?”

Nathan si unaveně povzdychl. “Co chceš?”

“Jak se mohu dostat přes bariéru? Obojek mě zastaví.”

“Na základě čeho si myslíš, že to vím?”

Richard udělal jeden rozhněvaný krok směrem ke starému čaroději. “Nathane, přestaň si se mnou zahrávat. Nemám na to náladu a je to příliš důležité. Ty jsi za bariérou byl. Šel jsi s Annou, abyste získali z čarodějnického hradu v Aydindrilu Knihu počítaných stínů. Pamatuješ se?”

Shrnul si rukávy a uhladil je. “Je to prostě otázka odstínění Rada’Hanu. Přes bariéru mi pomohla Anna, sestra Verna může to samé udělat pro tebe. Řeknu jí, jak to má udělat.”

“A co s Údolím ztracených? Mohu přes něj nazpět?”

Nathan, jehož pohled se najednou výrazně zachmuřil, zavrtěl hlavou. “Přivolal jsi do sebe příliš mnoho čarodějnické moci. Obojek ti pomáhal v jejím růstu. Budeš rovněž přivolávat kouzla. Sestra Verna už vícekrát projít nemůže, šla přes něj už dvakrát. Nadto má teď v sobě příliš mnoho moci. To, že prošla dvakrát a převzala talent dvou sester, ji uzavírá tady.”

“Jak jsi se tedy přes údolí dostal třikrát? Jsi z D’Hary, to je jednou. Do Nového světa jsi šel opět s Annou a pak ses vrátil. To je celkem třikrát. Jak jsi to dokázal, když to nejde udělat?”

Na jeho rtech se objevil lstivý úsměv. “Přes údolí jsem nešel třikrát, ale jenom jednou.” Zvedl ruku, aby umlčel Richardovy námitky. “Anna a já jsme nešli přes údolí. Překážku jsme objeli. Pluli jsme mimo dosah kouzel daleko do moře, až jsme přistáli u nejjižnější oblasti Západozemí. Je to dlouhá cesta a není lehká, nám se však přeplavba podařila. Takových není mnoho.”

“Po moři!” Richard se podíval zpět na sestru Vernu. “Nemám tolik času. Do zimního slunovratu není ani týden. Musím přes údolí.”

“Richarde,” řekla tiše sestra Verna. “Chápu, jak se cítíš, ale zhruba stejná doba je nutná jenom na to, aby ses dostal k Údolí ztracených. I kdybys přes něj našel průchod, nezbude už čas, aby ses dostal tam, kam chceš jít.”

Richard ovládal svou zlost. “Nejsem příliš zkušený jako čaroděj. Nemohu na svůj talent spoléhat. Když na to přijde, ani mi nezáleží na tom, zda se ho někdy naučím používat.

Jsem však také hledač. A v tom nejsem až tak nezkušený, sestro Verno. Mě nezastaví nic, opravdu nic. Slíbil jsem Kahlan, že i kdybych musel do podsvětí, kde bych bojoval se samotným Strážcem podsvětí, abych ji ochránil, tak to udělám.”

Nathan se zamračil. “Richarde, já tě varoval. Pokud se tomuto proroctví zabrání splnit, Strážce podsvětí nás dostane všechny. Nesmíš se ho pokoušet překazit. Máš dostatek moci, abys svět živých vložil do rukou Strážci podsvětí.”

“Je to pouze nesmyslná hádanka,” zavrčel zoufalý Richard, i když věděl, že to není pravda.

Nathanovo kabonění bylo kaboněním Rahlů, kaboněním, které zdědil rovněž Richard. “Richarde, smrt je vnitřně propojená se životem. Udělal to tak rovněž sám Stvořitel. Když učiníš špatné rozhodnutí, všichni živí zaplatí cenu za tvou tvrdošíjnost.

Richarde, kromě toho nezapomeň, co jsem ti řekl o Kameni slz. Když ho zneužiješ k tomu, abys do hlubin podsvětí zahnal nějakou duši, zničíš rovnováhu mezi všemi věcmi.”

“Kámen slz?” řekla sestra Verna podezřívavým tónem. “Co by měl mít Richard společného s

Kamenem slz?”

Richard se otočil k sestře Verně. “Už nám nezbývá čas. Jdu pro své věci. Musíme se vydat na cestu.”

“Richarde,” řekl Nathan, “Anna ti důvěřuje. Nechala ti lásku tvé rodiny, abys proto možná lépe chápal skutečný smysl života. Prosím, zamysli se nad tím, až přijde čas tvého rozhodování.”

Richard se na Nathana nadlouho zadíval. “Děkuji ti za pomoc, Nathane, ale já nenechám tu, kterou miluji, zemřít kvůli hádance ve staré knize. Doufám, že tě ještě uvidím. Je toho ještě mnoho, o čem bychom si spolu měli promluvit.”

*****

Richard vysypal plnou misku zlatých mincí na dno svého tlumoku. Až pak tam nacpal zbytek svých věcí. Říkal si, že pokud by mu to mohlo pomoci zachránit Kahlan, byl by to ten nejmenší příspěvek paláce po všem, jak se k němu všichni zachovali.

Zlato bylo přátelskou služebičkou, která ukolébávala do lenosti zbytek mladých mužů v paláci. Jak Nathan říkal, narušovalo to jejich lidskost. Možná proto byl Jedidiah nakloněn slibům Strážce podsvětí.

Richard pochyboval, zda některý z čarodějů s výjimkou Warrena poctivě pracoval alespoň den od doby, co přišel do paláce a měl volný a neomezený přístup ke zlatu bez představy o jeho ceně. To byl další způsob, kterým Palác proroků ničil životy. Přemýšlel nad tím, kolik dětí mladých čarodějů zplodilo toto zlato.

Richard vyšel na balkon, aby si všechno prohlédl, než odejde. Všude pátraly stráže. Sestry usilovně prohledávaly každou budovu a krytou chodbu. S těmi šesti se budou muset vypořádat sestry samy. Stejně neměl ani tušení, jak zkrotit jejich moc.

Když uslyšel dveře v předpokoji, myslel si, že to je sestra Verna. Už se musí vydat na cestu. Když se však otočil a podíval, kdo to je, neměl čas, aby zareagoval.

Paša se k němu řítila přes pokoj. Napřáhla před sebe ruce. Dveře vyletěly ze závěsů, přepadly přes zábradlí balkonu a padaly deset metrů dolů na kameny dlážděné nádvoří.

Náraz pevné stěny vzduchu ho odmrštil dozadu. Jenom zábradlí zabránilo tomu, aby nesletěl za rozbitými dveřmi. Měl vyražený dech a ostrá bolest v boku mu zabraňovala, aby se opět nadechl.

Když se potácivě vzdaloval od zábradlí, další úder ho k němu vrhl nazpět. Tentokrát o kamenné zábradlí narazil hlavou. Uviděl šokující spršku krve, jak naráží na kámen, pak si ho do péče převzala břidlicová podlaha.

Paša řvala zuřivostí. Zpočátku nebyla její slova nic než nesouvislé bzučení v jeho mysli. Opřel o ruce a zvedl se. Z hlavy mu tekla krev. Pod ním se už rozlévala krvavá louže. Zapotácel se a upadl na bok.

Povedlo se mu posadit a opřít se o zábradlí. “Pašo, co to…”

“Drž svou špinavou hubu! Nechci už nic slyšet!”

Stála ve dveřích s rukama v bocích. V jedné z nich držela dakru. Po tvářích jí tekly slzy.

“Jsi zplozencem Strážce podsvětí! Jsi jeho odporným učedníkem! Neděláš nic jiného, než škodíš hodným lidem!”

Richard si přiložil ruku k hlavě. Když ji oddálil, byla pokrytá krví. Hlava se mu točila natolik, že musel bojovat s nutkáním zvracet.

“O čem to mluvíš?” podařilo se mu zamumlat.

“Řekla mi to sestra Ulicie! Řekla mi, že sloužíš Strážci podsvětí! Řekla mi, jak jsi zabil sestru Lilianu!”

“Pašo, sestra Liliana je sestrou, temnot.”

“Řekla mi, že to budeš říkat! Řekla mi, jak jsi svou odpornou magii použil k tomu, abys zabil sestru Finellu a matku představenou! To byl důvod, že jsi vždy chtěl ke kanceláři matky představené! Abys mohl zabít naší vůdkyni na cestě k světlu! Jsi špinavec!”

Svět se mu motal před očima. Viděl dvě Paši, jak se neustále točí kolem sebe. “Pašo, to není

pravda.”

“Včera tě zachránily pouze triky Strážce podsvětí. Kabátec, který jsem měla tak ráda, jsi dal někomu jinému, abys mě ponížil! Sestra Ulicie mi řekla, jak ti Strážce podsvětí všechno našeptává!

Měla jsem tě zabít, když jsem tě uviděla na mostě, pak by se nic dalšího nestalo. Já blázen jsem si však myslela, že tě mohu zachránit ze spárů Strážce podsvětí! Všechny ty sestry a matka představená by teď mohly být naživu, kdybych svou práci dokončila! Zklamala jsem Stvořitele, když jsi mě lstí donutil, abych zabila Perryho, to tě však podruhé nezachrání!”

“Pašo, prosím tě, jen mě poslouchej. Lžou ti. Prosím tě, poslouchej. Matka představená není mrtvá. Mohu tě k ní dovést.”

“Ty chceš zabít také mě! Vždyť ty mluvíš pouze o jednom - o zabíjení! Ty nás všechny znesvěcuješ! Když si pomyslím, že jsem si někdy mohla myslet, že tě miluji!”

Zvedla dakru a s výkřikem se k němu rozběhla. Richardovi se podařilo jakž takž vytáhnout meč, zmateně ale přitom přemýšlel, kterou z nich by měl zastavit. Zuřivost magie, zuřivost meče mu posilovala paže. Pozvedl meč, když se na něj vrhla s dakrou před sebou. Její dvě podoby se teď spojily.

Meč se jí ani nedotkl. Zaječela a přehodilo ji to přes zábradlí nad ním. Křičela celou cestu dolů. Richard sebou trhl, když uslyšel, jak její křik utichl po nárazu na kámen.

Richard otevřel oči a uviděl strnulého Warrena, jak stojí ve dveřích. Připomněl si Jedidiahův pád na schodech.

“Dobrotiví duchové, to přece ne,” zašeptal Richard.

Postavil se a na chvíli se podíval přes zábradlí. K tělu se ze všech směrů sbíhali lidé. Warren se strnule šoural k zábradlí. Richard ho na půl cestě zastavil.

“Warrene, nedívej se!”

Z Warrenových očí vytryskly slzy. Richard objal svého přítele. Proč jsi to udělal ty, pomyslel si, mohl jsem to udělat sám. Mohl bych to udělat. Chtěl jsem to udělat. Tys to nemusel.

Přes Warrenovo rameno Richard zpozoroval, že v místnosti stojí sestra Verna.

“Zabila Perryho,” řekl Warren. “Slyšel jsem, jak se k tomu přiznala. Chtěla zabít tebe.”

Mohl jsem to udělat já, pomyslel si Richard, tys to dělat nemusel. Místo toho řekl něco jiného. “Děkuji ti Warrene, zachránil jsi mi život.”

“Chtěla tě zabít,” vykřikl Richardovi do ramene. “Proč to však chtěla udělat?”

Sestra Verna položila konejšivě ruku Warrenovi na záda. “Lhala jí sestra temnot. Strážce podsvětí naplnil její mysl samou lží. Naslouchala šepotu temnoty. Strážce podsvětí dokáže přinutit dokonce i hodné lidi, aby naslouchali jeho našeptávání. Warrene, udělal jsi něco velmi statečného.”

“Proč se tedy tak stydím sám před sebou? Já jsem ji miloval a pak jsem ji zabil.”

Richard nic neříkal, jenom ho objímal.

Sestra Verna je zatáhla zpět do pokoje. Nařídila Richardovi, aby se sehnul, a prohlédla mu hlavu. Krev kapala všude po podlaze.

“To bude třeba ošetřit. Tak velkou ránu ale nedokážu ošetřit.”

“Já ano,” řekl Warren. “V léčení jsem dobrý. Nech mě, ať to udělám.”

Když Warren skončil, sestra Verna donutila Richarda, aby sklonil hlavu nad umyvadlem, pak mu na ni nalila džbán vody a smyla krev. Warren seděl na krajíčku židle s hlavou v rukou.

Když sestra Verna skončila, Warren zvedl hlavu. “Přišel jsem na pravidlo, o kterém jsi mluvil. Lidé uvěří lži, protože chtějí věřit, že je pravdou, nebo proto, že se obávají, že pravdou je. Stejně, jako Paša. Nemám pravdu?”

Richard se usmál. “Máš pravdu, Warrene.”

Warren se dokázal slabě usmát. “Sestro Verno, dokážeš mi sundat tento obojek?”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Sestra Verna zaváhala. “Warrene, budeš muset udělat zkoušku bolesti.”

“Sestro,” řekl Richard. “Co si myslíš, že právě udělal?”

“Co tím myslíš?”

“Mladí čarodějové, kteří jsou posíláni zpět, projdou údolím proto, že nemají dostatek moci, aby k sobě přivolali kouzla. Zedd mi řekl, že čarodějové musí složit zkoušku bolesti.

Po celá tisíciletí z toho sestry světla vyvozovaly, že je musí donutit snášet velkou fyzickou bolest. Myslím si, že nemají pravdu. Myslím si, že zkouška, kterou právě prošel

Warren, představuje větší bolest než ta, kterou by mu byly schopné sestry přivodit. Nemám pravdu, Warrene?”

Přikývl a jeho obličej opět zbělal. “Nic, co mi kdy dělaly, nebolelo více.”

“Sestro, pamatuješ si, když jsem ti říkal o tom, jak jsem změnil čepel meče na bílou a zabil ženu tím, že jsem ji miloval? To možná byl jeden z druhů zkoušky bolesti. Vím, jak mě to bolelo.”

Vyděšeně rozpřáhla ruce. “To si opravdu myslíš, že někdo s talentem musí zabít toho, koho miluje, aby tuto zkoušku udělal? Richarde, to nemůže být pravda.”

“Sestro, oni nemusí zabít toho, koho milují. Musí však prokázat, že dokáží udělat to správné rozhodnutí. Musí prokázat, že v nich je všechno, co je nutné k tomu, aby si vybrali to vyšší dobro. Byl by někdo s talentem dobrým služebníkem toho vašeho Stvořitele a naděje života, kdyby dokázal konat pouze na základě sobeckého nutkání?

Když se někomu způsobuje bolest tak, jak to dělají sestry, nedokazuje to nic s výjimkou toho, že oběť je silná, že nezemře. Neměla by od toho člověka služba životu a láska k životu vyžadovat, aby se zvláštní svobodné vůle dokázali správně rozhodnout, aby si vybrali světlo života a lásku ke všem lidem?”

“Dobrotivý Stvořiteli,” zašeptala, “my jsme to po celou dobu špatně chápaly?” Na chvíli si rukama zakryla ústa. “My jsme si přitom myslely, že těmto hochům přinášíme Stvořitelovo světlo.”

Sestra Verna se odhodlaně narovnala. Postavila se před Warrena a položila ruce na obě strany jeho Rada’Hanu. Když stála se zavřenýma očima, pokojem se ozývalo bzučivé chvění. Po chvíli v místnosti zavládlo ticho a pak Richard uslyšel prasknutí. Rada’Han se rozlomil a odpadl.

Warren vypadal bez sebe radostí při pohledu na rozlomený Rada’Han. Richard si přál, aby to tak lehké bylo i s ním.

“Co teď budeš dělat, Warrene,” zeptal se Richard. “Odejdeš z paláce?”

“Možná. Předtím bych však chtěl ještě chvíli studovat knihy, pokud mi to sestry dovolí.”

“Dovolí ti to,” řekla sestra Verna. “Postarám se o to.”

“Pak bych možná chtěl cestovat do čarodějnického hradu v Aydindrilu a studovat tam knihy a proroctví, o kterých jsi mi říkal, že tam jsou.”

“Warrene, to vypadá na rozumný plán. Sestro, já musím jít.”

“Warrene,” řekla, “proč bys nešel s námi, dokud se nedostaneme do Údolí ztracených? Teď jsi svobodný.’” Podívala se k balkonu. “Myslím, že by ti udělalo dobře, kdybys zde chvíli nebyl a myslel na něco jiného. A až se dostaneme k údolí, možná budu potřebovat nějakou pomoc, aby se Richardovi podařilo udělat to, co zamýšlí.”

“Opravdu? To bych rád.”

Když všichni tři táhli své vybavení ke stájím, uviděli je tři strážci - Kevin, Walsh a Bollesdun - a rozběhli se za nimi.

“Richarde, možná jsme je našli,” řekl Kevin.

“Možná? Co tím myslíš? Kde jsou?”

“Tedy je to tak, že včera večer vyplula na moře Paní Sefa. Mluvili jsme s lidmi v přístavu a ti říkali, že na ni viděli nastupovat několik žen, možná to byly sestry. Většina z nich shodně říká, že ve tmě viděli těsně před odplutím nastupovat šest žen.”

“Vyplula!” zasténal Richard. “Co je to Paní Sefa?”

“Loď. Je to velká loď. Vypluli pozdě v noci s odlivem. Mají slušný náskok a podle toho, co jsem

slyšel, v přístavu není loď, která by dostihla Paní Sefu nebo by se mohla odvážit tak daleko za ní na širé moře.”

“Nemůžeš je pronásledovat a zároveň dělat, to co musíš,” řekla sestra Verna.

Richard si rozzlobeně poopravil tlumok na zádech. “Máš pravdu. Pokud jsou to opravdu ony, tak prozatím unikly. Já však vím, kam směřují. Budeme se jimi zabývat později. Alespoň že je v bezpečí Palác proroků. Teď se musíme postarat o mnohem důležitější věci. Pojďme si vybrat koně a pak se vydáme na cestu.”

Kapitola třicátá druhá

Kahlan běžela po tmavých kamenných chodbách a přes sály, které se podobaly hrobkám. První paprsky světla vrhaly zlatavé odlesky na zrnitou temně šedou žulu zdi, která stála proti oknům, když běžela nahoru východním schodištěm. Srdce jí námahou prudce bušilo. Nezastavila se od chvíle, kdy jí Džebra řekla, že si všimla světla v čarodějnickém hradě. Zedd se tedy vrátil.

Připomínala si, jak to bylo, když běžela s dlouhými vlasy; myslela na jejich tíhu, myslela na to, jak za ní vlály a třepetaly se do taktu s jejími kroky. Teď z toho necítila nic. Na tom ale nezáleží, pociťovala pouze strašnou radost z toho, že se vrátil Zedd. Tak dlouho na něj čekala. Jak běžela, vykřikovala jeho jméno.

Když vrazila do neuklizené čítárny, zaraženě se zastavila a popadala dech. Zedd stál za stolem, který byl celý pokrytý knihami a papíry. Vypadalo to stejně, jak si na to pamatovala, když tady byla před mnoha měsíci naposled. Svíce na pultech dodávaly osvětlení malého pokoje intimní ráz. Čítárna měla pouze jedno okno, které poskytovalo výhled na ještě temné západní nebe.

Velký muž s hustým obočím, značně prošedlými vlasy a větrem ošlehaným vrásčitým obličejem zvedl hlavu od vycházkové hůlky, kterou si prohlížel. Adie seděla v křesle na straně, její hlava se rychle otočila za zvukem. Zedd naklonil hlavu a zvědavě svraštil čelo.

“Zedde!” Lapala po dechu. “Ach, Zedde, strašně se mi ulevilo, že tě vidím.”

“Zedd?” Otočil se k velkému muži. “Zedd?” Velký muž přikývl. “Mě se však líbí Ruben.”

“Zedde! Potřebuji tvou pomoc!”

“Kdo to je?” zeptala se Adie z křesla.

“Adie, to jsem já, Kahlan.”

“Kahlan?” Trhla hlavou směrem k Zeddovi. “Kdo Kahlan?”

Zedd pokrčil rameny. “Hezká dívka s krátkými vlasy. Vypadá to, že nás zná.”

“O čem to mluvíte! Zedde, potřebuji tvou pomoc! Richard má potíže! Potřebuji tě!”

Zeddovo čelo se udiveně pokrčilo. “Richard? To jméno znám. Myslím…”

Kahlan to dohánělo k šílenství. “Zedde, co je to s tebou? Copak mě neznáš? Zedde, prosím tě, potřebuji tě. Potřebuje tě i Richard.”

“Richard.” Hladil si svou oholenou bradu a zamyšleně se díval na stůl. “Richard.”

“Tvůj vnuk! Dobrotiví duchové, ty neznáš svého vlastního vnuka?”

Zíral na stůl a přemýšlel. “Vnuk. Zdá se, že si vzpomínám. Ne, nemohu říci, že si vzpomínám.”

“Zedde, poslouchej! Mají ho sestry světla! Odvlekly ho!”

Kahlan tiše stála a vydýchávala se. Zeddovy oříškově hnědé oči se pomalu zvedaly, aby se setkaly s jejím pohledem. Z tváří se mu ztratila zvědavost, když se mu obočí spojilo nad zlostným pohledem.

Sestry světla mají Richarda?”

Kahlan už viděla čaroděje zlobit se, ale v očích žádného čaroděje nikdy neviděla výraz, který se objevil v očích Zedda.

“Ano,” řekla. Utřela si zpocené dlaně o své boky. “Přišly a odvedly si ho.”

Zedd se pěstmi opřel o stůl a naklonil se k ní. “To není možné. Nemohou ho odvést, dokud kolem krku nemá jeden z jejich prokletých obojků. Richard by si nikdy nedal na krk obojek.”

Kahlan se začala třást kolena. “Dal si ho.”

Zdálo se, že jeho bouřlivý výraz zapálí samotný vzduch. “Zpovědnice, proč by si ten obojek měl

nasadit na krk?”

“Protože,” řekla bázlivě, “jsem ho k tomu přinutila.”

Svíce na jednom z blízkých pultů náhle roztály, jejich vosk stekl dolů a vytvořil na podlaze syčící louže. Železné stojany, které držely svíce, ovisly dolů jako listy vadnoucí rostliny. Velký muž se schoulil a přitiskl k polici s knihami.

Zeddův hlas se změnil na pouhé výhružné zašeptání. “Zpovědnice, co že jsi udělala?”

Pokojem se ozývalo ticho, když před ním stála a třásla se. “On nechtěl. Musela jsem to udělat. Řekla jsem mu, že si ho musí nasadit, aby dokázal, že mě miluje.”

Kahlan měla pocit, že narazila na zeď. Nechápala, proč najednou leží natažená na podlaze. S pomocí roztřesených paží se pokoušela postavit. Vyjekla, když ji něco vytáhlo na nohy a opět s ní udeřilo o zeď.

Zedd s očima plnýma neovladatelné zuřivosti stál těsně před ní. “To že jsi udělala Richardovi?”

Kahlan se točila hlava. Vlastní hlas slyšela jako z velké dálky. “Ty to nechápeš. Musela jsem to udělat. Zedde, potřebuji tvou pomoc. Richard mi řekl, abych tě vyhledala a řekla ti, co jsem mu udělala. Zedde, prosím tě, pomoz mu.”

Jak byl Zedd rozzuřen, tak ji udeřil přes obličej. Jak padala, odřela si ruce o kamennou podlahu. Opět ji vytáhl na nohy a přirazil na zeď.

“Nedokážu mu pomoci! To nedokáže nikdo, ty bláznivá ženská!”

Po obličeji jí tekly slzy. “Proč? Zedde, my mu musíme pomoci!”

Zakryla si pažemi obličej, aby odvrátila další úder, když se opět napřáhl. Nepomohlo to. Opět narazila hlavou o zeď. Pokoj se točil kolem ní. Třásla se po celém těle. Nikdy ještě neviděla čaroděje tak bezmezně rozzuřeného. Kahlan si uvědomila, že ji zabije za to, co udělala Richardovi.

“Ty hloupá ženská. Ty zrádná bestie. Teď mu už nikdo nemůže pomoci.”

“Zedde, prosím. Ty můžeš. Prosím, pomoz mu.”

“Ani já to nedokážu. Nikdo se k němu nedokáže dostat. Nedokážu projít přes věže. Richard je pro nás ztracen. Všechno, co mi zbylo, je ztraceno.”

“Co myslíš tím, že je pro nás ztracen?’” Roztřesenými prsty si setřela krev z koutku úst. Slzy si neutírala. “On se vrátí. Musí se vrátit.”

Zedd z ní nespouštěl oči, když pomalu vrtěl hlavou. “Ale ne, dokud my dva ještě budeme žít. Palác proroků je pod vlivem kouzla zpomaleného času. Richard tam bude následujících tři sta let a ony ho mezitím budou cvičit. Už ho nikdy neuvidíme. Je pro tento svět ztracen.”

Kahlan zavrtěla hlavou. “Ne! Jen to ne, dobrotiví duchové. To se nemůže stát! Setkáme se s ním. To nemůže být pravda!”

“Je to pravda, matko zpovědnice. Ty jsi ho dostala tam, kde je mimo veškerou pomoc. Už nikdy neuvidím svého vnuka. Ty ho už nikdy neuvidíš. Richard se na tento svět nevrátí v nejbližších tři sta letech. To všechno je kvůli tobě. Je to proto, že jsi ho donutila nasadit si obojek, aby prokázal, že tě miluje.”

Otočil se k ní zády. Kahlan padla na kolena. “Neeee!” Začala tlouct pěstmi do podlahy. “Dobrotiví duchové, proč jste mi to museli udělat?” mezi výkřiky křečovitě vzlykala. “Richarde! Richarde můj!”

“Copak se to stalo s tvými vlasy, matko zpovědnice?” zeptal se Zedd výhružným hlasem. Stále byl k ní otočen zády.

Kahlan si sedla na paty. Co na tom teď záleží. “Rada mě odsoudila za vlastizradu. Byla jsem odsouzena k trestu smrti. Ke ztrátě hlavy. Všichni lidé při vynesení rozsudku jásali. Všichni to chtěli vidět. Já jsem však utekla.”

Zedd přikývl. “Lidem se jejich přání splní.” Popadl do ruky to, co zbylo z jejích vlasů, a začal ji tahat z místnosti. “Za to, co jsi udělala, přijdeš o hlavu!”

“Zedde!” vykřikla. “Zedde! Prosím, nedělej to!”

Použil magii, aby ji za sebou táhl jako pytel peří.

“Zítra při oslavách zimního slunovratu se lidem splní jejich přání. Uvidí, jak matka zpovědnice přijde o hlavu. Jako čaroděj prvního řádu se o to postarám. Zařídím, aby se to stalo.”

Kahlan celá ochabla. Na čem už teď záleží? Dobří duchové ji zavrhli. Zbavili ji všeho, na čem jí záleží.

A co je ještě horší, ona sama odsoudila Richarda k třem stům letům toho, před čím měl největší strach.

Chtěla zemřít. Nemohla se smrti dočkat.

*****

Richard stál s rukama v bocích a díval se na temné mraky vytvářené kouzly ve vzdáleném Údolí ztracených. Při východu slunce vypadala nádherně, měla zlaté okraje a byly v nich žilky zářících paprsků. Věděl však, že jsou smrtelně nebezpečná.

Du Chaillu mu láskyplně položila ruku na rameno. “Dnes mě můj manžel naplňuje hrdostí. Vrací nám naši zemi, jak to předpověděla dávná rčení.”

“Du Chaillu, už jsem ti tucetkrát vysvětloval, že nejsem tvůj manžel. Ty si prostě mylně vysvětluješ stará rčení. Znamená to jenom, že to musíme udělat společně. Zatím jsme to ale neudělali. Přál bych si, abys za mnou přišla sama a nebrala sebou všechny ostatní. Já ani nevím, zda to bude účinkovat. Může nás to zabít.”

Povzbudivě ho poplácala po rameni. “Kaharin přišel. On dokáže udělat všechno. Vrátí nám naši zemi.” Přenechala ho vlastním myšlenkám a vydala se zpět do tábora. “Všichni naši lidé by měli být s námi. Mají na to právo.” Zastavila se a otočila se k němu. “Kaharine, vyrazíme zanedlouho?”

“Bude to brzy,” řekl Richard nepřítomně.

Opět se vydala na cestu. “Budu s naším lidem, až budeš připraven.”

Za nimi byl utábořen celý kmen Baka Ban Manaů. Nesčetné tisíce stanů se rozkládaly na pahorcích. Podobaly se houbám, které vyrostly po měsíci deště. Nedokázal je přesvědčit, aby nechodili, aby vyčkali. Byli s ním tady všichni.

Richard si povzdychl. Jaký je v tom vlastně rozdíl? Jestli se mýlí a nepodaří se mu to, nebude mít důvod, aby si dělal starosti, že všichni Baka Ban Manaové budou zklamáni. On tehdy už bude mrtev.

Warren a sestra Verna k němu tiše přišli zezadu.

“Richarde,” řekl Warren, “můžeme si s tebou promluvit?”

Richard dále upřeně pozoroval bouřlivé mraky. “Samozřejmě, že ano, Warrene.” Ohlédl se k němu. “Co máš na mysli?”

Warren si zastrčil ruce do opačných rukávů své řízy. Richard si pomyslel, že když to dělá, vypadá opravdu jako čaroděj. Warren jednou bude to, co si Richard pod čarodějem představuje: moudrý, soucitný a plný vědomostí, nad kterými Richard může jenom žasnout. Tedy pouze v případě, že všichni nezemřou. “Je to tak, že já i sestra Verna jsme spolu mluvili o tom, co se stane, když se dostaneš přes údolí. Richarde, vím co chceš udělat, ale už na to není čas. Zimní slunovrat je zítra, nelze to dokázat.”

“Jenom proto, že nevíš, jak lze něco udělat, neznamená to, že to udělat nelze.”

“Tomu nerozumím.”

Richard se na ně usmál. “Porozumíte tomu. Za několik hodin to oba pochopíte.”

Warren odvrátil pohled a podíval se do údolí. Pomalu si poškrábal nos. “Když to říkáš, Richarde.”

Sestra Verna neříkala nic. Richard se ještě stále snažil zvyknout si na to, že s ním nediskutuje, když řekne něco nejasného nebo scestného. Nebyl si jistý, zda to opravdu přestala chtít dělat.

“Warrene, teď jde o proroctví o bráně a zimním slunovratu. Jsi si jistý, že se jedná o tento slunovrat?” Warren přikývl. “Pokud by existoval nějaký agent s otevřenou schránkou Ordenu a kostí skrina, jsou toto jediné prvky potřebné k otevření brány a roztržení opony?”

Horký závan větru rozcuchal Warrenovy vlasy. “Ano, říkal jsi však, že Darken Rahl je mrtvý. Neexistuje žádný agent.”

Znělo to spíše jako ustaraný dotaz než jako tvrzení.

“Musí být agent živý?” zeptala se sestra Verna.

Warren přestoupil z nohy na nohu. “Tedy, myslel bych si, že v podstatě nemusí, pokud by byl nějakým způsobem přivolán zpět na tento svět. Nechápu, jak by to šlo udělat, ale pak by to bylo všechno, co je k tomu zapotřebí.”

Richard si zklamaně povzdychl. “Tento duchovní agent by mohl udělat všechno, co by dokázal živý agent?”

Ve Warrenově tváři se objevilo podezření. “Ano i ne. Byl by pak potřebný ještě další prvek. Duch nedokáže provést všechny fyzické úkony potřebné k tomu, aby byla splněná úmluva. Potřeboval by pomocníka.”

“Myslíš tím, že by duch nedokázal provést některé z potřebných úkonů, takže bude potřebovat ruce, které by na tomto světě za něj pracovaly?”

“Ano, s pomocníkem duch dokáže všechno, co je potřebné. Jak by však agent mohl být přivolán na tento svět? Nechápu, jak by to šlo udělat.”

Sestra Verna odvrátila pohled. “Raději mu to řekni sám.”

Richard si vyhrnul košili a ukázal Warrenovi jizvu. “Darken Rahl mě spálil svou dlaní, když jsem ho neúmyslně přivolal zpět na tento svět. Řekl, že je zde, aby roztrhl oponu.”

Warren vytřeštil oči. Hodil ustaraným pohledem po sestře a pak se podíval na Richarda. “Pokud je, jak jsi řekl, agentem Darken Rahl, a pokud má někoho, kdo mu bude pomáhat, tak nás od zničení dělí pouze jeden prvek - kost skrina. To potřebujeme vědět.”

Richard si opět přehodil pelerínu mriswitha přes ramena. “Sestro Verno, pomohla bys mi?”

“Co chceš, abych udělala?”

“Když jsi mi poprvé řekla, abych se pokusil dotknout svého Hanu, rozhodl jsem se, že se soustředím na představu svého meče. Tehdy napoprvé jsem použil pozadí, proti kterému se meč odrážel. Bylo to něco z magické knihy, o které jsem vám vyprávěl, z Knihy počítaných stínů.

Když jsem se pokoušel dotknout Hanu s mečem na tom pozadí, tak se něco stalo. Nějak jsem se dostal do D’Hary, do Paláce lidu. Dostal jsem se tam, kde jsou schránky Ordenu. Uviděl jsem Darkena Rahla, on uviděl mě a promluvil na mne. Řekl mi, že na mě čeká.”

Sestra Verna povytáhla obočí. “Stalo se to ještě někdy jindy?”

“Ne. Na smrt mě to vystrašilo. Nikdy více jsem pozadí nepoužil. Myslím, že když ho použiji teď, mohl bych se dozvědět, co se tam děje.”

Sepjala před sebou ruce. “Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela. Může to však mít nějaký vztah s magií Ordenu. Nebude to první věc, která mě u tebe udivuje. Mohla by to být skutečnost nebo pouze nějaká obava, která se podobá snu.”

“Potřebuji se o to pokusit. Budeš sedět se mnou? Obávám se, že se nedokážu dostat nazpět.”

“Samozřejmě, že ano, Richarde.” Posadila se na zem a natáhla k němu ruku. “Pojď, budu s tebou.”

Richard se zahalil do mriswithovy peleríny, když se posadil a zkřížil nohy. “Tato věc skrývá můj Han. Možná napomůže k tomu, aby mě tentokrát Darken Rahl neviděl.”

Richard vzal sestru Vernu za ruku a uvolnil se. Soustředil se stejně jako poprvé na představu meče na pozadí černého čtverce s bílým okrajem. Jak se soustřeďoval a hledal v sobě to klidné místo někde uprostřed, začalo se něco dít.

Meč, černý čtverec a bílé okraje se začaly míhat, jako by na ně hleděl přes závany horkého vzduchu. Bylo to stejné jako napoprvé. Pevný tvar meče změkl, zprůhledněl a pak zmizel. Pozadí se rozplynulo. Richard se opět díval do Zahrady života v Paláci lidu.

Prohledával průhledné obrazy a viděl bílé kosti tam, kde předtím viděl spálená těla. Pamatoval si, že ležela na nízkých zídkách, v křoví a válela se po trávě. Byly tam, jak si vzpomínal, teď to však většinou byly jen holé kosti.

Richard spatřil bílou zářící postavu Darkena Rahla, tentokrát však nestál před kamenným oltářem, před schránkami Ordenu. Stál nedaleko od kruhu, ve kterém byl bílý písek. Když měl tuto vidinu

naposled, písek tam nebyl.

Darkenovi Rahlovi klečela u nohou žena v dlouhé hnědé sukni a bílé halence, která se nakláněla nad písek. Richard se silou vůle přiblížil. Kreslila do bílého jiskřivého čarodějnického písku nějaké čáry. Některé ze symbolů, které kreslila, si Richard pamatoval; kreslil je Darken Rahl předtím, než otevřel schránku.

Richard se díval na její ruku, jak se pomalu pohybuje a pečlivě kreslí čary zaklínadel. Všiml si, že na její pravé ruce chybí malíček.

Uprostřed kruhu, uprostřed čarodějnického písku, ležel kulatý předmět. Richard se dostal blíž. Byl všude pokrytý řezbami příšer, které mu přesně popsala matka představená. Richardovi se chtělo zuřivostí rozkřičet.

Právě v tom okamžiku zvedl Darken Rahl hlavu a podíval se Richardovi rovnou do očí. Na rtech se mu pomalu objevoval úsměv.

Richard nevěděl, zda ho Darken Rahl opravdu vidí nebo ne, ale nechtěl to zjišťovat. Zoufalým úsilím si do mysli opět vnutil představu meče. Bylo to jako zabouchnutí dveří. Ve stejném okamžiku od sebe odehnal černobílé pozadí.

Richard zasténal, když nutil své oči, aby se otevřely. Hruď se mu prudce zvedala.

Oči sestry Verny se rovněž otevřely. “Richarde, jsi v pořádku? Byl jsi tam hodinu. Cítila jsem, že se pokoušíš dostat nazpět tak jsem tě také táhla. Co se stalo? Co jsi viděl?”

“Hodinu?” Richard ještě stále popadal dech. “Viděl jsem Darkena Rahla a kost skrina. Měl tam ženu, která mu pomáhala kreslit do čarodějnického písku zaklínadla.”

Warren se nahnul Richardovi přes rameno. “Možná to byla pouze vidina tvých obav, možná to nebyla skutečnost.”

“Warren může mít pravdu,” řekla sestra Verna. Vtáhla mezi zuby dolní ret, když se zamyslela. “Jak vypadala ta žena?”

“Měla vlnité hnědé vlasy po ramena, byla přibližně stejně velká jako ty. Byla skloněná nad pískem, takže jsem jí do očí neviděl.” Richard si přitlačil prsty na čelo, jak přemýšlel. “Její ruka! Na pravé ruce jí chyběl malíček.”

Warren zasténal a sestra Verna pomalu zavřela oči.

“Co je? Co se děje?”

“Sestra Odette,” řekla. “To je sestra Odette.”

Warren souhlasně přikývl. “Je pryč téměř šest měsíců. Myslel jsem si, že šla pro hocha.”

“Kéž jsou duchové prokleti,” řekl šeptem Richard a vyskočil na nohy. “Warrene, jdi pro Du Chaillu. Řekni jí, že musíme ihned vyrazit.”

V bezmocné zlosti zaskřípěl zuby. Myslel si, že má tolik času, kolik potřebuje. Tedy, pokud bude spěchat, ale teď? …snad mu nějaký čas ještě zbývá.

*****

Du Chaillu vypadala, že je v transu, když ji Richard za sebou tahal za ruku. S mečem v druhé ruce byl Richard rovněž ve svém vlastním světě. Jeho burácející zuřivost se vyrovnávala vzteku černých mraků. Kouzla kolem nich kroužila jako smečka psů kolem dikobraza, byla zlostná a neúnavná, ale byla v jisté vzdálenosti od nich a hledala škvíru dovnitř.

Z temnoty se vynořovaly spirály světla, točily se kolem nich a pak spirály klesaly a mizely v auře, která obklopovala Du Chaillu. Zdálo se, že magii absorbuje tak, jak mu sestra Verna řekla, že to dělala předtím. Spolu byli spojovacím článkem, o kterém podle Warrena staré knihy říkají, že bude v sobě mít moc zničit věže.

Přes vlny horka a vířící mlhy uviděl Richard první věž. Táhl Du Chaillu vpřed k lesknoucí se černé zdi, která se ztrácela v temnotě nad jejich hlavami. Prach a hlína se zvedaly kolem nich, když přibíhali k obloukovitému otvoru ve zdi. Kouzla se sápala po nich, ale jejich světlo do sebe vsávala Du Chaillu.

Richard konal bez přemýšlení. Nevěděl co ho pohání vpřed, ale nesnažil se to zastavit. Pokud se

mu to má povést, pokud má zachránit Kahlan, musí se nechat vést tím, co je v něm uvnitř. Musel doufat, že pokud talent skutečně má, bude reagovat instinktivně, jak mu o tom říkal Nathan, a udělá všechno potřebné.

Zdálo se, že Du Chaillu nevnímá jiskřící černý písek, na kterém uprostřed věže stáli. Vypadala, že je ztracená ve svém vlastním kouzle, v magii, kterou jí předávají ti, co postavili tyto věže a vzali jejímu lidu zemi. Ona doposud dělala svou polovinu z toho, co bylo potřebné a ochraňovala ho. Teď byla řada na Richardovi, aby udělal svou část.

Držel ji pevně za ruku a z náhlého popudu zvedl druhou rukou meč a zamířil jím rovnou nahoru. Celý se pohroužil do zuřivosti magie. Dovolil jí, aby ho pohltila. Cítil její žár v klidném středu své bytosti, který vždy hledal. Dovolil zuřivosti, aby tuto prázdnotu vyplnila.

Z meče vyrazil blesk, který obloukem protínal temnotu nad jejich hlavami, skákal ze zdi na zeď a zaléval je jasným světlem. Burácení bylo ohlušující.

Oheň se prohánět po černých zdech, až se rozzářila celá věž a černý kámen v oslepivých výbojích měnil svou barvu na bílou.

Richard měl pocit, že blýskání prochází rovněž jím. Spalovalo ho svou intenzitou, vybuchovalo z něj směrem navenek a nahoru přes meč. Pouze jeho zuřivost mu umožňovala snášet divokou prudkost energie, která vycházela z jeho nitra.

Třpytivé sítě blesků se spouštěly dolů po zdech a po černém písku, až všechno žilo jejich mihotáním. Černý písek se změnil na bílý, obdobně zbělaly zdi a svět hořel pulsujícím ohněm a světlem.

Všechno najednou skončilo. Blýskání ustalo, oheň vyhasl a burácivý zvuk utichl. V uších jim zvonilo ticho. Vyleštěný černý kámen věže se teď oslnivě leskl bílou barvou.

Vypadalo to tak, že Du Chaillu ještě stále nevnímá, co se kolem ní děje. Richard ji tedy táhl za sebou dál, aby dokončili úkol, pro který se oba narodili.

Když pozvedl meč v bílé věži, očekával opět záblesky žáru a světla, nedošlo však k nim. Místo toho však jako jejich vybalancování, jako jejich vyrovnání, vybuchl jejich opak.

Nárazy rvaly vzduch a hrozily, že mu strhají maso z kostí, když se směrem nahoru řítil černý blesk, byla to prázdnota ve světle. Stejně jako u blesku předtím, cítil Richard mohutnost energie, která vychází z hloubek jeho vlastního já, jako by z něj tryskala jeho vlastní duše. Klikatá prázdnota škrábala zdi a s ohlušujícím zaburácením prorazila tmu nad jejich hlavami.

Když se černé blýskání svíjelo v temnotě nad nimi, po bílých zdech klouzaly dolů stíny. Zdálo se, že splývají s hloubkou věčné noci. Temnota dosáhla podlahy a plula k nim. Cestou vsakovala do bílého písku a měnila ho na černý.

Richard ani nepomyslel na to, aby se snažil uniknout přibližující se noci. Když je dosáhla, měl pocit, jako by byl ponořen do ledové vody. Du Chaillu měla zavřené oči a při jejím doteku se začala třást. Richard to cítil také, ale přes zuřivost magie meče to byl jenom vzdálený pocit, který zuřivost ještě posiloval.

Připadalo mu, že celý svět navždy zmizel v inkoustové černi. Světlo a schopnost vidění málem neexistovaly ani jako vzpomínka. Richard pocítil, jak se náhle přetrhl vlnící se a svíjející se provazec černého blesku, který byl prázdnotou ve světě živých. Náhlé ticho nahradilo burácející kakofonii. Uslyšel sám sebe, jak namáhavě dýchá. Uslyšel přerývaný dech Du Chaillu. Ze studené prázdnoty se k nim vracelo světlo, vracel se život a teplo.

Venku za obloukovitými otvory v kameni, který teď byl lesklý a černý všude, kde byl předtím bílý, Richard uviděl světlo, které procházelo řídnoucí mlhou. Zem, která předtím byla holá a spálená sluncem, byla teď zelená a svěží. Stáli s Du Chaillu v otvoru věže a drželi se za ruce. Dívali se, jak se mlha a dým zvedají nad světem, který tisíce let nikdo neviděl.

Ruku v ruce vyšli do příjemně chladného vzduchu, kráčeli po husté trávě a přes sloupy slunečního světla. Bouře kouzel zmizely, černé mraky, které je rodily, se zvedaly a přitom se rozplývaly. Vzduch

voněl čistotou a svěžestí. Všude kolem nich vibroval život.

Údolí, táhnoucí se k bledě modré linii vzdálených hor, bylo zelené bujnou vegetací. Malé lesíky se rozkládaly v ohybech klikatících se řek. Nízké kopce se vlnily jeden přes druhý, každý z nich měl jiný odstín zelené barvy.

Richard pochopil, proč Baka Ban Manaové chtěli nazpět svou zemi. Bylo to místo, které samo o sobě vypadalo jako domov. Bylo to místo světla, místo naděje, která přetrvávala v srdcích lidí po dlouhá temná staletí. Bylo to místo, které jim patřilo - na toto místo patřili oni.

“Dokázal jsi to, kaharine,” řekla Du Chaillu. “Vrátil jsi nám domov z mlh.”

Richard uviděl v dálce několik roztroušených lidí; byli to ti, kteří byli nespočetná léta uvězněni v kouzlech. Chodili zmateně a bezcílně sem a tam. Musí najít dva z nich, které zná.

Sestra Verna a Warren se k nim hnali na svých koních a vedli sebou i jeho koně. Ještě než se úplně zastavili, byl už Richard v sedle Bonnie. Du Chaillu natáhla ruku, chtěla jet s ním. Neochotně ji za sebe vytáhl.

“Richarde,” řekl Warren, “to bylo ohromující! Jak jsi to dokázal?”

“Warrene, nemám ani nejmenší tušení. Doufal jsem, že bys mi to mohl vysvětlit ty.”

Richard odcválal s Bonnie směrem, kterým se mu zdálo, že viděl Slídiče a Ráchel, když údolím projížděl poprvé. Warren a sestra Verna jeli za ním. Zanedlouho je našel, jak sedí na břehu potoka. Slídič teď držel Ráchel kolem ramen a vypadal zmateně, jeho obvyklý výraz těžce zkoušené shovívavosti nebyl vidět.

Richard přehodil nohu Bonnie přes hlavu a seskočil dolů. “Slídiči! Jsi v pořádku?”

“Richarde? Co se to tady děje? Kde jsme? Šli jsme za tebou. Nemůžeš jít…” Podíval se kolem sebe. “Nemůžeš vejít do údolí. Potřebuje tě Zedd. Opona je přetržená.”

“Vím o tom.” Richard podal otěže sestře Verně a rychle každého představil. “Mí přátelé ti všechno vysvětlí.” Klekl si na jedno koleno před Ráchel. Tmavý, jantarově zbarvený Kámen slz měla na řetízku kolem krku. Bylo to přesně tak, jak si to pamatoval. “Ráchel, jsi v pořádku? Jak se cítíš?”

Překvapeně na něj zamrkala. “Richarde, byla jsem na hezkém místě.”

“Toto je také hezké místo. Teď už bude dobře. Ráchel, ten kámen ti dal Zedd?”

Přikývla. “Řekl, že bys ho mohl potřebovat a že ho mám pro tebe schovávat, dokud si ho nevezmeš.”

“Právě proto jsem tady, Ráchel. Mohu si ho tedy vzít?”

Usmála se a přetáhla si ho přes hlavu. Richard rozepl řetízek a sundal z něj kámen. Když ho držel v dlani, cítil jeho teplo a Zeddovu přítomnost.

Řetízek byl pro něj příliš krátký, tak ho vrátil Ráchel a řekl jí, že na ní bude vypadat lépe než na něm. Pak navlékl kamen na koženou šňůrku, kterou měl připravenou.

Pověsil si Kámen slz kolem krku vedle Agielu a dračího zubu. Koutkem oka pozoroval, jak se na nebi zvětšuje malá tečka.

“Richarde,” řekl Warren, “poté, co jsi udělal s věžemi, nepochybuji, že dokážeš udělat všechno to, co říkáš. Nemáš však dost času, aby ses dostal tam, kde musíš být. Pokud se tam nedostaneš, ták zítra svět skončí. Co budeš dělat?”

“Kam to půjdeme, manželi můj,” zeptala se Du Chaillu.

“‘My’ nepůjdeme nikam, Du Chaillu. Ty zůstaneš tady se svým národem.”

“Manžel?” zeptal se Slídič a na tváři se mu konečně objevil nějaký výraz, i když byl zlostný.

“Nejsem jejím manželem. Je to jenom hloupý nápad, který si vzala do hlavy.” Richard se díval, jak vysoko na nebi roste červená silueta. “Podívej, nemám čas, abych ti to vysvětloval. Sestra Verna a Warren ti o tom řeknou všechno.”

Sestra Verna udělala krok k němu a na tvářích měla podezřívavý - výraz. “Co se to chystáš udělat? Warren měl pravdu, když říkal, že už na to nemáš dost času.”

V dálce, se roztáhla rudá křídla, jak dračice začala prudký sestup. Richard sundal tlumok Bonnie ze

sedla a dal si ho na záda. Objal Bonnie kolem krku na rozloučenou. Zavěsil na tlumok toulec a přehodil si přes rameno luk. Koutkem oka pozoroval, jak se dračice řítí přímo dolů. “Budu mít čas. Musím teď však odejít, sestro.”

“Co myslíš tím, že odejdeš? Jak odejdeš?” Dračice sestup vybrala na poslední chvíli. Natáhla svůj dlouhý krk a doširoka roztáhla křidla. Těsně nad zemí se k nim řítila neuvěřitelnou rychlostí.

“Mám pouze jedinou možnost, jak se dostat k svému cíli včas. Musím letět.”

“Letět!” vykřikli společně Warren a sestra Verna.

Scarlet se obloukem zvedla a zařvala. Všichni ostatní ji uviděli poprvé. Obrovská křídla se třepetala, když zpomalovala rychlost jejího letu.

Šaty jim v náhlém poryvu větru zaplápolaly. Tráva kolem nich byla ve vlnách tlačena k zemi. Warren, sestra Verna a Du Chaillu překvapením o krok ustoupili. Scarlet přistála poté, co máváním křídel snížila svou rychlost na nulu.

“Richarde,” řekla sestra Verna, když pomalu vrtěla hlavou, “máš ze všech lidí, co jsem potkala, ta nejdivnější ochočená zvířata.”

“Rudí draci nejsou k ochočení pro nikoho, sestro. Scarlet je mou milou přítelkyní.”

Richard klusal k obrovské rudé dračici, která se leskla na slunci. Scarlet vyrazila z nozder malý obláček šedivého kouře.

“Richarde, jsem tak ráda, že tě opět vidím. Jelikož jsi mě pomocí mého zubu zavolal tak naléhavě, předpokládám, že máš jako obvykle opět potíže.”

“Skutečné potíže, přítelkyně moje.” Richard poplácal lesklou rudou šupinu. “Chyběla jsi mi, Scarlet.”

“Jelikož jsem už jedla, tak se obávám, že tě musím povozit po nebi, abych vyhládla. Pak tě sním.”

Richard se zasmál. “Kde je tvé mládě?”

Zastříhala ušima. “Je někde na lovu. Gregory už není mládě. Chybíš mu, rád by tě viděl.”

“Já bych také rád uviděl Gregoryho. Teď ale strašlivě spěchám, nemám čas!”

“Richarde!” Běžela k němu Du Chaillu. “Musím také s tebou. Musím tam, kam jde můj manžel!”

Richard se naklonil Scarlet k uchu, když spustila hlavu a pátravě si ho prohlížela jedním žlutým okem. “Trochu plamene, Scarlet,” zašeptal. “Jenom kvůli efektu, neubližuj jí.”

Du Chaillu zaječela a odskočila, když plamenný jazyk spálil trávu u jejích nohou.

“Du Chaillu, tvá země se navrátila tvému lidu. Musíš se svým lidem zůstat. Jsi jeho duchovní ženou, lidé tě potřebují. Potřebují tvé vedení. Chci tě požádat ještě o něco: ochraňujte věže, které jsou ve vaší zemi. Nevím, zda by mohly ještě někomu uškodit, ale jako kaharin přikazuji, že do nich nesmí nikdo nikdy vstoupit. Ochraňujte je a nepouštějte tam nikoho jiného.

Žijte v míru s těmi, kteří chtějí v míra žít s vámi. Nepřestávejte ale cvičit s meči, abyste se mohli bránit.”

Du Chaillu se napřímila. Malé proužky plátna na jejích modlitebních šatech se třepetaly ve větru spolu s jejími hustými černými vlasy.

“Jsi moudrý, kaharine. Postarám se, aby všechno bylo, jak říkáš, než se vrátíš ke své manželce a ke svému lidu.”

“Richarde,” řekla sestra Verna s vážným výrazem v obličeji. “Víš, kde je Kahlan?”

“V Aydindrilu, jistě odešla tam. Proroctví se odehrává před jejím lidem. Bude v Aydindrilu.”

“Richarde, nadešel čas rozhodnutí. Kam se teď vydáš?”

Dlouho se díval do jejích rozhodných očí.

“Do D’Hary.”

Chvíli si ho tiše zkoumavě prohlížela, pak ho vřele objala a políbila na tvář. “A pak?”

Richard si prsty prohrábl své husté vlasy. “Já zkrátka nějak zastavím to, co se děje v D’Haře, a pak, než bude pozdě, musím být v Aydindrilu. Dávej na sebe pozor, přítelkyně.”

Přikývla. “Spolu s Warrenem se postaráme o lidi, kteří byli zbaveni zaklínadel. Budou potřebovat,

aby je někdo vedl. Sestrou světla jsem už téměř dvě stě let. Vždy jsem chtěla pouze pomáhat lidem, kteří to potřebují. Ty ale pomoc máš. Neexistuje žádná omluva za tvé zajetí, nebo za zajetí ostatních. Budu se snažit dát něco z toho do pořádku."

Warren pevně Richarda objal. "Děkuji ti, Richarde. Děkuji ti za všechno. Těším se na to, že tě opět uvidím."

Richard na něj zamrkal. "Nesnaž se mít nějaká dobrodružství."

"Půjdu s tebou," řekl Slídič.

"Ne." Richard si přejel rukou přes obličej. "Ne, ty jdi domů, Slídiči. Vezmi Ráchel k nové matce a k jejím bratrům a sestrám. Emma je teď už jistě celá nemocná starostí o tebe. Vždyť tě neviděla už celé věky. Vrať se domů ke své ženě a k rodině. Já se za chvíli budu rovněž muset vrátit domů."

Richard se obrátil k sestře Verně. "Musíme něco udělat s těmi šesti sestrami. Ony plují do Západozemí. Tamní lidé nemají proti magii žádnou obranu. Tyto sestry budou v Západozemí jako sokol mezi čerstvě vylíhnutými kuřaty."

"Myslím si, že jim nějaký čas zabere cesta. Richarde, na ně máš dost času."

"Dobře. Kahlan bude chtít, abychom se vzali před Bahenním lidem. Pak se možná budu muset vrátit a získat nějaké rady, jak na těch šest. Promluv si s Nathanem a Annou. Pak budeme moci rozhodnout, co dělat."

"Buď opatrný," řekl Warren. Odevzdaně stál s rukama v opačných rukávech řízy. "A nemyslím tím jenom tebe. Nezapomeň, co jsme ti s Nathanem řekli. Nezapomeň, že z toho, co dokážeš udělat s Kamenem slz, hrozí nebezpečí všem. Nemyslím si, že už máš za sebou svůj čas rozhodnutí."

"Budu se snažit ze všech sil."

Scarlet se sklonila, aby se mohl vyšplhat na její rameno. Chytal se ostnů s černými hroty a vytahoval se nahoru. Pak Richard plácl Scarlet po rudé šupině.

"Do D'Hary, přítelkyně moje. Opět do D'Hary."

S burácením plamene se Scarlet zvedla do nebe.

Kapitola třicátá třetí

V dálce bylo v předranním šeru vidět zelenou zář. Vystupovala jako světlo majáku z Paláce lidu, kde procházela skleněnou střechou Zahrady života. Richard tento odstín zelené barvy viděl jenom na jednom místě. V podsvětí.

Ledový vítr mu potrhával šaty, když Scarlet rovnoměrným tempem mávala křídly. Při letu do D'Hary vydávala všechnu svou sílu. Chápala, jaké nebezpečí představuje Strážce podsvětí. Podsvětí si vezme také ji. Kromě toho nenáviděla Darkena Rahla. On jí kdysi ukradl vejce a použil ho k tomu, aby ji zotročil.

Když začala klesat, podívala se na Rycharda a otočila k němu uši. "Richarde, budeme mít dost času. Ještě stále se stihneme dostat do Aydindrilu. Zatím pouze svítá."

"Scarlet, já vím, že mě tam dostaneš. Postarám se, abys neměla mnoho času k odpočinku."

Scarlet se naklonila doleva a její sestup k nádvoří, na které už přistávali předtím, se stal ještě strmějším. Bylo to místo, kde obrovská dračice mohla přistát i ve tmě a zůstalo kolem ní ještě dost volného místa. Směs střech a zdí paláce se k nim řítila strašlivou rychlostí. Richard dostával až mravenčení do prstů nohou z pocitu, že ho při tomto prudkém sestupu vítr sfoukne z jejích zad.

Najednou se k nim ze tmy zezdola přiřítil oslnivý záblesk a zaburácel všude kolem nich. Na sítnici ještě chvíli viděl žluté čáry. Dříve, než Richard stačil zareagovat, přiřítil se další blesk.

Scarlet zařvala bolestí a naklonila se doleva. Zvedal se mu žaludek z toho, jak rychlou spirálou padali k zemi. Richard se pevně držel ostnů, když se obrovská dračice snažila z útoku zotavit.

Na obrovském schodišti, které se točilo pod ním, uviděl ženu osvětlenou dalším úderem blesku vyrážejícím z jejích rukou. Scarlet opět zařvala bolestí.

Scarlet se snažila získat kontrolu nad pádem. Richard věděl, že další úder blesku by ji dorazil. Prudce strhl luk ze svých zad a z toulce vytrhl šíp.

“Scarlet, udělej oheň, ať na ni vidím!”

Když si Richard přitáhl tětivu k tváři, Scarlet ze sebe vyrazila ohnivé burácení bolesti a zuřivosti. V rudé záři uviděl ženu, jak opět zvedá paže. Dříve, než dokázal k sobě přivolat cíl, spirála ho vynesla z dohledu.

“Scarlet! Pozor!”

Scarlet dala dozadu pravé křídlo a oni se naklonili na druhou stranu. Žlutý blesk proletěl kolem nich po levé straně, málem je neminul. Země se k nim přibližovala.

V mihotavém rudém světle dračího plamene uviděl Richard, jak opět zvedá ruce. Natáhl tětivu a kroutil tělo podle jejich pohybu, aby mu zůstala v zorném poli.

Než mu z něj opět stačila zmizet, přivolal k sobě cíl. Ve stejném okamžiku, kdy se objevil před ním, šíp vyletěl.

“Obraťse!”

Scarlet zamávala pravým křídlem, čímž se zakymáceli ve vzduchu a mezi jejím křídlem a krkem proletěl žlutý blesk.

Nad nimi se provalila vlna absolutní temnoty. Šíp našel svůj cíl. Sestru Odettu teď už měl Strážce podsvětí.

Tvrdě narazili na zem. Richarda to odhodilo a kutálel se po zemi. Posadil se, potřásl hlavou a pak vyskočil na nohy.

“Scarlet! Jsi v pořádku? Jsi naživu?”

“Jdi,” zasténala hlubokým zvučným hlasem. “Pospěš si! Dostaň ho dříve, než on dostane nás všechny.” Natáhla třesoucí se levé křídlo.

Richard ji pohladil po tlamě. “Já se vrátím, vydrž.”

Richard tasil meč, když běžel po schodech nahoru. Nepotřeboval v sobě vyvolávat zuřivost, byla v něm ještě dříve, než se dotkl jílce. Zaslepen zuřivostí běžel k bráně mezi obrovskými sloupy.

Když proběhl bránou, ze tmy na něj vyběhla hrstka vojáků. Richard se ani nezastavil a vjel mezi ně jako kosa. Jeho čepel se blýskala ve světle pochodní, které přicházelo z obrovských chodeb uvnitř. Richard tančil s duchy. Jeho čepel elegantně plula mezi sekáním vojáků.

Prvního rozsekl vejpůl včetně jeho náprsního krunýře. Každý útok na něj se setkal s rychlou ocelí. Za několik okamžiků leželo na krvavé podlaze porůznu patnáct mužů, a Richard opět běžel vpřed.

To bylo opravdu hezké přivítání. Vzpomněl si, jak mu ďharanská armáda přísahala věrnost, když tady naposled byl, když zabil Darkena Rahla. Možná jenom nevěděli, kdo je. Pravděpodobně však věděli až příliš dobře, kdo je.

Richard si vybral chodbu, která vedla směrem k Zahradě života. Lemovaly ji tři řady balkonů. Většina pochodní byla vyhaslá. Když probíhal přes místo pobožností na náměstí s bílým pískem shrabaným do kruhů kolem zvrásněného kamene, nikoho neviděl.

Z postranního schodiště pak však vyrazil půltucet mord-sith a běžel k němu. Každá z nich měla rudou uniformu a každá měla v ruce Agiel. I ve své zuřivosti si uvědomil, že na ně nemůže použít meč, protože by se ho snažily zajmout svou magií. Rozzuřil se ještě více. Potřeboval se dostat k Darkenu Rahlovi, nechtěl se zabývat těmito smrtelně nebezpečnými ženami.

Richard neochotně zasunul meč do pochvy a vytáhl nůž. Denna mu jednou řekla, že kdyby tehdy místo svého meče použil nůž, mohl ji dostat. Nebude jim moci utéct, bude je muset pozabíjet.

Největší z nich, plavovlasá žena, která byla v čele, zvedla ruce, když na ni zaútočil. “Mistře Rahle, to ne!”

Ostatních pět se prudce zastavilo za ní. Richard se ještě jednou ohnal nožem, ona však odskočila a ruce držela po stranách těla.

“Mistře Rahle! Přestaň! Jsme tady, abychom ti pomohly.”

Přestože odložil meč, měl v sobě dostatek vlastní zuřivosti. Musí se dostat k Darkenovi Rahlovi, pokud chce zachránit Kahlan. “Pomozte mi na druhém světě, za chvíli tam budete!”

“Ne, Mistře Rahle! Já jsem Cara. Jsme zde, abychom ti pomohly. Tím směrem nemůžeš, ta chodba není bezpečná.”

Richard stál s nožem v ruce a lapal po dechu. “Nevěřím vám. Chcete mě zajmout. Já velmi dobře vím, co mord-sithy dělají se svými zajatci.”

“Znala jsem Dennu, tvou paní. Nosíš její Agiel. Mord-sithy už nežijí proto, aby mučily své zajatce. Ty jsi nás vysvobodil. Nikdy bychom neublížili tomu, kdo nás vysvobodil. My si tě velmi vážíme.”

“Když jsem odsud odcházel, řekl jsem vojákům, aby spálili všechno vaše staré oblečení a abyste dostaly nové. Přikázal jsem, aby vám byly odebrány Agiely. Pokud si mě vážíte, proč jste neuposlechly mé příkazy?”

Na jejích rtech se objevil lišácký úsměv a ona svraštila čelo nad studenýma modrýma očima. “Protože nás nemůžeš osvobodit jenom proto, abys nás pak zotročil životem, který jsi pro nás vybral. Svobodu máme proto, abychom o sobě rozhodovaly samy. Ty jsi nám to umožnil.

Rozhodly jsme se, že budeme bojovat, abychom tě chránily. Přísahaly jsme, že když to bude potřebné, tak obětujeme své životy. Chránit tě nebude jen První řada palácové gardy. Rozhodly jsme se, že budeme tvými osobními strážkyněmi. Ani první řada se neodvážila s námi dostat do sporu. Nepřijímáme rozkazy od nikoho jiného než od Mistra Rahla.”

“Tak vám přikazuji, abyste mě nechaly samotného.”

“Je mi to líto, Mistře Rahle, ale tento rozkaz nemůžeme splnit.”

Richard nevěděl, čemu má věřit. Mohla by to být jenom past. “Jsem tady, abych zastavil Darkena Rahla. Musím se dostat do Zahrady života. Když mi neustoupíte z cesty, budu vás muset pozabíjet.”

“My víme, kam jdeš,” řekla Cara. “My tě tam dostaneme, ale nesmíš jít touto cestou. Nemáme v rukou celý palác. Tato cesta není bezpečná. Popravdě řečeno, celá tato část paláce je v rukou rebelů. První řada by ztratila tisíc mužů, kdyby se chtěla dostat sem dolů. Řekli jsme jim, že my projdeme, tím to bude pro tebe menší riziko. Souhlasili jenom z tohoto důvodu.”

Richard začal ženy obcházet. “Nevěřím vám a nemohu riskovat, co byste se mnou udělaly, pokud lžete. Toto je příliš důležité. Když se mě pokusíte zastavit, budu vás muset pozabíjet.”

“Mistře Rahle, pokud půjdeš touto cestou, zemřeš. Prosím, dovol mi, abych ti zašeptala do ucha tajnou zprávu,” Cara předala Agiel ženě, která stála za ní. “Můžeš o mne opřít svůj nůž. Nemám žádnou zbraň.”

Richard ji jednou rukou popadl za vlasy a držel jí u hrdla svůj jako břitva ostrý nůž. Kdyby sebou jenom hnula, byl rozhodnut, že jí prořízne hrdlo. Cara přiblížila ústa k jeho uchu.

“Jsme tady, abychom pomohly Mistru Rahlovi,” zašeptala. “Je to… pravda pravdička jako pečená žabička.”

Richard se napřímil. Kde jsi to slyšela?”

“Ty znáš její smysl? Velící generál Trimack řekl, že to je kódovaná zpráva od prvního čaroděje Zorandera, abys věděl, že jsme k tobě loajální. Řekl mi, abych to neříkala nikomu jinému než tobě.”

“Kdo to je generál Trimack?”

“Velící generál První řady palácové gardy, která ti je loajální. První řada je ocelový prsten kolem Mistra Rahla. Čaroděj Zorander řekl generálovi Trimackovi, aby za každou cenu chránil Zahradu života.

Před dvěma dny přišla kouzelnice. Zabila téměř tři sta našich mužů, než se dostala do Zahrady života. Pokoušely jsme se ji zastavit, nedokázaly jsme to však. Dnes večer zabila téměř sto lidí, když z ní odcházela.

Sledovaly jsme ji ven a viděli jsme, jak posílá blesky, aby srazily z nebe tvého draka. Viděly jsme tě, jak jsi ji zabil. To mohl dokázat pouze skutečný Mistr Rahl.

Mistře Rahle, prosím, v Zahradě života se dějí strašné věci. Dovol, abychom tě tam dopravily, abys mohl zastavit zlého ducha.”

Richard už nemohl ztrácet čas. Tu zprávu musely dostat od Zedda. Musel jim věřit.

“Tak dobře, pojďme. Spěchám!”

Každá z žen se zeširoka usmála. Cara si vzala zpět Agiel a popadla ho za košili na jednom rameni. Jiná mord-sitha chytila košili na jeho druhém rameni. Rozběhly se a táhly ho s sebou. Cara šeptala, aby byl tak zticha, jak je to jen možné. Ostatní čtyři se rozvinuly před nimi a prozkoumávaly cestu.

Vedly ho rychle ale tiše úzkými bočními chodbami a tmavými pokoji. Zatímco průzkumnice tiše klouzaly úzkými schody pro služebnictvo, Cara a ta druhá ho vždy přitlačily ke zdi a daly si prsty na ústa. Čekaly, až se ozval krátký hvizd, pak vyběhly nahoru po schodech a tahaly ho s sebou za košili dál.

Nahoře na schodech málem klopýtl o tělo jedné ze čtyř mord-sith, které šly před nimi. Obličej měla rozseknutý mečem. Osm ďharanských mužů v pancířích leželo zkroucených po chodbě a z uší jim vytékala krev. Richard poznal smrt způsobenou Agielem.

Jedna z žen v rudé kůži na konci chodby jim pohybem ruky ukázala, aby šli kupředu. Cara ho zatáhla za roh, na který žena ukázala, pak šli nahoru do dalších schodů. Připadal si jako ranec prádla, když si ho přehazovaly sem a tam, tiskly ho ke zdi a do koutů, zatímco ostatní vpředu vyhledávaly volnou trasu.

Málem jim nestačil, když běžely po chodbách a držely ho na obou ramenou za košili a táhly ho s sebou. Richard ztratil představu, kde se nacházejí, jak vystupovali po schodech a probíhali nespočetnými místnostmi. V několika místnostech byla okna, takže viděl, že slunce už vychází.

Richard byl udýchaný, když konečně poznal širokou chodbu, do které vstoupili. Stovky mužů v uniformách, drátěných košilích a lesklých náprsních krunýřích poklekly jako jeden muž na jedno koleno, když ho uviděly. Řinčení jejich pancířů a zbraní se rozléhalo širokou chodbou. Každý muž si položil pěst na srdce. Když se postavili, jeden z nich vystoupil dopředu.

“Mistře Rahle. Jsem velící generál Trimack. Jsme nedaleko Zahrady života. Zavedu tě tam.”

“Vím, kde je.”

“Mistře Rahle, musíš si pospíšit. Rebelantští generálové právě začali útočit. Nevím, jestli toto postavení dokážeme držet dlouho, ale dokud budeš uvnitř, budeme ho držet do posledního muže.”

“Děkuji ti, generále. Zadržte je do té doby, než pošlu toho bastarda Darkena Rahla nazpět do podsvětí.”

Generál pozdravil přiložením pěsti na srdce, když se Richard dal do pohybu. Klusal po chodbě z leštěné žuly, na kterou si vzpomínal. Dovedla ho k obrovským zlatem kovaným dveřím Zahrady života.

Richard, málem v transu od zuřivosti, vrazil přes dveře do zahrady. Slunce už vyšlo. Jeho první paprsky osvětlovaly vrcholky stromů v zahradě. Richard šel po stezce kolem nízkých, psím vínem pokrytých zídek, až se dostal na trávník.

Uprostřed zahrady byl kruh bílého písku - čarodějnického písku. Kulatá kost skrina ležela v jeho středu, kolem byly do písku nakreslené složité obrazce. Vzadu byl oltář s třemi schránkami Ordenu - bránou na druhý svět. Každá byla černější než černá; všechny vypadaly, že z místnosti vysávají světlo.

Z otevřené schránky vystupoval sloup zeleného světla, který stoupal přes skleněnou střechu do nebe. Ať Darken Rahl dělal cokoliv, otvíral tím bránu. Třpytivá světla, modrá, žlutá a červená, kroužila kolem sloupu zeleného světla.

Bílá zářící postava Darkena Rahla se na něj dívala, jak jde po trávě. Richard se zastavil před kruhem čarodějnického písku čelem k němu. Na rtech Darkena Rahla se objevil náznak úsměvu.

“Buď vítán, synu,” zasyčel jeho hlas.

Richard pocítil na své hrudi jizvu po otisku jeho dlaně. Tuto bolest ignoroval. Zářící, modré oči Darkena Rahla se stočily ke Kameni slz, který Richardovi visel na krku.

Pohled Darkena Rahla se zabodl Richardovi do očí. “Zplodil jsem velkého čaroděje. Richarde, chtěli bychom, aby ses k nám připojil.”

Richard neříkal nic. Překypoval zuřivostí, když se díval, jak se úsměv Darkena Rahla stává stále širším. Pozoroval ho přes zuřivost magie a přes pulsující vztek, přitom uvnitř sebe hledal klidné jádro.

“Richarde, my ti můžeme nabídnout to, co ti nemůže nabídnout nikdo jiný. Nemůže ti to nabídnout ani samotný Stvořitel. Jsme větší než Stvořitel. Chtěli bychom, aby ses k nám připojil.”

“Co byste mi tak mohli nabídnout?”

Darken Rahl napřáhl od sebe žhnoucí paže. “Nesmrtelnost.”

Richard byl příliš rozzuřený nato, aby se zasmál. “Kdy jsi podlehl iluzi, že uvěřím něčemu z toho, co mi budeš říkat?”

“Richarde, je to pravda,” zašeptal. “Máme moc, abychom ti ji darovali.”

“Nemám důvod, abych ti věřil jenom kvůli tomu, že se ti podařilo přimět několik sester, aby věřilo tvým lžím.”

“My jsme Strážce podsvětí, my máme moc nad životem i smrtí. My máme moc, abychom darovali jedno nebo druhé, abychom to darovali především někomu, kdo má takovou magii jako ty. Můžeš se stát pánem světa živých. Stejným pánem, jakým bych se stal já, kdybys… do toho nezasáhl.”

“Nemám zájem. Nemůžeš mi nabídnout něco lepšího?”

Krutý úsměv Darkena Rahla se stal ještě výraznějším. Povytáhl obočí. “Ale ano, synu,” zasyčel. “Ale ano.”

Mávl rukou nad kruhem písku. Třpytivé světlo se zformovalo do postavy, která si klekala. Světlo se spojilo do poznatelné podoby.

Kahlan.

Měla na sobě svůj bílý zpovědnický šat a klečela s hlavou skloněnou. Vlasy měla ostříhané nakrátko, přesně jako ve vidění, které měl ve věži. Slza vytékala z jejích zavřených očí, když se její obličej tváří přitiskl k popravčímu špalku. Její rty neslyšně pronesly jeho jméno. Richardovi se divoce rozbušilo srdce.

“Richarde, dračice je zraněná. Nemůže tě dostat do Aydindrilu. Tvůj čas vypršel. Nemáš už jinou možnost kromě toho, že dovolíš, abychom ti pomohli.”

“Co myslíš tou ‘pomocí’?”

Rahl se opět začal usmívat. “Řekl jsem ti, že máme moc nad životem i smrtí. Bez naší pomoci to bude to, co se dnes odpoledne stane před očima jejího lidu.”

Jeho zářící paže se opět rozmáchla. Hrana ostří se zaleskla nad její hlavou. Sekera sestoupila, zasekla se do dřevěného špalku a na všechny strany se rozstříkla krev. Richard sebou trhl.

Hlava Kahlan se kutálela pryč. Jasně rudá krev se pod ní rozlévala, vsakovala do písku, a když její tělo upadlo na stranu, rovněž do jejích bílých šatů.

“Neeee!” vykřikl Richard s rukama napřaženýma. “Ne-eee!”

Darken Rahl mávl rukou nad tělem a ono zmizelo v třpytivém světle a rozplynulo se.

“Stejně jako jsem zahnal vidinu toho, co se stane tento den, stejně tak můžeme překazit skutečnost. Můžeme nesmrtelnost nabídnout nejen tobě, ale pokud se k nám připojíš, i jí.”

Richard byl omráčen. Poprvé, opravdu poprvé si to opravdu uvědomil. Scarlet byla poraněná. Nemohla s ním zaletět do Aydindrilu. Dnes byl zimní slunovrat. Kahlan dnes zemře a on se k ní žádným způsobem nemůže dostat. Začal trhaně dýchat.

Svět pro něj končil.

Takový byl význam proroctví. Když přijme jeho nabídku, když se rozhodne překazit její smrt, pak svět skončí pro všechny ostatní.

Myslel na Slídiče, který jede s Ráchel domů, aby se tam setkala s novou matkou. Myslel na všechno štěstí, které ji bude v životě obklopovat spolu s láskou. Myslel na vlastní život s otcem a matkou, myslel na lásku a na šťastné časy, když byli spolu. Myslel i na ty méně šťastné časy a na to, jak mnoho pro něj znamenaly.

Myslel na čas strávený s Kahlan a na radost z toho, že ji miluje, na všechny ostatní lidi, kteří tuto radost jistě měli a v budoucnosti budou mít. Pokud nějaká budoucnost bude.

“Richarde, budeš s ní moci kráčet ruku v ruce. Celou věčnost.”

Richard zvedl oči z bílého písku. “Ruku v ruce popelem smrti. Celou věčnost.”

Co by to udělalo s Kahlan a s její láskou k němu, kdyby jí nabídl něco tak sobeckého. Zhrozila by se. Kdykoliv by se na něj poté podívala, viděla by opravdové monstrum. Celou věčnost.

Žil by celou věčnost s jejím zhnusením, a ne s její láskou. Tím, že by se jí pokusil zachránit, nezničil by jenom všechny ostatní, ale i její srdce.

Cena byla příliš vysoká i přesto, že šlo o jeho lásku.

Ukončí to však jeho život i jeho lásku.

Richarda pohlcovala zuřivost a zároveň ho zaplavoval klid. Upřeně se díval do žhoucích očí zla. “Ty bys naši lásku poskvrnil svou nenávistí. Ty neznáš význam slova láska.”

Vztek se v něm vzepjal v divoké bouři. Teď mu za to zaplatí. Pomstí se mu.

Richard zvedl Kámen slz v sevřené ruce. Darken Rahl udělal potácivý krok dozadu.

“Richarde, zamysli se nad tím, co děláš.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

“Zaplatíš mi za všechno.”

Richard vytáhl hrst černého čarodějnického písku z kapsy a hodil ho na kruh bílého písku.

Darken Rahl rozhodil rukama. “Ne! Jsi blázen!”

Bílý písek se svíjel jako živý, jako kdyby měl bolesti. Symboly, které byly do něj nakreslené se kroutily, deformovaly po okrajích. Země se otřásala. Po travnaté zemi se rozběhly kouřící trhliny.

Z třpytivého bílého písku vyrazil nahoru blesk, který na okamžik osvětlil Zahradu života. Sál se zachvěl burácením a oslepujícím světlem. Čarodějnický písek se roztavil na louži modrého ohně. Vzduch se otřásal mohutnými údery.

Darken Rahl hrozil pěstmi proti nebi. “Ne!”

Sklonil hlavu a znehybněl, když uviděl Richarda, jak k němu pomalu jde s Kamenem slz v ruce. Pozvedl ruku na znak zákazu.

Richard se zapotácel a zastavil. Bolest z jizvy na hrudi mu brala dech. Mučivý pocit mu projel celým tělem. Z hloubek svého nitra přivolal rozhodnost a donutil se pokračovat bez ohledu na utrpení. Bolest každým krokem rostla. Měl pocit, že se mu na kostech škvaří maso a v kostech vře morek. V tichém středu bouře zuřivosti dokázal tuto bolest ignorovat.

Richard si přetáhl Kámen slz přes hlavu. Držel koženou šňůrku v rukou napřažených před sebou a Kámen slz se pomalu kolébal Darkenu Rahlovi před obličejem. Rahl couvl.

“Budeš ho nosit v hlubinách smrti. Celou věčnost.” Richard přistoupil blíž. “Poklekni!”

Zářící postava klesla na kolena. Její oči byly upřené na kámen. Richard dal dolů koženou šňůrku, aby ji zavěsil na krk duchu svého otce. Pak se zastavil.

Přes hlavu Darkena Rahla viděl dozadu na oltář, na kterém byly schránky Ordenu. Ta otevřená byla uprostřed, byla plná bytostí vzpírajících se pochopení a vysílala nahoru sloup zeleného světla.

Richard si vzpomněl, co mu říkali Anna, Nathan a Warren. Pokud Kámen slz použije ze svých sobeckých důvodů a z nenávisti, roztrhne oponu. Nic si nepřál více než poslat Darkena Rahla do hlubin podsvětí a podrobit ho věčnému trestu za všechno, co udělal. Udělal by však tím pouze to, o čem se už rozhodl, že za tuto cenu nestojí.

Kromě toho, všechno si způsobil sám. Nezáleželo na tom, že to neudělal úmyslně. Život není férový, on prostě existuje. Když někdo náhodou šlápne na jedovatého hada, tak bude ušknut. Na úmyslu nezáleží.

“Svůj žal jsem si zavinil sám,” zašeptal Richard. “Musím trpět následky svého konání. Nemohu nutit jiné, aby platili za to, co jsem vědomě nebo nevědomě zapříčinil.”

Richard si dal Kámen slz zpět na krk. Darken Rahl se znepokojeně postavil na nohy.

“Richarde, ty nevíš, co říkáš. Potrestej mě. Pověs mi kámen na krk. Pomsti se mi!”

Richard se částečně pootočil ke středu Zahrady života a napřáhl ruku. Kulatá kost skrina vyletěla z

louže modrého ohně a přistála mu v dlani. Jeho magie ho ochraňovala.

Zvedl kost skrina do výše. V sevření vlastní zuřivosti, v sevření klidu přivolal svou moc. Vytryskla mu z pěsti. Blesk, žlutý a pálivý, střelil do Darkena Rahla. Blesk, černý a ledový, střelil do Darkena Rahla. Zkroutily se dohromady a uvolnily zběsilost skrina. Závan absolutní temnoty proletěl zahradou a když se zvedl, blesky a Darken Rahl byly pryč. Pocítil chlad kosti skrina ve své dlani.

Zelené světlo ze schránky zářilo ještě jasněji. Celý prostor se rozezvučel. Richard si stáhl Kámen slz z krku. Kožená šňůrka odpadla, když kámen změnil v jeho dlani barvu na černou.

Richard se rozmáchl rukou. Kámen slz letěl k zelenému světlu, okamžik se v něm vznášel a otáčel se kolem vlastní osy. Zelené světlo sláblo, jak Kámen slz klesal směrem k schránce a stával se průhledným, až nakonec zmizel. Sloup zeleného světla zmizel a uvrhl Zahradu života to ticha.

Richard držel kost skrina ve své napřažené dlani. Opět vybuchl dvojitý blesk a celým prostorem se ozvalo zaburácení. Zaplavily ho záblesky řeřavě bílého světla a ledově studené temnoty. Když ustaly a v uších mu začalo zvonit ticho, na oltáři stály tři schránky.

Všechny byly zavřené.

Richard věděl, že je nelze opětovně otevřít bez knihy a kniha existovala pouze v jeho hlavě. Schránky Ordenu a brána, kterou představovaly, zůstanou navěky zavřené.

Richard uslyšel kovové cvaknutí. Cítil, jak se mu něco otřelo o krk.

Podíval se dolů a na zemi uviděl obojek, Rada'Han. Už ho neměl na krku. Zbavil se ho.

Bolest rovněž zmizela. Sáhl si na hruď. Jizva byla pryč. Richard omámeně stál v tichu, které ho obklopovalo. Nevěděl přesně, co se právě stalo. Nevěděl, jak to dokázal.

Bylo po všem.

Pro něj bylo po všem.

Kahlan dnes zemře!

Pak se rozběhl. Den ještě neskončil.

Když se vynořil ze dveří Zahrady života, obklopilo ho pět mord-sith. Běžel a ignoroval je. V chodbě za zahradou čekal zpocený a ušpiněný generál Trimack spolu se stovkou mužů. Mnozí z nich byli zakrvácení.

S disharmonickým zvukem řinčícího brnění a zbraní padali v chodbě plné kouře na kolena muži všude, kam viděl, a drželi u srdce pěsti. Generál Trimack se opět postavil na nohy. Když udělal k Richardovi tři dlouhé kroky, Cara se před něj postavila, aby ho ochraňovala.

"Ženská, jdi mi z cesty!"

Cara neuhnula. "Nikdo se Mistra Rahla ani nedotkne."

"Jsem tady na jeho ochranu stejně jako…"

"Přestaňte oba!"

Cara se uvolnila a odstoupila na stranu. Generál Trimack popadl Richarda za ramena. "Mistře Rahle, ty jsi to dokázal. Trvalo to dlouho, ale dokázal jsi ho."

"Co jsem dokázal? Co myslíš tím, že to dlouho trvalo?"

Povytáhl obočí. "Byl jsi uvnitř většinu dne."

Richardovi se zastavil dech. "Co?"

"Zuřivě jsme bojovali celé hodiny, ale zatlačovali nás zpět. Měli převahu deset až patnáct na jednoho. Pak jsi poslal blesky. Nikdy jsem nic takového neviděl.

Čaroděj Zorander mi řekl, že palác je vystavěn do podoby obrovského zaklínadla načrtnutého na plošině, které slouží k ochraně Mistra Rahla a dodává mu sílu. Nikdy bych tomu neuvěřil, kdybych to neviděl na vlastní oči. Celý palác byl zaplavený blesky. Probleskovaly každou zdí paláce.

Všichni zparchantělí generálové, kteří byli loajální Darkenovi Rahlovi byli sraženi blesky. Vojáci, kteří bojovali, byli jimi rovněž roztrháni. Ti, kteří složili zbraně a připojili se k nám, zůstali nezranění."

Richard nevěděl, co má říci. "Generále, to jsem rád. Nemohu si však za to připisovat zásluhy. Celou dobu jsem byl uvnitř. Nejsem si dokonce ani jistý, co jsem uvnitř dělal, nemluvě o tom, co se

stalo tady venku.”

“My jsme ocel proti oceli. Ty jsi vykonal svůj díl. Ty jsi byl Mistr Rahl, magie proti magii. Všichni jsme na tebe pyšní.” Generál Trimack Richarda uznale poklepal po rameni. “Ať jsi dělal cokoliv, rozhodoval ses správně.”

Richard si přiložil prsty k čelu a snažil se myslet. “Kolik je hodin?”

“Jak jsem již řekl, byl jsi uvnitř většinu dne, zatímco my jsme bojovali zde. Už se blíží pozdní odpoledne.”

Richard se popadl za hruď. “Musím jít.”

Rozběhl se. Každý vyrazil za ním. Zanedlouho byl ztracen v obrovských sbíhajících se chodbách. Sklouzl se a zastavil na hladkém mramoru, pak se otočil ke Caře, kterou měl po boku.

“Kterým směrem?”

“Kam, Mistře Rahle?”

“Kudy jsem vešel! Nejrychlejší cestou!”

“Mistře Rahle, následuj nás!” Richard běžel za pěti mord-sithami. Zdálo se, že za ním běží celá armáda paláce. Hluk způsobený vším tím brněním a botami se odrážel od zdí a od vysokých stropů. Sloupy, klenby, schodiště, místa pro pobožnosti a průsečíky chodeb letěly kolem něj. Hnali se po chodbách a dolů se schodů.

Richard byl udýchaný, když téměř o hodinu později vyšel bránou mezi obrovskými sloupy na chladný vzduch. Za ním se hrnuli vojáci. Když běžel dolů, bral čtyři schody najednou.

Scarlet ležela na boku ve sněhu, její lesklé rudé šupiny stoupaly a klesaly, když namáhavě dýchala.

“Scarlet! Ty ještě žiješ!” Richard jí pohladil nos. “Měl jsem o tebe takový strach.”

“Richarde, vidím, že se ti podařilo zůstat naživu. Jistě to nebylo tak těžké, jak sis to představoval.” Namáhavě se snažila zašklebit po dračím způsobu. Její úšklebek rychle zmizel. “Je mi to líto, příteli, ale nemohu létat. Mám poraněná křídla. Zkoušela jsem to, ale obávám se, že zůstanu přikovaná k zemi, dokud se to nezahojí.”

Richard vyronil slzu, která jí padla na nos. “Chápu to, přítelkyně moje. Ty jsi mě sem dostala. Zachránila jsi svět živých. Jsi hrdinkou, jsi nejšlechetnější hrdinkou všech dob. Budeš v pořádku? Budeš ještě někdy létat?”

Zabručela dušeným smíchem. “Budu opět létat. Asi za měsíc nebo nějak tak se zotavím. Není to tak zlé, jak to vypadá.”

Richard se otočil k důstojníkům, kteří stáli za ním. “Scarlet je mou přítelkyní. Ona nás všechny zachránila. Chci, abyste jí nosili potravu. Všechno, co bude potřebovat, dokud se nezotaví. Ochraňujte ji stejně, jako byste ochraňovali mě.”

Přiložili pěsti k srdcím.

Richard popadl generála za paži. “Potřebuji koně, silného koně. Okamžitě.

A potřebuji vědět, jak se dostanu do Aydindrilu.”

Generál se otočil. “Okamžitě přiveďte koně. Ty přines pro Mistra Rahla mapy území až po Aydindril.”

Muži se rozběhli. Richard se otočil zpět k dračici.

“Scarlet, je mi to tak líto, že trpíš.”

Scarlet se pousmála s duněním, které jí vycházelo z jícnu. “Zranění není příliš bolestivé. Podívej se tam na druhou stranu.”

Hlava na dlouhém krku ho sledovala, jak ji obcházel. Richard užasl, když uviděl vejce, které pohodlně leželo v záhybu jejího ocasu.

Velké žluté oko se na něj pronikavě zadívalo. “Právě jsem porodila. Z toho pochází většina mé slabosti. Stejně musím zůstat na zemi.”

Laškovně projela ohněm po vejci a něžně ho pohladila svými drápy. Když se Richard na to díval, myslel na krásu života a na to, jak je šťastný, že ostatní to štěstí mohou i nadále mít.

Představa padající sekery se mu však opakovaně přehrávala v hlavě. Hrůzu z ní nedokázal potlačit. Ruce se mu třásly. Mohlo by se to odehrávat právě v tomto okamžiku. Trhavě dýchal.

Konečně přiběhl muž s mapou. Přidržel ji a ukazoval. “Mistře Rahle, Aydindril je tady. Toto je nejrychlejší spojení. Potrvá ti to ale několik týdnů.”

Richard si nacpal mapu pod košili. Na koni přicválal další voják. Richard si vzal tlumok a luk ze sněhu, kam upadly, když se Scarlet dostala na zem.

Generál Trimack držel otěže svalnatého koně, Richard si mezitím rychle k sedlu přivazoval své věci. “V sedlových vacích je jídlo. Kdy se vrátíš Mistře Rahle?”

Richardova mysl byla zahalená mlhou, myšlenky se mu rozbíhaly na tisíce stran. Dokázal vidět pouze padající sekeru.

Vyskočil do sedla. “Nevím. Vrátím se, až budu moci. Do té doby pokračujte dál jako předtím. Nepřestávejte strážit Zahradu života. Nedovolte do ní vstoupit nikomu.”

“Mistře Rahle, přeji ti bezpečný návrat. Naše srdce jsou s tebou.”

Pěsti se přitiskly k hrudím, když pobídl koně do cvalu a vyrazil plnou rychlostí obrovskou branou, která byla pro něj otevřená.

Kapitola třicátá čtvrtá

Richard tiše zaklel, když pod ním upadl mrtvý kůň. Zvedl se ze země a začal z uhynulého zpěněného zvířete sundávat své věci. Nad smrtí koně ho bolelo srdce, dal mu všechno, co v něm bylo.

Ztratil už přehled, kolik koní uštval k smrti. Někteří se prostě klopýtavě zastavili a odmítli se dál pohnout. Jiní ze sebe vydali všechno a běželi, dokud jim nepuklo srdce.

Richard věděl, že je k nim příliš nemilosrdný, a pokoušel se občas zpomalit. Nedokázal se však prostě přinutit, aby jel dostatečně pomalu. Když kůň uhynul nebo se zhroutil, dařilo se mu vždy najít jiného. Někteří majitelé koní nebyli příliš ochotní k prodeji, mysleli si, že se s ním budou handrkovat o ceně. Richard jim však hodil hrst zlaťáků a koně si vzal.

On sám byl téměř mrtvý vyčerpáním. Málo spal a téměř nic nejedl. Někdy kráčel vedle koně, který se zotavoval. Když musel hledat nového koně, tak vždy běžel.

Richard si hodil tlumok na rameno, opustil mrtvého koně a klusal pryč. Ode dne, co odjel z D’Hary, uplynuly dva týdny. Věděl, že musí být nedaleko Aydindrilu.

Skutečnost, že zimní slunovrat byl před dvěma týdny, se mu zkrátka nezdála až tak důležitá v jeho spěchu, aby nalezl Kahlan. Měl představu, že když bude dostatečně spěchat, že ji to zachrání. Myslel si, že když se bude snažit ze všech sil, tak to nějakým způsobem pro něj zastaví čas. Nedokázal akceptovat to, že má příliš velké zpoždění.

Zastavil se a popadal dech na místě, kde byla silnice nejvýše položená. V jiskřivém slunci ležel před ním Aydindril. Na hradbě hor na druhé straně města viděl šedé zdi čarodějnického hradu. Richard dál utíkal sněhem.

Ulice byly plné lidí, kteří spěchali v studeném odpoledním vzduchu, a lidmi, kteří postávali a podupávali nohama, aby jim bylo tepleji, když prodávají své zboží. Richard se kolem všech řítil, a když si povšiml, že lidé na něj zírají, protože vidí Meč pravdy, přetáhl přes něj pelerínu z mriswitha.

Před ním stál u okraje silnice pouliční obchodník s krátkou holí, kterou měl opřenou o zem. Měl na ní přibitou příčnou lať ku, ze které visely chomáče něčeho tenkého. Když si Richard uvědomil, co ten muž vykřikuje, trhlo to s ním a mlha mu zmizela z mysli.

“Vlasy zpovědnice!” vykřikoval muž. “Kupte si kadeř vlasů matky zpovědnice! Přímo z její hnusné hlavy! Už jich mnoho nezůstalo! Ukažte svým dětem vlasy poslední zpovědnice!”

Richardovy oči se přilepily na dlouhé vlasy. Patřily Kahlan. Strhl z lať ky všechny a nacpal si je za košili. Když se muž rozhodl, že bude o ně bojovat, Richard jím praštil o zeď. Popadl muže za košili a zvedl ho ze země.

“Kde jsi to sehnal?”

“Rada. Koupil jsem to od Rady. Koupil jsem je poctivě poté, co jí je ustřihly. Patří mně.” Pak

vykřikl o pomoc. “Zloděj! Zloděj!”

Když se přihnal rozzlobený dav, aby toho muže ochraňoval, Richard vytasil meč. Lidé se rozprchli. Prodavač utíkal, jako by mu šlo o život.

Když Richard zamířil k Paláci zpovědnic, jeho zuřivost se neustále zvětšovala přesto, že zasunul meč zpět do pochvy. Viděl, jak se před ním na ohromném prostranství zvedá palác do výšky. Vzpomněl si na Kahlan, jak o něm říkala, jak je nádherný. Znal ho téměř stejně dobře, jako by ho už viděl.

Pamatoval si rovněž na to, že Kahlan mu říkala něco o ženě, která tam byla kuchařkou. Ne, byla hlavní kuchařkou. Jak se jmenovala? Sand… a něco k tomu. Sanderholtová, tak to je. Paní Sanderholtová.

Vůně vařícího se jídla ho dovedla ke vchodu do kuchyně. Vřítil se do dveří. Plná místnost lidí zabývajících se různými činnostmi sebou trhla, když ho uviděla. Bylo vidět, že nikdo z nich nechce mít nic společného s tím, co by chtěl udělat.

“Sanderholtová!” vykřikl. “Paní Sanderholtová! Kde je?”

Lidé nervózně ukazovali na chodbu. Dříve, než po chodbě stačil udělat tucet kroků, přiběhla k němu z opačného směru štíhlá žena.

“Co se to tady děje? Kdo mě volá?”

“Já,” řekl Richard.

Její zachmuření se změnilo na úžas. “Co mohu pro tebe udělat, mladý muži,” zeptala se znepokojeným hlasem.

Richard se snažil, aby v jeho hlasu nebyla slyšet hrozba, nemyslel si však, že by byl velmi úspěšný. “Kahlan. Kde ji mohu najít?”

Její obličej zbělal, že se podobal její zástěře. “Ty musíš být Richard. Říkala mi o tobě. Vypadáš tak, jak mi vyprávěla.”

“Ano! Kde je?”

Paní Sanderholtová polkla. “Je mi to líto, Richarde,” zašeptala. “Rada ji odsoudila k smrti. Rozsudek byl vykonán o oslavách zimního slunovratu.”

Richard stál a zíral na hubenou ženu. Měl problém pochopit, zda mluvili o stejném člověku.

“Myslím, že jsme si neporozuměli. Mám na mysli matku zpovědnici. Matku zpovědnici Kahlan Amnellovou. Musíš mluvit o někom jiném. Má Kahlan nemůže být mrtvá. Přišel jsem tak rychle, jak to jen šlo. To přísahám!”

Její oči se plnily slzami. Pokoušela se je zahnat mrkáním, když se na něj dívala. Pomalu zavrtěla hlavou.

Položila mu kolem pasu ovázanou ruku. “Richarde, pojď se mnou. Vypadáš na to, že by ti nějaké jídlo udělalo dobře. Donesu ti talíř polévky.”

Richard pustil tlumok a toulec na zem.

“Ústřední rada ji odsoudila k smrti?”

Slabě přikývla. “Utekla, ale chytili ji. Ústřední rada opakovaně vynesla rozsudek před lidmi před stět… před popravou. Pak tam všichni členové Rady stáli a usmívali se, zatímco jim lidé provolávali slávu.”

“Možná utekla ještě jednou. Ona je vynalézavá žena.”

“Byla jsem u toho,” řekla zlomeným hlasem a slzy jí

tekly po tvářích. “Prosím, nenuť mě, abych ti vyprávěla, co jsem viděla. Znala jsem Kahlan od narození. Měla jsem ji ráda.”

Možná existoval nějaký způsob, jak se vrátit a dostat se sem včas. Musí existovat nějaký způsob. Bylo mu horko a točila se mu hlava.

Ne, bylo už příliš pozdě. Kahlan je mrtvá. Musel ji nechat zemřít, aby zastavil Strážce podsvětí. Proroctví ho přemohlo.

Richard zaskřípěl zuby. “Kde je Rada?”

Až teď se jí podařilo od něj odtrhnout oči. Ukázala ovázanou rukou dolů chodbou a řekla mu, jak se tam dostane.

Otočila se k němu. “Richarde, prosím tě, já ji také měla ráda. Teď už se nedá nic dělat. Nedokážeš tím nic.”

On už se ale rozběhl a pelerína z mriswitha vlála za ním, když vyrazil po chodbě. Z toho, co bylo kolem něho, neviděl mnoho, když se rychle pohyboval směrem, který mu ukázala. Přibližoval se k zasedacímu sálu Rady podobně, jako jeho šíp letěl k cíli, když ho k sobě přivolal.

Všude byly stráže, on jim však nevěnoval pozornost. Neměl tušení, zda oni pozornost věnují jemu, nestaral se však o to. Cílevědomě se blížil k svému cíli. Slyšel, jak se kolem něj a v postranních chodbách pohybují ozbrojenci. Ty na balkonech viděl jen velmi nejasně.

Na konci chodby lemované sloupy byly dveře do sálu Rady. Jak běžel po chodbě, muži se stavěli před dveře. Málem pro něj neexistovali, viděl pouze dveře.

Meč ještě neopustil pochvu u jeho boku, ale magie už proudila jeho tělem s plně rozpoutanou zuřivostí. Vojáci se seřadili před dveřmi. Nezpomaloval, černá pelerína se vzdouvala za ním a čelo měl zlostí svraštělé, když se řítil vpřed.

Rozhýbali se k tomu, aby ho zastavili. Richard kráčel dál. Chtěl, aby mu ustoupili z cesty. Síla magie ho naplnila instinktivně a bez vědomého úsilí. Ucítil otřes. Okrajovým viděním pozoroval, jak na bílé zdi naráží krev.

Bez toho, aby vyšel z rytmu svých kroků, vyšel z plamenné koule, ze zející díry, která byla dvakrát větší než původní dveře. Obrovské kusy kamene svištěly vzduchem a zanechávaly za sebou kouř. Všude kolem něj padaly k zemi trosky. Jedno křídlo dveří se točilo kolem vlastní osy, když obloukem prolétalo vzduchem; to druhé se vrtělo jako vlček, když klouzalo po podlaze radního sálu spolu s pokřivenými kousky brnění a roztříštěnými zbraněmi.

Na druhém konci sálu rozzlobeně vstávali na nohy muži za zakřiveným stolem. Jak se Richard vytrvale přibližoval, tasil meč. Zvláštní zvuk řinčící oceli zazněl obrovským sálem.

“Jsem nejvyšší radní Thurstan!” vykřikl muž uprostřed, který stál u nejvyššího křesla. “Žádám tě, abys mi řekl, co má znamenat tato drzost!”

Richard se nezastavoval. “Je mezi vámi někdo, kdo nehlasoval pro trest smrti pro matku zpovědnici?”

“Byla odsouzená k smrti pro vlastizradu! Byla touto radou podle práva a jednomyslně odsouzena! Stráže! Odveďte toho muže!”

Muži přibíhali obrovským sálem, Richard však už byl u pódia. Členové Rady vytáhli nože.

Richard vyskočil na stůl a zuřivě vykřikl. Čepel rozsekla Thurstana vedví, od ucha až k rozkroku. Každé mávnutí na stranu usekávalo hlavy. Několik mužů se ho pokoušelo bodnout. Nebyli však dostatečně blízko, ani dostatečně rychlí. Meč našel každou postavu v říze, včetně těch, které se pokoušely utéci. Po několika vteřinách bylo po všem a stráže nestačily uběhnout ani polovinu vzdálenosti.

Richard opět vyskočil na stůl. Stál tam a byl zachvácen nezkrotnou zuřivostí, meč držel v obou rukou. Čekal, až přijdou. Chtěl, aby přišli.

“Já jsem hledač! Tito muži zavraždili matku zpovědnici! Zaplatili za tuto vraždu! Rozhodněte se, zda se chcete připojit k mrtvým hrdlořezům, nebo na stranu spravedlnosti!”

Prstenec mužů zpomalil svůj postup a všichni se začali váhavě dívat jeden na druhého. Pak se zastavili. Richard stál a popadal dech.

Jeden z mužů se ohlédl na díru, kde předtím byly dveře, a pak se podíval na trosky, které ležely roztroušené na podlaze. “Jsi čaroděj?”

Richard opětoval mužův pohled. “Ano, myslím si, že jsem.”

Muž zasunul meč do pochvy. “Toto je záležitost čarodějů. My tady nejsme k tomu, abychom čelili

čarodějům. Nebudu umírat kvůli něčemu, co není moje věc.”

Další z nich zasunul zbraň. Za chvíli se celý sál ozýval řinčením oceli zasouvané do pochev a věšené na opasky. Otočili se k odchodu a sál se ozýval dusotem jejich bot. Za několik okamžiků byl obrovský sál Rady s výjimkou Richarda prázdný.

Seskočil ze stolu a upřeně se díval na vysoké křeslo uprostřed. Bylo to vlastně jediné místo, ze kterého nekapala krev. To musí být křeslo matky zpovědnice, křeslo Kahlan. Ona sedávala na tomto křesle.

Richard toporně zasunul meč do pochvy. Bylo po všem. Udělal všechno, co bylo třeba udělat.

Dobří duchové ho opustili. Opustili Kahlan. Obětoval všechno, aby zvítězilo to, co je správné, a dobří duchové neudělali nic, aby mu pomohli.

Ať si dobré duchy vezme Strážce podsvětí.

Richard padl na kolena. Myslel na Meč pravdy. Měl v sobě magii; rozhodl se, že by se na něj nemohl spolehnout, aby udělal to, co teď potřebuje.

Místo toho vytáhl zpoza pasu nůž.

Udělal všechno, co bylo třeba udělat.

Richard si přiložil špičku nože k hrudi.

S chladným odhodláním se podíval dolů, aby se ujistil, že míří na srdce. Kahlaniny vlasy, vlasy, které vzal pouličnímu obchodníkovi, mu trčely z košile. Richard vytáhl z kapsy kadeř, kterou mu kdysi dala.

Dala mu ji proto, aby mu připomínala, že ho vždy bude milovat. Teď nechtěl nic než skončit tuto nezvladatelnou agónii.

*****

“Je vzhůru,” řekl princ Harold. “Ptá se po tobě.”

Kahlan nakonec odvrátila pohled od plamenů v krbu. Chladně se podívala na čaroděje, který seděl vedle Adie na dřevěné lavici. I když Zedd získal nazpět paměť, Adie se to nepodařilo. Stále se považovala za Eldu a byla stále slepá.

Kahlan přešla přes tmavou jídelnu. Když přišli, hostinec byl opuštěný stejně jako zbytek města ze strachu před postupujícími keltonskými vojsky. Prázdné město bylo dobré místo k odpočinku na jejich útěku z Aydindrilu. Po dvou týdnech na útěku všichni potřebovali odpočinek a trochu tepla.

Týden po odchodu z Aydindrilu byla jejich malá společnost, skládající se ze Zedda, Adie, Džebry, Chandalena, Orska a Kahlan, zachycena malým vojskem, které vedl princ Harold. Princ Harold a hrstka jeho mužů unikli masakru v Ebinissii a vyčkávali. Když byla královna Cyrilla vyvedena na popravu, udělal odvážný výpad a ve zmatku, vyvolaném mezi lidmi, kteří se přišli podívat na popravu, vyrval svou sestru katu.

Čtyři dny poté, co se spojili s princem Haroldem, narazili na kapitána Ryana s jeho zbývajícími devíti sty muži. Zlikvidovali Císařský řád do posledního muže. Draze za to zaplatili, ale svůj úkol splnili.

Ani hrdost nad nimi nedokázala pozvednout jejího ducha, ale rozhodla se, že to těmto mužům na sobě neukáže.

Poté, co Kahlan vyždímala hadřík do umyvadla, posadila se na okraj postele své sestry. Cyrilla byla při smyslech, čas od času se to stávalo, i když vždy zanedlouho opět upadla do bezduché strnulosti. Když byla v tomto stavu, neviděla, neslyšela a nemluvila, pouze upřeně hleděla před sebe.

Kahlan povzbudilo, když teď viděla slzy, protože to značilo, že je vzhůru. Když byla při sobě, mohla s ní mluvit pouze Kahlan. Pohled na muže v ní vyvolával záchvaty křiku nebo ji vrhl nazpět do strnulosti.

Cyrilla sevřela Kahlaninu paži, když jí Kahlan otírala studeným hadříkem čelo. “Kahlan, zamyslela jsi se nad tím, co jsem ti říkala?”

Kahlan odtáhla hadřík. “Já nechci být královnou Galey. Královnou jsi ty, má sestra.”

“Kahlan, prosím tě, náš lid potřebuje vůdce. Já jím teď nejsem schopna být.” Sevřela jí paži ještě silněji. Začaly jí téct slzy. “Kahlan, musíš to udělat pro mě a pro ně.”

Kahlan otřela slzy hadříkem. “Cyrillo, všechno dopadne dobře, uvidíš.”

Sevřela pěst nad břichem. “Teď nemohu vést.”

“Cyrillo, to chápu. Opravdu to chápu. I když mi neudělali to, co tobě, byla jsem v té jámě. Já to chápu. Ty se však zotavíš. Slibuji ti, že se zotavíš.”

“A ty se staneš královnou našeho lidu?”

“Pokud bych souhlasila, bylo by to pouze dočasně. Pouze do doby, co získáš nazpět svou sílu.”

“Ne!” zasténala. Vzlykala a ukrývala si obličej do polštáře. “Nedělejte… Prosím… Dobrotiví duchové, pomozte mi! Ne!”

A pak byla opět pryč. Odešla do svých vizí. Ochabla, byla nehybná jako smrt a zírala do stropu. Kahlan jí políbila na tvář.

Princ Harold čekal venku ve tmě. “Jak je mé sestře?” “Obávám se, že se to nezlepšuje. Mám však naději. Zotaví se.”

“Kahlan, musíš udělat, o co tě žádá. Ona je královna.”

“Proč bys nemohl být králem ty? To by mělo větší smysl.”

Musím pokračovat v boji za naše národy, za celé Středozemí. Nemohu se plně věnovat boji, pokud mě tíží starosti z toho, že jsem k tomu ještě král. Já jsem voják a přeji si sloužit tím způsobem, který ovládám. Vždy jsem chtěl dělat toto. Ty jsi Amnellová, dcera krále Wyborna; musíš se stát královnou Galey.”

Kahlan začala přehazovat své dlouhé vlasy přes rameno, ony tam však nebyly. Bylo těžké zapomenout na celoživotní návyky a pamatovat si, že vlasy měla ostříhané nakrátko.

“Zamyslím se nad tím,” řekla, když odcházela.

Opět se postavila před krb, který byl jediným zdrojem světla v jídelně, a upřeně hleděla do plamenů. Dívala se, jak se kdysi živé věci mění na popel. Každý se jí vyhýbal a nechával ji samotnou.

Po chvíli si uvědomila, že vedle ní stojí Zedd. Až teď si začínala zvykat na jeho podivné oblečení, jeho divné řízy.

Natáhl k ní ruku s šálkem. “Nechceš si dát trochu kořeněného čaje?”

Neodvrátila pohled od plamenů. “Ne, děkuji.”

Koulel šálek mezi dlaněmi. “Kahlan, nemůžeš si to neustále dávat za vinu. Není to tvá chyba.”

“Čaroději, lžeš uboze. Viděla jsem výraz v tvých očích, když jsem ti řekla, co jsem udělala. Pamatuješ se?”

“Už jsem ti to vysvětloval. Víš, že jsem byl pod vlivem kouzel tří kouzelnic, které mohl prolomit pouze velký citový šok. Zuřivost by tento úkol dokázala splnit, ale když se jednou rozpoutá, musí se jí dovolit, aby zuřila nekontrolovatelně, pokud má očarování zlomit. Řekl jsem ti, jak lituji toho, co jsem ti udělal.”

“Viděla jsem výraz tvých očí. Ty jsi mě chtěl zabít.”

Úkosem se na ni podíval. “Musel jsem to udělat, matko zpovědnice.”

“Říkala jsem ti, že jsem Kahlan. Už nejsem matka zpovědnice.”

“Říkej si, co chceš, zůstaneš však tím, čím jsi. Tím, že odmítneš jméno, nic nedokážeš. A jak jsem ti také řekl, musel jsem to udělat. Když chci použít zaklínadlo smrti, člověk, na kterého ho použiji, musí věřit, že zemře, jinak nebude účinkovat.

Když mi zuřivost vrátila paměť, věděl jsem, že musím použít zaklínadlo smrti. Takže jsem využil toho, co se dělo, abych udělal to, co se muselo udělat. Udělal jsem to ze zoufalství. Kdybych to neudělal tímto způsobem, lidé by nevěřili, že vidí, jak ti stínají hlavu.”

Kahlan se otřásla při vzpomínce na magii. Dokud bude žít, nikdy nezapomene na mrazivý dotek zaklínadla smrti.

“Měl jsi magii použít k tomu, abys zničil radu zla. Měl jsi mě zachránit tím, že bys zabil ty muže.”

“A pak by každý věděl, že ještě žiješ. Každý, kdo tam byl, trpěl šílenstvím nenávisti. Kdybych to byl udělal, pak by nás honila armáda a desítky tisíc dalších lidí. Takto nás nepronásleduje nikdo. Můžeme pokračovat v tom, co se musí udělat.”

“Ty můžeš pokračovat, já jsem se přestala zajímat o záležitosti dobrých duchů.”

“Kahlan, ty víš, co by se stalo, kdybychom se vzdali. Byla jsi to ty, která jsi minulý podzim přišla do Západozemí, abys mě našla a řekla mi přesně to samé. Pomohla jsi mi, abych se přesvědčil, že pokud se vzdáme této stránky magie, té správné stránky, která pomáhá bezmocným, pak nepřítel získá vítězství bez odporu.”

“Duchové považovali za dobré, aby mě nechali bez pomoci. Stáli a dívali se, když jsem Richarda vydávala do rukou sester světla; dovolili mi, abych ubližovala Richardovi, abych ho navždy ztratila. Duchové si vybrali, při kom budou stát, a nestáli při mně.”

“Není úkolem dobrých duchů, aby vládli světu živých To je naše práce. Je to úkol živých, aby se starali o náš vlastní svět.”

“Říkej to někomu, kdo se o něj stará.”

“Ty se staráš. Ty si to ale právě teď neuvědomuješ. Já jsem rovněž ztratil Richarda, ale vím, že mě to nemůže svést z té správné cesty. Myslíš si, že Richard by tě miloval, kdybys byla ten typ člověka, který opustí lidi, co potřebují tvou pomoc?”

Nic neříkala, takže pokračoval s dalším útokem.

“Richard tě miluje rovněž kvůli tvé vášni po životě. Miluje tě proto, že za něj bojuješ se vším, co máš, a se stejnou horlivostí jako on. To jsi už prokázala.”

“On byl tím jediným, co jsem si kdy od života přála, tím jediným, o co jsem kdy dobré duchy žádala. A podívej se, co jsem mu udělala. Myslí si, že jsem ho zradila. Donutila jsem ho, aby si na krk nasadil obojek, aby udělal to, čeho se bál víc než smrti. Nejsem ten správný člověk k tomu, abych někomu pomáhala. Já každému jenom škodím.”

“Kahlan, ty máš magii. Řekl jsem ti, že magie nesmí vymřít. Svět živých magii potřebuje. Když magie vyhyne, všechen život bude ochuzen a dokonce by mohl být zničen.

Nikdo neví o vojácích, které máme. Půjdeme do Ebinissie, to nikdo čekat nebude, a z toho místa shromáždíme vojska Středozemí, aby proti nim udeřila. Nikdo nebude vědět, že jsme Ebinissii vyzvedli z popela smrti.”

“Tak dobře! Pokud to zastaví tvůj jazyk, stanu se královnou. Bude to však pouze do doby, dokud nebude Cyrille lépe.”

Oheň praskal a pukal. Zedd mluvil tiše, bylo to však varování. “Matko zpovědnice, ty víš, že jsem nemyslel toto.”

Kahlan nic neříkala. Kousala se zevnitř do tváře, aby se nerozplakala. Nechtěla, aby ji viděl plakat.

“Zpovědnice vytvořili prastaří čarodějové. Máš jedinečnou magii. Má v sobě prvky, které nemá žádná jiná magie, dokonce ani ta moje. Kahlan, jsi poslední zpovědnicí. Tvé magii se nesmí dovolit, aby zemřela s tebou. Richard je pro nás ztracený. Už se tak stalo. Musíme pokračovat. Život a magie musí pokračovat.

Musíš si vzít partnera a dát světu svou magii do budoucna.”

Nepřestala se dívat do plamenů.

“Kahlan,” zašeptal, “musíš to udělat, abys potvrdila Richardovu lásku a jeho víru v tebe.”

Pomalu se otáčela k pokoji, který ležel za ní. Orsk seděl se zkříženýma nohama na podlaze, vedle něj byl Chandalen. Svým jediným okem se na ni díval pouze Orsk, jizva přes druhé oko vypadala ve světle z krbu bílá a rozzlobená.

Pozoroval každý pohyb, který udělala. Všichni ostatní v místnosti se snažili předstírat, že se zabývají svými vlastními záležitostmi.

“Orsku,” zavolala.

Obrovský muž vyskočil na nohy a šel místností. Stál před ní shrbený a čekal na její jediné slovo.

Nezáleželo na tom, jestli půjde o přinesení šálku čaje nebo o zabití nějakého člověka.

“Orsku, jdi do mého pokoje a tam na mě počkej.”

“Ano, paní.”

Poté, co Orsk vyběhl po schodech nahoru, šla pomalu pokojem. Slyšela, jak zavrzala postel, když si na ni sedl, aby čekal.

Když položila ruku na první sloupek zábradlí, Zedd na ni položil svou dlaň a přinutil ji zastavit. “Matko zpovědnice, nemusí to být on. Jistě si najdeš někoho, kdo víc vyhovuje takovým, jako jsi ty.”

“Na tom vůbec nezáleží. Už jsem se ho dotkla svou mocí. Proč bych kvůli tomu měla ubližovat někomu jinému?”

“Kahlan, neříkám, že to musí být teď. Ne tak brzy. Říkám pouze to, že se s tím musíš smířit a někdy k tomu musí dojít.”

“Dnes, zítra nebo příští rok. Co na tom záleží? Stejné jako dnes to bude i za deset let. Čarodějové po tisíce let využívali zpovědnice. Proč by to teď mělo být něco jiného? Raději to tedy budu mít za sebou, abys byl spokojen.”

Jeho uslzené oči se neustále dívaly do jejích očí. “Kahlan, tak tomu není. Je to naděje pro život.”

Ucítila, jak jí po tváři stéká slza. Uviděla bolest v jeho očích, neprokazovala mu však za ni žádné milosrdenství.

“Říkej tomu, jak chceš. Nezmění to nic na tom, co to bude. Bude to znásilnění. Nedokázali to mí nepřátelé, ke znásilnění bylo zapotřebí mých přátel.”

“Já to vím, drahoušku, jak dobře to vím.”

Opět začala stoupat do schodů, ale jeho ruka na paží ji zastavila.

“Kahlan, prosím tě, udělej před tím pro mě jednu věc. Jdi se trochu projít a promysli si to. Požádej duchy o radu. Pomodli se k dobrým duchům a požádej je o radu.”

“Nemám nic, co bych řekla dobrým duchům. Jsou to oni, kteří si to přejí; oni tě poslali, abys mi dal ‘radu’.”

Vyhublou rukou pohladil její krátké vlasy. “Tak to udělej kvůli Richardovi.”

Stála a upřeně ho pozorovala. Pak se podívala na zadní dveře, které vedly do malé zmrzlé zahrady za hostincem Venku nebylo nic než tma.

Kahlan sešla ze schodů. “Kvůli Richardovi.”

Kapitola třicátá pátá

Richard seděl v Kahlanině vysokém křesle a hladil dlouhé kadeře jejích vlasů. Vytáhl je zpod košile, nechtěl se bodnout přes její vlasy. Nevěděl, jak dlouho tam sedí, dotýká se jejích vlasů a noří se do vzpomínek na ni, všiml si však, že za okny se už stmívá.

Richard opatrně položil vlasy na opěradlo křesla a opět vzal do ruky nůž. Omráčen mučivou bolestí si jeho hrot přiložil k srdci. Kotníky jeho prstů sevřených kolem rukojeti byly bílé.

Už je načase.

Konečně to skončí. Skončí jeho bolest.

Svraštil čelo. Co to říkala paní Sanderholtová? Co o něm řekla Kahlan? Přemýšlel, zda Kahlan neřekla paní Sanderholtové ještě něco. Možná mu předtím, než zemřela, poslala nějaký poslední odkaz. Proč by se nemohl zeptat, horší to už nebude. Pak bude moci zemřít.

Richard vytáhl paní Sanderholtovou z kuchyně do malé špižírny s policemi plnými zásob a zavřel dveře.

“Richarde, co jsi udělal?”

“Pozabíjel jsem vrahy.”

“Tedy, nemohu říci, že bych je litovala. Ti lidé nepatřili do Rady. Nemám ti přinést něco k jídlu?”

“Ne, nechci nic. Paní Sanderholtová, říkala jsi, že ti Kahlan o mně vyprávěla. Je to tak?”

Nezdálo se, že si přeje hrabat se ve vzpomínkách, nakonec se však zhluboka nadechla a přikývla. “Vrátila se domů, ale tady se to změnilo. Kelton…”

“Nezáleží mi na tom, co se stalo tady, vyprávěj mi jenom o Kahlan.”

“Princ Fyren byl zavražděn. Byla nevinná, ale odsoudili ji za tento zločin a za mnoho dalších. Byl jich celý seznam včetně velezrady. Čaroděj, který soud vedl, ji odsoudil k… popravě.”

“K setnutí hlavy,” řekl Richard.

Zdráhavě přikývla. “Utekla s pomocí svých přátel a přitom zabila čaroděje. Pak se schovávala. Poslala mi však zprávu, a tak jsem ji navštěvovala. Při těchto návštěvách mi vyprávěla o všem, co zažila. O tobě mi řekla všechno. Nejraději vyprávěla o tobě.”

“Proč neunikla? Proč někam neutekla?” “Říkala, že musí čekat na čaroděje, který se jmenuje Zedd, aby ti pomohla.”

Richard zavřel oči, když mu bolest sevřela hruď. “Tak ji chytli, když čekala?”

“Ne, tak to nebylo.” Richard upřeně pozoroval léta na dřevěné podlaze a ona pokračovala. “Udělal to čaroděj, na jehož návrat čekala. Byl to on, kdo ji udal.”

Richard zvedl hlavu. “Co? Zedd sem přišel? Zedd by Kahlan nevydal na popravu.”

Záda jí ztuhla. “Byl to opravdu on, kdo ji udal. Stál na popravišti před jásajícími davy a popravu nařídil. Dívala jsem se, jak ten hnusný člověk dal znamení katovi.”

Richardova mysl zmateně zakroužila. “Zedd? Kostnatý stařec s dlouhými a vlnitými bílými vlasy, které trčely na všechny strany?”

“Tak, tak. Čaroděj prvního řádu Zeddicus Zu’l Zorander.”

Poprvé se v něm rozžehla jiskřička naděje. O Zeddovi nevěděl všechno, ale věděl, že by něčeho podobného byl schopen. Mohlo by se to stát?”

Popadl ji za ramena. “Kde je pohřbená?”

Paní Sanderholtová s ním vyšla do šera na odlehlé nádvoří, kam se obvykle pohřbívají zpovědnice. Řekla mu, že tělo Kahlan shořelo v pohřebním ohni pod dohledem čaroděje prvního řádu. Pak ho nechala samotného s obrovským kamenným pomníkem nad jejím popelem.

Richard přejížděl prstem po písmenech vytesaných do šedivé žuly. KAHLAN AMNELLOVÁ. MATKA ZPOVĚDNICE. NENÍ TADY, ALE V SRDCÍCH TĚCH, KDO JI MILUJÍ.

“Není tady,” řekl nahlas, když citoval z nápisu na pomníku.

Nemohla by to být zpráva? Nemohla by být naživu? Nebyl to Zeddův trik, který jí zachránil život? Proč by to měl udělat?

Možná to udělal proto, aby ji už nepronásledovali.

Richard padl před pomníkem na kolena do sněhu. Smí se odvážit doufat jenom proto, aby jeho naděje byla později zničená.

Sepjal před sebou třesoucí se ruce a sklonil hlavu.

“Dobrotiví duchové, vím, že jsem dělal špatnosti, ale vždy jsem se snažil konat správně. Bojoval jsem proto, abych pomáhal lidem a abych dodržoval zásady čestnosti a spravedlnosti.

Dobrotiví duchové, pomozte mi, prosím.

Nikdy předtím jsem se k vám nemodlil tak upřímně a o něco tak důležitého jako teď. Nic takového předtím nebylo. Nikdy jsem to nemyslel upřímněji. I kdybyste mi už nikdy neměli pomoci, prosím vás, pomozte mi tentokrát.

Dobrotiví duchové, prosím. Nemohu dál žít, když to nebudu vědět. Obětoval jsem všechno, aby zvítězila spravedlnost. Prosím, dopřejte mi to. Řekněte mi, zda je naživu.”

Měl svěšenou hlavu a z očí mu tekly slzy, když na zemi před sebou uviděl jiskřičky světla.

Richard zvedl hlavu. Nad ním se tyčil zářící duch.

Když rozeznal, kdo to je, ztuhl.

*****

Kahlan nesčetněkrát obešla zahradu. Váhala částečně i ze strachu, že její obavy by se mohly potvrdit. Nakonec si klekla a sepjala ruce na kameni, který byl před ní. Sklonila hlavu.

“Dobrotiví duchové, vím, že si to nezasloužím, ale prosím vás, vyslyšte mě. Musím vědět, zda je

Richard v pořádku, zda mě ještě stále miluje.”

Polkla pálivý pocit v hrdle. “Musím vědět, jestli ho ještě někdy uvidím.

Byla jsem k vám neuctivá, to vím. Nemám proto žádnou omluvu, je to mé selhání, nebyla jsem dobrým člověkem. Když mi dopřejete toto, udělám cokoliv, co ode mě budete vyžadovat.

Prosím vás, dobrotiví duchové, já musím vědět, jestli ještě někdy uvidím Richarda.”

Sklonila hlavu a plakala. Z obličeje jí kapaly slzy. Na zemi před ní tančily jiskřičky světla.

Kahlan zvedla hlavu a podívala se do tváře zářícího ducha, který se tyčil nad ní. Ucítila teplo mírného úsměvu na tváři, kterou znala.

Kahlan pomalu vstávala a ani si to neuvědomovala.

“Jsi to opravdu ty?”

“Ano, Kahlan. Jsem to já, Denna.”

“Ale… ty jsi musela za Strážcem podsvětí. Vzala jsi na sebe znamení, které Darken Rahl vložil na Richarda. Ty jsi šla ke Strážci podsvětí místo Richarda.”

Ze zářícího úsměvu plného míru se Kahlan radostně rozbušilo srdce.

“Strážce byl znechucen z toho, co jsem udělala, a odmítl mě. Dostala jsem se mezi ty, kterým říkáš dobří duchové.

Stejným způsobem, jakým jsem si já svým konáním zasloužila klid a mír, který jsem nikdy nečekala, tak obětmi, které jste spolu s Richardem nesobecky přinesli ve prospěch ostatních a pro sebe navzájem, jste si vy dva rovněž zasloužili tento klid a mír. Protože ve vás dvou jsou obě strany magie, protože jste spojení svými činy se mnou, dostala jsem svolení, abych vás předtím, než odejdu za oponu, přivedla na krátkou dobu k sobě na místě, které je mezi oběma světy.”

Denna, která měla na sobě dlouhou splývavou řízu, doširoka rozevřela náruč. Světélkující záhyby visely z jejích paží až k zemi.

“Pojď, dítě. Vejdi do mé náruče a já tě přivedu k Richardovi.”

Třesoucí se Kahlan vstoupila pod napřaženou Denninu paži.

Richard se postavil pod světélkující Denninu paži, která ho něžně objala. Svět se ztratil v záři. Nevěděl, co má očekávat, věděl však, že chce vidět Kahlan. Chtěl ji vidět víc než samotný život.

Oslnivě bílá záře se ztlumila do žlutého světla.

Před ním se objevila Kahlan. Zajíkla se a pak se mu vrhla do náruče. S pláčem opakovala jeho jméno a tiskla se k němu.

Objali se a mlčeli. Stačilo jim, že cítí jeden druhého. Cítil její teplo, její dech a to, jak se třese. Chtěl ji takto držet navěky.

Klesli na něco měkkého. Nevěděl, co to je, a bylo mu to jedno. Bylo to pevné natolik, že je to udrželo. Chtěl, aby ho nikdy nepřestala objímat. Nakonec přestala plakat, opřela si hlavu o jeho rameno a on ji pevně objal.

Pak se mu podívala do tváře, její nádherné zelené oči se zhluboka podívaly do jeho očí. “Richarde, je mi to tak líto, že jsem tě donutila nasadit si obojek na…”

Richard jí položil prst na rty. “Všechno mělo svůj důvod. Trvalo mi to jistou dobu, než jsem přišel na to, jaký jsem hlupák a jak statečná jsi ty. Záleží pouze na tomto. Za to tě miluji ještě více, protože ty jsi obětovala všechno, po čem jsi toužila, abys mě zachránila.”

Zavrtěla hlavou. “Drahý Richarde, jak ses sem dostal?”

“Modlil jsem se k dobrým duchům a přišla Denna.”

“Ke mně také. Denna se za tebe rovněž obětovala. Vzala na sebe moc znamení, abys mohl žít. Denna mi vrátila tvůj život. Teď žije v míru a klidu.”

“Vím.” Pohladil jí hlavu s krátkými vlasy. “Co se stalo s tvými vlasy?”

“Uřezal mi je čaroděj.”

“Čaroděj? Tak dobře, zdá se, že ti je musí vrátit jiný čaroděj.”

Richard ji něžně hladil po vlasech. Vzpomněl si, jak si Zedd rukou hladil čelisti, aby mu vyrostl

vous. Zdálo se mu, že když viděl Zedda, jak to dělá, že to rovněž dokáže. Každým pohlazením dlaně byly její vlasy delší. Richard dále čerpal energii z klidného středu své osobnosti a její vlasy se dále prodlužovaly. Když byly stejně dlouhé jako předtím, přestal.

Kahlan se potahovala za vlasy a užasle na ně hleděla. “Richarde, jak jsi to dokázal?”

“Mám talent, nepamatuješ se?”

Darovala mu jeden z jejích zvláštních úsměvů, úsměvů spolupatřičnosti, který nedávala nikomu jinému. Kahlan přejela rukou po jeho tváři.

“Richarde, je mi to líto, ale tvůj vous se mi nelíbí. Líbíš se mi takový, jaký jsi byl předtím.”

Povytáhl obočí. “Opravdu? Tak dobře. Jelikož ty už jsi stejná jako předtím, teď musím udělat to samé také se sebou.”

Richard si přejel dlaní po čelisti a opět čerpal energii ze svého středu.

Kahlan udiveně vyjekla. “Richarde! Je pryč! Tvůj vous je pryč! Jak jsi to udělal?”

“Mám talent z obou stran magie.”

Překvapeně zamrkala. “Subtraktivní magie? Richarde, děje se to doopravdy nebo se mi to zdá?”

Pak ji políbil, pořádně a dlouze.

“Mně to připadá jako skutečnost,” řekl pak bezdechý Richard.

“Richarde, já mám strach. Ty jsi u sester. Už nikdy nebudu moci být s tebou. Nemohu žít dál, když ty budeš pryč.”

“Nejsem u sester. Jsem v Aydindrilu.”

“V Aydindrilu?”

Přikývl. “Odešel jsem z Paláce proroků. Pomohla mi v tom sestra Verna. Pak jsem se musel dostat do D’Hary.”

Richard jí řekl všechno, co se stalo od chvíle, co od ní odešel a ona mu na oplátku řekla, co všechno zažila ona. Richard byl sotva schopen uvěřit věcem, které dokázala.

“Jsem na tebe tak pyšný,” řekl. “Jsi opravdu matkou zpovědnicí. Jsi největší matkou zpovědnicí, která kdy žila.”

“Jdi do velké chodby před sněmovnou Rady a uvidíš velké obrazy zpovědnic, které byly větší, než já kdy dokážu být.”

“Má lásko, o tom pochybuji.”

Opět ji políbil. Byl to vroucí, vášnivý polibek. Odpověděla mu zoufalým polibkem, kterým říkala, že od života už nepotřebuje nic, když je v jeho náručí a líbá ho. Líbal ji na tváře, na uši a na hrdlo. Ona při tom sténala.

“Richarde, ta jizva, znamení Darkena Rahla, opravdu zmizela?”

Rozepl si košili, aby jí to ukázal.

Její ruka mu hladila hruď. “Je to skutečně pravda,” zašeptala. Jemně ho líbala na prsa. Hladila ho a líbala místa, kde předtím měla ruku. Sála jeho bradavku a líbala ji.

“To není spravedlivé,” řekl bez dechu. “Musím na tobě líbat všechno, co líbáš na mně.”

Kahlan se mu dívala do očí, když si rozepínala halenku. “Nabídka je přijatá.”

Začala z něj stahovat šaty, když vlhkými polibky postupoval po její měkké kůži. Každý polibek zrychloval její dech.

“Kahlan,” povedlo se mu říci, když se trochu odtáhl, “možná se na nás dívají dobří duchové.”

Donutila ho, aby si lehl na záda a políbila ho. “Pokud to skutečně jsou dobří duchové, tak se k nám obrátí zády.”

Z doteku její teplé kůže se mu točila hlava. Z tvaru jejího těla, které cítil pod rukama, sténal touhou. Žlutá záře kolem nich pulsovala do rytmu jejich dechů. Zdála se být prodloužením jejich vzrušení.

Richard se překulil na ni. Díval se hluboko do jejích zelených očí. “Miluji tě, Kahlan Amnellová. Vždy tě budu milovat.”

“A já tebe, můj Richarde.”

Když se jejich rty přitiskly na sebe, objala ho rukama kolem krku a nohama objala jeho nohy.

Spojili se v prázdnotě mezi světy a v měkké záři místa bez času.

Kapitola třicátá šestá

Kahlan pomalu vešla do hostince. Stála ve stínu na konci chodby vedoucí do jídelny. Ještě stále cítila zář, teplo, ohromnou rozkoš a spokojenost. Všichni zvedli hlavy, když uslyšeli její kroky.

Zedd vyskočil na nohy. “Kahlan! Do pytle, kde jsi byla celou noc? Právě začíná svítat! Byla jsi pryč od soumraku! Hledali jsme tě celou noc! Kam jsi šla?”

Otočila se a ukázala rukou. “Do malé zahrady vzadu.”

Zedd vyrazil přes místnost. “V té zahradě jsi nebyla!”

Zasněně, se usmála. “Tedy, šla jsem tam, pak jsem z ní ale odešla. Šla jsem za Richardem. Zedde, on sestrám unikl a je v Aydindrilu.”

Zedd se zastavil. “Kahlan, vím, že máš za sebou těžké časy, musela jsi prostě mít vizi něčeho, co si přeješ.”

“Ne, Zedde. Modlila jsem se k dobrým duchům. Pak přišla Denna a vzala mě k Richardovi. Abych s ním byla na místě mezi světy.”

“Kahlan, to prostě není…”

Kahlan vystoupila ze stínu do světla vycházejícího z krbu. Zedd vytřeštil oči.

“Co… co se stalo s tvými vlasy?” zašeptal čaroděj. “Jsou opět dlouhé.”

Kahlan se zeširoka usmála. “Správnou délku jim dal Richard. Jak víš, má talent.” Zvedla Agiel, který ji visel u krku. “Dal mi toto. Řekl, že ho už nepotřebuje.”

“Ale… tady musí být nějaké jiné vysvětlení.”

“Dal mi pro tebe vzkaz. Řekl, abych ti poděkovala, že jsi nezavřel otevřenou schránku Ordenu. Řekl, že je rád, že jeho dědeček byl natolik moudrý, že neporušil druhé čarodějovo pravidlo.”

“Jeho dědeček.” Slzy stékaly po vrásčitém obličeji. “Ty jsi ho viděla! Ty jsi ho opravdu viděla! Richard je v bezpečí!”

Objala ho. “Ano, Zedde! Teď už bude všechno v pořádku. Vrátil Kámen slz na pravé místo a zavřel schránku Ordenu. Říkal jí brána. Řekl, že k jejímu uzavření je nutná jak aditivní, tak subtraktivní magie, jinak by zničila veškerý život.”

Popadl ji za ramena a odtáhl od sebe. “Richard má subtraktivní magii? To není možné.”

“Měl vous a nechal ho zmizet. Řekl, abych ti připomněla přednášku, kterou jsi měl k němu o tom, že to dokáže pouze subtraktivní magie.”

“Zázrak nad zázraky.” Jeho ostré rysy se k ní přiblížily. “Děvče, jsi celá zpocená.” K čelu jí přiložil ruku, která byla samá kost. “Horečku nemáš. Proč jsi zpocená?”

“Bylo… mezi světy bylo horko. Docela horko.”

Pozorně si prohlížel její vlasy. “Vlasy máš pořádně rozcuchané. Co to je za čaroděje, který ti nechá vlasy narůst tak rozcuchané. Ten hoch se musí ještě mnohému naučit. Neudělal to pořádně.”

Kahlan se zahleděla do neznáma. “Věř mi, udělal to dobře.”

Otočil hlavu a jedním okem si ji prohlížel. “Co jste dělali celou noc? Co jste vy dva dělali?”

Kahlan cítila, jak jí rudnou uši. Byla ráda, že má opět dlouhé vlasy. “Tedy, já ani nevím. Co děláte spolu s Adie, když jste v noci spolu?”

Zedd se narovnal. “Tak…” Odkašlal si. “Tedy, my…” Zvedl bradu a ukázal prstem k nebi. “Mluvíme. To je to, co děláme. Mluvíme spolu.”

Kahlan pokrčila rameny. “To jsme dělali také. Dělali jsme to samé, co děláte v noci ty a Adie. Mluvili jsme.”

Na jeho obličeji se objevil lišácký úsměv. Pevně ji objal svými kostnatými pažemi a plácal ji po zádech. “Drahoušku, jsem z toho tak šťasten.”

Zedd vzal její ruce do svých a tančil po pokoji. Ahern se usmál, vytáhl malou flétnu a začal hrát svižnou melodii. “Můj vnuk je čarodějem! Můj vnuk bude velkým čarodějem, stejným jako jeho děda!”

Oslava pokračovala dalších několik minut. Všichni se smáli a tleskali do taktu s melodií, když s ní Zedd tančil po pokoji.

Kahlan si všimla, že jeden člověk se do oslavy nezapojil. Adie seděla v houpací židli v koutě. Ve tváři měla slabý smutný úsměv, když natáčela ucho, aby je slyšela.

Přistoupila ke staré ženě a klekla si před ní. Kahlan ji vzala za křehké ruce.

“Mám z toho radost, dítě,” řekla Adie.

“Adie,” řekla Kahlan tiše, “duchové posílají vzkaz i tobě.”

Lítostivě zavrtěla hlavou. “Mně to líto, dítě, ale nebude pro mne nic znamenat. Nevzpomínám si, že jsem ta žena se jménem Adie.”

“Slíbila jsem, že ten vzkaz předám. Pro někoho, kdo je na jiném světě, je velmi důležité, abys ho dostala. Vyslechneš si ten vzkaz?”

“Řekni mi ho tedy, i když mně líto, že ho nepochopím.”

“Je to vzkaz od někoho se jménem Pell.”

Pokoj za ní ztichl. Adie se přestala houpat. Poněkud se napřímila a její oči se naplnily slzami.

Ruce Adie se sevřely kolem Kahlaniných dlaní. “Od Pella? Vzkaz od mého Pella?”

“Ano, Adie. Chce, abys věděla, že tě miluje a že je na místě plném míru a pokoje. Řekl, že ti mám povědět, že ví, že jsi ho nikdy nezradila. Ví, jak silně ho miluješ, a je mu velmi líto, že jsi musela tolik trpět. Mám ti vzkázat, že máš být klidná, že mezi vašimi duchy je všechno v pořádku.”

Adie odvrátila ucho a podívala se na Kahlan svýma bílýma očima. Po tvářích se jí pomalu kutálely slzy.

“Můj Pell ví, že jsem ho nezradila?”

Kahlan přikývla. “Ano, Adie. Ví to a miluje tě, jak tě vždy miloval.”

Adie vzala Kahlan do náruče a rozplakala se. “Děkuji ti, Kahlan. Nedokážeš si představit, co to pro mě znamená. Ty jsi mi vrátila všechno. Vrátila jsi mi smysl života.”

“Adie, vím, jak mnoho to pro tebe znamená.”

Adie hladila Kahlan po hlavě, když ji tiskla k sobě. “Ano, dítě, možná to víš.”

Džebra a Chandalen dělali snídani, zatímco ostatní diskutovali a plánovali. I když odstranění všech těl z Ebinissie bude strašlivá práce, je naštěstí ještě zima. Na jaře by to bylo mnohem horší. Z Ebinissie dají opět dohromady celé Středozemí.

Kahlan jim řekla, že Richard se pokusí setkat s nimi v galeanském sídelním městě, a že říkal, že možná bude potřebovat jít se Zeddem do Západozemí, aby se oba postarali o sestry temnot. Prozatím jsou na moři a nejsou nebezpečné.

Poté, co se pořádně najedli, se plní radosti a štěstí dali do balení svých věcí. Chandalen s nejistým úsměvem odtáhl Kahlan na stranu.

“Matko zpovědnice, chtěl bych se tě něco zeptat. Neptal bych se tebe, ale neznám nikoho jiného, koho bych mohl.”

“O co jde, Chandalene?”

“Jak řeknete ‘prsa’ ve vašem jazyce?”

“Co?”

“Jaké je slovo pro prsa? Chtěl bych Džebře říci, že má hezká prsa.”

Kahlan rozpačitě pokrčila rameny. “Chandalene, promiň, ale už dávno jsem si chtěla o tom s tebou pohovořit. Ale při všem, co se dělo, jsem se k tomu nedostala.”

“Tak o tom mluv teď. Chci říci Džebře, jak moc se mi líbí její hezká prsa.”

“Chandalene, u Bahenního lidu je to správné, když se řekne něco takového. Je to kompliment. Na jiných místech se to ale tak nebere, je to považováno za neslušnost. Je to velká neslušnost, dokud se dva lidé lépe neznají.”

“Já ji znám dobře.”

“Až natolik dobře ji neznáš. Budeš mi v tomto věřit? Pokud se ti skutečně líbí, pak jí to nesmíš říci,

protože se jí to nebude líbit.”

“Zdejší ženy nemají rády, když se jim říká pravda?”

“To není tak jednoduché. Řekl bys ženě ve vaší vesnici, že bys ji rád viděl s vlasy umytými od bláta, i kdyby to byla pravda?”

Povytáhl obočí. “Chápu, co tím chceš říci.”

“Líbí se ti na ní ještě něco jiného?”

Nadšeně přikývl. “Ano, na ní se mi líbí všechno.”

“Tak jí řekni, jak se ti líbí její úsměv, nebo vlasy nebo její oči.”

“Jak mám vědět, co mám pochválit, aby to byl kompliment?”

Kahlan si povzdychla. “Prozatím se drž toho, co není přikryté oděvem, to bude v pořádku.”

Zamyslel se a přikývl. “Jsi moudrá, matko zpovědnice. Jsem rád, že máš opět Richarda za partnera, protože jinak by sis jistě vybrala Chandalena.”

Kahlan se zasmála a objala ho. On její objetí vřele opětoval.

Kahlan vyšla ven, aby se podívala na muže: na kapitána Ryana, poručíka Hobsona, na Brina, Petra a ostatní, které znala. Všichni se nakazili jejím úsměvem a dobrou náladou.

Ve stáji zkontrolovala Nicka. Chandalen ho ukradl zpět, když utíkali z Aydindrilu. Velký válečný kůň jemně zaržál, když se blížila.

Kahlan mu pohladila šedý nos, když si o ní otíral hlavu. “Jak se máš, Nicku?” Na to zařehtal. “Jak by se ti líbilo, kdybys do paláce v Ebinissii nesl královnu Galey?”

Nick nadšeně pohodil hlavou, velmi si přál být ven ze stáje a cválat rozjasňujícím se dnem.

Voda kapala z tajících rampouchů na okraji střechy stáje.

Kahlan se přes ni podívala na pahorky. Dnes bude na zimu vzácný teplý den. Zanedlouho však přijde jaro.

*****

Paní Sanderholtová byla překvapená, když si Richard vzal další misku polévky a ještě jeden kus chleba.

“Paní Sanderholtová, děláte po mně druhou nejlepší kořeněnou polévku na světě.”

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

Gookind_Terry-Mec_pravdy_2-2

V kuchyni za ní pomocníci usilovně připravovali snídaně. Zavřela dveře.

“Richarde, jsem velmi ráda, že ti je mnohem lépe. Dělala jsem si starosti, že se včera v noci stalo něco strašného, byl jsi tak hrozně zarmoucený. Tato změna je však příliš velká. Muselo se stát něco, co přivodilo v tvé duši takovou změnu.”

Podíval se na ni, jak žvýkal. Polkl chléb. “Když mi slíbíte, že to prozatím uchováte v tajnosti, tak vám to řeknu. Kdybyste to někomu řekla, mohlo by to způsobit velké potíže.”

“To ti slibuji.”

“Kahlan není mrtvá.”

Nechápavě na něj zírala. “Richarde, jsi na tom hůř, než jsem si myslela. Já sama jsem…”

“Já vím, co jste viděla. Čaroděj, kterého jste viděla, je můj dědeček. Použil zaklínadlo, aby si každý myslel, že byla popravená, aby ji dál nepronásledovali a mohla uniknout. Je v bezpečí.”

Objala ho kolem krku. “Dobrotiví duchové, buďte pochváleni!”

“Zajisté,”‘ řekl Richard a zašklebil se.

Richard si vzal misku polévky ven, aby se mohl potěšit pohledem na východ slunce. Byl příliš rozrušený, aby vydržel být zavřený pod střechou. Seděl na obrovském schodišti a díval se na nádherný palác, který se tyčil všude kolem něj. Věže a věžičky a velikánské střechy se vynořovaly ve světle začínajícího svítání.

Jak jedl polévku, díval se na chrlič v podobě netvora na okraji nedalekého obrovského vlysu neseného žlábkovanými sloupy. Růžová oblaka za ním právě začínala zářit a osvětlovat groteskní

skrčenou postavu.

Richard si právě dal do úst lžíci kořeněné polévky, když se mu zazdálo, že se chrlič zhluboka nadechl. Richard odložil misku. Postavil se a jeho oči neustále sledovaly temný stín. Opět se pohnul, i když to bylo jen o malý kousek.

“Grači! Grači, jsi to ty?”

Postava se nehýbala. Možná se mu to jenom zdá. Richard doširoka rozevřel náruč.

“Grači! Prosím tě, pokud jsi to ty, promiň mi. Chyběl jsi mi!”

Ještě chvíli nebylo vidět žádný pohyb, pak se roztáhla křídla. Vyskočil z rohu budovy a klouzal obloukem dolů k němu. Se zamáváním křídel přistál obrovský gar na schodech nedaleko od něj.

“Grači! Grači, ty jsi mi tak chyběl!” Gar ho pozoroval zářícíma zelenýma očima. “Nevím, jestli to chápeš, ale já nemyslel vážně to, co jsem řekl. Chtěl jsem ti pouze zachránit život. Promiň mi to, prosím! Richard miluje Grače.”

Velká křídla se zatřepetala. Zpomezi velkých tesáků vyrazil oblak mlžného dechu. Uši se mu vztyčily.

“Grraač milaaaat Raaach aaard.”

Gar skočil Richardovi do náruče a přirazil ho tím ke schodům. Richard objal chlupaté zvíře a Grač ho sevřel do svých paží a křídel. Jeden druhého hladili po zádech a každý se šklebil po svém.

Když se nakonec posadili, Grač se schoulil a zvědavě se díval na Richardův obličej. Hřbetem obrovského pazoura pohladil Richardovi čelist.

Richard si také pohladil bezvousý obličej a usmál se. “Je pryč. Už nikdy nebudu nosit vous.”

Grač znechuceně pokrčil nos. Bublavě zamručel na znak nesouhlasu.

Richard se zasmál. “Zvykneš si na to.” Seděli spolu v tichém svítání. “Grači, jestlipak víš, že jsem čaroděj?”

Grač se bublavě zasmál a pochybovačně svraštil čelo. Richard přemýšlel, jak může gar vědět, co to je čaroděj. Grač ho nikdy nepřestal udivovat tím, co ví, a tím, co dokáže pochopit.

“Je to tak, opravdu jsem čaroděj. Počkej, ukážu ti to. Zapálím oheň.”

Richard natáhl před sebe dlaň. Přivolal moc z klidu svého nitra. Ať se snažil sebevíc, nic se nestalo. Nedokázal vyvolat ani jiskřičku. Povzdychl si, když Grač zavyl výbuchem smíchu a třepetal přitom křídly.

Náhle ho něco napadlo - něco, co mu řekla Denna. Zeptal se jí, jak to dokázal všechno svou magií udělat. Podívala se na něj s klidným, všechno zahrnujícím úsměvem, a řekla mu: Richarde, buď pyšný na to, že jsi dělal správná rozhodnutí, která umožnila, aby se stalo to, co se stalo. Nedovol však, aby se tvé srdce naplnilo arogancí a abys věřil, že všechno, co se stalo, bylo tvým dílem.

Richard přemýšlel, kde leží dělící čára. Uvědomil si, že se musí ještě mnoho naučit, než se stane skutečným čarodějem. Nebyl si ani docela jistý, jestli čarodějem chce být, teď však akceptoval, čím je - byl člověkem, který se narodil s talentem, narodil se, aby byl kamínkem v rybníce. Byl synem Darkena Rahla, měl však štěstí, že ho vychovali lidé, kteří ho měli rádi. U svého lokte pocítil meč. Tento meč byl ukován pro něj.

Byl hledačem, opravdovým hledačem.

Richardovy myšlenky se opět dotkly ducha, který mu přinesl víc štěstí, než mu zaživa přinesl bolesti. Měl hlubokou radost z toho, že Denna nalezla svůj klid. Pro někoho, koho měl rád, si nemohl přát nic víc.

Vynořil se ze svého zamyšlení a poplácal gara po paži. “Počkej chvíli tady, Grači, něco ti přinesu.”

Richard zaběhl do kuchyně a vzal tam skopovou kýtu. Když běžel nazpět, Grač vzrušeně skákal z jedné nohy na druhou. Spolu se posadili na schody. Richard jedl svou polévku a Grač trhal maso svými tesáky.

Když skončili - Grač snědl dokonce i kost - Richard vytáhl z kapsy dlouhou kadeř Kahlaniných vlasů.

“Je z vlasů ženy, kterou miluji.” Grač se zamyslel, pak zvedl hlavu a pomalu se po ní napřáhl. “Chci, aby sis ji nechal. Vyprávěl jsem ti o ní a o tom, co pro mě znamená. Grači, bude tě mít ráda stejně, jako tě mám rád já. Nikdy tě od sebe nezažene. Budeš moci být s námi vždy, když si to budeš přát, a tak dlouho, jak si to budeš přát. Dej mi ji ještě na chvíli zpět.”

Grač mu podal dlouhé vlasy. Richard si sundal koženou šňůrku, na které byl zub Scarlet. Už mu k ničemu nebude; už ji s jeho pomocí jednou přivolal. Přivázal dlouhou kadeř ke šňůrce a pak všechno zavěsil Gračovi na krk.

Grač drápem pohladil dlouhé vlasy. Jak se zašklebil, udělaly se mu na nose vrásky a ukázal tesáky v jejich plné délce.

“Teď půjdu za ní. Chtěl bys se mnou?”

Grač nadšeně přikyvoval, hlava mu poskakovala, stříhal ušima a třepetal křídly.

Richard se podíval dolů na město. Pohybovaly se tam vojenské oddíly. Vojáků bylo mnoho. Byla to vojska Císařského řádu. Nebude to dlouho trvat a sesbírají odvahu k vyšetření smrti členů Rady, i když přišla z rukou čaroděje. Richard se usmál. “Myslím, že bych udělal nejlíp, kdybych si sehnal nějakého koně. Pak se můžeme vydat na cestu. Myslím, že bude nejlepší, když odsud odejdeme.”

Podíval se do rozjasňujícího se dne. Větřík, který v sobě měl stopy tepla, mu načechral pelerínu mriswitha. Zanedlouho bude jaro.